

**GAEKWAD'S
ORIENTAL SERIES**

No. CXXI

Gaekwad's Oriental Series
Published under the Author-
ity of the Maharaja Sayajirao
University of Baroda.

General Editor :
G. H. Bhatt, M.A.

No. CXXI

आपस्तम्बश्रौतसूत्रीयं धूर्तस्वामिभाष्यम्

! Āpastambaśrautasūtra DHŪRTASVĀMIBHĀṢYA

EDITED BY

Mahāmahopādhyāya Śāstraratnākara
PAṆḌITA A. CHINNASWĀMĪ ŚĀSTRĪ,
Research Professor in Smṛti and Purāṇa,
GOVERNMENT SANSKRIT COLLEGE, CALCUTTA.

ORIENTAL INSTITUTE,
BARODA

1955

Pages 1 to 469 (Sanskrit Text) and Index (1 to 20) printed by Shri G. C. Nagamoni, Manager, Government Press and Stationery Department, Baroda and Title pages, Preface, Index etc., printed by Shri R. J. Patel, Manager, M. S. University of Baroda Press (Sadhana Press), Raopura, Baroda and published on behalf of the Maharaja Sayajirao University of Baroda by G. H. Bhatt, Director, Oriental Institute, Baroda.

Price Rs. 20/-

FOREWORD

We feel great pleasure in presenting to the world of scholars the first volume (Prašnas I-VII) of the Āpastamba Śrautasūtra with the Bhāṣya of Dhūrtasvāmī and the Laghuvivṛti of Mm. Pandit A. Chinnasvāmī Shastri as Vol. CXXI in the Gaekwad's Oriental Series. The work was entrusted to Mm. Pandit A. Chinnasvāmī Shastri for critical editing in 1938 and the Press-Copy was sent to the Government Press, Baroda, in 1943. The Press under heavy pressure of work could not commence printing before 1948 and took four years for completion. The contents and the index of the Sūtras were later on prepared by the learned Editor and printed in the Maharaja Sayajirao University Press which has been very prompt in finishing the work. The Press-copy of the second volume has been already received from the Editor and will be sent to the Press in the near future. It is hoped that the second volume will be published soon.

The first volume of the Āpastamba Śrautasūtra describes the Darśa-pūrṇamāsa in all its details, the duties of a Sacrificer, Agnyādheya, Agnihotra and Paśubandha—topics which are most important for the history of Indian Religion. The learned Editor whose contribution to Vedic and Mīmāṃsā studies is too well-known has no doubt laid under heavy obligation all the students of the Cult of Indian Sacrifice by not only giving different readings from other MSS. but also giving a lucid exposition of the technique of Sacrifice and offering his own critical remarks on several controversial points. Students of Vedic Religion will be certainly benefited by a close study of the present volume.

BARODA,
6-7-1955.

General Editor

प्राकथनम्

प्रायस्सप्तभ्यो वर्षेभ्यः पूर्वमारब्धमुद्रणोऽयमापस्तम्बश्रौतसूत्रस्य धूर्तस्वामिभाष्य-
सहितस्य प्रथमो भागः सप्तमप्रश्नान्तः प्रकाशं प्राप्यतेऽध्येतृजनसौकर्याय । आपस्तम्ब-
श्रौतसूत्रग्रन्थोऽयमितः पूर्वं कलिकातानगरस्थ-एशियाटिक-सोसायटी-समित्या मुद्रितः । तत्र
रुद्रदत्तकृतया व्याख्यया सह पञ्चदशप्रश्नपर्यन्तो भागः, ततश्चाऽऽसमाप्ति मूलमात्रं च
मुद्रितः । एतद्व्याख्यापेक्षयाऽतिप्राचीनस्याऽतिगभीरस्य, तालवृन्तनिवासिकृतायाः श्रौत-
पद्धतेरपि मूलभूतस्य भाष्यस्य मुद्रणावश्यकतां मन्वानैः बडोदाप्राच्यविद्यामन्दिराध्यक्षैरस्य
ग्रन्थस्य मुद्रणमारब्धम् । तत्र च मातृकासम्पादने ग्रन्थसंशोधनकार्ये चाहं नियुक्तः । तत्र
भाष्यमतिगभीरमतिसंकुचितं च समुचितं विवरणमन्तरा न यथावदवबोद्धुमलमिति मन्वानेन
मया भाष्यव्याख्यारूपां रामाण्डारकृतवृत्तिमवलम्ब्य टिप्पणी काचित् आवश्यकस्थलेषु
संयोजिता यथा भाष्याक्षराणि विवृताशयानि भवेयुरिति । मध्ये आदितः पञ्चाध्यायात्मको
भाग एतस्य ग्रन्थस्य महीशूराज्ये रामाण्डारकृतसहित एव सम्मुद्य प्राकाश्यत । परं
शोधयितृजनानवधानतया बह्व्योऽशुद्ध्यः तथैव परित्यक्ताः । अत एतत्संस्करणस्यावश्यकता
तथैवाऽवतिष्ठत इति विचार्योपर्यप्यस्माभिः व्यापृतम् । इदानीं सप्तमप्रश्नान्तो भागः विदुषां
पुरतस्समुपस्थाप्यते । यदि भगवाननुग्रहीष्यति एवमेव द्वितीयतृतीयावपि भागौ प्रकाशम-
चिरादुपेक्ष्यत इति विभावयामो वयम् ।

अत्र सूत्रकृतो महर्षेः आपस्तम्बस्य, ग्रन्थस्य सूत्रात्मकस्य, भाष्यस्य, तत्कर्तुश्च
विषये यद्वक्तव्यं तत्सर्वमग्रिमभागे निरूपयितुमिष्यते । अत्र प्रथमे भागे एतद्भागीय-
विषयाणां एतदीयसूत्राणामेव च सूच्यन्ते निवेशिता । यथा च भागान्तरयोरप्यचिरादेव
प्रकाशनं भवेत् तथानुग्रहीतुं भगवान् भवानीतिरभ्यर्थनीयोऽस्माभिरिति—

पौष कृष्णैकादशी
सं. २०१०
कलिकाता, १६-१२-५३

चिन्नस्वामि शास्त्री

॥ श्रीः ॥

आपस्तम्बश्रौतसूत्रीयं

धूर्तस्वामिभाष्यम् ॥

प्रथमप्रश्ने प्रथमः पटलः

क^१ अथाऽतो दर्शपूर्णमासौ व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

अथोपोद्धातः—“ यज्ञं व्याख्यास्याम ” इति ^१परिभाषायां ^२यज्ञ-
जातिवचनशब्देनैकविंशतिसंस्थस्य यज्ञस्य व्याख्या प्रतिज्ञाता ।
कथमेकविंशतिसंस्थो यज्ञ इति चेत्—सप्त ^३पाकयज्ञसंस्थाः—औपा-
सनहोमो, वैश्वदेवं, पार्वणम्, अष्टका, मासिश्राद्धं, सर्पबलिः, ईशान-
बलिरिति । सप्त हविर्यज्ञसंस्थाः—अग्निहोत्रं, दर्शपूर्णमासौ, आग्रयणं,

क. अत्राऽयशब्द आनन्तर्याधिकः । आनन्तर्यञ्च किंनिरूपितमित्यपेक्षायां ‘ सङ्क्षेपेण यज्ञो
व्याख्यातः परिभाषायाम् ’ इति भाष्योक्तिमवलम्ब्य यज्ञपरिभाषाखण्डस्य पूर्ववृत्तत्वमभ्यु-
पगम्य तदानन्तर्यमेवाऽयशब्दार्थ इति रामाण्डारेण भाष्यं व्याख्यातम् । तदन्यत्र परि-
भाषाप्रश्नस्य पाठेऽप्यर्थत एतत्पूर्वं द्रष्टव्यमित्येतदर्थकम् । वस्तुतस्तु—परिभाषासूत्राणि
चतुर्विंशप्रश्नेऽन्त एव पठितानि सूत्रकारेण । तत्रैव चाऽध्ययनपरम्परायां पाठो दृश्यते ।
कपर्दिस्वामिनाऽपि “ तदिदं व्याख्यानं सर्वकर्मशेषत्वादादावेव प्राप्तं सत् अन्ते कृतं कथं
नु नामाऽधिकारिनिरूपणादि यथासम्भवमाचारगृह्यकर्मस्वपि प्राप्तं स्यादित्येवमर्थम् ”
इति वदता श्रौतगृह्योपकारार्थं श्रौतान्ते पाठ इत्यङ्गीकृतम् ।

ख. पाकयज्ञशब्दो गार्हिकर्मवाचकः । ‘ लौकिकानां पाकयज्ञशब्द ’ इति गृह्य उक्तत्वात् ।
सर्पबलिः, ईशानबलिरिति कर्मनामधेये । तत्र प्रथमं सर्पदेवताकं चरुपिष्टद्रव्यकम् ।
द्वितीयं ईशानदेवताकमोदनद्रव्यकम् ।

चातुर्मास्यानि, 'निरूढपशुबन्धः, सौत्रामणी, 'पिण्डपितृयज्ञादयो दर्विहोमा इति। सप्त^२सोमसंस्थाश्च--अग्निष्टोमोऽत्यग्निष्टोम, उक्थ्यः, षोडशी, वाजपेयोऽतिरात्रोऽसौर्यामश्चेति^३। अग्निष्टोमे यस्मिन् षोडशी गृह्यते राजन्यस्य सोऽत्यग्निष्टोमः। तत्र यज्ञसाधनानि हवींषि--पशुप्रभवं दशविधम्--पयो, दधि, आज्यम्, आमिक्षा, वाजिनं, वपा, त्वङ्मांसं, लोहितं, 'पशुरस इति। औषधं द्वादशविधम्--ओषधयः, तण्डुलाः पिष्टानि, 'फलीकरणानि, पुरोडाशः, ओदनो, यवागूः, 'पृथुकाः, लाजाः, धानाः, सक्तवः, सुरेति। 'आकाशो, वायुः, आपः, मधु, सोमः, कृष्णलानि, किंशुकानि, समिधः, शकलानि, बर्हिः, करीराणि, खर्जूराणीति स्वाहाकारवषट्कारप्रदानानि। अग्निः, शरीरं, प्राणाः, शरीरी, तुषा इत्येतान्यपि यज्ञसाधनानि हवींषि; देवतार्थत्वात्। सोमान्तानि च नित्यानि कर्माणि, "नैयमिकं ह्येतद्वणसंस्तुतं" इति वसिष्ठवचनात्। सोमावराध्यानि यानि श्रूयन्ते तानि कर्त्तव्या-
न्यवश्यमिति। 'अतोऽफलार्थिनामपि कर्त्तव्यानि, 'ऋणसंस्तवश्रुतेरभ्या-
सविधानात्, अक्रियायाश्चैन्द्राग्नपशुविधानात्, सोमस्याऽऽत्मस्पर्णार्थ-
त्वाच्च। "स एतांश्चतुर्होतृनात्मस्पर्णानपश्यत्" इति। अतो व्याख्या-
तव्यानि।

- क. पिण्डपितृयज्ञ इति यज्ञशब्दवाच्यत्वेऽपि वषट्कारेण प्रदानाभावात् दर्विहोमत्वम्।
- ख. पशुरसो वसा।
- ग. द्वितीयवारमवहन्यमानानां तण्डुलानां यास्सूक्ष्माः त्वचः, तानि फलीकरणानि।
- घ. पृथुकृतास्तण्डुलाः पृथुकाः चिपिटकाः, भ्रष्टा ग्रीहयो लाजाः, भ्रष्टा यवा धानाः, चूर्णी-
कृता धानास्तक्तवः।
- ङ. आकाशस्य हविष्वमश्वमेधे मानसग्रहे "आकाशाद्गृह्णीयात्" (आप. श्रौ., २१. १०.
३) इति विहितम्।
- च. आत्मस्पर्णमात्मनिष्क्रयणम्।

- 1 P. Ms., reads पशुबन्धः
- 2 Ibid, संस्थाः
- 3 B². reads असौर्याम इति।
- 4 नैमित्तिक ग.

शाखादौ दर्शपूर्णमासमन्त्राणां पूर्वमानानादीधानेष्टीनामपि दर्शपूर्णमासप्रकृतित्वादाधानादपि पूर्वं दर्शपूर्णमासव्याख्या क्रियते । यदि च 'नाऽऽदितः क्रियेताऽधिकारः, यान्यङ्गान्युत्तरत्र 'वक्ष्यन्ते तानि कस्येति न ज्ञायेरन् । अतो दर्शपूर्णमासाधिकारः क्रियते ।

इदानीं पदानि—अथ, अतः, दर्शपूर्णमासौ, वि, आख्यास्यामः । अथशब्दोऽयं मङ्गलार्थः । “मङ्गलादीनि शास्त्राणि प्रथन्ते । अध्येतारः श्रोतारश्चाऽऽयुष्मन्तो भवन्ति ” इति श्रुतिः । आनन्तर्याथौ वा, लोक-वेदवत् । लोके 'स्नातः, अथेदानीं भुङ्क्ते' इति । वेदे च “ हृदयस्याऽ-ग्रेऽवचत्यथ जिह्वाया अथ वक्षसः ” इति । 'सङ्क्षेपेण यज्ञो व्याख्यातः परिभाषायाम् । विस्तरेण दर्शपूर्णमासावनन्तरमुच्येते ।

अतश्शब्दो 'हेत्वपदेशार्थः' । यस्माद्दर्शपूर्णमासावव्याख्यातौ न शक्यौ प्रयोक्तुम्, अक्रियायाश्च दोषः, अत उच्येते । 'हृदयते यस्मिन् क्षणे सूर्येण सङ्गतश्चन्द्रमाः सिद्धैः स क्षणो दर्शः । तद्योगादहोरात्रम् । तत्कालवर्तित्वात्प्रधानसमुदायः । कानि पुनस्तानि ? 'आग्नेयैन्द्राग्नयो-राग्नेयसान्नाययोर्वा होम इत्युपदेशः । होमसाध्यो धर्मः फलकरणमिति

क. आधानेष्टीनां आधानाङ्गभूतपवमानेष्टीनाम् ।

ख. अग्नीषोमीयपञ्चङ्गावदाने क्रमविधिरयम् । अवदानकाले प्रथमं हृदयस्याऽग्रभागादवचति होमार्थम् । अनन्तरं जिह्वाया अग्रभागात् । ततो वक्षसोऽग्रभागादिति ।

ग. अपदेशः कथनम् ।

घ. रुद्रदत्तस्तु—न. दृश्यतेऽस्मिन् चन्द्रमा इति विपरीतलक्षणया दर्शशब्दं निर्वर्त्ति, खण्ड-यति चाऽयं पक्षम् । See आप. श्रौ. वृ. P. 2. Vol. I Calcutta edn.

ङ. असोमयाजिनः आग्नेयैन्द्राग्नौ; सोमयाजिनस्तु आग्नेयसान्नाध्ये इति विवेकः । सान्नाध्यं दधि पयश्च ।

च. इदञ्च प्रभाकर (गुरु) मतानुसारेण । भट्टमते होमस्यैव धर्मस्वाभिधानात् ।

1 B. and P. Mss., read न क्रियेत

2 B. P. Mss., and ग. read उच्यन्ते

3 B.^{1,2} Mss. omit अयम्

4 B. and P. Mss. have संक्षेपतः for संक्षेपेण

5 हेत्वर्थः । यस्मात् ग. P. Ms., reads हेत्वर्थो यतः; B. Ms., reads हेत्वर्थः । यतः

र्थस्य, अद्यतनैरकधिकविध्युपसंहारस्य चाऽशक्यत्वात् । अतो नाऽनर्थ-
कस्सूत्रकारयत्न^१ इति ॥ १ ॥

प्रातरग्निहोत्रं हुत्वाऽन्यमाहवनीयं प्रणीयाऽग्नीनन्वा-
दधाति ॥ २ ॥

प्रातरिति कालवाच्यव्ययम् । 'सङ्गवान्तः^२ प्रातः'रित्याश्वलायनेनो-
क्तम्, स उपसमारभ्य । अग्निहोत्रमिति कर्मनाम^३ । 'अग्नेर्यत्र साय-
माहुतिरिति । " स एतद्भागधेयमभ्यजायत, यदग्निहोत्रम् । तस्मा-
दग्निहोत्रमुच्यते " इति निर्वचनात् । तदग्निहोत्रं हुत्वा होमेनोऽऽरा-
ध्याऽग्निम् । आहूयन्तेऽस्मिन्नाहुतय इतरेभ्यो भूयस्य इति आहवनीयः ।
नाऽर्थान्त^४रवचनता संज्ञाशब्दानाम् । प्रणयनं पुरस्तान्नयनम् ।
'तदप्याहवनीयस्य कृत्वा । अग्नयः अग्रं यज्ञेषु^५ नीयन्ते प्रथममिति ।
अन्वाधानं आनुपूर्व्येण बलवदिन्धनं^६ अर्थसमर्थनमिति । प्रातदशब्दोऽ-
न्वाधानेन सम्बध्यते कथं प्रातरन्वाधानं क्रियेतेति^{१०} । अग्निहोत्रं हुत्वे-
त्यानन्तर्यार्थत्वान्मा भूदहुते प्रवृत्तिरिति । इतरथा तस्मिन्नेव हूयेत

क. अनेन सायंहोमस्याऽग्निदेवताकत्वमेवाऽग्निहोत्रशब्दप्रवृत्तिनिमित्तमिति सूचितं भवति ।
बहुव्रीहिसमासश्चाङ्गीकृतो भाष्यकारेण ।

ख. होमस्य देवताराधनरूपत्वमभ्युपगच्छन् मीमांसकमतविरुद्धं स्वमत (याज्ञिकमत) मिति
ध्वनयति भाष्यकारः ।

ग. अग्निहोत्रमिति शेषः ।

1 B. Ms., omits सूत्रकारयत्नः

2 प्रातस्सङ्गवे सायं ग.

3 P. Ms., reads नामधेयं.

4 Ibid, आग्नेर्यत्र सायं

5 Ibid, अर्थान्तरगमनं

6 B. Ms., reads तदस्याहवनीयस्य

7 Ibid, प्रणीयन्त इत्यभयः

8 B² P. Mss. omits प्रथमम्

9 P. Ms., and ' ग ' बलवदिन्धनेनाऽर्थसामर्थ्यं;

B. Ms. reads बलवदिन्धनेनाऽर्थसमर्थम्.

दधातीत्येवमन्तानि । ^१अर्थान्तरवाचकत्वात् । ^२उपदेशः परिहारः, अन्यशब्देनाऽग्निहोत्रविहरणविधिस्तूष्णीको ^३भवति, 'अन्या वा यजुषोत्पूय' इति वच्चेनात् । बलवत्करणमन्वाधानम् ॥ २ ॥

न गतश्रियोऽन्यमग्निं प्रणयति ॥ ३ ॥

गता ^३प्राप्ता यस्य श्रीः स गतश्रीः । स उत्तरत्र वाख्यास्यते । न तस्याऽन्यमग्निं प्रणयति; 'नित्यो गतश्रियो श्रियत' इति वचनात् । नाऽऽरब्धव्य इह गतश्रीप्रतिषेधः । वरुणप्रधासेषु ^४प्रतिप्रस्थातुः 'प्रणयनं मा भूदाहवनीयस्य विभागो यथा स्यादिति । अन्यग्रहणमतिप्रणीते मा भूदन्योपलक्षितस्य प्रतिषेध इति । अग्निग्रहणं प्रणीतादीनां प्रणयनप्रतिषेधो मा भूदिति ॥ ३ ॥

“देवा गातुविदो गातुं यज्ञाय विन्दत । मनसस्पतिना देवेन वाताद्यज्ञः प्रयुज्यताम्” इति जपति ॥ ४ ॥

जपति उत्तरतो विहारस्य । ^५चातुस्स्वर्येण सर्वे जपाः । अन्ये मन्त्रा एकश्रुत्या । ^६केचिद्यज्ञयोगार्थत्वाद्विहरणात्पूर्वं जपं कुर्वन्ति । तदनुपपन्नम्; विहरणमुक्तवोपरि पाठात् । तैश्च समिष्टयजुस्सर्वान्ते प्रयोक्तव्यं स्यात् ॥ ४ ॥

क. उपदेशमतं तु—‘आहवनीयं प्रणीय’ इत्येतावतैव अन्यत्वसिद्धौ पुनरन्यग्रहणं व्यर्थप्रायमिति शङ्कापरिहारार्थम् । यथा “अन्या वा यजुषोत्पूय” (आप. श्रौ. १-२४-४) इत्यत्र यजुषा मन्त्रनिवृत्तावपि अन्येषां प्रणीताधर्माणां अभिमन्त्रणादीनां यथा प्राप्तिः एवमत्रापि मन्त्रवर्जमन्येषां आग्निहोत्रिकधर्माणां प्राप्त्यर्थमन्यग्रहणमिति ।

ख. तत्र दक्षिणविहारे प्रतिप्रस्थातृकर्तृकहोमार्थमग्नेरपेक्षितत्वेन तदर्थं गार्हपत्यात्प्रणयनं प्राप्नोति, तन्मै भूत्; किन्तु सकृदेवाऽऽहवनीयं प्रणीय तं द्वेधा विभज्य दक्षिणोत्तरयोर्विहारयोर्निदध्यादिति । मतमिदं खण्डितं रुद्रदत्तेन । See P. ७ आप. श्रौ., Vol. I Calcutta edn.

ग. यज्ञे प्रयोक्तव्यस्य तानाख्यस्यैकस्वरस्य “तानो यज्ञकर्मण्यजपन्यूङ्क्षसामसु” इति जपादिपर्युदासादिति भावः ।

1 B. P. Mss., and An. read अन्यार्थवाचित्वात्

2 B. Ms., has न भवति for भवति

3 प्राप्ता is omitted in P. Ms.

4 P. Ms., reads: प्रणयनं 'नित्यो गतश्रिय' इति वचनान्मा भूत्

5 B. Ms., has यथा स्यादिति गतश्रीप्रतिषेधः

6 P. and B. Mss., read यज्ञप्रयोगार्थत्वात्

“ममाग्ने वर्चो विहवष्वस्तिव” त्याहवनीयमुपसमिन्धे
 उत्तरया गार्हपत्यमुत्तरयाऽन्वाहार्यपचनम् ॥ ५ ॥

^१धारणसमर्थमिन्धनमुपसमिन्धनम् । तदाहवनीयस्य कृत्वा पूर्वम् ।
^२गृहपतिना संयुक्तो गार्हपत्योऽग्निः । तस्याऽनन्तरमुपसमिन्धनम् ।
 व^३क्रूरं यत् बीजवधादि हिंसासंयुक्तं, ‘विलिष्टं’ यदयथाकृतं, तदन्वा-
 हरति प्रणाशयतीत्यन्वाहार्यः । ^४यस्मिन् स पच्यते सोऽन्वाहार्य-
 पचनः । सभायां भवः सभ्यः । आवसथे भव आवसथ्यः । तयो-
 स्तूष्णीं ^५समिन्धनम् । ^६याजमानोपस्थानदर्शनात् ॥ ५ ॥

तिसृभिस्तिसृभिर्वोत्तमां तु जपेदाहवनीये वाऽऽदध्यात्
 ॥ ६ ॥

^७सर्वेष्वपि कल्पेषु तिसृभिस्तिसृभिः ^८विहव्यस्याऽपवर्गावधारणाद-
 स्मिन्नेव पक्ष उत्तमाया जपः, तुशब्दप्रयोगात् । आहवनीये वा सर्वा-
 स्समिध आदध्यात् ॥ ६ ॥

क. पङ्कजादिपदवयोगरूढोऽयं शब्दः ।

ख. क्रूरमित्यादि अन्वाहार्यपचननिर्वाचकब्राह्मणव्याख्यानम् । तदित्यम्—“यद्वै यज्ञस्य
 क्रूरं यद्विलिष्टं तदन्वाहार्येणाऽन्वाहरति तदन्वाहार्यस्याऽन्वाहार्यत्वं ” इति (तै. सं.,
 १-७-१.)

ग. याजमानप्रकरणे सभ्यावसथ्ययोरपि यजमानोपस्थानविधानात्तदर्थमेवाऽत्रोपसमिन्धनं
 तयोरपि कर्तव्यमित्यर्थः । तत्राऽयं विधिः—“ अजस्रं त्वा * सभापालाः + शतमिति
 सभ्यम् । अन्नमावसथीयं + यच्छत्वित्यावसथ्यं ” इति (आप. श्रौ., ४-२-१)

घ. “ ममाग्ने वर्चः ” इत्यनुवाकस्य विहव्य इति संज्ञा । तत्र प्रथममन्त्रे विहवपदश्रवणात् ।

१. धारणाय समर्थं B² reads

२. B. Ms., reads गृहपतिसंयुक्तोऽग्निर्गार्हपत्यः

३. P. Ms., has स यस्मिन् पच्यते

४. उपसमिन्धनं for समिन्धनं in B. Ms.

५. Ad. B² Mss read यजमान

६. P, and Ad. Mss., read सर्वेषु विकल्पेषु.

७. B.¹ Ms., reads आदध्यात् सचापि नेतरेषु. B.² Ms. omits from तु शब्दप्रयोगात् ।

१. ममाग्ने वर्चो विहवेष्वस्तु वयं त्वेन्धानास्तनुवं पुषेम ।

महो नमन्तां प्रदिशथ तस्य स्ययाऽप्यक्षेण पृतना जयेम ॥

२. मम देवा विहवे सन्तु सर्वे इन्द्रावन्तो महतो विष्णुरभिः ।

व्याहृतिभिरन्वाधानमेके समामनन्ति ॥ ७ ॥

क एकैकया व्याहृत्याऽन्वाधानम्, स्वयमातृणोपधाने समस्तोप-
दिष्टानां विभागकरणात् । अत्र तु गार्हपत्यादि । व्याहृतिपक्षे वाजसने-
यिनां प्राक्संस्थावचनात् । तिसृभिस्तिसृभिरैकैकस्योपदेशः^१ ।

अथ कर्मानुपूर्व्यम्—सारस्वतहोमयोः पुरस्तात्—“ दर्शपूर्णमासावा-
रप्स्ये, ताभ्यां यावज्जीवं यक्ष्ये, स्वर्गं लोकमाप्नुवामी ” ति सङ्कल्पः ।
सर्वकामानां वा कामनम् । सारस्वतान्वारम्भणीयाचतुर्होतृणां सर्व-
दर्शपूर्णमासार्थत्वात् । यदा त्वाहारपृथक्त्वे कामः, तदाऽपि सारस्वत-
होमयोः पुरस्तात् “ दर्शपूर्णमासावारप्स्ये, ताभ्यां यावज्जीवं यक्ष्ये,
त्रिंशतं वा वर्षाणि । जीर्णो वा विरमणं करिष्ये ” इत्येतावदुक्त्वा

क. भूः, सुवः, सुवः, इत्येकैकया व्याहृत्या एकैकस्याऽग्नेरन्वाधानमित्यर्थः ।

ख. “ भूर्भुवस्सुवरिति स्वयमातृणामुपदधाति ” इति समुच्चयेन विहितानामपि व्याह-
तीनां सूत्रकारेण पृथगेव विनियोगप्रदर्शनात् । (See आप. श्रौ., १६. २३. १)

ग. “ महाव्याहृतिभिर्वा प्राक्संस्थम् ” (का. श्रौ., २. ६.) इति कात्यायनः ।

घ. “ सारस्वतौ होमौ पुरस्ताज्जुहुयादमावास्या वै सरस्वती पूर्णमासस्सरस्वान् तावेव
साक्षादारभत ऋध्नोत्याभ्याम् ” इति विहितौ सरस्वतीसरस्वदुभयदेवताकौ होमौ ।
सूत्रकारेण च “ पूर्णां पश्चाद्येते देवा अदधुरिति सारस्वतौ होमौ हुत्वाऽन्वारम्भणीया-
मिष्टिं निर्वपति ” (आप. श्रौ., ९. २३. ४.) “ दर्शपूर्णमासावारप्स्यमाणश्चतुर्होतारं
मनसाऽनुद्वुत्याऽऽहवनीये सप्रहं हुत्वाऽथ दर्शपूर्णमासावारभते ” (आप. श्रौ., ९.
२४. ७.) इत्यमी पक्षा विहिताः ।

ङ. तत्तत्फलार्थं पृथक्पृथगनुष्ठानं आहारपृथक्त्वम् । (See आप. श्रौ., ३. १४. १०.)

च. एतेषां पक्षाणां विधानमुपरिष्ठात् (आप. श्रौ., ३. १४. १२.) द्रष्टव्यम् ।

- 1 Ad. Ms., omits व्याहृतिपक्षे after गार्हपत्यादि.
- 2 P. Ms., reads only तिसृभिरैकैकस्य.
- 3 The following additional lines are found in B. Ms., after उपदेशः—
यद्यपि व्याहृतिभिरुपादेयबहुत्वविवक्षा प्राप्ता, तथापि भिन्नार्थत्वात्समस्तोपदिष्टानां विभागकरणं
व्याहृतिपक्षे । पूर्वोक्तबहुत्वविवक्षा न्यायेनाहवनीयाद्येव.
- 4 B. Ms., reads अवाप्नुवामी.

ममान्तरिक्षं गृहं गोपमस्तु मह्यं वातः पवतां कामे अस्मिन् ॥

मयि देवा ब्रविणमायजन्ता मय्याशीरस्तु मयि देवहृतिः ।

देव्या होताऽऽवनिषात पूर्वोऽदिष्टास्त्याम तनुवा सुवीराः ॥ (है. उं. ४. ५. १४.)

अहुते चतुर्होतरि परित्यक्ते चाऽग्नौ दर्शपूर्णमासाभ्यां यक्ष्ये । स्वर्गं लोक-
माप्नुवानीत्यादयः कामाः । पौर्णमास्यादौ वपनम् । ततो विद्युदसीति,
आम्नानात् । विहरणं, जपः, समिन्धनमिति कर्मक्रमः प्रथमे । अन्येषु तु
हुत्वाऽग्निहोत्रममुना यक्ष्य इत्युक्त्वा कामः । वपनम्, विद्युदसि, ततो
विहरणादि । यदि ह्यसङ्कल्पिते क्रतौ विद्युदसि कामो वा क्रियेत न
विज्ञायेत ^३कस्य क्रतोरारम्भ इति । उपदेशो-वपनं, विद्युदसि, क्रतु-
सङ्कल्पः, कामो, विहरणमिति ॥ ७ ॥

सन्नयतः पलाशशाखां शमीशाखां वाऽऽहरति बहुपर्णां
बहुशाखामप्रतिशुष्काग्रामसुषिराम् ॥ ८ ॥

यस्मात्पशुभिरोषधीभ्य इन्द्रस्येन्द्रियं ^१सन्नीतमात्मनि तस्मादधि च
पयश्च सान्नाय्यम् । “यत्समनयन् तत्सान्नाय्यस्य सान्नाय्यत्वमि” ति ।
तेन यो यजते स सन्नयन्नित्युच्यते । तस्य सन्नयतः, पलाशस्य शाखा
पलाशशाखा । शम्याः शाखा शमीशाखा । तां आहरति । ^२पर्णानि
पत्राणि । सन्नयत इति वचनात्सान्नाय्यार्थं शाखा, ^३नोपवेषार्थं । लोक-
प्रसिद्धानां द्रव्याणामुपादानं, इहाऽनुपदेशात् । बहूनि ^४पर्णानि, बहुयश्च

क. इयमत्र तैत्तिरीयसंहितायां सान्नाय्यब्राह्मणोक्ता कथाऽनुसन्धेया-वृत्रबधकाले इन्द्रस्य
वीर्यं भूमौ निपत्य विशीर्णमभूत् । तत्कालेनौषधिरूपतामापन्नम् । तदा निर्वीर्य इन्द्रो
भीतः प्रजापतेस्समीपं गत्वा स्वीयं वृत्तान्तमकथयत् । ततस्त पशूनाद्वयाऽवोचदिदमिन्द्र-
स्येन्द्रियमोषध्यात्मना विशकलितमेकत्र सङ्गीकृत्येन्द्राय दत्तेति । तच्छ्रुत्वा पशव ओषधी-
श्चरित्वा तद्रसरूपेणावस्थितमिन्द्रस्येन्द्रियं स्वात्मनि समचिन्वन् । ततः पुनरदुहन्
दुग्धात्मना । ततः पयः, ततश्च दधि समभवताम् । यत इन्द्रियमिन्द्रस्य पशूनामात्मनि
सन्नीतं ततोऽस्य सान्नाय्यमिति नाम सम्पन्नमिति । (See तै. सं. २. ९. ३. २.
from इन्द्रस्य वृत्रं जघ्नुषः to तद्धनो दधित्वम् ।)

ख. इदं विचार्य निर्णीतं पूर्वमीमांसायां चतुर्थद्वितं ये तृतीयाधिकरणे । अङ्गारनिधापनक-
पालोपधानार्थः काष्ठविशेष उपवेषः ।

1 Ad. Ms, reads होतरित्युक्ते for होतरि परित्यक्ते.

2 B. and P. Mss., read अवाप्नुवानीत्येवमादयः

3 P. Ms., reads कस्यायं.

4 B. Ms., omits पर्णानि पत्राणि.

5 B. Ms., reads पर्णानि पत्राणि.

शाखाः । यस्याः शाखाया अग्रं प्रत्यशुष्का अप्रतिशुष्काग्रा । असुषिरा
यस्या नान्तश्छिद्रम् ॥ ८ ॥

“यं ^ककामयेताऽपशुस्स्यादित्यपर्णां तस्मै शुष्काग्रा-
माहरेत्, अपशुरेव भवति । यं कामयेत पशुमान् स्या-
दिति बहुपर्णां तस्मै बहुशाखामाहरेत् पशुमन्तमेवैनं क-
रोति ” इति विज्ञायते ॥ ९ ॥

अपशुत्वादयः प्रतिषेधार्थाः, अनिष्टत्वात् । ^१न ह्यशुभमृत्विक्चि-
न्तयेद्यजमानस्य । सूत्रकारमतिश्च “पदाभ्यासप्रतिषेधस्त्विति । उप-
देशोऽध्वर्युकाम इति । बहुपर्णप्रशंसार्थमिति न्यायः ॥ ९ ॥

सा या प्राच्युदीची प्रागुदीची वा भवति “इषे
त्वोर्जेत्वे” ति तामाच्छिनत्ति ॥ १० ॥

उत्तरा सैव केवला यस्यां नाऽन्यदुत्थितम् । वृक्षस्य प्राची बोदीची
वा, ^खब्राह्मणेऽधिकृतत्वात् । लोके यदनर्थकं तत्पुनरुक्तं तद्वच्च सूत्रकार-
व्यवहारः । अतोऽन्वादेशेषूपसर्गबहुत्वे च न दोषः । उपदेशमतात्तु-
च्यते परिहारः—या त्वविरुद्धा तामेवाऽऽच्छिनत्ति । यथाऽन्या ^१न छिद्यते
पर्णमपि । आच्छिनत्ति एकयत्नेनाऽविश्रान्तः ॥ १० ॥

अपि वा “इषे त्वा” इत्याच्छिनत्ति “ऊर्जे त्वा”
इति संनमयद्वयनुमार्ष्टि वा ॥ ११ ॥

क. ब्राह्मणवाक्यस्येदमुद्धरणम्. See तै. ब्रा. ३. १. १. २.

ख. “यत्प्राचीमाहरेत् देवलोकमभिजयेत् । यदुदीचीं मनुष्यलोकं, प्राचीमुदीचीमाहरेत् ।
उभयोल्लोकयोरभिजित्यै” (तै. ब्रा., ३. १. १. ३.) इति ब्राह्मणे प्राचीत्वादेः वृक्ष-
संबन्धित्वावगमादिति ।

ग. यस्यां शाखायां न छिद्यमानायामन्या वा शाखा, अन्यद्वा पर्णं न छिद्यते, तादृशीमाच्छि-
न्यादित्युपदेशमिति ।

1 B. Ms., reads न त्वशुभं.

2 P. B. Ms., reads प्रतिषेधः.

^१पृथक्करणं मातृभ्योऽपाकरणम् । तत्र मन्त्रावृत्तिः प्रतिवत्सम् ।
एकयत्नेनाऽशक्यत्वात् यद्यपि बहुवचनम् । अवरो भागः षट्कृत्वः ।
^२कुम्भी वरा^कर्ध्वे” ति सूत्रान्तरे ॥ २ ॥

दुर्भैः दुर्भपुञ्जीलैर्वा ॥ ३ ॥

पुञ्जिलं ^३स्तम्बः ॥ ३ ॥

“देवो वस्सविता प्रार्पयतु” इति शाखया गोच-
राय गाः प्रस्थापयति ॥ ४ ॥

गावो यत्र चरन्ति स गोचरः । तदर्थं प्रस्थापयति अघशंसान्तेन मन्त्रेण । देवभागमित्यपि लभ्यते । न तूपदेशः । नाऽऽवर्तते "प्रति-
शु यद्येकप्रयत्नेन प्रतिष्ठन्ते गावः ॥ ४ ॥

प्रस्थितानामेकां शाखयोपस्पृशति दभैर्दभपुञ्जी-
लैर्वा ॥ ५ ॥

शाखयोपस्पर्शनं तूष्णीम् ॥ ५ ॥

“आप्यायध्वमग्निया इन्द्राय देवभागं” इत्येके समा-
मनन्ति महेन्द्रायेत्येके ॥ ६ ॥

समामनन्ति परिपठन्त्यन्ये शाखिनः ॥ ६ ॥

क. “यावतीनामेका कुम्भी दुग्धं सम्भरेत्, तावती वरार्ध्या मात्रा स्यात्” (भार. श्रौ., १.

२. १३) इति भारद्वाजसूत्रमत्राऽभिसंहितम् ।

ख. ब्राह्मणे “देवेभ्य एवैना इन्द्रायाऽप्याययति,” इतीन्द्रसम्बन्धमात्रश्रवणात् ।

ग. गां गां प्रति प्रतिगु ।

1 Ad. Ms., reads अपाकरणं मातृभ्यः पृथक्करणम्.

2 B, and P. Mss., read षटकुम्भी.

3 स्तम्भं for स्तम्भः B, and P. Mss.

4 P. Ms., reads इत्युपलभ्यते.

5 Ad. Ms., reads एकथत्नेन.

१. देवो वस्सविता प्रार्थयतु श्रेष्ठतमाय कर्मण आप्यायध्वमग्निन्या इन्द्राय (महेन्द्राय) देवभागमूर्जस्वतीः
पयस्वतीः प्रजवत्तोरेनभीषा ज्यैष्म मा वस्तेन ईशत माघशं सः (तै. सु. १.१.१.१)

इन्द्रं निगमेषूपलक्षयेदिन्द्रयाजिनो महेन्द्रं महेन्द्र-
याजिनः ॥ ७ ॥

निगमा मन्त्राः । उपलक्षणं क्षेपः ॥ ७ ॥

“ शुद्धा अपस्सुप्रपाणे पिबन्तीश्शतमिन्द्राय शरदो
दुहानाः । रुद्रस्य हेतिः परि वो वृणक्तु ” इति प्रस्थिता
अनुमन्त्रयते ॥ ८ ॥

“ क^१इन्द्राय शरद् ” इति नाऽत्र महेन्द्र उपलक्षणीयः, वर्तमान-
प्रयोगो यस्मादुच्यते, तदनुमन्त्रणम् । तदभिसन्धाय वचनं ^१तन्मुखे-
नैव ॥ ८ ॥

“ ध्रुवा अस्मिन् गोपतौ स्यात बह्वीः ” इति यज-
मानस्य गृहानभिपर्यावर्तते ॥ ९ ॥

^२गृहानभिमुखः पर्यावर्तते ॥ ९ ॥

“ यजमानस्य पशून् पाहि ” इत्यग्निष्टेऽनस्यग्न्या-
गारे वा पुरस्तात् प्रतीचीं शाखामुपगूहति पश्चात्प्राचीं
वा ॥ १० ॥

अग्न्यगारे यत्तिष्ठति निर्वपणार्थमनः तत् अग्निष्ठम् । अग्नीनाम-
गारं अग्न्यगारम् । पुरस्तादनसोऽग्न्यगारस्य वा पुरस्तात्प्रतीचीं प्रत्य-

क. सोमयाजिनः संवत्सरानन्तरप्रयोगेऽपि ‘शतमिन्द्राय’ इत्येव पाठादिति भावः । यस्मात्
‘शतं शरदो दुहानाः’ इति वर्तमानप्रयोगः तस्मादसमवेतार्थत्वादनुह इति । मतमिदं
खण्डयति रुद्रदत्तः । [see आप. श्रौ. P. 155 L. 13 An. ed..]

1 B. and P. Mss., omit तन्मुखेनैव.

P. 2 B. and P. Mss., read यजमानस्य गृहान्.

Jin Gun Aaradhak Trust

गग्रां ^१अपरतो वा प्रागग्रां उपगूहति अप्रकाशं करोति । मूलतो निधानं संस्कारो ^२गोप्रस्थापने ^३कृतार्थायाः । अतः ^४पशौ निवृत्तिः ॥१०॥

यो वा अध्वर्योर्गृहान् वेद गृहवान् भवति । आच-
तुर्थात्कर्मणोऽभिसमीक्षेतेदं करिष्यामीदं करिष्यामीति ।
एते वा अध्वर्योर्गृहाः । य एवं वेद गृहवान् भवतीति
विज्ञायते ॥११॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रे प्रथमप्रश्ने द्वितीया कण्डिका ॥ २ ॥

अध्वर्युः अध्वरस्य नेता । तस्य यो वा यजमानो ^१गृहान् वेद
कर्माणि तस्याऽपि गृहा भवन्तीति फलस्तुतिः, कर्माङ्गत्वात् ज्ञानस्य ।
न ह्युभयं कुर्यात् कर्तृपकारं फलं चाऽन्तरेण वचनम् । यानि त्वनिब-
द्धानि सूत्रकारेण, यथा—“ यो वै सप्तदश ” मित्येवमादीनि, तान्यपि
याजमानानि फलस्तुतेरनियतानि । समीक्षणमध्वर्योः स्वकर्मणां ध्यानम् ।
प्रणयनं कृत्वाऽग्नीनन्वाधास्ये । ततः शाखाहरणं, ततो वत्सापाकरणं
^६करिष्यामीत्येवं चतुर्णां चतुर्णाम् । इष्टिपशुबन्धसोमेष्वेतत् ^७ध्यानमेव
कर्माणि पदार्था अध्वर्योर्गृहा इति । यत्राऽविकृतं ब्राह्मणमुच्चारयति,
तत्र विज्ञायत इत्याह । उक्तं चेति ^८पदार्थप्रमाणकं कर्म उचितपदम-
ध्वरवाचीति ॥ ११ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते प्रथमप्रश्ने प्रथमः पटलः ॥

क. तत्र वत्सापाकरणस्याभावेन तदुपयुक्तशाखासंस्कारस्याऽप्यभावादिति ।

1 B 2, omits अपरतो वा प्रागग्राम्.

2 B. Mss. reads गोः कालने.

3 B. and P Mss. read कृतार्थायाश्शाखायाः, तस्मात्पशौ निवृत्तिः

4 B. and P. Mss., read तस्य इमान् गृहान्.

5 B. Ms., has कर्तृपकरणं for कर्तृपकारं.

6 B. Ms., reads करिष्ये.

7 ध्यानमेवेति ‘घ’ पुस्तके नास्ति ।

8 P. B. Ms., reads पदार्थप्रमाणकं कर्म उचितपदमध्वरवाचीति. Gun Aaradhak Trust

उत्तरेण गार्हपत्यमसिदोऽश्वपशुरनडुत्पशुर्वा निहिता

॥ १ ॥

उत्तरेण गार्हपत्यं इत्येनंबदूरवाची । अदूरेणोत्तरतो गार्हपत्यस्य ।
असिदो दात्रकः । पशुः पार्श्ववङ्कितश्चस्य । अनो वहतीत्यनड्वान् ॥ १ ॥

“देवस्य त्वा सवितुः प्रसव ” इत्यासिदमश्वपशुं
वाऽऽदत्ते तूष्णीमनडुत्पशुम् ॥ २ ॥

यदि नोच्येत “तूष्णीमनडुत्पशु” मिति, ^३अर्थादानीयेताऽन्येनाऽपि ।
ततोऽध्वर्युरादद्यादिति विधिः । वाग्यत आदद्यादित्युपदेशः ॥ २ ॥

“यज्ञस्य घोषदसी ” ति गार्हपत्यमभिमन्त्र्य “प्र-
त्युष्टरक्षः प्रत्युष्टा अरातयः” इत्याहवनीये गार्हपत्ये वाऽ-
सिदं प्रतितपति ॥ ३ ॥

अभिमन्त्रणं प्रतितपनार्थम् । तस्मादाहवनीयस्याऽपि, यदि तस्मिन्
तपनं क्रियते । तस्यैव चोत्तरतो निधानम् । गार्हपत्यग्रहणं त्वसिदा-

क. ब्राह्मणे ‘देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इत्यश्वपशुमादत्ते प्रसूत्यै’ इति अश्वपशवेव मन्त्र-
नियमः । अथदिवाऽनुडुत्पशुं मन्त्रनिवृत्तेः पुनस्तूष्णीपदोपादानं बाङ्गियमनार्थमि-
त्युपदेशमतमिति ।

ख. अत्र रुद्रदत्तो विरुन्धे पक्षद्वयेऽपि गार्हपत्यस्यैवाऽभिमन्त्रणं विदधानः । See P. 10
आप. श्रौ., Vol. I. Calcutta edn.

ग. संस्कारविधिषु सर्वेष्वयमेव नियमः । तत्र हि न संस्कार्यस्वरूपमुद्देश्यम् । स्वरूपे आन-
र्यक्यप्रसङ्गात् । किन्तु अपूर्वसाधनत्वाकारेणैव तेषामुद्देश्यत्वं वक्तव्यम् । ततश्च
वैकल्पिकानामप्यपूर्वसाधनत्वाविशेषात् तत्राऽपि संस्काराणां प्राप्तिः । यथा ब्रीह्यि
विहिता धर्मा यवेष्वपि, सोमधर्माः पूतीकेष्वपि । न चाऽपूर्वसाधनत्वस्याऽन्यत्राऽपि सत्वात्
तत्राऽतिप्रसक्तिरिति वाच्यम् । अनतिप्रसक्तस्यैव धर्मस्योद्देश्यतावच्छेदकत्वकल्पनात् ।
एतच्च पूर्वमीमांसायां तृतीयाध्याये प्रथमपादे तेषामर्याधिकरणे (पू. मी., ३. १. ४.)
विस्तरश उपपादितं तत एवाऽवगन्तव्यम् ।

1 एनप्रत्ययोऽदूरवाची इति ग. पु.

2 P. and B2 Mss omit अश्वस्य

3 B2 reads अर्थाजीयेत and omits अन्येनाऽपि ।

दुक्त्वे' ति 'गम्यते । "उर्वन्तरिक्षमन्विही" ति प्रत्यायनसङ्ख्या इति ।
एवं भरद्वाजमतिश्च^क—"यतः कुतश्चे" ति दिङ्निमित्तो नास्ति ॥ ५ ॥

"देवानां परिषूतमसि" इति दर्भान् परिषौति ॥ ६ ॥
परिषवणं लवनाय परिग्रहः ॥ ६ ॥

"विष्णोः स्तूपोऽसि" इत्यभिप्रेतानामेकं स्तम्बमुत्सृ-
जति ॥ ७ ॥

अभिप्रेताः परिग्रहचिह्नैः परिगृहीताः । अच्छिन्नस्योत्सर्गो बुद्ध्या,
'इदं पशूना'मिति लिङ्गात् ॥ ७ ॥

एकं वा स्तम्बं परिषूय तं सर्वं दाति ॥ ८ ॥

एकस्तम्बपरिषवणे नोत्सर्गो नाऽभिमर्शनम्—'इदं देवानामि'
ति, असन्देहात् । यथे 'दमग्ने' रित्याग्नेये केवले । केचित्तु कुर्वन्ति ।
हविषोर्युगपदविच्छेदात्सन्देहः । इह त्वसन्दिग्धे क्रियत इति ॥ ८ ॥

"अतिसृष्टो गवां भाग" इति वैकां द्वे तिस्रो वा
नाडीरुत्सृजति ॥ ९ ॥

क. "यतः कुतश्च दर्भभयं बहिराहरति" (भा. श्रौ., १. ३. ७) इति भरद्वाजः ।

ख. यत्र हि सन्देहः, यथा पौर्णमास्यामाग्नेयाग्नीषोमीययोरुभयहविषोर्विभागे, तत्रोभयो-
रसन्देहार्थं 'इदमग्नेः, इदमग्नीषोमयोः' इति निर्देश आवश्यकः । यत्र तु सन्देह
एव नास्ति, तत्र निर्देशेन न प्रयोजनम् । यथाऽमावास्यायां कर्त्तव्यत्वाग्नेये । अत एव
तत्र न निर्देशः । अतश्च प्रकृते एकस्तम्बग्रहणे गृहीतस्य सर्वस्यापि देवतार्थत्वेन
सन्देहाभावात् निर्देशो न कर्तव्य इति । केचित्तु अत्रापि कुर्वन्ति । तेषामयमाशयः—
ये उत्सृष्टा (अधिकस्तम्बग्रहणपक्षे) दर्भाः तेषां पथर्थत्वनिर्देशात् तदन्येषां गृहीतानां
देवतार्थत्वनिश्चयेन सन्देहाभावात्निर्देशस्यावश्यकत्वाभावेऽपि यदा निर्देशो विधीयते
तेनावगम्यते निर्देशोऽयमदृष्टार्थ इति । अतश्चैकस्तम्बपरिषवणपक्षेऽपि निर्देशोऽभि-
मन्त्रणञ्च कर्तव्यमेवेति ॥

1 P. Ms., omits गम्यते.

2 B1 and P. Mss., have प्रत्यायनं गत्वा B2 reads प्रत्यायनाङ्गत्वात् ।

P. P. Ac. Gunratnasuri M.S.

Jin Gun Agradhak Trust

१. देवानां परिषूतमसि वर्षश्रद्धमसि (तै. सं. १. १. २. १.)

नाडी मुष्टिः, शलाका वा ॥ ९ ॥

“इदं देवानाम्” इति परिषूतानभिमृशति, “इदं पशू-
नाम्” इत्यतिसृष्टान् ॥ १० ॥

एकस्तम्बपरिषवणे नोत्सृज्यते ॥ १० ॥

“देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो ह-
स्ताभ्यां बर्हिर्देवसदनमारभे” इति विशाखेषु दर्भानारभते
॥ ११ ॥

“देवबर्हिर्मा त्वाऽन्वङ् मा तिर्यक्” इति सव्यहस्तेन
संयच्छति ॥ १२ ॥

संयच्छति 'गृह्णाति सव्येन हस्तेन ॥ ११, १२ ॥

“पर्व ते राध्यास”मित्यसिदमधिनिदधाति ॥ १३ ॥

‘यत्पुरुषि दिन मिति लिङ्गात् । पर्वण्यधिनिदधाति ॥ १३ ॥

“आच्छेत्ता ते मारिष” मित्याच्छिनत्ति । सन्नखं मुष्टिं
लुनाति, स प्रस्तरः ॥ १४ ॥

कुलिमात्रोऽरत्निः, प्रादेशः, ऊर्वस्थि, जान्वस्थि, सुगदण्ड
इति वा तिर्यक्प्रमाणानि ॥ १५ ॥

• इति प्रथमप्रश्ने तृतीया कण्डिका ॥

कुलिमः गोपुच्छः, गोग्रासो वा । अरत्निः ^१अन्तस्थौल्यं । द्वादशा-
बुलविस्तारः प्रादेशः सामर्थ्यात् । ऊरोरस्थि ऊर्वस्थि । जानोरस्थि
जान्वस्थि । ^३सुचो दण्डः सुगदण्डः इति तिर्यक्प्रमाणानि स्थौल्यस्य, न
तु दीर्घत्वस्य ॥ १४, १५ ॥

1 B2. An. and Ad. Mss. omit गृह्णाति.

2 B. and P. Mss. read अन्तरस्थौल्यं.

3 An. and Ad. Mss., read सुचि दण्डः,

“पृथिव्यास्सम्पृचः पाहि” इत्यनधो निदधाति ॥ १ ॥

अधः ^१भुवि, न अधः अनधः । उपरिष्ठान्निदधाति न भूमौ ॥ १ ॥

अयुजो मुष्टीन् लुनोति, तथा निधनानि ॥ २ ॥

न युजः अयुजः विषमाणि । निधनानि चूडाः । लुनोति लुनाति ॥ २ ॥

तेषां प्रस्तरोऽयुगर्थ इत्येके ॥ ३ ॥

अयुजः प्रस्तरेणेति एके । ^२समा मुष्टयः, निधनानि च, प्रस्तरेण विषमत्वम् ॥ ३ ॥

प्रस्तरे याथाकामी ॥ ४ ॥

यथाऽस्य काम इच्छा, तथा प्रयुङ्क्त इति कर्तुर्याथाकामित्वम् । इह वा प्रस्तरं प्रथममुष्टिं करोति । ‘विष्णोःस्तूपोऽसी’ति वा । पूर्वस्माद्भागात् पुरस्तात्प्रस्तरं ^३गृह्णातीति । अन्ये त्वाहुः—प्रकृतेभ्योऽपि परिमाणेभ्योऽन्यत्परिमाणं लभ्यत इति ॥ ४ ॥

यदन्यत् परिषवणादुत्सर्जनाच्च तत् सर्वत्राऽऽवर्त्तते ॥ ५ ॥

प्रस्तरमेव मन्त्रेण दाति तूष्णीमितरदिति वाजसनेयकम् ॥ ६ ॥

सर्वस्य कृत्वा परिषवणम् । प्रस्तर एव मन्त्रेण लूयते । एकस्तम्भ-परिषवणेऽप्यपरिगृहीता अपि मन्त्रेण लूयन्ते ॥ ५, ६ ॥

सर्वं लुत्वा “देववर्हिश्शतवल्शं विरोह” इत्यालवानभिमृशति ॥ ७ ॥

१ भूमिः for भुवि, B. Ms.

२ B. Ms., reads न समा मुष्टयः

३ B2. reads प्रतिगृह्णाति.

“सहस्रवल्शा वि वयंरुहेम ” इत्यात्मानम् ॥ ८ ॥

आलवाः सदाच्छेदाः ॥ ७, ८ ॥

“अदित्यै रास्नासी” ति त्रिधातु पञ्चधातु वा शुल्बं करोति ॥ ९ ॥

“अयुपिता योनि” रिति प्रतिदधाति ॥ १० ॥

‘अदित्यै रास्नासी’ ति रज्ज्ववयवाभिधानान्मन्त्रावृत्तिः ॥ ९, १० ॥

“अदित्यै रास्नासी” त्युदग्रं वितत्य “सुसम्भृता त्वा सम्भरामि” इति तस्मिन्निधनानि सम्भृत्य “अलुभिता योनि” रित्युत्तमे निधने प्रस्तरमत्याधाय “इन्द्राण्यै सन्नहनं” इति सन्नहति ॥ ११ ॥

“पूषा ते ग्रन्थिं ग्रथ्नातु” इति ग्रन्थिं करोति ॥ १२ ॥

‘सुसम्भृते’ ति च । ‘अलुभिते’ त्यन्त्यस्य निधनस्योपरिष्ठात्प्रस्तरं निदधाति ॥ ११, १२ ॥

“स ते मास्थात्” इति पुरस्तात् प्रत्यञ्चं ग्रन्थिमुपगृहति पश्चात्प्राञ्चं वा ॥ १३ ॥

^१प्रत्यञ्चं प्रत्यक् क्रियासमाप्तिः ॥ १३ ॥

“आपस्त्वामश्विनौ त्वामृषयस्सप्त मामृजुः । बर्हिस्सूर्यस्य रश्मिभिरुषसां केतुमारभे” इति बर्हिरारभते । “इन्द्रस्य त्वा बाहुभ्यामुद्यच्छे” इत्युद्यच्छति । “बृहस्पतेर्मूर्ध्ना हरामी” ति शीर्षन्नधि निधत्ते ॥ १४ ॥

आरभते आलभते^२ ॥ १४ ॥

इति प्रथमप्रश्ने चतुर्थी कण्डिका ॥

1 B. Ms. reads प्रत्यञ्चं ग्रन्थिं प्रत्यक्

2 P. and B2. Mss. have शिरस्येव निधानम् after आलभते ।

“प्रेयमगात्” “उर्वन्तरिक्षमन्विहि” इति यौ गमनौ
तौ प्रत्यायनौ ॥ १ ॥

“अदित्यास्त्वोपस्थे सादयामि” इत्यन्तर्वेदि परिधि-
देशेऽनधस्सादयति ॥ २ ॥

अन्तर्वेदिसमीपे यः परिधिदेशो मध्यमस्य पश्चिमे प्रदेशे
निदधाति ॥ १, २ ॥

“बर्हिरसि देवङ्गमं” इत्यासन्नमभिमन्त्रयते, “देव-
ङ्गममसि” इत्यनधो निदधाति यथा प्रागुपसादयेत् ॥३॥

यथोपसादने उत्तरं बर्हिः प्राग्भवति ॥ ३ ॥

“या जाता ओषधयो देवेभ्यस्त्रियुगं पुरा । तासां
पर्व राध्यासं परिस्तरमाहरन् ॥ अपां मेध्यं यज्ञियं सदे-
वः शिवमस्तु मे । आच्छेत्ता वो मारिषं जीवानि शरद-
श्शतम् ॥ अपरिमितानां परिमितास्सन्नह्ये सुकृताय कम् ।
एनो मानिगां कतमच्च नाहं पुनरुत्थाय बहुला भवन्तु”
इति परिस्तरणानामधिनिधान्याच्छेदनी सन्नहनीति यथा-
लिङ्गम् ॥ ४ ॥

परिस्तरणानामधिनिधानाच्छेदनसन्नहनानि ^१लिङ्गेषु क्रियन्ते, न
मन्त्रान्त ^२इत्युपदेशः । अथवा ^३यथालिङ्गवचनमनुवादमात्रम् । मन्त्रा-

क. याविमौ मन्त्रौ पूर्वं बर्हिराहरणार्थगमनाङ्गत्वेन विहितौ तावेव मन्त्रौ प्रत्यागमनस्याऽ-
प्यङ्गभूतौ । प्रत्यागमनेऽपि तावेव मन्त्रौ पठेदिति यावत् ।

ख. अधिनिधानी, आच्छेदनी, इति निर्देशक्रमादेव मन्त्रव्यवस्थसिद्धेः यथालिङ्गवचनं
मन्त्रान्तैः कर्मादीन् सन्निपातयेत्, (आप. श्रौ. २४. २. १) इति परिभाषासिद्धस्य
मन्त्रान्तकर्मानुष्ठानस्याऽपवादार्थमिति । तेन एषु मन्त्रेषु तत्तत्क्रियावाचकपदप्रयोग-
काल एव क्रियारम्भ इति उपदेशमतम् ।

1 P. Ms., reads विलिङ्गेषु; B. Ms., यथालिङ्गेषु.

2 P. Ms., and B2 omit यथालिङ्गवचनमनुवादमात्रम् । मन्त्रान्त एव क्रियारम्भ इति मतम्.

न्त एव क्रियानुष्ठानम् । अन्तरेणाऽपि लिङ्गवचनं यथालिङ्गं विनियोगो भवति । यथा—‘अग्नये त्वाऽग्नीषोमाभ्यामित्याह व्यावृत्त्या’ इति ^१हविरभिमर्शने ॥ ४ ॥.

खादिरं पालाशं वैकविंशतिदारुमिध्मं करोति ॥ ५ ॥

वैकल्पिकं भवति अभिन्नं दारु, ‘सशकलान् दारुणि वेति व्यप-
देशात् । एकविंशतिदारुमिध्मः खादिरः पालाशो वा । अतः पुनर्वच-
नाद्वैभीतक इध्मेऽपि परिधयो वैभीतका एव । अवभृथे च निवृत्तिः
^२सर्वत्रैव ॥ ५ ॥

त्रयः परिधयः—पलाशकार्ष्मर्यखादिरोदुम्बरबिल्वरोहि-
तकविकडुतानां ये वा यज्ञिया वृक्षाः ॥ ६ ॥

कार्ष्मर्यः ^३श्रीपर्णिका । रोहितको वटाकृतिः ह्रस्वपर्णः । विकङ्कतो
^४गोपर्णः । उक्तानामभावे यज्ञियाः ॥ ६ ॥

आर्द्राः शुष्का वा सत्वक्काः ॥ ७ ॥

आर्द्राः शुष्का वेति मिश्रप्रतिषेधार्थः । सह त्वग्निभिः सत्वक्काः ॥ ७ ॥

स्थविष्ठो मध्यमोऽणीयान्द्राघीयान्दक्षिणाध्योऽणिष्ठो ह-
सिष्ठ उत्तरार्ध्यः ॥ ८ ॥

स्थविष्ठः स्थूलतमः मध्यमः परिधिः । मध्यादक्षिणस्तनुः । अणीयान्
द्राघीयान् दीर्घतमः मध्यमादेव । दक्षिणार्धे भवो दक्षिणार्ध्यः । ^५अणिष्ठः
पूर्वाभ्यां तनुः । हसिष्ठः ह्रस्वतमः सर्वेभ्यः । उत्तरार्धे भवः उत्तरार्ध्यः
॥ ८ ॥

1 B2 reads इत्यभिमर्शने ।

2 B2 reads सर्वत्र.

3 P. and B2. Mss. read श्रीपर्णा.

4 B2 reads गोषण्डः ।

5 P. B. Mss. read अणिष्ठः सर्वेभ्यः हसिष्ठसर्वेभ्यः

द्वे आधारसमिधावनूयाजसमिदेकविंशीति ॥ ९ ॥

प्रथमस्येधमन्त्रस्याऽनूहः । न च निवृत्तिः काष्ठविवृद्धौ । *आख्या-
नवादादेकविंशतिधाऽवस्थितत्वाद्ग्रेससम्भरामीति न^१ काष्ठानाम् ।
आधारसमिधोराधारार्थत्वात्तदभावे ^२निवृत्तिः । ^३तथाऽनूयाजसमित् ।
गणनायां द्वे युगपत् क्षिप्येते । एकविंशी चानूयाजसमित् ॥ ९ ॥

समूलानामृते मूलानां वा पूर्ववच्छुल्वं कृत्वोदगग्रं
वितत्य ॥

समूलामूलनियमान्मिश्रप्रतिषेधः । एकसरः शुल्व इत्युपदेशः ।
अनियमो वा, “एकसराभि”रिति *क्वचिद्विधानात् । उदगग्रं वि-
तत्य, मन्त्रेण करणमुदगग्रस्य ।

“यत्कृष्णो रूपं कृत्वा प्राविशस्त्वं वनस्पतीन् ।
ततस्त्वामेकविंशतिधा सम्भरामि सुसम्भृता ॥ त्रीन् प-
रिधींस्तिस्त्रससमिधो यज्ञायुरनुसञ्चरान् । उपवेषं मेक्षणं
धृष्टिं सम्भरामि सुसम्भृते” ति शुल्व इध्मं सम्भरति ॥१॥

काम्यनैमित्तिकानां नित्यविकारत्वात् “यत्कृष्णो रूपमि”त्यस्य
प्रकृतावूह इति न्यायः । ^४अनूह ^५आपस्तम्बस्य । बहुयाज्यादीनां काम्या-

- क. अग्निर्देवेभ्यो निलायत, कृष्णो रूपं कृत्वा, स वनस्पतीन् प्राविशत् इति अग्नेः
वनस्पतिप्रवेशस्य इतिहासतोऽवगमात्, तस्यैव चाऽनेन मन्त्रेणाऽभिधानात्
(ततस्त्वां वनस्पतिप्रविष्टमग्निं इति) काष्ठानभिधायकत्वेन काष्ठविवृद्धौ न एकविंश-
तिधापदस्योहो न वा मन्त्रस्य निवृत्तिः । ‘यत् कृष्णो रूपम्’ इत्यग्रे वक्ष्यमाणस्येति ।
- ख. प्रवर्ग्यपात्राधारभूतसम्राडासन्दीविषयमिदम् । तत्रैव तथा त्रिधानात् (See आष.
श्रौ. १९, ९, ७,) ‘मौञ्जीमी रज्जुभिरेकसराभि’रिति ।
- ग. प्रकृतावेव काम्यसामिधेनीविवृद्धया काष्ठविवृद्धौ मन्त्रघटकीभूतस्य ‘एकविंशतिधा’
इत्यस्योहः । प्राकृतस्यापि काम्यसामिधेनीप्रयोगस्य नित्यसामिधेनीप्रयोगविकृतित्वा-
दित्यर्थः ।
- घ. द्वितीयपक्ष एव सार्धायान् मोमांसान्यायानुसारी च ।

1 B. Mss. read न काष्ठाभिधानं; P. Ms. reads न काष्ठानां निधानं ।

2 P. Ms., has समिधौ for समिधो; and निर्वर्तत for निवृत्तिः ।

3 Ibid, तद्धूत for तथा ।

4 Ad. B2. Mss., add उपदेशः ।

नां च 'प्रधानविकारत्वात् । निवृत्तिस्तु प्रथमस्येधममन्त्रस्य । "तूष्णीं कंसं मृन्मयं चे" ति दर्शनात् । काम्येष्वनूहो वा । प्रथमायाः सर्वत्राख्यानवादाभिधानात् । "अग्निर्देवेभ्यो निलायत । कृष्णो रूपं कृत्वा । स वनस्पतीन् प्राविश" इति तस्याऽभिधानात् । "त्रीन् परिधी" इति द्वितीया यथार्थमूह्यते विहृतौ । उपवेषादीनि इध्माभिधानानि गौणार्थानि प्रकृतार्थाभिधानात् । अर्थलक्षण इध्मः, "वर्षीयानर्था" इति लिङ्गात् । तं गणयित्वा युगपत्सम्भरति सर्वम् ॥ १ ॥

“ कृष्णोऽस्याखरेष्ठो देव पुरश्चर सध्यासं त्वा ”
इति सन्नह्यति । पुरस्तात्प्रत्यञ्चं ग्रन्थिमुपगूहति पश्चा-
त्प्राञ्चं वा । अन्धो निदधाति ॥ २ ॥

इध्मप्रव्रश्चनानि निदधाति ॥ ३ ॥

‘इध्मप्रव्रश्चनानि’ छेदनानि । तेषां निधानं षपदार्थगणनायामन्त-
र्भवतीति ॥ २, ३ ॥

“ त्वया वेदिं विविदुः पृथिवीं त्वया यज्ञो जायते विश्वदानिः । अच्छिद्रं यज्ञमन्वेषि विद्वांस्त्वया होता सन्तनोत्यर्धमासान् ” इति दर्भाणां वेदं करोति ॥ ४ ॥

क. 'वानस्पत्योऽसि देवेभ्यश्शुन्धस्व' इति काष्ठवाचकवनस्पतिपदघटितस्य मन्त्रस्य चमसप्रणयने विनियुक्तस्य कंसादौ वानस्पत्यत्वाभावेन लोपस्यैव सूत्रकाराभिमतत्वात् प्रकृतेऽपि प्रथममन्त्रस्य लोप इति ।

ख, विकृतौ महीपितृयज्ञे। तत्र द्वयोरेव परिधोर्विधानात् “द्वौ परिधी परिदधाति
इति (आप. श्रौ. ८. १४. ६.)

ग. महापितृयज्ञे हविर्वहुत्वे इध्मकाष्ठानां द्राघीयस्त्वमुक्तम्—‘वर्षीयानर्थादिध्मो द्राघीयांश्च’ (आप. श्रौ. ८. १३. १३.) इति । अतो यावद्वैधर्म्यमपेक्ष्यते तावत् सम्पादनीयमिति ।

घ. 'आचतुर्यात् कर्मणोऽभिसमीक्षेत' इति ब्रुवन्तं पूर्वम् (आप. श्रौ. १. २. ११) तदनुरोधेन चत्वारः पदार्था उच्यन्ते अवैक्षणीया भवन्ति । तत्राऽस्य गणनायामन्तर्भाव इति ।

1 B. and P. Mss. read अप्रधानविकारत्वात् ।

2 B. and P. Mss., read आख्यानवादात् B2 reads आख्यानभिधानात् ।

3 Ad. Ms., reads गौणानि.

यज्ञसन्तानस्यार्थवादत्वाद्विकृतावपि मन्त्रेण वेदकरणम् । जात्ये-
कत्वात् दर्शपूर्णमासस्थो वा अर्धमाससन्तान उच्यते ॥ ४ ॥

वत्सजुं पशुकामस्य मृतकार्यमन्नाद्यकामस्य त्रिवृच्छि-
रसं ब्रह्मवर्चसकामस्य ॥ ५ ॥

‘वत्सजुः’ वत्सजानुतुल्यः । मृतकार्यो मृतवत् क्रियते यत्र धान्यं
निधीयते ^१तत् । त्रिवृदेकशिराः त्रिवृच्छिराः, त्रीणि शिरांसि इति
केचित् । कामाभावेऽप्येता ^२एव आकृतयः; अकामस्याऽन्यस्याऽविधा-
नात्, भरद्वाजमताच्च ॥ ५ ॥

शुल्वात् प्रादेशे परिवास्य वेदपरिवासनानि निद-
धाति ॥ ६ ॥

द्विप्रादेशो बैलकेरिध्मः, अन्यस्य त्वर्थलक्षणः । वेदपरिवासनानि
सर्वाण्येव वेदाग्राणि ॥ ६ ॥

अन्तर्वेदि शाखायाः पलाशान्यसर्वाणि प्रशात्य मूल-
तश्शाखां परिवास्योपवेषं करोति “ उपवेषोऽसि यज्ञाय
त्वां परिवेषमधारयन् । इन्द्राय हविः कृण्वन्तः शिवश्शग्मो
भवासि नः ” इति ॥ ७ ॥

वेदं कृत्वा प्रशातनममावास्यायाम् । पलाशान्यल्पान्यवशेषयति ।
परिवासनं कुर्वन् पर्णवल्कं ^३पातयति । “ इन्द्राय हविः कृण्वन्तः ”
इत्यनहः, आख्यानवादात् ॥ ७ ॥

क. मन्त्रे ‘त्वया होता सन्तनोत्यर्धमासान्’ इति अर्धमासयोः परस्परं सन्धानं वेदेन
क्रियते इत्युच्यते । स चाऽर्थवादः । अतोऽसमवेतार्थः । अतश्च विकृतावपि मन्त्रः
प्रवर्तत एवेति ।

ख. विवृतमिदं पूर्वत्र ।

ग. प्रशातनं पातनम् । परिवासनं छेदनम् । पर्णवल्कः पलाशकाष्ठवल्कः ।

घ. इन्द्राय हविः कुर्वन्त ऋत्विजः त्वां परिवेषमकुर्वन् इत्युपवेषस्तुतिरेव । अतोऽसमवे-
तार्थत्वात् देवतान्तरयुक्तायां विकृतावविकारेणैव मन्त्रप्रयोग इति ।

1 B. Mss. omits तत् ।

2 Ad. Ms., omits एव.

3 B. Ms., has प्रशातयति for पातयति.

“तृतीयस्यै दिवो गायत्रिया सोम आभृतः । सोम-
पीथाय सन्नयितुं वकलमन्तरमाददे ” इति परिवासनश-
कलमादाय प्रज्ञातं निदधाति ॥ ८ ॥

त्रिवृद्दर्भमयं पवित्रं कृत्वा “वसूनां पवित्रमसी”ति
शाखायां शिथिलमवसजति । मूले मूलान्यग्रेऽग्राणि न
ग्रन्थि करोति ॥ ९ ॥

पवित्रं प्रादेशमात्रम्, *मन्त्रलिङ्गात् । अवसजति लगयति ॥ ८, ९ ॥

“त्रिवृत्पलाशे दर्भ इयान् प्रादेशसम्मितः । यज्ञे पवित्रं
पोतृतमं पयो हव्यं करोतु मे । इमौ प्राणापानौ यज्ञ-
स्याङ्गानि सर्वशः । आप्याययन्तौ सञ्चरतां पवित्रे हव्य-
शोधने ” इति क्रियमाणे यजमानोऽनुमन्त्रयते ॥ १० ॥

त्रिवृत्पलाश इति वैलिङ्ग्यात् शमीशाखायां लोप कचः । “अनि-
वृत्तिर्वा, पवित्राभिधानात् । क्रियमाणे शाखायामवसज्यमाने । त्रिवृ-
त्पलाश इति त्रिवृत्तं, “इमौ प्राणापानौ ” इति सशाखस्याऽनुमन्त्र-
णम् ॥ १० ॥

क. मन्त्रे “इयान् प्रादेशसम्मित” इति कथनात् ।

ख. ‘त्रिवृत्पलाशे’ इति पलाशे (पत्रे) त्रिवृत्त्वमुच्यते । तत् पलाशशाखायामेव, न
शमीशाखायाम् । इदमेव विलिङ्गत्वम् ।

ग. त्रिवृत्त्वं पवित्रस्यैव विशेषणम्, न पलाशस्य । अतः पलाशानभिधानात् शमीशाखा-
यामपि मन्त्रः प्रवर्तत एवेति ।

घ. त्रिवृत्तं पवित्रमनुमन्त्रयते ‘इमौ’ इति द्विवचननिर्देशात् शाखासहितस्य पवित्रस्या-
नुमन्त्रणमिति ।

1 P. Ms., reads लङ्गयति.

2 B2 no reads वैलिङ्ग्यात् ।

3 P. Ms., reads अवसज्यमाने.

समूहन्त्यग्न्यगारमुपलिम्पन्त्यायतनानि अलङ्कुर्वन्ति
यजमानः पत्नी च ॥ ११ ॥

समूहन्तीति बहुवचनचोदिते यजमानः पत्नी च प्रवृत्ते 'कर्मादौ ।
ऋत्विजो वा बहवः कुर्वन्ति । अलङ्करणमायतनानाम् । यजमानः
पत्नी च ॥ ११ ॥

नवे सान्नाय्यकुम्भ्यौ यावच्छर्करं गोमयेनाऽनुलिप्ते
भवतः ॥ १२ ॥

इति प्रथमप्रश्ने षष्ठी कण्डिका ॥

नवत्वं कुम्भ्योः 'प्रथमे प्रयोगे । 'गोमयानुलेपनं तु सर्वत्र । याव-
च्छर्करं यावच्छर्करया कुम्भ्या 'बुध्नमालिसं कुलालेन ॥ १२ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते प्रथमप्रश्ने द्वितीयः पटलः ॥ २ ॥

(पिण्डपितृत्यज्ञः)

अमावास्यायां यदहश्चन्द्रमसं न पश्यन्ति तदहः
पिण्डपितृत्यज्ञं कुरुतेऽपराह्णे ॥ १ ॥

यदहश्चन्द्रमसं न पश्यन्तीति वचनाददृष्टचन्द्रायां प्रतिपद्यपराह्णे ।
'मासि पितृभ्यः क्रियते' इति लिङ्गात् ॥ १ ॥

क. कर्मरम्भसमये ऋत्विजामभावाद्वहुवचनं पत्नीयजमानमात्रपरम् । अथवा द्वितीयदिने,
ऋत्विजां शास्त्रीयवरणेऽपि प्रथमदिने लौकिकवरणेन वृता ऋत्विज एव समूहनं
कुर्युरिति । समूहनं सम्मार्जनम् ।

ख. See रुद्रदत्तीय on Apastamba P. 24, L. 1 Vol. I. A. S. ed.

ग. बुध्नं अधोभागो येन प्रतितिष्ठति कुम्भी ।

घ. मासि पूर्णे सति पितृभ्यः पिण्डपितृत्यज्ञं क्रियते इति ब्राह्मणवाक्यार्थः । स कालः
प्रतिपद्यपराह्ण एवेति ।

अधिवृक्षसूर्ये वा पिण्डपितृयज्ञेन चरन्ति ॥ २ ॥

अधिवृक्षसूर्ये यत्र वृक्षाणामुपर्येवोष्मा, न पृथिव्याम् । ^१पिण्डैः साध्यः पितृयज्ञः पिण्डपितृयज्ञः । पिण्डपितृयज्ञेन यक्ष्य इत्युक्त्वा “विद्युदसि” । आरम्भात्प्रभृति प्राचीनावीती, ^२“अन्यत्र वचनात्” । न विद्युदसि दर्विहोमेष्वित्युपदेशः । नाहवनीयप्रणयनमर्थाभावात् । चरन्तीति बहुवचनं पत्न्या सह ॥ २ ॥

“अपां मेध्यं यज्ञियं” इति समूलं सकृदाच्छिन्नं बर्हिराहरति सकृदाच्छिन्नानि वा तृणान्युपमूलं दिनानि ॥ ३ ॥

‘अपां मेध्यं यज्ञियं’ इति ^३आच्छेदनं, लिङ्गात् ^४ ॥ ३ ॥

दक्षिणाप्रागग्रैर्दर्भैर्दक्षिणमग्निं परिस्तीर्य दक्षिणतः पश्चाद्वा दर्भान्त्संस्तीर्य दक्षिणाप्राङ्मैकैकशः पिण्डपितृयज्ञपात्राणि प्रयुनक्ति—स्फ्यं, मेक्षणं, कृष्णाजिनं, उत्स्रखलं, मुसलं, शूर्पं, आज्यस्थालीं, चरुस्थालीं, येन चाऽन्येनाऽर्थी भवति ॥ ४ ॥

दक्षिणाप्रागग्राः कोणाग्राः । उपचारोऽपि दक्षिणापवर्गः । अर्थी भवतीति ^५उपस्तरणाभिधारणार्था दर्वी मृण्मयं च निर्वापणार्थम् ॥ ४ ॥

दक्षिणतः प्रागीषं ब्रीहिमच्छकटमवस्थितं भवति । अध्वर्युरुपवीती स्थालीमेकपवित्रेणाऽन्तर्धाय तया दक्षि-

क. यत्रोपवीतमर्पेक्षितं तत्र ‘अध्वर्युरुपवीती’ इति विशिष्योपवीतविधानात् तदतिरिक्ते स्थले सामान्यतः प्राचीनावीतं पित्र्यत्वात्प्राप्तमिति ।

ख. मन्त्रे ‘आच्छेत्ता वः’ इत्याच्छेदनलिङ्गात् मन्त्रेणाऽऽच्छेदनमेव कर्तव्यम् । आहरणन्तु तूष्णीमिति ।

1 An. and Ad. Ms., read पिण्डैः साध्यः पिण्डपितृयज्ञः

2 B2. reads अपां मेध्यमित्याच्छेदनम्, लिङ्गात् after वचनात्

3 An. reads आच्छेदनलिङ्गात्

4 कोणाग्राः omitted in B. Ms.

णतः शकटादधि निर्वपत्युत्तरतो वा तां पूरयित्वा निमार्ष्टि ।
मृन्मये निर्वपति “ पितृभ्यो वो जुष्टं निर्वपामि ” इति,
तूष्णीं वा, अपरेणाऽन्वाहार्यपचनं प्रत्यगुदग्ग्रीवे कृष्णा-
जिन उल्लखले प्रतिष्ठिते दक्षिणाप्राची तिष्ठन्ती पत्न्यव-
हन्ति परापावमविवेकम् ॥ ५ ॥

सकृत्फलीकरोति, दक्षिणाग्नौ जीवतण्डुलं श्रपयति
॥ ६ ॥

दक्षिणाप्राचीति ^१कोणदेशवादः । पत्न्याश्च । अनाहिताग्नेरप्यध्वर्युः,
अध्वर्युग्रहणात् । परापावं ^२परापूय । अविवेकं ^३अविविच्य ॥ ५, ६ ॥

“अपहता असुरा रक्षा सि पिशाचा वेदिषद्” इत्य-
न्तरा गार्हपत्यान्वाहार्यपचनौ दक्षिणपूर्वेण वाऽन्वाहार्य-
पचनं दक्षिणाप्राचीमेकस्फ्यां पराचीं वेदिमुद्धृत्य “शुन्धन्तां
पितर” इत्यद्भिरवोक्ष्य “आयन्तु पितरो मनोजवस”
इत्यभिमन्त्र्य “सकृदाच्छिन्नं बर्हिरूर्णामृदु स्योनं पितृ-
भ्यस्त्वा भराम्यहम् । अस्मिन्त्सीदन्तु मे पितरः सोम्याः
पितामहाः प्रपितामहाश्चाऽनुगैः सह ” इति सकृदाच्छि-
न्नेन बर्हिषा वेदिःस्तृणाति ॥ ७ ॥

इति प्रथमप्रश्ने सप्तमी कण्डिका ॥

^४जीवपितुरपि वेदिः, अपिण्डार्थत्वात् । न कशिष्वादीनि विहि-
तानि ॥ ७ ॥

क. अग्निकोणमुखेति यावत् ।

ख. सर्वेष्व्वादशेषुस्तकेषु ‘अविविच्य’ इत्येवोपलभ्यते पाठः ।

1 B2 repeats परापूय and अविविच्य ।

P. P. Ac. Guntanasi, M. S.

2 An. P. and Ad. Mss., read जीवपितुर्वेदिः

Jin Gun Aaradhak Trust

उत्पूतेन नवनीतेनाऽनुत्पूतेन वा सर्पिषा स्थालापा-
कमभिघार्यैकस्फयायां मेक्षणमासाद्य स्थालीपाकमासाद-
यति दक्षिणतः 'कशिपूपवर्हणमाञ्जनमभ्यञ्जनमुदकुम्भ-
मित्येकैकश आसादयति ॥ १ ॥

^१उदकार्थः कुम्भः उदकुम्भः ॥ १ ॥

अध्वर्युरुपवीती दक्षिणं जान्वाच्य मेक्षण उपस्तीर्य
तेनाऽवदायाऽभिघार्य "सोमाय पितृपीताय स्वधा नमः"
इति दक्षिणाग्नौ जुहोति ॥ २ ॥

अध्वर्युः अध्वरस्य नेता^क कथं स्यादिति पुनरध्वर्युग्रहणम् । नम-
स्कारः प्रदानार्थः । 'नमस्कारो हि पितॄणां' इति लिङ्गात् ॥ २ ॥

"यमायाङ्गिरस्वते पितृमते स्वधा नमः" इति द्वि-
तीयाम् । "अग्नये कव्यवाहनाय स्वधा नमः" इति
तृतीयाम् । ये मेक्षणे तण्डुलास्तान् हुत्वा तूष्णीं मेक्षणा-
मादधाति ॥ ३ ॥

न यमाय जुहोतीत्येके ॥ ४ ॥

यमायाऽप्युपस्तरणाभिघारणे, उभयशेषात्कव्यवाहनस्य । मेक्षणा-
धानं वाग्यतेनैव । एतदन्तं ^३जीवपितृकस्य ॥ ३, ४ ॥

क. अध्वरस्य दर्शपूर्णमासयोर्योऽध्वर्युः स एवाऽत्राध्यध्वर्युर्भवेदित्येतदर्थमिति ।

ख. "सोमाय पितृमते स्वधा नमः" इति मन्त्रे श्रुतो नमश्शब्दो देवतोद्देश्यकहविः
प्रदानार्थः स्वाहादिशब्दवदित्यर्थः ।

ग. चातुर्मास्यान्तर्गतमहापितृयज्ञे श्रुतमिदम् ।

१ Ad. and B. Mss., read उदकार्थ उदकुम्भः

२ Ad. Ms., reads प्रदानार्थम् An. reads प्रदानार्थकः

३ B. Mss., reads जीवपितुः

१. कशिपुः, तृणपुरिता शय्या । उपवर्हणं उपधानम् (शिरस आधारादशयानस्य) आञ्जनं कज्जलम्
अभ्यञ्जनं शरीराद्व्रतनाथतलादि ।

अपयन्त्वसुराः पितृरूपा ये रूपाणि प्रतिमुच्याचरन्ति । परापुरो निपुरो ये भरन्त्यग्निष्ठालोकात्प्रणुदात्वस्मात् ॥

ये देवाः पितरो ये च मानुषाः, ये गर्भे ममूरुत ये परास्ताः । य उद्धता उत ये निखातास्ते सम्यञ्च इह मादयन्ताम् ॥

ये रूपाणि प्रतिमुञ्चमाना असुराः सन्तः स्वधया चरन्ति । परापुरो निपुरो ये भरन्त्यग्निष्ठालोकात्प्रणुदात्वस्मात् ॥

ये ज्ञातीनां प्रतिरूपाः पितृन् मायया असुराः प्रविष्टाः । परापुरो निपुरो ये भरन्त्यग्ने तानस्मात्प्रणुदस्व लोकादिति दक्षिणाग्नेरेकोल्मुकं धूपायद्वरति ॥ ५ ॥

दक्षिणपूर्वमवान्तरदेशं सकृत्स्फ्येनोल्लिख्य “ उदीरतामवर ” इत्यद्विरवोक्ष्योल्लिखितान्ते निदधाति ॥ ६ ॥

यजमानोऽत ऊर्ध्वं प्राचीनावीती कर्माणि करोति । “ मार्जयन्तां मम पितरो मार्जयन्तां मम पितामहा मार्जयन्तां मम प्रपितामहा ” इत्येकस्फ्यायां त्रीनुदकाञ्जलीन्निनयति प्रसव्यं वा त्रिः परिषिञ्चति, त्रीनुदपात्रान् वाजसनेयिनः समामनन्ति ॥ ७ ॥

इति प्रथमप्रश्ने अष्टमी कण्डिका ॥

सव्यं जान्वाच्याऽवाचीनपाणिः सकृदाच्छिन्ने बर्हिषि दक्षिणापवर्गान् पिण्डान् ददाति “ एतत्ते ततासौ ये च

१. एतत्ते ततासौ ये च त्वामनु, एतत्ते पितामहासौ ये च त्वामनु, एतत्ते प्रपितामहासौ ये च त्वामनु ।
अत्र मन्त्रेषु असौ पदस्थाने तत्तन्नाम गृहीयात् ।

त्वामनु ” इत्येतैः प्रतिमन्त्रं, तूष्णीं चतुर्थम्, स कृता-
कृतः, प्रपितामहप्रभृतीन् वा ॥ १ ॥

अत ऊर्ध्वं प्राचीनावीती यजमानः । 'प्राचीनावीतीति वचनं श्रौत-
प्रायश्चित्तार्थम् । 'जीवन्तः पितरः' इति विग्रहात् जीवपितामहो
जीवप्रपितामहोऽपि होमान्तम् । प्रपितामहप्रभृतीनपि दक्षिणापवर्गान् ।
अञ्जलयोऽपि प्रपितामहप्रभृति ॥ १ ॥

नानामगृहीतं गच्छति । यदि बन्धु न विद्यात् “स्वधा
पितृभ्यः पृथिविषदूभ्य” इति प्रथमं पिण्डं दद्यात् “स्वधा
पितृभ्योऽन्तरिक्षसदूभ्य” इति द्वितीयम् । “स्वधा पितृभ्यो
दिविषदूभ्य” इति तृतीयम् । यदि द्विपिता स्यादेकैकस्मिन्
पिण्डे द्वौ द्वावुपलक्षयेत् ॥ २ ॥

यदि जीवपिता न दद्यादा होमात्कृत्वा विरमेत् ॥ ३ ॥

एतद्वा ततौ देवदत्तयज्ञदत्तौ ये च युवामनु । एवं पितामहप्रपि-
तामहावपि ॥ २, ३ ॥

“यन्मे माता प्रममाद यच्चचाराननुव्रतम् । तन्मे
रेतः पिता वृङ्क्तां माभुरन्योऽवपद्यताम् । पितृभ्यः स्वधा-
विभ्यः स्वधा नमः, पितामहेभ्यः स्वधाविभ्यः स्वधा नमः,
प्रपितामहेभ्यः स्वधाविभ्यः स्वधा नमः ” इत्युपस्थाय
“अत्र पितरो यथाभागं मन्दध्वं ” इत्युक्त्वा पराङ्मा-
वर्तते ॥ ४ ॥

क. बन्धु नाम । क्षेत्रो बीजी चेति द्वौ पितरौ यस्य स द्विपिता ।

ख. दक्षिणामुखः पिण्डं दत्त्वा उदङ्मुखः पर्यावर्तते तत् पराङ्मावर्तनम् ।

“ओष्मणो व्यावृत उपास्ते “ अमीमदन्त पितरः
सोम्या ” इति व्यावृत्त ऊष्मण्यभिपर्यावर्ततेऽव्यावृत्ते
वा ॥ ५ ॥

“ पिता वृद्धां ” इत्यनूहः, सर्वपितृणामभिधानात् ॥ ४, ५ ॥

यः स्थाल्यां शेषस्तमवजिघ्रति—ये समानाः सम-
नसः पितरो यमराज्ये । तेषां लोकः स्वधा नमो यज्ञो
देवेषु कल्पतां वीरं धत्त पितर इति । आमयाविना
प्राश्योऽन्नाद्यकामेन प्राश्यो योऽलमन्नाद्याय सन्नाऽद्यात्तेन
वा प्राश्यः ॥ ६ ॥

पूर्ववदेकस्फ्यायां त्रीनुदकाञ्जलीनुपनिनीयाऽऽञ्जना-
भ्यञ्जने वासश्च त्रिरनुपिण्डं ददाति । “ आङ्क्ष्व ततासावा-
ङ्क्ष्व पितामहासावाङ्क्ष्व प्रपितामहासौ ” इत्याञ्जनम् ।
एवमभ्यञ्जनमभ्यङ्क्ष्वेति मन्त्रं सन्नमति ॥ ७ ॥

योऽलमन्नाद्यायेति नैमित्तिकं, यस्य नास्ति भोजनशक्तिः सत्यन्ने,
भोजनकामो वा ॥ ६, ७ ॥

“यदि बन्धु न विद्यात् “ आञ्जतां मम पितरः,
आञ्जतां मम पितामहाः, आञ्जतां मम प्रपितामहा ”

क. औष्ण्यवशात् पिण्डेषु यावदूष्मा निर्गच्छति तावत्पर्यन्तमुपासीतोदङ्मुख एव । निवृत्ते
चोष्मणि पुनः पर्यावर्तते इति ।

ख. अत्र “ यन्मे माता ” इति प्रथमेन मन्त्रेण पितुरेवोपस्थानं, पितामहप्रपितामहयोस्तुहो
मन्त्रस्येत्यभिप्रेति रुद्रदत्तः ॥ See P. 33 आप. श्रौ., Vol. I cal, edn.

ग. अत्र बन्धुशब्दस्थाने नामानि इति पाठः स्वीकृतो रुद्रदत्तेन ।

इत्याञ्जनम् । एवमभ्यञ्जनं “मभ्यञ्जता”मिति मन्त्रं
सन्नमति ॥ ८ ॥

इति प्रथमप्रश्ने नवमी कण्डिका ॥

यदि बन्धु न विद्यादिति नामानि बान्धवानाम् ॥ ८ ॥

क^१ “एतानि वः पितरो वासांस्यतो नोऽन्यत्पितरो मा
योष्टे” ति वाससो दशां छित्वा निदधात्पूर्णास्तुकां वा
पूर्वे वयसि । उत्तर आयुषि स्वं लोम ॥ १ ॥

वीतोष्मसु पिण्डेषु “नमो वः पितरो रसाय” इति
नमस्काराञ्जपति “गृहान्नः पितरो दत्त सदो वः पितरो
देष्मे” ति पितृनुपतिष्ठते ॥ २ ॥

‘एतानि वः पितर’ इति सर्वत्रोहेनोपदेशः ॥ १, २ ॥

“ऊर्जं वहन्तीरमृतं घृतं पयः कीलालं परिस्नुतम् ।
स्वधा स्थ तर्पयत मे पितृन्” इत्युदकं निनयति ॥ ३ ॥

“मनो न्वाहुवामह” इति मनस्वतीभिरुपतिष्ठते
“उत्तिष्ठत पितरः प्रेतशूरा यमस्य पन्थामनुवेता पुराणम् ।
धत्तादस्मासु द्रविणं यच्च भद्रं प्र णो ब्रूताद्भागधां देवतासु”

क. आर्षपाठस्य यथाश्रुतस्य कचिदप्यनुपयोगात् । बोधायनस्तुहितमेव मन्त्रं पठति ।
ऊर्णानामविलोम्नां कलाप ऊर्णास्तुका । उत्तरमायुः पञ्चाशत उपरि ॥

1 B. Ms., reads: सर्वत्रैतेनैवोपदेशः

१ मनो न्वाहुवामहे नाराश^१ सेन स्तोमेन पितृणाञ्ज मन्मभिः । (तै. सं. १.८.५.१) इति प्रथमा
आ न एतु मनः पुनः कत्वे दक्षाय जीवसे । ज्योक् च सूर्यं दशे ॥ इति द्वितीया ।
पुनर्नः पितरो मनो ददातु देव्यो जनः । जीवं व्रात^२ सचेमहि ॥ इति तृतीया ।

स्थाल्यां पिण्डान् समवधाय “ ये समाना ” इति सकृदाच्छिन्नमग्नौ प्रहरति ॥

“ अभून्नो दूतो हविषो जातवेदा अवाङ्ढव्यानि सुरभीणि कृत्वा । प्रादाः पितृभ्यः स्वधया ते अक्षन् प्रजानन्नग्ने पुनरप्येहि देवानि ” त्येकोल्मुकं प्रत्यपिसृज्य प्रोक्ष्य पात्राणि द्वन्द्वमभ्युदाहरति ॥

सन्तिष्ठते पिण्डपितृयज्ञः ॥ ७ ॥

अपः पिण्डानभ्यवहरेद्ब्राह्मणं वा प्राशयेत् ॥ ८ ॥

सोऽयमेवंविहित एवाऽनाहिताग्नेः ॥ ९ ॥

^१पत्नीबहुत्वे पिण्डविभागो मन्त्रावृत्तिश्च ॥ ६-९ ॥

औपासने श्रपणधर्मा होमश्च । अतिप्रणीते वा जुहुयात् । यस्मिञ्जुहुयात्तमुपतिष्ठेत् ॥ १० ॥

श्रपणधर्मा इति बहुवचननिर्देशादतिप्रणीते होममात्रमेव । उभयोरपि परिस्तरणम् ॥ १० ॥

तत्र गार्हपत्यशब्दो लुप्यते संस्कारप्रतिषेधात् ॥ ११ ॥

इति प्रथमप्रश्ने दशमी कण्डिका ॥

^२गार्हपत्यशब्दस्य लोपः । संस्काराणामाधानिकानां अभावात् । तस्मिन्नग्नौ संस्कारनिमित्तत्वाच्च गार्हपत्यशब्दस्य । कथं पुनस्तेषाम-भावः ? ‘ अप्यनाहिताग्निना कार्य ’ इति ते हि प्रतिषिध्यन्ते । यदि क्रियेरन्नाहिताग्निरेव स्यात् । अतस्संस्कारप्रतिषेधात् गार्हपत्यशब्दस्य लोपः ॥ ११ ॥

आपस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये प्रथमप्रश्ने तृतीयः पटलः समाप्तः ॥

क. औपासनात् अग्निं गृहीत्वा दक्षिणाप्राञ्चं नीत्वा स्थाप्यते सोऽतिप्रणीतः ।

१ Ad. Ms., reads: पत्नीबहुत्वेऽपि.

२ B2. reads गार्हपत्यशब्दलोपः

(सान्नाय्यारम्भः)

अमावास्यायां रात्र्यां स्वयं यजमानो यवाग्वाऽग्नि-
होत्रं जुहोत्यग्निहोत्रोच्छेषणमातञ्जनार्थं निदधाति ॥ १ ॥

स्वयंविधानादेधोदकादीनामाहरणं यजमान एव करोति ।
'पर्वणि वा' इति सिद्धत्वाद्यजमानस्याऽपर्वण्यपि सान्नाय्यविकारे
'स्वयंहोमः । यथा राजसूये ऐन्द्रे दधनि । यवागूहोमो दधिप्रयुक्तः ।
अतो न भवत्यसन्नयतः ॥ १ ॥

नास्यैतां रात्रिं कुमाराश्चन पयसो लभन्ते ॥ २ ॥

कुमारा अपि पयो न लभन्ते । सर्वा दुहन्ते, यथा वा सम्भवति
कुम्भी ॥ २ ॥

हुते सायमग्निहोत्रे सायं दोहं दोहयति ॥ ३ ॥

'सायं दोह' इति वचनादोहश्च सायंकाल एव ॥ ३ ॥

अग्नीन् परिस्तृणात्यग्निमग्नी वा ॥ ४ ॥

परिस्तरणं न सभ्यावसथ्ययोरकिञ्चित्करत्वादित्युपदेशः । अग्नी-
नित्यविशेषवचनात् कार्याभावेऽपि संस्कृतानामेवाऽग्न्यन्तरसाहचर्यम् ।

क. अहरहयजमानः स्वयमग्निहोत्रं जुहुयात् । 'पर्वणि वा' (आप. श्रौ., ६. १५.
१४, १५.) इत्यनेनैव वक्ष्यमाणेन पर्वणि यजमानस्य स्वयमग्निहोत्रानुष्ठाने सिद्धे,
अत्र पुनरपि स्वयंग्रहणं सान्नाय्यविकृतिषु सर्वत्र पर्वणि स्वयं होमविधानार्थम् ।
यथा—राजसूयान्तर्गतेन्द्रतुरीयहविर्मध्यगते 'ऐन्द्रे दधि' (तै. सं. १. ८. ७.) इत्यत्र
यजमान एव कुयात् इति ।

ख. तस्यैव शेषेण दध्यर्थात्मातञ्जनविधानादिति ।

ग. शाखान्तरे कुम्भीपर्याप्तमेव पयो दोग्धव्यमित्युक्तम् । तदनुसारेणेदम् ।

घ. सत्यपि द्वयोरेव कार्ये त्रयाणामप्यग्नीनां परिस्तरणं कर्तव्यम् । यथा पश्वेकादशिन्यां
पशुबन्धनरूपकार्याभावेऽपि उपशये यूपसंस्काराः क्रियन्ते । अत्र अग्नीनिर्नि-
बद्धवचनं कपिञ्जलाधिकरणन्यायेन त्रित्व एव पर्यवस्यति इत्युपदेशमते वेदितव्यम् ।

1 P. Ms., reads स्वयंविधानाविभोदकादीनाम्.

2 An. reads होमनियमार्थम्.

3 An and B2 omit पयः

4 An, and Ad, Ms., omit न.

ऐकादशिन्यामुपशयवदिति^१ । अग्निं यस्मिन् श्रपयति । अग्नी गार्हपत्याहवनीयौ । अधिश्रयणमाहवनीयेऽपि लभ्यते^ख, 'हवींषि' इति बहुवचननिर्देशात् ॥ ४ ॥

साम्नाय्यपात्राणि प्रक्षाल्य द्वन्द्वं न्यञ्चि पात्राणि प्रयुनक्ति । कुम्भीं शाखापवित्रमभिधानीं निदाने दारुपात्रं दोहनमयस्पात्रं दारुपात्रं वा पिधानार्थमग्निहोत्रहवणीमुपवेशञ्च ॥ ५ ॥

अभिधानी रज्जुः वत्सबन्धनार्था । निदाने नियोगौ^ग ॥ ५ ॥

समावप्रच्छिन्नाग्रौ दर्भौ प्रादेशमात्रे पवित्रे कुरुते ॥ ६ ॥

समौ पृथुत्वेन ॥ ६ ॥

“ पवित्रे स्थो वैष्णवी वायुर्वी मनसा पुनातु ” इति तृणं काष्ठं वाऽन्तर्धाय छिनत्ति न नखेन । “ विष्णोर्मनसा पूते स्थ ” इत्यद्भिरनुमृज्य पवित्रान्तर्हितायामग्निहोत्रहवण्यामप आनीयोदगग्राभ्यां पवित्राभ्यां प्रोक्षणीरूपुनाति

क. 'उपस्तीर्यः पूर्वश्चाग्निरपरश्च' (तै. सं. १. ६. ७. २) इति श्रुतिबलात् पूर्वापरयो-
राहवनीयगार्हपत्ययोरुपस्तरणमिति ।

ख. 'आहवनीये गार्हपत्ये वा हवींषि श्रपयति' (आप. श्रौ. १.२२.१.) इत्यग्रे
वक्ष्यते । तत्र दर्शपूर्णमासयोः श्रपणीयौ पुरोडाशौ द्वावेव, न तृतीयोऽस्ति । अतस्त-
त्रत्यं हवींषीति बहुवचनं आज्याधिश्रयणमादायैवोपपादनीयम् । अतश्च यद्यपि
सूत्रकारेणाग्रे कण्ठतो गार्हपत्याधिश्रयणमेवोक्तम् (See आप. श्रौ. २.६.३)
तथाप्यत्रत्यबहुवचनबलात् आहवनीयेऽपि आज्याधिश्रयणमयात् प्राप्नोतीति ।

ग. दोहनकाले गोः प्रादबन्धनार्था रज्जुः नियोगः । शाखया युक्तं पवित्रं शाखापवित्रं
दुग्धशोधनार्थम् ।

1 An, reads यथा ऐकादशिन्यामुपशयवदिति न्यायः

2 B2 reads इति न्यायः ।

“देवो वः सवितोत्पुनातु ” इति प्रथमम् । “ अच्छिद्रेण पवित्रेण ” इति द्वितीयम् । “ वसोः सूर्यस्य रश्मिभिः ” इति तृतीयम् ॥ ७ ॥

“ आपो देवीरग्रे पुव ” इत्यभिमन्त्र्योत्तानानि पात्राणि पर्यावर्त्य “ शुन्धध्वं दैव्याय कमर्ण ” इति त्रिः प्रोक्ष्य प्रज्ञाते पवित्रे निदधाति । “ आपो देवीः शुद्धा-स्थेमा पात्राणि शुन्धत । उपातङ्क्याय देवानां पर्णवल्कमुत शुन्धत । देवेन सवितोत्पूता वसोः सूर्यस्य रश्मिभिः । गां दोहपवित्रे रज्जुः सर्वा पात्राणि शुन्धत ” इति प्रोक्ष्यमाणान्यभिमन्त्र्य “ एता आचरन्ति मधुमद्वहानाः प्रजावतीर्यशसो विश्वरूपाः । बह्वीर्भवन्तीरुपजायमाना इह व इन्द्रो रमयतु गावः ” इति गा आयतीः प्रतीक्षते यजमानः ॥ ८ ॥

इति प्रथमप्रश्ने एकादशी कण्डिका ॥

प्रोक्ष्यमाणाभिमन्त्रणं न प्रातर्दोहे, “ उपातङ्क्याय देवानां ” इति लिङ्गात् । आयतीरग्निसमीपम् । अतः प्रातर्दोहेऽपि^१ । न तूपदेशः । गोप्रस्थापनादि शाखोपस्थापनान्तं न प्रातर्दोहे ।^२ वत्सापाकरणस्य पुनर्विधानात् ॥ ७, ८ ॥

क. अनेन पर्णवल्कशोधनप्रतिपादकेन लिङ्गन प्रोक्षणस्याऽस्य आर्तञ्जनोपयुक्तपात्रार्थत्वावगमात् प्रातर्दोहे चाऽऽतञ्जनाभावात्तत्र न तस्य प्रवृत्तिरिति । यजमानगृहमागच्छन्तीनां गवामभिमन्त्रणार्थत्वात् प्रातस्तदभावान्नेत्युपदेशः ।

ख. प्रातर्दोहार्थमयदिव वत्सापाकरणस्य प्रातिसंभवे पुनर्विधानं गृहमेधीयाज्यभागन्यायेन तदतिरिक्तान् गोप्रस्थापनादीन् पदार्थान् परिसञ्चष्ट इति भावः ।

१ P. Ms., reads आयतीः अग्निसमीपं गताः । प्रातर्दोहेऽपि wrongly

२ B. Ms., omits अपि.

१ आपो देवीरग्रेपुवो अग्रेपुवोऽप्र इमं यज्ञं नयताग्रे यज्ञपतिं षत् युगमानिन्द्रोऽङ्गोत वृत्रतर्क्षं यूयमिन्द्रमवृणोष्वं वृत्रतर्क्षं प्रोक्षितास्थः । (तै. सं. १.१.४.१,)

२ शुन्धध्वं दैव्याय कमर्णे देवयज्यायै ॥

“ निष्टप्तश्चक्षो निष्टप्तोऽघशूँस ” इति गार्हपत्ये
साम्राज्यपात्राणि प्रतितप्य “ धृष्टिरसि ब्रह्म यच्छ ” इत्यु-
पवेषमादाय “ निरूढं जन्यं भयं निरूढास्सेना अभीत्वरी ”-
रिति गार्हपत्यादुदीचोऽङ्गारान्निरूढ्य “ मातरिश्चनो घर्मो-
ऽसी ” ति तेषु कुम्भीमाधिश्रयति ॥ १ ॥

अङ्गारनिरूढणं न बहिरायतनात्, गार्हपत्ये श्रपयतीति
वचनात् ॥ १ ॥

अप्रस्र५ साय यज्ञस्योखे उपदधाम्यहम् । पशुभिः
संनीतं विभृतामिन्द्राय शृतं दधीति वा ॥ २ ॥

“ महेन्द्राय शृतं दधी ” ति नायं प्रातर्दोहे ^१ दधित्वाभावात् । एक-
स्यामप्युखायां द्विवचनम्, व्यत्ययो वा । ^२ सर्वासां दोहनियमादुभे
अपि लभ्येते ॥ २ ॥

“ भृगूणामङ्गिरसां तपसा तप्यस्व ” इति प्रदक्षिण-
मङ्गारैः पर्यूह्य “ वसूनां पवित्रमसि ” इति तस्यां प्राग-
ग्रशाखापवित्रमत्यादधात्युदक् प्रातः । कुम्भमिन्वारभ्य
वाचं यच्छति पवित्रं वा धारयन्नास्ते ॥ ३ ॥

“ अदित्यै रास्नासी ” त्यभिधानीमादत्ते । “ त्रयस्त्रि५
शोऽसि तन्तूनां पवित्रेण सहाऽऽगहि । शिवेयश्चज्जुरभिधा-

क. आयतनं गार्हपत्याद्यग्निनिधानार्थं कुण्डम् ।

ख. कुण्डावच्छिन्नाग्नेरेव गार्हपत्यादिपदवाच्यत्वादिति ।

ग. ‘उखे उपदधाम्यहं’ इति द्विवचनम् । एकस्मिन्, द्वयोर्युगपत्प्रयोगाभावादिति । अतः
केवळे दधनि पयसि वाऽनूहेनैव प्रयोगो भाष्यकृत्सम्मतः । रुद्रदत्तस्तु तत्रोहमिच्छति ।
‘नास्यैता’ मिति सर्वासां गवां दोहविधानात् यदा एका न पर्याप्ता भवति, तदा द्वयोरपि
प्राप्तिरिति ।

1 Ad. Ms., and B2. omit दधित्वाभावात्.

2 Not found व्यत्ययो वा in P. and B. Mss.

3 B2 reads साम्राज्यदोहनियमात् ।

P.P. तन्तूनां पवित्रमसि सहस्रं तन्तूनां पवित्रमसि सहस्रधारम् । (तै. सं. १.१.१.१.)

न्यन्नियामुपसेवतां” इत्यादीयमानामभिमन्त्रयते यजमानः।
 “पूषाऽसि” इति वत्समभिर्दधाति ॥ ४ ॥

अभिधान्यादानादि दोग्धुः । वत्सबन्धनमभिधान्या । लिङ्गस्य
 चाऽविवक्षा ॥ ३, ४ ॥

‘उपसृष्टां मे प्रब्रूता’दिति सम्प्रेष्यति, ‘उपसृजामी-
 त्यामन्त्रयते । “अयक्ष्मा वः प्रजया स० सृजामि रायस्पो-
 षेण बहुला भवन्तीः” इति वत्समुपसृजति ‘गां चोपसृष्टां
 विहारं चाऽन्तरेण मा सञ्चारिष्टे’ति सम्प्रेष्यति ॥ ५ ॥

‘उपसृष्टामि’ति सम्प्रेषोऽध्वर्योः । ‘उपसृजामी’ति दोग्धुः । वत्सो-
 पसर्गोऽध्वर्चन । द्वितीयेन निदानेन गोः पादे वत्सबन्धनम् । यदा
 प्राप्नुयात्तदा ‘गाञ्चोपसृष्टां’ इति अध्वर्युर्यजमानायाऽऽचष्टे ॥ ५ ॥

यद्युपसृष्टां व्यवेयात्सान्नाय्यं मा विलोपी’ति ब्रूयात् ।
 ‘उपसीदामी’त्यामन्त्रयते । “अयक्ष्मा वः प्रजया स० सृ-
 जामि रायस्पोषेण बहुला भवन्तीः । ऊर्जं पयः पिन्वमाना
 घृतञ्च जीवो जीवन्तीरुप वः सदेय”मिति दोग्धोपसीदति ।
 न शूद्रो दुह्या दुह्याद्वा । दारुपात्रे दोग्धि ॥ ६ ॥

उपसीदामीति दोग्धा । दारुपात्रे दोग्धि । अदारुपात्रेण दोग्धि
 शूद्रः ॥ ६ ॥

क. अभिदधाति बध्नाति ।

ख. ‘त्रयस्त्रिंशोऽसि तन्तूनाम्’ इति पुल्लिङ्गस्याविवक्षेति ।

ग. यदा वत्सः स्तनपानार्थं गां प्राप्नोति, तदेति ।

घ. यदा शूद्रो दुह्यात् तदा अदारुपात्र एव दुह्यादिति । अयं भावः—प्रथमतो ‘न दारु-
 पात्रेण दोग्धि’ इति दारुपात्रं दोहने निषिध्य, ततः “काममेष दारुपात्रेण दोग्धि”
 इति पुनर्दारुपात्रप्रतिप्रसवात् अनन्तरं ‘शूद्र एव न दुह्यात्’ इति निषेधात् शूद्रनिषेधो
 दारुपात्रमात्रे पर्यवस्यति । अतश्शूद्रो यदि दोग्धि तदा अदारुपात्रे दोग्धीति ।

1. P. and B. Mss. read यदोपसृष्टा प्रब्रूता तदा.

2. Ad. Ms., omits दारुपात्रे दोग्धि ।

उपसृष्टां दुह्यमानां धाराघोषं च यजमानोऽनुमन्त्रयते । “अयक्ष्मा वः प्रजया संसृजामी”त्युपसृष्टाम् । द्यौश्चेमं यज्ञं पृथिवी च सन्दुहाताम् धाता सोमेन सह वातेन वायुः । यजमानाय द्रविणं दधात्विति दुह्यमानाम् ॥ ७ ॥

इति प्रथमप्रश्ने द्वादशी कण्डिका ॥

“उत्सं दुहन्ति कलशं चतुर्विलमिडां देवीं मधुमतीं सुवर्विदम् । तदिन्द्राग्नी जिन्वत सूनृतावत्तद्यजमानममृतत्वे दधातु” इति धाराघोषम् ॥ १ ॥

दुग्ध्वा हरति । तं पृच्छति-कामधुक्षः प्र णो ब्रूहीन्द्राय हविरिन्द्रियमि “त्यमूं” मिति निर्दिशति “यस्यां देवानां मनुष्याणां पयो हित” मिति प्रत्याह ॥ २ ॥

‘महेन्द्राय हविरिन्द्रियं, अमूं’ इति दोग्धुः ॥ १, २ ॥

सा विश्वायुरित्यनुमन्त्रयते ॥ ३ ॥

‘सा विश्वायु’ रित्यध्वर्योः ॥ ३ ॥

“देवस्त्वा सविता पुनातु वसोः पवित्रेण शतधारेण सूपुवा” इति कुम्भ्यां तिरः पवित्रमासिञ्चति “हुतस्तोको हुतो द्रप्स” इति विप्रुषोऽनुमन्त्रयते । एव द्वितीयां तृतीयाञ्च दोहयति “सा विश्वव्यचा” इति द्वितीयामनुमन्त्रयते । “सा विश्वकर्मा” इति तृतीयाम् ॥ ४ ॥

तिस्रो दोहयित्वा “बहु दुग्धीन्द्राय देवेभ्यो हव्यमाप्यायतां पुनः । वत्सेभ्यो मनुष्येभ्यः पुनर्दोहाय कल्पतां”

इति त्रिःवाचं विसृज्यानन्वारभ्य तूष्णीमुत्तरा दोह-
यित्वा ॥ ५ ॥

‘बहु दुग्धि महेन्द्राय’ इति धोक्ष्यमाणगवार्थम् । अतो न
गृष्टयाम् ॥ ४, ५ ॥

दोहनेऽप आनीय “संपृच्यध्वमृतावरीः” इति
कुम्भ्या संक्षालनमानीयाविष्यन्दयन् सुश्रुतं करोति
“दृह गा दृह गोपतिं मा वो यज्ञपती रिषत्” इति ।
वर्त्म कुर्वन् प्रागुद्वासयत्युदक्प्रागुदग्वा । एकस्या द्वयोस्ति-
सृणां वैकाहे ब्यहे व्यहे वा पुरस्तादुपवसथादातञ्चनार्थं
दोहयित्वा सन्ततमभिदुहन्त्योपवसथात्तेन शीतबुध्रमात-
नक्ति ॥ ६ ॥

“सोमेन त्वाऽऽतनच्मीन्द्राय दधी”ति दध्ना ॥ ७ ॥

“महेन्द्राय दधि” इति महेन्द्रयाजिनः ॥ ६, ७ ॥

“यज्ञस्य सन्ततिरसि यज्ञस्य त्वा सन्ततिमनुसन्त-
नोमि” इत्यग्निहोत्रोच्छेषणमन्ववधाय “अयं पयः सोमं
कृत्वा स्वां योनिमपि गच्छतु । पर्णवल्कः पवित्रं सौम्यः
सोमाद्धि निर्मितः” इति परिवासनशकलमन्ववदधाति ॥ ८ ॥

इति प्रथमप्रश्ने त्रयोदशी कण्डिका ॥

ओषधयः पूतीकाः क्वलास्तण्डुलाः पर्णवल्काः
इत्यातञ्चनविकल्पाः ॥ ९ ॥

क. “वायवे निष्ठयाये गृष्टये दुग्धं” (तै. ब्रा., ३. १. ४. २३.) इति नक्षत्रेष्टिमध्ये
स्वातीनक्षत्रदेवताकेष्टौ गृष्टेर्दुग्धं हविष्टेन त्रिहितम् । सकृत्प्रसृता गौर्गृष्टिरित्युच्यते ।
तत्र गवान्तरदोहाभावात् “बहु दुग्धि” इति मन्त्रो नास्तीति ।

ख. ओषधयः व्रीह्यादयः, पूतीकाः लताविशेषाः ये सोमलताप्रतिनिधित्वेन यागे उपयु-
ज्यन्ते । क्वलाः बदरीफलानि । पर्णवल्काः पलाशशकलानि ।

१. संपृच्यध्वमृतावरीर्मणिर्गोमधुमत्तमा मन्त्रा धनस्य सातये । (तै. सं. १. १. ३. २.)

उच्छेषणाभावे तण्डुलैरातञ्ज्यात्तण्डुलाभावे ओषधी-
भिः ॥ २ ॥

“आपो हविष्णु जागृत यथा देवेषु जाग्रथ । एव-
मस्मिन् यज्ञे यजमानाय जागृत ” इत्ययस्पात्रे दारुपात्रे
वाऽप आनीय “अदस्तमसि विष्णवे त्वा यज्ञायापिदधा-
म्यहम् । अद्भिररिक्तेन पात्रेण याः पूताः परिशेरत ” इति
तेनापिदधाति । “अमृन्मयं देवपात्रं यज्ञस्यायुषि प्रयुज्यताम् ।
तिरः पवित्रमतिनीता आपो धारय मातिगु”रिति यजमानो
जपति । यदि मृन्मयेनापिदध्यात्तृणं काष्ठं वाऽपिधानेऽनुप्र-
विध्येत् ॥ ३ ॥

अमृन्मयमिति न मृन्मये । मृन्मयेऽपीत्युपदेशः ॥ १-३ ॥

“विष्णो हव्यं रक्षस्व ” इत्यनधो निदधाति ॥ ४ ॥

“इमौ पर्णञ्च दर्भञ्च देवानां हव्यशोधनौ ।
प्रातर्वेषाय गोपाय विष्णो हव्यं हि रक्षसि ” इति
प्रज्ञातं शाखापवित्रं निदधाति ॥ ५ ॥

शाखापवित्रनिधानं प्रातर्दोहार्थम् । अतो न केवले दधनि ।
'पयसि तु केवलेऽपि भवति । 'पर्णवल्कमुत' इति 'पर्णवल्कः
पवित्रम्' इति 'इमौ पर्णम्' इति च शमीशाखायां निवृत्तिः,
पवित्राभिधानात् । अनिवृत्तिरुपदेशः ॥ ४, ५ ॥

तथैव शाखया दर्भैर्वा सायन्दोहवत्प्रातर्दोहाय
वत्सानपाकरोति ॥ ६ ॥ उपधाय कपालानि सायं दोह-

क. अपां धारणमेवं मन्त्रेण मुख्यतया प्रकाश्र्यते । अतोऽमृन्मयमिति पात्रमात्रोपलक्षणम् ।
अतो मृन्मयेऽपि प्रवर्तत एव मन्त्र इति ।

ख. पवित्रपर्णयोरेकयोरपि पाधान्येन प्रकाशनात् पवित्राभिधानमाश्रित्य मन्त्रप्रवृत्तिरिति ।

1 An, Ad. Ms. read पयसि केवले.

वत्प्रातर्दोहं दोहयति । आतञ्चनापिधाने निधानञ्च निवर्तते ॥ ७ ॥

^१उपधाय कपालानि ^२प्रातर्दोहं कृत्वाऽङ्गाराध्यूहनमित्युपदेशः । कृत्वाऽङ्गाराध्यूहनमिति न्यायः ॥ ६, ७ ॥

नासोमयाजी सन्नयेत्, सन्नयेद्वा ॥ ८ ॥

असन्नयतः ^३सान्नाय्यविकारा अपि न भवन्ति । अग्नीषोमीय-
विकाराश्चाऽसोमयाजिनः । वचनात्तु भवन्ति । यथा ^४पशुचातुर्मा-
स्यानि च क्रमात् ॥ ८ ॥

नागतश्रीर्महेन्द्रं यजेत । “त्रयो वै गतश्रिय” इत्यु-
क्तम् ॥ ९ ॥

शुश्रुवान् त्रिवेदः—“ ऋचः सामानि यजूंषि सा हि श्रीः ” ^५इति ।
सुतवांश्च । ग्रामणीर्महेत्तरो वैश्यानाम् । राजन्यांऽभिषिक्तस्य क्षत्रियस्य
पुत्रः । “ यो वै स्वां देवतामति यजेत ” इत्यगतश्रियो वादः । व्रातपतीं
कृत्वा इन्द्रयाजिन इन्द्रो महेन्द्रो वा । इतरस्य महेन्द्र ^६एव ॥ ९ ॥

क. कपालोपधानानन्तरं प्रातर्दोहं कृत्वा ततः कपालोपरि अङ्गाराध्यूहनम् ? उतोपधाना-
नन्तरमङ्गाराध्यूहनं कृत्वा ततो दोहनम् ? इति सन्देहे सूत्रेऽत्रोपधाय दोहयतीत्यान-
न्तर्यामिधानात् उपधानानन्तरं प्रातर्दोहः ततोऽध्यूहनमित्येकः पक्षः । अध्यूहनस्य
कपालसंस्कारत्वात् कृत एवाध्यूहने उपधानक्रियासमाप्तेरध्यूहनानन्तरमेव प्रातर्दोह
इति न्यायपक्षः ।

ख. ‘ सान्नाय्याग्नीषोमीयविकारा ऊर्ध्वं सोमात् प्रकृतिवत् ’ इति लैमिनीयेन पाञ्चमिक-
न्यायेन प्रकृत्यनुष्ठानोत्तरमेव विकृत्यनुष्ठानस्य कर्तव्यतया प्रकृत्यनुष्ठानेऽनधिकृतस्य
तद्विकृतिष्वपि नाऽधिकार इति । एवमेवाऽग्नीषोमीयपुरोडाशेऽपि द्रष्टव्यम् ।

ग. असोमयाजिनोऽपि पशुचातुर्मास्यानि वचनान्भवन्ति । सूत्रकारेण दर्शपूर्णमासानन्तरं
सोमयागाधूर्ध्वमेव पाठात्तैव कर्तव्यप्रतीतेरिति ।

घ. खण्डितोऽयमभिप्रायो रुद्रदत्तेन ‘ तन्न विस्त्रब्धव्यं ’ इत्यादिना । See P. 50
Vol. I. Apa., A. S. B. edn. एकवेदविदोऽपि गतश्रीं तदभिमतम् ।

ङ. ‘ तेषां महेन्द्रो देवता ’ इति श्रुतिबलादेवेति ।

१ Ibid, उपधाय कपालानि प्रातर्दोहं कृत्वाऽङ्गाराध्यूहनमित्युपदेशः ॥

२ An. P. and B. Mss., read त्रिवेदी.

३ An. and Ad. Ms., omit क्षत्रियस्य.

और्वो गौतमो भारद्वाजस्तेऽनन्तरं सोमेज्याया
महेन्द्रं यजेरन् ॥ १० ॥

यो वा कश्चित् ॥ ११ ॥

^कऔर्वादयो ^१यद्यकृतसोमा इन्द्रयाजिन एव ॥ १०, ११ ॥

ततः सम्प्रेष्यति—“परिस्तृणीत परिधत्ताग्निं परि-
हितोऽग्निर्यजमानं भुनक्तु । अपां रस ओषधीनां सुवर्णो
निष्का इमे यजमानस्य सन्तु कामदुघा अमुत्रामुष्मिन्
लोक ” इति ॥ १२ ॥

परिस्तरणीमेतामेके समामनन्ति ॥ १३ ॥

प्रत्यग्नि मन्त्रावृत्तिर्यदि परिस्तरणी ॥ १२, १३ ॥

उदग्रैः प्रागग्रैश्च दग्धैरग्नीन् परिस्तृणात्युदगग्राः
पश्चात्पुरस्ताच्च ॥ १४ ॥

^२न क्रमवचनार्थः पश्चात्पुरस्ताच्चेति । द्वयोरपि परिस्तरणम् । तथा
चाऽऽहवनीयादिः । ‘उपस्तीर्यः पूर्वश्चाऽग्निरपरश्चेति ॥ १४ ॥

एतत्कृत्वोपवसति ॥ १५ ॥

एतत्कृत्वा ^कग्राम्येभ्य उपवसति । “आरण्यानश्नाति ॥ १५ ॥

अग्न्यन्वाधानं वत्सापाकरणमिध्माबर्हिर्वेदो वेदिः ।
प्रागुत्तरात्परिग्राहात्कृत्वा श्वोभूत आप्यलेपं निनीयोत्तरं

क. और्वादिभिन्नानामगतश्रीणामपि सोमादूर्ध्वं महेन्द्र एव यष्टव्यदेवतेति ।

ख. तिलाः, माषाः, व्रीहयः, यवाः, प्रियङ्गवः, अणवः, गोधूमा इति सप्त ग्राम्यधान्यानि ।

ग. वेणवः, श्यामाकाः, नीवाराः, जर्तिलाः, गव्रीधुकाः, मर्कटाः, गर्मुताः, कुलुत्था वेति
सप्त आरण्यधान्यानि । (See आपश्रौ., १६. ९. १३.)

१ Ad. & B. 2 Mss. omit यदि.

२ An, B2 reads न क्रमार्थः; B, Ms. reads only क्रमार्थः

परिग्राह परिगृह्णीयात्परिस्तरणं च पूर्वैद्युरमावास्यायां,
पौर्णमास्यां त्वन्वाधानपरिस्तरणोपवासाः ॥ १६ ॥

वेदिः परिस्तरणश्च ^१पूर्वस्मिन्नहन्यमावास्यायाम् । वेदिसंस्कारश्च
प्रागुत्तरात् परिग्राहात्कृत्वाऽऽप्यलेपं निनीयोत्तरं परिग्रहणम् ।
अन्वाधानादि पौर्णमास्यां पूर्वैद्युः, श्वोभूत इध्माबर्हिर्वेदो वेदिश्च ।
उपदेशस्तु 'पूर्वैद्युरिध्माबर्हिः करोति' इत्यविशेषवचनात्, 'पुरा
बर्हिष आहतोः' इति लिङ्गाच्चैतान्यपि लभ्यन्ते । पूर्वैद्युरिति पूर्वैद्युर्वे-
दिकरणे न सादनप्रोक्षणे, स्फ्यवेदयोः ^२पाठक्रमवाधात् ॥ १६ ॥

सद्यो वा सद्यकालायां सर्वं क्रियते ॥ १७ ॥

इति प्रथमप्रश्ने चतुर्दशी कण्डिका ।

सद्यस्काला ^३अव्यावृत्त आदित्ये यस्यां पर्वकालः । सद्यः
समानेऽह्नि ^४यस्यां पौर्णमास्यां पौर्णमासी प्रतिपच्च तस्याम् ।
सद्यो वैतानि क्रियन्तेऽग्न्यन्वाधानादीनि । पूर्वैद्युर्वा सर्वश्च क्रियते ।
शंयुवन्तादयः खण्डसंस्थाः । उपदेशः सद्यो वेति सर्वस्य विकल्पः ।
सद्यस्काला विकृतिरिति । तस्यां तु सर्वं क्रियते कपालविमोचनान्तम् ॥ १७ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते प्रथमप्रश्ने चतुर्थः

पटलः समाप्तः ॥

क. 'पुरा बर्हिष आहतोर्जायापती अश्रीत' (आप. श्र., ४. २. ३.) इति सूत्र-
कारेण याजमानप्रकरणे पौर्णमास्यामेव बर्हिराहरणात्पूर्वं दम्पत्योरशनविधानात् तद्व-
लेनेध्माबर्हिराहरणमपि पौर्णमास्यामेव कर्तव्यतया लभ्यत इति ।

ख. अयमर्थः खण्डितो रुद्रदत्तेन—'तत्र मृज्यं प्रमाणमिति' । (See आप. श्रौ.,
Vol I P. 54, A. S. B. edn.)

a B2 reads विरोधात्.

1 An, reads: पूर्वैद्युरमावास्यायां.

2 B. and P. Mss., read अपर्यावृत्ते:

3 Ad, Ms., reads यस्यां पौर्णमासी प्रतिपच्च.

4 B. and P. Mss., read न लभ्यन्ते शंयुवन्तादयः

5 B, and P. Mss., read विमोचनान्तम्.

अथ प्रथमप्रश्ने पञ्चमः पटलः

उदित आदित्ये पौर्णमास्यास्तन्त्रं प्रक्रमयति प्रागु-
दयादमावास्यायाः ॥ १ ॥

तन्त्रमित्यङ्गानां समुदायः । ^१तत्प्रक्रमयति आरभते ^२कर्तुम् ॥ १ ॥

चत्वार ऋत्विजः ॥ २ ॥

संख्याग्रहणात् बहुवचनचोदितासु चतुर्णां ऋत्विजां ^३बहुत्वम् ।
यथा ^४हविश्शेषभक्षणे ॥ २ ॥

पूर्ववदग्नीन् परिस्तृणाति यद्यपरिस्तीर्णा भवन्ति ॥ ३ ॥

यद्यपरिस्तीर्णा भवन्तीति सद्यस्कालायाम् । असद्यस्कालायामपि
प्रमादे प्रायश्चित्तं न भवतीत्युपदेशः ॥ ३ ॥

“कर्मणे वां देवेभ्यः शकेयं” इति हस्ताववानिज्य
“यज्ञस्य सन्ततिरसि यज्ञस्य त्वा सन्तत्यै स्तृणामि
सन्तत्यै त्वा यज्ञस्य” इति गार्हपत्यात्प्रक्रम्य सन्तता-
मुलपराजीं स्तृणात्याहवर्नीयात्तूष्णीं दक्षिणामुत्तराञ्च ॥ ४ ॥

क. ‘ऋत्विजो हविश्शेषान् भक्षयन्ति’ इत्यादौ; चतुर्णां अर्घ्ये होतृब्रह्मग्नीध्राणां
ग्रहणमिति ।

ख. यद्यपरिस्तीर्णा इति सद्यस्कालासद्यस्कालविभागेनाऽत्रापि कालविधानात् पूर्वमपरिस्त-
रणकृतो दोषो नास्तीति मतमुपदेशस्य ।

1 An, reads तं.

2 An, omits कर्तुम्.

3 Ad, Ms., adds नान्यबहुत्वं.

4 Ad, Ms., omits सद्यस्कालायां.

“ कर्मणे क्वां ” इति लिङ्गात् “अशक्तौ हस्तद्वयेन कर्म ।
उलपाः उशीरतृणानि, लूनतृणानि वा । तेषां स्तरणं सन्ततम् ॥ ४ ॥

दक्षिणेनाऽऽहवनीयं ब्रह्मयजमानयोरासने प्रकल्पयति
पूर्वं ब्रह्मणोऽपरं यजमानस्य ॥ ५ ॥

उत्तरेण गार्हपत्याहवनीयौ दर्भान् सस्तीर्य “द्वन्द्वं
न्यञ्चि पात्राणि प्रयुनक्ति दशापराणि दश पूर्वाणि ॥ ६ ॥

“द्वन्द्वं” प्रकरणधर्मः । केचित् द्वन्द्वत्वं दशसंख्याग्रामेवेच्छन्ति,
संख्याया अर्थवत्त्वाय । एककार्याणां बहूनामप्येकत्वम् । यथा कपा-
लानां दशत्वसंख्या स्प्येन सह कृत्वा ॥ ५, ६ ॥

स्फ्यश्च कपालानि चेति यथा समाप्नातमपराणि
प्रयुज्य स्तुवं जुहमुपभृतं ध्रुवां वेदं पात्रीमाज्यस्थालीं
प्राशिन्नहरणमिडापात्रं प्रणीताप्रणयनमिति पूर्वाणि ॥ ७ ॥

क. वामिति द्विवचनप्रयोगादुभयोः हस्तयोरपि कर्मसम्बन्धित्वावगमादिति ।

ख. शक्तौ सत्यां दक्षिणाचारतानियमः । अशक्ताबुभाम्यामिति भावः ।

ग. स्फ्यः अष्टौ कपालानि चेत्येकं द्वन्द्वम् । अग्निहोत्रहवणी शूर्पञ्चेत्येकं द्वन्द्वम् ।
कृष्णाजिनं च शम्या च इत्येकम् । उदुखलं च मुसलञ्चेत्येकम् । दृषद्वोपला
चेत्येकम् । एवं पञ्च द्वन्द्वानि दश पात्राणि । इमानि गार्हपत्यसमीपेऽपरदेशे प्रयोक्त-
व्यानि । दश पूर्वाणि पञ्च द्वन्द्वानि सूत्रोक्तान्येव । पूर्वोपर्य पात्राणामेव परस्परम् ।

घ. एवं च सर्वेषां पात्राणां साद्यमानानामन्वाहार्यस्याहवादीनामपि द्वन्द्वतां सम्पादनी-
येति । सूत्रे “द्वन्द्वं न्यञ्चि पात्राणि प्रयुनक्ति” इत्युक्त्वाऽनन्तरमेव “दश पूर्वाणि”
इत्यभिधानात् द्वन्द्वतायास्तत्रैवान्वयौचित्यात् । अन्यथा संख्यानियमानर्थक्यादिति के
षाञ्चिन्मतमिति ॥

1. B. Ms., reads: संस्तरणं.

2. B¹, Ms., reads द्वन्द्वशब्दः संख्यायां

3. B² Ms. reads अर्थवत्त्वलाभाय ।

4. B, Ms., omits कृत्वा,

स्फ्योऽस्याकृतिः । भिन्नस्य घटादेः कपालानि । अभिन्नान्यपि
 'रौहिणकपालवदेके । शूर्पमैषीकम्, 'वर्षवृद्धा इषीका' इति
 लिङ्गात् । वैणवं नलमयं वेति 'भारद्वाजः । शम्या युगे या
 क्षिप्यते । दृषत् पट्टकः, श्लक्षणीकरणिका । उपला पोतिका ।
 'अपराणि' 'पूर्वाणि' इति दिङ्मयमः परस्परं प्रति ॥ ७ ॥

तान्युत्तरेणावशिष्टान्यन्वाहार्यस्थालीमश्मानमुपवेषं
 प्रातर्दोहपात्राणीति ॥ ८ ॥

प्रणीताप्रणयनं पात्रसंसादनात्पूर्वमेके समामनन्ति
 ॥ ९ ॥

'प्रणयनं चेत् पूर्वं पात्रसंसादनात् ब्रह्मयजमानयोरासने कृत्वा
 ब्रह्मवरणम् । प्रणयनम् । ततो दर्भास्तरणादि ॥ ८, ९ ॥

खादिरः सुवः, पर्णमयी जुहू, राश्वथ्युपभृ, द्वैकङ्कती
 ध्रुवै तेषां वा वृक्षाणामेकस्य सुचः कारयेद्वाहुमात्र्योऽ-
 रत्निमात्र्यो वाऽग्राग्रास्त्वक्तोबिला हंसमुख्यः स्फ्यः शम्या
 प्राशित्रहरणमिति खादिराणि ॥ १० ॥

^२अक्षमात्रं सुवस्योद्धारः । सुगञ्जत्प्याकृतिः ।

क. रौहिणकपाले च 'परिमण्डले घोटप्रकारे' (आप. श्रौ., १४-३-१२) इति प्रवर्ग्ये
 विहितयोः रौहिणपुरोडाशार्थयोः कपालयोः अखण्डाकारता तद्वदिति ।

ख. शूर्पग्रहणमन्त्रे 'वर्षवृद्धमसि' इत्युक्तत्वात् तद्वाक्यशेषे 'वर्षवृद्धा इषीका' इतीषीका-
 स्तुतेरिति ।

ग. See भारद्वाजसूत्र-उत्तरतश्शूर्पमुदूहति वैणवमैषीकं नलमयं वा' (भा. श्रौ.
 १.२२.१.) also शतपथब्राह्मण-अथ शूर्पमादत्ते....यदि नडानां यदि वेणूनां यदी-
 षीकाणाम् (म. श्र. ब्रा. १.१.४.१८)

1. This passage is wrongly cited in the middle of the next Sutra-
 bhashya

P. P. A. C. Guṇatnāsuri M.S.

Jin Gun Aaradhak Trust

2. An, reads सुवस्य बिलम्; Ad. Ms., and O. read सुवस्याधारः

क. आयामः पञ्चभागस्यात् द्विभागः पात्रमुच्यते ।

त्रिभागो दण्ड इत्याहुरेतदायामलक्षणम् ॥

विस्ताराद्विगुणं पात्रं ग्रीवाविस्तारमर्थतः ।

ग्रीवार्धन्तु बिलं कुर्यादेतत्पात्रस्य लक्षणम् ॥

इति सुचां शास्त्रान्तरम् । प्राशिञ्चहरणं गोकर्णाकृति चमसाकृति वा । [प्रणयनं चेतपूर्वं पात्रसंसादनात् ब्रह्मयजमानयोरासने कृत्वा ब्रह्मवरणं प्रणयनं ततो दर्भास्तरणादि] विव्रनसो मतात् । स्फ्यश-
म्या च बाहुमात्र्याविति भारद्वाजः । त्रिंशदङ्गुला शस्येति बोधायनः ।
षट्त्रिंशदङ्गुलेत्यन्ये । 'एकस्य सुचः सह सुवेण, ' एतावसदातां ' इति
'लिङ्गात् ॥ १० ॥

वारणान्यहोमार्थानि भवन्ति ॥११॥

इति प्रथमे पञ्चदशी कण्डिका

वारणानि स्वरणेन कृतानि । मृण्मयी पात्री, निष्ठपन-
विधानात् ॥ ११ ॥ (१५)

क. आयामं पञ्चधा कृत्वा चतुर्धाऽप्रतो द्वयोः ।

उपान्त्यः पात्रमित्युक्तो हविराश्रयभावतः ॥ १ ॥

उपान्त्यभागे विस्तारः स्वदैर्घ्येण समो भवेत् ।

सोऽञ्जल्याकृतिरुद्दिष्टो बिलमत्र च वर्तुलम् ॥ २ ॥

षडङ्गुलं बाहुमात्र्यां तदर्धेन च निम्नता ।

अरस्तिमाने हस्तस्य तलमानं बिलं स्मृतम् ॥ ३ ॥

विस्तारार्धेन निम्नं स्यात् अन्त्यभागेऽयं निर्णयः ।

भागेऽन्तिमे भवेद्ग्रीवा दैर्घ्यार्धेन च विस्तृता ॥ ४ ॥

तस्या मुखं हंसमुखं हस्त्योष्ठमुखमेव वा ।

बिलात्प्रणालिका तावत्पर्यन्तार्थानुरूपतः ॥ ५ ॥

इति प्राचीनाः कारिकाः ।

ख See मै. सं. 'तस्माद्धारणो यज्ञावचरो न त्वेनेन जुहुयात्' etc.

1. P, Ms., reads विस्तारार्धन्तु.

2. This passage beginning from प्रणयनं and ending with दर्भास्तरणादि is cited here wrongly, but it would be under the Sutra प्रणीताप्रणयनं (१. १५. ८.)

3. B¹ . Ms., reads: एकस्याः सुचः

4. B² Ms., reads मन्त्रलिङ्गात्

अत्र पूर्ववत्पवित्रे करोति यदि न सन्नयति । सन्नयतस्तु ते विभवतः ॥ १ ॥

“वानस्पत्योऽसि देवेभ्यः शुन्धस्व” इति प्रणीता-
प्रणयनं चमसमद्भिः परिक्षालयति तूष्णीं क ५ सं मृन्मयं च ।
क ५ सेन प्रणयेद्ब्रह्मवर्चसकामस्य मृन्मयेन प्रतिष्ठाकामस्य
गोदोहनेन पशुकामस्यापरेण गार्हपत्यं पवित्रान्तर्हितं
चमसं निधाय तस्मिन् “को वो गृह्णाति स वो गृह्णातु
कस्मै वो गृह्णामि तस्मै वो गृह्णामि पोषाय व” इत्यप
आनयति ॥ २ ॥

तूष्णीं कंसं मृन्मयश्चेति तु प्रकृताबूहाभावात् । १ गुणकामा-
नामप्रवृत्तिर्विकृतौ । न तूपदेशः ॥ २ ॥

अपो गृह्णन् ग्रहीष्यंश्च पृथिवीं मनसा ध्यायति ॥

“अनयाऽपः पृथिव्या ग्रहीष्यामि गृह्णामि प्रणयाभि” इति
१ ध्यानमर्थसम्बन्धेन । “अनयैवैनाः प्रणयति” इति लिङ्गात् ॥ ३ ॥

उपबिलं चमसं पूरयित्वा प्रोक्षणीवदुत्पूयाभिमन्त्र्य
‘ब्रह्मन्नपः प्रणेष्यामि यजमान वाचं यच्छ’ इति सम्प्रे-
ष्यति सर्वत्र प्रसव उक्ते करोति ॥ ४ ॥

क. गुणकामाः गुणजन्याः कामाः फलोद्देशेन गुणविधयोऽत्र गृह्यन्ते । यथा ‘गोदोहनेन
पशुकामस्य प्रणयेत्’ ‘खादिरं वीर्यकामस्य यूपं कुर्यात्’ इत्यादयः । तत्र तेषां
गुणानां फलोद्देशेनैव विधानेऽपि यत्किञ्चिद्विक्रियादिकमाश्रित्यैव विधानात् तस्य चाश्र-
यस्य विकृतावपि सिद्धावात् तद्वारा गुणानामपि तत्र प्रवृत्तिरविकलेति उपदेशमतम् ।
परमिदं पूर्वतन्त्रीयाष्टमिकन्यायविरुद्धम् । यतस्तत्र गुणकामानां विकृतावप्रवृत्तिरेव
सिद्धान्तिता । (see पू. मी. ८-१-१४) अत उपदेशमतं तदधिकरणपूर्वपक्षमवलम्ब्य
प्रवृत्तमिति वेदितव्यम् । गोदोहनं पात्रविशेषः । यदि पशुरूपं फलमिच्छेत् तदा
दार्शपौर्णमासिकमपां प्रणयनं गोदोहनेन कुर्यादिति ।

ख. योऽयं येन सम्बध्यते तस्य तेन ध्यानम् । यथा ‘पृथिव्यापो ग्रहीष्यामि इति । मतं
विदे खण्डित रुद्रदत्तन । See P. 58, आप, श्रौ, Vol. I. A.S. B. ed.

प्रणीयमानासु वाचं यच्छतोऽध्वर्युर्यजमानश्चाऽऽह-
विष्कृतः ॥ ५ ॥

“को वः प्रणयति स वः प्रणयत्वपो देवीः प्रणयानि
यज्ञं स सादयन्तु नः । इरं मदन्तीर्धृतपृष्ठा उदाकुः
सहस्रपोषं यजमाने न्यञ्चती”रिति समं प्राणैर्धारयमाणः
स्फ्येनोपसङ्गुह्याविषिञ्चन् हरति ॥ ६ ॥

पृथिवीं मनसा ध्यायति ॥ ७ ॥

को वो युनक्ति स वो युनक्तिवत्युत्तरेणाहवनीयमसं-
स्पृष्टा दर्भेषु सादयति ॥ ८ ॥

नेङ्गयन्ति नेलयन्त्या^क स^३स्थातो दर्भैरभिच्छाद्य ॥ ९ ॥

‘इङ्गनं’ कम्पनम् । ‘ईलनं’ क्षेपणम् ॥ ४-९ ॥

“संविशन्तां दैवीर्विशः पात्राणि देवयज्याया” इति
सपवित्रेण पाणिना पात्राणि संमृश्य । १० ।

इति षोडशी कण्डिका ॥

असम्भवत्यभिमर्शने पात्राणां मन्त्रावृत्तिः ॥ १० ॥ (१६)

“वानस्पत्यासि दक्षाय त्वा” इत्यग्निहोत्रहवणीमा-
दत्ते । “वेषाय त्वा” इति शूर्पम् । “प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टा
अरातय” इत्याहवनीये गार्हपत्ये वा प्रतितप्य ‘यजमान
हविर्निर्वप्स्यामि’ इत्यामन्त्रयते ॥ १ ॥

प्रवसत्यग्ने हविर्निर्वप्स्यामीति ॥ २ ॥

‘अग्ने हविर्निर्वपस्यामि’ इत्युपांशु, ^कतद्विकारत्वात् । ^१उच्चैरित्यु-
पदेशः ॥ १, २ ॥

“उर्वन्तरिक्षमन्विहि” इति शकटायाऽभिप्रव्रजति
॥ ३ ॥

अपरेण गार्हपत्यं प्रागीषमुदगीषं वा नद्धयुगं शकट-
मवस्थितं भवति व्रीहिमद्यवमद्वा ॥ ४ ॥

“धूरसि” इति दक्षिणां युगधुरमभिमृशत्युत्तरां वा
॥ ५ ॥

केचिद्भुरोरभिमर्शनं कुर्वन्ति, “अत्र ^खदर्शपूर्णमासवद्भुरावभिमृश्य”
इति दर्शनात् ॥ ३-५ ॥

“त्वं देवानामसि सस्नितमं” इत्युत्तरामीषामालभ्य
जपति ॥ ६ ॥

“विष्णुस्त्वाऽऽक्रुस्त” इति सव्ये चक्रे दक्षिणं पाद-
मत्याधाय ^३“अहुतमसि हविर्धानं” इत्यारोहति ॥ ७ ॥

क. ‘यजमान हविर्निर्वपस्यामि’ इति मन्त्रविकृतिश्चादस्य मन्त्रस्य तस्य च प्रैषत्वेन प्रैषाणां
परसम्बोधनार्थानां याजुर्वेदिकानामपि उच्चैष्ट्वविधानादत्राऽप्युच्चैष्ट्वं प्राप्नोति ।
तद्वाधनार्थमुपांशुवोपदेश इति । परन्तु मीमांसका नैतादृशस्थलेषु प्रकृतिविकृतिभाव-
मिच्छन्ति भक्षपेटिकाभ्यायेन । उपदेशमतस्तु तदेवानुसरति मीमांसकमतम् ।

ख. सोमे हविर्धानशकटस्य धुरोरभिमर्शने ‘दर्शपूर्णमासवत्’ (आप. श्रौ., १०. २८.१)
इति दर्शपूर्णमासधर्मातिदेशात् दर्शपूर्णमासधोरपि द्वयोरेव धुरोरभिमर्शनं नैकस्येति
केचित्पक्षाशयः । परन्तु पक्षोऽयं खण्ड्यते रुद्रदत्तेन । See आप. श्रौ., P. 61
A. S. B. edn.

1. Ad, Ms., reads उच्चैष्ट्वं.

१. धूरसि धूर्त्वं धूर्वन्तं धूर्त्वं तं योऽस्मान् धूर्वति तं धूर्त्वं यं वयं धूर्वामः । (तै. १. १. ४. १).

२. त्वं देवानामसि सस्नितमं पप्रितमं जुष्टतमं वहितमं देवहुतमम् ॥

३. अहुतमसि हविर्धानं हृद्दृष्टं मा हाः ॥ (तै. सं. १. १. ४. १) Jm Gun Aaradhak Trust

“उरु वाताय” इति परीणाहमपच्छाय “मित्रस्य
त्वा चक्षुषा प्रेक्ष” इति पुरोडाशीयान् प्रेक्षते ॥ ८ ॥

‘परीणाहः’ कटः । ‘अपच्छाय’ उद्धांशश्च । पुनः पातयति,
‘कृतमसीव वा एष’ इति लिङ्गात् ॥ ६-८ ॥

“निरस्त^१ रक्षो निरस्तोऽघशंस” इति यदन्य-
त्पुरोडाशीयेभ्यस्तन्निरस्य “ऊर्जाय वः पयो मयि धेहि”
इत्यभिमन्त्र्य दशहोतारं व्याख्याय शूर्पे पवित्रे निधाय
तस्मिन्नग्निहोत्रहवण्या हवींषि निर्वपति तथा वा पवित्र-
वत्या ॥ ९ ॥

नाना आख्यानं^२ व्याख्यानम् । वाक्ये वाक्ये^३ छित्वा^४ ॥ ९ ॥

व्रीहीन् यवान्वा ॥ १० ॥

“यच्छन्तां पञ्च” इति मुष्टिं गृहीत्वा स्तुचि मुष्टि-
मोप्य^५ “देवस्य त्वा” इत्यनुद्रत्य “अग्नये जुष्ट निर्व-
पामि” इति त्रिर्यजुषा तूष्णीं चतुर्थम् ॥ ११ ॥

इति सप्तदशी कण्डिका ॥

‘व्रीहीन् यवान्वा’ ति पुनर्वचनाद्विकृतौ व्रीह्यभावे^६ यवा अपि
लभ्यन्त इत्युपदेशः ॥ १०, ११ ॥ (१७)

क. कटस्यापाकरणे पुनः पातने च लिङ्गमिदम् ।

ख. वाक्यं पृथक् पृथक् छित्वा पठनीयमिति । यथा—चित्तिस्तुक् । चित्तमाज्यम् । इत्यादि ।

1. An, reads उत्थाय.

2. P, Ms., omits व्याख्यानम्.

3. Ad, Ms., reads छित्वा छित्वा.

4. Ad. Ms., An, and O read व्रीहिकाले.

5. B² reads यवा लभ्यन्ते.

१. मित्रस्य त्वा चक्षुषा प्रेक्षे मा भेर्मां संविक्त्वा मा त्वा हिंसिषम् ॥

२. देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्याम् (ते. य. वा. १. १२)

एवमुत्तरं यथादेवतमग्नीषोमाभ्यां इति पौर्णमा-
स्याम् । इन्द्राग्निभ्यामित्यमावास्यायाम् ॥ १ ॥

‘यथादेवतमिति’ सिद्धे ‘अग्नीषोमाभ्यां’ ‘इन्द्राग्निभ्यामिति’
नियमात् ^कदाक्षायणयज्ञे प्रयोजनम्-अग्नीषोमीयोऽसोमयाजिनोऽपि
भवति । ऐन्द्राग्नश्च ^खसन्नयतः सर्वस्य ॥ १ ॥

चतुरो मुष्टीन्निरूप्य निरुत्तेष्वन्वोप्य ॥ २ ॥

निरुत्तेष्वन्वोप्येत्यावृत्तिः प्रतिदैवतम् । पुनः ‘चतुर’ इति वचनात्,
उपदेशक्रमात्सर्वान्ते सकृत् । चतुर्ग्रहणात् ^खचतुर्मुष्टिनिर्वाप एवान्वा-
वाप इत्युपदेशः ॥ २ ॥

“इदं देवानां” इति निरुत्तानभिमृशति । “इदमु नः
सहे” त्यवशिष्टान् । “स्फात्यै त्वा नारात्यै” इति निरुत्ता-
नेवाभिमन्त्र्य “इदमहं निर्वरुणस्य पाशात्” इत्युपनिष्क्रम्य
“स्वरभिव्यख्यं” इति प्राङ् प्रेक्षते ॥ ३ ॥

“इदं देवानां ” इति जात्यभिधानम्, ^२प्रकरणोपरोधो मा
भूदिति । तस्मादाग्नेये केवलेऽप्यनिवृत्तिः, ^३स्त्रीदेवतायां ‘चाऽविकारः ।

क. नाऽसोमयाजिनोऽग्नीषोमीयः पुरोडाशो विद्यते पूर्णमासे । एवं न सन्नयत ऐन्द्राग्नोऽस्ति
दर्शे । श्रुतिबलात् । दाक्षायणयज्ञाख्ये दर्शपूर्णमासावृत्तिविशेषे तदुभयमपि
यथाक्रममुभयत्र विहितम्-अग्नीषोमीय एकादशकपालः पूर्वस्यां पौर्णमास्याम्, इति,
ऐन्द्राग्न एकादशकपालः पूर्वस्याममावास्यायामिति चाऽविशेषेण सर्वान् प्रति ।
(See आप. श्रौ. ३. १७. ६) तत्राऽपि प्रवृत्त्यर्थं नियमकरणमिति ।

ख. यत्र चतुर्मुष्टिनिर्वापो विहितस्तत्रैवाऽन्वावापो नाऽन्यत्र । तेनाऽऽतिथ्यायां तदधिक-
निर्वापवत्यां नाऽन्वावापः । निर्वापानन्तरं पुनरपि तत्र कियतश्चर्चाऽशस्य प्रक्षेपः
अन्वावापः ।

ग. ‘जात्याख्यायामेकस्मिन् बहुवचनमन्यतरस्याम्’ इति सूत्रानुसारेण देवताव्यक्त्ये-
कत्वेऽपि मन्त्रः प्रवर्तत एव केवलाग्नेये तद्विकृतिषु सौर्वादिषु च ।

1. Ad and An read असन्नयतः wrongly.
2. An, reads प्रकरणोपदेशः
3. Ad, Ms., reads: स्त्रीदेवतायां वा विकारः wrongly.
4. Ms. ed. reads च विकारः

‘निरुप्तानेव’ इत्यवधारणात् तानेव केवलानभिमन्त्रयते । यथाऽवशिष्टान्न पश्यति । नानाबीजेषु तन्त्रेण ॥ ३ ॥

“सुवरभिविख्येवं” इति सर्वं विहारमनुवीक्षते । “वैश्वानरं ज्योति” रित्याहवनीयम् । ‘स्वाहा द्यावापृथिवीभ्या’-मिति स्कन्नानभिमन्त्र्य “दृश्हन्तां दुर्या द्यावापृथिव्योः” इति प्रत्यवरुह्य “उर्वन्तरिक्षमन्विहि” इति हरति ॥ ४ ॥

“अदित्यास्त्वोपस्थे सादयामि” इत्यपरेण गार्हपत्यं यथादेवतमुपसादयति ॥ ५ ॥

“अग्ने हव्यं रक्षस्वाऽग्नीषोमौ हव्यं रक्षेथां” इति १० भारद्वाजपाठात् । न गार्हपत्याभिधानम्, निरुप्तदेवतानामेव । यथा भारद्वाजस्य तथाऽस्माकम् । अग्निः केवलो बौधायनस्य । केचित् ‘अग्ने हव्यं रक्षस्वाऽग्नेऽग्नीषोमाभ्यां’ इति कुर्वन्ति । अपरेण गार्हपत्यं निधानं यदि तत्र श्रपणम् ॥ ४, ५ ॥

आहवनीयं वा यद्याहवनीये श्रपयति ॥ ६ ॥

यद्याहवनीये श्रपयति, आहवनीयस्य पश्चात् ॥ ६ ॥

यदि पात्र्या निर्वपेद्दक्षिणतः स्फ्यमुपधाय तस्यां सर्वाङ्गुलकटमन्त्राञ्जयेत् ॥ ७ ॥

इत्यष्टादशी कण्डिका ॥

क. “अग्नये गृहपतये पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपति कृष्णानां ब्रीहीणाम्, सोमाय वनस्पतये श्यामाकं चरुं, वृहस्पतये वाचस्पतये नैवारं चरुं” इत्यादिना राजसूये विहितेष्टिर्नानाबीजैः । तत्रान्वावापस्तन्त्रेण कर्तव्यं इति ।

ख. See भारद्वाजश्रौतसूत्र १. २०. ७. P. 13, Lahore edn. i. e. परिददाति-अग्ने हव्यं रक्षस्व, अग्नीषोमौ हव्यं रक्षेथां, इन्द्राग्नी हव्यं रक्षेथामिति यथादेवतम् ।

ग. यस्याऽग्नेस्समीपे गार्हपत्यस्याऽऽहवनीयस्य वा निर्वापः क्रियते, स एवाऽभिधीयते न यागीयदेवता इति बौधायनमतम् ।

1. B² reads यथाऽग्निष्ठाञ्ज.

2. B² reads देवताया एव.

3. An and B. Ms., omit अग्नये.

पात्रीमालभ्य शकटमन्त्रा जप्यन्ते । निरसनाभिमन्त्रणे क्रियेते,
न परिणाहापच्छादनम् ॥ ७ ॥ (१८)

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्र भाष्ये धूर्तस्वामिकृते प्रथमप्रश्ने पञ्चमः पटलः ॥

अथ षष्ठः पटलः

स शूकायामग्निहोत्रहवण्यामप आनीय पूर्ववदुत्पूयाऽ-
भिमन्त्र्य ‘ब्रह्मन् प्रोक्षिष्यामि’ इति ब्रह्माणमामन्त्र्य
‘देवस्य त्वा’ इत्यनुद्गत्य “अग्नये वो जुष्टं प्रोक्षामि” इति
यथादेवतं हविस्त्रिः प्रोक्षन्नाग्निमभिप्रोक्षेत् ॥ १ ॥

शूकं चूलकं, अभिमन्त्र्य पूर्ववत् । ‘अग्नये वो जुष्टं प्रोक्षाम्यग्नी-
षोमाभ्यां वो जुष्टं प्रोक्षामि’ इति प्रयोगः । एकस्थाननिरुसत्वाद्दुत्तरत्र
च विभागात् । येषां तु “तानि सहावध्नन्ति तानि सह पिषन्ति”
इति श्रुतिः, तेषां पृथक् पृथक् प्रोक्षणम् । केचिदेकस्थानेऽपि कुर्वन्ति
पृथक् पृथक् प्रोक्षणम् । तदयुक्तम् ; सावित्रप्रोक्षणे तन्त्रेण मैत्रायणीयके
पाठात् ॥ १ ॥

य द्विष्यात्तस्याऽभिप्रोक्षेत् ॥ २ ॥

उत्तानानि पात्राणि पर्यावर्त्य “शुन्धध्वं दैव्याय
कर्मण” इति त्रिः प्रोक्ष्य प्रोक्षणीशेषमन्त्रेण गार्हपत्यं निधाय
“देवस्य त्वा सवितुः प्रसव” इति कृष्णाजिनमादाय
“अवधूतः रक्षोऽवधूता अरातय” इत्युत्करे त्रिरवधूनोत्यू-
र्ध्वग्रीवं बहिष्ठाद्विशसनम् ॥ ३ ॥

क. ‘अग्नये वो जुष्टान् प्रोक्षाम्यमुष्मै वो जुष्टान्’ इति मैत्रायणीये पाठः । See मै. सं.,
१. १. ६ P, 3. Leipzig edn. (कृष्णयजुर्वेदान्तर्गतैव काचन शाखा मैत्रायणीयेति ।

1. Ad, Ms., reads जूलकं; B. Ms., reads रूपम्.

2. Ad, Mss., reads अभिमन्त्रणम्.

3. Ad, reads चाऽवि.

प्रोक्षणीशंषनिधानं 'हृध्मावर्हिर्द्वेदिप्रोक्षणार्थम् ॥ २; ३ ॥

“आदित्यास्त्वगासि” इत्युत्तरेण गार्हपत्यमुत्करदेशे
वा प्रतीचीनग्रीवमुत्तरलोमोपस्तृणाति ॥ ४ ॥

पुरस्तात्प्रतीचीं भसदमुपसमस्यति ॥ ५ ॥

‘भसत्’ कटिप्रदेशः । ‘उपसमस्यति’ द्विगुणीकरोति । पुरस्ताच्च
यथा भवति । न सर्वा गृह्यते ॥ ४, ५ ॥

अनुत्सृजन् कृष्णाजिनं “अधिषवणमसि” इति
तस्मिन्नुद्धखलमधिवर्तयति ॥ ६ ॥

‘अधिवर्तयति’ उपरि वर्तयति ॥ ६ ॥

अनुत्सृजन्नुद्धखलं “अग्नेस्तनूरसि” इति तस्मिन्
हविरावपति त्रिर्यजुषा तूष्णीं चतुर्थम् ॥ ७ ॥

“अद्रिरासि वानस्पत्य” इति सुसलमादाय “हवि-
ष्कृदेहि” इति त्रिरवहन्ति । अनवघ्नन्वा हविष्कृतं
ह्वयति ॥ ८ ॥

हविष्कृदवहनमन्त्रः । उपांशु प्रयोगः । न च द्वितीयोऽवहन-
मन्त्रः । उच्चैः प्रयोगः । पुनश्चाऽवहनमन्त्र इत्युपदेशः । हविष्कृददृष्टा
देवता, पत्न्यन्यो वा प्रकृतः, प्रैषेषु लोकवत् ॥ ८ ॥

क. अतो यत्रेध्मावर्हिर्वायभावः, यथाऽवष्टये, न तत्र शेषनिधानम् ।

ख. ‘हविष्कृदेहि’ इत्यवघातमन्त्र एव । न प्रैषरूपः । अतश्च याजुर्दिकेषु प्रैषभिन्नेषु
मन्त्रेषूपान्शुत्वं प्राप्नोति । तदुच्यते—उपांशुप्रयोग इति । ‘अवरक्षो दिवः’ इति यो द्विती-
योऽवहनमन्त्रः स न तदा प्रयोक्तव्यः । उभयोः कारणमन्त्रत्वेनैकार्थत्वाद्विकल्पप्राप्तेः ।

ग. उपदेशमतं तु—‘हविष्कृदेहि’ इत्यस्याऽवहनमन्त्रत्वेऽपि हविष्कृदाह्वानार्थत्वस्यापि
सत्वात् आह्वाने उच्चैस्त्वप्राप्तेरुच्चैरेव प्रयोगः । एवं द्वितीयमन्त्रोऽपि प्रयोक्तव्य
एव तदानीमेव, अवहननाभ्यासापेक्षया मन्त्रद्वयस्यापि समुच्चयोपपत्तेरिति ॥

1. Ad. Ms., reads: प्रोक्षणशेष.

P. P. Ac. Gururathasuri M. S.

2. O Ms., reads: अवहननार्थः

हविष्कृदेहीति ब्राह्मणस्य हविष्कृदागहीति राजन्यस्य
हविष्कृदाद्रवेति वैश्यस्य हविष्कृदाधावेति शूद्रस्य ॥ ९ ॥

प्रथमं वा सर्वेषाम् ॥ १० ॥

“अवरक्षो दिवः सपत्नं वध्यासं” इत्यवहन्ति ॥ ११ ॥

इत्येकोनविंशी कण्डिका ॥

अध्वर्युर्वा येषु कर्तृनाम नास्तीत्युपदेशः । आत्मसंस्कारो विलि-
ङ्गेऽपि “स्वयं वा विरोधात्” इति कात्यायनमतिः । ‘शूद्रस्य’ निषा-
दस्थपतेः ॥ ९-११ ॥ (१९)

‘उच्चैः समाहन्तवा’ इति सम्प्रेष्यति ॥ १॥

‘उच्चैः समाहन्तवा’ इति दृषदुपलासमाहननार्थोऽग्नीत्पैषः ॥ १ ॥

“कुटरुरसि मधुजिह्व” इत्याग्नीध्रोऽश्मानमादाय
“इषमावदोर्जमावद” इति दृषदुपले समाहन्ति ॥ २ ॥

‘इषमावद’ इति त्रिर्मन्त्रः, यस्मिंश्च परिसमाप्तिः तत्र पुनरा-
रम्भः ॥ २ ॥

द्विर्दृषदि सकृदुपलायां त्रिः सञ्चारयन्नवकृत्वः सम्पा-
दयति ॥ ३ ॥

‘सञ्चारयन्’ मन्त्रं क्रियाश्च । प्रतिद्रव्यं वा द्रव्यान्तरे क्रियान्तरं

क. यत्र विशेषेण कर्ता नोपात्तः, तत्राऽध्वर्युरेव कर्ता आध्वर्यवसमाख्यानादिति ।

ख. सूत्रगतं शूद्रपतेः निषादस्थपतिरूपशूद्रवाचकम् । तस्यैव स्थपतीष्टावधिकारात् ।

1. B. Ms., reads: कर्मसु कर्तुर्नास्त्यति.

2. An, omits त्रिः

न्याय्यमिति तदा चतुः । *जेष्मान्तो मन्त्रः । वदनं “यज्ञायुधानामुद्ध-
दतामुपाशृण्वन्” इति । *यत्रोपकारस्तद्राक्षसं नाऽनुपकारे ॥ ३ ॥

“सावित्रेण वा शम्यामादाय तया समाहन्ति ॥४॥

“वर्षवृद्धमसि” इति पुरस्ताच्छर्पमुपोहत्युत्तरतो
वा ॥ ५ ॥

“वर्षवृद्धाःस्थ ” इत्यभिमन्त्र्य “प्रति त्वा वर्षवृद्धं
वेत्तु” इत्युद्धपति ॥ ६ ॥

“परापूतःरक्षः परापूता अरातय ” इत्युत्करे परा-
पुनाति ॥ ७ ॥

“प्रविद्धःरक्षः पराध्माता अमित्रा ” इति तुषान्
प्रस्कन्दतोऽनुमन्त्रयते ॥ ८ ॥

मध्यमे पुरोडाशकपाले तुषानोप्य “रक्षसां भागो-
ऽसि” इत्यधस्तात्कृष्णाजिनस्योपवपत्युत्तरमपरमवान्तर-
देशम् ॥ ९ ॥

हस्तेनोपवपतीति बह्वृचब्राह्मणम् ॥१०॥

अग्निः कपालःसःस्पृश्यं प्रज्ञातं निधायाप उप-
स्पृश्य “वायुर्वो विविनक्तु ” इति विविच्य “देवो वः

क. “इषमावद” इत्यारभ्य “वयं सञ्जातं जेष्म ” इत्यन्तं मन्त्रस्वरूपमिति ।

ख. अत्र ‘मनोः श्रद्धादेवस्य ’ इत्यार्थवादेन समाहननस्य रक्षोहननार्थत्वावगमेन रक्ष उप-
कारार्थत्वाभावात् रीद्राक्षसेति उपकारस्थल एवाऽपामुपस्पर्शनविधानान्नाऽत्र तदिति ।

ग. ‘देवाय त्वा सवितुः प्रसवे ’ इति सावित्रं यजुः ।

सविता हिरण्यपाणिः प्रतिगृह्णातु ” इति पात्र्यां तण्डुलान्
प्रस्कन्दयित्वा “अदब्धेन वश्वक्षुषाऽवपश्यामि रायस्पो-
षाय वर्षसे सुप्रजास्त्वाय चक्षुषो गोपीथायाऽऽशिषमा-
शास” इत्यवेक्ष्य “त्रिफलीकर्तृवा” इति सम्प्रेष्यति
॥११॥

अपाशुपस्पर्शनविधानात्, तस्य श्रेषे य जुर्वेदविहितप्रायश्चित्तं
भवति । ‘विविनक्ति’ सर्वानवहत्य परापूय च सर्वेषां प्रस्कन्दनं
शूर्पात् ॥ ४-११ ॥

या यजमानस्य पत्नी साऽभिद्रुत्याऽवहन्ति ॥१२॥

यो वा कश्चिदविद्यमानायाम् ॥१३॥

इति विंशी कण्डिका ।

“देवेभ्यः शुन्धध्वं देवेभ्यः शुध्यध्वं देवेभ्यः शुम्भध्वं”
इति सुफलीकृतान् करोति तूष्णीं वा ॥१॥

त्रीन् मन्त्रानुक्त्वा फलीकरणं वचनादेकमिति ॥ १ ॥

प्रक्षाल्य तण्डुलां “स्त्रिफलीक्रियमाणानां यो न्यङ्गो
अवशिष्यते । रक्षसां भागधेयमापस्तत्प्रवहतादित” इत्यु-
त्करे त्रिर्निनयति ॥ २ ॥

अत्र कृष्णाजिनस्यादानादि प्रागाधिवर्तनात्कृत्वा
“ दिवः स्कम्भनिरसि ” इति कृष्णाजिन उदीचीनकुम्भा ५

क. अविद्यमानत्वं रजस्वलात्वादिना असान्निध्यम् । न त्वभावः ।

ख. ‘वचनादेकं कर्म बहुमन्त्रं’ इति सूत्रमत्राऽभिप्रेतम् ।

शम्यां निशाय “धिषणाऽसि पर्वत्या” इति शम्यायां दृष-
दमत्याधाय “धिषणाऽसि पार्वतेयी” इति दृषद्युपलाम-
त्यादधाति ॥ ३ ॥

‘कुम्बं’ कुण्डं स्थूलं यत्र ॥ २, ३ ॥

पूर्ववदनुत्सर्गः ॥ ४ ॥

“अंशवः स्थ मधुमन्त” इति तण्डुलानभिमन्त्र्य
“देवस्य त्वा” इत्यनुद्गत्य “अग्नये जुष्टमधिवपामि” इति
यथादेवतं दृषदि तण्डुलानधिवपति त्रिर्यजुषा तूष्णीं
चतुर्थम् ॥ ५ ॥

“अग्नये जुष्टमधिवपाम्यग्नीषोमाभ्यां जुष्टमधिवपामि” इत्य-
धिवपेत् तथा पाठादसमासेन । समासेनोपदेशः—“अग्नयेऽग्नीषोमा-
भ्यां” इति ॥ ४, ५ ॥

“प्राणाय त्वा” इति प्राचीमुपलां प्रोहति “अपा-
नाय त्वा” इति प्रतीचीं “व्यानाय त्वा” इति मध्यदेशे
व्यवधारयति “प्राणाय त्वाऽपानाय त्वा व्यानाय त्वा”
इति सन्ततं पिनष्टि ॥ ६ ॥

एकस्य पेचणस्य संस्कारः, शेषं पत्नी पिनष्टि । ‘प्रोहति’
प्रापयति । ‘सन्ततं’ अविरामं पिनष्टि ॥ ६ ॥

क. तुण्डे अग्नमागः ।

ख. ‘अग्नये जुष्टमधिवपाम्यग्नीषोमाभ्यामिन्द्राय वैमृधाय धान्यमसि धिनुहि देवान्’ इत्येव
मन्त्रः पठनीयः । न तु पृथक् पृथक् ‘जुष्टमधिवपामि’ इत्यस्याऽनुषङ्ग इति ।

1. From अग्नये to अधिवपेत् is omitted in P, Ms. Jin Gun Aaradhak Trust

2. B, Ms., reads: अधिवपामि धान्यमसीत्यधिवपेत्.

“दीर्घामनुप्रसितिमायुषे धां” इति प्राचीमन्ततो-
ऽनुप्रोह्य “देवो वः सविता हिरण्यपाणिः प्रतिगृह्णातु”
इति कृष्णाजिने पिष्टानि प्रस्कन्दयित्वा “अदब्धेन वश्व-
क्षुषाऽवेक्षे” इत्यवेक्ष्य “असंवपन्ती पि २षाणूनि कुरुता”-
दिति सम्प्रेष्यति ॥ ७ ॥

‘अन्ततः’ सर्वेषु पिष्टेषु । प्रापयति प्राचीम् । ‘असंवपन्ती’ न
सर्वान् सह क्षिपन्ती । पि २ष, अणूनि कुरुता इति ॥ ७ ॥

दासी पिनष्टि पत्नी वा ॥ ८ ॥

अपि वा पत्न्यवहन्ति शूद्रा पिनष्टि ॥ ९ ॥

इत्येकविंशी कण्डिका ॥

‘शूद्रा’ अदाराः, दासी पिनष्टीति विधानात् ॥ ८, ९ ॥ (२१)

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते
प्रथमप्रश्ने षष्ठः पटलस्समाप्तः ॥

अथ सप्तमः पटलः

आहवनीये गार्हपत्ये वा हवी २षि श्रपयति ॥ १ ॥

“धृष्टिरसि ब्रह्म यच्छ” इत्युपवेषमादाय “रक्षसः
पाणिं दहाऽहिरसि बुध्निय” इत्यभिमन्त्र्य “अपाग्नेऽग्नि-
मामादं जहि” इति गार्हपत्यात्प्रत्यञ्चावङ्गारौ निर्वर्त्य
“निष्क्रव्याद २सेध” इति तयोरन्यतरमुत्तरमपरम-
वान्तरदेशं निरस्य “आ देवयजं वह” इति दक्षिणमव-

स्थाप्य “ध्रुवमसि” इति तस्मिन्मध्यमं पुरोडाशकपाल-
मुपदधाति ॥ २ ॥

‘रक्षसः पाणिं’ इत्युपवेष्टाभिमन्त्रणम्, तस्याऽग्निसम्पर्का-
दौष्ण्यमिति । केचिद्गार्हपत्यस्य, ‘अहिरसि’ इति लिङ्गात् । तदनुप-
पन्नम्; यदाऽऽहवनीये पाकः । ‘अन्यतरं’ एकतरम् । उपवेष्टादानं
तन्त्रेण । अङ्गारनिर्वर्तनादीनि प्रतिकपालयोगं तदर्थत्वात् । केचिद-
ग्निसंस्कार इति सङ्कटकुर्वन्ति । अवस्थापनञ्च यस्य कस्य चिदङ्गारस्य
पुनः पुनः । दक्षिणतोऽवस्थापनं निर्वर्तनदेशान्मध्यमं यथा भवति
तथा कार्यम् ॥ १, २ ॥

“निर्दग्धं रक्षो निर्दग्धा अरातय” इति कपाले-
ऽङ्गारमत्याधाय “धर्ममसि” इति पूर्वं द्वितीयं संस्पृष्टं
“धरुणमसि” इति पूर्वं तृतीयं “चिदसि विश्वासु दिक्षु
सीद” इति मध्यमादक्षिणं “परिचिदसि विश्वासु दिक्षु
सीद” इति मध्यमादुत्तरम् ॥ ३ ॥

यथायोगमितराणि ॥ ४ ॥

इति द्वाविंशी कण्डिका ॥

अत्याधानमुपरि स्थापनम् ॥ ३, ४ ॥ (२२)

- क. आधाने गार्हपत्याधानाङ्गभूते मन्त्रे ‘अग्ने गृहपतेऽहे बुध्य’ इति गार्हपत्यस्याऽहि-
शब्दवाच्यत्वदर्शनादिति ।
- ख. गार्हपत्याहवनीययोर्विकल्पेन पाकविधानात् आहवनीयेऽपि पाकस्य सम्भवात्, तत्र
पाककरणे मन्त्रस्याऽप्रवृत्तेः तस्य नित्यवच्छ्रवणानुपपत्तिरिति ।
- ग. कपालतापनार्थत्वात् ।

1. B, Ms., reads: अङ्गारस्य पुनर्दक्षिणतः

१. “ध्रुवमसि पृथिवीं दृष्ट्वा पुनर्दृष्ट्वा प्रजां दृष्ट्वा सजातानस्मै यजमानाय पर्युह” (तै. सं. १. १. ७ १).

२. धर्ममस्यन्तरिक्षं दृष्ट्वा प्राणं दृष्ट्वा पापं दृष्ट्वा सजातानस्मै यजमानाय पर्युह ।

३. धर्षणमसि दिवन्दृष्ट्वा चक्षुर्दृष्ट्वा श्रोत्रन्दृष्ट्वा सजातानस्मै यजमानाय पर्युह ।

“ मरुतां शर्धोऽसि ” इति षष्ठम् । “ धर्मासि ” इति सप्तमम् । “ चितः स्थ ” इत्यष्टमम् ॥ १ ॥

एवमुत्तरं कपालयोगमुपदधाति ॥ २ ॥

अपि वा मध्यममुपधाय सव्यस्य पाणेरङ्गुल्याऽभिनिधाय “ निर्दग्ध रक्षो निर्दग्धा अरातय ” इति कपालेऽङ्गारमत्याधाय “ धर्त्रमसि ” इति तस्मादपरं “ धरुणमसि ” इति तस्मात्पूर्वं यथायोगमितराणि ॥ ३ ॥

अभिनिधानमभिपीडनम् ॥ १-३ ॥

तस्य तस्याऽङ्गुल्याऽभिनिधानमङ्गाराधिवर्तनं च वाजसनेयिनः समामनन्ति ॥ ४ ॥

“ चितःस्थोर्ध्वचित ” इत्यूर्ध्वमष्टाभ्य उपदधाति तूष्णीं वा ॥ ५ ॥

आग्नेयविकारेषु न ‘चितःस्थे’ ति । आग्नेयानङ्गत्वात् । विकारेणाऽर्थवान् साधारणोपदेश इति । प्रयोग उपदेशः । उपवेषादानं च प्रतिकपालयोगमिति ॥ ४, ५ ॥

“ भृगूणामङ्गिरसां तपसा तप्यध्वं ” इति वेदेन कपालेष्वङ्गारानध्यूह्य मदन्तीरधिश्रयति ॥ ६ ॥

इति त्रयोविंशी कण्डिका ॥

क. See कात्या. श्रौ. २.४.२८.

ख. साधारणोपदिष्टमन्त्राणां सर्वकरणार्थत्वसम्भवे तदनुग्रहस्यैव न्याय्यत्वात् विकृतिष्वपि प्रयोगः कर्तव्य इत्युपदेशमतम् ।

1. P, Ms., reads: अर्थवानिति प्रयोगः; B, Ms., reads: प्रयोग आग्नेयविकारेष्वपीत्युपदेशः ।

2. Not found ‘ उपवेषादानं च प्रतिकपालयोगमिति ’ in An.

१. धर्मासि दिशो दृष्टं योनिन्दं प्रजन्दं सजातानस्मै यजमानाय पृष्टं ।

भृगूणामिति प्रतिकपालयोगं यदि न सम्भवति । मदन्त्य-
धिश्रयणं लौकिकीभिरङ्घ्रिः । तस्मा आपो मदन्त्य इत्याचक्षते 'इति-
बैलकिः । केचित्प्रणीताभ्य इति, 'प्रणीताभिः संयौति' इति
दर्शनात् । अनुपरिप्लावनस्यापि हविर्मिश्रणार्थत्वात् ॥ ६ ॥ (२३)

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिविरचिते
प्रथमप्रश्ने सप्तमः पटलः ॥

अष्टमः पटलः

प्रक्षालितायां पात्र्यां निष्टप्तोपवातायां पवित्रवत्यां
पिष्टानि संवपति "देवस्य त्वा" इत्यनुद्रुत्य "अग्नये
जुष्टं संवपामि" इति यथादेवतं त्रिर्यजुषा तूष्णीं
चतुर्थम् ॥ १ ॥

संवपन्वाचं यच्छति तामभिवासयन्विसृजते ॥ २ ॥

प्रोक्षणीवत्पिष्टान्युत्पूय प्रणीताभिः संयौति ॥ ३ ॥

'उपवाता' शुष्का । निष्टप्यमानायां 'संवपति' सह क्षिपति
सर्वाणि । 'अग्नये जुष्टं संवपामि अग्नीषोमाभ्यां जुष्टं संवपामि' इति ।
अग्नयेऽग्नीषोमाभ्यामित्युपदेशः ॥ १-३ ॥

अन्या वा यजुषोत्पूय यदि प्रणीता नाऽधिगच्छेत्
॥ ४ ॥

क. न प्रणीताभ्यस्संस्कृताभ्य इति ।

ख. प्रणीतानामेवापां संयवनार्थत्वात् तदर्थं मदन्त्यस्ताभिरेव सम्पादनीया इति ।

१. O. Ms. omits इति बैलकिः

२. P, Ms., reads प्रणीताभिरङ्घ्रिः

‘अन्या वा यजुषोत्पूये’ ति उत्पवनमात्रं, नाभिमन्त्रणम् ।
केचिदभिमन्त्रणमपि, तत्कार्यापत्तेः । ‘यदि प्रणीता नाधिगच्छेदि’
ति न प्रणयेदित्यर्थः । अतो विकल्पः । चरुषु चाऽस्य लिङ्गात् ‘पवित्र-
वत्याज्ये कर्णानावपति’ इति । पशुपुरोडाशे वाऽयं विधिः । प्रणीता
नियताः ‘प्रकृताविति’ हिरण्यकेशिमतिः । ‘पशवो जगतीः’ इति
लिङ्गात् घृतवतीः प्रणीता आनयतीति केचित् ॥ ४ ॥

सुवेण प्रणीताभ्य आदाय वेदेनोपयम्य “समापो
अद्विरगमत” इति पिष्टेष्वानीया “भ्यः परिप्रजाता” इति

क. प्रणीताभावे संयवनार्थमन्या आपो ग्रहीतव्याः । तत्र ‘देवो वस्सवितोऽपुनातु’ इत्या-
दिना उत्पवनमात्रं कर्तव्यम् । नाभिमन्त्रणं ‘आपो देवीः’ इति । यदि सूत्रकारस्यो-
त्पवनवदभिमन्त्रणमप्यभिलषितं स्यात्, तर्हि ‘प्रोक्षणीवदुत्पूयाऽभिमन्त्र्य’ ‘पूर्ववदुत्पूया-
भिमन्त्र्य’ इतिवदत्राऽप्यभिमन्त्र्य इत्यवश्यमसूत्रयिष्यत । तत्तु न कृतम् । अतोऽत्र
नाभिमन्त्रणमिति ।

ख. संयवनरूपप्रणीताकार्यकारित्वात् तत्कार्यापन्नस्तद्धर्मं लभत इति न्यायात् ।

ग. अयं भावः—अत्र पवित्रशब्देनोत्पवनं लक्ष्यते । अस्ति मैत्राबार्हस्पत्येष्टिः ‘मैत्रावा-
र्हस्पत्यं भवति’ इति (तै. सं. १. ८. ९.) (आप. श्रौ. १८. १. १) राजसूय-
मध्ये विहिता । तत्र व्रीहिषु अवहतेषु तण्डुलान् खण्डितांखण्डितांश्च पृथक् पृथक् वि-
चिनुयात् । खण्डिताः कर्णाः, अखण्डिता अकर्णास्तण्डुलाः । अखण्डिततण्डुलैराज्ये
निष्पाद्यो मैत्रश्वरः । एवञ्चोत्पूते घृते चर्वर्थं तण्डुलावापविधानात् चर्वर्थत्वमुत्पवनस्येति
गम्यत इति ।

घ. “यदि प्रणीता न विधेरन् अन्या एव काश्चनापो यजुषोत्पूय तामिस्सन्नयेदित्यापदर्थ-
वादः” इति सत्याषाढसूत्रम् । (१. ६. Vol. I P. 137, Poona edn.)

ङ. संयवनार्थवादे ‘आपो वै रेवतीः, पशवो जगतीः, ओषधयो मधुमतीः, तानेवास्मा
एकधा संसृज्य मधुमतीः करोति’ इत्यपां मधुमतीत्वसम्पादनमभिष्टयते । तच्चात्र घृतेन
सम्भेलनमेव । ‘एतद्वै दैव्यं मधु यद्धृतं’ इति घृतस्यैव मधुत्वेन संस्तवात् । एवञ्च
प्रणीतास्वप्सु किञ्चिद्धृतमपि प्रक्षेप्तव्यमिति ।

१. B, Ms., omits यदि.

२. B, Ms., reads चरुष्वज्य.

३. Ad, Ms., omits पवित्रवत्याजे कर्णानावपतीति.

४. B, Ms., omits प्रकृतौ; P, Ms., reads नियता नियता.

१. समापो अद्विरगमत समाषधयो रसेन स रेवतीर्जगतीर्भर्मधुमतीर्मधुमतीभिस्सृज्यन्वम् ॥ (तै. सं.

१.१.६.१)

P. P. Ac. Guptanasiuri M.S.

१. अभ्यः परिप्रजातास्थ समाद्विः पृच्यन्वम् ॥ Do.

Jin Gun Aaradhak Trust.

तप्ताभिरनुपरिप्लाव्य “जनयत्यै त्वा संयौमि” इति संयुत्य “मखस्य शिरोऽसि” इति पिण्डं कृत्वा “यथा भागं व्यावतथां” इति विभज्य समौ पिण्डौ कृत्वा यथादेवतमभिमृशति “इदमग्नेः” इत्याग्नेयं “इदमग्नीषोमयोः” इत्यग्नीषोमीयम् ॥ ५ ॥

“जनयत्वै त्वा संयौमि” इत्येतावान्मन्त्रः संयवने । उपलक्षणार्थं उत्तरः । अभिमर्शने विकल्पः । “अग्नीषोमाभ्यां” इत्येवमन्तः संयवनार्थं एवेत्युपदेशः । यथादेवतश्चोच्यते । “व्यावर्तेथां” इति हविरभिधानं न पिण्डाभिधानम् । अतश्चरुपुरोडाशगण ऊहः ॥ ५ ॥

“इदमहं सेनाया अभीत्वयै मुखमपोहामि” इति वेदेन कपालेभ्योऽङ्गारानपोह्य “धर्मोऽसि विश्वायुः” इत्याग्नेय पुरोडाशमष्टासु कपालेष्वधिश्रयति ॥ ६ ॥

एवमुत्तरमुत्तरेषु ॥ ७ ॥

कपालादङ्गारापोहनम् । मन्त्रः प्रतिकपालयोगं यदि न सम्भवति । सकृदुपदेशः, अत ऊर्ध्वमित्युत्तरत्र वचनात् ॥ ७ ॥

एवमनुपूर्वाण्येवैष्वत ऊर्ध्वं कर्माणि क्रियन्ते ॥ ८ ॥

इति चतुर्विंशी कण्डिका ॥

क. खण्डितोऽयं पक्षो दीपिकाकारेण, See आप. श्रौ., P. 79, Vol. I A, S. B. ed.

ख. अत्र चोहशब्दस्तदेवतोपलक्षणपरः ।

ग. यावत्सु कपालेषु सम्भवस्तावत्सु सकृदिति भाष्याभिप्रायः । सम्भवेऽसम्भवे वा सकृदेवेत्युपदेशमतम् ।

एवमनुपूर्वाणीत्याग्नेयस्य कृत्वा उत्तरस्य संस्कारः प्रथमादिः ।
 एवेत्यवधारणादेकदेवत्येष्वपि यथा प्रथमः कृतः, तथोत्तरः संस्कारः ।
 एषु 'पुरोडाशेष्वन्येन हविषा अव्यवेतेषु । व्यवाये तु वायव्यस्य
 पयसः कृत्वाभिवारणोद्भासने, ततः एककपालस्य सौर्यस्य । अतः
 ऊर्ध्वमिति वचनात् । पूर्वन्तु प्रोक्षणादयः संस्कृतास्तन्त्रेण
 भवन्ति ॥ ८ ॥ (२४)

समानजातीयेन कर्मणैकैकमपवर्जयति ॥ १ ॥

समानजातीयेनैकप्रकारेण कर्मणा एकैकस्य परिसमाप्तिः, नाऽन्यस्य
 कृत्वा प्रथनमन्यः प्रथयते ॥ १ ॥

यानि विभवन्ति सकृत्तानि क्रियन्ते ॥ २ ॥

'विभवन्ती'ति बहुवचनात् 'पूर्वाण्यपि सकृत् निरुक्ताभिप्रदर्शना-
 दीनि 'पर्याग्निकरणान्तानि च नानाबीजेष्वपि । आविभवतां चावृत्ति-
 निरुक्ताभिप्रदर्शनादीनाम् ॥ २ ॥

“ उरु प्रथस्वोरु ते यज्ञपतिः प्रथतां ” इति
 पुरोडाशं प्रथयन्सर्वाणि कपालान्यभिप्रथयति ॥ ३ ॥

यथा सर्वाणि कपालानि प्राप्नोति पुरोडाशः तथा प्रथयतीति ॥ ३ ॥

अतुङ्गमनपूपाकृतिं कूर्मस्येव प्रतिकृतिमश्वशफमात्रं
 करोति ॥ ४ ॥

यावन्तं वा मन्यते ॥ ५ ॥

“ तुङ्गः ” उच्चः ॥ ४, ५ ॥

क. राजसूये-वायव्यं पयस्सौर्यमेककपालमित्यादाविति ।

1 Ad, reads पुरोडाशगोष्विति.

2 P, Ms., reads तदूर्ध्वम्.

3 Ad, Ms., omits कर्मणा; An, and B, Ms., read एकैककर्मणा.

4 P. Ms., reads पूर्वैणापि.

5 Ad, अलङ्करणान्तानि.

6 P, and B, read

तं न सत्रापृथुं करोतीत्येके ॥ ६ ॥

सत्रापृथुः अतिपृथुरित्यर्थः । कर्मप्रतिकृत्या विकल्पः ॥ ६ ॥

“त्वचं गृह्णीष्व” इत्याग्निः श्लक्षणीकरोत्यनति-
क्षारयन् ॥ ७ ॥

‘अनतिक्षारयन्’ यथा न पतत्युदकम् ॥ ७ ॥

“अन्तरितं रक्षोऽन्तरिता अरातय” इति सर्वाणि
हवींषि त्रिः पर्यग्निं कृत्वा “देवस्त्वा सविता श्रपयतु”
इत्युल्मुकैः परितपति ॥ ८ ॥

‘सर्वेषां हविषां त्रिः पर्यग्निकरणं, दोहयोरपि । ब्राह्मणे पुरोडाश-
ग्रहणं प्रदर्शनमापस्तम्बस्यमतात् । मीमांसकानां द्विवहूनां पुरोडा-
शानाम् । ‘परितपनं’ समन्ततस्तपनम् ॥ ८ ॥

“अग्निस्ते तनुवं माऽतिधाक्” इति दर्भैरभिज्वल-
यति ज्वालैर्वा ॥ ९ ॥

अस्पृशद्भिः ‘अभिज्वलयति’ उपरि ज्वलयति ॥ ९ ॥

“अविदहन्तः श्रपयत” इति वाचं विसृजते ॥ १० ॥

‘अविदहन्त’ इत्याग्नीध्रे बहुवचनम् ॥ १० ॥

आग्नीध्रो हवींषि सुश्रुतानि करोति ॥ ११ ॥

स चाऽर्थकर्म करोति ॥ ११ ॥

क. पुरोडाशस्य सायंप्रातर्दोहयोर्दधिपयसोश्चेति सर्वेषामेव पर्यग्निकरणं कर्तव्यम् । तर्हि
तैत्तिरीयब्राह्मणे पर्यग्निकरणे “अर्धमासेऽर्धमासे प्रवृज्यते, यत्पुरोडाशः” इति
पुरोडाशग्रहणं कथमिति चेत्—तत् सर्वेषां हविषामुपलक्षकमिति सूत्रकाराशयः ।
मीमांसकास्तु पुरोडाशानामेव पर्यग्निकरणम् । तत्रैकत्वाविवक्षया द्वयोर्बहूनां वा पुरो-
डाशानां पर्यग्निकरणप्राप्तावपि पुरोडाशरूपप्रकृत्यर्थोविवक्षायां कारणभावात् दोहयोः
पर्यग्निकरणप्राप्तेरिति ।

“सं ब्रह्मणा पृच्यस्व” इति वेदेन पुरोडाशे साङ्गारं
भस्माऽध्यूहति ॥१२॥

अभिवासनं भस्माध्यूहनं, उपरि पाकार्थम् । तदध्युः, तामभि-
वासयन्निति लिङ्गात् ॥ १२ ॥

अत्र वा वाचं विसृजेत् ॥१३॥

अङ्गुलिप्रक्षालनं पात्रीनिर्णेजनं चोल्मुकेनाऽभितप्य
स्फ्येनाऽन्तर्वेदि तिस्रो लेखा लिखति प्राचीरुदीचीर्वा ॥१४॥

प्रथमं श्लक्ष्णीकरणञ्च कृत्वा अङ्गुलिप्रक्षालनं, यथा न लेपसंसर्गः ।
अभिवासयन् वर्तमानेऽभिवासने समाप्ते वा । प्राचीरुदीचीरिति लेखा-
परिसमाप्तिः प्राच्यामुदीच्यां वा दिशि । प्रागपवर्गा एव तु लेखाः ।
केचित्-निनयनाङ्गत्वात् प्रत्यगपवर्गा एवेति ॥ १४ ॥

तास्वसं स्यन्दयन्निर्निनयति प्रत्यगपवर्गमेकताय
स्वाहेत्येतैः प्रतिमन्त्रम् ॥१५॥

निनीय वाऽभितपेदभितपेत् ॥१६॥

इति पञ्चविंशी कण्डिका ॥

‘असं स्यन्दयन्’ यथा न निर्गच्छत्युदकं लेखाभ्यः । ^१एकतप्रभृत-
योऽद्भ्यो जाता इत्याप्याः^२ । तेभ्यो निनीयोत्तरपरिग्रहः ॥१५, १६॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

प्रथमप्रश्नेऽष्टमः पटलः ॥

प्रथमप्रश्नश्च समाप्तः ॥

क. एकतादीनामुत्पत्तिः (तै. ब्रा., ३.२.९.१०) “सोऽङ्गारेणाऽपोऽभ्यतापयत तत
एकतोऽजायत” इत्यादिना श्रुता तत एवावगन्तव्या ।

1. B. Ms., reads रेखाः

2. B. and P. Mss., read एकतत्रितप्रभृतयः

श्रीः

धूर्तस्वामिकृत आपस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये

द्वितीयः प्रश्नः

प्रथमः पटलः

‘देवस्य त्वा सवितुः प्रसव’ इति स्फ्यमादाय
‘इन्द्रस्य बाहुरसि दक्षिण’ इत्याभिमन्त्र्य ‘हरस्ते मा
प्रतिगाम्’ इति दर्भेण सम्मृज्याऽपरेणाऽऽहवनीयं यजमान-
मात्रीमपरिमितां वा प्राचीं वेदिं करोति ॥ १ ॥

स्तुववत्स्फ्यस्य सम्मार्ग इत्युपदेशः । आहवनीयस्य समीपे वेदिः ।
यत्रापि महदन्तरं^३ प्राक्त्वेन यजमानमात्री ॥ १ ॥

यथाऽऽसन्नानि हवींषि सम्भवेदेवं तिरश्चीम् ॥ २ ॥

यथाऽऽसन्नानि हवींषि सम्भवन्ति^४ तथाऽस्या विस्तीर्णता ॥ २ ॥

‘वेदेन वेदिं विविदुः पृथिवीं सा पप्रथे पृथिवी
पार्थिवानि । गर्भं विभर्ति भुवनेष्वन्तस्ततो यज्ञो जायते
विश्वदानिः’ इति पुरस्तात्स्तम्बयजुषो वेदेन वेदिं
त्रिस्सम्मार्ष्टि । उपरिष्ठाद्वा ॥ ३ ॥

क. ‘यथा स्तुवमेवं ध्रुवां.....प्राश्नित्रहरणम् (२, ९, ७, ८) इति ध्रुवाप्राश्नित्रहरणयोरेव
स्तुवधर्मकत्वविधानात्तयोरेव तन्नियमः । स्फ्ये त्वनियम एवेति भाष्यकाराभिप्रायः ।

१. आहवनीयसमीपे Ad. Ms.

२. तत्रापि P. Ms.

३. महदन्तरालम् An. edn., B. Ms., reads महत्त(मन्तरालम्)

४. भवन्तीति Ad. Ms.

सम्मार्गं कृत्वोपरिष्ठात् स्तम्बयजुषः खनिप्रत्यवेक्षणात् प्राक् ।
 केचित् खनिप्रत्यवेक्षणं कृत्वा । येन तृणेन स्फ्यस्य^१ सम्मार्गः तदुत्करे
 क्षिपति^२ । अन्यच्चैवंविधम्- 'यद्वै यज्ञस्य कर्मण' इति लिङ्गात्^३ ॥ ३ ॥

पूर्वार्धाद्वेदेः वितृतीयदेशात् स्तम्बयजुर्हरति ॥ ४ ॥

पूर्वमर्धं पूर्वार्धम् । पूर्वार्धाद्वेदेः ईषद्विगत^४ तृतीयो देशो वितृती-
 यदेशः, तस्मात् । 'स्तम्बयजुरिति' तृणस्य छिन्नस्य पांसूनाश्च नाम-
 धेयम् ॥ ४ ॥

'पृथिव्यै वर्मासि' इति तत्रोदगग्रं प्रागग्रं वा दर्भं
 निधाय^५ 'पृथिवि देवयजनि' इति तस्मिन् स्फ्येन प्रहृत्य
 'अपहतोऽरुरुः पृथिव्या' इति स्फ्येन सतृणान् पांसून्-
 पादाय 'व्रजं गच्छ गोस्थानम्' इति हरति । 'वर्षतु ते
 द्यौः' इति वेदिं प्रत्यवेक्षते यजमानं वा ॥ ५ ॥

प्रत्यवेक्षणं तस्मिन्नेव देशे ॥ ५ ॥

“बधान देव सवितः” इत्युत्तरतः पुरस्ताद्वितृतीय-
 देश उदग्निपदेऽपरिमिते वा वेदेर्निर्वपति ॥ ६ ॥

क. 'यद्वै यज्ञस्य कर्मणोऽन्यत्राहुतिभ्यस्सन्तिष्ठते । उत्करो वाव तस्य प्रतिष्ठा' (तै. ब्रा.,
 ३. ३. २: ३.) इति प्रकृतार्थवादे एवंविधानां कृतकार्याणां द्रव्याणामुत्करप्रक्षेपानु-
 वादादिति ।

ख. 'स्तम्बयजुरित्यनन्तरस्य कर्मणो नाम' इति रुद्रदत्तः ।

१. स्फ्यसम्मार्गः Ad. Ms.
२. क्षिप्यते An. edn. B. Ms. reads प्रतिक्षिपति
३. B¹. and B². Mss. read यज्ञियस्य,
४. ईषद्विभाग P. Ms.
५. स्तम्बयजुषः तृणस्य B¹. Ms.

१. पृथिवि देवयजन्त्योषध्यास्ते मूळं माहि^६ध्वम्, (तै. सं. १. १. ८. १.)

३. बधान देव सवितः परमस्यां परावति शक्तेन पाशयोऽस्मान् द्वेष्टि यं च बधे द्वि^७महमनो समौक
 (तै. सं. १. १. ९. १.)

‘बधानं देवं सवितः’ इत्युत्तरतो निवपति । कस्योत्तरतः ? यः पुरस्ताद्वितृतीयो देशो वेदेः^क तत्समीपे उत्तरतः । समीपसप्तमीयम् । कियत्यध्वनि निवपति ?^ख द्विपदेऽपरिमिते वा । ‘उदगिति कर्तुर्मुखवादः पुनर्वचनात् । उदङ्मुखो निवपति ॥ ६ ॥

स उत्करः ॥ ७ ॥

तं न्युत्तमुत्करम् ॥ ७ ॥

‘अररुस्ते दिवं मा स्कान्’ इति न्युत्तमाग्नीध्रोऽञ्जलिनाऽभिगृह्णाति ॥ ८ ॥

एवं द्वितीयं तृतीयञ्च हरति ॥ ९ ॥

तूष्णीञ्चतुर्थं हरन् सर्वं दर्भशेषं हरति ॥ १० ॥

इति प्रथमा कण्डिका ॥

अभिग्रहणमुपर्यञ्जलिनाऽचाल्यमानस्य ग्रहणम् ॥ ८, ९, १० ॥

‘अपाररुम देवयजनं पृथिव्या’ इति द्वितीये ‘ग्रहरणोऽररुर्ध्या मा पतति’ इति तृतीये । ‘अपहतोऽररुः पृथिव्यै देवयजन्या’ इति द्वितीयेऽपादानोऽपहतोऽररुः पृथिव्या अदेवयजन’ इति तृतीये ॥ १ ॥

क. वेदिदेशं त्रिधा विभज्य पूर्वं तृतीयभागं हिंवा मध्यमस्य तृतीयभागस्य वितृतीय-देशः इति व्यवहारस्तस्य पुरस्ताद्भागो इति ।

ख. पदं पञ्चदशाङ्गुलमिति बक्ष्यति । निवपनं प्रक्षेपः ।

ग. वदन्ति कल्पकारा इति शेषः ।

घ. ग्रहणः ग्रहणसाधनीभूतमन्त्रः ।

ङ. अपादानः पार्श्वपादानसाधनीभूतो मन्त्रः ।

‘अवबाढ०रक्ष’ इति द्वितीये निवपन आग्नीध्रोऽ-
भिगृह्णाति, ‘अवबाढोऽघश०स’ इति तृतीये, ‘अवबाढा
यातुधाना’ इति चतुर्थे ॥ २ ॥

‘द्रप्सस्ते द्यां मा स्कान’ इति खनिं प्रत्यवेक्ष्य
स्फ्येन वेदिं परिगृह्णाति ‘वसवस्त्वा परिगृह्णन्तु गायत्रेण
छन्दसा’ इति दक्षिणतः ‘रुद्रा’ इति पश्चात् “आदित्या”
इति उत्तरतः ॥ ३ ॥

एकस्मिन्नेव रुद्रेऽपामुपस्पर्शनमिति न्यायः । बहुरुद्रेऽपीत्यु-
पदेशः ॥ १-३ ॥

‘अपाररुम देवयजनं पृथिव्या अदेवयजनो जहि’
इति स्फ्येनोत्तमां त्वचमुद्धन्ति ॥ ४ ॥

समुद्धतस्याऽऽग्नीध्र उत्करे त्रिर्निवपति ॥ ५ ॥

‘इमान्नराः कृणुत वेदिमेत देवेभ्यो जुष्टामदित्या उप-
स्थे । इमान्देवा अजुषन्त विश्वे रायस्पोषा यजमानं
विशन्तिव’ति सम्प्रेष्यति ॥ ६ ॥

खननमाग्नीध्रकर्म । स्वयमात्मानमनुजानीयादिति लिङ्गात् स्वयं
वा । आत्मसंस्कारो विलिङ्गेऽपि ॥ ४-६ ॥

क. ‘रौद्रराक्षसे’ (आप., प. २. ९.) इति सूत्रे रुद्रो देवता अस्येदं रौद्रमित्येकवचना-
न्तेनैव विग्रहस्य न्याय्यत्वात् बहुरुद्रदेवतांके कर्मणि तन्नास्तीति भाष्यकारमतम् ।
मारुतवैश्वदेववत् उपरिश्रुतराक्षसवच्चैकानेकरुद्रदेवस्य इत्युपदेशमतम् ।

ख. सम्प्रेषेऽन्यकर्तृकत्वस्योचित्यात् प्रैषस्याऽऽध्वर्यवत्वात् खननमाग्नीध्रेण कर्तव्यमिति
प्रथमः पक्षः । स्वयमप्यनुज्ञा क्वचित् दृष्टेति प्रथमतोऽध्वर्युः स्वस्मा एव प्रैषं दत्त्वा
ततः स्वयमेव प्रैषार्थं खननमनुतिष्ठदिति द्वितीयः पक्षः ।

1. P. Ms. reads:—उपदेशः, and omits बहुरुद्रेऽपीत्युपदेशः

१. रुद्रास्त्वा परिगृह्णन्तु त्रैहृमेन छन्दसा । ते. सं. १. १. ८. २.

२. आदित्यास्त्वा परिगृह्णन्तु जागतेन छन्दसा ॥ ते. सं. ” ”

‘देवस्य सवितुः सव’ इति खनति ब्रह्मलं
 ब्रह्मलं चतुरङ्गलं यावत्पाष्ण्याः शुक्लं तावतीं प्रथमात्रा
 रथवर्त्ममात्रीं सीतामात्रीं प्रादेशमात्रीं वा पुरीषवतीम् ॥७॥

पाष्णीं पादस्यापरो भागः । कथं हस्ततलम् । सीता कर्षः
 ॥ ७ ॥

नैता मात्रा अतिखनति ॥ ८ ॥

अतिखननप्रतिषेधाद्यत्र ब्रह्मलादयो न पूर्यन्ते तत्रादोष
 इति केचित् । ‘अतीत्यैता न खनति’ इति वचनादर्वागन्यदपि
 परिमाणं लभ्यत इत्यपरे ॥ ८ ॥

दक्षिणतो वर्षीयसीं प्राक्प्रवणां प्रागुदक्प्रवणां
 वा ॥ ९ ॥

इति द्वितीया कण्डिका

दक्षिणतो वर्षीयसीं पुरीषेणोच्छ्रिता ॥ ९ ॥ २ ॥

‘प्राञ्चौ वेद्यं सावुन्नयति प्रतीची श्रोणी ॥ १ ॥

पुरस्तादंहीयसी पश्चात्प्रथीयसी मध्ये सन्नततरा
 भवति ॥ २ ॥

अंहीयसी तन्वी ॥ १, २ ॥

क. प्रथमात्रे त्रयोदशाङ्गुलमिति बोधायनः ।

ख. पुरीषं पांसवः

ग. श्रुतिवाक्यस्यैवोद्धारोऽयम् ।

1. An & O read अतीत्यैता निखनति

2. An reads.....वसीं.....च्छ्रिताम्

यन्मूलमतिशेते स्फ्येन तच्छिनात्ति न नखेन ॥ ३ ॥

नखप्रतिषेधाद्वास्यादि सहकारि स्फ्यस्य स्यात् ॥ ३ ॥

यत्पुरीषमतिशेते उत्करे तन्निवपति ॥ ४ ॥

“आहार्यपुरीषां पशुकामस्य कुर्यात् ॥ ५ ॥

यत्प्राक्खननात् तत्कृत्वा यदाहरते तन्मन्त्रेण खनेत् ॥ ६ ॥

यस्या भूमेराहरति तां खनति मन्त्रेण ॥ ४, ५, ६ ॥

‘ब्रह्मन्नुत्तरं परिग्राहं परिग्रहीष्यामी’ति ब्रह्माण-
मामन्त्र्य स्फ्येन वेदिं परिगृह्णाति ‘ऋतमसि’ इति
दक्षिणतः । ‘ऋतसदनमसि’ इति पश्चात् । ‘ऋतश्रीरासि’
इत्युत्तरतः ॥ ७ ॥

विपरीतौ परिग्राहावके समामनन्ति ॥ ८ ॥

यत्राऽविहृतेऽग्नौ वेदिस्तत्र विपरीतौ परिग्राहौ । “तेऽग्निना
पाञ्चोऽजयन्” इति लिङ्गात् ॥ ७, ८ ॥

क. यत्राऽन्यतः पुरीषं पांसूनाहृत्य वेदिर्निर्मायते सा आहार्यपुरीषा ।

ख. मन्त्रविपर्यासः । पूर्वं ‘मृतमसी’त्यादयः । पश्चात् वसवस्त्वा परिगृह्णन्तु इत्यादयः ।
विषयशुद्ध्यर्थमाह्वयिकेयमत्राऽनुसन्वेया—पुरा कदाचिदसुराः सर्वाभिमां भूमिमात्मवशं
नीत्वाऽतिष्ठन् । परं देवेभ्यः यः कश्चित् क्वचिदुपविश्य यावद्दूरं पश्यति, तावती
भूमिस्तदधीना समपद्यत । ततः कदाचिद्देवा असुरानयाचन्त—भूम्यामस्यामस्माकमपि
कञ्चिदंश दास्यथेति । ततोऽसुरा देवानश्रुवन्—यावद्युष्माभिः परिग्रहीतुं शक्यते ताव-
द्गृह्णीतेति । ततो देवा भूमिं परिगृह्य तस्याः प्राच्यां अग्निं पालकत्वेनाऽस्थापयन् ।
वसुरुद्रादित्यान् दक्षिणादिषु दिक्षु । एवं च वेदेः प्राच्यां आहवनीयोऽग्निः पालको
भवति । अतो यत्राऽग्निविहरणात् पूर्वमेव वेदिपरिग्रहः तत्र प्राच्यामग्नेरभावात् मन्त्राणां
वैपरीत्यम् । ऋतमसीत्यादिभिः प्रथमं, वसवस्त्वेत्यादिभिः पश्चादिति ॥

P. P. Ac. आहार्यपुरीषां पशुकामस्य कुर्यात् (तै. ब्रा. ३. २. ८. ३) इति प्राक्षिण-
भागतोऽवगन्तव्या ।

१“धा असि स्वधा असि” इति प्रतीचीं वेदिं स्फयेन योयुष्यते ॥९॥

प्रतीचीं प्रत्यगपवर्गाम् । योयुष्यते घट्टयति ॥ ९ ॥

२“उदादाय पृथिवीं जीरदानुः” इति वेदिमनुवीक्षते ॥१०॥

अनुवीक्षते पुरस्तादारभ्य पश्चात्समाप्यते ॥ १० ॥

पश्चार्धे वेदेर्वितृतीयदेशे स्फयं तिर्यञ्चं स्तब्ध्वा सम्प्रेष्यति—‘प्रोक्षणीरासादयेध्माबर्हिरुपसादय सुवञ्च सुचश्च सम्मृडि पत्नीं सन्नह्याऽऽज्येनोदेहि’ इति ॥११॥

‘एकवचनेन द्वि^कभार्यबहुभार्ययोरपि पत्नीं सन्नह्येति । आग्नीध्रसंस्कारत्वात्^१, आत्मसंस्कारो वा, न पत्नीसंस्कारः । वर्तमानेऽप्यसुव्या अर्थे प्रयुक्त^२ इत्यग्रहणाज्जात्यभिधानम् । क्रमेण सन्नहनम् । ‘युक्ता मे’ इत्यस्याऽऽवृत्तिः । “सम्पत्नीयहोमे तु होमाङ्गत्वान्मा भूदावृत्तिः ।

क. प्रकृतौ भार्याद्वित्वे भार्याबहुत्वे च पत्नीं सन्नह्येत्येकवचनेनैव प्रयोगः; न तूहः, प्रकृताबूहनिषेधात् । प्रापकप्रमाणस्य प्रकृतिविकृत्युभयसाधारणत्वाच्चेति । न वा लोपः । अविकारेण प्रयोगसम्भवादिति ।

ख. प्रैषस्यास्याऽध्वर्युणाऽऽग्नीध्रं प्रत्येव क्रियमाणत्वादाग्नीध्रस्य सम्बन्धव्यत्वेन आग्नीध्रसंस्कारोऽयम् । अथवा अध्वर्योरेव संस्कारः । पत्नीप्रतिपदिकेन पत्नीत्वजात्यभिधानं सर्वथा प्रकृतौ विकृतौ वा नोह इति । एवमेव सिद्धान्तितं पूर्वतन्त्र (९. ३. ६, ७) अधिकरणयोः ।

ग. एवं ‘संपत्नी पत्या सुकृतेन गच्छताम्’ इति मन्त्रगतः पत्नीशब्दो नोद्घाते प्रकृतौ, विकृतौ, सम्पत्नीहोमस्यादृष्टार्थतया तदङ्गभूतस्य मन्त्रस्यासमवेतार्थत्वेनोहाप्रसक्तेः । अथवा पूर्ववदेव जात्यभिधानं, प्राकृतपाठबाधस्याऽन्याय्यत्वादिति ।

१. संस्कारः Ad. Ms.

२. इत्यत्र ग्रहणात् B. Ms.

१. धा असि स्वधा अस्युवी चासि वस्वी चासि पुरा कस्य विसृपो विरश्निम् ॥

२. उदादाय पृथिवीं जीरदानुर्वैरयन् चन्द्रमसि स्वधामिस्तान्धीरासो अनुदम्य यजन्ते ॥

गुणवशेन प्रधानावृत्तेरन्याय्यत्वात् । ^१जात्यभिधानं वा । ऊहस्य चा-
भावो मा भूदार्थबाधः प्रकृताविति ॥ ११ ॥

अपि वा न सम्प्रैषं ब्रूयात् ॥ १२ ॥

असम्प्रैषपक्षे अध्वर्युरेव करोति ॥ १२ ॥

प्रोक्षणीरभिपूर्योदञ्चं स्फ्यमपोह्य दक्षिणेन स्फ्यम-
संस्पृष्टा उपनिनीय स्फ्यस्य वर्त्मन् सादयति 'ऋत-
सधस्थ' इति द्वेष्यं मनसा ध्यायन् ॥ १३ ॥

अभिपूरणासादने इध्मादि प्रोक्षणार्थे । तस्मान्नावभृथे अवेदिपक्षे ।
तन्मध्ये ^२पतितान्यप्युदसनादीनि आग्नीध्रः, तदङ्गत्वात् । यजमानद्वे-
षस्य ध्यानम् । न अभिचारार्थम् ॥ १३ ॥

'शतभाष्टिरसि वानस्पत्यो द्विषतो वध' इति पुरस्ता-
त्प्रत्यञ्चमुत्करे स्फ्यमुदस्यति द्वेष्यं मनसा ध्यायन् ॥ १४ ॥

पुरस्तादुत्करस्य प्रत्यञ्चं प्रत्यग्रं, उदस्यति परित्यजति । सर्वत्र
तु पाप्मा द्वेष्यः । ^३'व्यावृत्तिं पाप्मना भ्रातृव्येण गच्छति' इति
लिङ्गात् । तस्य ध्यानमित्युपदेशः ॥ १४ ॥

नाऽनवनिज्य हस्तौ पात्राणि पराहन्ति ॥ १५ ॥

अभिमर्शनं पराहननम्, तत्पात्राणां । अन्येषां न करोति
॥ १५ ॥

हस्ताववनिज्य स्फ्यं प्रक्षालयत्यग्रमप्रतिमृशन्
॥ १६ ॥

क. उदसनसम्भार्गप्रोक्षणादीनि ।

१. जात्यभिधानं मा भूदहस्य चाभावात् B. Ms.,

२. An and B¹ Ms read पतितान्युदसनादीनि; B² Ms reads पतितोदसनादीनि ।

३. P. Ms. reads सा हस्तिम्.

११ धू. भा.

उत्तरेणाऽऽहवनीयं प्रागग्रमिध्माबर्हिरुपसादयति दक्षिणमिधमुत्तरं बर्हिः ॥१७॥

इति तृतीया कण्डिका ॥

प्रक्षाल्य तु पाणी, स्फ्यप्रक्षालनस्य विधिः ॥ १६, १७ ॥ (३)

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये द्वितीयप्रश्ने प्रथमः पटलः ॥

अथ द्वितीयः पटलः

पत्नसिन्नहनमेके पूर्वं समामनन्ति सुक्कसम्मार्जनमेके ॥१॥

कृत्वा सन्नहनं सुक्कसम्मार्गोऽग्रप्रहरणान्तः । ततः पत्न्या गार्हपत्योपस्थानादि ॥ १ ॥

‘घृताचीरेताग्निर्वो ह्वयति देवयज्याया’ इति सुच आदाय ‘प्रत्युष्टश्चक्षुः प्रत्युष्टा अरातय’ इत्याहवनीये गार्हपत्ये वा प्रतितप्य ‘अनिशिताः स्थ सपत्नक्षयणीः’ इत्यभिमन्त्र्य वेदाग्राणि प्रातिविभज्याऽप्रतिविभज्य वा तैस्सुचस्सम्मार्ष्टि प्राचीरुदीचीर्वोत्ताना धारयमाणः ॥२॥

उपभृतमेवोदीचीमित्येके ॥३॥

सह सुवेण प्राशिन्नहरणेन च ‘सुचां सर्वसंस्काराः । प्राचीरुदीचीरित्यग्रनियमः ॥ २, ३ ॥

‘गोष्ठं मा निर्मृक्षम्’ इति सुवमग्रैरन्तरतोऽभ्याकारं सर्वतो विलमभिसमाहारम् । मूलैर्दण्डम् ॥४॥

1. B. Ms., reads सुचां संस्काराः

अभ्याकारं पुनः पुनः सम्मार्ष्टि । सर्वतः सर्वासु दिक्षु । विल-
मभि समाहारं बिलापवर्गं संमृशति । दण्डमुपरिष्ठात्प्रागपवर्गम्,
अधस्तात् प्रत्यगपवर्गम्, 'कतस्मादरत्नौ' इति लिङ्गात् ॥ ४ ॥

१ 'वाचं प्राणम्' इति जुहूमग्रैरन्तरतोऽभ्याकारं प्राचीं
मध्यैर्बाह्यतः प्रतीचीं मूलैर्दण्डम् ॥ ५ ॥

२ 'चक्षुःश्रोत्रम्' इत्युपभृतमुदीचीमग्रैरन्तरतोऽभ्या-
कारं प्रतीचीं मध्यैर्बाह्यतः प्राचीं मूलैर्दण्डम् ॥ ६ ॥

३ 'प्रजां योनिम्' इति यथा सुवमेवं ध्रुवाम् ॥ ७ ॥

प्राक्त्वोदकत्वस्य सिद्धत्वात् प्राचीं मध्यैरिति षक्रियापवर्ग-
वादः । तथोपभृतमुदीचीमिति ॥ ५-७ ॥

'रूपं वर्णं पशूनां मा निर्मृक्षं वाजि त्वा सपत्नसाहं
सम्मार्ज्मि' इति प्राशिन्नहरणं तूष्णीं वा ॥ ८ ॥

सुववदुपदेशः प्राशिन्नहरणस्य ॥ ८ ॥

न सम्मृष्टान्यसम्मृष्टैस्संस्पर्शयति ॥ ९ ॥

'अग्नेर्वस्तेजिष्ठेन तेजसा निष्ठपामि' इति पुनः प्रति-
तप्य प्रोक्ष्याऽग्नेणोत्करं दर्भेषु सादयति जघनेन वा ॥ १० ॥

क. 'तस्मादरत्नौ प्राञ्च्युपरिष्ठात्प्रोमानि प्रत्यञ्च्यधस्तात्' (तै. ब्रा. ३. ३. १.)
इत्यर्थवादे प्रत्यक्त्वस्य स्तवनादिति । प्राचीः उदाचीः इत्यादिनैव प्राक्त्वादेस्सिद्ध-
त्वात् इति ।

ख. उदगप्रासु पूर्वपार्श्वे समाप्तिः, प्रागप्रास्वग्रे समाप्तिः । बाह्यतः प्रतीचीं मध्यैरेव पात्र-
स्याधोभागे "वेदाग्रमध्यैर्बिलादारभ्याऽऽप्रात् प्रागपवर्गं सम्मृज्य तावन्तं बाह्यभागं
प्रत्यगपवर्गं सम्मार्ष्टि".

१. वाचं प्राणं मा निर्मृक्षं वाजिनीं त्वा सपत्नसाहोऽसम्मार्ज्मि ॥ (तै. सं. १. १. १०. १.)

२. चक्षुःश्रोत्रं मा निर्मृक्षं वाजिनीं त्वा सपत्नसाहोऽसम्मार्ज्मि ॥

३. प्रजां योनिं मा निर्मृक्षं वाजिनीं त्वा सपत्नसाहोऽसम्मार्ज्मि ॥

न सम्मृष्टान्यसम्मृष्टैः सर्वकालम् ॥ ९, १० ॥

सुखसम्मार्जनान्यद्विस्संस्पृश्य ॥ ११ ॥

इति चतुर्थी कण्डिका ॥

‘दिवाशिलपमवततं पृथिव्याः ककुभि श्रितम् । तेन वयं सहस्रवल्लेन सपत्नं नाशयामसि स्वाहा’ इत्यग्नौ प्रहरति यस्मिन् प्रतितपत्युत्करे वा न्यस्यति ॥ १ ॥

अग्नावेव प्रहरेदिति प्रकृतौ नित्यं प्रहरणम् ॥ १ ॥

‘आशासाना सौमनसम्’ इत्यपरेण गार्हपत्य-
मूर्ध्वङ्गुमासीनां पत्नीं सन्नह्यति तिष्ठतीं वा ॥ २ ॥

वाचयतीत्येके ॥ ३ ॥

मौञ्जेन दाम्नाऽन्यतरतःपाशेन योक्त्रेण वाऽभ्यन्तरं
वाससः ॥ ४ ॥

अभ्यन्तरमपि वाससः न बहिः ॥ (२, ३, ४) ॥

न वासोऽभिसन्नह्यति । अभिसन्नह्यतीत्येके ॥ ५ ॥

यथा न बध्नाति वासः ॥ ५ ॥

क. सर्वकालं प्रयोगसमाप्तिं यावत् । यदि प्रमादात्संस्पृशः पुनर्निष्ठप्य सम्मार्जनं कर्तव्यं भारद्वाजमतात् । अस्माकं तु सर्वप्रायश्चित्तमेवेति रामाण्डारः । यदि संस्पृश्येत् पुनरेव निष्ठप्य सम्मृज्यात् । इति भारद्वाजः ॥ (See. भा. श्रौ. २-४-१०).

ख. प्रकृतौ नित्यं प्रहरणमेव, विकृतौ तु प्रहरणमुत्करे त्यागो वेति विकल्पः । त्यागे न स्वाहाकारः इति वृत्तिः ।

1. Ad. and An. read अपि वाससो न बहिः; P. Ms. reads अपि हिवा.....; B¹ Ms., reads अबहिर्वाससः
2. B² Ms., omits न बहिः

P. P. Ac. Omits the S. S. आशासाना सौमनसं प्रज्ञाधौभाग्यं तनूम् । अग्नेरनुव्रता भूत्वा सन्नह्ये पृथिव्या वयम् । (वै. सं. १. १. १०. १.)

उत्तरेण नाभिं 'निष्टक्यं ग्रन्थिं कृत्वा प्रदक्षिणं पर्यूह्य दक्षिणेन नाभिमवस्थाप्योपोत्थाय 'अग्ने गृहपत उप मा ह्वयस्व' इति गार्हपत्यमुपातिष्ठते ॥६॥

उत्तरेण नाभिमि'त्यादि षपत्न्याः । प्रदक्षिणं सर्वतः प्रापयति ॥ ६ ॥

“देवानां पत्नीरुपमाह्वयध्वं पत्नि पत्न्येष ते लोको नमस्ते अस्तु मा मा हिंसी”रिति देवपत्नीरुपातिष्ठते ॥७॥

अपरेण गार्हपत्यं देवपत्न्यः” ॥ ७ ॥

तस्माद्देशादपक्रम्य 'सुप्रजसस्त्वा वयम्' इति दक्षिणत उर्दाच्युपविशति ॥८॥

‘इन्द्राणीवाऽविधवा भूयासमदितिखि सुपुत्रा । अस्थूरि त्वा गार्हपत्योपनिषदे सुप्रजास्त्वाये’ति जपति ॥९॥

‘तस्माद्दक्षिणत इति, ‘देशादक्षिणत उर्दाच्यन्वास्ते’ इति विधानात् ॥ ८, ९ ॥

क. निष्टक्यं शिखाबन्धनाकृतिर्ग्रन्थिः ।

ख. ग्रन्थिकरणादि गार्हपत्योपस्थानान्तं पत्नी स्वयमेव करोति ।

ग. तत्रैव गत्वा ता उपनिष्ठेत इति शेषपूरणम् ।

घ. अपरेण गार्हपत्यं प्राङ्मुखी स्थिता सती गार्हपत्यं देवपत्नीश्चोपस्थाय ततस्तस्माद्देशादपक्रम्य गार्हपत्यस्य दक्षिणदेशमागत्य उदङ्मुखी सती तत्रैवोपविशेत् । यतो गार्हपत्य पश्चिमभागे देवपत्नीनां स्थानम् । उक्तं हि ब्राह्मणे-यत् पश्चात्प्राच्यन्वासीत्..... देवानां पत्न्या समदं दधीत इति । समदः कलहः । तन्निवारणार्थमेव हुक्तम्-देशादक्षिणत उर्दाच्यन्वास्ते । आत्मनो गोपीयाय (तै. ब्रा. ३. ३. ३) इति ।

1. P. Ms. reads इत्येवमादि

2. B. Ms., reads only तस्मादक्षिणतः

P. P. ३. प्रचलितः उपपत्तिः पत्नीरुपनिषदि । अग्ने सपत्नदग्मनमद्व्याधो अद्व्याधः ॥ (तै. सं. १. १. १०. १.)

‘युक्ता मे यज्ञमन्वासातै’ इति यजमानः सम्प्रेष्यति
॥१०॥

बह्वाज्याभ्यां दर्शपूर्णमासाभ्यां यजत इति विज्ञा-
यते ॥११॥

इति पञ्चमी कण्डिका ॥

‘युक्ता म’ इत्यन्वासनार्थः । अतः परास्वपि दीक्षणीयायाः
क्रियते ॥ १०, ११ ॥

‘पूषा ते बिलं विष्यतु’ इति सर्पिर्धानस्य बिलम-
पावर्त्य दक्षिणाग्नावाज्यं विलाप्य ‘आदितिरस्यच्छिद्रपत्रा’
इत्याज्यस्थालीमादाय ‘महीनां पयोऽस्योषधीनां रसस्तस्य
तेऽक्षीयमाणस्य निर्वपामि देवयज्याया’ इति तस्यां पवि-
त्रान्तर्हितायामाज्यं निरुप्य ‘इदं विष्णुर्विचक्रम’ इति
दक्षिणाग्नावधिश्रित्य ‘इषे त्वा’ इति दक्षिणार्धे गार्हपत्य-
स्याऽधिश्रित्य ‘ऊर्जे त्वा’ इत्यपादाय वेदेनोपयम्य पत्न्या
उपहरति ॥१॥

आज्यस्यैव सकलो निर्वापमन्त्रः, न मधूदकयोः ‘आज्यं
निरुप्य’ इति वचनात् ॥ १ ॥

तत् सा निमील्य वीक्ष्याऽनुच्छ्वसन्त्यवेक्षेत ‘महीनां
पयोऽसि’ इति ॥२॥

क. ‘दधि मधु घृतम्’ इति चित्रेष्टौ विहितयोर्दधिमधुनोराज्यविकारत्वमिति पूर्वतन्त्रेऽष्टमे
(८. १. १०.) व्यवस्थापितम् । तत्र नायं मन्त्रः प्रवर्तते । आज्ये प्रकृतेऽपि पुनराज्यं
निरुप्येति वचनादिति ।

१. P. Ms., reads इत्यासनार्थम्.

१. इदं विष्णुर्विचक्रमे त्रेधा निदधे पदम् । समूहमस्य पाशुरे ॥ (तै. सं. १. २. १३. १.)

२. महीनां पयोऽस्योषधीनां रसोऽस्येन त्वा चक्षुषाऽवेक्षे सुप्रजास्त्याय ॥ (तै. सं. १. १. १०. ३.)

प्रतिपत्न्यवेक्षणम्, तत्संस्कारत्वात्; आज्यसंस्कारो वा,
 'पुरोडाशीयावेक्षणवत्' । निमीलनावेक्षणे पूर्वं कृत्वा पश्चात्
 'आज्यमसि' इत्यनुच्छ्वसन्त्या मन्त्रान्तेनाऽवेक्षणम् ॥ २ ॥

'तेजोऽसि' इत्युत्तरार्धे गार्हपत्यस्याऽधिश्रयति ॥ ३ ॥

पत्न्यभावे तेज आदि लुप्यते गार्हपत्येऽधिश्रयणम्
 ॥ ४ ॥

'तेजसे त्वा' इत्यपादाय 'तेजोऽसि तेजोऽनुप्रेहि'
 इति हरति । 'अग्निस्ते तेजो मा विनैत्' इत्याहवनीयेऽ-
 धिश्रित्य 'अग्नेर्जिह्वासि' इति स्फ्यस्य वर्त्मन् सादयति
 ॥ ५ ॥

३ 'आज्यमसि सत्यमसि' इत्यध्वर्युर्यजमानश्च नि-
 मील्य वीक्ष्याऽनुच्छ्वसन्तावाज्यमवेक्षेते ॥ ६ ॥

अथैनदुदगग्राभ्यां पवित्राभ्यां पुनराहारं त्रिरुत्पुनाति
 ॥ ७ ॥

इति षष्ठी कण्डिका ॥

क. 'पुरोडाशीयान् प्रेक्षते (आप. श्रौ., १. १७. ८.) इति विहितं पुरोडाशौपयिकानां
 त्रीहीणां वीक्षणं त्रीहिसंस्कारार्थं तद्वदिति ।

1. B² Ms. reads प्रेक्षणवत्

2. P. Ms., „ अनुच्छ्वासं

१. अग्नेर्जिह्वासि सुभूर्देवानां धाम्ने धाम्ने देवेभ्यो यजुषे यजुषे भव ॥ (तै. सं. १. १. १०. ३).

२. आज्यमसि सत्यमसि' सत्यस्याध्वक्षमसि इविरसि वैश्वानरं वैश्वदेवमुत्तूतशुभं सत्योत्रास्सहोऽसि
 सहमानमसि सहस्रारातीस्सहस्रारातीयतस्सहस्र पृतनास्सहस्र पृतन्यतः । सहस्रवीर्यमसि तन्मा
 जिन्वाऽऽज्यस्याज्यमसि सत्यस्य सत्यमसि सत्यायुरसि सत्यशुभमसि सत्येन त्वाभिघारयामि
 तस्य ते भक्षीय ॥ (तै. सं. १. ६. १.)

‘ शुक्रमसि ’ इति प्रथमं ‘ ज्योतिरसि ’ इति द्वितीयं
‘ तेजोऽसि ’ इति तृतीयम् ॥ १ ॥

पूर्ववदाज्यलिप्ताभ्यां प्रोक्षणीरुत्पूयाऽनिष्कासिना सु-
वेण वेदमुपभृतं कृत्वाऽन्तर्वेद्याज्यानि गृह्णाति ॥ २ ॥

अनिष्कासिना^१ अशेषेण ॥ (३-७, (६) १, २) ॥

समं बिलं धारयमाणो जुह्वां मध्यदेश उपभृति
भूमौ प्रतिष्ठितायां ध्रुवायाम् ॥ ३ ॥

भूमौ प्रतिष्ठितायां सवेदायाम् ॥ ३ ॥

चतुर्जुह्वामष्टावुपभृति चतुर्ध्रुवायाम् ॥ ४ ॥

पशुकामस्य वा पञ्चगृहीतं ध्रुवायां, यथाप्रकृतीतरयोः
॥ ५ ॥

पशुकामस्य वा अकामस्य वा ॥ ४, ५ ॥

दशगृहीतमुपभृति पञ्चगृहीतमितरयोरित्येके ॥ ६ ॥

भूयो जुह्वामल्पीय उपभृति भूयिष्ठं ध्रुवायाम् ॥ ७ ॥

‘ शुक्रन्त्वा शुक्रायाम् ’ इति त्रिभिः ^२ ‘ पञ्चानां त्वा
वातानाम् ’ इति च द्वाभ्यां जुह्वां चतुः पञ्चकृत्वो वा प्रतिम-
न्त्रम् ॥ ८ ॥

क. निष्कासः शेषः स न विद्यते यस्य सोऽनिष्कासः । शेषरहितेनेति ।

१. शुक्रन्त्वा शुक्रायां धाम्ने धाम्ने देवेभ्यो यजुषे यजुषे गृह्णामि ॥ १ ॥ ‘ ज्योतिस्त्वा ज्योतिषि धाम्ने
धाम्ने देवेभ्यो यजुषे यजुषे गृह्णामि ॥ २ ॥ अर्विस्त्वाविषि धाम्ने धाम्ने देवेभ्यो यजुषे यजुषे
गृह्णामि ॥ ३ ॥ इति त्रीणि यजुषि ॥

२. पञ्चानां त्वा वातानां यन्त्राय धन्त्राय गृह्णामि ॥ १ ॥ पञ्चानां त्वानां यन्त्राय धन्त्राय गृह्णामि
इति द्वे ॥

अन्तर्वेदि गृहीतस्य 'प्रतीचीनहरण प्रतिषेधात् ध्रुवात् एवाऽऽहव-
नीये होमाः । आज्यस्थाल्या *अपराग्न्योः, इडोपस्तरणादि' च
॥ ११, १२ ॥ (७)

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

द्वितीयप्रश्ने द्वितीयः पटलः ॥

पूर्ववत्प्रोक्षणीरभिमन्त्र्य ब्रह्माणमामन्त्र्य विस्त्रस्येधं
'कृष्णोऽस्याखरेष्ठ' इति त्रिः प्रोक्षति । 'वेदिरसि' इति
त्रिवेदिं 'बर्हिरसि' इति त्रिर्वर्हिः । अन्तर्वेदि पुरो
ग्रन्थि बर्हिरासाद्य 'दिवे त्वा' इत्यग्रं प्रोक्षति 'अन्तरिक्षा-
य त्वा' इति मध्यं 'पृथिव्यै त्वा' इति मूलम् ॥ १ ॥

सुच्यग्राणि उपपाय्य मूलान्युपपाययति ॥ २ ॥

'पोषाय त्वा' इति सह सुचा पुरस्तात् प्रत्यञ्चं
ग्रन्थि प्रत्युक्ष्य प्रोक्षणीशेषं 'स्वधा पितृभ्य' इति
दक्षिणायै श्रोणेरोत्तरस्यास्सन्ततन्निनीय 'पूषा ते ग्रन्थि
विष्यतु' इति ग्रन्थि विसंसयति ॥ ३ ॥

सह सुचा हस्तेन पुरस्तात्प्रत्यगपवर्गम् । अङ्गेष्वपि प्राचीनावीती
'स्वधा पितृभ्य' इति ॥ १-३ ॥

प्राञ्चमुद्गूढं प्रत्यञ्चमायच्छति ॥ ४ ॥

प्रत्यञ्चमुद्गूढं प्राञ्चम्, 'प्राञ्चमुद्गूढं प्रत्यञ्चम् ॥ ४ ॥

क. गार्हपत्ये पत्नीसंयाजादिकं, दक्षिणाग्नौ पिष्टलेपफलीकरणहोमश्च ।

1. B. Ms omits प्राचीनहरणस्य

2. उपस्तरणानि P. Ms.

3. P + B Mss read हस्तेन च

4. Ad omits प्राञ्चमुद्गूढं प्रत्यञ्चम्, & P. Ms reads अवगूढं for उद्गूढम्

‘विष्णोस्तूपोऽसि’ इति कर्षन्निवाहवनीयं प्रति-
प्रस्तरमपादत्ते । नोद्यौति, न प्रयौति, न प्रतियौति, न
विक्षिपति, न प्रमार्ष्टि, न प्रतिमार्ष्टि, नाऽनुमार्ष्टि ॥ ५ ॥

‘कर्षन्निव’ विलिखन्निव, ‘आहवनीयं प्रति’ यत आहवनीय-
स्ततो नयति । ‘नोद्यौति’ नोत्क्षिपति । ‘न प्रयौति’ न पुरस्तात्सांरयति ।
‘न प्रतियौति’ न पश्चात् । ‘न विक्षिपति’ न विचालयति । ‘न प्रमार्ष्टि’ न
स्पृशत्यन्येन हस्तेन । ‘न प्रतिमार्ष्टि’ अग्रादारभ्य मूलात् । ‘नाऽनुमार्ष्टि’
मूलादारभ्याऽग्रात् ॥ ५ ॥

“अयं प्राणश्चापानश्च यजमानमपि गच्छताम् ।
यज्ञे ह्यभूतां पोतारौ पवित्रे हव्यशोधने । यजमाने
प्राणापानौ दधामी”ति तस्मिन् पवित्रे अपिसृज्य
‘प्राणापानाभ्यां त्वा सतनुं करोमि’ इति यजमानाय
प्रयच्छति यजमानो ब्रह्मणे । ब्रह्मा प्रस्तरं धारयति
यजमानो वा ॥ ६, ७ ॥

इत्यष्टमी कण्डिका

यजमानो धारयति यदा, तदा न ब्रह्मणे प्रयच्छति । तदानीत्यु-
पदेशः ॥ ६, ७ ॥ (८)

दर्भर्वेदिमन्तर्धाय दक्षिणतस्सन्नहनं स्तृणात्यक्षण्या
वा ॥ १ ॥

“ऊर्णाग्नदसं त्वा स्तृणामि” इति बर्हिषा वेदिं
स्तृणाति बहुलमनतिदृशनं प्रागपवर्गं प्रत्यगपवर्गं वा
त्रिधातु पञ्चधातु वा ॥ २ ॥

‘अनतिदृशं यथा न दृश्यते भूमिः । धातुः परिपादिः । बहुष्वपि निधनेषु त्रिधातु पञ्चधातु वेति अनियमः ॥१, २॥

अग्रैर्मूलान्यभिच्छादयति ॥ ३ ॥

धातौ धातौ मन्त्रमावर्तयति ॥ ४ ॥

प्रागपवर्गेऽप्यग्रैर्मूलान्यभिच्छादयन्ते ॥३, ४॥

प्रस्तरपाणिस्संस्पृष्टान् परिधीन् परिदधाति ‘गन्ध-
र्वोऽसि विश्वावसुः’ इत्येतैः प्रतिमन्त्रमुदगग्रम्मध्यम
प्रागग्रावितरौ ॥ ५ ॥

संस्पृष्टाः परस्परेण ॥ ५ ॥

आहवनीयमभ्यग्रन्दक्षिणमवाग्रमुत्तरम् ॥ ६ ॥

‘अभ्यग्रम्’ आहवनीयाभिमुखग्रम् । ‘अवाग्रम्’ यस्य नाहव-
नीयाभिमुखग्रम् ॥ ६ ॥

‘सूर्यस्त्वा ‘पुरस्तात्पातु’ इत्याहवनीयमभिमन्त्र्यो-
पर्याहवनीये प्रस्तरं धारयन्नग्निं कल्पयति ॥ ७ ॥

“सूर्यस्त्वा पुरस्तात्पातु” इति परिध्यङ्गमित्युपदेशः । “आदित्यो

क. अतः पश्चादौ महत्यामपि वेद्यां दर्भाणामायामवर्धनेनाऽपरेणाऽऽहवनीयं त्रिधातु पञ्चधातु
वैव स्तरणमिति ।

1. All Mrs. of माध्य read अनतिदृशं, but only An edn reads अनतिदृश्यं in both
i. e text & commentary.

2. B¹ Ms., reads प्रागपवर्गस्यापि; B Ms. reads प्रागपवर्गेष्वपि.

3. B. Ms reads आदित्यो ह्येवोद्यन् पुरस्ताद्रक्षा-स्यपहन्ते

१. गन्धर्वोऽसि विश्वावसुर्विश्वस्मादीपतो यजमानस्य परिधिरिड ईडितः ॥ तै. सं. १. १. ११. १
इन्द्रस्य बाहुरसि दक्षिणो यजमानस्य परिधिरिड ईडितः ।

किन्नावधनौ (कोत्तरतः) परिधत्तां ध्रुवेण धर्मेणा यजमानस्य परिधिरिड ईडितः ॥ इति सूत्रम्

२. सूर्यस्त्वा पुरस्तात् पातु कक्षाश्चिदभिशस्ताः ”

‘ह्येवोच्यन्’ इति लिङ्गात् । ‘तस्मान्नोपसदि, नाऽवभृथे गृहमेधीये’ च ।
‘अग्निं कल्पयति’ अबलवन्तं करोति ॥ ७ ॥

अनूयाजार्थे प्राची उल्मुके उद्गृहतीति वाज-
सनेयकम् ॥ ८ ॥

प्राची नयत्युल्मुके विकल्पेन वाजसनेयि^१मतात् ॥ ८ ॥

मध्यमं परिधिमुपस्पृश्योर्ध्वे आधारसमिधावाद-
धाति ॥ ९ ॥

सकृन्मध्यमपरिध्युपस्पर्शनम्^१ । उपदेशः^२ पुनः पुनरपीति ॥ ९ ॥

‘वीतिहोत्रं त्वा कवे’ इति दक्षिणां ‘समिदस्या-
युषे त्वा’ इत्युत्तराम् ॥ १० ॥

तूष्णीं वा ॥ ११ ॥

आधारसमिदेकाऽग्नेर्दक्षिणा, एका चोत्तरा सर्वविधिषु दिङ्मयमात् ।
यदापि प्राञ्चौ तिर्यञ्चौ वाऽऽधारौ । उपदेशस्तु यत्र परिसमाप्तिराधार-
योस्तत्र स्थापयितव्ये । यदा प्राञ्चौ, तदा प्रथमोत्तरपूर्वेण, द्वितीया
दक्षिणपूर्वेणेति । ऊर्ध्वे चाधेये, ‘उपरिष्ठादेव रक्षा^३स्यपहन्ति’ इति
वचनात् ॥ १०, ११ ॥

क. ‘सूर्यस्त्रा’ इत्याहवनीयाभिमन्त्रणं परिध्यङ्गमेव । अतो यत्र परिधिर्नास्ति तत्राऽ-
स्याऽभिमन्त्रणस्यापि लोप एव यथाऽवभृथादाविति ।

ख. इन्धनप्रक्षेपेण वर्धयतीति ।

ग. उपस्पर्शनं हस्तेन कर्तव्यम् । आधारसमिध्यां वेति रामाण्डारः ।

घ. उपस्पर्शनस्याधारसमिदङ्गात् । तयोश्च द्वित्वात् प्रतिप्रधानं गुणावृत्तिन्यायेनोप-
स्पर्शनस्याऽप्यावृत्तिरिति ।

1. An & B. Ms read तस्मान्नावभृथे नोपसदि

2. P. Ms reads वचनात्

P. P. Ac. Gunratnasuri M.S.

१. वीतिहोत्रं त्वा कवे शुभन्तं समिधीमह्यग्ने बृहन्तमध्वरे ॥

समावनन्तर्गमौ दर्भौ विधृती कुरुते ॥ १२ ॥

समौ करोति । छिनत्ति । नास्ति ययोरन्तर्गर्भस्तावनन्तर्गमौ ॥ १२ ॥

‘विशो यन्त्रे स्थ’ इत्यन्तर्वेद्युदगग्रे निधाय ‘व-
सूना रुद्राणामादित्यानां सदसि सीद’ इति तयोः
प्रस्तरमत्यादधाति ॥ १३ ॥

अभिहततराणि प्रस्तरमूलानि बर्हिर्मूलेभ्यः ॥ १४ ॥

बर्हिर्मूलेभ्यः यस्मिन् धातौ सादयति, तस्य मूलेभ्यः पुरस्तादति-
शयेन हतानि ॥ १३, १४ ॥

‘जुहूरसि घृताची’ इत्येतैः प्रतिमन्त्रमनूचीर-
संस्पृष्टाः सुचः प्रस्तरे सादयति ॥ १५ ॥

इति नवमी कण्डिका

‘अनूचीः’ प्राचीः । परस्परेणासंस्पृष्टाः । ‘सर्वाश्च प्रस्तरे ॥ १५ ॥ (९)

अपि वा जुहूमेव प्रस्तरे ॥ १ ॥

समं मूलैर्जुह्वा दण्डं करोति । उत्तरेण जुहूमुप-
भृत प्रतिकृष्टतरामिवाधस्ताद्विधृत्योः । उत्तरेणोपभृतं
ध्रुवां प्रतिकृष्टतरामिवोपरिष्ठाद्विधृत्योः ॥ २ ॥

नाधस्ताद्विधृत्योरुपभृत । ‘प्रतिकृष्टतरा’ अतिशयेन पश्चान्नीता ।

^२ उपभृतोऽप्यतिशयेन पश्चान्नीता ॥ १, २ ॥

क. यस्य दर्भस्य मध्ये दर्भान्तरं नास्ति सोऽनन्तर्गर्भः ।

1. Ad & B. Ms read सर्वाश्चेत्

2. Ad omits उपभृतोऽप्यतिशयेन पश्चान्नीता

१. जुहूरसि घृताची नाम्ना प्रियेण नाम्ना प्रिये सदसि सीद ॥ १॥

उपभृतसिधृताची + सीद ॥ २ ॥ धृवासिधृताची + सदसि सीद ॥ ३ ॥

‘ऋषभोऽसि शाकवरो घृताचीनाँसूनुः । प्रियेण नाम्ना प्रिये सदसि सोद’ इति दक्षिणेन जुहूं सुवं सादयत्युत्तरेण वोत्तरेण वा ध्रुवाम् ॥ ३ ॥

‘याजमानदर्शनात् स्थाल्या साद्यते ॥ ३ ॥

“एता असदन्नि”ति सुचोऽभिमन्त्र्य “विष्णूनि स्थ वैष्णवानि धामानि स्थ प्राजापत्यानी”त्याज्यानि कपालवत्पुरोडाशादङ्गारानपोह्य ‘सूर्यज्योतिर्विभाहि महत इन्द्रियाये’त्यभिमन्त्र्य ‘आप्यायतां घृतयोनिरग्निर्हव्यानुमन्यताम् । खमङ्क्ष्व त्वचमङ्क्ष्व सुरूपं त्वा वसुविदम् । पशूनां तेजसाऽभ्ये जुष्टमभिघारयामि’ इत्याग्नेयमभिघारयति तूष्णीमुत्तरम् ॥ ४ ॥

‘यस्त आत्मा पशुषु प्रविष्टो देवानां विष्टामनु यो वितस्थे । आत्मन्वान् सोम घृतवान् हि भूजा देवान् गच्छ सुवर्विन्द यजमानाय मह्यम्’ इति प्रातर्दोहम् ॥ ५ ॥

‘स्योनन्ते सदनं करोमि घृतस्य धारया सुशेवं कल्पयामि त’ इति पात्र्यामुपस्तीर्य ‘आर्द्रः प्रथस्नुर्भुवनस्य गोपाः शृत उथ्स्नाति जनिता मतीनाम्’ इत्यपर्यावर्तयन् पुरोडाशमुद्वास्य ॥ ६ ॥

इति दशमी काण्डिका

क. याजमाने आत्माद्यमानपात्राभिमन्त्रणमन्त्रमध्ये ‘इयं स्थाली घृतस्य’ इति स्थाल्या अपि मन्त्रदर्शनात् आज्यस्थाल्या अप्यासादनं लिङ्गादनुमन्यत इति ।

1. An reads आसाद्यते

१. एता अवदन्तु कृतस्य लोके ता विष्णो पाहि पाहि यज्ञं पाहि यज्ञपतिं पाहि मा यज्ञनियम् ॥
(त. १. १. ११. २)

विष्णूनि स्थ' इति स्त्रुग्गतानामेवाऽऽज्यानामभिमन्त्रणम्, सुचा-
मधिकृतत्वात् । 'पुरोडाशदङ्गारानपोह्य' इति मन्त्रावृत्तिः "सूर्य-
ज्योतिः" 'स्योनं त' इति च । द्रव्यगते 'प्रकृतत्वात्प्रकरणस्य चाऽ'बा-
धात् ॥ ४-६ ॥ (१०)

वेदेन भस्म प्रमृज्य 'तस्मिन् सीदाऽमृते प्रतितिष्ठ
ब्रीहीणां मेघ सुमनस्यमानः' इति पात्र्यां प्रतिष्ठा-
पयति ॥ १ ॥

तूष्णीं यवमयम् ॥ २ ॥

'इरा भूतिः पृथिव्यै रसो मोत्कमीत्' इति सुवेण
कपालानि प्रत्यज्य 'देवस्त्वा सविता मध्वानक्तु' इति
सुवेण पुरोडाशमनाक्ति स्वक्तमकूर्मपृषन्तमपरिवर्गमणिका-
षम् ॥ ३ ॥

योगे योगे 'कपालाञ्जने मन्त्रावृत्तिः । प्रतिकपालं हिरण्यकेशिनः ।
'अपरिवर्ग' अपरित्यजन् । 'अणिकाषं' अघृषन् ॥ १-३ ॥

उपरिष्ठादभ्यज्याऽधस्तादुपानक्ति ॥ ४ ॥

हस्तेनोपाञ्जनं अधस्ताद्धिरण्यकेशिमतात् ॥ ४ ॥

क. स्त्रुग्गतानामित्यनेनाऽऽज्यस्थालीगतमाज्यं व्यवर्त्तते । अतो यत्र केवलायां ध्रुवाया-
मेव ग्रहणं तत्र तस्यैवाऽऽभिमन्त्रणं नाऽऽज्यस्थालीगतस्येति ।

ख. "इदमहं सेनाया अभीत्वयै" (See आप. श्रौ. १. २४. ६) इति मन्त्रेण पुरोडा-
शदङ्गारानपोहनं कर्तव्यम् । प्रतिपुरोडाशं च मन्त्रावृत्तिः । युपत्कर्तुमशक्यत्वादिति ।

ग. सूर्यज्योतिः, 'स्योनं ते' इत्यनयोरपि प्रतिपुरोडाशमावृत्तिः । किञ्च मन्त्रद्वयमिदं
प्रकृतपुरोडाशद्रव्यवाचकम् । न ज्योतिर्वाचकम् । द्रव्यस्यैव प्रकृतत्वात् । तद्वाधे
प्रमाणाभावादिति ।

घ. उपरिष्ठादभ्यज्य सुवेण हस्तेनाऽधस्तादुपानक्ति इति हिरण्यकेशिसूत्रम् । तदनुरोधेनो-
च्यते-हस्तेनेत्यादि ।

1. B² Ms reads प्रस्तुतत्वात्

2. An & Ad read च बाधात्

3. An reads कपालाञ्जनमन्त्रावृत्तिः

‘चतुर्होत्रा पौर्णमास्यां हवींष्यासादयेत्’ पञ्चहोत्रा-
मावास्यायाम् ॥ ५ ॥

असम्भवतामासादने मन्त्रावृत्तिः ॥ ५ ॥

‘प्रियेण नाम्ना प्रियं सद आसीद’ इति यदन्य-
द्विदर्शपूर्णमासिकेभ्यस्तदेतेनाऽऽसादयेदिति विज्ञायते
॥ ६ ॥

प्रियेणेति अधिकृत्युत्पन्नत्वादनूहः । आसीदतमासीदतेत्युपदेशः,
‘अद्य सुत्याम्’ इति दर्शनात् ॥ ६ ॥

अपरेण स्त्रचः पुरोडाशावासादयति ॥ ७ ॥

उत्तरौ दोहौ ॥ ८ ॥

अपि वा मध्ये वेद्यास्सान्नाय्यकुम्भ्यौ सन्दधाति
पूर्वं श्रुतमपरं दधि । अथैने व्युदूहति दक्षिणस्यां
श्रोण्यां श्रुतमासादयत्युत्तरस्यां दधि ॥ ९ ॥

उत्तरौ दोहौ पुरोडाशस्याऽऽग्रेयं प्रथममैन्द्रमुत्तरमिति । सुचां केचित् ।
असम्भवे हस्तद्वयेन कर्म ॥ ७-९ ॥

क. सूत्रस्याऽस्य सर्वविकृत्यर्थमेव प्रवृत्तेरेतन्मन्त्रस्य यथावस्थितस्यैव विकृतिषु प्रयोगस्य
सूत्रकाराभिमतत्वदर्शनादनूहितस्यैव विकृतिषु पाठः । उपदेशमते तु विकृत्यर्थ-
मुत्पन्नेष्वपि क्वचित्सम्भवेताभिधानसम्भवे ऊहस्सूत्रकारस्याऽभिमतो दृश्यते । यथा
द्वादशाहे उत्पन्नस्य ‘श्वः सुत्यामागच्छ’ इति सूत्रस्योपनिगदस्य ‘अद्य सुत्यां’
(आप. श्रौ. २१.६.१९) इति सूत्रकारेणैवोहः प्रदर्शितः । अतोऽत्राऽप्यूहो
द्विवचनबहुवचनान्तेनेति ।

१. पृथिवी होता । द्यौरध्वंयुः । ह्योऽग्नीत् । बृहस्पतिरुपवता ॥ इति चतुर्होतृमन्त्रः ।
(तै. आ. ३. १)

२. अग्निर्होता । अश्विनाध्वर्यू । त्वष्टाऽग्नीत् । मित्र उपवता ॥ इति पञ्चहोतृमन्त्रः ॥

‘अयं वेदः पृथिवीमन्वविन्दद्ब्रुहासतीं गहने गह्वरेषु । स विन्दतु यजमानाय लोकमच्छिद्रं यज्ञं भूरिकर्मा करोतु’ इत्यग्नेःोत्तरेण वा ध्रुवा वेदन्निधाय वेद्यन्तान् परिस्तीर्य होतृषदनं कल्पयित्वा सामिधेनीभ्यः प्रतिपद्यते ॥ १० ॥

इत्येकादशी कण्डिका

वेदासादनमुत्तरकर्माथम् । सामिधेन्यर्थो यः प्रैषः तं वक्तुं प्रतिपद्यते । तस्य तदङ्गत्वात्सामिधेनीस्वरः ॥ १० ॥ (११)

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये द्वितीयप्रश्ने तृतीयः पटलः ॥

अथ चतुर्थः पटलः

‘अग्नये समिध्यमानायाऽनुब्रूहि’ इति सम्प्रेष्यति समिध्यमानायाऽनुब्रूहीति वा ॥ १ ॥

पञ्चदश सामिधेनीरन्वाह ॥ २ ॥

पाञ्चदशस्य सिद्धत्वात्पुनर्वचनात् बहुयाजिनोऽपि पञ्चदशलभ्यन्त इत्युपदेशः ॥ १, २ ॥

त्रींस्तृचानित्युक्तम् ॥ ३ ॥

प्रणवे प्रणवे समिधमादधाति ॥ ४ ॥

सामिधेनीविवृद्धौ काष्ठानि विवर्धन्ते । प्रतिहसमानासु प्रकृतिवत् ॥ ५ ॥

क. ‘पञ्चदश सामिधेन्यो दर्शपूर्णमासयोः’ (आप. प., ३. २८) इति परिभाषासूत्रादेव पञ्चदशत्वे सिद्धे पुनरत्र पञ्चदशत्वविधानात् सर्वेषामविशेषेण पञ्चदशसामिधेनीपक्षो विकल्पेन सिध्यतीत्युपदेशमत्रमिति ।

‘त्रीस्तृचानिति । प्रथमा, सामन्वान् तृचः, ‘त्वं वरुण’ इत्युत्तरा त्रिष्टुप् । ‘ईडेऽग्नि’मिति गायत्री, प्रबोवाजीया उत्तरा, ‘समिध्यमानो अमृतस्य राजसि’ इति जगती परिधानीया प्रबोवाजीयायाः परावश्यस्य । काम्येष्वेकविंशत्यादिषु प्रथमाया उत्तरे द्वे ईडे अग्निमिति । सामन्वदुत्तरा । त्वामग्ने पुष्करादधीति त्रयस्तृचाः । अग्निमग्र इत्येकादशाऽष्टम्याः । ‘पृथु पाजा’ इत्यष्टौ समिध्यमानवत्याः । एतासां यथार्थमागमः स्यात् । ‘सर्वाणि छन्दांसि’ इति गायत्रीत्रिष्टुब्जगत्यो बहुयाजिनः । ‘अपरिमितं बहुयाजिन एव । नित्यादधिकं प्राकृतानामन्यतमः कल्मः । केचिदष्टाचत्वारिंशतः परं ‘युक्त्वा हि’ इत्येवमादीनामाग्नेयादीनां गायत्रीणामागमः, ‘स्त्रियस्तेन यद्गायत्रिय’ इति । परिधानीयायाः पुरस्तात् क्षेप इत्युपदेशः ॥ ३-५ ॥

क. ‘त्रीस्तृचाननुब्रूयात्’ (तै. सं. २. ९. १०) इत्यनुवाके यदुक्तं तदत्रानुसन्धेयमिति । तस्यैव सङ्ग्रहेण विवरणं प्रयमेत्यादि । तत्र ‘प्र बो वाजा अभिघवः’ इत्यनुवाके (तै. ब्रा. ३. ९. २) द्वादशर्चः पठिताः । तास्सामिधेन्य इत्युच्यन्ते । अग्निसमिधनार्थत्वादासां सामिधेनीत्वम् ।

राजन्यस्य त्रयस्तृचास्सामिधेनीत्वेन पठनीयाः । तदित्यम्—‘प्र बो वाजा अभिघवः’ इति प्रथमा त्रिरभ्यस्ता एकस्तृचो भवति । ततः ‘अग्र आयाहि वीतये’ ‘तं त्वा समिद्धिः, ‘स नः पृथु श्रवाय्यम्’ इति तिस्रः ऋचः एकस्तृचः । ‘त्वं वरुण उत मित्रः’ इत्यनुवाकान्ते पठिता त्रिष्टु

ख. सर्वाणि छन्दांस्यनुब्रूयाद्बहुयाजिनः (तै. सं. २. ९. १०. ४) इत्युक्तं ब्राह्मणे । तत्र सर्वशब्देन गायत्री, त्रिष्टुप् जगती इति त्रीणि छन्दांसि गृह्यन्ते । बहुयाजी सोमयाजी कथ्यते । यतस्त बहुभिर्दक्षिणीयादिभिरिष्टिभिः, अग्नीषोमीयादिभिः पशुभिः, ऐन्द्रवायवादिभिर्गृह्येष्टवान् । See सायणभाष्य also on this passage. तस्य यजमानस्य दर्शपूर्णमासयोः छन्दस्त्रयं पठनीयं सामिधेनीषु । तत्र प्रबो वाजाद्यागायत्र्यः । ताभिस्सह ‘समिध्यमानः प्रथमो नु धर्म’ इति त्रिष्टुप्, त्वामग्ने प्र दिव आहुतं घृतेन, इति जगती च प्रयोग्ये । तेन छन्दस्त्रयप्रयोगस्सम्पद्यते इति ।

ग. तत्रैव ‘अपरिमितमनुब्रूयादिति यदुक्तं, तदपि सोमयाजिन एवेति ।

घ. आगन्तूनामन्ते निवेश इति न्यायेन परिधानीयायाः पूर्वं धाव्या शब्दितानां प्रक्षेप इति ॥

1. Ad, An, & P. Ms omit प्रबोवाजीयायाः

2. B² Ms reads बहुयाजिनाम्

3. Ibid. प्राकृतानां

‘समिद्धो अग्न आहुते’त्यभिज्ञायैकामनूयाजसमिध-
मवशिष्य सर्वमिधमशेषमभ्यादधाति परिधानीयायां
वा ॥ ६ ॥

एच्छन्दस्का त्रिरावृत्ता एकस्तृचः। एवं त्रयस्तृचा राजन्यत्येति॥ वैश्यस्य तु सप्तदश सामिधेन्यः।
ता इत्थं सम्पादनीयाः—‘प्र वो वाजा’ इति प्रथमा त्रिरभ्यस्ता ३, ‘ईडे अग्नि विपश्चितं’
इत्यृग्वेदपठितैका गायत्रीछन्दस्का ४, ‘अग्न आ याहि वीतये’ इत्याद्या दश क्रमशः। १४,
तदनन्तरं ‘समिध्यमानो अमृतस्य राजसि’ इत्यृग्वेदपठितया ऋचा त्रिरभ्यस्तया १७, समाप्तिः।
एवं सप्तदशत्वसम्पत्तिः। अनन्तरं ‘एकविंशतिमनुब्रूयात् प्रतिष्ठाकामस्य’ इत्यारभ्य ‘अष्टा-
चत्वारिंशतमनुब्रूयात्पशुकामस्य’ इत्यन्ताः काम्यसामिधेनीपक्षा ब्राह्मणे उक्ताः। तद्विषयक
उत्तरग्रन्थः। तत्र एकविंशतिसामिधेनीपक्षे—प्र वो वाजा “इति त्रिरभ्यस्ता ३, ततः “ईडे अग्नि-
विपश्चितं”, “अग्ने शेकेम ते वयं” इति द्वे ५, ततः सामन्वान् ‘अग्न आयाहि’ तं त्वा समिद्धिः,
स नः पृथु श्रवाय्यम् इति तृचः ८, तदुत्तरा ‘ईडेऽन्यो नमस्यः’ इति ९, ततः “त्वामग्ने
पुष्करादधि, इत्याद्या नव ऋचः त्रयस्तृचाः १८, ‘आ जुहोत’ इत्यन्तिमा त्रिरभ्यस्ता २१, एवमे-
कविंशतिसंख्यासम्पत्तिः। त्रिंशदादिपक्षस्तत उपरितनग्रन्थः। तत्र अष्टम्या ‘अग्नि दूतं वृणीमेह’
इत्यस्या ऊर्ध्वं अग्निमग्न इत्येकादशचर्चः, एवं ‘समिध्यमानो अध्वरे’ इत्यस्या अनन्तरं ‘पृथुपाजा
अमर्त्यः’ इत्यष्टावृचश्च तत्तत्संख्यासम्पत्तये यथापेक्षं पठनीया इति ॥ मन्त्रपाठश्चेत्यम्—

प्र वो वाजा अभिधवः। हविष्मन्तो घृताच्या। देवान् जिगाति सुमनयुः ॥ १ ॥

अग्न आयाहि वीतये। गृणानो हव्यदातये। निहोता सत्सि बर्हिषि ॥ २ ॥

तं त्वां समिद्धिरङ्गिरः। घृतेन वर्धयामसि। बृहच्छोचा यविष्य ॥ ३ ॥

स नः पृथुः श्रवाय्यम्। अच्छा देव विवाससि। बृहदग्ने सुवीर्यम् ॥ ४ ॥

ईडेऽन्यो नमस्यस्तिरः। तमासि दर्शतः। समग्निरिष्यते वृषा ॥ ५ ॥

वृषो अग्निः समिध्यते। अश्वो न देववाहनः। तंहविष्मन्त ईडते ॥ ६ ॥

वृषणं त्वा वयं वषन्। वृषाणस्तमिधीमहे। अग्ने दीद्यतं बृहत् ॥ ७ ॥

अग्नि दूतं वृणीमहे। होतारं विश्ववेदसम्। अस्य यज्ञस्य सुक्रतुम् ॥ ८ ॥

समिध्यमानो अध्वरे। अग्निः पावक ईड्यः। शोचिष्केशस्तमीमहे ॥ ९ ॥

समिद्धो अग्न आहुत। देवान्यक्षि स्वध्वर। त्वंहि हव्यवाडसि ॥ १० ॥

आजुहोता दुवस्यत। अग्निं प्रयत्यध्वरे। वृणीध्वंहव्यवाहनम् ॥ ११ ॥

(तै. ब्रा. ३. ५. २.)

त्वं वरुण उत मित्रो अग्ने। त्वां वर्धन्ति मतिभिर्वसिष्ठाः। त्वे वसु

सुषणनानि सन्तु। यूयं पात स्वस्तिभिस्सदा नः ॥ १२ ॥

ईडे अग्नि विपश्चितं गिरा यज्ञस्य साधनम्। श्रुष्टिवानं धितावानम् ॥

(ऋ. सं. ३. १. २८. २) १ ॥

समिध्यमानो अमृतस्य राजसि हविष्कृण्वन्तं सचसे स्वस्तये। विश्वं सुधस्थे

द्वित्रिणं यमिन्वस्या तिम्यमग्ने नि च धत्त इत्वरः ॥ (ऋ. सं. ४. १. २२. २) २ ॥

वेदेनाऽग्निं त्रिरुपवाज्यं सुवेण ध्रुवाया आज्यमादाय
वेदेनोपयम्य, आसीन उत्तरं परिधिसन्धिमन्ववहृत्य प्रजा-
पतिं मनसा ध्यायन् दक्षिणां प्राञ्चमृजुं सन्ततं
ज्योतिष्मत्याधारमाचारयन् सर्वाणीधमकाष्ठानि संस्पर्श-
यति ॥ ७ ॥

‘उपवाजनं दीपत्यर्थम् । २ तस्मान्नाऽवभृथे । ‘अन्ववहृत्य’ प्रवेश्य
तेन सन्धिना संस्पर्शनम् । ३ केचिन्मनसा ध्यानं ‘प्रजापतये स्वाहा’
इति ॥ ६-७ ॥

आचार्योर्वदत्यृजुं प्राञ्चौ होतव्यौ तिर्यञ्चौ व्यति-
षक्तावव्यतिषक्तौ वा ॥ ८ ॥

व्यतिषङ्गः संसर्गः ॥ ८ ॥

सुवेण स्थात्या आज्यमादाय ‘आप्यायतां ध्रुवा घृ-
तेन’ इत्यवदायाऽवदाय ध्रुवामाप्यायतीति सार्वत्रिकम् ॥ ९ ॥

‘अग्नीत्परिधीश्चाग्निञ्च त्रिस्त्रिस्सम्मृड्डी’ति सम्प्रेष्यति

॥ १० ॥

इति द्वादशी कण्डिका

क. ‘अप्स्ववभृथेन चरन्ति’ इत्यपां होमाधिकरणत्वविधानात् तत्र दीप्तेरभावात् अर्थ-
लोपाद्वाच्य इति ।

1. P. Ms reads उपवाजयति
2. B Ms reads अतस्तन्नावभृथे
3. केचित्सन्धिस्पर्शनं मनसा ध्यानम् An & B Mss.

१. आप्यायतां ध्रुवा घृतेन यज्ञं यज्ञं प्रति देवयज्ञयः । सूर्याया ऊधोऽदित्या उपस्य उरुधारा पृथिवी
यज्ञे अस्मिन् ॥ (त. घ. १. ६. ५. १)

प्रतिस्रुवमाप्यायनं वीप्सावचनात् । सार्वत्रिकवचनात् दर्शपूर्ण-
मासाभ्यामन्यत्रापि । ध्रुवाग्रहणात् ध्रुवामेव । "ध्रुवाकार्येऽपि चरावभि-
पूरणमेव, यावदर्धमित्यतो नाऽऽप्याय्यते ॥ ९, १० ॥ (१२)

इधमसन्नहनैस्सहस्फ्यैर्ऋते स्फ्यैर्वाऽऽग्नीध्रोऽनुपरिकामं
परिधीन्यथापरिधितमन्वग्रं त्रिस्रिः सम्मृज्य 'अग्ने वाज-
जिह्वाजं त्वा सरिष्यन्तं वाजं जेष्यन्तं वाजिनं वाजजितं
वाजजित्यायै सम्माज्ज्यग्निमन्नादमन्नाद्याय' इति त्रिरग्निं
प्राञ्चम् ॥१॥

स्फ्योऽपि सम्मार्गार्थः । तस्मादवभृथे स्फ्येन सम्मार्गः । 'अनु-
परिकामं' गत्वा तस्य तस्य समीपम्, 'नैकस्थानस्थः । 'यथापरिधितं'
तथा । 'अन्वग्रं' अग्ने क्रियापरिसमाप्तिः । अग्निमग्नीदित्यपि लभ्यते ।
तथाऽग्नेः पूर्वम् ॥ १ ॥

"भुवनमासि" इत्यग्रेण ध्रुवां जुह्वं वाऽञ्जलिं कृत्वा
"जुह्वेही"ति जुह्वमादत्त 'उपभृदेही'त्युपभृतम् ॥२॥

- क. अवदायाऽवदाय इति सूत्रे वीप्साग्रहणात् इति ।
- ख. सूत्रे सार्वत्रिकमिति कथनात् दर्शपूर्णमासाभ्यामन्यत्र स्थलेऽपि यत्र ध्रौवादवदानं
तत्रैवमाप्यायनमभिधारणं च कर्तव्यमिति ।
- ग. प्रायणीयेष्टौ आग्नेन चरुमभिपूर्य तदाज्यं गृहीत्वा पूर्वोक्ता देवता यजेत (वि. आप. श्रौ.
१०-२१-१२) इति पक्षान्तरमुक्तम् । तस्मिन् पक्षे ध्रुवाकार्यापस्त्रयासः । तत्र
नाऽऽप्यायनं, किन्तु अभिपूरणमेव यावत्प्रयोजनमिति ।

1. B Ms reads ध्रुवामेवाप्यायति
2. P. Ms reads नापूर्यते
3. B² Ms तेन
4. P. Ms. B¹ Ms, & An नैकत्रस्थः ; B² Ms नैकस्थः
5. B. Ms reads तदग्नेः पूर्वम्

१. भुवनमासि वि प्रयस्वाग्ने यष्टरिदं नमः ॥ (तै. १. १. १२. १)

२. जुह्वेह्यग्निस्त्वा ह्वयति देवयज्यायै ॥

३. उपभृदेहि देवस्त्वा सविता ह्वयति देवयज्यायै ।

"

‘नमः’ इति लिङ्गात् ‘इह नमस्कारार्थोऽञ्जलिः । ‘भुवनमसी’ति यज्ञाभिधानम्, ‘विप्रथस्व’ इति यजमानस्य । अतोऽवभृथे ‘आपो यष्टूय’ इत्येतावानूहः । न तूपदेशः ॥ २ ॥

‘सुयमे मे अद्य घृताची भूयास्त ऽस्वावृतौ सूपावृतौ’ इत्युपभृति जुहूमत्यादधाति ॥ ३ ॥

मुखतोऽभिहत्य सुखत उपावहरति ॥ ४ ॥

सर्वत्रैवमत्याधानोपावहरणे भवतः ॥ ५ ॥

‘अ’त्याधानोपावहरणग्रहणानि तूष्णीमन्यत्र ॥ ३-५ ॥

न च संशिञ्जयति नाभिदेशे च सुचौ धारयति ॥ ६ ॥

‘न च संशिञ्जयति’ न शब्दं करोति । असंशिञ्जनधारणयोः सार्वत्रिकत्वम्, ‘चशब्दात् ॥ ६ ॥

क. मन्त्रे ‘भुवनमसि विप्रथस्वान्ने यष्टरिदं नमः’ (तै. सं., १.१.१२) इति नमश्शब्द-योगान्नमस्कारार्थोऽयमञ्जलिरित्यवगम्यत इति ।

ख. उत्तरत्र ‘अग्ने यष्टः’ इत्यत्राग्निशब्दश्रवणात् तत्राग्नेरभिधेयत्वेऽपि ‘भुवनमसि’ इत्यत्र भुवनशब्देन यज्ञस्याऽभिधानम् । अतश्चाऽवभृथे ‘भुवनमसि’ इत्यस्य नोहः, किन्तु ‘अग्ने यष्टः’ इत्यत्र स्थाने ‘आपो यष्टूयः’ इत्यूहः कर्तव्य इति ।

ग. अनेय्यङ्गत्वस्य भाक्तत्वात् असमवेतार्थत्वेनोहो न कर्तव्य इत्युपदेशमतम् । इदञ्च मीमांसकमतानुसारि । परमनेन विरुद्धे सायणाचार्यः । See सा. भा., on तै. सं., १.१.१२.१)

घ. अत्याधानं उपरि स्थापनम् । उपावहरणं अपादानम् ।

1. An & Ad, omit इह

2. Ad यथाभिधानम्

3. B² Ms. ‘आपो यष्टूय इदं नमः’ इत्येतावानूहः

4. B. Ms reads अत्याधानोपावहरणानि.

5. B² Ms omits चशब्दात्.

१ 'अग्नाविष्णू मावामवक्रमिषम्' इत्यग्रेण सुचोऽ-
परेण मध्यमं परिधिमनवक्रामं प्रस्तरं दक्षिणेन पदा
दक्षिणातिक्रामत्युदक्सव्येन ॥७॥

२ एतद्वा विपरीतम् ॥८॥

३ 'विष्णोः स्थानमसि' इत्यवतिष्ठते ॥९॥

४ अन्तर्वेदि दक्षिणः पादो भवति अवघ्नस्सव्यः ॥१०॥

अथोर्ध्वस्तिष्ठन्दक्षिणं परिधिमन्ववहत्य ॥ ११ ॥

इति त्रयोदशी कण्डिका ॥

५ 'अनवक्रामं' अनवक्रम्यानवक्रम्य ॥ ७ (८-११) (१३)

६ 'समारभ्योर्वो अध्वर' इति प्राञ्चमुदञ्चमृजुं सन्तत
ज्योतिष्मत्याधारमाधारयन् सर्वाणीध्मकाष्ठानि संस्पर्श-
यति ॥ १ ॥

७ 'ज्योतिष्मति' ज्वलति ॥ १ ॥

८ 'यङ्गामयेत प्रमायुकस्स्यादिति जिह्वं तस्ये'त्यु-
क्तम् ॥ २ ॥

९ 'जिह्वः' वक्रः ॥ २ ॥

क. 'अन्तर्वेद्यन्यः पादो भवति बहिर्वेद्यन्यः' इति श्रुतेरनुकरणमिदम् (तै. सं. २.९.११.२.)

१. अग्नाविष्णू मावामवक्रमिषं विजिह्वायां मा मा सन्तामम् ॥ (तै. सं. १. १. ११. १)

२. विष्णोस्स्थानमसीत इन्द्रो अकृणोद्दीर्घाणि ॥ (" ")

३. समारभ्योर्वो अध्वरो द्विविष्टुशमहुतो यज्ञो यक्षपतेरिन्द्रावान्स्वाहा ॥

४. यं कामयेत प्रमायुकस्स्यादिति जिह्वं तस्याऽऽधारयेत् प्राणमेवाऽस्माज्जिह्वं नयति ताजकं प्रमीयते
(तै. सं. २. १. ११. ७.) इति श्रुतेरकदेशग्रहणमिदम् ॥

ऊर्ध्वमाधार्य विच्छिन्द्याद्वेष्यस्य ॥ ३ ॥

^कऊर्ध्व ऋजुरिति कर्तृवादः ॥ ३ ॥

वृषणा ॥ ४ ॥

वृषणा विकिरन् मनसा शत्रुं ध्यात्वा ॥ ४ ॥

न्यञ्चं वृष्टिकामस्य ॥ ५ ॥

द्वेष्यस्येत्येके ॥ ६ ॥

ऊर्ध्वमाधारं स्वर्गकामस्य भूयिष्ठमाहुतीनां जुहु-
यात् ॥ ७ ॥

अपि वा नाऽऽधारयेत्पूर्वार्धे पश्चार्धे वा जुहुयात् ॥ ८ ॥

हुत्वाऽभिप्राणिति ॥ ९ ॥

हुत्वा उपरिप्राणनमाधारस्य ॥ ५-९ ॥

‘बृहद्वा’ इति सुचमुद्रह्य ‘पाहि माऽग्ने दुश्चरितादा मा
सुचरिते भज’ इत्यसंस्पर्शयन् सुचौ प्रत्याक्रामति एते
एवाऽऽक्रमणप्रत्याक्रमणे मन्त्रवती भवतः ॥ १० ॥

ते एव मन्त्रवती भवतः, नाऽन्यत् । विधिस्तु सर्वत्राऽसंपर्शन-
मुक्त्वा तदाधारार्थं ‘प्राण आधार’ इति ॥ १० ॥

‘मखस्य शिरोऽसि’ इति जुह्वा ध्रुवां द्विस्त्रिं
समनक्ति ॥ ११ ॥

क. कर्तृविशेषणमित्यर्थः ।

ख. यजमानशत्रुं मनसा ध्यायन् प्रशिथिलमाहुति जुहुयादिति ।

1. An reads ऊर्ध्व ऋजुम्

१. मखस्य शिरोऽसि सं ज्योतिषा ज्योतिरङ्गम् । (तै. सं. १, १, १३, १८)

१४ वि. भा. Gunratnasuri M.S.

Jin Gun Aaradhak Trust

ध्रुवासमञ्जनमाज्यस्य, क 'ज्योतिषा ज्योतिरङ्गाम्' इति लिङ्गात्
॥ ११ ॥

‘उन्नीत^१ राय’ इति सुवणे ध्रुवाया आज्यमादाय
‘सुवीराय स्वाहा’ इति जुहूमभिघार्य जुहोऽपादाय
‘यज्ञेन यज्ञस्सन्तत’ इति ध्रुवां प्रत्यभिघार्याऽऽयतने सुचौ
सादयित्वा ॥ १२ ॥

इति चतुर्दशी कण्डिका ॥

‘जुहोऽपादायेति छान्दसः। न च मन्त्रः पुनरुपादाने। पुनरुक्तीन-
मित्युपदेशः ॥ १२ ॥ (१४)

‘क इदमध्वर्युर्भविष्यति स इदमध्वर्युर्भविष्यति यज्ञो
यज्ञस्य वागार्त्विज्यं करोतु मन आर्त्विज्यं करोतु वाचं
प्रपद्ये भूर्भुवस्सुवर्विष्णोस्स्थाने तिष्ठामि’ इति इध्मसन्न-
हनानि स्फ्य उपसंगृह्य वेद्याश्च तृणमव्यन्तमादायोत्तरतः
प्रवरायाऽवतिष्ठेते पूर्वोऽध्वर्युरपर आग्नीध्रः ॥ १ ॥

क इदमित्यवस्थानमन्त्रः। इध्मसन्नहनानि स्फ्येन गृहीत्वा वेद्याश्च
तृणमव्यन्तमविगतान्तं मध्यवर्ति तस्य प्रच्यावनं, ‘वेद्यां तृणमपि-
सृजति’ इति लिङ्गात्। न मुच्यते वेद्या इत्युपदेशः। वेद्या उत्तरतः,
वरुणप्रघासेषु प्रतिप्रस्थातुर्न प्रवरः, अध्वर्युणा वृतत्वात् ॥ १ ॥

क. ध्रुवागतस्यैवाज्यस्य समञ्जनम्, न ध्रुवायाः। मन्त्रे ज्योतिषा (आज्येन) ज्योतिः
(आज्यम्) समङ्कामित्याज्येनैव समञ्जनप्रतिपादनादिति।

ख. ‘जुहोपादाय’ इत्यत्र पूर्ववाक्योपात्तयोः स्वस्याऽऽज्यस्यैवोपस्थितेः तत्सहितस्य मन्त्रस्य
परं निवृत्तौ कारणाभावात् पुनरुक्त्यन ‘उन्नीतरायः’ इति मन्त्रः प्रवर्तत एवेत्यु-
पदेशमतमिति।

1. Ad. Ms. reads :—जुहोऽपादायेति, न मन्त्रः पुनः

१. P. Ms. & An. स्फ्ये गृहीत्वा

१. B² Ms. reads वेद्याः

इधमसन्नहनानि आग्नीध्रोऽन्वारभ्य 'क इदमग्नीद्ध्र-
विष्यति स इदमग्नीद्ध्रविष्यती'ति मन्त्रं सन्नमति ॥ २ ॥

'ब्रह्मन् प्रवरायाऽऽश्रावयिष्यामी'ति ब्रह्माणमामन्त्र्य
'आश्रावय,ओश्रावय, श्रावय,ओमाश्रावये'ति वा श्रावयात्
॥ ३ ॥

आश्रावणादिषु प्रथमद्वितीययोः त्रिमात्रत्वम्, श्रावयेत्यत्रापि ।
ब्रह्मिप्रेष्यादीनां व्याकरणसिद्धा ह्युक्तिः ॥ २, ३ ॥

'अस्तु श्रौषडि'त्याग्नीध्रोऽपरेणोत्करं दक्षिणामुख-
स्तिष्ठन् स्पर्शं सम्मार्गांश्च धारयन् प्रत्याश्रावयति ॥ ४ ॥

इहापि प्रत्याश्रावणं दक्षिणामुखस्य ॥ ४ ॥

आग्नीध्रे सोमे ॥ ५ ॥

"आग्नीध्रे सोमे दर्शपूर्णमासविकाराणामपि ॥ ५ ॥

सर्वत्रैवमाश्रुतप्रत्याश्रुते भवतः ॥ ६ ॥

इति पञ्चदशी कण्डिका ॥

यथेह^४ प्रयुक्ते तथा सर्वत्र ॥ ६ ॥ (१५)

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये द्वितीयप्रश्ने चतुर्थः पटलः ॥

क. ब्रूहि, प्रेष्य, श्रौषट्, वौषट्, आवह एतेषां (पा. सू. ५. २. ९१.) पाणिनिसूत्रेण
पुनस्तिस्र इति ।

ख. अपरेणोत्करं दक्षिणामुखस्तिष्ठन् इत्यविशेषणैव दक्षिणामुखत्वश्रवणात् ।

ग. सोमयागे दर्शपूर्णमासविकृतिषु आग्नीध्राख्यमण्डपे स्थित्वा प्रत्याश्रावणं कर्तव्यमिति ।

घ. आश्रावणादिषु बहवः पक्षाः श्रुताः—'आश्रावय, ओश्रावय' इत्यादयः । तेषु यं कञ्चि-
त्पक्षं स्वेष्टयाऽत्र स्वीकुर्यात् परन्तु योऽत्र पक्षः स्वीकृतः तेनैव पक्षेणाग्निवक्रतुषु सर्वत्र
निर्वाहः काये इति ।

अथ द्वितीयप्रश्ने पञ्चमः पटलः ॥

अनपव्याहरन्तः प्रचरन्ति ॥ १ ॥

‘अनपव्याहरन्तः इत्यन्यवचनप्रतिषेधस्सयजमानानाम् । केचि-
च्चतुर्णाम् । ‘प्रचरणम् अवदानग्रहणादीज्यान्तम् । ‘केचित्सर्वम् ।
तेषामिडायामनर्थकं ‘वाग्यमविधानम् । ‘अपव्याहारे कृते ‘ययुक्त’
इति प्रायश्चित्तम् । पुनरारम्भ एतेषु कालेषु प्रायश्चित्तान्तरविधा-
नार्थम् ॥ १ ॥

आश्रावयिष्यन्नाऽन्यदाश्रावणाद्व्यादाश्राविते नान्य-
दाग्नीध्रः प्रत्याश्रावणात् । प्रत्याश्राविते नान्यदध्वर्युर्य-
जेति वचनात् । यजेत्युक्ते होता नाऽन्यद्वषट्कारात् । ययन्य-
द्व्यात्पुनरेवाऽऽश्रावयेत् । व्याहृतीर्वा जपेत् ॥ २ ॥

सर्वमाश्रावणादि पुनः । व्याहृतिजपो ‘वा श्रेषकर्तुः ॥ २ ॥

ऊर्ध्वञ्जुमासीनं होतारं वृणीते ‘अग्निर्देवो होता देवा-
न्यक्षाद्विद्वांश्चिकित्वान्मनुष्वद्भरतवदसुवदसुवदि’ति यथा-
र्षेयो यजमानः । त्रीन्यथर्षि मन्त्रकृतो वृणीते । अपि
वैकं द्वौ त्रीन् पञ्च । न चतुरो वृणीते न पञ्चाऽतिप्रवृणीते
॥ ३ ॥

क. कियदादि कियदवध्यनपव्याहरणम् तत्पष्टयितुं प्रचरणमिति । एतावानेव प्रचरण-
शब्दार्थः न कृत्स्नप्रयोग इति ।

ख. सङ्कल्पप्रभृति ब्राह्मणतर्पणान्तः सर्वोऽपि प्रयोगः प्रचरणपदार्थ इति वदन्ति । तत्र
युक्तम् ; यद्येवमनेनैव सर्वत्र वाग्यमनस्य सिद्धत्वेन पुनरिडाभक्षणे ‘वाग्यमी आसत आ-
मार्जनात्’ (आप. श्रौ., ३, ३. १) इति वाग्यमविधानमनर्थकं स्यादिति ।

1. Ad reads सर्वत्र

2. B. & P. Mss read वाग्यमनम्

3. B² Ms. अपव्याहारे तु ‘कृत्’ इत्येतत्प्रायश्चित्तम्

4. B Ms omits वा

इत ऊर्ध्वानध्वर्युर्वृणीतेऽमुतोऽर्वाचो होता ॥ ४ ॥

वरणस्य पुनः त्रित्वविधानात् द्विपितुरपि त्रय एव त्रियन्ते, न षट् । एक एकतो द्वावेकतः । यदि पञ्च, द्वावेकतः, त्रय एकतः; शुङ्गशैशिरदर्शनात् ॥ ३, ४ ॥

पुरोहितस्य प्रवरेण राजा प्रवृणीते ॥ ५ ॥

‘ब्रह्मण्वदाच वक्षद्ब्राह्मणा अस्य यज्ञस्य प्रावितार’ इति प्रवरशेषमाह ॥ ६ ॥

अपि वा नाऽऽषयं वृणीते मनुवदित्येव ब्रूयात् ॥ ७ ॥

ब्राह्मणस्यापि ‘राज्यप्राप्तस्य पुरोहितप्रवर एव, पुनर्विधानात् ॥ ५-७ ॥

सीदति होता ॥ ८ ॥

हेतुरुपांशु नाम गृह्णाति ‘मानुष’ इत्युच्चैः ॥ ९ ॥

वेद्यां तृणमपि सृजति ॥ १० ॥

इति षोडशी कण्डिका ॥

होतैव सीदति, न मैत्रावरुणो त्रियमाणो होतृकार्यपक्षोऽपि पशौ ॥ ७-१० ॥ (१६)

धृतवतिशब्दे जुहूपभृतावादाय दक्षिणा सकृदति-
क्रांतोऽपरेणाऽऽधारसम्भेदं पञ्च प्रयाजान् प्राचो यजाति
॥ १ ॥

क. द्विपिताऽत्र ब्राम्ह्यायणो । यः स्वकुलमपरित्यजन्नेव कुलान्तरं प्रविशति ।

ख. अथ ब्रह्माभ्यायणानां कुलानां यथाशुङ्गशैशिरयोः, भरद्वाजाश्शुङ्गाः । कताश्शैशिरयः (आप. श्रौ. २४-७-२.३) इति सूत्रकारेण द्वयोः कथनादिति ।

ग. अत्र राजशब्देन राज्यं कुर्वन् ब्राह्मणोऽप्यभिधीयते, प्रवरकाण्डे पठितस्य पुनरत्र विधानात् । अतश्च प्राप्तराज्यस्य ब्राह्मणस्यापि पुरोहितप्रवर एवेति भाष्यकर्तुराशयः । परमिदमेष्ट्याधिकरणविरुद्धम् । तत्राभिहितस्य क्षत्रियस्यैव राजशब्दवाच्यत्वस्य सिद्धान्तितत्वात् ।

^१आधारघोस्सङ्गमः आधारसम्भेदः तमपरेण ॥ १ ॥

प्रतिदिशं वा समिधः पुरस्तात्तनूनपातन्दक्षिणत
इडः पश्चाद्बर्हिर्दत्तरतस्स्वाहाकारं मध्ये ॥२॥ सर्वान्वैकध्यम्
॥ २, ३ ॥

प्रतिदिशमपि प्राचः प्रागपवर्गान् ॥२, ३॥

आश्रावमाश्रावं प्रत्याश्राविते समिधो यजेति प्रथमं
सम्प्रेष्याति यज यजेतीतरान् ॥ ४ ॥

^२आश्राव्याऽऽश्राव्य न पुरोनुवाक्यासम्प्रैषः, प्रथमं प्रयाजं
प्रति ॥४॥

यं कामयेताऽभितरं वसीयान् स्यादित्याभिक्रामं तस्य
जुहुयादवतरं पापीयानिति प्रतिक्रामं, न वसीयान्न पापी-
यानिति समानत्र तिष्ठन् ॥ ५ ॥

‘अभितरं’ सुष्ठुतरम् । ‘वसीयान्’ वसुमत्तरः, ^३धनवान्वा ।
‘अभिक्रामं’ ^कअभिक्रम्याऽभिक्रम्येति । नित्ये कामः, ‘अभिक्रामं जुहोति’
इति वचनात् । ‘अवतरम्’ अवकृष्टतरम् । ^ख‘पापीयान्’ दरिद्रः;
‘पुनरेवैनं वामं वसूपावर्तत’ इति । पापिष्ठो वा । ‘प्रतिक्रामं’ प्रति-
निवृत्त्य ॥५॥

क. अभिक्रम्य अग्निसमीपं गत्वा । ‘अभिक्रामं जुहोत्यभिजित्यै’ इत्यभिक्रमणस्य फलार्थ-
त्वदर्शनात् नित्यानुष्ठानेऽपि फलसाधनत्वमिति ।

ख. See आप. श्रौ. ५-२१-७ for पापीयान्

1. Ad reads आधारसंभेदः आधारसङ्गमः

2. B² Ms read आश्राव्य

3. An.edu. श्रेष्ठधनवान्वा; B² Ms omits धनवान्वा

4. An.ed reads अभिक्रम्याग्निसमीपम्

त्रीनिष्टाऽर्धमौपभृतस्य जुह्वामानीयोत्तराविष्टा प्रत्या-
क्रम्य शेषेण ध्रुवामभिघार्याऽनुपूर्वं हवींष्यभिघारयत्युप-
भृतमन्ततः ॥ ६ ॥

न हवींष्यभिघारयेद्वेष्यस्य । आयतने सुचौ साद-
यति ॥ ७ ॥

इति सप्तदशी कण्डिका ॥

समानयनं बर्हिःस्वाहाकारार्थम्, 'चतुर्थाष्टमयोः' इति लिङ्गात् ।
न प्रयाजशेषेणाऽऽज्यस्थाल्या अभिघारणम् । 'नाऽन्तर्वेदि गृहीतस्य
प्रतीचीनं हरन्ति' इति वचनात् ॥ ६, ७ ॥ (१७)

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये द्वितीयप्रश्ने पञ्चमः पटलस्समाप्तः ॥

अथ षष्ठः पटलः ॥

आग्नेयस्सौम्यश्चाऽऽज्यहविषावाज्यभागौ चतुर्गृही-
ताभ्याम् ॥ १ ॥

आज्यभागाविति कर्मनामधेयम् ॥ १ ॥

जमदग्नीनान्तु पञ्चावत्तम्, अप्यजामदग्न्यो जामद-
ग्न्यमामन्त्र्य पञ्चावत्तं कुर्वीत सर्वत्र ॥ २ ॥

पञ्चावत्तं सर्वत्र वषट्कारप्रदानेषु ॥ २ ॥

क. पशौ 'चतुर्थाष्टमयोः प्रतिसमानीय' (आप. श्रौ., ७-१४-२) इति चतुर्थादि
प्रयाजार्थं अष्टमादिप्रयाजार्थञ्च समानयनमुक्तम् । ते च बर्हिःप्रयाजस्वाहाकार-
प्रयाजविकाराः । अतस्समानयनं बर्हिस्स्वाहाकारार्थं गम्यत इति । बहिःप्रयाजार्थं
स्वाहाकारप्रयाजार्थं चेत्यर्थः ।

ख. आज्यान्ते तपस्वरमुक्ता यत्र देवताभ्यो हविः प्रदीयते तद्वषट्कारप्रदानम् ।

अवद्यन्नमुष्मा अनुब्रूहीति पुरोनुवाक्यां सम्प्रेष्यति ।
 अवदायाऽवदाय सुवेण प्रस्तरबर्हिस्समज्य जुहूपभृतावा-
 दाय दक्षिणातिक्रम्याऽऽश्राव्य प्रत्याश्रावितेऽमुं यजेति
 याज्यामिति सार्वत्रिकम् ॥ ३ ॥

प्रधानेषु अवद्यन्नमुष्मा अनुब्रूहीति । 'इन्द्राय पुरोडाशानाम-
 वदीयमानानामनुब्रूहि' इति 'लिङ्गात्' । उपदेशोऽङ्गेषु । प्रधानेषु हविः
 प्रत्यभिधारणमेव कृत्वा अनुब्रूहीति । आप्यायनं कृत्वा प्रस्तरबर्हिः-
 समञ्जनम्, न तु दर्विहोमेषु । आश्रुतप्रत्याश्रुतासम्बन्धात् । उपदेशो
 दर्विहोमेष्वपीति ॥ ३ ॥

उत्तरार्धपूर्वार्धेऽग्नये जुहोति दक्षिणार्धपूर्वार्धे सोमाय
 समं पूर्वेण ।

उभे ज्योतिष्मति ॥ ४ ॥

पूर्वमाज्यभागं प्रति सुचावादत्ते न निदधात्या-
 स्विष्टकृतः ॥ ५ ॥

अनाज्यभागेऽपि पशौ सुचौ न स्थाप्येते, स्वकालोऽ-
 स्तीति ॥ ४, ५ ॥

आज्यभागावन्तरेणैता आहुतीर्जुहोति ॥ ६ ॥

क. प्रधानयोगेष्वेव इन्द्राय पुरोडाशानामित्यादिदर्शनात् तत्रैवेदं, नाङ्गेष्विति, अङ्गेष्वपीत्यु-
 पदेशमतात् ।

ख. आप्यायनबर्हिस्समञ्जने सवषट्कारेष्वेव प्रधानेषु न दर्विहोमेषु, तत्राश्रवणादीनाम-
 भावात् इति भाष्यकारमतम् 'अवदायावदाय' इत्यविशेषश्रवणात्तत्रापि भवतीत्यु-
 पदेशमतिमिति ।

आज्यभागावन्तरेण वषट्काराहुतीस्सर्वाः । आधारसम्भेदेन सह विकल्पः । केचिद्विहोमाहुतीराज्यभागावन्तरेण, 'आधारसम्भेदेन वषट्काराहुतीरिति ॥ ६ ॥

प्रत्याक्रम्य जुह्वामुपस्तीर्य 'मा भेर्मा संविक्था मा त्वा हि २सिषम्मा ते तेजोऽपक्रमीद्धरतमुद्धरेमनुषिञ्च । अवदानानि ते प्रत्यवदास्यामि नमस्ते अस्तु मा मा हि २सीः' इत्याग्नेयस्य पुराडाशस्य मध्यादङ्गुष्ठपर्वमात्रमवदानं तिरीचीनमवद्यति । पूर्वार्द्धाद्वितीयमनूचीनं चतुरवत्तिनः । पश्चार्द्धात्तृतीयं पञ्चावत्तिनः ॥ ७ ॥

अवदानानीति ^कजात्याभिधानम्, मा भूत् प्रकरणोपरोध इति । अतोऽवदानद्वित्वेऽपि न निवर्तते । अवदानैकत्वेऽपि नोद्यते पित्र्यायाम् । 'तिरीचीनं' दक्षिणाग्राभ्यामङ्गुलिभ्याम् । 'अनूचीनं' प्रागग्राभ्याम् ॥ ७ ॥

असम्भिन्दन्मांससंहिताभ्यामङ्गुलीभ्यामङ्गुष्ठेन च पुरोडाशस्याऽवद्यति ॥ ८ ॥

इत्यष्टादशी कण्डिका ।

'असंभिन्दन्' यथा द्वयोरवदानयोरसङ्गमः ॥ ८ ॥ (१८)

सुवेणाऽऽज्यसान्नाय्ययोः ॥ १ ॥

आनुजावरस्य पूर्वार्धात् प्रथममवदानमवदाय पूर्वार्धे सुचो निदध्यात् । मध्यादपरमवदाय पश्चार्धे सुचः ॥ २ ॥

क. 'जात्याख्यायामेकस्मिन्' इत्यनेन एकस्मिन्नप्यवदाने बहुवचनप्रयोग इति ।

1. An. edn. सम्भेदे वषट्काराहुतीः

P2.P. B. Ms reads तिरचीनम्

धू. भा. १५

‘आनु^कजावरः’ अगुरोर्योऽनुगामी, तस्य नैमित्तिकम् ॥ १, २ ॥

पूर्वप्रथमान्यवद्येज्येष्वस्य ज्यैष्ठिनेयस्य यो वा गत-
श्रीस्स्यात् ।

अपरप्रथमानि कनिष्ठस्य कानिष्ठिनेयस्य यो वाऽऽनु-
जावरो यो वा^ख बुभूषेत् ॥ ३ ॥

ज्यैष्ठिनेयः ज्येष्ठायाः पुत्रः । कानिष्ठिनेयः पश्चात्परिणीतायाः ।
प्रथमज्येष्ठः, न मृतज्येष्ठः । यो वाऽऽनुजावर इति कौस्थ्यस्यस्तस्मात्
प्रच्युतिमिच्छति । नैमित्तिकं पूर्वमुभे वा विकल्प्येते ॥ ३ ॥

अथ यदि पुरोहितः पुरोधाकामो वा यजेत पूर्वा-
र्द्धात् प्रथममवदानमवदाय पूर्वार्द्धे सुचो निधाय पूर्वा-
र्द्धेऽग्नेजुहुयात् ॥ ४ ॥

अवदानान्यभिघार्य ‘यदवदानानि तेऽवद्यन् विलोमा
कार्षमात्मनः । आज्येन प्रत्यनज्येनत्तत् आप्यायतां पुन-
रिति हविः प्रत्यभिघार्य, अग्नयेऽनुब्रह्मग्निं यजेति सम्प्रैषौ
॥ ५ ॥

क. योऽल्पतेजस्वात् समानजातीयानामनुगन्ता भवति स आनुजावरः इति रुद्रदत्तः ।
अगुरुं अनुजं यो विद्याधनादिनोपजीवति ज्येष्ठः, स आनुजावर इति रामाण्डारः ।
अनु पश्चात् जातो भ्राताऽनुजः । तस्मादप्यवरः तद्वर्तमानः आनुजावरः । अत्यन्त-
निकृष्ट इत्यर्थः इति सायणभाष्ये on तै. सं. २-३-४.

ख. भवितुमिच्छति बुभूषति मूर्तिं प्राप्तुमिच्छतीति यावत् । See तै. ब्रा. २-१-८-१
सायणभाष्यम्.

क. 'अग्नयेऽनुब्रूहि' इति वचनात्^१ मा भून्मूर्धन्वते नियुत्वते वेति ॥ ४, ५ ॥

आज्यं प्रश्नौत्यापिदधदिवाऽप्राक्षिणन् हुत्वाऽऽज्ये-
नाऽन्ववश्चोतयति ॥ ६ ॥

'अपिदधत्' ^२स्थगयन्निव । 'अप्राक्षिणन्' अहिंसन्, अग्निमवदानं
वा । 'अन्ववश्चोतयति' क्षारयति ॥ ६ ॥

आधारसम्भेदेनाऽऽहुतीः प्रतिपादयति ॥ ७ ॥

'संभेदः' सङ्गमः, तस्मिन् प्रथमाहुतिः ॥ ७ ॥

सुच्यमाधारमभिजुहोति पूर्वा पूर्वा संहिताम् ॥ ८ ॥

उत्तराः सुच्यस्याभिहोमाः । संहिताः लग्नाः ॥ ८ ॥

यं द्विष्यात्तं वृषन्मनसाऽऽहुतीर्जुहुयात् ॥ ९ ॥

शत्रुं चिकिरन् मनसा ॥ ९ ॥

यदा वीतार्चिल्लेलायतीवाऽग्निरथाऽऽहुतीर्जुहोति ॥ १० ॥

लेलायति ^३अल्पिकार्चिषि ॥ १० ॥

आज्यहविरुपांशुयाजः पौर्णमास्यामेव भवति वैष्ण-
वोऽग्नीषोमीयः प्राजापत्यो वा ॥ ११ ॥

प्रधानमेवोपांशु ॥ १२ ॥

क. अयमाशयः—याज्यापुरोनुवाक्ययोः मूर्धन्वतोऽग्नेः श्रवणात् मूर्धन्वतेऽग्नयेऽनुब्रूहि
इति प्राप्नोति । तन्मा भूदित्येतदर्थमत्र वचनमिति । अस्याऽसङ्गतत्वं प्रतिपादयति
रुद्रदत्तः See ज्ञाप. श्रौ., Vol. I P. 131 A. S. B. edn.

1. B Ms reads अनुब्रूहीति वचनमन्यत्र मा भूत्

2. P. Ms. तस्माद्यन्निव

3. Ibid उल्मुकाचिषि

प्रधानदेवताभिधानमुपांशु, तदर्थत्वाद्धविषः। हविरपि प्रधानम्, तेन^ख धर्मसिद्धेः। तस्मादभिधानमप्युपांशु। सौम्ये घृतशब्दस्य वैश्वदेव्या-
श्चाऽनूबन्धायाम्। उभयस्यायुक्तम्। देवताया एवेत्युपदेशः ॥ ११, १२ ॥

विष्णुं बुभूषन् यजेत ॥ १३ ॥

इत्येकोनविंशी कण्डिका ॥

अग्नीषोमौ भ्रातृव्यवान् ॥ १ ॥

आग्नेयवदुत्तरैर्हविर्भिर्यथादेवतं प्रचरति ॥ २ ॥

समवदाय दोहाभ्याम् ॥ ३ ॥

दध्नोऽवदाय शृतस्यावद्येत्। एतद्वा विपरीतम्।
सर्वाणि द्रव्याणि सुदुखेन जुहोति ॥ ४ ॥

सुवेण पार्वणौ होमौ। 'ऋषभं वाजिनं वयं पूर्ण-
मासं यजामहे। स नो दोहता ५ सुवीर्य ५ रायस्पोष ५
सहस्रिणम्। प्राणाय सुराधसे पूर्णमासाय स्वाहा'
इति पौर्णमास्याम्। 'अमावास्या सुभगा सुशेवा धेनुरिव
भूय आप्यायमाना। सा नो दोहता ५ सुवीर्य ५ राय-
स्पोष ५ सहस्रिणम्। अपानाय सुराधसेऽमावास्यायै स्वाहा'
इत्यमावास्यायाम् ॥ ५ ॥

क. अत्र प्रधानशब्देन देवता, द्रव्यमित्युभयमप्यभिधीयते। प्रधानवागस्वरूपनिष्पादकत्वा-
दुभयोः। अतो देवतावाचकशब्दो द्रव्यवाचकशब्दश्चोपांश्वेव प्रयोक्तव्य इति।

ख. तिस्रोऽनूबन्ध्या एके समामनन्ति मैत्रावरुणौ वैश्वदेवौ बार्हस्पत्यामिति, उपांशु वैश्वदेव्या
मन्यन्तश्चरन्ति (आप. श्रौ. १३, २३, १०, ११, १३) इति आनुबन्ध्याया वैश्वदेव्या
उपांशुत्वमुक्तम्। तत्र द्रव्यवाचकपदे उपांशुत्वमिति।

न विकृतौ पार्वणहोमौ, समुदायेज्याङ्गत्वात्तस्य; समुदायस्याऽ-
न्यत्राऽभावात्, ^ख पार्वणाविति वचनाच्च ॥ १-४ ॥

नारिष्ठान् होमाञ्जुहोति ' दश ते तनुवो यज्ञ
यज्ञियास्ताः प्रीणातु यजमानो घृतेन । नारिष्ठयोः
प्रशिषमीडमानो देवानान्दैव्येऽपि यजमानोऽमृतोऽभूत् ॥
यं वांदे वा अकल्पयन्नूर्जो भागश्च शतक्रतू । एतद्वां तेन
प्रीणानि तेन तृप्यतमश्चहौ ॥ अहं देवानाञ्चसुकृतामस्मि
लोके ममेदमिष्टन्न मिथुर्भवाति । अहं नारिष्ठावनुयजामि
विद्वान् यदाभ्यामिन्द्रो अदधाद्भागधेयम् ॥ अदारसद्भवत
देव सोमाऽस्मिन् यज्ञे मरुतो मृडतानः । मा नो विद-
दमिभामो अशस्तिर्मा नो विदद्वृजना द्वेष्ट्या या ॥ ६ ॥

इति विंशी कण्डिका

ब्रह्म प्रतिष्ठा मनसो ब्रह्म वाचो ब्रह्म यज्ञानाञ्चहवि-
षामाज्यस्य । अतिरिक्तं कर्मणो यच्च हीनं यज्ञः पर्वाणि
प्रतिरन्नेति कल्पयन्त्स्वाहाकृताहुतिरेतु देवान् ॥ सन्ते
मनसा मनस्सम्प्राणे प्राणं दधामि ते सं व्याने समपानं
दधामि ते । परिगृह्य यजनानोऽमृतोऽभूच्छन्न एधि द्विपदे
शञ्चतुष्पदे स्वाहा' इत्येतैः प्रतिमन्त्रम् ॥ १ ॥

एष उपहोमानां कालोऽनन्तरं वा प्रधानात्, प्राग्वा
समिष्टयजुषः ॥ २ ॥

क. See Also पू. मी. ८. ४. पार्वणयोस्त्वप्रवृत्तिः. etc.

ख. पर्वसम्बन्धिनौ पार्वणौ इति पार्वणशब्दव्युत्पत्तिः । पर्वशब्देन पूर्णमास्यमावास्याकालि
को कर्मसमुदायावुच्यते इति ।

क^१ 'केचिदादेशः 'सन्ते मनसा मन' इति ॥ १, २ ॥

जुह्वामुपस्तीर्य सर्वेषां हविषामुत्तरार्द्धात्सकृत्सकृत्
स्विष्टकृतेऽवद्यति । द्विः पञ्चावत्तिनः ॥ ३ ॥

नाऽवदानमन्त्रः स्विष्टकृति, साधारणत्वात् शेषस्य च ध्रुवावत् ॥ ३ ॥

दैवतसौविष्टकृतैर्दचातुर्द्वारिकारणिकानामुत्तरमुत्तरं ज्यायः
॥ ४ ॥

द्विरभिघार्य न हविः प्रत्यभिघारयति ॥ ५ ॥

अग्नये स्विष्टकृतेऽनुब्रह्मग्निं स्विष्टकृतं यजेति
सम्प्रैषौ । उत्तरार्धपूर्वार्धे जुहोत्यसंसक्तामितराभिराहु-
तिभिः ॥ ६ ॥

प्रत्यभिघारणं स्विष्टकृदर्थम् । अतो न सौम्ये^१ पञ्चवदानेषु च
त्र्यङ्गैभ्यः स्विष्टकृदिति ॥ ४-६ ॥

प्रत्याक्रम्य जुह्वामप आनीय "वैश्वानरे हविरिदञ्जु-
होमि साहस्रमुत्सं शतधारमेतम् । स नः पितरं पितामहं
प्रपितामहं स्वर्गे लोके पिन्वमानो विभर्तु स्वाहा" इत्यन्तः-
परिधिं निनयति निनयति ॥ ७ ॥

इत्येकाविंशी कण्डिका ॥

वैश्वानरे हविरिति प्राचीनावीतीं हिरण्यकोशिमतात् ॥ ७ ॥ (२१)
इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते द्वितीयप्रश्ने षष्ठः पटलः ॥

द्वितीयप्रश्नश्च समाप्तः ॥

क. अत्र 'सन्ते मनसा' इत्यारभ्य 'चतुष्पदे स्वाहा' इत्यन्त एको मन्त्र इति भाष्य-
कारमतम् । 'सन्ते मनसा' इति प्रतीकगृहीतं 'सन्ते मनसा मनस्सं प्राणेन प्राणो
जुष्टं देवेभ्यो हव्यं घृतवस्स्वाहा' इति यजुरेको मन्त्रः । 'सं प्राणे प्राणं'
इत्यारभ्य स्वाहान्तोऽपरो मन्त्र इति केषांचित् पक्षः । अत्र द्वितीयपक्षमेवाङ्गीकरोति
रुद्रदत्तः प्रथमपक्षं खण्डयति च । See आप. श्रौ., Vol: I P 135. 4. A. S.
B. edn.

ख. पितृप्रीत्यर्थत्वेन पित्र्यत्वात् प्राचीनावीतमिति हिरण्यकेशिनोऽभिप्रायः । भाष्यकारमते
तु अग्न्यभिधानान्न तदिति ॥ परं न हिरण्यकेशिसूत्रे प्राचीनावीतं दृश्यते ।

1. B² Ms reads प्रत्यभिघारणं, स्विष्टकृदभावात् after सौम्ये Jin Gun Aaradhak Trust

श्रीः

आपस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

तृतीयः प्रश्नः

प्रथमः पटलः

इडामेके पूर्वं समामनन्ति प्राशिन्नमेके ॥ १ ॥

यदेडा प्रथमं तदाऽभिघार्येडां प्राशिन्नम् । इडा देवता वृष्टिः ।
तदर्थत्वाद्व्यग्रपीडा । प्रकृष्टैर्मन्त्रैः प्राश्रयत इति प्राशिन्नम् ॥ १ ॥

आग्नेयं पुरोडाशं प्राञ्चं तिर्यञ्चं वा विरुज्याऽङ्गुष्ठे-
नोपमध्यमाया चाऽङ्गुल्या व्यूह्य मध्यात्प्राशिन्नमवद्यति
यवमात्रं पिप्पलमात्रं वा “अज्यायो यवमात्रादाव्याधा-
त्कृत्यतामिदम् । मा रूरुपाम यज्ञस्य शुद्धं स्विष्टमिदं
हविः ” इति ॥ २ ॥

‘विरोजनम्’ भञ्जनम् । उप समीपे मध्यमायाः या ‘सोप-
मध्यमा । ‘पिप्पलम्’ फलम्, “सुपिप्पला ओषधीः कृधि” इति लिङ्गात् ।
‘अज्याय’ इति यवमात्र एव । आख्यानविशेष^१णालिङ्गविरोधात् ।
यवेन सम्मितमिति यद्यवादधिकं न भवति तत्प्रमाणं^२ प्राशिन्नम् ।
अतस्तत्राऽप्यनिवृत्तिर्मन्त्रस्य ॥ २ ॥

एवमुत्तरस्याऽवद्यति ॥ ३ ॥

उपस्तीर्य नाऽभिघारयत्येतद्वा विपरीतमपि वोपस्तृ-
णात्यभि च घारयति ॥ ४ ॥

अत्रैवाऽस्य परिहरणप्राशनमेके समामनन्ति ॥ ५ ॥

1. या इति नास्ति B. 2.

2. विशेषण ‘ख’ ‘ब’ पु.

P. P. A. C. Gunratnas, Sri M.S.

3. प्राशिन्नहरणम् ‘प’ पु.

न सान्नाय्यात्प्राशिन्नम् । ^{१६}“सर्वेभ्यो हविर्भ्यः” इति ^{१७}इ.डाया-
मुक्तत्वात् ॥ ३-५ ॥

इडापात्रे उपस्तीर्य सर्वेभ्यो हविर्भ्य इडां समवद्यति
चतुरवत्तां पञ्चावत्तां वा ॥ ६ ॥

पञ्चावत्तां चतुरवत्तिनोऽपि ॥ ६ ॥

“मनुना दृष्टां घृतपदीं मित्रावरुणसमीरिताम् ।

दक्षिणार्धादसम्भिन्दन्नवद्याम्येकतो मुखाम्” इत्या-
ग्नेयस्य पुरोडाशस्य दक्षिणार्धात्प्रथममवदानमवद्यति
॥ ७ ॥

सम्भेदाद्वितीयम् ॥ ८ ॥

सम्भेदा^{१८}दक्षिणार्घ्ये^{१९}एव ॥ ८ ॥

पूर्वार्धाच्च यजमानभागमणुमिव दीर्घम् ॥ ९ ॥

यस्मात्पूर्वं गृहीतं तस्मादेव तृतीयम् । अणुमिव तनु-
मिव ॥ ९ ॥

तमाज्येन सन्तर्प्य ध्रुवाया उपोहति ॥ १० ॥

^३तमेकीभूतमाज्येन सर्वतस्तर्पयति । अवचनाद्वीप्सायाः
सान्नाय्ययजमानभागस्याऽपि ^४तर्पणम् ॥ १० ॥

क. ‘सर्वेभ्यो हविर्भ्य इडां समवद्यति’ आप. श्रौ. (३. १. ६.) इतीडावदाने सर्वह-
विरपादानकत्वविधानादितरत्र न तथा इति प्रतीतेरिति ।

ख. तस्यैव प्रकृतत्वादिति भावः ।

१. सर्वेभ्योभवति ‘व’ गु.

२. दक्षिणार्घ्यादेव Ad & B^२.

३. तमु इति नास्ति ‘व’ गु. दीर्घमित्यधिकम् B^२.

४. सन्तर्पणम् ‘व’ & An Mss.

अपि वा दक्षिणार्धादवदाय यजमानभागमथ सम्भे-
दात् ॥ ११ ॥

दक्षिणार्धादवदायेडां यजमानभागमवद्यति । तत इडासम्भे-
दात् । द्रव्यैकत्वान्न पुनर्मन्त्रः । यजमानभागव्यवायादावृत्तिमेके ॥ ११ ॥

एवमुत्तरस्याऽवद्यति ॥ १२ ॥

इति प्रथमा कण्डिका ॥

अभिधार्येडां होत्रे प्रदाय दक्षिणेन होतारं मातिक्राम-
त्यनुत्सृजन् ॥ १ ॥

अनुत्सृजन्निडां दक्षिणेनाऽतिक्रामत्यध्वर्युः ॥ १ ॥

होतेडयाऽध्वर्युं परिगृह्णाति ॥ २ ॥

होतेडां दक्षिणेन नयत्यध्वर्योः, यथोत्तरा भवतीडा ॥ २ ॥

अपि वा प्राचीमिडामपोह्य दक्षिणत आसीनस्सुवेण
होतुरङ्गुलिपर्वणा अनक्ति ॥ ३ ॥

सन्धिः पर्व ॥ ३ ॥

अपरमङ्क्त्वा पूर्वमेतद्वा विपरीतम् ॥ ४ ॥

उपसृष्टोदकाय पुरस्तात्प्रत्यङ्मासीन इडाया होतुर्ह-
स्तेऽवान्तरेडामवद्यति ॥ ५ ॥

अध्वर्युः प्रथममवदानमवद्यति स्वयं होतोत्तरमेतद्वा
विपरीतम् ॥ ६ ॥

स्वयं होतेति वचनान्न मैत्रावरुणस्याऽवान्तरेडा ॥ ४-६ ॥

शिरस्यवामानयनं ^१मार्जनम् । प्रस्तरादप आदाय । मन्त्रा-
वृत्तिश्च । ^२अभिघारणचतुर्धाकरणे आग्नेयविकाराणां चरुपुरोडाशानां
न मुख्यधर्मः । पुरोडाशग्रहणाच्चाग्नेयस्याप्याग्नेयकार्यापन्नस्योभयं
भवतीति । अग्नीषोमीयेषु प्रधानेषु । पुरोडाशग्रहणान्नोभयं चरावित्यु-
पदेशः ॥ २ ॥

तं यजमानो व्यादिशती “दं ब्रह्मण इदं होतुरिदम-
ध्वर्योरिदमग्नीध” इति ॥ ३ ॥

अग्नतिप्रथमान् होतृप्रथमान्वा ॥ ४ ॥

कृते ब्यूहने आग्नीध्रभागस्याऽपि व्यादेशः । संस्पृशता तमभि-
मृशेदिति । ‘ इदं ब्रह्मण ’ इत्येवमादिनानाभूतानामादेशो
व्यादेशः ॥ ३, ४ ॥

इदं यजमानस्येति अध्वर्युर्यजमानभागं निर्दिश्य
स्थविष्ठमग्नीधे षडवत्तं सम्पादयति ॥ ५ ॥

सकृदुपस्तीर्य द्विरादधदुपस्तीर्यद्विरभिघारयति ॥ ६ ॥

परिहरणमाग्नीध्रभागस्यापि । ^१“पात्राभ्यामितरयो”रिति ^२व्यप-
देशात् ॥ ५, ६ ॥

क. प्रस्ते जलमासिध्य तज्जलं हस्तेनादायेडाभक्षकाणां शिरसि प्रोक्षणं मार्जनमिति
भाष्याशयः । हस्तेऽपामासेचनमेव मार्जनमिति रुद्रदत्तः ।

ख. ‘ आग्नेयं पुरोडाशमभिघारयति ’ (आप. श्रौ. २. १०. ४.) ‘ आग्नेयं पुरोडाशं
चतुर्धा कृत्वा ’ (आप. श्रौ. ३. ३. २.) इत्युभयत्राप्याग्नेयपदश्रवणात् तस्य चोद्देश्य-
समर्पकत्वेन तत्त्वेन विवक्षायोगात् तस्य प्रथमश्रुतत्वेन प्राथम्यमात्रबोधकत्वमङ्गीकृत्य
तद्विकारेषु चरुपुरोडाशेषु प्राथम्ययोगात् अभिघारणादि प्राप्नोति इति न मन्तव्यमिति ।

ग. ‘ पृथक्पात्राभ्यामितरयोः ’ (आप. श्रौ. ३. ३. १०.) इत्युत्तरत्र पात्रभेदश्रवणा-
दत्रैकेनैव पात्रेण परिहरणमिति ।

1. अपादाय इति wrong reading B².

2. नाग्नेयस्याप्याग्नेयकार्याग्नस्य ‘ख’, चाग्नेयकार्यापन्नस्याप्यनाग्नेयस्य ‘ङ’.

3. उपदेशात् ‘ध’, ‘तु’.

अपि वा द्विरुपस्तृणाति द्विरादधाति द्विरभिघारयति
॥ ७ ॥

“ अग्नेराग्नीध्रमस्यग्नेश्शामित्रमसि नमस्ते अस्तु
मा मा हिंसी” रित्याग्नीध्रो भक्षयति ॥ ८ ॥

वेदेन ब्रह्मयजमानभागौ परिहरति ॥ ९ ॥

पृथक्पात्राभ्यामितरयोः ॥ १० ॥

‘पृथिव्यै भागोऽसी’ति होता भक्षयति, ‘अन्तरि-
क्षस्य भागोऽसी’त्यध्वर्युः, ‘दिवो भागोऽसी’ति ब्रह्मा ॥ ११ ॥

दक्षिणाग्नावन्वाहार्यं महान्तमपरिमितमोदनं पचति
॥ १२ ॥

क्षीरे भवतीत्येके ॥ १३ ॥

तमभिघार्याऽनभिघार्य वोद्वास्याऽन्तर्वेद्यासाद्य ॥ १४ ॥

इति तृतीया कण्डिका ॥

‘दक्षिणसद्य उपहर्तवा’ इति सम्प्रेष्यति ॥ १ ॥

इतरे दक्षिणतो गच्छन्ति । ब्रह्मा तु गत एव । तस्मा अपि
दीयते ॥ १ ॥

ये ब्राह्मणा उत्तरतस्तान् यजमान आह ‘दक्षिणत
एते’ति ॥ २ ॥

तेभ्योऽन्वाहार्यं ददाति ‘ब्राह्मणा अयं व ओदन’
इति ॥ ३ ॥

अन्वाहार्यो दक्षिणा यतः अतो 'ब्रह्मण ओदनम्' इति मन्त्रः ।
प्रतिग्रहणं च दक्षिणेन हस्तेन । सर्वदक्षिणानां व्यावृत्त्य प्रतिगृहीया-
दिति लिङ्गात् ॥ २, ३ ॥

प्रतिगृहीत 'उत्तरतः परीते'ति सम्प्रेष्यति ॥ ४ ॥

उत्तरतः परीतेति याजमानम्; बहुवचनान्तत्वात्, तेन चोक्त-
त्वादक्षिणत एतेति । उपदेशस्तु आध्वर्यवम् 'उक्तस्सम्प्रेष' इत्येक-
वचनात् ॥ ४ ॥

हविश्शेषानुद्वास्याऽपिसृज्योल्मुके 'ब्रह्मन् प्रस्थास्या-
मस्समिधमाधायाऽग्नीत्परिधींश्चाऽग्निञ्च सकृत्सकृत्सम्मृद्धि'
इति सम्प्रेष्यति ॥ ५ ॥

अनुज्ञातो ब्रह्मणाऽऽग्नीध्रस्समिधमादधात्येषा ते
अग्ने समित्तया वर्धस्व चाऽऽच प्यायस्व वर्धताञ्च ते यज्ञ-
पतिरा च प्यायतां वर्धिषीमहि च वयमा च प्यासिषीमहि
स्वाहे'ति ॥ ६ ॥

अनुज्ञातो ब्रह्मणा यदाऽध्वर्युस्तदाऽऽग्नीध्रस्समिधमाद-
धातीति ॥ ५, ६ ॥

क. यजमानकर्तृकोऽयं सम्प्रेषः । 'परीत' इति बहुवचनश्रवणात् । अध्वर्युकर्तृकत्वे
होत्राग्नीध्रयोरुभयोरेव प्रेषत्वात् द्विवचनं स्यान्न बहुवचनमिति ।

ख. उपदेशमते तु आध्वर्यव एवायं प्रेषः । याजमाने उक्तस्सम्प्रेषोऽन्वाहार्यस्य च दानम्
(आप. श्रौ. ४. ११. ४.) इत्येकस्यैव सम्प्रेषस्य वचनात् तस्य च 'ये ब्राह्मणा'
इत्यनेनैव गतार्थत्वात् द्वितीयोऽयं प्रेषोऽध्वर्युकर्तृक एवेति ।

ग. 'ब्रह्मन् प्रस्थास्याम' इत्यनूवाजार्थं अध्वर्युणा प्रार्थितो ब्रह्मा यदा तमनुजानाति
तदाऽऽग्नीध्रस्समिधमादध्यादिति ।

१. तात्पर्यायैव हस्ताय दक्षिणाद्यानवदिति इत्यधिकं 'क'. पु.

२. बहुवचनत्वात् इति 'घ' पु. बहुवचनं चोदितत्वात् इति.

पूर्ववत्परिधीन् सकृत्सकृत्सम्मृज्या “भे वाजजिह्वाजं
त्वा ससृवाꣳ सं वाजज्जिगिवाꣳ सं वाजिनं वाजजितं
वाजजित्यायै सम्माज्म्यभिमन्नादमन्नाद्याये”ति सकृदग्निं
प्राञ्चम् ॥ ७ ॥

इध्मसन्नहनान्यद्विस्संस्पर्श्य “यो भूतानामधिपती
रुद्रस्तंतिचरो वृषा । पशूनस्माकं मा हिꣳसीरेतदस्तु
हुतं तव स्वाहे ” त्यग्नौ प्रहरत्युत्करे वा न्यस्यति शालायां
वलजायां परोगोष्ठे परोगव्यूतौ वा ॥ ८ ॥

इति चतुर्थी कण्डिका ॥

अध्वर्योरिध्मसन्नहनान्धानम् (अत्र रुद्रो देवतेति केचित् ।
तदानीमपासुपस्पर्शनम्) बलजा तृणराशिर्धान्यराशिर्वा । वंशेषु भव-
स्सम्पुटो वा । ‘परोगोष्ठे’ गोष्ठात्परतः । उपरि गोष्ठ इत्युपदेशः ।
गव्यूतिर्गोमार्गः । ‘परो गव्यूतिः’ परतो गोमार्गात् ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते तृतीयप्रश्ने प्रथमः पटलः ॥

अथ द्वितीयः पटलः ॥

औपभृतं जुहुमानीय जुहूपभृतावादाय दक्षिणा
सकृदतिक्रान्तोऽग्नेणाऽऽधारसम्भेदं प्रतीचस्त्रीननूयाजान्
यजन्त्याश्रावमाश्रावं प्रत्याश्राविते‘देवान् यजे’ति प्रथमं
सम्प्रेष्याति ‘यज यजे’तीतरौ ॥ १ ॥

[प्रतीचः प्रत्यगर्पवर्गः] देवान् यजेति सर्वार्थः । उत्तरावनूयाजौ
द्विर्यजौ । दक्षिकाऽनूयाजसमित् । यावदग्नेणाऽऽधारसम्भेदम् ॥ १ ॥

1. तेषु भव इति ‘व’ पु.

2. कोऽन्तर्गतो भागः केवलं ‘क’ पुस्तक एवोपलभ्यते ।

3. द्वियजाविति B².

अञ्जनमेकदेशस्य, समस्तस्थाऽसम्भवात् ॥ ६, ७ ॥

न प्रस्तरे जुह्वं सादयति ॥ ८ ॥

“सञ्जानाथां द्यावापृथिवी मित्रावरुणौ त्वा
वृष्ट्यावता”मिति विधृतीभ्यां प्रस्तरमपादाय बर्हिर्षि
विधृती अपिसृज्य सुक्षु प्रस्तरमनाक्ति ॥ ९ ॥

इति पञ्चमी कण्डिका ॥

“‘अक्त*रिहाणा” इति जुह्वामग्रम् । ‘प्रजां योनि’
मित्युपभृति मध्यम् । ‘आप्यायन्तामाप ओषधय’ इति
ध्रुवायां मूलम् । एवं त्रिः ॥ १ ॥

अपि वा ‘दिव्यङ्क्ष्वे’ति जुह्वामग्रम् । ‘अन्तरिक्षे-
ङ्क्ष्वे’ति उपभृति मध्यम् । ‘पृथिव्यामङ्क्ष्वेति’ ध्रुवायां
मूलम् ॥ २ ॥

एवं पुनः ॥ ३ ॥

अथाऽपरम्— ‘पृथिव्यै त्वे’ति ध्रुवायां मूलम् ।
‘अन्तरिक्षाय त्वे’त्युपभृति मध्यम् ‘दिवे त्वे’ति
जुह्वामग्रम् ॥ ४ ॥

‘आयुषे त्वे’त्यक्तस्य तृणमपादाय प्रज्ञातं निधाय
दक्षिणोत्तराभ्यां पाणिभ्यां प्रस्तरं गृहीत्वा जुह्वं प्रतिष्ठा-
प्याऽऽसीन आश्राव्य प्रत्याश्राविते सम्प्रेष्यति ‘इषता
दैव्या होतारो भद्रवाच्याय प्रेषितो मानुषस्सूक्तवाकाय
सूक्ता ब्रूहि” इति ॥ ५ ॥

१. अक्त*रिहाणा वियन्तु वयः (तै. सं. १. १. १३. १).

२. प्रजां योनि मा निमृसम् (तै. सं. १. १. १३. १).

अक्तस्येति वचनात् 'वेदतृणस्याप्यपादीयत एकदेशः । दक्षिणो-
त्तराभ्यां दक्षिण उपरि हस्तः । 'आसीनस्याऽऽश्रावणम् , तिष्ठतोऽ-
वचनात् । 'प्रत्याश्रावणमलोपार्थम् ॥ ५ ॥

अनूच्यमाने सूक्तवाके 'मरुतां पृषतयस्स्थे'ति सह
शाखाया प्रस्तरमाहवनीये प्रहरति ॥ ६ ॥

सहशाखयेति सपवित्रा प्रहियते । 'कालमात्रश्चाऽस्याः । अतस्स-
वनीयेषु सूक्तवाको 'नोच्यते । 'प्रस्तर आहुतिः सूक्तवाको याज्या'
इति श्रुतेः 'मन्त्रेण च प्रहरणम् ॥ ६ ॥

न स्वाहा करोति ॥ ७ ॥

'तत्राऽप्रसस्य' स्वाहाकारस्य प्रतिषेधाद्वषट्कारप्रदानेऽपि मन्त्रवत्सु
वपाहोमादिषु स्वाहाकारः कर्तव्य इति ज्ञापयति ।

क. शाखाया अप्युपयुक्तत्वेन प्रतिपत्तिसापेक्षत्वात् प्रस्तरप्रहरणकालविशिष्टप्रहरणान्तरमेव
शाखोद्देशेन विधीयते । न प्रस्तरवत् प्रहरणरूपयागीयद्रव्यत्वम्, येन मन्त्रप्राप्तिर्भवेत् ।
अतश्च यत्र केवलं शाखाप्रहरणमेव सवनीयहविरादौ तत्र न सूक्तवाकमन्त्रप्राप्तिरिति ।
(See पू. मी. ४, २, ४ + ६, ९, १४.) सूक्तवाको नाम तत्रेष्टिपशुषु इष्टानां
यागीयदेवतानामनुसङ्गीर्तनार्थः " इदं यावापृथिवी " इत्यादिः " नमो देवेभ्यः "
इत्यन्तोऽनुवाको होत्रा पठनीयः ।

ख. " मरुतां पृषतयस्स्थ " इति मन्त्रमुक्त्वा प्रस्तरमग्नौ प्रक्षिपेदिति ।

ग. वषट्कारप्रदानत्वात्स्वाहाकारस्य प्राप्तिर्नास्ति । इदमत्राभिंसहितम्—'स्वाहाकारेण वा
वषट्कारेण वा देवेभ्यो हविः प्रदीयत ' इति वचनात् यद्यपि हविःप्रदाने स्वाहाकार-
वषट्कारयोः विकल्पः प्रतीयते, तथापि यजतिचोदनाचोदितेषु वषट्कारः जुहोतिचोदना-
चोदितेषु स्वाहाकार इति जैमिनिकात्यायनापस्तम्बादिभिर्हविषिः व्यवस्थित एव
सोऽङ्गीकृतः । एवञ्च प्रकृते प्रस्तरप्रहरणस्य यागरूपत्वेन वषट्कारस्यैव प्राप्तेः
स्वाहाकारस्याऽप्राप्ततया प्रतिषेधो न घटते । क्रियते च प्रतिषेधः । तेनेदमवगम्यते-
यागरूपत्वेऽपि यत्राऽऽध्वर्यवः करणमन्त्रः, तत्रान्ते स्वाहाकारः प्रयोक्तव्य इति ।
अतश्च तथाप्राप्तस्य निषेधः वपायागादौ निषेधाभावात्स प्रयोक्तव्य इति ।

1. अपनीयत इति B² & Ad.
2. Ad & An read आसीनस्याश्रावणम्.
3. B. Ms omits प्रत्याश्रावणमलोपार्थम्.
4. अनूच्यते इति 'घ' पु.
5. Ad reads श्रुतिः
6. Ad & An read तत्र प्राप्तस्य.

काचित्त्वा स्वाहाकारप्रतिषेधाद्वषट्कारप्रदानेष्वापि यद्यदग्नौ प्राक्षिप्यते^१
समिदादि तत्र तत्र स्वाहाकारं कुर्वन्ति ॥ ७ ॥

न विधूनोति, नाऽवधूनोति, न विक्षिपति, न प्रमार्ष्टि,
न प्रतिमार्ष्टि, नानुऽमार्ष्टि, नोदञ्चं प्रहरेत् ॥ ८ ॥

विधूननं^२ कम्पनम् । अवधूननम् अवाचीनकम्पनम् ।^३विक्षेपो
विचालनम् दक्षिणत उत्तरतो वा ॥ ८ ॥

तिर्यञ्चं हस्तं धारयन् कर्षन्निवाऽऽहवनीये प्रहरति
॥ ९ ॥

न प्रतिशृणीयादित्युक्तम् ॥ १० ॥

प्रतिशरणमङ्गारेषु कुट्टनम् ।^४अत्यग्रमतिगताग्रमग्नेः ॥ ९, १० ॥

प्रथयित्वा प्रहरेद्यं कामयेत स्यस्य जायेतेति
॥ ११ ॥

आशीः प्रति प्रस्तरमवसृजति ॥ १२ ॥

इति षष्ठी कण्डिका ॥

अवसृजति विमुञ्चति ॥ १२ ॥

न्यञ्चं हस्तं पर्यावर्तयन् ॥ १ ॥

अग्नाद्रिमयेति सम्प्रेष्यति ॥ २ ॥

क. अत्र न प्रतिशृणाति, उपरीव^१ प्रहरति, नात्यग्रं प्रहरेत्, न पुरस्तात्प्रत्यस्येत् प्राञ्चं
प्रहरति, न विष्वञ्चं विधुयात्, ऊर्ध्वमुद्यौति, हस्तेन योयुष्यते^२ (तै. सं. २.६.९.)
इत्येते ब्राह्मणोक्ता धर्मा अनुसन्धेयाः । तत्रत्यस्यैव अत्यग्रपदस्य व्याख्यानमिदम् ।

१. क्षिप्यते इति 'ख' 'ड'.

२. धूननम् इति 'क' 'ख' 'ड'.

३. क्षेपणमिति B^२.

त्रिरञ्जलिनाऽऽग्नीध्रोऽविष्वञ्चं प्रस्तरमूर्ध्वमुद्यौति “रोहि-
तेन त्वाग्निर्देवतांगमय” त्वित्येतैः प्रतिमन्त्रम् ॥ ३ ॥

^१अविष्वञ्चं असर्वतोऽग्रम् ॥ १-३ ॥

अथैनमाहाग्नीध्रोऽनुप्रहरति ॥ ४ ॥

यत्प्रस्तरात्तृणमपातं तदनुप्रहरति ‘स्वगा तनुभ्य’
इति ॥ ५ ॥

‘एतदेतदि’ति त्रिरङ्गुल्या निर्दिश्याग्निमभिमन्त्रयत
‘आयुष्पा अग्नेऽस्यायुर्मे पाही’ति, ॥ ६ ॥

ध्रुवाऽसीत्यन्तर्वेदि पृथिवीमभिमृशति, ॥ ७ ॥

अथैनमाग्नीध्रः संवदस्वे’ति, ॥ ८ ॥

‘अगानग्नी’दित्यध्वर्युराह, ‘अगन्नि’त्याग्नीध्रः, ‘श्रा-
वये’त्यध्वर्युः, ‘श्रौषडि’त्याग्नीध्रः ॥ ९ ॥

एतदित्येतावता संवादः प्रहृतमेतदिति ॥

मध्यमं परिधिमन्वारभ्य सम्प्रेष्याति ‘स्वगा दैव्या
होतृभ्यस्स्वस्तिर्मानुषेभ्यः शंयोर्ब्रूही’ति ॥ १० ॥

अनूच्यमाने शंयुवाक आहवनीये परिधीन् प्रहरति
॥ ११ ॥

न ^कपरिधिप्रहरणार्थः शंयुवाकः । अतो गार्हपत्येऽपि भवति ॥ ४ ॥

क. सूक्तवाको याज्या इतिवत् शंयुवाको याज्या इत्यश्रवणान्न परिधिप्रहरणाङ्गत्वमिति ।

‘यं परिधिं पर्यधत्वा’ इति मध्यमं ‘यज्ञस्य पाथ’
उपसमित”मितीतरौ ॥ १२ ॥

उत्तरार्धस्याग्रमङ्गारेषूपोहति ॥ १३ ॥

‘यजमानं प्रथते’ति परिधीनाभिमन्त्र्य जुह्वामुपभृ-
तोऽग्रमवधाय ‘संस्त्रावभागा’ इति संस्त्रावेणाभिजुहोति
॥ १४ ॥

संस्त्रावेणाभिहोमः^१ परिध्यङ्गम् । अतो न^२ गार्हपत्ये । केचित्
वसवो वै रुद्रा आदित्याः संस्त्रावभागा इति देवतार्थत्वाद्विनापि
परिधिभिः गार्हपत्येऽपि कुर्वन्ति ॥ ५ ॥

अत्रैव त्विजो हविश्शेषान् भक्षयन्ति ॥ १५ ॥

इति सप्तमी कण्डिका ॥

अत्रैवेति हविश्शेषावधारणात्कृत्वा हविःशेषभक्षणं ।
हारियाजनेन प्रचरन्ति । अत्रैव भक्षयन्ति । तुरायणे न भक्षयन्तीति
केचित् ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये तृतीयप्रश्ने द्वितीयः पटलः समाप्तः ॥

अथ तृतीयः पटलः ॥

आज्यलेपान् प्रक्षाल्य सस्त्रुवे जुह्वपभृतावध्वर्युरा-
दत्ते वेदं होता स्फुरमाज्यस्थालीमुदकमण्डलुञ्चा^३ग्नीध्रः
॥ १ ॥

१. संस्त्रावाभिहोमः इति ‘ख’ पु.

२. न इति नास्ति ‘क’ पु.

३. यं परिधिं पर्यधत्वा अग्ने देव पणिभिर्नियमाणः । तं त एतमनुजोषं भराभि नेदेव स्वदपचेतया-
ते (तै. सं. १. ११. ३. १).

‘जुहूपभृतोर्विमोक्तार्थं नयनं हिरण्यकेशिनोक्तम् । १ अतोऽपत्नी-
संयाजायामपि पित्र्यायां क्रियते ॥ १ ॥

आग्नीध्रप्रथमाः पत्नीस्संयाजयिष्यन्त्यः प्रत्यञ्चो
यन्ति ॥ २ ॥

अग्रेण गार्हपत्यं दक्षिणेनाध्वर्युः प्रतिपद्यत उत्तरेणे-
तरौ ॥ ३ ॥

“अग्नेर्वामपन्नगृहस्य सदसि सादयामी”ति कस्त-
म्भ्यां सुचौ सादयित्वा “धुरि धुर्यौ पात”मिति युग-
धुरोः प्रोहति ॥ ४ ॥

कस्तम्भ्यां सादनं प्रोहणञ्च सुवाभ्यां यागपक्षेऽपि । पत्नीग्रहणेन
सोमादयो गृह्यन्ते । २ कस्तम्भी उपस्तम्भनार्था शकटस्य ॥ २-४ ॥

यदि पात्र्या निर्वपेदेताभ्यामेव यजुभ्यां स्फये सुचौ
सादयेत् ॥ ५ ॥

स्फयः सादेन कृते पुनरुपादीयते प्रत्याश्रावणार्थम् ॥ ५ ॥

सुगभ्यां सुवाभ्यां वा पत्नीस्संयाजयन्ति ॥ ६ ॥

सुवाभ्यामेकस्मिन् गृह्यते महति एक उपभृदर्थो ग्रहणे च ॥ ६ ॥

वेदमुपभृतं कृत्वा जुह्वा सुवेण चेत्येके ॥ ७ ॥

सुवेण चेति जुहूसहायो होमेऽपि ॥ ७ ॥

क. पत्नीसंयाजकाले जुहूपभृतोर्नयनं न पत्नीसंयाजाङ्गम्, किन्तु यज्ञे व्यापृतानां
पात्राणां तद्विमोचनार्थमेव । अतश्च यत्र पत्नीसंयाजा न भवन्ति पित्र्येष्टयादौ तत्रापि
तयोः पश्चान्नयनमिति ।

ख. शकटस्याऽग्रभागेऽवस्थितः शकटधारणकाष्ठविशेषः ।

अपरेण गार्हपत्यमूर्ध्वज्ञव आसीनाः ध्वानेनोपांशु
वा पत्नीस्संयाजयन्ति ॥ ८ ॥

अक्षरव्यञ्जनानामुपलीब्धः ध्वानः । करणवदशब्दमनःप्रयोग
उपांशु । १आश्रावणादीनामपि ॥ ८ ॥

दक्षिणोऽध्वर्युरुत्तरत आग्नीध्रो मध्ये होता ॥ ९ ॥

आज्येन सोमत्वष्टराविष्टा जाघन्या पत्नीस्संया-
जयन्ति । आज्यस्य वा यथागृहीतेन ॥ १० ॥

१जाघन्या एवं चतुरवत्तं भक्षस्य" पशोर्देवपत्नीनामेव १यागः ।
१केचित्पशुवदिडावर्जम् । आज्यस्य वा यथागृहीतेनेति पूर्णो
वाऽपूर्णो वा ॥ १० ॥

‘सोमायाऽनुब्राहि’ ‘सोमं यजे’ति सम्प्रैवावुत्तरार्धे
जुहोति ॥ ११ ॥

एवमितरांस्त्वष्टारम् ॥ १२ ॥

इत्यष्टमी कडिका ॥

क. पत्नीसंयाजे आश्रावणादीनामव्ययमेव स्वरः । न कुष्ट इति, अतः कुष्टस्वरापवाद-
विधिरयम् ।

ख. जाघनी पशोः पुच्छम् । तस्या आज्येन सह विकल्पः । जाघन्या पत्नीसंयाजकरण-
पक्षे जाघनी आपणतो प्राह्या, न तदर्थं पशुविशसनमिति पूर्वमीमांसायां निर्णीतम् ।

(See पू. मी. ३. ३. १०.)

ग. यो यजमानस्य गृहेऽन्यत्र वा भक्षणार्थमुपयुक्तः पशुः तस्य पुच्छमानीय तेन देव-
पत्नय एव यष्टव्याः । सोमत्वष्टराविष्टा इत्युक्त्वाऽनन्तरमेव जाघनीविधानात् ।

घ. केचिदिडावर्जं पशुवत्कुर्वन्ति । पशौ देवपत्नीगृहपतियागयोर्द्वयोरपि जाघनीद्रव्य-
कत्वश्रवणात् तद्वदेवात्रापीति । एवञ्चात्र गृहपतियागस्यापि जाघन्येव द्रव्यमिति
फलितम् । जाघनीपक्षे सर्वा अपि देवता जाघन्यैवेति प्रयोगकारः ।

‘वाजलिङ्गत्वादृचः सोमायाऽनुब्रूहीत्युच्यते मा भूत्सोमाय वाजिने इति । सर्वे पत्नीसंयाजा उत्तरार्धे ॥ १२ ॥

देवानां पत्नीरग्निं गृहपतिमिति ॥ १ ॥

दक्षिणतस्त्वष्टारमुत्तरतो वा मध्येऽग्निं गृहपातिम् ॥ २ ॥

दक्षिणतस्सोमऽधोत्तरतो वा त्वष्टा । तयोर्मध्ये गृहपतिः । कोचि-
दग्नेर्दक्षिणतस्त्वष्टा मध्ये च गृहपतिरिति विकल्पः ॥ २ ॥

आहवनीयतः परिश्रिते देवानां पत्नीरपरिश्रिते वा ॥ ३ ॥

राकां पुत्रकामो यजेत सिनीवालीं पशुकामः कुहूं
पुष्टिकामः ॥ ४ ॥

नित्यवदेके समामनन्ति ॥ ५ ॥

पुरस्ताद्देवपत्नीभ्य एता एके समामनन्ति, उपरि-
ष्टाद्वा ॥ ६ ॥

पूर्ववद्वोतुरङ्गुलिपर्वणी अङ्गोपस्पृष्टोदकाय होतुर्हस्ते
चतुर आज्यविन्दूनिडामवद्यति षडग्नीध्रः ॥ ७ ॥

- क. अस्य ‘आप्पायस्व, सन्ते पर्याप्ति’ इति याज्यानुवाक्ये । तत्र ‘भवा वाजस्य’
‘समुयन्तु वाजाः’ इति वाजशब्दश्रवणात्तद्विशिष्टस्यैव देवतात्वं मां भवतु इत्येतदर्थं
सूत्रे देवतानामग्रहणमिति । विधिगतशब्दस्य देवतात्वात् तत्र च केवलस्यैव
श्रवणात्तस्यैव देवतात्वमिति ।

न कुष्ठेन पत्नीसंयाजानामश्रुतप्रत्याश्रुतादीनि बहुचानामूर्ध्वश्च शंयुवाकादीति वचनात् । अग्नीधो हस्ते षडाज्यविन्दुन ॥ ७ ॥

उपहूयमानामन्वारभन्तेऽध्वर्युराग्नीध्रः पत्नी च ॥ ८ ॥

उपहूतां प्राशनीतो होताऽऽग्नीध्रश्च ॥ ९ ॥

अत्र सुवेण सम्पत्नीयञ्जुहोति पत्न्यामन्वारब्धयां
“सम्पत्नी पत्या सुकृतेन गच्छतां यज्ञस्य युक्तौ
धुर्याविभूताम् । सञ्जानानौ विजहतामरातीर्दिवि ज्योति-
रजरमारभेता २स्वाहे”ति ॥ १० ॥

^१पत्न्यभावेऽपि न निवर्तते ^२सम्पत्नीयहोमः । प्रवसन्त्या अपि पत्न्याः
फलं विद्यत इति । न च पत्नीसंयाजाङ्गम् । अतः ^३पिथ्यायामपत्नी-
संयाजायामपि भवति ॥ १० ॥

पुरस्तादेवपत्नीभ्य एतामेके समामनन्त्युपरिष्ठाद्वा ।
उपरिष्ठाद्वा पिष्टलेपफलीकरणहोमाभ्याम् ॥ ११ ॥

[^३उपरिष्ठाद्वा पिष्टलेपफलीकरणहोमाभ्याम् ॥ ११ ॥]

दक्षिणाग्नाविधमप्रव्रश्चनान्यभ्याधाय पिष्टलेपफली-
करणहोमौ जुहोति ॥ १२ ॥

इति नवमी कण्डिका ॥

क. कुष्ठेन शोष इति स्थिष्टकृतप्रमृति कुष्ठस्वरविधानेऽपि न पत्नीसंयाजेषु कुष्ठस्वरः,
विशेषविहितेनोपांशुस्वरेण बाधादिति ।

ख. मन्त्रस्य सम्पत्नीपदघटितत्वात् तत्साधनकर्मणस्तन्नाम ।

१. पत्न्यभावेऽपि सम्पत्नीहोम इति B^२.

२. B. Ms. reads पत्नीसंयाजामावेऽपि.

३. कुष्ठान्तगतो भागः B^२ नास्ति, लेखकप्रमादात् नुद्धितः प्रतिभाति ।

पिष्टलेपः कृष्णाजिनात् दृषदश्रोपलादेश्च । पिष्टलेपफलीकरणाभावे
तयोर्निवृत्तिः, तन्नामधेयत्वात् ॥ १२ ॥ ९ ॥

फलीकरणहोमं पूर्वमेतद्वा विपरीतम् । चतुर्गृहीतआज्ये
फलीकरणानोप्या “भेऽदब्धायोऽशीततनो” इति जुहोति ।
एवं पिष्टलेपा” नुल्लखले मुसले यच्च शूर्प आशिश्लेष दृषदि
यत्कपाले । अव प्रुषो विप्रुषस्संयजामि विश्वे देवा हवि-
रिदं जुषन्ताम् । यज्ञे या विप्रुषस्सान्ति बह्वीरन्तो
तास्सर्वासिस्वष्टास्मुहुता जुहोामे स्वाहे”ति ॥ १ ॥

या सरस्वती विशो भगीना तस्यै स्वाहा । या
सरस्वती वेशभगीना तस्यै स्वाहा, इन्द्रोऽपानस्य केह म-
नसो वेशान् कुरु सुमनसस्सजातान् स्वाहे”ति दक्षिणाग्नौ
प्रतिमन्त्रं जुहोति ॥ २ ॥

‘वेदोऽसी’ति वेदं होता पत्न्या उपस्थे त्रिः प्रास्यति
॥ ३ ॥

‘निर्द्विषन्तं निररातिं नुदे’तीतरा प्रास्तं प्रास्तं
प्रति निरस्यति ॥ ४ ॥

निरसनव्यवायाद्वेदप्रासनमन्त्रावृत्तिः । वेदस्य च प्रासनं पत्नी-
संस्कारः । अतः प्रतिपत्तिं भवति । वरुणप्रधासेषु च द्वयोर्वेदयोः प्रास-
नमुभयसंस्कारत्वात् । केचित्पत्नीसंस्कारं, “विन्दते प्रजाम्” इति
लिङ्गात् । तदा त्वेकस्य प्रासनम् ॥ ४ ॥

१. अग्नेऽदब्धायोऽशीततनो पाहि माय दिवः पाहि प्रक्षित्ये पाहि दुर्दिश्यै पाहि दुरघ्न्यै पाहि
दुश्चिन्तायै पाहि पाहि कृणु प्रुषदा योनिश्च स्वाहा ॥ (तै. सं. १.१.१३.१.)
धृ. भा. १८

१“तन्तुं तन्वन्नि”ति वेदं होता गार्हपत्यात्प्रक्रम्य
सन्ततमाहवनीयात् स्तृणात्या वा वेदेः ॥ ५ ॥

स्तरणं भेदेन, वेदिभेदात् । मर्यादा आवेदेरिति ॥ ५ ॥

२“इमं विष्यामि” इति पत्नी योक्त्रपाशं विमुञ्चते
॥ ६ ॥

होता चैयोक्त्रं विमुञ्चति न तदा पत्नी । कर्तृभेदाद्वा
समुच्चयः ॥ ६ ॥

तस्यास्सयोक्त्रेऽञ्जलौ पूर्णपात्रमानयाति ॥ ७ ॥

३“समायुषा सम्प्रजये”त्यानीयमाने जपति ॥ ८ ॥

प्रतिपत्तिं पूर्णपात्रनिनयनम् ॥ ७, ८ ॥

निनीय मुखं विमृज्योत्तिष्ठति ‘पुष्टिमती पशुमती
प्रजावती गृहमेधिनी भूयास’मिति ॥ ९ ॥

इति दशमी कण्डिका

निनीयोदकलिप्तेन हस्तेन मुखविमार्गः । उत्थानमन्त्रः पुष्टिम-
तीति ॥ ९ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते तृतीयप्रश्ने

तृतीयः पटलः समाप्तः ॥

क. यदा बहुचर्हौत्रं क्रियते तदा तद्विध्यनुसारेण होतुरेव योक्त्रविमोचनम् । ततश्च पत्नी
योक्त्रं न विमुञ्चत् । अथवोभयोः कर्तृत्वं समुच्चयेन । होता प्रस्थिं विस्मृतयति, पत्नी
विमुञ्चतीति ।

१. तन्तुं तन्वन् रजसो भानुमन्विद् विमृज्योत्तिष्ठति पथो रक्ष धिया कृतान् । अनुत्थणं वयत जोषुवामपो
मनुभवं जनया दैव्यं जनम् ॥ (तै. सं. ३. ४. २. २).

२. इमं विष्यामि वरुणस्य पाशं यमकन्धीत सविता सुकेतः । धातुश्च योनौ सुकृतस्य लोके स्थोनं मे
सह पत्या करोमि ॥ (तै. सं. १. १. १०. २).

३. समायुषा सम्प्रजया समग्ने वर्चसा पुनः । सं परनी पत्या सज्जच्छे समारमा तनु वा मम ॥

चतुर्थः पटलः

यथैतमाहवनीयं गत्वा जुह्वा सुवेण वा सर्वप्रायश्चित्तानि जुहोति ॥ १ ॥

अविज्ञातदोषनिर्घातार्थानि सर्वप्रायश्चित्तानि । सर्वत्राऽऽप्यायनम्, 'अनेकार्थत्वात् यस्माद्धुवाया होमः । यत्र नास्त्यर्थः तत्र न क्रियते । व्यथेडान्ते स्विष्टकृति परिसमाप्नोते । उपदेशस्तु-त्रिर्न करोत्याप्यायनम् । एकः सुवस्समिष्टयजुष इति ॥ १ ॥

(१) ब्रह्म प्रतिष्ठा मनस इत्येषा ॥ आश्रावितमत्याश्रावितं वषट्कृतमत्यनूक्तञ्च यज्ञे । अतिरिक्तं कर्मणो यच्च हीनं यज्ञः पर्वाणि प्रतिरन्नेति कल्पयन् स्वाहाकृताहुतिरेतु देवान् ॥ यद्धो देवा अति पादयानि वाचा चित् प्रयतं देव-हेडनम् । अरायो अस्मा ५ अभिदुच्छुनायतेऽन्यत्रास्मन्मरु-तस्तन्निधेतन ॥ ततम्म आपस्तदुतायते पुनस्स्वादिष्टा धीति-रूचथाय शस्यते । अय ५ समुद्र उत विश्वभेषजस्स्वाहा कृतस्य समु तृणुतर्भुवः ॥ (१) उद्वयन्तमसस्परि (२) उदु त्यं (३) चि-

क. यथा इडान्ता आतिथ्या सन्तिष्ठन्ते, तत्र स्विष्टकृत्यन्तमेव होमो न ततः परम् । तत्रेतरत्र प्रयोजनाभावात्ताऽऽप्यायनम् ।

१. सर्वत्राप्यायनकार्थत्वात् इति 'व' पु; सर्वत्राप्यायनमेकार्थत्वात् इति 'व' पु.
१. ब्रह्म प्रतिष्ठा मनसो ब्रह्म वाचो ब्रह्म यज्ञानां हविषा गावस्य । अतिरिक्तं कर्मणो यच्च हीनं यज्ञः पर्वाणि प्रतिरन्नेति कल्पयन्स्वाहा कृताहुतिरेतु देवान् (तै. ब्रा. ३. ७. ११, १.)
२. उद्वयं तमसस्परि पश्यन्तो ज्योतिरुत्तमम् । देवं देवत्रा सूर्यमग्नम् ज्योतिरुत्तमम् ॥ (तै. सं. ४. १. ७. ४)
३. उदु त्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः । दक्षे विश्वाय सूर्यम् । (तै. सं. १. २. ८. २).
४. चित्रं देवानामुद्गादनीकं चक्षुर्मित्रस्य वरुणस्याग्नेः । आ प्रा यावापृथिवी अन्तरिक्षं सूर्य आत्मा जगत्स्त्वष्ट्युषश्च ॥ (तै. सं. २. ४. १. ४).

अ (१)मिमं मे वरुण (२)तत्त्वा यामि (३)त्वन्नो अग्ने (४)स-
त्वन्नो अग्ने । त्वमग्ने अयास्यया सन्मनसा हितः । अया-
सन् हव्यमूहिषेऽयानो धेहि भेषजम् ॥ (५)प्रजापत इत्येवा ।
इष्टेभ्यस्स्वाहा वषट्निष्टेभ्यस्स्वाहा । भेषजं दुरिष्ट्यै
स्वाहा निष्कृत्यै स्वाहा । दौराध्यै स्वाहा दैवीभ्यस्तनूभ्य-
स्स्वाहा । ऋध्यै स्वाहा समृध्यै स्वाहा । अयाश्चाग्नेऽस्य-
नाभिः शस्तीश्च सत्यमित्वमया आसि । अयसा मनसा
धृतोऽयसा हव्यमूहिषेऽयानो धेहि भेषजम् ॥ यदस्मिन्
यज्ञेऽन्तरगाममन्त्रतः कर्मतो वा । अनयाऽऽहुत्या तच्छ-
मयामि सर्वं तृप्यन्तु देवा आवृषन्तां घृतेन ॥ २ ॥

इत्येकादशी कण्डिका ॥

आज्ञातमनाज्ञातममतञ्च मतञ्च यत् । जातवेदस्स-
न्धेहि त्वं हि वेत्थ यथातथम् ॥ यदकर्म यन्नाकर्म यद-
त्यरोचि यन्नात्यरोचि । अग्निष्टत्स्विष्टकृद्विद्वान् सर्वं स्विष्टं
सुहुतं करोतु ॥ यदस्य कर्मणोऽत्यरीरिचं यद्वा न्यूनभिहा-
करम् । अग्निष्टत्स्विष्टकृद्विद्वान् सर्वं स्विष्टं सुहुतं करोतु ॥
यत् इन्द्र भयामहे ततो नो अभयं कृधि । मघवञ्छाधि

१. इमं मे वरुण ध्रुवी हवमद्या च गृह्य । त्वामवस्तुराचके ॥ (तै. सं. २. २. ११. ६).
२. तत्त्वा यामि ब्रह्मणो वन्दमानस्तदाशस्ते यत्रमानो हविर्भिः । अहेडमानो वरुणेह बोधुस्तस्य मा न
आयुः प्रमोषीः ॥
३. त्वन्नो अग्ने वरुणस्य विद्वान्देवस्य हेडोऽवयासिसीष्ठाः । यजिष्ठो बहितमशोशुचानो विश्वा
द्वेषासि प्रमुमुक्ष्यस्मत ॥
४. स त्वन्नो अग्नेऽवमो भवोती नेदिष्ठो अस्या उपसो वृष्टो । अवयक्ष नो वरुणरराणो बीहि
मुडीक्ष सुहवो न एधि ॥ (तै. सं. २. ५. १२. ३)

तव तन्न ऊतये वि द्विषो वि मृधो जहि ॥ स्वस्तिदा विश-
 स्पतिर्दृत्रहा विमृधो वशी । वृषेन्द्रः पुर एतु नस्स्व-
 स्तिदा अभयंकरः ॥ आभिर्गीर्भिर्यदतो न ऊनमाप्या-
 यय हरिवो वर्धमानः । यदा स्तोतृभ्यो महि गोत्रा
 रुजासि भूयिष्ठभाजो अध ते स्याम ॥ अनाज्ञातं यदाज्ञातं
 यज्ञस्य क्रियते मिथु । अग्ने तदस्य कल्पय त्व॥हि
 वेत्थ यथातथम् ॥ पुरुषसम्मितो यज्ञो यज्ञः पुरुषस-
 मितः । अग्ने तदस्य कल्पय त्व॥हि वेत्थ यथातथम् ॥
 यत्पाकत्रा मनसा दीनदक्षा न यज्ञस्य मन्वते मर्तासः ।
 अग्निष्टद्धोता क्रतुविद्विजानन् यजिष्ठो देवा॥ऋतुशो
 यजाति ॥ यद्विदा॥सो यद्विद्वा॥सो मुग्धाः कुर्वन्त्यृ-
 त्विजः । अग्निर्मा तस्मादेनसः श्रद्धा देवा च मुञ्चताम्
 ॥ १ ॥

इति द्वादशी काण्डिका ॥

अयाडग्निर्जातवेदा अन्तरः पूर्वो आस्मिन्निषद्य ।
 सन्वन्त्सनि॥सुविमुचा विमुञ्च धेह्यस्मासु द्रविणं जातवेदो
 यच्च भद्रम् ॥ ये ते शतं वरुण ये सहस्रं यज्ञियाः पाशा
 वितताः पुरुत्रा । तेभ्यो न इन्द्रस्सवितोत विष्णुर्विश्वे देवा
 मुञ्चन्तु मरुतस्वस्त्या ॥ १यो भूताना १मुद्ध्यस्वाग्ने १उदु-
 त्तममिति व्याहृतीभिर्विहृताभिस्समस्ताभिश्च हुत्वा ॥ १ ॥

“पुनः कृण्व॥स्त्वा” इति यस्यास्सा “ उद्ध्यस्व ” इति ऋक् ।
 “ उदुत्तमम् ” इति १परिच्छेदात् द्वौ गणौ । व्यावृत्त्यर्थे पुनर्गृह्यते ॥ १ ॥

1. B. Ms reads परिच्छेदार्यम्.

१. See page 126 for यो भूतानाम्

२. उद्ध्यस्वाग्ने प्रतिज्ञागृह्येनमिष्टापूर्तं स॥सृष्टायामयश्च ।

(पुनः कृण्व॥स्त्वा पितरं युवानमन्वाता॥सीत् स्वयि तन्तुमेतम् ॥ तै. सं.)

३. See page 139 for उदुत्तमम्

पूर्ववद्ध्रुवामाप्यास्य 'देवा गातुविद' इत्यन्तर्वेद्यूर्ध्व-
स्तिष्ठन् ध्रुवया समिष्टयजुर्जुहोति ॥ २ ॥

पूर्ववदाप्यायनं वचनकृतम् । समिष्टयजुरित्येकवचनादन्त एव होमः
स्वाहाकारेण । यद्यन्ते न क्रियते मध्यमो न स्यात् । अतोऽन्तर्वर्तिनाम-
प्रदानार्थत्वम् । पुरस्तादन्ते वा स्वाहाकारः प्रदानार्थः । “पुरस्तात्स्वाहा-
कारा वा” इति ॥ २ ॥

मध्यमे स्वाहाकारे वहिरनुप्रहरति ॥ ३ ॥

बहिःप्रहरणस्य कालमात्रम् । तस्मात् पिथ्यायां प्रहियते अभावेऽ-
पि समिष्टयजुषः ॥ ३ ॥

यदि यजमानः प्रवसेत् “प्रजापतेर्विभान्नाम लोक”
इति ध्रुवायां यजमानभागमवधाय समिष्टयजुषा सह
जुहुयात् ॥ ४ ॥

अभिस्तृणीहि परिधेहि वेदिं जामिं मा हिंसीरमुया
शयाना । होतृषदना हरितासुवर्णा निष्का इमे यज-
मानस्य ब्रध्न” इति होतृषदनैर्वेदिमभिस्तीर्य “को वोऽयो
क्षीत्स वो विमुञ्चत्व” इत्यन्तर्वेदि प्रणीता आसाद्य विमु-
ञ्चति ॥ ५ ॥

हरितत्वं होतृषदनानां लिङ्गात् । विमोकार्थो मन्त्रः प्रणीता-
नाम् ॥ ५ ॥

क. “पुरस्तात्स्वाहाकारा वा अन्ये देवा उपरिष्ठात्स्वाहाकारा अन्ये” (तै. सं. ३, १, ४.)
इति श्रुतिबलादायस्याऽन्त्यस्य वा स्वाहाकारस्य हविःप्रदानार्थत्वं । न मध्य-
गतस्येति ।

‘यानि घर्मे कपालानि’ इति चतुष्पदयच्चा कपालानि
विमुच्य संख्यायोद्वासयति ॥ ४ ॥

चतुष्पदयोति ज्ञानार्थम् । कृत्वा विमोकं गणना ॥ ४ ॥

सन्तिष्ठेते दर्शपूर्णमासौ ॥ ५ ॥

ततस्समाप्तिराध्वर्यवस्य ॥ ५ ॥

शंखन्तं वाऽऽहवनीये संस्थापयेदाज्येडान्तं गार्हपत्ये,
इडान्तं वाऽऽहवनीये शंखन्तं गार्हपत्ये ॥ ६ ॥

यदि शंखन्तं पश्चात्स्यात् वेदात्तृणमपादाय जुह्वामग्र-
मञ्ज्यात् स्तुवे मध्यमुपभृति वाऽऽज्यस्थाल्यां मूलम् ।
तस्य प्रस्तरवत् कल्पः सूक्तवाकाद्याशंयुवाकात् ॥ ७ ॥

उभयाग्निसंयुक्ते उत्तरे द्वे संस्थे । अग्निग्रहणं पूर्वापरदेशलक्षणार्थम् ।
न च कल्पचतुष्टयम्, वाशब्दस्य द्विरेव पाठात्^१ । शंखन्तं संस्त्रावान्त-
माहवनीये कर्म । तत्र हविःशेषभक्षणनिवृत्तिः । ध्रौवस्य च समाप्तिः
पूर्वमेव । नोपवेषप्रणीताविसर्गौ । ‘यजमानपत्नीकर्मणामनिवृत्तिः’^२ ।
अन्यो वा वृतो होता ब्रह्माऽऽग्नीध्रो वा अन्तर्वेद्यासाद्य विमोकं कृत्वा
प्रणीतानां धारां स्त्रावयेत् । पूर्णपात्रनिनयनञ्च कुर्यात्, पत्न्यास्तदर्थत्वात् ।
आज्येडां भक्षयित्वा समाप्तिः । ‘न जुहोति सम्पत्नीयं । यद्यहुतः ।

क. पुरोडाशश्रपणार्थमुपहितानां कपालानां समूहीकरणं विमोकः ।

ख. आध्वर्यवसमापयनन्तरं कर्मान्तरोपदेशात् आध्वर्यवस्यैव समाप्तिः । न तु याजमानस्य ।
अतो यजमानकर्मणां पत्नीकर्मणाञ्चानुष्ठानमेव न त्याग इति ।

ग. पत्नीसंयाजमध्ये सम्पत्नीयहोमः प्रमादाद्यहुतः स्यात् तदा तस्य न पुनः करण-
मिति ।

१. यानि घर्मे कपालान्युपचिन्वन्ति वेधसः । पूणस्तान्यपि त्रत इन्द्रवायु विमुञ्चताम् ॥ (तै. सं.

१. १. ८.)

१. B. 2. reads इतरे

२ द्विदेशपाठात् इति ‘क’ पु.

३ यजमानकर्मणां निवृत्तिः B. 2.

४ आग्नीध्र्याश्च इति नास्ति * पु. B, 2.

हूयन्ते दक्षिणाग्निहोमाः । अग्निनियमात् अनिवृत्ति^कर्वा याजमानस्यापि । यत्राध्वर्युरुपरमति आहवनीयसमीपस्थस्य प्रणीताविसर्गस्य गार्हपत्यसमीपस्थस्य योक्त्रविमोकादेः । इतरथा इडान्तनियमोऽनर्थकस्स्यात्, यदि मिश्राणि चतुर्धाकरणादीनि क्रियेरन् । अतोऽध्वर्युरेतानि कर्माणि करोतीति ब्रूयात् ।

केचित् पृथगेतासंस्थाः कल्पयन्ति । तेषामाहवनीयग्रहणमनर्थकम् । इडान्ते दक्षिणाचतुर्धाकरणादेर्निवृत्तिः । आज्येडां भक्षयित्वा वेदान्तृणमपादाय तस्यैवावयवं 'आयुषे त्वे'ति निधाया^१ विष्णुकृतस्सूक्तवाकः । आहवनीये परिधयो न क्षिप्यन्ते । न च संस्त्रावः क्रियते,^२ शंयुवाकानङ्गत्वात्^३ ततो दक्षिणाग्निहोमाः । सर्वत्र समानं^४ विष्णुकमादि याजमानम् ॥ ७ ॥

स्वर्गकामो दर्शपूर्णमासौ, एककामः सर्वकामो वा ॥ ८ ॥

युगपत्कामयेताऽऽहारपृथक्त्वे वा ॥ ९ ॥

यदैककामः तदा स्वर्ग एवाऽऽद्ये कामयितव्यः ।^१ आहारपृथक्त्वे वा स्वर्गादीन्^२ वा युगपत्पौर्णमासे पौर्णमासे एकैककामः ॥ ९ ॥

- क. निवृत्तिर्वा इत्यनेन पूर्वोक्तपक्षवैपरीत्येनोच्यते । अथवा याजमानस्यापि निवृत्तिरेव । यदि तस्याऽनिवृत्तिः 'संस्थापयेदि' त्यविशेषश्रवणमनर्थकं स्यात् यशुभयकर्तृकाः ।
- ख. सूत्रे शंयन्तं वाऽऽहवनीये इत्येकः पक्षः । आज्येडान्तं गार्हपत्य इति द्वितीयः । इडान्तं वाऽऽहवनीय इति तृतीयः । शंयन्तं गार्हपत्य इति चतुर्थः । एवं चतुरः पक्षान् कल्पयन्ति । तत्रोभयत्राऽऽहवनीयग्रहणमनर्थकं भवति । आहवनीयसमीप एव शंयिष्येदयोः क्रियमाणत्वात् अन्यत्र प्रसक्त्यभावादाहवनीयग्रहणमनर्थकमिति ।
- ग. यजमानपत्नीकर्मणां निवृत्तिपक्षेऽपि विष्णुकमादि कर्तव्यमेवेति । तत्र ऋत्विग्न्यापारानपेक्षत्वात् आत्मसंस्कारत्वाच्चेति ।
- घ. सर्वकामपक्षे एकैकस्मिन् प्रयोगे एकैकं फलम्, इति तत्तत्प्रयोगकाले तत्तत्फलं कामयेत् । अथवा सकृदेव सर्वप्रयोगारम्भे तत्तत्प्रयोगजन्यत्वेन तानि तानि फलानि कामयेत् इति । आहारः प्रयोगः, तस्य पृथक्त्वं भेदः ।

१. इडान्ते चतुर्धाकरणादेर्निवृत्तिः इति 'क' पु; इडान्ते चतुर्धाकरणंदक्षिणादेर्निवृत्तिः इति B. 2.

२. Ad omits क्रियते

३. B. 2. reads शंयुवाकांगत्वात्

४. स्वर्गादिना युगपदिति B. 2.

ताभ्यां यावज्जीवं यजेत, त्रिंशत् वा वर्षाणि, जीर्णो वा विरमेत् ॥ १० ॥

^कयावज्जीवादिसङ्कल्पः^१ । ^खदर्शपूर्णमासयोरुपरमे तद्विकारणामप्युपरमः तत्प्रकृतित्वात् । ^गदर्विहोमाग्रयणं तु क्रियते । ^घदर्विहोमसोमानामपि^२ निवृत्तिः । ^ङकेवलमग्निहोत्रमित्युपदेशः । ^चअग्निहोत्रमेव^३ जुहुयादिति कात्यायनमतिश्च ॥ १० ॥

द्वे पौर्णमास्यौ द्वे अमावास्ये यजेत यः कामयेत-
धनुयामित्युक्त्वाऽऽहैकामेव यजेतेति ॥ ११ ॥

इति चतुर्दशी कण्डिका

^{प्र}प्रतिपद्वितीययोरिज्या ऋद्धिकामस्य, 'यमद्येजान्' मिति लिङ्गात् ।
^{पौ}पौर्णमासीप्रतिपदोरित्युपदेशः, साकमेधेषु विरोधात् । ^एएकाम्युद्धि-

- क. सूत्रोक्तेषु यावज्जीवादिकेषु विकल्पः । तत्र यं कञ्चन पक्षमाश्रयेत् । तं च प्रथम-
प्रयोगारम्भ एव सङ्कल्पे उल्लिखेत् । यथा—यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यक्ष्य इत्यादि ।
ख. अयं भावः—अन्वारम्भणीयया यजमानः संस्क्रियते, तथैव सिद्धान्तात् । तत्तत्संस्कृत
एव दर्शपूर्णमासयोस्तद्विकारेषु चाधिकारी । अतश्च दर्शपूर्णमासोपरमे तत्प्रयुक्ता-
न्वारम्भणीयाज्यापूर्वनाशात् तन्नशे च तज्जन्यसंस्करणाशत् तद्वद्वितस्य विकृताव-
नधिकार इति । परमाग्रयणेष्टिः कर्तव्या अग्निहोत्रञ्च । तस्य नाहिताग्नेरपि विधानादिति ।
ग. 'ताभ्यां यावज्जीवम्' इत्यत्र ताभ्यामिति नित्यकर्ममात्रोपलक्षणम् । एवञ्च विरमणपक्षे
सर्वेषां नित्यकर्मणां निवृत्तिः । अतो दर्विहोमसोमादयोऽपि न क्रियेरन् । केवलमग्नि-
होत्रं परं कर्तव्यमेव । चतुरात्रमहूयमानो लौकिकस्तम्पयते—ज्रामयै वा एतत्सत्रं
यदग्निहोत्रं जरया चैव मृत्युना च विमुच्यते ” इत्यादिश्रुतिभ्यः ।
घ. यदा द्वयोः पौर्णमास्योरनुष्ठानं, तदैकः प्रयोगः पौर्णमास्यनन्तरप्रतिपदि । एकात-
दनन्तरद्वितीयायामिति । एवममावास्यायामपि । आमावास्यप्रयोगे 'यमद्येजानं
पश्चाश्चन्द्रमा अम्युदेति अस्मिन्नेवास्मै लोकेऽर्धुक्तं भवतो' इति श्रवणात् ।
ङ. पौर्णमास्यां प्रतिपदि चेत्युपदेशमतम् । 'द्वे अमावास्ये' इति वचनात् चतुर्दस्या-
मारभ्य पञ्चदश्यामेकस्य समाप्तिः । पञ्चदश्यामारभ्य प्रतिपद्येकस्य समाप्तिः अन्यथा
साकमेधविरोधात् । साकमेधे चातुर्मास्यान्तर्गते तृतीये पर्वणि 'अहं चातुर्मास्येन
यजेत' इतिश्रुते द्रव्यकालिकत्वं पञ्चदशीप्रतिपदावादायैव सम्पाद्यते तद्वदिति ।
च. ऋद्धिकामविषय एव पूर्वं 'एकामेव यजेत' (तै. सं. २, ९, ९, ३) इति
वचनादनेन प्रयोगद्वयेनैकप्रयोगो विकल्प्यते । एवञ्च ऋद्धिकामस्याऽप्येकप्रयोगो
लभ्यते । एतदर्थमेव 'एकामेव' इति पुनर्विधानमिति ।

१. B. Ms reads यावज्जीवसङ्कल्पः

२. दर्विहोमानां सोमानामपि इति 'घ' पु.

३. विकाराश्च इति 'क' ङ.

कामस्य लभ्यते । योऽप्येककामः तस्यापि ऋद्धिकामो लभ्यत इति
पुनरारम्भः ॥ ११ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते तृतीयप्रश्ने
चतुर्थः पटलः ॥

अथ पञ्चमः पटलः

संस्थाप्य पौर्णमासीमिन्द्राय वैमृधाय पुरोडाशमेका-
दशकपालमनुनिर्वपति ॥ १ ॥

समानतन्त्रमेके समामनन्ति ॥ २ ॥

क. समानतन्त्रे वैमृधे सोमयाजिनो नानाबीजधर्मः, प्रकृतावूहविरो-
धात् ^ख 'एन्द्राग्रधिकारश्च' । अत आमावास्यं तन्त्रम् । उपदेशो यथाभाग-
मिति । समानतन्त्रेऽपि भवत्यूहः ^ग 'विकृत्याश्रयणात् ॥ १, २ ॥

तस्य याथाकामी प्रक्रमे । प्रक्रमात्तु नियम्यते ॥ ३ ॥

अनित्यश्चाऽस्याऽऽरम्भः । ^ख 'यद्यग्रे ^ग निरूप्य नानुनिर्वपेत्' इति ।
यस्यारब्धस्तस्य निधतः याथाकामी प्रक्रम इति । यथास्य काम इच्छा
तथा प्रयुक्त इति याथाकामी । समानतन्त्रे नानातन्त्रे च याथाकामी-
त्युपदेशः ॥ ३ ॥

क. प्रथमसूत्रे पौर्णमासीसमाप्स्यनन्तरं वैमृधेष्टेः भिन्नतन्त्रेण पृथक् प्रयोगो विहितः ।
द्वितीये तु तस्यास्सहैव एकतन्त्रेण प्रयोगो विहितः । तत्र समानतन्त्रप्रयोगे 'स सो-
मेनेष्ट्वाऽग्नीषोमीयो भवति' इति वचनबलात् सोमयाजिनोऽग्नीषोमीयपुरोडाशोऽपि
भवति । एवञ्चाऽऽग्नेयाग्नीषोमीयवैमृधपुरोडाशानां त्रयाणां सत्वात् पुरोडाशार्थं
संयवनानन्तरभाविपिण्डविभागकाले प्रयुज्यमाने 'यथाभागं व्यावर्तयाम्' इति
मन्त्रे व्यावर्तयमिति प्राप्तस्याऽकरणम्, प्रकृतावूहनिषेधादिति ।

ख. वैमृधस्य पृथगनुष्ठानपक्ष इदम् ।

ग. वैमृधस्य विकृतिरूपत्वेन तदनुरोधेनोहः न दोषाय । अतो बहुवचनान्तेनोह एवेति ।
अयमेव (ऊहपक्ष एव) इदानीं प्रचलति ।

घ. वैमृधस्य पौर्णमास्यद्वयश्रवणेऽपि तस्यानुष्ठानं न नियतम् । अतस्तस्याऽऽरम्भः
ऐच्छिकः । यद्यारभ्येताग्रेऽनुष्ठानमवश्यं कर्तव्यम्, न तस्य त्याग इति ।

१. विकाराश्च इति 'क' 'ङ' ।

२. B. Ms reads यद्यग्नये निरूप्यानुनिर्वपेदिति श्रुतौ यद्विशिष्टश्रवणात्,

अग्नीषोमीयादीनि त्रीणि । वैमृधं कृत्वा भ्रातृव्यवतो भ्रातृव्यो मा
बाधतामिति । अदितिर्देवताऽस्येत्यादित्यः । तथा सरस्वत्यादीन्यमावास्या-
याम् । अग्नीषोमीयस्य याज्यानुवाक्ये 'प्राकृते' ^१ "अदितिर्न उरुष्यतु
'महीमू षु मातरम्" इत्यादित्यस्य ^२ "इन्द्रं वो विश्वतस्परि, "इन्द्रं नर"
इत्यैन्द्रस्य ^३ "प्र णो देव्या नो दिव" इति सरस्वत्याः । ^४ "पूषा गा
अन्वेतु नः, "शुक्रं ते अन्यत्" इति पौष्णस्य । ^५ सर्वत्र चास्य पेषणं
चरोः । "तस्मात्पूषा प्रपिष्टभाग" इत्यविशेषवचनात् । ^६ आदित्यं प्रणीता-

क. "अग्नीषोमा" (तै. सं. २-३-१४) "युवमेतानि दिवि" (तै. सं. २-३-
१४-१) इत्यृग्वेदयं याज्यापुरोनुवाक्ये ।

ख. "आदित्यं घृते चरुम्" इत्यादितिर्देवताकस्य चरोः घृते श्रवणार्थप्रणीताप्रणयन-
काष्ठेऽर्वा स्थाने घृतं प्रणीय तत्संयवनार्थं तण्डुलेष्ववनयेत् । अथ वा "अन्या वा
यजुषोत्पूय । (आप. श्रौ. १-२४-४) इति न्यायेनाऽन्यद्वा घृतं देवस्य त्वेत्युत्पूय
तत्र चर्चयित्वा तण्डुलान् क्षिपेत् । तेन चरुपाक इति । तत्र लिङ्गं पवित्रवतीति ।
राजसूयान्तर्गतमैत्राबाह्रस्पत्यचरुगतं वाक्यमिदम् । तत्र कर्णाश्चाऽकर्णाश्च तण्डुलान्
त्रिचिनुयाद्ये कर्णास्स पयसि बाह्रस्पत्यः, येऽकर्णास्स आज्ये भैरः" (तै. सं. १-८-
९) इति श्रौतो विधिः । कर्णाः भग्नास्तण्डुलाः, अकर्णा अभग्नाः । तत्र भग्नैस्त-
ण्डुलैः पयसि बृहस्पतये चरुः । अभग्नैस्तण्डुलैः घृते मित्राय चरुस्तम्पादनीयः ।
तर्ह्यमुक्तम्—पवित्रवत्याज्येऽकर्णानावतीति । मैत्रचरुपाकार्यमुपास्ते पात्रे आज्यमा-
नीय तत्र सपवित्रेऽकर्णानि खण्डितान् तण्डुलानावपति पाकार्यमिति । तदिदं लिङ्गं
प्रणीतातिरिक्तेनापि पाकः क्रियत इत्यत्र ।

1. Ms. read उक्ते

2. Ms. read सर्वत्र चास्य पौष्णश्चरोः पेषणम्

१. अदितिर्न उरुष्यत इति: शर्म यच्छतु । अदितिः पात्व५ हसः ॥ (तै. सं. १-५-११-५)

२. महीमूषु मातरं सुत्राणां मृतस्य पत्नीमवसं हुवेम । तुविक्षत्रामजरन्तीमुक्षी ५ सुशर्माणमदि ५
सुप्रणीतिम् ॥ (तै. सं. १-५-११-५)

३. इन्द्रं वो विश्वतस्परि हवामहे जनेद्यः । अस्माकमस्तु केवलः (तै. सं. १-६-१२-१)

४. इन्द्रं नरो नेमधिता हवन्ते यत्पाया युनजते धियस्ताः ।

श्रोतुषाता शवसश्चकान आगोमतित्रजेभजात्वन्नः ॥ (तै. सं. १-६-१२-१)

५. प्रणो देवी सरस्वती बाजेभिर्वाजिनीवती । धीनामविश्ववतु । (तै. सं. १-५-२२-१)

६. आ नो दिवो बृहतः पर्वतादा सरस्वती यज्ञतागन्तु यज्ञम् ।

हवं देवी जुजुषाणा घृताची शग्माजो वाचमुशती शृणोतु ॥ (तै. सं. १-५-२२-१)

७. पूषा गा अन्वेतु नः पूषा रक्षत्वर्वतः । पूषा वाज ५ सनोतु नः ॥ (तै. सं. ४-१-११-२)

८. शुक्रं ते अन्यत्तजं ते अन्यद्विपुरुषे अहनी यौरिवासि ।

विश्वानि माया जगसि रथवावो भद्रा ते पूषजिह रातिरस्तु । (तै. सं. ४-१-११-२)

घृतेन यजुरुत्पूतेन वा स्थालीगतेन चरुणां पाकः । 'पवित्रवत्याज्ये कर्णानावपति' (आप. श्रौ. १८-११-१८) इति लिङ्गात् । सर्वत्रैन्द्राग्र-
विकाराणामूहेनाभिमर्शनम्, न तूपदेशः ॥ ६ ॥

इन्द्राय त्रात्रे चरुं द्वितीयं वैमृधस्य कुर्याद्यो
मृत्योर्ज्यान्या वा विभीयात् । मुष्करो दक्षिणा ॥ ७ ॥

पौर्णमाससमानतन्त्रेऽपि वैमृधे^१ । इन्द्राय त्रात्र इति चतुर्थी
निर्वापप्रोक्षणाधिवापसंवापानुब्रूहीत्येतेषु । यत्र चाऽऽग्नेयविकारास्तत्र
चाऽभिवारणचतुर्धाकरणे । इन्द्र त्रातर्हव्यमिति^२ आमन्त्रणेनोपसादनम् ।
इन्द्रं त्रातारमिति द्वितीयाऽऽवाहने^३ स्वाहाकारे यजेत्येतेषु । इन्द्रस्य
त्रातुरिति षष्ठी हुतानुमन्त्रणेऽघाटकरणे उज्जितौ च । इन्द्रस्त्राता भुव-
नानुदतामिति प्रथमा अभिमर्शने इदं हविरजुषतेति च ॥^४ "त्रातार-
मिन्द्रम्,"^५ "माते अस्यान्" इति याज्यानुवाक्ये ॥ ७ ॥

इन्द्रायेन्द्रियावते पुरोडाशमेकादशकपालमनुनिर्वपेत्
प्रजाकामः पशुकामस्सजातकामः ॥ ८ ॥

क. नोह इति पूर्वत अनुषज्यते । वैमृधस्य पौर्णमासेन समं समानतन्त्रेणानुष्ठानेऽपि न
तत्रोहः, प्रकृतिमन्त्रोपजीवित्वादिव्युपदेशमतम् । ज्यानिर्हानिः । मुष्करः सेचन
(गर्भाधान) समयोऽनङ्गान् ।

ख. आमन्त्रणे सम्बोधनविभक्तिः ।

ग. 'इन्द्रं त्रातारमावह, स्वाहेन्द्रं त्रातारम्, इन्द्रं त्रातारं यज' इति क्रमादेवतावाहने
पञ्चमप्रयाजे याज्याप्रैषे च वेदितव्यम् । हविस्स्यागान्तरं क्रियमाणे हुतानुमन्त्रणमन्त्र
इन्द्रस्य त्रातुर्देवयज्यया त्रातो भूयासमिति । स्विष्टकृति अयाङिन्द्रस्य त्रातुः प्रिया
धामानि इति । उज्जितिकरणे इन्द्रस्य त्रातुरहमुज्जितमनूजेषमिति षष्ठीप्रयोग्या एषु
स्थलेष्विति । याजमाने हविरभिमर्शने "यो नः कनीयः" इति मन्त्रे "अपतमिन्द्राग्नी
भुवनानुदेताम्" इत्यस्य स्थाने "अपतमिन्द्रस्त्राता भुवनानुदेताम्" इति ।
"इन्द्रस्त्रातेदं हविरजुषत" इति प्रथमेति ।

१. त्रातारमिन्द्रमवितारमिन्द्रं हवे हवे सुहवः शरमिन्द्रम् ।

हुवे नु शकं पुष्टमिन्द्रं त्वस्ति नो मयवा चात्विन्द्रः ॥ (तै सं. १-६-१२-५)

२. माते अस्यान् सहवावन् परिष्टावघाय भूम हरिवः परादे ।

त्रायम्ब नो वृकमिव रूपेस्तेव प्रियावस्त्रिषु स्याम ॥ (तै सं. १-६-१२-६)

सजातकामो ग्रामकामः । इन्द्रायेन्द्रियावते । इन्द्रेन्द्रियावन्, इन्द्र-
मिन्द्रियावन्तं, इन्द्रस्येन्द्रियावतः, इन्द्र इन्द्रियावान् " इन्द्रियाणि
शतक्रतोऽनु ते दायि " इति ॥ ८ ॥

एतं वाऽनुनिर्वाप्यं कुर्वीत ॥ ९ ॥

एतं वाऽनुनिर्वाप्यमिति वैमृधेन विकल्पः ॥ ९ ॥

इतरौ वा ॥ १० ॥

इतरौ वैमृधत्रातारौ अकाम्यौ ॥ १० ॥

यमभीव संशयीत ॥ ११ ॥

इति पञ्चदशी कण्डिका

स इन्द्राय वैमृधाऽयानुनिर्वपेत् ॥ १ ॥

अभीव संशयीत' कश्चिदर्थम् । यथा मरणं मे स्यान्नवेति । द्विती-
योऽत्र वैमृधः ॥ १ ॥

यो नेव घोषेन्नेव शृणुयात्स इन्द्रायाहोमुचे ॥ २ ॥

नेव घोषेत् यस्य शब्दो न निर्गच्छति स वैमृधं कृत्वा इन्द्रायाहो-
मुचे । इन्द्राहोमुक्, इन्द्रमहोमुचम्, इन्द्रस्याहोमुचः, इन्द्रोऽहो-
मुक् । अहोमुचे विवेक यन्मेति ॥ २ ॥

यो भ्रातृव्यवान् स्यात्स इन्द्राय वृत्रतुरे ॥ ३ ॥

इन्द्राय वृत्रतुरे इन्द्रवृत्रतुर्हव्यम् । इन्द्रं वृत्रतुरं, इन्द्रस्य वृत्रतुरः,
इन्द्रो वृत्रतूः, इन्द्रो यज्ञं वर्धयन्, इमं यज्ञं वर्धयन्निति ॥ ३ ॥

क. इन्द्रियवन्तमेव वा वैमृधस्य स्थाने नित्यतया पौर्णमासाङ्गत्वेनाऽनुनिर्वाप्यं कुर्यादिति ।
एवञ्च वैमृधेनास्य विकल्पः ।

ख. प्रथमं नानातन्त्रं भिन्नतन्त्रं वा वैमृधं कृत्वा अनन्तरं भिन्नतन्त्रतया पुनर्वैमृधं
कुर्यादिति ।

१. इन्द्रियाणि शतक्रतो यां ते जनेषु पञ्चषु । इन्द्रं तानि ज आवुणे ॥ (तै. सं. १-६- २-१)

२. अनु ते दायि मूह इन्द्रियाय सत्रा ते विश्वमनु वृत्रहत्ये । अनु क्षत्रमनु सहो यजत्रेन्द्र देवीभरतु ते
वृषह्ये ॥

३. अण्होमुचे प्रभरेमामनीषामोषिष्ठदाव्ने सुमतिं गृणानाः । इदमिदं प्रतिहव्यं गृभाय सत्यास्सन्तु
[यजमानस्य कामाः ॥ (तै. सं. १-६-१२-३)

४. विदेशा यन्मा धिषणा वृजानस्तवै पुरा पार्यादिन्द्र महः । अहो सो सन् पीपरायथा नो जेवयान्तुमुभये
अत्रैव कण्डिका समाप्तिस्वेषु पुस्तकेषु [हवन्ते । (तै. सं. १-६-१२-३)

अथ यन्न कुतश्च नाऽऽतपेत्स इन्द्रायैव ॥ ४ ॥

नाऽऽतपेत् अंशो मे मा भूदिति ॥ ४ ॥

यो भ्रातृव्यवान् स्यात्स पौर्णमाससंस्थाप्यैता-
मिष्टिमनुनिर्वपेदग्नावैष्णवमेकादशकपालं सरस्वत्यै चरुं
सरस्वत चरुम् ॥ ५ ॥

‘स पौर्णमासं संस्थाप्येति’ यस्याऽप्रवृत्तो वैमृधः । यस्य तु प्रवृत्तः
तस्य वैमृधं कृत्वाऽऽग्नावैष्णवादीनि त्रीणि । अग्नाविष्णुभ्यां, सरस्वत्यै,
सरस्वते । अग्नाविष्णू, सरस्वति, सरस्वन् । अग्नाविष्णू, सरस्वती,
सरस्वन्तम् । अग्नाविष्णवोः, सरस्वत्याः, सरस्वतः । अग्नाविष्णू, सर-
स्वती, सरस्वान् । ‘अग्नाविष्णू’ ‘अग्नाविष्णू’ ‘प्र णो देव्यानां’ दिवः,
‘पीपिवाँसं सरस्वतः’ यस्य व्रतमिति । एवं सर्वत्र याज्यानुवाक्याः
अन्यत्र परिपाठात् ॥ ५ ॥

पौर्णमासीमेव यजते भ्रातृव्यवान् नाऽमावास्याम् ॥ ६ ॥

क. वैमृधारम्भस्य वैकल्पिकत्वात् यस्य यजमानस्य वैमृधो नारब्धः, तस्य पौर्णमासस-
माप्त्यनन्तरमेवाऽऽग्नावैष्णवेष्टिः । यस्य त्वारब्धः तस्य पौर्णमास्यनन्तरं वैमृधेष्टिः,
तदनन्तरमाग्नावैष्णवेष्टिरिति । इदञ्च वैमृधस्य भिन्नतन्त्रत्वपक्षे । समानतन्त्रत्वे
तु समाप्त्यनन्तरमेवाऽऽग्नावैष्णवेष्टिः ततस्सारस्वतौ चरु इति ।

ख. निर्धपामि, इति निर्मापमन्त्रे, उपसादनमन्त्रे, आवाहनमन्त्रे, अनुमन्त्रणमन्त्रे,
सूक्तवाके चैव विधया देवतावाचकपदानामूहः कर्तव्य इति ॥

१. अग्नाविष्णू महि तद्वा महित्वं वीतं घृतस्य गुह्यानि नाम ।

दमे दमे सप्तरत्ना दधाना प्रति वां जिह्वा घृतमाचण्येत् ॥ (तै. सं. १-८-२२-१)

२. अग्नाविष्णू महि धाम प्रियं वां वीधो घृतस्य गुह्या जुषाणा ।

दमे दमे सुष्टुतीर्वावृषाना प्रति वां जिह्वा घृतमुचरण्येत् ॥ ”

३. प्र णो देवी सरस्वती वाजेभिर्वाजिनीवती । धीनामविध्यवतु ॥ (तै. सं. १-८-२२-१)

४. आ नो दिवो बृहतः पर्वतादा सरस्वती यजता गन्तु यज्ञम् । इवं देवी जुषाणा घृताची शमासो

[वाचमुशती शृणोतु ॥

५. पीपीवाँसं सरस्वतस्तनं यो विश्वदर्शतः । धुक्षीमहि प्रजामिषम् ॥ (तै. सं. ३-१-११-२)

१. यस्य व्रतं यज्ञो व्रतित सः यस्य व्रतमुपतिष्ठन्त आपः । यस्य व्रते परिपतिर्निष्पन्नः सरस्वत-
] मवसे हुवेम ॥ ”

पितृयज्ञमेवाऽमावास्यायां कुरुते ॥ ७ ॥

सङ्ग्रामे सङ्ग्रामे वज्रं भ्रातृव्याय प्रहरतीति विज्ञा-
यते ॥ ८ ॥

^कखड्गः^म अकरणम् ॥ ८ ॥

व्यवसार्धममावास्यायां सङ्ग्रामति ॥ ९ ॥

अग्नीषोमीयाणि प्रधानानि स्युरमावास्यायां पौर्ण-
मास्याञ्च भ्रातृव्यवतोऽभिचरतो वा ॥ १० ॥

प्रधानान्यग्नीषोमीयाणि न वैसृधः पौर्णमास्याम् । पृथक्प्रदान-
मनयोरुपांशुयाजव्यवायात् । अदेवतार्थत्वात् यो यस्य प्रदानस्य धर्मो
हुतानुमन्त्रणच^१तुर्धाकरणादि स तस्यैव भवति । केवलं देवतापनयः^२ ।
तस्मादग्नीषोमयोरहं देवयज्यान्नादो भूयासमिति हुतानुमन्त्रणम् । एव-

क. यो भ्रातृव्यवान् सोऽमावास्यां (दर्शयागं) परित्यज्य पौर्णमासीमेव यजेत ।
अमावास्यायां पितृयज्ञमेव कुर्यात् । यः परित्यक्तो दर्शस्स एव वज्री भूत्वा शत्रुं
प्रहरतीति ।

ख. सर्वेऽपि प्रधानयागा अत्र पक्षेऽग्नीषोमदेवताका एवामावास्यायां पौर्णमास्या ।
तत्र पौर्णमास्यां प्रथममग्नीषोमीयपुरोडाशोनेष्ट्वा तत आग्नेयोपांशुयाजमग्नीषोमदेव-
ताकमिष्ट्वा ततः पुनरग्नीषोमीयपुरोडाशानुष्ठानमिति पृथगेव प्रचारः, न तु सान्नाय्यव-
त्सहैव प्रदानमिति ।

ग. हुतानुमन्त्रणचतुर्धाकरणादीनां कर्माङ्गत्वमेव न देवताङ्गत्वम् । अत्र च तत्तत्क-
र्मभ्यो देवता एवाऽपनीयन्तेऽभ्युदितेष्टिवत्, न कर्मणां भेदः अतश्च तदर्थं पठिते
हुतानुमन्त्रणे ' अग्नेरहं देवयज्यान्नादो भूयासम् ' इति मन्त्रे अग्निपदस्थानेऽग्नी-
षोमपदमेवोद्गीयम् । तथाकृत्वा अग्नीषोमयोरहं देवयज्यान्नादो भूयासम् इत्येव
मन्त्रपाठः, न त्वग्नीषोमीयार्थं पाठितस्य ' अग्नीषोमयोरहं देवयज्याया वृत्रहा
भूयासम् इति मन्त्रस्य पाठः । एवमेवाऽन्येऽपि धर्मा आग्नेयस्यैव प्रथमप्रधाने ।
द्वितीयमिन् प्रकृतिवदेव दक्षिणस्यदब्धो भूयासमित्यादि । उपदेशमतं तु सर्वत्रापि
प्रायमिकस्याऽऽनेयस्यैवाभिमन्त्रणम् अन्नादो भूयासमिति, न तु जेमानमित्यादि, संसृ-
ष्टहविष्णु तथैव विधानादिति ।

१. नास्तीदं in Anedn.

२. देवतापनयनं 'क' पु.

मन्यानि । प्रकृतिवदुत्तरे । तन्त्रेणामावास्यायां प्रदानम् विभवात्^१ ।
आशिषस्तमुच्यः—अग्नीषोमयोरहं देवयज्ययान्नादो भूयासम्, जेमानं
महिमानं गमेयमिति । उपदेशो मुख्यानुमन्त्रणं सर्वस्य, मुख्ये साधर्म्य-
मिति दर्शनात् । ^२अग्नीषोमीये तु याज्यानुवाक्ये, देवतासंस्कारत्वात् ॥

साकंप्रस्थायायने यजेत पशुकाम इत्यमावास्या
विक्रियते ॥ ११ ॥

अमावास्यायां सङ्क्राममुक्त्वा प्रशानानां चाग्नीषोमीयत्वं तदनन्तरं
शास्त्रान्तरे साकम्प्रस्थायीयमनुविदधे । ब्राह्मणेऽपि तदनन्तरं विहित
इति साकम्प्रस्थायीयेन यजेत पशुकामः इत्यमावास्या विक्रियत इति ।
साकमिति सहत्ववाची । ^३सहप्रस्थानमत्र कृत्स्नैरिति साकम्प्रस्थायीयः ।
तेन यजेत पशुकामः । तस्य ^४प्रयोगं कुर्वीतेति एष श्रुत्यर्थः । तां श्रुतिं
सूत्रकार इतिशब्देन ^५निर्दिशति । सैषा संज्ञा विकारनिमित्ता उभयो-
र्दर्शपूर्णमासयोर्विकारोऽन्यतरस्य वेति प्राप्ते आह—अमावास्या विक्रियत
इति ।

^६सह वसनाद्देवैरिन्द्रस्य स कालोऽमावास्या । तत्कालप्रयोगात्प्रधान-
समुदायोऽप्यमावास्या सा विकारमेति । न पौर्णमासी । न चैतत्कर्मान्तरं

क. अग्नीषोमीये इति प्रथमाद्विवचनं याज्यानुवाक्याविशेषणम् ।

ख. अत्र द्वे अमावास्याये इत्यनेन द्वयोरमावास्यायोः तन्त्रेणानुष्ठानमिति वेद्यां द्वौ साय-
दोहौ द्वौ प्रातर्दोहौ कुम्भाषु निक्षिप्तौ । ताश्चतस्रः कुम्भीः युगपदेव गृहीत्वा होमा-
र्थमाहवनीयसमीपगमनं यत् तदेव सहप्रस्थानमिति ।

ग. प्रयोगवचनादर्शस्यैवऽनुष्ठाने प्रकारविशेषोऽयम्, न तु कर्मान्तरमिति मीमांसक-
सिद्धान्तोऽनुसृतः (See पू. मी. २-३-४; and also कात्यायतश्रौ. ४-४-१-३)

घ. इन्द्रो वृत्रहननानन्तरं भीतस्मन् पलायमानः क्वचिदात्मानं तिरोधायाऽवसत् । ततः
पितरस्तमन्निष्य देवसमीपं प्रापयन् । यस्मिन्दिने स आनीतो देवसमीपं प्रापितः
साऽमावास्याऽभवत् । तदिदं तैत्तिरीयश्रुतौ “इन्द्रो वृत्रम्” इत्यादिना “अमा वै
नोऽय वसु वसतीति, इन्द्रो हि देवानां वसु, तदमावास्याया अमावास्यात्वम्”
(तै. सं. २-९-३) इत्यन्तेन संदर्भेण प्रतिपादितम् ।

चोद्यते, तस्यैव समुदायस्य दोहचतुष्टयविकृतस्य संज्ञैषा । यथा एकस्यैव पुरुषस्य संज्ञा 'दण्डी' शिखीति । अतश्च गुणविकारेऽवगनीषोमीयादिषु दाक्षायण्यज्ञान्तेषु न पुनःप्रयोगो नित्यस्य^क फलस्याऽनिवृत्तिः । पार्वण-योर्वैमृधस्य च^२ पूर्णमासगुणविकारेऽपि प्रवृत्तिः ॥ ११ ॥

द्वौ सायं दोहावेवं प्रातः ॥ १२ ॥

सायं सायंदोहाभ्यां प्रचरन्ति प्रातः प्रातर्दोहा-भ्याम् ॥ १३ ॥

सर्वैर्वा प्रातः ॥ १४ ॥

तत्र 'यदा सायंदोहाभ्यां पृथक्प्रचरणं 'तदा विचारयामः—किं तावत्सायंदोहापकर्षात् साधारणस्य तन्प्रस्याऽपकर्षः ? स्वकाले वा प्रयोग इति । स्वकाले प्रयोगमेक आहुः । आग्नेयस्य^३ मुख्यत्वादाग्नेय-प्रातर्दोहानां भूयस्त्विति । तदनुपपन्नम् ; सायंदोहयोः पूर्वप्रयोगादाग्नेयस्य मुख्यत्वनिवृत्तिः । सायंदोहावेव मुख्यौ भवतः । अथ च सायंदोहधर्माः पूर्वमेव प्रवर्तन्ते । तस्मान्मुख्यत्वमेव 'प्रवृत्तिकारणम्'^४ । भूयस्त्वस्यैक-

क. नित्यानामेव दर्शपूर्णमासकर्मणां प्रकारभेदेनाऽनुष्ठानं परम् । न पुनः कर्मणां भेदः । अतः पुनर्नित्यानां नाऽनुष्ठानम् । अत एव च नित्यापूर्वस्याऽप्यनेनैव सिद्धिरिति ।

ख. आग्नेयः प्रथममुन्नीयते, अनो मुख्यः, मुखे भवो मुख्यः प्रथम इति यावत् । एवमाग्नेयः प्रातर्दोहौ द्वौ इति त्रीणि हर्षाणि । सायंदोहौ तु द्वावेव । अनस्तेषां भूयस्त्वमपि । अतो 'मुख्यं वा पूर्वचोदनात्' (जै. सू. १२-२-२३) इति न्यायेन भूयोनुग्रहस्यायेन च प्रातरेव साधारणं तन्त्रमिति ।

ग. सायंदोहौ प्रथमप्रवृत्तिरिति तौ मुख्यौ । एवं सायंदोहधर्माः केचित् पूर्व प्रवृत्ता इति तेऽपि मुख्याः । तदेतदुभयगतं मुख्यत्वमेकं भूयस्त्वं बाधत इति ते पाणिप्रक्षालनादयः स्वकाले प्रातरेवानुष्ठेया इति ।

1. B Ms reads शिखी दण्डी च

2. इत आरभ्य अग्रिमसूत्रस्य तन्त्रस्येति पर्यन्तं B 2 पुस्तके नास्ति

3. An reads यथा

4. तथा इति 'ख' पु.

5. प्रयोगकारणम् 'व' पु.

कारणस्य ताभ्यां बाधितत्वादपकर्ष एव न्याय्यः । अपि च भूयस्वान्मुख्यत्वमेव बलीयः । ^१आग्रयणे आमावास्यतन्त्रनियमात् ।

ननु ^२तन्त्रमध्यपातित्वात्पशुपुरोडाशवद्दोहयोस्तन्त्रं प्रति दौर्बल्यमिति, तदसत्; न हि दोहयोस्तन्त्रमध्ये पातः । साकंप्रस्थायीयेनेति समुदायस्य चोदितत्वात् । पशोस्तु वाक्यान्तरचोदितस्य वाक्यान्तरेण पशुपुरोडाशश्चोच्यते—“पशुमालभ्य पुरोडाश”मिति । तस्मादिह सहप्रवृत्तेस्तन्त्रस्य दोहयोऽपकर्षे तन्त्रस्थापकर्षः । न ^३चान्यस्तन्त्रभेदः । न च प्रयुक्तस्य प्रधानस्य पूर्वकालदृष्टैरुत्तरेद्युः प्रयुज्यमानैराधारादिभिः^४ सम्बन्धस्स्यात् । तस्मात्प्रधानानां सर्वेषां साधारणानामङ्गानामपकर्ष इति । अत उत्तरेद्युराग्नेयस्य प्रातर्दोहायोश्च वैशेषिकं प्रणीताग्रणयनादि प्रयुज्य पार्वणहोमादि ^५क्रियते । दोहास्तु सर्वहुता एव, न तेभ्यः शेषकार्याणीति । आसादने द्वे कुम्भ्यौ द्वे अपिधान्यौ । तन्त्रभितराणि ।

क. आग्रयणे ऐन्द्राग्न-वैश्वदेव-सौम्य-द्यावापृथिव्यानि चत्वारि हवींषि । तत्र प्रथमं ऐन्द्राग्नो दार्शिकेन्द्राग्नविकारः । इतरे पौर्णमासविकाराः । तत्र भूयस्त्वन्यायाग्रयणे सर्वेषां पौर्णमासधर्मकत्वमापन्नति । तद्वाधित्वा ‘आमावास्यं “तन्त्रम्” (आप. श्रौ. ६. २९. ९) इति दार्शिकधर्माः सूत्रकारेण नियम्यन्ते । तेनावगम्यते—भूयस्त्वापेक्षया मुख्यत्वस्यैव प्राबल्यमभिप्रेति सूत्रकार इति ।

ख. प्रथममाग्नेयो विहितः अनन्तरं सायंप्रातर्दोहौ । तत्कमेण चानुष्ठानम् । एवञ्च प्रथममाग्नेयधर्माणामनुष्ठानम्, तन्मध्यपतितत्वाच्च दोहयोः तदुपजीवकत्वात् तदनुसारेणैव धर्मप्राहकत्वम् । न तु स्वातन्त्र्येण धर्मप्रयोजकत्वम्, यथा पशुयागप्रयोगान्तर्गतस्य पुरोडाशयागस्य न स्वातन्त्र्येण धर्मप्रयोजकत्वमिति ।

ग. दोहयोर्नाऽन्यतन्त्रमध्ये पातः, तयोः स्वातन्त्र्येण विधानात्—“साकंप्रस्थायी येन यजेत पशुकामः” इति । अत आग्नेयस्य धर्मप्रयोजकत्वम् । तद्देव दोहयोरपि । पशुपुरोडाशस्तु न तथा । तस्य “पशुमालभ्य पुरोडाशं निर्वपति” इति पञ्चङ्गत्वेन विहितत्वादिति । अतः पशुपुरोडाशस्य पशुतन्त्रमध्यपातात् प्रसङ्गित्वमेव, न तन्त्रित्वमिति ।

घ. देशकालकर्तृभेदादिः प्रयोगमेदापादकः, स कोऽप्यत्र नास्तीति ।

1. B. Ms reads आमावास्यतन्त्रनियमात्

2. Ad Ms. adds अहैः

3. क्रियेत इति ‘क’ पु.

प्रोक्षणनिष्ठपनोपवेषादानाङ्गारानिरुहणानि तन्त्रम् । ^ककुम्भ्यधिश्रयण-
पर्यूहणे पर्यायेण, युगपदक्षिणहस्तेनाऽशक्तेः । मन्त्रस्य चैकाभिधायिन
ऊहाभावाच्च । शाखापवित्रात्याधानादिसंक्षालननिनयनान्तमेकस्यां कृत्वा
तथोत्तरस्यां कुम्भ्याम् । दोहनक्रियैकत्वात्पत्वित्रस्य चासम्भवात् ।
संक्षालना^१संसर्गित्वाच्चोद्वासनादि पर्यायेण । आतश्चनार्थानि सर्वाण्येकस्यां
प्रक्षिप्याऽथाऽपरस्यां, आतश्चनक्रियैकत्वात् । अमृन्मयमिति चैकवचना-
न्मन्त्रावृत्तिः । द्रव्याभिधानस्य ^२प्रकृतत्वात्सन्निहितत्वाच्च द्रव्ययोरिदम-
भिहितमिति विशेषा ^३विज्ञानात् । असन्निहिताः पत्न्यः प्रैषकाले । न च तासां
संस्कारः, जात्याभिधानवत् । इमौ पर्णमिति तन्त्रेण, एकत्वात् । पृथ-
क्पृथगुपलक्षितानां वत्सानामपाकरणम् । तथा गवां सायंदोहार्थानाम् ।
संस्कारस्तन्त्रेण भवति । पृथक्पृथक् तिस्रस्तिस्र आतश्चनार्थाः । ^३अहे
पुरस्तादोद्ध्याः । तत्क्षणादेव दधि यथा स्यात्तथोपाय आस्थेयः । परिस्तर-
णान्ते कृते आरण्याशनान्ते वा अनन्तरमेव पाणिप्रक्षालनादि ॥ १४ ॥

पात्रसंसादनकाले चत्वार्यौदुम्बराणि पात्राणि प्रयु-
नक्ति । तेषां जुहूवत्कल्पः ॥ १२ ॥

स्फ्योऽग्निहोत्रहवणी^५ चाऽपरतः । पुरतः पात्रीप्राशिन्नान्वाहार्यस्था-
लीढापात्र्यश्ममदन्तीवर्जानि । औदुम्बरयोर्जुहा सह प्रयोगः । न प्रणीताः

क. 'तेषु कुम्भीमधिश्रयति' (आप. श्रौ. १-१२-१) इति विहितं कुम्भधिश्रयणं (कुम्भ्या
अङ्गारोपर्योपणं) 'भृगूणां.....प्रदक्षिणमङ्गारैः पर्यूह्य' (आप. श्रौ. १-१२-३)
इति विहितं पर्यूहणं (अङ्गाराणां समूहीकरणं कुम्भ्या अंधोभागे) च प्रथममेकस्यां
कृत्वा ततोऽपरस्यां कर्तव्यम् । एकदैव द्वयोः दक्षिणहस्तेन कर्तुमशक्त्वात्,
वामहस्तस्य कर्मानर्हत्वादिति । दक्षिणस्य व्यापृतत्वे वामस्यापि कर्माह्वयमिति
कथञ्चित्प्रवृत्तावपि वा "मातरिश्वनो घर्मोऽसि" इति कुम्भ्यधिश्रवणमन्त्रे एकवचन-
श्रवणेन तेन कुम्भीद्वयाभिधानासम्भवात्, प्रकृतावूहासम्भवाच्चेति ।

१. संसर्गानर्हत्वाच्च इति 'ख' पु.

२. प्रस्तुतत्वादिति B 2

३. विशेषविज्ञानादिति B 2

४. संस्कारोऽथ जातस्य जातस्य संस्कारो गोजात्यभिनवत् 'घ' पु.

५. B Ms. reads द्वे द्वे

६. भवतीति B^२

७. स्फ्याग्निहोत्रहवणी 'ख' पु.

८. इडापात्रवर्जानि B 2

पुरोडाशश्रपणार्थत्वात् । स्युः अदृष्टार्थत्वादित्येके । 'यजमान वाचं यच्छे'-
त्युक्त्वा वाग्यतः पात्राणि इत्येवमादि पशुवत् वाचं यत्वा यज्ञयोगः ।
न कुर्वीतेत्युपदेशः^१; औषधार्थ इति । 'प्रोक्षणीरासादये'त्यविकृतः
सम्प्रैषः । सुक्सम्मार्गे पात्रयोस्सहादानादि । जुहुं संमृज्य ततः पात्रे
अविकृतेन जुहूमन्त्रेण । लिङ्गमविवक्षितम्, सामान्याभिधानात् । किं
सामान्यम् ; वाजित्वम् । यथा पत्नीषु पत्नीत्वम् । 'कथं स्त्रीत्वं सामान्य-
वचनं भवतीति चेत्-यथा पुंस्त्ववचनम् । अलिङ्गमसङ्ख्यश्च सामान्यम् ।
तत्र यथा पुंशब्दः, एवं स्त्रीशब्दोऽपि । मण्डूकेन विकर्षति "मण्डूकिता-
भिरागहि" इति । प्रकरणे च समानकार्याणां मा भूत्संस्कारहानिरिति
सामान्याभिधानमाश्रीयते । एष एव न्यायो वचनविरोधेऽपि । "इदं
देवानाम्" इत्याग्नेये केवले । 'अवदानमन्त्रे च । ऊहमेक 'आहुगुण-
विकारेषु । 'तदा वाजि त्वेति भवति । वेदाग्राणां विभागः । न पवित्र-
विसर्गः । आज्यान्यभिमन्त्र्य दोह्योरासादनं करोति ॥ १५ ॥

आज्यभागाभ्यां प्रचर्याऽऽग्नेयेन च पुरोडाशेना-
ग्नीध्रे सुचौ प्रदाय सहकुम्भीभिरभिक्रामन्नाहेन्द्रायाऽनु-
ब्रह्मा श्रावयेन्द्रं यजेति सम्प्रैषौ ॥ १६ ॥

इति षोडशी कण्डिका ॥

क. "अपः प्रणयति" इत्यप्रणयनं विधाय ततस्तासां "रक्षसामपहत्यै" इति रक्षोहनन-
रूपादृष्टार्थत्वात् तस्यात्राऽपि सम्भवात्कर्तव्यमिति केचिदाहुरिति ।

ख. वाग्यमस्य यज्ञयोगस्य च "तदुदित्वा वाचं यच्छति" (तै. सं. १-६-५४) इत्यादिना
हविर्निर्वाणानुमन्त्रणमन्त्रपाठानन्तरकर्तव्यत्वेन विधानात् तत्प्रकरणात्तदङ्गत्वमेव । अत-
स्तयोस्सान्नाय्ये न करणमित्युपदेशमतमिति ।

ग. पात्रसामान्याभिधाने नपुंसकेन भाव्यम्-वाजि त्वेति । कथं वाजिनीमिति स्त्रीत्वमिति
प्रश्नः । अलिङ्गमसंख्यश्च सामान्यम् । तस्मिन्नभिधान्ये लिङ्गमविवक्षित्वा येन केनापि
लिङ्गेन प्रयोगो भवति । यथा "मण्डूकेन विकर्षति" इति । अत्र लिङ्गमविवक्षित्वा
स्त्रिया पुंसा वा विकर्षणमिति ।

घ. "अवदानानि ते प्रत्यवदास्यामि" इति बहुवचनान्त एव प्रयुज्यतेऽवदानद्वित्वेऽपि ।

ङ. काम्यगुणस्थले नैमित्तिकस्थले च कर्मण एकत्वेऽपि गुणयोः प्रकृतिविकृतिभावमाश्रित्यो-
हमिच्छन्ति ।

च. "वाचं प्राणम्" इति मन्त्रे "वाजि त्वां सपत्नसाहम्" इत्यहो भवति ।

१. इत्यन्ते 'क' पु.

P. 2. न कुर्वीतेत्युपदेशः (प. ५); B. Ms. reads न कुर्वन्त्युपदेशः.

Jin Gun Aparadhak Trust

३. तथा B

आज्यभागान्ते कुम्भ्यावादायातिक्रामन्नाह—‘इन्द्रायाऽनुब्रूहि’ इति ।
 महेन्द्रयाजिनो ‘महेन्द्रायाऽनुब्रूहि’ इति । द्वौ ब्राह्मणौ पात्राभ्यामनुजुहतः ।
 ‘अग्निमावह’ ‘अग्निं होत्रायाऽऽवह’ इति नैतावावाहयति । अन्यदवि-
 कृतम् । दोहौ सर्वद्वुतौ हुत्वा रात्रौ विरमेयुः । श्वोभूते स्तीर्णेषु दर्भेषु
 अप्रयुक्तान्यपराणि प्रयुज्याऽप्रयुक्तानि पूर्वाणि प्रयुनक्ति । रात्रौ ‘तु कृतं
 न पुनः क्रियते । प्रणीताप्रणयनादि सर्वं क्रियते आप्यलेपनियनान्तम् ।
 बर्हिष्येव निनयनम् । केचित्प्राचीः कुर्वन्ति । हविःपात्रप्रोक्षणे सर्वासां
 प्रोक्षणीनामुद्योगः । प्रोक्षणीरासादयेति न प्रैषः^१ पात्र प्राश्नित्रहरण-
 श्चादाय तूष्णीम् । अचृताक्तत्वात्प्रतिपत्तनादिसम्भारग्रहरणान्तमविकृ-
 तम् । स्तीर्ण एव प्रस्तरे पवित्रे अपिसृज्य कपालवत्पुरोडाशाविभा-
 त्येवमादि प्रतिपद्यते । दोहयोरभिघारणम्^२ भेदेन हवींषि ‘आसा-
 याऽऽसन्नाभिसर्शनम् । उपोत्थाय होता, आवह देवान्^३ यजमानाय अग्नि-
 मग्न आवह’ इत्युक्त्वा दोहदेवतामावाह्य ‘अग्निं होत्रायावह’ इत्येव-
 मादि ‘जानवेद’ इत्येवमन्तमुक्त्वोपविशेत् । नाऽऽर्षेयं वृणीते । न निविदः,
 अग्नेस्संस्कृतत्वात् । आग्नेयस्य हविराहुतिप्रभृत्येवाध्वर्युः प्रतिपद्यते ।
 समानः^४ शेषः । केचित्साधारणानामुत्कर्षम्^५ ।^६ द्वे बर्हिषी । न प्रथमे
 प्रस्तरः । द्वाविधौ । पञ्चदश^७ दारूणि परिधयश्च^८ प्रथम इध्मे । न
 सम्भरणमन्त्रौ प्रथमे ।

क. अग्नेः स्विष्टकृतश्चाभावात्तयोरनावाहनम् ।

ख. “यस्त आत्मे”ति मन्त्रेणोभयोरभिघारणम् ।

ग. मन्यत इति शेषः ।

घ. रात्रावपि हविरासादनार्थं बर्हिः ।

ङ. प्रयाजानुयाजार्थत्वात्प्रस्तरस्य प्रयाजानुयाजानामुत्कर्षस्य वक्ष्यमाणत्वात् रात्रिप्रयोगे न
 प्रस्तर इत्यर्थः ।

च. आघारानुयाजानामभावात् समित्रयनिवृत्तिः ।

१. तु इति केवलं ‘क’ पुस्तक एव । रात्रौ कृतं न पुनः क्रियत इति ‘ख’ पु.

२. सम्प्रेष इति ‘ख’ पु.

३. पुरोडाशादङ्कारानित्येवमादि इति ‘ख’ पु.

४. सन्नाभ्याभिमर्शनमिति B2

५. यजमानायामिमावह इति ‘घ’ ‘ङ’ पु.

६. शेषसमात्र इति ‘ख’ पु. शेषं समानमिति B2

७. B Ms omits पञ्चम इध्मे

बन्धनमन्त्रः। ^कयज्ञाभिधानान्नोलपराजिः। द्रव्यसंस्कारत्वात् ^खस्फ्याग्नि-
होत्रहवण्यौदुम्बरवेदानां प्रयोगः। ब्रह्मवरणं 'यजमान वाचं यच्छ'
इत्येवमादि पशुवत्। ^नसम्प्रैषः। न सन्नहनमन्त्रः, अन्वा^गसनार्थं तत्संस्कार
इति। न चाग्ने सन्नहनं न दृष्टः ^घप्रधानोपकार इति। अतः ^चश्वोभूते। न चायं
पत्नीसंस्कारः, तत्संस्कृतायाः क्रियान्तराकरणात्। पात्रयोस्सम्भारः,
नान्येषां, प्रयोजनाभावात्। प्रोक्षणयुत्पवनादिसंस्काराः। ^नपवित्रा-
पिसर्गः। ^ततस्तरणम्। परिधिभिः परिधानम्। आहवनीयाभिमन्त्रणम-
ग्निकल्पनम्। नाऽऽधारसमिधौ। न विधृती। दोहासादनम्, वेदस्य ^चच।
सामिधेन्यः। उपवाजनम्। न चाऽऽधारादय आहुतयः। ^ननास्ति प्रवरः।
न स्तुगादापनं ^{हो}होतुः। ^{प्र}चर्य दोहाभ्याम्। नाऽन्वाहार्यः। ततः परिधि-
प्रहरणम्। पात्राभ्यां ^{सं}संभ्रावणम्। तूष्णीं बर्हिःप्रहरणम्। न ^{वे}वेदस्तर-
णम्। ब्रह्मा निष्कामति। ^नयजमानभागः। ^नयुनक्ति, न विमुञ्चति।
विष्णुकमादि याजमानम्, प्रधानसंस्कारत्वात्। श्वोभूते सर्वं यथाप्रकृति।

क. स्तरणमन्त्रे “यज्ञस्य सन्ततिरसि” इति यज्ञाभिधानात् यज्ञस्य साधारणत्वात् तेनैव
गतार्थत्वात्।

ख. स्फ्यस्य वेद्यग्निसंस्कारत्वात्। अग्निहोत्रहवण्याः पात्रप्रोक्षणार्थत्वात्, आदुम्बरपात्रस्य
होमार्थत्वात्, वेदस्य चोपवाजनार्थत्वात् प्रयोगः।

ग. प्रथमप्रयोगे दृष्टोपकाराभावान्न पत्न्यास्सन्नहनम्।

घ. श्वोभूते परस्मिन्दिन एव सन्नहनमिति। पात्रयोः औदुम्बरयोः।

ङ. श्वोभूते प्रोक्षणयुत्पवनार्थं तस्यावश्यकत्वात्।

च. वेदस्य चाऽऽसादनमिति।

छ. प्रवरोऽस्ति, अन्यार्थत्वादिति आण्डस्पिष्टैः।

ज. प्रयोजनाभावादिति।

झ. “संभ्रावभागाः स्थ” इति मन्त्रेण।

ञ. उत्तरत्र वेदकार्यसत्त्वादिति।

ट. सर्वहुतत्वात् इति।

ठ. यज्ञयोगो यज्ञविमोक्षश्च न भवतीति।

1. हवण्युदुम्बर इति 'ब' पु.

2. असम्प्रैष इति B2 + 'ख' पु.

3. अन्वाधानार्थमिति B2

4. अदृष्टप्रधानोपकार इति B2

5. तत्र स्तरणमिति B2 + 'ख' पु.

6. B Ms reads प्रचयेसायंदोहाभ्याम्

उपदेशो नेधमावर्हिषी । केवलं पात्रसादनम्, ब्रह्मवरणम् । अभिमर्शनम् । प्रोक्षणम्^क । सम्मार्गं कृत्वा दोहासादनम् । ततो यागं कृत्वोपरमः । श्वोभूते^ख पुनस्सर्वमित्यधिकं कुर्वन्नाग्नेयादीनां प्रयोगं दर्शयति । आज्यभागाभ्यां प्रचर्य, रात्रौ प्रचारः ।^ग "आग्नेयेन प्रचर्य श्वोभूते ।^घ इहाश्रावयेत्येव लभ्यत इति केचित् ॥ १६ ॥

यावत्यः कुम्भ्यस्तावन्तो ब्राह्मणा दक्षिणत उपवी-
तिन उपोत्थाय कुम्भीभ्यः पात्राणि पूरयित्वा तरध्वैर्यु-
जुह्वतमनुजुह्वति ॥ १ ॥

^कपूर्वगता ब्राह्मणा नाऽपरेणाऽऽहवनीयं गच्छन्तीत्युपदेशः । उपवीत-
विधिः श्रौतप्रायश्चित्तार्थः^ख ॥ १ ॥

स्विष्टकृद्ब्रह्माश्च न विद्यन्ते ॥ २ ॥

समानमत ऊर्ध्वम् । सन्तिष्ठते साकंप्रस्थायीयः ॥ ३ ॥

^खविद्यन्ते स्विष्टकृद्ब्रह्माः आग्नेयस्य । दोहास्तु सर्वहुताः ॥ २, ३ ॥

दाक्षायणयज्ञने सुवर्गकामः ॥ ४ ॥

द्वे पौर्णमास्यौ द्वे अमावास्ये यजेत ॥ ५ ॥

आग्नेयोऽष्टाकपालोऽग्नीषोमीय एकादशकपालः
पूर्वस्यां पौर्णमास्याम् । आग्नेयोऽष्टाकपाल ऐन्द्रं दध्युत्तर-

क. पात्राणामिति शेषः ।

ख. श्वोभूते रात्रौ कृतादधिकं कर्तव्यमित्युपदिशन् आग्नेयादीनामपि प्रयोगः कर्तव्य इति सूचयतीति ।

ग. रात्रिवाज्यभागाभ्यां प्रचर्याऽऽज्यभागान्ते दोहयोः प्रचारः । श्वोभूते आग्नेयेन प्रचर्य दोहयोः प्रचारः कर्तव्यः, इतरथाऽऽज्यभागाभ्यामित्यनर्थकं स्यादिति ।

घ. अत्र 'आश्रावय, इन्द्रयज' इति पाठादेव दोहयोः प्रचारो लभ्यत इति केचिद्ब्र-
दन्तीति ।

ङ. आहवनीयमग्नेण दक्षिणतः प्रविष्टानां ब्राह्मणानामाश्रावणोत्तरकालमुत्थापनमात्रम्, न पुनरतिक्रमणमित्युपदेशमतम् । स्वमते त्वध्वैर्युवदतिक्रमणं कर्तव्यमिति ।

च. सूत्रे दोहानामिति शेषः । तेषां सर्वहुतत्वात् । आग्नेयस्य तु शेषसत्वात् विद्यन्त इति ।

१. श्रौतः प्रायश्चित्तार्थः इति 'ख' उ.

स्याम् । आग्नेयोऽष्टाकपाल ऐन्द्राग्न एकादशकपालः
पूर्वस्याममावास्यायाम् । आग्नेयोऽष्टाकपालो मैत्रावरुण्या-
मिक्षा द्वितीयोत्तरस्याम् ॥ ६ ॥

दाक्षायणयज्ञे नोपांशुयाजः, आग्नेयादीनामनुक्रमणात् । असो-
मयाजिनोऽप्यग्नीषोमीयः, पुनर्विधानात् । दध्येव द्वितीयम् । तच्च ^१स्था-
नादेकदेवतत्वाच्चोपांशुयाजविकारः । ^२प्रकरणात्तु दधिधर्माणां प्राप्तिः,
अनुपकारकाणां निवृत्तिः । इदानीमुपांशुयाजस्योपकुर्वन्ति द्वारं जात-
मिति । उपांश्विज्या हुतानुमन्त्रणादीनामद्रव्यद्वारत्वादुपांशुयाजधर्मा
एव क्रियन्ते । पूर्णभासे सन्नयेदिति वचनात्सान्नाय्यप्रधानस्योभयत्र^३
भावः, आग्नेयवत् । तत्र दध्येव नियम्यते । महेन्द्रयाजिनोऽप्येन्द्र एव
^४समाप्नानात् । न च तस्याऽऽमावास्यत्वम् यथा ^५पौर्णमास्यामाग्नेयः^६ ।
अयमेवोपदेशः । सन्नयतोऽपि भवत्यैन्द्राग्नः । उभयविकारः आमिक्षेयम्,
^७द्वितीयेति वचनात् । सान्नाय्यस्य विकार आमिक्षा, न ^८वैश्वदेव्याः ।
वाजसनेयिनान्तु वाजिनेज्या भवति ॥ ६ ॥

क. स्थानात् क्रमात्, आग्नेयानन्तरं द्वितीयस्थाने पाठात् । ऐन्द्रं दधीति सान्नाय्यप्रत्यभि-
ज्ञानेऽपि पौर्णमास्यामाग्नेयानन्तरं विधानात् उपांशुयाजविकारत्वमिति ।

ख. दर्शपूर्णमासप्रकरणान्नानादधिधर्माणां प्रकरणस्योभयाविशेषात् अत्रापि प्राप्तौ उपांशु-
याजे तेषामुपकाराभावात् अनुपकारकाणामङ्गत्वासम्भवात् ततस्तेषां द्वारलोपान्निवृत्तिर्जाता ।
इदानीमुपांशुयाजे दध्नो द्रव्यत्वेन विधानात् लब्धद्वाराः दधिधर्माः प्रवर्तन्त इति । अत्र
दधिधर्माणामुपांशुयाजार्थत्वकथनं मीमांसकमतविरुद्धम् ।

ग. वाजसनेयिशाखायाम् “अथ प्रातः आग्नेयः पुरोडाशो भवत्यैन्द्रं सान्नाय्यम्” (श.
ब्रा. २-४-१-१२) इत्यविशेषेणेन्द्रस्यैव देवतात्वेन विधानादिति ।

घ. आमावास्यस्याऽऽग्नेयस्य यथा पौर्णमास्यामपि विधानम्, तद्वत्सान्नाय्यस्यापीति ।

ङ. आमिक्षा द्वितीयेत्युक्तत्वात् द्वितीयस्थानापन्नपयोदध्युभयविकृतिभूतेयमामिक्षेति ।

च. चातुर्मास्यान्तर्गताया वैश्वदेव्या आमिक्षाया एव सर्वाभिक्षाप्रकृतित्वात् अस्या अपि तद्वि-
कृतित्वमेव युक्तम्, तयापि सान्नाय्यस्यैव स्वधर्मयुक्तस्य कथञ्चिद्रव्यदेवताविकृतित्योपदे-
शात् । अतो न वैश्वदेवीधर्माः प्रसूनमयत्वादयः । वाजिनयागस्तु भवत्येव—“अथ
वाजिन्यो वाजिनं जुहोति” (श. ब्रा. २-४-१-२२.) इति वाजसनेयिनां ब्राह्मणे
विधानादिति ।

१. उपांशुयाजविकारस्य इति B2

२. उभयत्राभाव इति B2

३. आग्नेयस्य इति B2

व्यावृत्काम इत्युक्तम् ॥ ७ ॥

व्यावृत्कामः^क पाप्मना पृथक्त्वमिच्छन् । क्षुरपविः क्षुरधारा ।
ताजक् तस्मिन्नेव काले । पल्पूलनम् सम्मर्दनम् । पौर्णमास्याममावा-
स्यायां वा प्रधानानि यानि, तानि पुनः ^खपुनः । अनृतप्रतिषेधः ^१कत्वर्थः ।
तस्यातिक्रमेऽन्तरितप्रायश्चित्तं व्रातपत्यादि । ^२आहिताग्निकालस्योपन-
यनकालस्य^३ त्रिरात्रमक्षरादि तेषां समुच्चयः । केचित्तु^४ उत्तरमेव,
पूर्वस्य निवृत्तिः । ^५दधि यजमानभागस्यार्धमासपानं केचित्, 'एतमर्धमा-
सम्' इति लिङ्गात् ॥ ७ ॥

ऋत्वे वा जायामुपेयात् ॥ ८ ॥

^६ऋत्वमार्तवम् । तत्र सवर्णायामुपगमनम्, यस्यामधिकृतो जायते
सा जाया ॥ ८ ॥

सोऽयं दर्शपूर्णमासयोः प्रक्रमे विकल्पोऽनेन दर्श-
पूर्णमासाभ्यां वा यजेत ॥ ९ ॥

तेन पञ्चदशवर्षाणीष्टा विरमेद्यजेत वा ॥

क. समानेभ्य आत्मनो व्यावृत्तिमीप्सुरिति रुद्रदत्तः । 'व्यावृत्तकाम एतेन यज्ञेन यजेत क्षुरप-
विर्द्विष यज्ञस्ताजक् पुण्यो वा भवति प्र वा मीयते तस्यैतपं नाऽनृतं वदेन मांसमश्रीयान्न
स्त्रियमुपेयान्नाऽस्य पल्पूलनेन वासः पल्पूलयेयुः (तै. सं. २-९-९-६) इति
ब्राह्मणभाष्यस्य व्याख्यानमिदम् ।

ख. दाक्षायणशब्देनाऽऽवृत्तेरेव विधानादिति ।

ग. आहिताग्निकाले ये नियमाः उपनयनकाले च तेषामुभयेषामतिक्रमे तत्प्रायश्चित्तसमुच्चयः ।

घ. आहिताग्निनियमानामेवेदानीमनुष्ठानम्, न पूर्वेषाम् । तेषां तु नि वृत्तिरेव । उत्तराश्रम-
धर्मैः पूर्वाश्रमधर्मैर्निवृत्तिरिति ।

ङ. यजमानभागस्य दध्नोऽर्धमासं यावत्पानं कर्तव्यमिति केषाञ्चिन्मतम् । यतः श्रुतौ स एत-
मर्धमासं सवमादं देवैस्सोमं पिबति (तै. सं. २-९-९-९) इति दक्षिपामस्य पञ्चदश-
दिनावधिकसोमपानत्वसंस्तवात् तावत्कालिकपानं ततोऽवगम्यत इति ।

च. "न स्त्रियमुपेयात्" इति ब्राह्मणनिषिद्धस्य स्र्युपगमनस्य विकल्पार्थमिदम् ।

१. न खत्रार्थ इति 'घ' 'ब' पु, ऋत्वङ्गम इति ख. पु.

२. उपनयनकालस्येति आस्ति 'घ' पु.

प्रक्रम आरम्भः । तेनैवान्तो ऋनेयः ॥ ९, १० ॥

सन्तिष्ठते दाक्षायणयज्ञः ॥ ११ ॥

यदाक्षस्यायनं दाक्षायणम् । दाक्षायणश्च यज्ञश्च दाक्षायणयज्ञः ॥ ११ ॥

**एतेनैडादधः सार्वसेनियज्ञो वसिष्ठयज्ञश्शौनक-
यज्ञश्च व्याख्याताः ॥ १२ ॥**

इति सप्तदशी कण्डिका ॥

इडादधेन दृष्टः ऐडादधः । सर्वसेनादिभिर्दृष्टा यज्ञाः सार्वसेन्या-
दयः । नामधेयप्रयोजनम्— ऐडादधेन यक्ष्ये, 'ऐडादध' हविरिदमेषां
मयि' इत्येवं यथानामोत्तरेषु ॥ १२ ॥ १७ ॥

इति आपस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

तृतीयप्रश्ने पञ्चमः पटलः

अथ षष्ठः पटलः ॥

**ब्रह्मिष्ठो ब्रह्मा दर्शपूर्णमासयोः । तं वृणीते—'भूपते
भुवनपते महतो भूतस्य पते । ब्रह्माणं त्वां वृणीमह'
इति ॥ १ ॥**

**ब्रह्मवरणमध्वर्युणाऽपि कर्तव्यम् । "उभयत्र वरणविधानात् ।
ब्रह्मिष्ठो ब्राह्मणाधिकः ॥ १ ॥**

क. विकल्पेषु स्वेच्छया किञ्चिद्गृहीतव्यं प्रथमप्रयोगे । यत्तत्र गृहीतं तेनैव आन्तमनुष्ठानं
कर्तव्यमिति । उक्तं ह्यभियुक्तैः—रूपं कालोऽनुनिर्वापो देवतायोग एव च । आदौ ये
विधृताः पक्षास्त इमे सर्वदा स्मृताः इति ।

ख. एतेन मीमांसकपक्ष एवाभिमतो भाष्यकारस्येति गम्यते ।

ग. आध्वर्यवे याजमाने च ब्रह्मवरणस्य विधानादिति ।

मन्त्रवत्सु वा कर्मसु । याथाकामी तूष्णीकेषु ॥

अमन्त्रवत्यपि वेद्यन्तपरिस्तरणादौ । तूष्णीकेष्वर्थकृत्येष्वपि पात्र-
प्रक्षालनादिषु । मानसानि वा तूष्णीकानि, “ स प्रजापतिस्तूष्णीमाधार-
माधारयत् ” इति दर्शनात् । थाऽस्येच्छा तथा प्रयुङ्क्त इति याथाकामी ॥६॥

यदि प्रमत्तो व्याहरेद्वैष्णवीमृचं व्याहृतीश्च जपित्वा
वाचं यच्छेत् ॥ ७ ॥

प्रमत्तः प्रमादेन युक्तः, अभिव्याहरेत् उल्लापयेत् ॥ ७ ॥

‘ ब्रह्मन्नपः प्रणेष्यामी ’त्युच्यमाने ॥ ८ ॥

इत्यष्टादशी कण्डिका

‘प्रणय यज्ञं देवता वर्धय त्वं नाकस्य पृष्ठे यज-
मानो अस्तु । सप्तर्षीणां सुकृतां यत्र लोकस्तत्रेमं यज्ञं
यजमानञ्च धेह्यो प्रणये’ति प्रसौति ॥ १ ॥

उच्यमान इति वर्तमानसामीप्ये, नाऽसमाप्ते प्रैषे । प्रणवाद्युच्चैः,
“ यज्ञेषु चैतदादयः प्रसवा ” इति वचनात् ॥

सर्वेष्वामन्त्रणेष्वेवं प्रसवस्तेन कर्मणा यस्मिन्ना-
मन्त्रयते ॥ २ ॥

“प्रोक्ष यज्ञ”मिति हविष इध्माबर्हिषश्च प्रोक्षे ।
“बृहस्पते परिगृहाण वेदिं स्वगा वो देवास्सदनानि
सन्तु । तस्यां बर्हिः प्रथता साध्वन्तरहि स्वा नः पृथर्वा
देव्यस्त्वित्”त्युत्तरस्मिन् परिग्राहे । ‘प्रजापतेऽनुब्रूहि यज्ञ’
मिति सामिधेनीरनुवक्ष्यन्तम् । ‘वाचस्पते वाचमाश्राव-
यैतामाश्रावय यज्ञं देवेषु मां मनुष्येष्विति प्रवरे ॥ ३ ॥

‘देवता वर्धय त्वमिति सर्वत्राऽनुषजति ॥ ४ ॥

यस्मिन् कर्मण्यामन्त्रयतेऽध्वर्युः प्रणेष्यामि, प्रोक्षिष्यामि, परि-
ग्रहीष्यामीति तेषु प्रतिवचनम्-प्रणय, प्रोक्ष, परिगृहाण, अनुब्रूहि,
आश्रावय । प्रणवादीन्येतानि सर्वाणि ॥ २-४ ॥

“भिन्नस्य त्वा चक्षुषा प्रेक्ष” इति प्राशिन्नमवदीयमानं
प्रेक्षते ॥ ५ ॥

अवदीयमानस्य प्रेक्षणं प्राशिन्नस्य । “बहुष्वपि सकृदेव मन्त्रः ।
अकालभेदात् प्राजापत्येषु मनोतावत्, अकरणत्वात् । केचिदावृत्तिः
विशेषवचनात् ॥ ५ ॥

‘ऋतस्य पथा पर्येही’ति परिह्रियमाणं ‘सूर्यस्य त्वा
चक्षुषा प्रतिपश्यामी’त्याह्रियमाणम् ॥ ६ ॥

परिह्रियमाणमग्नेनाऽऽहवनीयम् । आह्रियमाणमात्मसमीपम् ॥ ६ ॥

सावित्रेण प्रतिगृह्य “पृथिव्यास्त्वा नाभौ सादया-
मीडायाः पद” इत्यन्तर्वेदि व्यूह्य तृणानि प्राग्दण्डं
सादयित्वा ‘अदग्धेन त्वा चक्षुषाऽवेक्ष’ इत्यवेक्ष्य सावित्रे-
णाऽङ्गुष्ठेनोपमध्यमया चाऽङ्गुल्याऽऽदाय “अग्नेस्त्वाऽऽस्येन
प्राश्नामि ब्राह्मणस्योदरेण बृहस्पतेर्ब्रह्मणेन्द्रस्य त्वा जठरे
सादयामि” इत्यसंम्लेत्याऽपि गिरति ॥ ७ ॥

इत्येकोनविंशी कण्डिका

क. इष्टिषु बहुष्वपि सहप्रयुज्यमानानां प्राशिन्नहरणावदानस्य बहुत्वेऽपि सकृदेव मन्त्रः
प्रयोक्तव्यः । यथा पशुगणे प्राजापत्यादौ क्रियमाणानुवादिनो मनोतामन्त्रस्य सकृदेव
प्रयोगः कालभेदाभावात् इति ।

ख. प्रतिद्रव्यमवदानभेदेन तत्कालस्यापि भेदात्कर्मकाल एव मन्त्रः प्रयोक्तव्य इति विशे-
षविधेरिति ।

1. B. Ms omits अध्वर्युः

P. 2. B. Ms reads अध्वर्युवचनात्, शेषवचनादिति ‘व’ पु.

क^१संस्थिते भक्षणमाध्वर्यवे । सन्तिष्ठते दर्शपूर्णमासाविति तत्रो-
क्तत्वात् ॥ ६ ॥

‘ब्रह्मन् ब्रह्माऽसि ब्रह्मणे त्वा हुताद्यमा मा हिंसीरुतो
मह्यं शिवो भवे’त्यन्तर्वेद्यन्वाहार्यमासन्नमभिमृशति ॥ ७ ॥

‘ब्रह्मन् प्रस्थास्याम’ इत्युच्यमाने ‘देव सवितरेतस्ते
प्राह तत्प्रच सुव प्रच यज बृहस्पतिर्ब्रह्मा स यज्ञं पाहि
स यज्ञपतिं पाहि स मां पाह्यो प्रतिष्ठे’ति प्रसौति ॥ २ ॥

अभिमृष्टेऽन्वाहार्ये ब्रह्मणा यजमानेन च प्रैषोऽध्वर्युणो-
च्यते ॥ ७, ८ ॥

“भूमिर्भूमिमगान्माता मातरमप्यगात् । भूयास्म
पुत्रैः पशुभिर्यो नो द्वेष्टि स भिद्यता”मिति यत् किञ्च यज्ञे
मृन्मयं भिद्येत तदभिमन्त्रयेत् ॥ ९ ॥

मृन्मये भिन्नेऽभिमन्त्रणं क^२समुचीयते ॥ ९ ॥

ब्रह्मभागं प्राश्य, “अयाङ्गिर्जातवेदाः । प्रणो यक्ष्य-
भिवस्यो अस्मान् सन्नस्सृज सुमत्या वाजवत्ये”त्याह-
वनीयमुपस्थाय यथेतं प्रतिनिष्क्रामति ॥ १० ॥

१. “अयाङ्गिर्जातवेदाः” इत्यृक् । प्रणो यक्ष्यभिवस्य इति यजुः ।
वरुणप्रघासेषु तन्त्रेणोपस्थानं विभवात् ॥ १० ॥

क. अध्वर्युप्रयोगसमाप्त्यन्तरमेव, कपालमोचनान्त इति यावत् । प्राश्नित्रं ब्रह्मा भक्षयेत्
न ब्रह्मतर्पणान्ते । कपालविमोचनान्त एव ‘सन्तिष्ठते दर्शपूर्णमासौ’ इति समाप्त्यभि-
धानात् ।

क. अध्वर्युणा यजमानेन चायं मन्त्रः प्रयोक्तव्य इति ।

ख. विहारद्वयगतस्याऽप्याहवनीयस्य सन्निहितत्वात् अनूहेन सकृत्कृतेनैवोपस्थानेनोभयत्र
कार्यनिष्पत्तेरसम्भवादिति ।

१. अयाङ्गिर्जातवेदा अन्तरः पूर्वो अष्टिपञ्चम । सन्तिष्ठति यं मुचिमुचा विमुच्य वेदास्मासु द्विवि-
जातवेदो यच्छ भद्रम् ॥

एवं विहितमिष्टिपशुबन्धानां ब्रह्मत्वं ब्रह्मत्वम्॥११॥

इति विंशी कण्डिका ॥

इष्टिपशुबन्धानामन्यत्रापि यदुक्तं ब्रह्मत्वम् यथा ^कसव्यावृत्तौ ब्रह्मयजमानाविति, तस्याऽकरणेऽपि न दोषः । एवंविहितमिति वचनात् ।

^१केचिदाहुः—^खइष्टिपशुबन्धानान्तु यदधिकमपेक्षितम्, तत्तत्रैव विहितमिति । ब्रह्मत्वं प्रकरण इत्युपदेशः^ग ॥ ११ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये तृतीयप्रश्ने

षष्ठः पटलः ॥ तृतीयः प्रश्नश्च समाप्तः ॥

क. आपस्तम्बीयानां ब्रह्मत्वमेतावदेव । एतावति कृते कर्म सगुणं भवति । अतो नाऽधिकस्याऽऽश्वलायनाद्युक्तस्याऽकरणेऽपि दोष इति ।

ख. इष्टिपशुबन्धानां दर्शपूर्णमासप्रकृतित्वादेव सिद्धे एवं विहितमिष्टिपशुबन्धानां ब्रह्मत्वमित्यधिकसूत्रकरणमन्यत्राधिक्यस्यापि समुच्चयार्थ इति केचित् इति ।

ग. 'ब्रह्मिष्ठो ब्रह्म' इत्येव वक्तव्ये दर्शपूर्णमासयोरित्यधिकग्रहणं दर्शपूर्णमासप्रकरण आम्नातस्य ब्रह्मपटलस्य हौत्रादिवत् सर्वसाधारणत्वप्राप्तौ इष्टिपशुबन्धानामेवेदमिति द्योतनार्थमित्युपदेशमिति ।

1: B. Ms. omits the portion beginning from केचिदाहुः and ending with इत्युपदेशः ।

श्रीः

धूर्तस्वामिकृते आपस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये

चतुर्थ प्रश्नः

प्रथमः पटलः

याजमानं व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

यजमानस्य कर्म याजमानम् ॥ १ ॥

यजमानस्य ब्रह्मचर्यं दक्षिणादानं द्रव्यप्रकल्पनं
कामानां कामनम् ॥ २ ॥

^१पुनर्यजमानग्रहणम्^२यजमानस्य मा भूवन्नमे धर्मा इति^३यज-
मानाया वा अवचनात् । ^४नियमा ब्रह्मचर्यादयो य एतस्मिन् प्रकरणे
उच्यन्ते ते यजमानस्यैव भवन्ति ^५नाध्वर्योः । लोके फलसंयुक्तस्यैवो-
पवासादीनि । अन्यस्मिन्नपि वेदे यजमानस्यैव नियमाः । वचनादतिव-
जामपि योऽस्याग्निमाधास्यन् स्यादित्यादि ।

क. कृतसङ्कल्पस्यैव यजमानस्येमे वक्ष्यमाणा धर्माः, नाऽऽहिताग्निमाश्रयेति द्योतयितुं
पुनर्यजमानग्रहणमिति ।

ख. पत्न्या यावदुक्तधर्मत्वं त ब्रह्मचर्यादीनामविधानात् पुरुषस्यैवेमे धर्मा इति ज्ञापयितुं वा
पुनर्यजमानग्रहणमिति ।

ग. तृतीयपक्षोऽयम् ।

घ. क्वचिद्ब्रह्मचर्यादिवजामपि नियमा भवन्ति । यथा—‘योऽस्याग्निमाधास्यन् स्यात् स एतां
रात्रिं व्रतं चरति न मांसमश्नाति, न स्त्रियमुपैति’ (आप. श्रौ. ९.७.१६.) इत्याधाने
विहिता धर्मा अध्वर्योर्भवन्ति इति ।

1. B. Ms reads पुनर्यजमानग्रहणादयजमानस्य; An reads पुनर्यजमानग्रहणादयतः;
B² & D. M. A.

2. B. Ms in addition आध्वर्यो वेद इति समाह्वानादध्वर्योः प्राप्ताः

“तथा दक्षिणादानादीनि फलसंयुक्तानि वचनादृत्विजामपि भवन्ति,
“अनङ्गान् होत्रा देय” इति। ‘कामानां कामनं वचनादृत्विजां’ यदि काम-
येताऽध्वर्युरात्मानं यज्ञग्रशसेनाऽर्पयेयमिति च ॥ २ ॥

प्रत्यगाशिषो मन्त्रान् जपत्यकरणानुपतिष्ठतेऽनुम-
न्त्रयते ॥ ३ ॥

प्रत्यगाशिष आत्मगामिन ^१अस्मदर्थवाचिन ^२उत्तमपुरुषवाचिनश्च
तेषामाशीर्वातामन्तरेणाऽपि वचनं याजमानत्वम्। ‘यथोद्भूतयादीना-
मभिमन्त्रणं’ गार्गीरित्रात्रे। ‘जपोपस्थानानुमन्त्रणानुवीक्षणोदयो’ ये
दूरस्थाः क्रियावास्नेऽकरणाः। ये सन्निपत्योपकुर्वन्ति ते प्रत्यगाशिषोऽ-
प्याध्वर्यवा एव। यथाग्न्युपसमिन्वनमन्त्राधाने। यत्र सप्तम्या निर्देशः
तत्र जपः। यथा होतृप्रचरेऽध्वर्युप्रचरे च प्रत्रियमाणे। यत्र तु द्वितीया
तत्रोपस्थापनमनुमन्त्रणं वा। पुनर्वचनं ^३नियमार्थम् ॥ ३ ॥

क. “सुवगांश्च वा एतानि लोकाय हूयन्ते यदाक्षिगावि” (तै. सं. ६.६.१.१.) इति
दक्षिणादानस्य तत्सम्बन्धिहोमादेश्च फलसंयुक्तत्वेऽपि वचनादध्वर्योः। तथा “यस्यैवं
विदुषोऽन्वाहार्थं आह्रियते साक्षादेव प्रजापतिमृध्नोति” (तै. सं. १.७.१.) इत्याद्यपि
वेदितव्यम्।

ख. एवं फलकामनापि यजमानस्यैव। वचनादृत्विजामपि भवति। यथा—यदीत्यादि।
अध्वर्युः यज्ञजन्या कीर्तिः आत्मन एव स्यादिति कामयेत तदा।

ग. गार्गीरित्रात्रो नामाऽहीनः क्रतुः। तत्र उदग्रष्टिः, वेहत् वामनश्चेति पशुत्रयं विहितं
दिनत्रये। तेषामभिमन्त्रणमुक्तम्—‘त्वमग्ने सहस्रमानस’ इत्यादिना। तत्र तत्कलस्य
यजमानगामित्वात् विनाऽपि वचनं तस्य याजमानस्त्वमिति। See आप. श्रौ. २.२.१९.
१०.१६.)

घ. अध्वर्युकाण्डे पठिता अपि ये आत्माशीर्वाचिनो मन्त्राः तत्तत्क्रियायनभिधायकत्वात्
करणत्वं न भजन्ते, ते यजमानेन जपोपस्थानादौ प्रयोक्तव्याः समाख्यां बाधित्वापि।
ये तु करणत्वादिना क्रियासम्बन्धं प्राप्तुमर्हन्त तेऽध्वर्युणैव प्रयोज्याः प्रत्यगाशिषोऽपि।
यथा—अग्न्यन्वाधानमन्त्रा “ममाग्ने वचो विहवेष्त्वस्तु” इत्यादय इति।

ङ. सत्यप्येवं यत्र पुनर्वचनं, यथा—“आग्निपादमातीम्यां गार्हपत्यमुपतिष्ठते” इति तत्रो-
पस्थानमेव कर्तव्यम्, नानुमन्त्रणमिति नियमार्थं वचनमिति।

1. Ad omits कामानां कामनं वचनादृत्विजाम् and B².

2. ‘क’ reads अस्मद्वाचिनः

3. Ad omits उत्तमपुरुषवाचिनश्च

4. An reads यथा भूखादीनाम्।

5. B. ms. reads अनुमन्त्रणदिश्रगाः, अभिमन्त्रणेत्यादि पठः B²

पर्वणि च केशश्मश्रु वापयते ॥ ४ ॥

अर्थप्राप्तत्वाद्ब्रूयमानस्य यदि च ^१विद्यते ततोऽस्मिन् काले नियम्यते ।
अतः इष्टिबहुत्वे पुनः पुनः न क्रियते । चशब्देनाऽन्यत्राऽपि अप्रतिषेधोऽ-
नुमीयते ॥ ४ ॥

अप्यल्पशो लोमानि वापयत इति वाजसने-
यकम् ॥ ५ ॥

^२अप्यल्पशः अल्पान्यपि लोमान्यसमर्थान्यपि श्मश्रूणि ॥ ५ ॥

“विद्युदसि विद्य मे पाप्मानमृतात्सत्यमुपैमि” इति
यक्ष्यमाणोऽप उपस्पृशति ॥ ६ ॥

यक्ष्य इत्युक्त्वा कामो वपनम् । स्नात्वाऽपामुपस्पर्शनम्, “यक्ष्यमाण
इति वचनात् । ^१अमावास्यायामपि पुनः कालभेदात् ॥ ६ ॥

तदिदं सर्वयज्ञेषूपस्पर्शनं भवति ॥ ७ ॥

एवमिष्टिविकारेषु भवति । सर्वयज्ञाः ^२दर्विहोमैस्सह । उपदेशो
यज्ञकतुसंयुक्तेष्वेव, ब्राह्मणे तथा वचनात् न त्वेवाग्निहोत्रे । तत्र होमे
^३पुनर्विधानात् । यज्ञकतुषु यक्ष्यमाणो वेष्ट्या वेति पुरस्तात्प्रणयनस्येष्टिवि-
कारेष्वपामुपस्पर्शनम् । सोमेष्टिषु ^४सोमार्थस्य प्रसङ्गः ॥ ७ ॥

क. वपनं रागतः प्राप्तम् । यदि चाऽस्मिन् काले वर्षिष्ठाः केशा विद्यन्ते इच्छा चोदेति,
ततोऽस्मिन् काले नियम्यते वपनमिति । एवञ्च केशभूयस्त्वे इच्छायाञ्च नियम्यमानस्य
वपनस्य तदभावेऽविच्छेदेनाऽनुष्ठीयमानास्विष्टिषु अननुष्ठानमेवेति ।

ख. अस्मिन्नपि पक्षे प्रतिपौर्णमासमेव वपनम्, न दर्शे, उभयनिरूपिताधिकारस्यैकत्वात्
अधिकारिसंस्कारत्वाच्च वपनस्य ॥

ग. ‘यक्ष्यमाणोऽप उपस्पृशति’ इति सङ्कल्पसमन्तरमपामुपस्पर्शनस्य विधानात् अमा-
वास्यायामपि प्रयोगभेदेन सङ्कल्पभेदात् तत्रापि तदनन्तरं अपामुपस्पर्शनं कर्तव्यमिति ।

घ. ‘यक्ष्यमाणोऽप उपस्पृशति’ इति विधाय तदिदं सर्वयज्ञेष्विति पुनर्विधिबलात् दर्वि-
होमेष्वपि उपस्पर्शनं प्राप्नोतीति । रुद्रदत्तस्तु यज्ञशब्दप्रशङ्गात् अतद्रूपेषु दर्विहोमेषु न
भवतीत्याह । तदुपदेशमतानुसारेण ।

ङ. ‘होष्यन्नप उपस्पृश्य’ इत्यग्निहोत्रे पुनरुपस्पर्शविधानादारम्भे नास्तीति ।

च. सोमाङ्गभूतास्विष्टिषु सोमार्थेनैवोपस्पर्शनेन प्रसङ्गादुपकारसिद्धिरिति । प्रसङ्गो नामान्यार्थम-
नुष्ठितेनैवोपकारलाभेन न पुनः स्वार्थमनुष्ठानम् ।

“अग्निं गृह्णामि सुरथं यो मयोभूर्य उद्यन्तमा-
रोहति सूर्यमह्ने । आदित्यं ज्योतिषां ज्योतिरुत्तमश्चो
यज्ञाय रमतां देवताभ्यः । वसून् रुद्रानादित्यानिन्द्रेण सह
देवताः । ताः पूर्वः परिगृह्णामि स्व आयतने मनीषया ।
इमामूर्जं पञ्चदशीं ये प्रविष्टास्तान् देवान् परिगृह्णामि पूर्वः ।
अग्निर्हव्यवाडिह तानावहतु पौणेमासश्च हविरिदमेषां
मय्यामावास्यश्च हविरिदमेषां मयी”ति यथा लिङ्गमाहवनी-
येऽन्वाधीयमाने जपति ॥ ८ ॥

“अन्तराग्नी पशवो देवसश्च सदमागमन् । तान्
पूर्वः परिगृह्णामि स्व आयतने मनीषये”त्यन्तराग्नी
तिष्ठन् जपति ॥ ९ ॥

“इह प्रजा विश्वरूपा रमन्तामग्निं गृहपतिमभि-
संवसानाः । ताः पूर्वः परिगृह्णामि स्व आयतने मनी-
षया । इह पशवो विश्वरूपा रमन्तामग्निं गृहपति-
मभिसंवसानाः । तान् पूर्वः परिगृह्णामि स्व आयतने
मनीषये”ति गार्हपत्यम् ॥ १० ॥

इति प्रथमा कण्डिका ॥

सद्यस्कालायां पौर्णमास्यां “अग्निं गृह्णामि” इत्यृचौ क्लोपः ।
यदि तु परिपाठः अद्य यज्ञायेत्युच्यते । विकृतौ सद्यस्कालायामूह
एव । यस्मिंश्चाऽह्नि प्रयुज्यते तस्योपलक्षणम् । यवा-“इमामूर्जमेकाद-

क. श्वो यज्ञाय रमतामिति श्वः शब्दघटितत्वात् मन्त्रस्य श्वः कालसम्बन्धस्य सद्यस्कालायामभा-
वात् प्रकृतौ चोहाभावात् यवप्रयोगे “स्योनं त” इति मन्त्रस्येव लोप एवेति ।

ख. पूर्वणि सुत्यायामेकदीक्षापक्षे दीक्षर्णायैकादश्यां प्राप्नोति । तत्रोह एकादशीमिति ।

आवसथे श्रियं मन्त्रमहिर्बुध्नियो नियच्छत्विति”त्यावस-
थ्यम् ॥ १ ॥

“ इदमहमग्निज्येष्ठेभ्यो वसुभ्यो यज्ञं प्रब्रवीमि ।
इदमहमिन्द्रज्येष्ठेभ्यो रुद्रेभ्यो यज्ञं प्रब्रवीमि । इदमहं
वरुणज्येष्ठेभ्य आदित्येभ्यो यज्ञं प्रब्रवीमि ” इत्यन्वा-
हितेषु जपति ॥ २ ॥

‘पयस्वतीरोषधय इति पुरा बर्हिष आहर्तोर्जाया-
पती अश्रीतः । पुरा वत्सानामपाकर्तो रमावास्यायाम् ॥३॥

पुरा पूर्वं ‘परिस्तरणानामाहरणादशनं पौर्णमास्याम् । अपि वा
‘पूर्वेद्युरिध्माबर्हिः’ इत्यनेन विधानेन । कृत्वा शाखाच्छेदनमशनम्, ततो
वत्सापाकरणम् बह्वर्थत्वाच्छाखायाः । उपदेशोऽशनं शाखाच्छेदनं
वत्सापाकरणमिति । छेदनस्यापृथग्रहणात् । ‘प्रथमग्रासे मन्त्रः, प्राणा-

क. ‘पौर्णमास्यान्वन्वाधानपरिस्तरणोपवासाः’ (आप. श्रौ. १-१४-१७) इति क्रमनियमात्
पूर्वशुद्धिर्आहरणाभावात् सूत्रे बर्हिश्शब्दः परिस्तरणपरः । अतस्तत्र परिस्तरणात्पूर्वमशन-
मिति ।

ख. अमावास्यायां शाखाच्छेदनं कृत्वाऽशनं कर्तव्यम् । तदनन्तरं वत्सापाकरणम्, शाखा-
च्छेदनस्य गोप्रस्थापनाद्यनेक कार्यार्यत्वादिति । उपदेशमते तु-अशनं पूर्वं, ततश्चाखा-
च्छेदनम्, ततो वत्सापाकरणञ्च कर्तव्यम् । अग्न्यन्वाधानं वत्सापाकरणं इध्माबर्हिरिति
पदार्थपरिगणनार्थं सूत्रे शाखाच्छेदनस्य पृथग्रहणाभावेन तस्य वत्सापाकरणाङ्गत्वस्यै-
वावगमादिति ।

ग. अयं भावः—‘पयस्वतीरोषधय इत्यश्रीतः’ इति विधानादस्य करणमन्त्रत्वावगमात्
‘मन्त्रान्नैः कर्मादिस्सन्निपात्यः’ इति परिभाषाबलात् मन्त्रपाठसमनन्तरमेव प्रथमग्रासः
कर्तव्यः । तत्र प्राणादीनामपि भोजनाङ्गत्वेन विहितत्वात् प्रथमं पयस्वतीरिति ततः
‘प्राणाय स्वाहा’ इति प्रथममन्त्रः, ततः प्रथमग्रासः । द्वितीयादिषु “अपानाय स्वाहा”
इति पञ्च मन्त्राः । अथ वा ‘पयस्वतीः’ इत्यनेनैव प्रथमग्रासः, “प्राणाय स्वाहा”
इति प्रथममन्त्रस्य निवृत्तिः । द्वितीयादिषु “अपानाय स्वाहा” इत्यादीनां प्राप्तिः ।
अथ वा “प्राणाय स्वाहा” इत्यादीनां षण्णामपि निवृत्तिरनेन मन्त्रेण क्रियते । अतश्च
पयस्वतीं मुक्त्वा भोजनम्, न प्राणादिमन्त्रपाठ इति ।

1. B. Ms. omits the portion beginning from प्राणादयः and ending with
अविशेषवचनात्

१. पयस्वतीरोषधयः पयस्वतीभ्यो पयः । अयं पयसो यत्पयस्तेन मामिन्द्र वृत्सुत्र ॥

दयश्च । अथवा प्रथममन्त्रस्य निवृत्तिः । द्वितीयादिषु प्राकृता मन्त्राः ।
अथवा सर्वेषां प्रत्याम्नायोऽयं मन्त्रः । अमावास्यायामसन्नयतः पुरा
बर्हिषाहरणादशनम्, अविशेषवचनात् ॥ १-३ ॥

पौर्णमासायोपवत्स्यन्तौ नाऽतिसुहितौ भवतः ॥ ४ ॥

अतिसौहित्यमतिवृत्तिः । अशनं 'क्षुत्प्रतिघातार्थम् । तस्याऽस्मिन्-
काले नियमः सत्यामिच्छायां श्रुधि च । अतो नाऽऽवर्तते इष्टिवहुत्वे ॥ ४ ॥

अमाषममांसमाज्येनाऽश्रीयातां तदभावे दध्ना पयसा
वा ॥ ५ ॥

आज्येन व्यञ्जननिवृत्तिः । 'मधुवन्माषमांसप्रतिषेधोऽभ्यवहार्यस्य;
व्यञ्जनार्थस्य 'प्रतिषिद्धत्वात् । केचित्तु स्नेहानां तैलादीनां निवृत्तिः,
तुल्यत्वात् ॥ ५ ॥

बर्हिषा पूर्णमासे व्रतमुपैति वत्सेष्वपाकृतेष्वमा-
वास्यायाम् ॥ ६ ॥

बर्हिषा बर्हिष्याद्द्विग्रमाणे ॥ ६ ॥

प्रणीतासु प्रणीयमानास्वासन्नेषु वा हविष्षु व्रतमु-
पैतीत्युभयत्र साधारणम् ॥ ७ ॥

अशनमग्न्यन्वाधानं व्रतोपायनमित्येके । व्रतोपायन-
मशनमग्न्यन्वाधानमित्येके । अग्न्यन्वाधानं व्रतोपायनम-
शनमित्येके ॥ ८ ॥

यदापि पूर्वमशनव्रतोपायने तदाऽप्यग्निं प्रणीयैव ॥ ७, ८ ॥

क. 'न मध्वश्चाति' इति मधुप्रतिषेधो यथाऽभ्यवहार्यस्य मधुः, तद्वन्माषमांसप्रतिषेधोऽभ्य-
वहार्यस्यैवेति ।

ख. आज्येनैवेति शेषः ।

१. Ad reads क्षुत्प्रतिघातार्थम्

२. An reads मिश्रितोऽयः

घ. भा. २३

‘पयस्वतीरोषधय’ इत्यप आचामत्युपस्पृशति वा ॥९॥

अपरेणाऽऽहवर्नायं दक्षिणाऽतिक्रामति ॥ १० ॥

एष एवाऽत ऊर्ध्वं यजमानस्य सञ्चरो भवति ॥११॥

इति द्वितीया कण्डिका ॥

आचामति भक्षयति ॥ ९, १० ॥ २ ॥

दक्षिणेनाऽऽहवनीयमवस्थायव्रतमुपैष्यन् समुद्रं
मनसा ध्यायति ॥ १ ॥

“व्रतं समुद्रस्तदुपैष्यामीति ध्यानम् ॥ १ ॥

अथ जपति—“अग्ने व्रतपते व्रतं चरिष्यामी”ति
ब्राह्मणः। “वायो व्रतपते, आदित्य व्रतपते, व्रतानां व्रतपते
व्रतं चरिष्यामि” इति राजन्यवैश्वेयौ ॥ २ ॥

सर्वान्वा ब्राह्मणः ॥३॥

अग्न्यादीन् देवानभिसन्धाय ‘अग्ने व्रतपत’ इति जपः। अथ
शब्दोऽर्थकृत्यप्रतिषेधार्थः ॥ २, ३ ॥

अथाऽऽदित्यमुपतिष्ठते “सम्राडसि व्रतपा असि व्रत-
पतिरसि तत्ते प्रब्रवीमि तच्छ्रेयं तेन श्रेयं तेन
राध्यासमिति ॥४॥

^१पयस्वत्याद्यादित्योपस्थानान्तं ^२व्रतोपायनाङ्गम् । तस्य सोमेष्टिषु

क. ध्यानप्रकारो व्रतं समुद्र इत्यादिः ।

ख. ‘बर्हिषा पूर्णमासे व्रतमुपैति’ इत्यारम्भात्, आदित्योपस्थाने च ‘व्रतपतिरसि’ इति
व्रताङ्गात् तस्य सर्वस्यापि व्रताङ्गत्वावगमादिति ।

ग. सोमेष्टिषु प्रायणीयादिषु, तत्र व्रताभावादिति ।

1. Ad reads पयस्वतीरित्यादि

2. Ibid व्रतोपायनम्

निवृत्तिः । सत्य^१वाद्यत इति वाजसनेयिनाम् । “ मयि दक्षकतू ” इति वचनञ्च । पूर्वमपि मैथुनप्रतिषेधः, व्रतचारी त्वेव स्यादिति ॥ ४ ॥

यद्यस्तमिते व्रतमुपेयादाहवनीयमुपतिष्ठन्नेतद्यजुर्ज-
पेत् ॥ ५ ॥

आहवनीयमुपतिष्ठन्नादित्यमभिसन्धाय जपेत्, तद्वतोपायनम् ।
तत्रानुप्रवेशादादित्यस्य ॥ ५ ॥

“उभावग्नी उपस्तृणते देवता उपवसन्तु मे । अहं
ग्राम्यानुपवसामि मह्यं गोपतये पशूनि”ति सायं परि-
स्तीर्यमाणेषु जपति ॥ ६ ॥

गार्हपत्याहवनीययोरेव वा परिस्तरणम् । ‘उपस्तीर्यः पूर्वश्चाग्निर-
परश्चेति । बहुष्वपि परिस्तीर्यमाणेषु याजमानानिवृत्तिः । “तयोरेवा-
ग्न्योस्संस्कारात् ॥ ६ ॥

आरण्यं सायमाशेऽश्नात्यमाषममांसम् ॥ ७ ॥

आरण्यस्य माषमांसस्य प्रतिषेधः ॥ ७ ॥

अपि वा काममा मार्गादामधुन आ प्राशातिकात् ॥ ८ ॥

काममिच्छातः । आ मार्गात्परतो मार्गाद्यानि वानप्रस्थानां मांसा-
न्याम्नातानि तानि न भक्षयति । ये च परतो रसाः आ मधुनः, यानि

क. वाजसनेयिनां मते अत ऊर्ध्वं सत्यवादी भवामि इति सङ्कल्पपूर्वकं सत्यवदनम्, “मयि
दक्षकतू ” इति मन्त्रपाठपूर्वकमात्मनि प्राणापानधारणसङ्कल्पश्च व्रतम् ।

ख. “अग्निं वावाऽऽदित्यस्सायं प्रविशति” इत्यग्नावादित्यप्रवेशलिङ्गादिति ।

ग. बहूनाभग्नीनां परिस्तरणे क्रियमाणेऽपि मन्त्रस्याऽग्निद्वयप्रकाशकतया तत्संस्कारार्थं प्रयो-
गसम्भवादिति ।

घ. पूर्वमेव ग्राम्ययोः प्रतिषेधात् । माषमांसयोः व्यञ्जनार्थयोः प्रतिषेध इति रुद्रदत्तः ।

चान्नानि आ प्राशातिकात् । प्राशातिकादन्यानि पराणि प्राशातिकं
 ६ प्रशातनलभ्यम् । ७ यस्त्वर्वाक् तस्येच्छातः प्राशनम् ॥ ८ ॥

अपो वा न वा किञ्चित् ॥ ९ ॥

अपोऽश्रीयात्, न वा किञ्चिदश्रीयात् । १ संसृष्टहविष्यपोऽपि नाऽ-
 श्राति न तस्य सायमश्रीयादिति ॥ ९ ॥

न तस्य सायमश्रीयाद्येन प्रातर्यक्ष्यमाणस्यात् ॥ १० ॥

आरण्यायोपवत्स्यन्नपोऽश्राति न वा ॥ ११ ॥

आरण्यायोपवत्स्यन्निति वचनाद्विकृतेरपि १ बृहकालत्वमस्ति ॥ ११ ॥

जञ्जभ्यमानो ब्रूयान्मयि दक्षक्रतू इति ॥ १२ ॥

जञ्जभ्यमानः जृम्भमाणः ॥ १२ ॥

अमावास्यायां रात्रिं जागर्ति ॥ १३ ॥

अपि वा सुप्यादुपरि त्वेव न शयीत ॥ १४ ॥

अपि वोपरि शयीत व्रतचारी त्वेव स्यात् ॥ १५ ॥

उभयत्र जागरणमेके समामनन्ति ॥ १६ ॥

आहवनीयागारे गार्हपत्यागारे वा शेते ॥ १७ ॥

इति तृतीया कडिष्का ॥

क. वृक्षादितः पातनेन लब्धं फलादिकम् । प्राशातिकं कोशीधान्यम्, यस्मात् प्रशातनेनो-
 ध्द्वियत इति रुद्रदत्तः ॥

ख. 'आरण्या' (आप. श्रौ. ४-३-७) इति सूत्रेण प्रतिषिद्धस्य प्रतिप्रसन्नोऽयम् । वानप्रस्थानां
 भक्ष्यकाण्डेषु भृगमांसपर्यन्तानां रसेषु मधुपर्यन्तानां फलेषु प्राशातिकपर्यन्तानां भक्षणे
 याथाऽकाम्यम् । तदितरेषामभक्षणमेवेति ।

ग. "दधि मधु घृतमापो धाना भवन्ति" इत्यादौ यत्रापामपि द्रव्यत्वं तत्संसृष्टहविः ।
 तत्रापामशनं न कर्तव्यम्, न तस्य सायमिति निषेधात् प्रातर्यक्ष्यमाणत्वात् ।

घ. आरण्यायोपवत्स्यन्निति विकृतिविषयमेव वक्तव्यम्, प्रकृतौ तदभावात् । अतश्चैतद्वचन-
 बलाद्विकृतेरपि व्यहकालता प्रतीयते । तस्याश्च सद्यस्कालतया 'विकल्पः इति । सा च
 विकृतिः 'प्राजापत्यं गार्मुतं चरं निर्वपेत्' इत्येवमादिः ज्ञातव्या । योनाम वानप्रस्थः
 आरण्येनैव हविषा श्रो यियक्षति तद्विषयं वेदं वचनमिति रुद्रदत्तः ॥

ब्रतोपायनादूर्ध्वं मैथुनव्रतप्रतिषेधः । व्रतचारी त्वेव स्या-
दिति ॥ १३-१७ ॥ ३ ॥

“देवा देवेषु पराक्रमध्वं प्रथमा द्वितीयेषु द्विती-
यास्तृतीयेषु त्रिरेकादशा इह मावत । इदं शक्यं
यदिदं करोम्यात्मा करोत्वात्मने । इदं करिष्ये भेषजमिदं
मे विश्वभेषजा । अश्विना प्रावतं युवम्” इति जपित्वा
श्वोभूते ब्रह्माणं वृणीते ॥ १ ॥

“देवा देवेष्विति राज्ञौ परिस्तरणानन्तरमन्येषामुक्तमिति । न
चास्य सद्यस्कालायां लोपः “लिङ्गविशेषात् “ आत्मा करोत्वात्मन ”
इति । विज्ञानं मन्त्रलिङ्गेन ॥ १ ॥

“भूपते भुवनपते महतो भूतस्य पते ब्रह्माणं त्वा
वृणीमहे” इत्युक्त्वाऽपरेणाऽऽहवनीयं दक्षिणातिक्रम्योपवि-
शति, पूर्वो ब्रह्माऽपरो यजमानः ॥ २ ॥

यजमानस्यापि ब्रह्मवरणम् । अपरो यजमान इति पूर्वप्रवि-
ष्टोऽपि पश्चादुपविशति ॥ २ ॥

क. देवा देवेष्विति मन्त्रे “इदं शक्यं यदिदं करोम्यात्मा करोत्वात्मने” इति श्रूयते ।
अस्यार्थः—इदानीं यत्कर्म कुर्वन्नस्मि, तत्समप्रतया कर्तुं मम सामर्थ्यं भवतु इति । अत्र
क्रियमाणकर्मविषयकसामर्थ्यप्रार्थनात् सद्यस्कालायामस्य प्रवृत्तिरेव, न लोप इति ।
आत्मा जीवात्मा परमात्मने इदं कर्म करोतु । यद्यतिक्रियते जीवेन तस्य सर्वस्यापि परमा-
त्मसमर्पणस्य ‘यत्करोषि यदश्नासि’ इत्यादिषु दर्शनात् । एवं ज्ञानपूर्वकं कर्म कर्तव्यम् ।
“यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा तदेव वार्यवत्तरं भवति” इति श्रवणाच्चेति ।

ख. पूर्वं ब्रह्मणः पश्चाद्यजमानस्येति स्थाननियमस्य पूर्वमेवोक्तत्वात् कालविधानपरमेवेदं
सूत्रम् । एवञ्च यजमानस्य वरणसमनन्तरमेवाऽतिक्रमणविधानात्, ब्रह्मणस्तु “अहं
भूपतिः” इति मन्त्रजपोत्तरकालमेवातिक्रमणविधानात् पूर्वं श्लोपवेशस्यानं प्राप्तोऽपि
यजमानो नोपविशेत्, किन्तु ब्रह्मोपवेशनानन्तरमेवोपविशेत् इति । पूर्वापरात्वं देशतः
कालतश्चाति रुद्रदत्तः ।

अथ यज्ञं युनक्ति—कस्त्वा युनक्ति स त्वा युनक्तिवाति
सर्वं विहारमनुवीक्षते ॥ ७ ॥

इति चतुर्थी कण्डिका ॥

यज्ञयोगस्सर्वप्रधानार्थः॥ पुनरथशब्दप्रयोगाददृष्टप्रधानोपकारकत्वाच्च।
अतः “सान्नाय्यतन्त्रास्वाज्यतन्त्रास्वपि पशौ च क्रियते पात्रा-
भिमर्शनोत्तरकालम् । न च पुनः पशुपुरोडोश औषधार्थमित्युपदेशः ।
“सपात्रस्य विहारस्यावेक्षणेन” योगः ॥ ७ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिविरचिते

चतुर्थप्रश्ने प्रथमः पटलः ॥

अथ द्वितीयः पटलः

“चतुर्दिशखण्डा युवतिस्सुपेशा घृतप्रतीका भुवनस्य
मध्ये । मर्मज्यमाना महते सौभगाय मह्यं धुक्च यज-
मानाय कामान्” इति वेदिं सम्मृज्यमानाम् ॥ १ ॥

“यो मा हृदा मनसा यश्च वाचा यो ब्रह्मणा
कर्मणा द्वेष्टि देवाः। यः श्रुतेन हृदयेनेष्णता च तस्येन्द्र
वज्रेण शिरश्छिनद्मी”ति स्तम्बयजुर्ह्वियमाणम् ॥ २ ॥

स्तम्बयजुषः तूष्णीं हरणेऽपि “याजमानम् ॥ १, २ ॥

क. अदृष्टार्थत्वात्प्रकरणपाठाच्च सर्वार्थत्वमवगम्यते । तेनौषधाज्यसान्नाय्यद्रव्यकेषु सान्नाय्य-
विकृतौ पशौ च यज्ञयोगः कर्तव्य इति ।

ख. ‘विहारमनुवीक्षते’ इत्येव सिद्धे सर्वं विहारमिति सर्वशब्दप्रयोगात् पात्रमहितस्य सर्वस्य
विहारस्यानुवीक्षणं लभ्यत इति ।

ग. चतुर्थस्य स्तम्बयजुर्हरणस्याध्वर्युणा तूष्णीं करणेऽपि यजमानेन मन्त्रः पठनीय एवेति ।
चतुर्थस्य तु तूष्णीकत्वान्न भवत्यनुमन्त्रणमिति दीपिका (रुद्रदत्तः)

“इदं तस्मै हर्म्यं करोमि यो वो देवाश्चरति ब्रह्मचर्यम् । मेधावी दिक्षु मनसा तपस्व्यन्तर्दूतश्चरति मानुषी-
ष्वि”त्युत्करमभिगृह्यमाणम् ॥ ३ ॥

उत्कराभिग्रहणं सकृद्वरुणप्रघासेषु ॥ ३ ॥

यज्ञस्य त्वा प्रमयाऽभिमया प्रतिमयोन्मया परिगृह्णा-
मीति वेदिं परिगृह्यमाणाम् ॥ ४ ॥

यदुद्धन्तो जाहि५सिम पृथिवीमोषधीरपः । अध्वर्य-
वस्स्फ्यकृतस्स्फेयनान्तरिक्षं मोरु पातु तस्मात् । यदुद्धन्तो
‘जाहि५सिम क्रूरमस्या वेदिं चकृम मनसा देवयन्तः ।
मातेन हेड उपगाम भूम्याश्शिवा नो विश्वैर्भुवनेभिरस्त्व’
त्युद्धन्यमानाम् । भूमिर्भूत्वा महिमानं पुपोष ततो देवी
वर्धयते पया५सि । यज्ञिया यज्ञं विचयन्ति शस्त्रौषधीराप
इह शक्वरीश्चे”ति क्रियमाणाम् । “ईडेन्यक्रतूरहमपो
देवीरुप ब्रुवे । दिवानक्तञ्च सस्रुषीरपस्वरी”रिति प्रोक्षणी-
रासाद्यमानाः । “ऊर्णामृदु प्रथमान५स्योनं देवेभ्यो
जुष्ट५सदनाय बर्हिः । सुवर्गे लोके यजमान५हि धेहि
मां नाकस्य पृष्ठे परमे व्योम”न्निति बर्हिंरासाद्य-
मानम् ॥ ५ ॥

क्रियमाणां दक्षिणतो वर्षीयसीमित्येवमादि ॥ ४, ५ ॥

“अद्भिराज्यमाज्येनापस्सम्यक् पुनीत सवितुः
पवित्रैः । ता देवीश्शक्वरीश्शक्वरेणेमं यज्ञमवत संवि-
दाना” इत्याज्यं प्रोक्षणीश्चोत्पूयमानाः ॥ ६ ॥

कं सत्यपि वरुणप्रघासेषु विहारभेदे उत्करस्यैकत्वात् अभिमन्त्रणं सकृदेवेति ।

आज्यं चोत्पूतम्, प्रोक्षणीश्चोत्पूयमानाः ॥ ६ ॥

उभावाज्यग्रहाञ्जपतः ॥ ७ ॥

इति पञ्चमी कण्डिका

“अध्वर्योरपि चातुस्स्वर्यमाज्यग्रहेषु ॥ ७ ॥

“अशिश्नेम बर्हिर्न्तःपृथिव्या ऋसः ऋरोहयन्त ओषधी-
र्विवृक्णाः । यासां मूलमुदवधीस्स्फ्येन शिवान-
स्तास्सुहवा भवन्तु । सुमनसो यजमानाय सन्त्वोषधीराप
इह शक्वरीश्च । वृष्टिद्यावा पर्जन्य एना विरोहयतु
हिरण्यवर्णाश्शतवल्शा अदब्धा” इत्यन्तर्वेदि बर्हिरा-
सन्नम् ॥ १ ॥

“चतुश्शिखण्डा युवतिस्सुपेशा घृतप्रतीका वयुनानि
वस्ते । सा स्तीर्यमाणा महते सौभगाय सा मे धुक्व
यजमानाय कामान् । शिवा च मे शग्मा चैधि स्योना च मे
सुषदा चैधि । ऊर्जस्वती च मे पयस्वती चैधि इषमूर्जं मे
पिन्वस्व ब्रह्म तेजो मे पिन्वस्व । क्षत्रमोजो मे पिन्वस्व
विशं पुष्टिं मे पिन्वस्व । आयुरन्नाद्यं मे पिन्वस्व प्रजां
पशून्मे पिन्वस्वे”ति स्तीर्यमाणाम् ॥ २ ॥

““ध्रुवोऽसी”त्येतैः प्रतिमन्त्रं परिधीन् परिधीयमानान् ।
“अस्मिन् यज्ञ उपभूय इन्नु मेऽविक्षोभाय परिधीन् दधामि ।
धर्ता धरुणो धरीयानग्निर्द्वेषा ऋसि निरितो नु दाता” इति च ॥

क. अध्वर्योरपि चातुस्स्वर्यप्रत्यर्थं प्रवृत्तत्वादस्य वचनस्येति ।

१. ध्रुवोऽसि ध्रुवोऽहं सजातेषु भूयांसं धीर्येता वसुवित् ।

उग्रोऽस्युग्रोऽहं सजातेषु भूयासमुग्र्येता वसुवित् ।

अभिभूय अभिभूय सजातेषु भूयासमभिभूयेता वसुवित् ॥ (तै. सं. १-६-३)

“अस्मिन् यज्ञ” इति “सकृत्, बहुवचनत्वात् । शनैश्चोत्तरपरि-
धिस्साद्यते । ततः परिधीयमानानित्युपपद्यते । कोचित्परिधौ परिधा-
वावर्तयन्ति ॥ १-३ ॥

“युनज्मि त्वा ब्रह्मणा दैव्येने” त्याहवनीयम् । “तेजिष्ठा
ते तपना या च रोचना प्रत्योषन्तीस्तन्वो यास्ते अग्ने ।
ताभिर्वर्माम्ण्यभितो व्ययस्व मा त्वा दभन् यज्ञहनः
पिशाचा” इति च ॥ ४ ॥

युनज्मि त्वेत्याहवनीययोगः उपस्थ इत्येवमन्तः । व्याहृतीना-
मग्निहोत्रोपसदनादिषु विनियोगः ॥ ४ ॥

“विच्छिनद्भि विधृतीभ्या ऋसपत्नाञ्जातान् भ्रातृव्यान्
ये च जनिष्यमाणाः । विशो यन्त्राभ्यां विधमाम्येनानहः
स्वानामुत्तमोऽसानि देवाः ॥ विशो यन्त्रे नुदमाने अरातिं
विश्वं पाप्मानममतिं दुर्मरायुम् । सीदन्ती देवी सुकृतस्य
लोके धृतीस्थो विधृती स्वधृती । प्राणान्मयि धारयतं,
प्रजां मयि धारयतं पशून्मयि धारयतम्” इति विधृती
आसाद्यमाने ॥ ५ ॥

इति षष्ठी कण्डिका ॥

क. सर्वपरिधिपरिधानः वस्थायामेव मन्त्रस्य सकृदेव पाठः । मन्त्रे ‘परिधीन् दधामि’ इति
बहुवचनग्रहणात् । यथा परिधीयमानावस्थायामेव मन्त्रः प्रयुज्येत तथा शनैरुत्तरपरि-
धिस्सादनीयः । तदानीमेव सूत्रे परिधीयमानानिति वर्तमाननिर्देश उपपद्येतेति ।

ख. मन्त्रद्वयेन योग इत्यर्थः । द्वितीयस्य मन्त्रस्य ‘यन्मे अन्न’ इत्यस्याऽन्यत्र क्वचिदविनि-
योगात् तदुक्तव्याहृतीनामग्निहोत्रोपसादने ‘अग्निहोत्रमेताभिर्व्याहृतीभिरुपसादयेत’ इति
विनियुक्तत्वादिति ।

1. An & B. Ms read अतः

१. युनज्मित्वा ब्रह्मणा दैव्येन हव्यायास्मै वोढवे जातवेदः । इधानास्त्वा सुप्रजसस्सुवीरा ज्यो-
तीवेम ब्रह्मणे वर्धते । यन्मे अग्ने अस्य यज्ञस्य रिष्याद्यद्वा इकन्दादाग्न्यस्योत विष्णो । तेन
हग्निं सप्तलं दुर्मरायुमेन दधामि निश्चिन्त्या उपस्ये ॥ (तै. सं. ३-६-२-१)

चित्तमधरं ध्रुवाया अहमुत्तरो भूयासमधरे मत्सपत्नाः ।
 ध्रुवासि धरणी धनस्य पूर्णा जागतेन छन्दसा विश्ववेदाः ।
 अव्यथमाना यज्ञवनुयच्छस्व सुनीती यज्ञं नयास्युपदे-
 वान् वैश्वदेवेन शमर्णा दैव्येने”ति ध्रुवाम् । “स्योने मे सीद
 सुषदः पृथिव्यां प्रथयि प्रजया पशुभिस्सुवर्गे लोके ।
 दिवि सीद पृथिव्यामन्तरिक्षेऽहमुत्तरो भूयासमधरे मत्स-
 पत्नाः । अह ५ सुवो अभिजिहर्ति होमाच्छतक्षरश्छन्दसाऽ-
 नुष्टुमेन । सर्वा यज्ञस्य समनक्ति विष्टा बार्हस्पत्येन शर्म-
 णा दैव्येने”ति सुवाम् । इय ५ स्थाली घृतस्य पूर्णाऽच्छिन्न-
 पयाश्शतधार उत्सः । मारुतेन शर्मणा दैव्येने”त्याज्यस्था-
 लीम् ॥ २ ॥

इति सप्तमी कण्डिका ॥

जुहादीनां साद्यमानानाम् उपस्थानमनुमन्त्रणं वाऽधिकारात् ॥ २ ॥

“तृप्तिरसि गायत्रं छन्दस्तर्पय मा तेजसा ब्रह्मवर्चसेन ।
 तृप्तिरसि त्रैष्टुभं छन्दस्तर्पय मौजसा वीर्येण । तृप्तिरसि
 जागतं छन्दस्तर्पय मा प्रजया पशुभि”रिति पुरोडाशानज्य-
 मानान् ॥ १ ॥

“यज्ञोऽसि सर्वतश्चितस्सर्वतो मां भूतं भविष्य-
 च्छूयताम् । शतं मे सन्त्वाशिषस्सहस्रं मे सन्तु सूनृता
 इरावतीः पशुमतीः । प्रजापतिरसि सर्वतः श्रितस्सर्वतो
 मां भूतं भविष्यच्छूयताम् । शतं मे सन्त्वाशिषस्सहस्रं
 मे सन्तु सूनृता इरावतीः पशुमती”रित्याग्नेयं पुरोडाश-
 मासन्नमभिमृशति, सर्वाणि वा हवींषि ॥ २ ॥

“इदमिन्द्रियममृतं वीर्यमनेनेन्द्राय पशवो चिकित्सन् ।
तेन देवा अवतोपमामिहेषमूर्जं यशस्सह ओजस्सनेयं
शृतं मयि श्रयता”मिति प्रातर्दोहम् । यत्पृथिवीम-
चरत्तत् प्रविष्टं येनासिञ्चद्वलमिन्द्रे प्रजापतिः । इदं तच्छुक्रं
मधु वाजिनीवद्येनोपरिष्ठादधिनोन्महेन्द्रं दधि मां धिनो
त्विति दधि ॥ ३ ॥

“अयं यज्ञस्समसद्विष्मानृचा साम्ना यजुषा देव-
ताभिः । तेन लोकान् सूर्यवतो जयेमेन्द्रस्य सख्यममृत-
त्वमश्या”मिति सर्वाणि हवींषि ॥ ४ ॥

‘तृप्तिरसि यज्ञोऽसीत्येवं विधानामेकवचनत्वादसन्निपातिना-
मप्यावृत्तिः, प्रधानानुरोधेन वचनानुग्रहश्च । असम्भवतामभिमर्शने
मन्त्रावृत्तिः । उपदेशस्त्वयं यज्ञ इति मन्त्रेण । आज्यानाञ्च सहाज्य-
स्थालीकानामभिमर्शनम् । (ध्रौवाज्यमात्रेण सहेति केचित् । तस्यापि-
नेति केचित् ॥)

“यो नः कनीय इह कामयाता अस्मिन् यज्ञे यज-
मनाय मह्यम् । अप तमिन्द्राग्नी भुवनान्नुदेतामहं प्रजां
वीरवतीं विदेये”त्यैन्द्राग्नम् ॥ ५ ॥

क. ‘तृप्तिरसि, यज्ञोऽसि, इदमिन्द्रियम्, यत्पृथिवीम्, अयं यज्ञः’ अभीषां मन्त्राणां क्रिया-
समवेतार्थानभिधायिनामपि ‘तृप्तिरसि, अयं यज्ञः’ इत्याद्येकवचनानुग्रहाय प्रतिप्रधाने
गुणावृत्तिन्यायेन चावृत्तिरेव वाऽनेकप्रधानस्थल इति ।

ख. अयं यज्ञो हविष्मान् इति हविर्युक्तस्य यज्ञस्यैव मन्त्रेणाभिधानात् यज्ञस्यैकत्वात् सकृदेव
मन्त्रप्रयोग इति ।

ग. उत्तरार्धात्सर्वेभ्यो हविर्भ्य इडां समवद्यतीति निर्देशे आज्यन्यतिरिक्तानामेव निर्देशादिति ।

1. B² reads एवं विधानादेकवचनत्वात्

2. An reads ग्रहाच्च

3. B. Ms. omits the portion beginning from ध्रौवाज्यमात्रेण and ending
with नेति केचित्

P. P. Ac. Gururajrasuri M. S. कुण्डलान्तर्भागो व्याख्यः त्वेन परिगणितो M पुस्तके.

Jin Gun Aaradhak Trust

ऐन्द्राग्नविकाराणामूहेनाभिमर्शनम् । समुच्चयेनाऽभिमर्शनं सर्वेषामुक्तत्वात् ॥ ५ ॥

“ममाग्ने वर्चो विहवेष्वस्त्विति अनुवाकेन सर्वाणि हवींष्यासन्नान्यभिमृशेदष्टाभिर्वा ॥ ६ ॥

चतुर्होत्रा पौर्णमास्यां हवींष्यासन्नान्यभिमृशेत् प्रजाकामः पञ्चहोत्राऽमावास्यायां स्वर्गकामो नित्यवदेके समामनन्ति ॥ ७ ॥

इत्यष्टमी कण्डिका

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

चतुर्थप्रश्ने द्वितीयः पटलः ॥

अथ तृतीयः पटलः ॥

‘दशहोतारं वदेत् पुरस्तात्सामिधेनीनाम् ॥ १ ॥

दशहोत्रादयः पुरस्तादुपरिष्ठादिति यत्र चोद्यन्ते तानि तस्याङ्गम् ॥ १ ॥

क. अस्य च यागसमवेतदेवताभिवाधित्वात् देवतान्तरवत्यामेतद्विकृतौ तत्समवेतदेवताप्रकाशनार्थं तदेवतावाचकं पदमूहितव्यमिति ।

ख. सर्वेषाममीषां मन्त्राणामत्र पाठात् तदनुग्रहायाऽभिमर्शने सर्वेषां समुच्चय एव न विकल्प इति ।

१. ममाग्ने वर्चः इत्यनुवाकः (तै. सं. ४. ८. १४.) द्रष्टव्यः ।

२. पृथिवी होता । यौरेव्युः । मित्रोऽग्नीत् । बृहस्पतिरुपवक्ता (तै. आ. ३. २) इति चतुर्होता ।

३. अग्निर्होता । अश्विनश्चर्युः । स्वष्टाऽग्नीत् । मित्र उपवक्ता । (तै. आ. ३. ३) इति पञ्चहोता ।

४. See page for दशहोता । मन्त्रिद्वयं मन्त्रजिह्वामर्त्यस्य ते होतमूर्ध्वजाजिधर्मं रायस्पोषाय सुप्रजास्त्वय सुवीर्याय ।

“अङ्गिरसो मास्य यज्ञस्य प्रातरनुवाकैरवन्त्वि”ति
सामिधेनीनां प्रतिपदि जपति ॥ २ ॥

प्रतिपत् आरम्भः । तत्र सङ्कृत् ॥ १ ॥

अनूच्यमानासु दशहोतारं व्याख्यायो^१ उच्छृण्वो
अग्न इति समिध्यमानम् । समिद्धो अग्निराहुतः स्वाहाकृतः
पिपर्तुनः स्वगा देवेभ्य इदं नम इति समिद्धम् ॥ ३ ॥

समिध्यमानं समिद्धमिति चाऽऽन्धमिमन्त्रणम् ॥

२ “मनोऽसि प्राजापत्यम्” इति स्रौवमाधार्यमाणम् ॥
सुच्यमन्वारभ्य^३ “वागस्यैन्द्री”त्यनुमन्त्रयते ॥ ५ ॥

“देवाः पितरः पितरो देवा योऽहमस्मि स सन्
यजे । यस्यास्मि न तमन्तरेमि । स्वप्न इष्टं स्वं दत्तम्
स्वं पूर्तं स्वं श्रान्तं स्वं हुतम् । तस्य मेऽग्निरुपद्रष्टा
वायुरुप श्रोता आदित्योऽनुख्याता । द्यौः पिता
पृथिवी माता प्रजापतिर्वन्धुः । य एवास्मि स सन्
यज” इति होतृप्रवरेऽध्वर्युप्रवरे च प्रत्रियमाणे ॥ ६ ॥

देवाः पितर इति प्रवराङ्गम्, तन्निवृत्तौ निवृत्तिः । ^क “सीद होतः”
इत्यत्राऽप्यनिवृत्तिः । केचित्तु ^ख निवृत्तिः, “यस्यास्मि न तमन्तरेमि” इति
वैलिङ्ग्यात् ॥ ६ ॥

क. ‘सीद होतः’ इत्यस्य प्रवरकार्यकरत्वात् प्रवराङ्गभूतस्याऽस्य जपस्य प्रवृत्तिर्भवेदेति ।

ख. प्रवरस्थानीयत्वेऽपि ‘सीद होतः’ इत्यस्य गोत्रर्षिसम्बन्धकीर्तनाभावात् ‘यस्यास्मि न
तमन्तरेमि’ इति गोत्रर्षिसम्बन्ध स्थल एवाऽस्य प्रयोज्यत्वावगतेः तदभावस्थले
लिङ्गाननुगुणत्वान्नोऽस्य प्रवृत्तिरिति ।

१. उच्छृण्वो अग्ने यज्ञमानां वैधि णिष्ण्वो अभिदासते । अग्ने देवेद

२. मनोऽसि प्राजापत्यं मनसा मा भूतेनाऽऽविश ॥

३. वागस्यैन्द्री सपत्नक्षयिणी वाचा मेन्द्रियणाविश । (तै. सं. १, ६, २, २)

चतुर्होतारं व्याख्याय वसन्तमृतूनां प्रीणामीत्येतैः
प्रतिमन्त्रं प्रयाजान् हुतं हुतम् ॥ ७ ॥

चतुर्होता प्रयाजाङ्गम् । प्रयाजानूयाजाज्यभागस्विष्टकृदनुमन्त्र-
णानि तन्त्रेण वरुणप्रघासेषु ॥ ७ ॥

“एको ममैका तस्य योऽस्मान् द्वेष्टि यञ्च वयं
द्विष्मो द्वौ मम द्वे तस्य, त्रयो मम तिस्रस्तस्य, चत्वारो
मम चतस्रस्तस्य, पञ्च मम न तस्य किञ्चन योऽस्मान्
द्वेष्टि यञ्च वयं द्विष्मः ” इत्येतैर्वा प्रतिमन्त्रम् ॥ ८ ॥

“वेत्युक्तेर्विकल्पो होत्रायाजमानयोरपि । समुच्चय उपदेशः ॥ ८ ॥

अग्नीषोमयोरहं देवयज्यया चक्षुष्मान् भूयासमि-
त्याज्यभागौ ॥ ९ ॥

विहृतानुमन्त्रणौ वा “अग्निना यज्ञश्चक्षुष्मान् अग्नेरहं
देवयज्यया चक्षुष्मान् भूयासम् । सोमैन यज्ञश्चक्षुष्मान्
सोमस्याहं देवयज्यया चक्षुष्मान् भूयास”मिति विहृतौ ॥

क. चतुर्होतृमन्त्रः पूर्वमुक्तः । वरुणप्रघासेषु प्रतिप्रस्थाताऽध्वर्योरनन्तरं प्रयाजानुतिष्ठति ।
तदुत्तरकाल एवं तन्त्रेणानुमन्तणं कर्तव्यम् । सूत्रे भूतकालनिर्देशेन होमोत्तरकालमेवा-
नुमन्त्रणविधानादिति ।

ख. मन्त्रोऽयं वाजसनेयिकः See मा. शा. १-४-९ from ९ to १६ कण्डिकाः

ग. अयं भावः—यद्यपि परिभाषायां ‘होत्रायाजमानयोस्तसमुच्चयः’ (परि. २-९) इति एकत्र
पठितानामनेकेषामपि मन्त्राणां समुच्चय उक्तः, तथाप्यत्र सूत्रे ‘इत्येतैर्वा प्रतिमन्त्रम्’
इति विकल्पबोधकवाक्यद्वयप्रहणात् पूर्वसूत्रविहितैः “वसन्तमृतूनाम्” इति मन्त्रैस्तह
एतत्सूत्रं क्तानां “एको मम” इत्यादीनां विकल्प एव, न समुच्चय इति ।

परिभाषासूत्रस्याऽयमर्थः—होत्रा पठनीयाः “उच्छ्रयस्व वनस्पते” इत्यादयो मन्त्रा होत्राः
यजमानकाण्डोक्ता मन्त्रा यजमानाः । होत्राश्च याजमानाश्च होत्रायाजमानाः तेषां
समुच्चयः अर्थात् यत्र होत्रमन्त्रा बहवः पठिता अकर्मकरणाः, तेषां समुच्चयः । एवं
याजमानानामपि परस्परमिति ।

घ. परिभाषासूत्रेऽविशेषेण समुच्चयविधानादत्रापि समुच्चय एव । अतश्चात्रत्यो वाशद्वस्त-
मुच्चयाय इति उपदेशमतिमिति ।

विहृतानुमन्त्रणौ विभक्तानुमन्त्रणौ ॥ ९, १० ॥

पञ्चहोतारं वदेत्पुरस्ताद्विरवदानस्य ॥ ११ ॥

हविरङ्गं पञ्चहोता । तन्त्रेण वा मध्यवर्तित्वादुपसत्सु सुब्रह्मण्या-
वत् ॥ ११ ॥

‘अग्नेरहं देवयज्ययाऽन्नादो भूयास’मित्याग्नेयं हुत-
मनुमन्त्रयते । “दविरसी”त्युपांशुयाजम्, अग्नीषोमयो-
रित्यग्नीषोमीयम्, “इन्द्राग्नीयो”रित्यैन्द्राग्नम्, “इन्द्रस्ये-
त्यैन्द्रं सात्ताय्यन्, “महेन्द्रस्ये”ति माहेन्द्रम्, ‘अग्नेः
स्विष्टकृत’ इति सौविष्टकृतम् ॥ १२ ॥

दविरसीत्युपांशुयाजमग्नीषोमीयमपि ॥

पुरस्तात्स्विष्टकृतोऽन्यदेवतान्येके समामनन्ति ॥ १३ ॥

इति नवमी कण्डिका

अग्नेः स्विष्टकृतोऽहं देवयज्ययेत्यस्य पुरस्तादन्यदेवतानां पाठः ।
शाखान्तरे तानि हविर्विशेषेण ननपेक्ष्य भवन्ति ॥ १३ ॥

“इन्द्रस्य वैमृधस्याऽहं देवयज्ययाऽसपत्नो वीर्यवान्
भूयासम्” “इन्द्रस्य त्रातुरहं देवयज्यया त्रातो भूयासं”

क. अतो यावद्विरावर्तत इति । अथवा मध्यपाठादगृहमाणविशेषत्वात् उपसत्कालीन
सुब्रह्मण्याह्वानस्याऽङ्गीये यथा तन्त्रेणानुष्ठानम् “इत्यहे सुय्यामागच्छ” इति तद्वदत्रापि
तन्त्रमिति । See. also पू. मी. ११-३-१०

ख. अग्नीषोमदेवताकमुपांशुयाजमपि दविरसीत्यनेनैवानुमन्त्रयेदिति ।

1. An omits विहृतानुमन्त्रणौ विभक्तानुमन्त्रणौ, Ad reads, only विहृतानुमन्त्रणौ

2. B. Ms reads दविरसीरग्नीषोमीयमुपांशुयाजम्

१. दविरस्यदवो भूयासं णामानं दमेयम् ।

२. इन्द्राग्नीयो हं देवयज्ययेन्द्रियवन्नादो भूयासम् ।

३. इन्द्राहं देवयज्ययेन्द्रियावी भूयासम् ।

४. महेन्द्रस्याऽहं देवयज्यया जेमानं महिमानं गमेयम् ।

P. P. आग्नेः स्विष्टकृतोऽहं देवयज्ययाऽसपत्नो यज्ञेन-प्रतिष्ठा गमेयम् ।

ध. भा. २५

‘द्यावापृथिव्योरहं देवयज्ययोभयोर्लोकयोर्ऋध्यासम्’। भूमानं
 प्रतिष्ठां गमेयमित्येके । ‘पूष्णोऽहं देवयज्यया प्रजनिषीय
 प्रजया पशुभिः’। ‘सरस्वत्या अहं देवयज्यया वाचमन्नाद्यं
 पुषेयम्’। ‘विश्वेषां देवानामहं देवयज्यया प्राणैरसायुज्यं
 गमेयम्’। ‘अर्यम्णोऽहं देवयज्यया स्वर्गं लोकं गमेयम्’।
 ‘अदित्या अहं देवयज्यया प्र प्रजया च पशुभिश्च जनीषीय’
 ‘इन्द्रस्येन्द्रियावतोऽहं देवयज्ययेन्द्रियाव्यन्नादो भूयास’-
 निति यथालिङ्गं वैकृतीः ॥ १ ॥

‘एन्द्राग्नविष्कारत्वादिन्द्रियावतः सिद्धे पाठो मन्त्रार्थः । ऊहश्चेद
 मन्त्रः स्यात् । विहृता भवा वैहृत्यः । वैहृतोऽपि विहृतिः । अतः
 ‘प्रिये गत्यासाद्यते ॥ १ ॥

‘अग्निर्मा दुरिष्ठात्पातु’ इति प्राशित्रमवदीयमा-
 नम् ॥ २ ॥

‘सुरूपवर्षवर्ण एहि’ इतीडांम् ॥ ३ ॥

सुरूपवर्षवर्ण एहीतीडांमवदीयमानाम् । तामाहियमाणा । मित्युत्पत्ति-
 रेवाहरणमिडायाः । केचिद्भक्ष्यायाऽऽहियमाणायां विकल्पमिच्छन्ति ।
 दैव्याह्वया अभिधानादिडाद्वित्वेऽप्यनूहो वरुणप्रवासेषु ॥ २, ३ ॥

“भूयस्येहि श्रेयस्येहि वसीयस्येहि चित्त एहि दधिष
 एहि इड एहि सूनृत एहि” इतीडाया उपांशूपहवे सप्तदेव-

क. ‘इन्द्रस्येन्द्रियावतः’ इत्यस्येन्द्राग्नवकारत्वादेव ‘इन्द्रियाव्यन्तद’ इति प्राप्तेः सिद्धो पुनः
 पाठः मन्त्रत्वसिद्ध्यर्थः । ऊहश्चेन्मन्त्रत्व न स्यात् । ऊहप्रवरनामधेयानां मन्त्रत्वाभावस्य
 पूर्वार्थमांसायां द्वितीये साधितत्वादिति ।

1. B. Ms. reads आसादनम्

१. अग्निर्मा दुरिष्ठात्पातु मयितऽव्ययसाद्योमेऽन्ति दूरेऽरातीयति तमेतेन गेषम् ॥

२. सुरूपवर्षवर्ण एहीमान् भद्रान्दुर्याश्रभ्येहि मामनुव्रता न्यु शार्पाणि मृदुमिड एकादित एहि संस्त्येहि
 रान्तरास रमतिरास सुनयसि सुष्ट जुष्ट वेऽर्थाय ॥ (ते. सं. १-१-१-१)

गवीर्जपति । “चिदसि मनासि धीरसि रन्तीरमतिस्सूनु-
स्सूनरी”त्युच्चैरुपहवे सप्त मनुष्यगवीः । “देवीर्देवैरभि मा
निवर्तध्वँस्योनास्स्योनेन घृतेन मा समुक्षत नम इदमु-
पदंभिषष्टिर्विज्ञा यद्दे समुद्रादुदचन्निव सुचा वागग्रे
विप्रस्य तिष्ठति शृङ्गेभिर्दशभिर्दिश”मिति च ॥ ४ ॥

उपहूयमानायां वायविडाते मातेति होतारमीक्ष-
माणो वायुमनसा ध्यायेत् ॥ ५ ॥

वायविडा ते १मातेत्यस्यैव ध्यानम् । उपदेशोऽधिकं २“वायुष्टे
वत्स” इति ॥ ५ ॥

‘सा मे मत्याशी’ रित्याशीषु । आशीर्न ऊर्जमिति च ॥

‘इडाया अहं देवयज्यया पशुमान् भूयासम्’ इत्यु-
पहूताम् । ‘इडा धेनुस्सहवत्सा न आगादूर्जं दुहाना पय-
सा प्रपीना । सा नो अन्नेन हविषोत गोभिरिडिभ्यस्माँ
आगा’दिति भक्षायाऽऽह्वयमाणाम् ॥ ७ ॥

उक्त इडाभक्षो मार्जनी च ॥ ८ ॥

क. वायविडा ते माता व युष्टे वत्स इति ध्यानं कर्तव्यम् । ब्राह्मणे ‘वायुर्वत्स’ इत्युक्तम् ‘वायुं
मनसा ध्यायेन्मात्रे वत्समु रावसृजतीति श्रवणादिति । अथञ्च ध्यानप्रकारविधिः न मन्त्रः ।
ब्राह्मणवाक्यतस्तथैव प्रवृत्तमात्रम् ।

1. B ms. reads only मातेति ध्यानम्

2. Ibid वायुर्वत्स इति

१. सा मे मत्याशीत्यस्य यज्ञस्य भूयादरेडता मनसा तच्छतेयम् यज्ञो दिवश्चोदतु यज्ञो दिव गच्छतु यो
देवयानः पन्थास्तेन यज्ञो देवाँ अभ्येतस्नाहिन्द्र इन्द्रयं वधतास्मान्नाय उतयज्ञास्सचन्तामस्मासु
धन्त शिखरसा नः प्रिया सुप्रूर्तिमषाती जुष्टसि जुष्टस्व नो जुष्टानोऽसि जुष्टि ते गमेयम् ॥
(तै. सं. १, ६, १)

आशीर्न ऊर्जमुत सप्तज्ञास्समिधं दधातु द्रविणँस्सवचेयम् । सप्तयन क्षेत्राणि सहसाऽऽदिन्द्र
कृत्वानो अन्याँअवरान्सपत्नान् ॥ (तै. सं. १, २, ८, ५)

उक्तस्य याजमानस्य कस्यचित्पुनरनुक्रमणाद्यन्नानुक्रान्तं तत्प्रवस-
द्यजमानं न वक्तव्यमिति केचित् । न त्वेवमिडाभक्षः शेषसंस्कारोऽपि ।
अतो भक्षाभावाच्चिर्वर्तते तत्र प्रवसतो भक्षमन्त्रः । मार्जनश्च दृष्ट-
संस्कारः^१ । अतो निवर्तते मार्जनम् । प्रैषाः प्रत्यगाशिषो न भवन्ति ।
अन्वाहार्यदानश्च । अत एवविधानामपि प्रयोगः प्रवसद्यजमाने कथं
स्यादिति पुनरनुक्रमणम् ॥ ८ ॥

“ब्रध्न पिन्वस्व । ददतो मे मा क्षायि । कुर्वतो मे
मोपसदत् । दिशां कृत्तिरसि । दिशो मे कल्पन्ताम् ।
कल्पन्तां मे दिशः । दधीश्च मानुषीश्च । अहो रात्रे मे
कल्पेताम् । अर्धमासा मे कल्पन्ताम् । मासा मे कल्पन्ताम् ।
ऋतवो मे कल्पन्ताम् । संवत्सरो मे कल्पताम् । कृत्ति-
रसि कल्पतां म” इति बर्हिषि पुरोडाशमासन्नमभिमृ-
शति ॥ ९ ॥

इति दशमी कण्डिका

अथैन प्रतिदिशं व्यूह “त्याशानां त्वाशापालेभ्यश्च-
तुभ्यो अमृतेभ्यः । इदं भूतस्याध्यक्षेभ्यो विधेम हविषा
वयम् । ब्रध्न पाहि भजतां भागी भागं मा भागो भक्त-
निरभागं भजामः । अपस्विन्वौषधीर्जिन्व द्विपात्पाहि

क. आध्यैव उक्तस्यैव भक्षणमन्त्रस्य मार्जनमन्त्रस्य च पुनरत्र विधानात् अवगम्यते—यदत्र
नानुक्रान्तं तत्प्रवासयुक्तयजमानवति कर्मणि न प्रयोक्तव्यमिति केचिद्वदन्ति । तत्र
युक्तम् ; प्रवसद्यजमानेकर्मणि इडाभक्षणस्य शेषसंस्कारत्वेन ऋत्विग्भिरेव कर्तव्यत्वात्
यजमानस्य तन्मन्त्रलोपः प्राप्नोति । एवं मार्जनस्यापि इष्टसंस्कारत्वात् ‘अन्तर्धेदि प्रस्तोरे
मार्जयित्वा’ (आप. श्रौ. ३-३-२) इत्यनेन विहितं मार्जनमन्त्रोऽभिसंहितम् । अन्तर्धेदि
स्थिते प्रस्तोरे जलमासिच्य तस्याधस्तात् हस्तेन जलं गृह्यत्वा शिरस्यानयति तन्मार्जन-
मित्युच्यते । तदभावे तन्मन्त्रनिवृत्तिः । एवं प्रत्यगाशिष आत्मीयाः प्रार्थनाश्चान्वाहार्यदानश्च
न भवेयुः । सर्वमिदं प्रवसद्यजमाने यथा भवेत् तदर्थमिदं पुनस्तुत्रकरणमिति ।

चतुष्पादव दिवो वृष्टिमेरय । ब्राह्मणानामिदं हविस्सो-
म्यानां सोमपीथिनाम् । निर्भक्तोऽब्राह्मणो नेहाऽब्राह्मण-
स्यास्तीति ॥ १ ॥

“उपहृतो यौः पिता । उपमान्यौः पिता ह्वयताम् ।
अभिराग्नीध्रात् आयुषे वर्चसे । जीवात्वै पुण्याय । उप-
हृता पृथिवी माता । उप मां माता पृथिवी ह्वयताम् ।
अभिराग्नीध्रात् आयुषे वर्चसे । जीवात्वै पुण्याये”त्याग्नीध्र-
भागस्य वैशेषिकम् ॥ २ ॥

कृते व्यूहने व्यादेशोऽभिमृशता । तमभिमृशेदिति ॥ २ ॥

‘ब्रध्न पिन्वस्व’त्यन्तर्वेद्यन्वाहार्यमासन्नमभिमृशति ।
“इयं स्थाल्यमृतस्य पूर्णा सहस्रधार उत्सो अक्षीयमाणः ।
स दाधार पृथिवीमन्तरिक्षं दिवञ्च तेनौदनेनातितराणि
मृत्यु”मिति च ॥ ३ ॥

बहून्यपि द्रव्याणि एको भागः तस्मादक्षिणास्तु ब्रध्नेत्यस्याऽनूहः ।
“उदकस्य पयश्शब्देनाभिधानादक्षीरेऽप्यन्वाहार्ये पयस्वानित्यस्य मन्त्र-
स्यानिवृत्तिः । दक्षिणान्तरे चाऽनूहः । पाञ्चभौतिकत्वात् ॥ ३ ॥

उक्तस्सम्प्रैषोऽन्वाहार्यस्य च दानम् ॥ ४ ॥

क. व्यूहने विभज्य प्रापगम् । ‘आशानां त्वा’ इत्यादिना ‘नेहाब्राह्मणस्यस्ति’ इत्यन्तेन
मन्त्रेण प्रतिदिशं व्यूहने कृतेऽभिमृशता व्य. देशः कर्तव्यः ‘इदं ब्रह्मण’ इत्यादि । तत्र
ब्राह्मणे तमभिमृशेदित्यभिमर्शनविधानादिति ।

ख. कश्चिदक्षिणायामनेकद्रव्यसाध्यत्वेऽपि ‘ब्रध्न पिन्वस्व’ इत्येकवचनस्याऽनूह एव । भाग-
स्यैकत्वादिकस्मै दीयमानस्येति ।

ग. “प्रजापतेर्भागोऽस्यून्वान् पयस्वान्” (तै. सं. १-६-३-३) इत्यन्वाहार्याभिमन्त्रणार्थे
मन्त्रे पयस्वानित्यत्र पयश्शब्देनोदकस्याभिधानात् जलपक्वेऽन्वाहार्ये मन्त्रस्यानिवृत्तिरिति ।

उक्तस्सम्प्रैष इत्युभौ सम्प्रैषावुत्तरतः परीतित्यपि । प्रथम इत्युप-
देशः ॥ ४ ॥

“एषा ते अग्ने समित्’ इत्यानूयाजिकीं समिधमा-
धीयमानाम् । यन्ते अग्न आवृश्चाम्यहं वा क्षिपितश्चरन् ।
प्रजाञ्च तस्य मूलञ्च नीचैर्देवा निवृश्चत ॥ अग्ने यो नोऽभि-
दासति समानो यश्च निष्ठयः । इध्मस्येव प्रक्षायतो मा
तस्योच्छेषि किञ्चन । यो मां द्वेष्टि जातवेदो यश्चाहं द्वेष्टि
यश्च माम् । सर्वास्तानग्ने सन्दह याश्चाहं द्वेष्टि ये च
माम्” इत्याहितायामग्निम् ॥ ५ ॥

“एषा ते अग्ने ’ इत्यावृत्तिर्वरणप्रघासेषु ॥ ५ ॥

“वेदिर्बर्हिःशृत ५ हविरिध्मः परिधयस्सुचः । आज्यं
यज्ञ ऋचो यजुर्याज्याश्च वषट्काराः । सम्मे सन्नतयो नमन्ता-
मिध्मसन्नहने हुत” इति सम्मार्गान् हुतान् ॥ ६ ॥

सप्तहोतारं वदेत्पुरस्तादनूयाजानामुपरिष्ठाद्वा ॥ ७ ॥

इत्येकादशी कण्डिका

क. उक्तस्सम्प्रैष इत्यनेन पूर्वोक्तौ “दक्षिणत एत” इति (आप. श्रौ. ३-४-२) ‘उत्तरतः
परीत’ (आप. श्रौ. ३-४-४) इत्युभावपि सम्प्रैषौ गृह्येते इति । प्रथमत्यैव याजमानत्वम् ।
तत्रैव ‘यजमान आह’ इत्युक्तत्वात् द्वितीयस्य त्वाध्वर्यवत्वमेवेति ।

ख. आधीयमानसमिदमिध्मन्त्रणरूपत्वात् प्रतिप्रस्थात्रा पश्चात्समिदाधानाद्विन्नकाळत्वादावृत्ति-
रिति ।

१. एषा ते अग्ने समित्तया वर्षस्व चाच स्वायस्व वर्षतां च ते यज्ञातिगंच प्यायतां वर्षिर्षामहि च
वयमाच प्यासिधिमहि ॥

२. महाहविर्दोता । सत्यहविरध्वयुः । अच्युतपाना अग्नीत् । अच्युतमना उपवक्ता । अनावृष्यश्वाप्रति-
पृष्यश्च यज्ञवाऽभिगता ॥ अयास्य बद्धता ॥ (तै. आ. ३-५.) इति षोडशोऽध्यायः ।

‘सप्तहोतानूयाजाङ्गम् । न तु व्यूहनम् । तस्मादनूयाजेऽपि-
कार्यम् ॥ ७ ॥

‘बर्हिषोऽहं देवयज्यया प्रजावान् भूयासमित्येतैः
प्रतिमन्त्रमनूयाजान् हुतं हुतम् ॥ १ ॥

‘उभौ वाजवत्यौ जपतः ॥ २ ॥

‘अध्वर्योरपि जपो वाजवत्यादीनाम् ॥ १, २ ॥

“वसून् देवान् यज्ञेनापित्रे रुद्रान् देवान् यज्ञेनापि प्रेमा-
दित्यान् देवान् यज्ञेनापि प्रेभि”ति प्रतिमन्त्रं परिधीनज्यमा-
नान् । समङ्गां बर्हिर्हविषा घृतेन समादित्यैर्वसुभिस्संम-
रुद्धिः । सनिन्द्रेण विश्वेभिर्देवेभिरङ्गां दिव्यं नभो गच्छतु
यत्स्वाहे”ति प्रस्तरमज्यमानम् ॥ ३ ॥

‘अग्नेरहमुज्जितिमनूजेष’निति यथालिङ्गं सूक्तवाक-
देवताः ॥ ४ ॥

नोपांशुदेवताया उज्जितिः, अपरिपाठात् । उपांशुदेवताया एवो-
ज्जितिर्नाज्यपानामित्युपदेशः^१ ॥ ४ ॥

क. पुस्तानुपरिष्ठाद्वाऽनूयाजानामित्यनुयाजसम्बन्धश्रवणादिति । अतोऽनूयाजेषु कर्मसु
न भवत्युदयनीयादिषु ।

ख. अनूयाजङ्गमिति शेषः ।

ग. उभौ वाजवत्यौ जपत इति वचनादिति ।

घ. अपठितत्वेऽपि ‘दर्शपूर्णमासयोरेव देवतानां यजमान उज्जितिमनूजपति’ (तै. सं.
१-७-४२) इति सर्वदेवतानामविशेषनिर्देशात् यथालिङ्गं सूक्तवाकदेवता इति सूत्रि-
तत्वात् सूक्तवाके उपांशुदेवतायास्त्वध्वर्योपांशुदेवताया अप्युज्जितिः । आज्यपानान्त्य-
प्रधानत्वादपठितत्वाच्च नाज्जितिरित्युपदेशमतमिति ।

१. बर्हिषोऽहं देवयज्यया प्रजावान् भूयासम् । नराहं सप्त्याहं देवयज्यया पशुमान् भूयासम् अग्ने-
रिषिष्ठकृतोऽहं देवयज्यया युष्मान् यज्ञेन प्रतिष्ठां गमेयम् । (तै. सं. १, ६, ४, १)

२. वाजस्य मा प्रसवेनोभ्यामेगोदमनीत् । अथासपत्ना इन्द्रो मे निग्रामेगाधराश्चकः । उग्रभक्ष निग्रामे
च प्रह्लादेवा अवीवृन् । अथा सपत्नानिन्द्राग्नां मे विषूचीनान व्यस्यताम् ॥ (व. सं. १, १, १३, १)

यदा चास्य होता नाम गृह्णीयादथ 'ब्रूयादेमा
अग्मन्नाशिषो दोहकामा इति ॥ ५ ॥

“सा मे सत्याग्निर्देवान् गम्याज्जुष्टाज्जुष्टतरा पण्या-
त्पण्यतराऽरेडता मनसा देवान् गम्याद्यज्ञो देवान् गच्छ-
तु यज्ञोम आगच्छत्विति सूक्तवाकस्याशीष्णु यत्कामयते
तस्य नाम गृह्णाति ॥ ६ ॥

“रोहितेन त्वाऽग्निर्देवतां गमयत्वित्येतैः प्रतिमन्त्रम-
ग्नीधा प्रस्तरं प्रह्रियमाणम् ॥ ७ ॥

“रोहितेनेत्यावृत्तिर्वहणप्रधासेषु ॥ ७ ॥

“दिवः स्खिलोऽवततः पृथिव्या अध्युत्थितः । तेना-
सहस्र पाण्डेन द्विषन्तश्शोचयानसि । द्विषन्ते बहुशोच-
त्वोषधे मो अहश्शुच”मिति प्रस्तरतृणे प्रह्रियमाणे ॥ ८ ॥

‘वि ते मुञ्चामीति परिधिषु विमुच्यमानेषु ॥ ९ ॥

वि ते मुञ्चामीत्यग्निविमोकः । अतः परिधिद्वित्वेऽपि नोच्यते
पिच्यायाम् ॥ ९ ॥

क. प्रहरणकालभेदात् समिदाधानमन्त्रवदस्याप्यावृत्तिरिति ।

ख. सूत्रं परिधिप्रणयेऽपि ‘एष वा अग्नेर्विमोकः’ इति श्रवणादग्निविमोक एवात्र प्राधान्येन
प्रतिपाद्यते । न परिधयः । अतो यत्र परिधीनां न्यूनता यथा पित्र्येष्टी तत्र नोह इति ।

१. एमा अग्मन्नाशिषो दोहकामा इन्द्रवन्तो वनामहे धुक्षीमहि प्रजामिम् ॥ (ते. सं. १, ६, ५२)

२. रोहितेन त्वाग्निर्देवतां गमयतु । हरिभ्यां त्वेन्द्रो देवतां गमयतु । एतर्शनं त्वा सूक्तो देवतां गमयतु ।
(ते. सं. १, ६, ४, ३)

३. वि ते मुञ्चामि रक्षणा विरक्षमीन विद्योवन्नाः यानि परिवर्त नानि चत्ता इहमासु प्रविर्णि कृष्व भर्तं प्रणो
वृतात् भाग्यां देवतासु ॥

अदो मे इति मुद्रिकालेषु यज्ञो म इत्येव साम्प्रदायिकः पाठः ।

विष्णोश्शंयोरिति शंयुत्राके । “यज्ञ नमस्ते यज्ञ नमो नमश्चते यज्ञ । शिवेन मे सन्तिष्ठस्व । स्योनेन मे सन्तिष्ठस्व । सुभूतेन मे सन्तिष्ठस्व । ब्रह्मवर्चसेन मे सन्तिष्ठस्व । यज्ञस्यर्धिमनु सन्तिष्ठस्व । उपते यज्ञ नमः । उप ते नमः उप ते नम इति च । इष्टो यज्ञो भृगुभिर्द्रविणोदा यतिभिराशीर्षा वसुभिराशीर्षा अथर्वभिः । तस्य मेष्टस्य वीतस्य द्रविणेहागमे”रिति सञ्ज्ञावं हुतम् ॥ १० ॥

इति द्वादशी कण्डिका ॥

इत्यास्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

चतुर्थप्रश्ने तृतीयः पटलः

अथ चतुर्थः पटलः ॥

“सोमस्याहं देवयज्यया सुरेता रेतो घिषीये”ति यथालिङ्गं पत्नीसंयाजान् हुतं हुतम् ॥ १ ॥

*विहृतेज्यायामपि देवपत्नीनां गृहपतेश्च समानमनुमन्त्रणम् ॥ १ ॥

“राकाया अहं देवयज्यया प्रजावान् भूयासम् । सिनीवाल्या अहं देवयज्यया पशुमान् भूयासम् कुह्ना

क. ‘पुस्तदेवपत्नीभ्य एतामेके समानमनुमन्त्रणं’ (आप. श्रौ. ३-९-६) इत्यनेन राकादिसम्पत्त्यहोम नां देवपत्नीयागानन्तरभावित्वं विहितम् । तन्पक्षे गृहपतियागस्य तदुत्तरभावित्वं प्राप्नोति । तदा तस्य राकादियागान्तरव्यवधानेऽपि । गृहपतियागानन्तरमेव देवपत्नीनां गृहपतेः तन्त्रे गानुमन्त्रणम् । मन्त्रस्य तथैव प्रवृत्तत्वात् ‘देवानां पत्नीरग्निर्गृहपतिर्धेनुस्य मिथुने तयोराहं देवयज्यया मिथुनेन प्रभूयासम्’ (तै. सं. १-६-४-४) इति प्रकृतौ मन्त्रविकारनुपपत्तेश्चेति ।

१. विष्णोश्शंयोरहं देवयज्यया यज्ञेन प्रतिष्ठा गमेयम् ॥

अहं देवयज्यया पुष्टिमान् पशुमान् भूयासमिति
काम्याः ॥ २ ॥

“राकाया अहं देवयज्यया प्रजावती भूयासम् ।
सिनीवाल्या अहं देवयज्यया पशुमती भूयासम् । कुह्ला
अहं देवयज्यया पुष्टिमती पशुमती भूयास” निति पत्न्य-
नुमन्त्रयते ॥ ३ ॥

काम्या इत्यकाम्या अप्येता एवोपलक्ष्यन्ते ॥ २, ३ ॥

इडाऽस्मान् अनुवस्तान् घृतेन यस्याः पदे पुनते
देवयन्तः । वैश्वानरी शक्वरी वावृधानोपयज्ञमस्थित वैश्व-
देवीत्यग्नेडम् ॥ ४ ॥

इडाद्वयस्यानुहूनोपहवो वरुणप्रघातेषु देवताभिधानात् । तन्त्रेण
च याजमानम् ॥ ४ ॥

अन्तर्वेदि वेदन्निधायामिमृशति वेदोऽसीति । पुरा
विदेयेति यद्यद्भ्रातृव्यस्याभिध्यायेत्तस्य नाम गृह्णीयात् ।
तदेवास्य सर्वं वृद्ध इति विज्ञायते ॥ ६ ॥

यद्यद्भ्रातृव्यस्याभिध्यायेदिति काम्यम् । पुराविदेयशब्दः स्यात्तदग्रहणं
शत्रुद्रव्यस्य । असत्यपि कामे न मन्त्रलोपः । अभिनर्शनावृत्तिर्वरुण-
प्रघातेषु स्वस्यां निधाय वेद्याम् ॥ ६ ॥

क. इडादिदे ‘वृष्टिर्इडा’ इत्यादिना देवतया अभिधानात् वरुणप्रघातेषु इडाद्वेदेऽपि
देवताया एकत्वात् द्वित्रचनान्तत्वेनोहवकृत्वा यथाप्रकृत्येव पाठः ।

१. B. ms. reads देवतानामभिधानात्.

१. त्वष्टाहं देवयज्यया पशुमां रूपं पुष्टयम् ।

२. वेदऽसि विद्वत्सि पाप्मनो वषावृत्तिं विदेय कर्मसि कर्हमसि क्रियावत् सन्नित्सि सन्नित्सि सन्नेय

या सरस्वती विशो भगीना तस्यां मे रास्व तस्यास्ते
भन्निवाणो भूयास्मेति फलीकरणहोने हुते मुखं
विमृष्टे ॥ ७ ॥

मुखविमार्गः 'फलीकरणहोमाङ्गम्, तेनोपलक्षणात् । तस्मात्सान्ना-
यपनन्त्रासु निवर्तते । अतुर्कृषपक्षे पुनः पुनः क्रियते सवनीयाना-
मिति ॥७॥

वसुर्यज्ञो वसुमान् यज्ञस्तस्य मा यज्ञस्य वसोर्वसु-
मतो वस्वानच्छत्वदो म आगच्छत्विति सनिष्टयजुर्ह-
तमनुमन्त्रयते । यत्कामयते तस्य नाम गृह्णाति ॥ ८ ॥

सं यज्ञपतिराशिषेति यजमानभागं प्राश्नाति ॥

इति त्रयोदशी कण्डिका

दधिक्राव्णो अकारिषमिति सायन्दोहम् । इदं ह-
विरिति प्रातर्दोहम् ॥ १ ॥

इदं हविरिति सौत्रामणिकः स्वाहाकारान्तः । इदं हविरित्ये-
तावानुपदेशः ॥१॥

नाब्राह्मणस्सान्नाययं प्राश्नीयात् ॥ २ ॥

सान्नाययेडायाः सान्नाययजमानभागस्य च ^२ क्षत्रियवैश्ययोः
प्रतिषेधः ॥२॥

क. सौत्रामण्यां यजमानभागप्राश्नार्थं "इदं हविः स्वाहा" इति मन्त्रः पठितः । स एवा-
त्रापि यजमानेन प्रतर्जितोऽश्वेनमन्त्रे पठनीय इति । उरदेशेनानु "इदं हवः" इत्ये-
तावानेव मन्त्रः सूत्रे तत्रैव पाठत् प्रकरणात्तराठेनस्य स्वाहाकारान्तस्य मन्त्रस्यत्राऽनु-
पकारकत्वादिति । स्वाहा-तो मन्त्र इत्येव रुद्ररुतः ।

क. सान्नाययस्य "सोमः खलु वै सान्नाययम्" इति सामस्तत्रात् क्षत्रियवैश्ययोः "न सोमम्"
इति सोमपानप्रतिषेधादत्रापि प्रतिषेधः ।

1. B. ms reads only फलीकरणङ्गम्
2. B. ms reads क्षत्रियस्य च वैश्यस्य च,

अन्तर्वेदि प्रणीता आसाद्य तास्वध्वर्युस्सन्ततामुद-
कधारां स्त्रावयति 'सदसि सन्मे भूया' इत्यानीयमानायां
जपति ॥ ३ ॥

“प्राच्यां दिशि देवा ऋत्विजो मार्जयन्ता”मित्येतैर्य-
थालिङ्गं व्युत्तिच्य “समुद्रं वः प्रहिणोमि स्वां योनिमपि
गच्छत । अच्छिद्रः प्रजया भूयासं मा परासेचि मत्पय ”
इत्यन्तर्वेदि शेषं निनीय यदप्सु ते सरस्वति गोष्वश्वेषु
यन्मधु । तेन मे वाजिनीवति मुखमङ्गिध सरस्वति ।
या सरस्वती वैशम्भल्या तस्यां मे रास्व तस्यास्ते भक्षीय
तस्यास्ते भूयिष्ठभाजो भूयास्मेति मुखं विमृष्टे ॥ ४ ॥

उभो'कपालविमोचनं जपतः ॥ ५ ॥

सहाध्वर्युणा कपालविमोचनजपः ॥ ५ ॥

विष्णोः क्रमोऽसीति दक्षिणे वेद्यन्ते दक्षिणेन पदा
चतुरो विष्णुक्रमान् प्राचः क्रामत्युत्तरमुत्तरं ज्यायांसमनति-
हरन् सव्यम् ॥ ६ ॥

विष्णुक्रमेषु सव्यं पादं न पुरस्तान्नयति ॥ ६ ॥

क. विष्णुक्रमा नाम “विष्णोः क्रमोऽसि” इति मन्त्रकरणकाः पदविक्षेपाः ।

१. सदसि सन्मे भूयास्सर्वमसि सर्वं मे भूयाः पूर्णमसि पूर्णं मे अक्षितमसि मग्ने क्षेत्राः ।

२. प्राच्यां दिशि देवा ऋत्विजो मार्जयन्ताम् । दक्षिणां दिशि मासाः पितरो मार्जयन्ताम् । प्रतिच्यां
दिशि गृहाः पशवो मार्जयन्ताम् । उदीच्यां दिश्याव ओषधयो धनस्रतयो मार्जयन्ताम् । अर्ध्यां
दिशि यज्ञस्रसरसरो यज्ञपातमार्जयन्ताम् । (तै. सं. १, ६, ५, १, २) .

३. यानि घर्मे कषाण्युपविन्वन्ति वेद्यसः । पूष्णस्तान्यपि व्रत इन्द्रवायु विमृशताम् ॥
(तै. सं. १, १, ५, २)

नाऽऽहवनीयमतिक्रामति ॥ ७ ॥

न चाहवनीयमतिक्रामति । यत्रापि परतो वेदिः ^१वरुणप्रघास-
साकमेधपितृयज्ञेषु ॥७॥

अवस्थाय चतुर्थं जपति ॥ ८ ॥

तूष्णीमवस्थाय ^१चतुर्थं जपः, न मन्त्रान्ते ॥८॥

^१विष्णुक्रमान्विष्णवतिक्रमानतिमोक्षानिति व्यतिष-
क्तानेके समामनन्ति । विनिरूढानेके ॥ ९ ॥

^२व्यतिषक्तेषु विष्णुक्रमेणावस्थाय विष्णवतिक्रमातिमोक्षजपः ।
उत्तरे विहारे विष्णुक्रमादि । अत्रेदिसंस्कारत्वाद्वरुणप्रघासेषु ॥

क. तद्दर्शमेवायं प्रतिषेधः । प्रकृते वेदेः आहवनीयसीमाभ्यन्तर एव परितस्मात्तेः प्रतिषेध-
प्रयोजनाभावादिति ।

ख. व्यतिषङ्गः सं-र्गः परस्परं मेघनम् । अत्र “विष्णोः क्रमोऽसि” (तै. सं. १-६-५-२)
इति चत्वारो मन्त्राः विष्णुक्रमा उच्यन्ते । “अग्निना देवेन पृतनाः” (तै. सं. ३-२-३)
“इन्द्रेण देवेन” “विश्वेभिर्देविभिः” इति त्रयो मन्त्राः विष्णवतिक्रमाः । “ये देवा यज्ञ-
हनः” (तै. सं. ३-२-४) इत्यादयो मन्त्रास्त्रयोऽप्यतिमोक्षाः । तद्यथा प्रथमं “विष्णोः
क्रमोऽसि” इति प्रथमो मन्त्रः । ततः “अग्निना देवेन” इति प्रथमः ततो ये देवा
यज्ञहतो यज्ञयुषः इति प्रथमः । ततो विष्णुक्रमणे द्वितीयः, ततो विष्णवतिक्रमणे द्वितीयः ।
ततोऽतिमोक्षे द्वितीयः । अत्र विष्णवतिक्रमणे तृतीयचतुर्थी, ततो विष्णवतिक्रमे तृतीयः
ततोऽतिमोक्षे तृतीय इति । विनिरूढपक्षस्तु प्रथमं विष्णुक्रमचतुष्टयं समाप्य ततो
विष्णवतिक्रमाः, ततोऽतिमोक्षः इति । तत्र व्यातपङ्गुपक्षे यत्र तिष्ठता यजमानेन विष्णव-
तिक्रमो जपतः, तत्रैव स्थित्यातिक्रमातिमोक्षावापि जप्याविति ।

1. Ad reads चतुर्थं जपेत्

१. विष्णोः क्रमोऽस्यभिमातिहा गायत्रेण छन्द आरोह पृथिवीमनु विक्रमस्व निर्भक्तस्व यं द्विधमः ।
विष्णोः क्रमोऽस्यभिरातिहा त्रैष्टुभे छन्द आरोह तरिक्षमनु विक्रमस्व निर्भक्तस्व यं द्विधमः ॥
विष्णोः क्रमोऽस्यरातीयता हन्ता जागतं छन्द आरोह दिवमनु विक्रमस्व निर्भक्तस्व यं द्विधमः ।
विष्णोः क्रमोऽसि शत्रुयतो हन्ता सुधुमं छन्द आरोह दिशोऽनु विक्रमस्व निर्भक्तस्व यं द्विधमः ।
(इति विष्णुक्रमाः)

२. अग्निना देवेन पृतना जयाभि गायत्रेण छन्दश्चा त्रिवृता स्तोमेन रथन्तरेण सामा वषट्कारेण वक्षेण
पूर्वज्ञान भ्रातृव्यानघरान् पादयाम्यध्वनान् बाधे प्रत्येतान्नुदेऽस्मिन् क्षयेऽस्मिन् भुभिक्षाके योऽस्मान्
द्वेष्टि यं च वयं द्विधमः विष्णोः क्रमेणात्येतान् क्रामामि इति प्रथमो विष्णवतिक्रमः । (त. सं.
३, ५, ३, १) एवं इन्द्रेण देवेन, विश्वेभिर्देविभिः, इति द्वितीयतृतीयौ ।

मिति । आचार्यामुष्याय गममुप्रव्रीताचार्यप्रवरं प्रवृणीतेति प्रवरमा-
 ष्यायगात्रं पृथग्भूतं दर्शयति । आमुष्याय गग्रहणे पितुर्गमेति द्विरण्य-
 केशिनः—देवदत्तस्य यज्ञदत्तेः प्राणं निवेष्टयामीति । जीवति तु वंश्ये
 युवप्रत्ययः यथा—अयं गार्ग्यः यगस्येति ॥

“पुण्या भवन्तु या लक्ष्मीः परा भवन्तु याः पापी”-
 रित्युक्त्वा समहं प्रजया सम्मया प्रजेति पुनरुपाव-
 र्त्तते ॥ ४ ॥

“समिद्धो अग्ने मे दीदिहि सभेद्धा ते अग्ने दीयास”
 मित्याहव्रीय उपसमिन्वे । वसुमान् यज्ञो वसीयान्
 भूयासमित्युपतिष्ठते ॥ ५ ॥

इति पञ्चदशी कण्डिका

वरुणप्रयासे तु 'समिन्धनस्यावृत्तिः । तन्त्रे गोपस्थानम् ॥ ५ ॥

यो नस्सस्ततो योऽरणो मर्तोऽभिदासति देवाः ।
 इध्नस्तेव प्रज्ञायतो मातस्योच्छेषि किञ्चनेति च ॥ १ ॥

'अग्न आयूँषि पवस इत्याग्निपावमानीभ्यां
 गार्हस्त्युपतिष्ठते । 'अग्ने गृहपत इति च ॥ २ ॥

पुत्रस्य नाम गृह्णति 'तामाशिषमाशासे तन्तव'
 इत्यजातस्य । अमुष्मा इति जातस्य ॥ ३ ॥

1. B. Ms reads समिन्धनवृत्तिः

१. अग्ने अयूँषि पवस आमुर्गोर्जिषि च नः । आरे षाषस्व दुच्छुनाम् ।
 अग्ने पवस इत्या अस्मे वचेस्त्वयं यम् । दधत्वोषँरयि मयि ॥

२. अग्ने गृहपते गृहपतिरदं त्वया गृहपतिना भूयावँ गृहपतिमिवा त्वं गृहपतिना भूयांश्चतुर्दशमाः ।
 तामाशिषमाशासिषुनायश्मणे व्यतिष्ठतीम् ॥

“अजातो मृतोऽपि^१ । तामाशिषमाशासे तन्तव इति । “पुत्रभेद आवृत्तिः ॥३॥

ज्योतिषे तन्तवे त्वाऽसावनु मा तन्वीच्छन्नो दैव्यस्त-
न्तुर्मामनुष्यश्छेदि दिव्याद्दाम्नो मा छिथिस मा मानुषा-
दिति प्रियस्य पुत्रस्य नाम गृह्णाति ॥ ४ ॥

देवदत्तानु मा तन्वाच्छिन्न इत्यामन्त्रणेन नामधेयग्रहणम् । प्रियपुत्रा-
भावे ज्योतिषे, तन्तवे त्वेति सर्वस्य मन्त्रस्य लोपो मानुषान्तस्य ॥४॥

“अग्ने वह्ने स्वदितं नस्तनये पितुं पच । शं तोकाय
तनुवे स्योन” इति दक्षिणाग्निम् ॥ ५ ॥

ज्योतिषे तन्तवे त्वेत्यन्तर्वेद्युपविशति । पूर्ववन्नाम-
ग्रहणम् ॥ ६ ॥

पूर्ववन्नामग्रहणम्, स एव मन्त्रः । ^२अकृतनाम्नो नक्षत्रनाम ॥६॥

ज्योतिरसि तन्तव इत्युपविश्य जपति ॥ ७ ॥

ज्योतिरसि तन्तव इत्यस्यापि लोपः प्रियपुत्राभावे, “असिसम्ब-
न्धात् ॥७॥

वेदमुपस्थ आधायाऽन्तर्वेद्यासीनोऽतिमोक्षान् जपति ॥

स्तीर्णोऽपि वेदे उपस्थ आधानं न निवर्तते । वेदतृणान्युपस्थ
आधायेति हिरण्यकेशिमतात् ॥८॥

क. अजातशब्देन मृतोऽपि गृह्यत इत्यर्थः ।

ख. जीवतां पुत्राणामनेकत्वे प्रतिपुत्रमवृत्तिरिति ।

ग. असिमध्यमपुरुषप्रयोगस्यासाङ्गत्यापत्तेरिति ।

1. O. Ms reads अजातपुत्रो मृतपुत्रोऽपि

2. O. Ms reads only अकृतनाम्नो नक्षत्रनाम

अत्र वेदस्तरणं यजमानभागस्य च प्राशनमेके
समामनन्ति ॥ ९ ॥

वेदस्तरणयजमानभागप्राशने अन्योन्यसम्बन्धे ॥९॥

“कस्त्वा युनक्ति स त्वा विमुञ्चत्विति यज्ञं विमुञ्चति ॥

यज्ञविमोको मन्त्रेणैव । केचित्तु— अवेक्षन्ते विहारम् । योगे तया
दृष्टत्वात् ॥ १० ॥

‘अग्ने व्रतपते व्रतमचारिष’मिति व्रतं विसृजते ॥

‘यथोपेतं तथा व्रतविसर्गः । य एवमामन्त्रितश्चरिष्यामीति तस्यैव
युक्तं चरितं मधेत्येवमाख्यातुमिति । केचित्सर्वमन्त्रानिह, विभागाकर-
णान् । विसर्गस्यापि निवृत्तिर्व्रतोपायनाभावे । सोमे प्रायणीयादिषु
व्रतानां विद्यमानत्वात् । केचित्प्रथमेनैव व्रतविसर्गः सर्वेषामेकस्यैव
पाठान् ॥ ११ ॥

‘यज्ञो बभूवे’ति यज्ञस्य पुनरालम्भं जपति ॥१२॥

यज्ञो बभूवेति ‘पुनरारम्भार्थत्वात् यत्र विरमणं दर्शपूर्णमासयोस्त-
त्रान्ते लोपः । यस्याश्च विकृतेरनिष्टः पुनः प्रयोगः, यथा ‘प्रायश्चित्तार्थायाः
न तत्र च पुनरारम्भः ॥ १२ ॥

क. सन्नियोगशिष्टे इति यावत् । एवञ्च गोमतीजपानन्तरं वा यजमानभागप्राशनमत्र वेति
कालविकल्पः । अतश्च तत्रा करणेऽत्र वा तयोस्सहैवानुष्ठानं नाऽन्यरस्याऽन्यतरत्रेति ।
ख. मन्त्रेणावेक्षणमिच्छन्ति । कुतः ? ‘कस्त्वा युनक्ति स त्वा युनक्तिवति विहारमनुवीक्षते’
(आ. श्रौ. ४-४-९) इति यज्ञयोगे वीक्षणविधानादिति ।

ग. अयं भावः—अग्ने व्रतपते इत्यादयः चत्वारो मन्त्राः व्रतप्रवृत्तार्थाः सूत्रे पठिताः (आप. श्रौ.
४-३-२) तत्र प्रथममन्त्रेण ब्राह्मणः, अत्रशिष्टै राजन्यवैश्याविति तत्रोक्तम् । अथवा
सर्वैरपि ब्राह्मणः इति पक्षान्तरमुक्तम् । तत्र यैर्मन्त्रैर्व्रतप्रवृत्तं कृतं तैरेव ‘अचारिषम’ इति
पदघटितैर्विमोको कर्तव्यः । विभागानभिधानात्सर्वेषामेव पाठ इति केचित् । केचित्तु
सर्वेषामपि वर्णानामेक एव मन्त्रः—‘अग्ने व्रतपते’ इति । संहितायामस्मिन् प्रकारेण
एकस्यैव पाठत्वं, तस्योपलक्षणत्वे प्रमाणाभावादिति ।

1. B. Ms. reads पुनरारम्भस्य An reads पुनरालम्भस्य

2. An reads प्रायश्चित्तार्थायाः

3. यज्ञो बभूव स आबभूव स प्रवृत्ते स वाहये । स देवानामधिगतिर्बभूव सो अस्माँ अधिरातीन् करोतु
व्य स्याम पतयो रयीणाम् । (तै. सं. ३, ९, २) also तै. सं. १, ६, ६, ४)

‘गोमानिति प्राङ्मुदेत्य गोमतीं जपति ॥ १२ ॥

प्राङ्मुदेत्य पुरो गत्वा ‘गामतीजपः ॥ १३ ॥

अत्र वा यजमानभागं प्राश्नीयात् ॥ १४ ॥

“यज्ञं शं च म उप च म आयुश्च मे बलञ्च मे यज्ञं शिवो मे सन्तिष्ठस्व यज्ञं स्विष्टो मे सन्तिष्ठस्व यज्ञारिष्टो मे सन्तिष्ठस्वे”ति दर्शपूर्णमासाभ्यां सोमेन पशुना वेष्ट्या जपति ॥ १५ ॥

पुनर्दर्शपूर्णमासग्रहणान्न विकृतिषु यज्ञं शं च म इति । सोमे वृष्टिरसीत्यस्य पुरस्तात् । पशौ तु पुनर्वचनं “क्रमार्थम् । सर्वत्र कुर्वन्तीत्युपदंशः । तदेह पशौ विधानमन्यस्य प्राकृतस्य याजमानस्य निवृत्त्यर्थम् । अतः प्राकृतमपि विकल्पेन याजमानं क्रियते ॥ १५ ॥

“वृष्टिरसि वृश्च मे पाप्मानमृतात्सत्यमुपागा”मिती-
ष्ट्याऽप उपस्पृशति । तदिदं सर्वयज्ञेषूपस्पर्शनं भवति ॥ १६ ॥

वृष्टरेष काल इष्टिप्रकृतीनाम् । न परतो ब्राह्मणभोजनात् । “इष्टेति वचनात् पौर्णमासे दर्शे चाऽऽवृत्तिः, इतरथा दर्शान्ते स्यात्, यक्ष्यमाणो वेष्ट्या वेति तत्र समाप्तेः । सोमेष्ट्यानां सोमार्थविद्युद्वृष्टयोः प्रसङ्गः” सर्वयज्ञेषु^१ अदर्विहोमेष्ट्वित्युपदेशः ॥ १६ ॥

क. अत्र सोमेन पशुनेष्ट्वित्युक्तत्वात् अनेनेव पशावपि जपसिद्धेः उपस्थाय यज्ञं शं च म इति जपति (आप. श्रौ. ७-२५-३) इति पशौ पुनर्वचनं यूपस्थापनानन्तरमेव यज्ञं शं च म इति क्रमविधानं धीमिति ।

ख. अनेन प्रयाग रिसमाप्त्यने वृष्टरसंति द्योतितम् । तत्फलमाह-पौर्णमास इति ।

ग. अन्यार्थं कृतेन उच्यत्रोपका सिद्धिः प्रसङ्गः । सोमा-तर्गिता या इष्टयः प्रायणीयोदयनीयादयः तासां सोमार्थं कृतभ्यामेव विद्युद्वृष्टिभ्यामुपाकारसिद्धेर्न तामु पृथक्करणमिति ।

घ. सूत्रे यज्ञशब्दग्रहणात् दर्विहोमानामयज्ञत्वात् ताङ्मनेषु सर्वेष्वपि यज्ञेषु उपस्पर्शनं कर्तव्यमित्युपदेशमर्थात् ।

१. B. Ms. reads गं मउत्रपः

२. B. Ms. reads कुर्वन्त्युपदेशमनेन.

P. B. Acarya's Sanskrit Texts. गोमात्राद्विद्युद्वृष्ट्या यज्ञो नृत्तत्वात् सदमिदप्रसङ्गः । इहाप्यप्यसौ अपरं प्रयागात् दीर्घं रयिः पृथुपुनसम्भावना ॥ (तै. सं. १, ६, ६, ४)

ब्राह्मणा स्तर्पयित्वा इति सम्प्रेष्यति ॥

यज्ञतृप्त्यर्थं ब्राह्मणभोजनम् ^कवाजमनेयिभ्रुनेः ॥

प्रवसन् काले विहारमभिमुखो याजमानं जपति ॥ १८ ॥

प्रवसद्याजमानं पूर्वद्युः पूर्वद्युःकालम्, उत्तरेद्युरुत्तरेद्युःकालम् । अन्यत्र सूत्रे यथाकालवचनात् । पुरुषनिघमश्च प्रवसतोऽपि । 'भोजनञ्च मन्त्रेण । प्रवसतोऽपि तत्पुरुषाश्रयार्थमिति । परार्थानाम् 'ॐ निर्वप' इत्येवमादीनामकरणं 'पुतोडाशाभिमर्शनादीनाञ्च । आदित्योपस्थानादीनाञ्च सम्भवतामपि जप एव वचनात् । यथेतरेषामभिधेयाभावे प्रयोगः । एवम् "आरोह पथो जुहु देवयाशान्" इति । एवमभिमर्शनादीनाम् । संस्पर्शकर्मणि तु भरद्वाजेनाध्वर्योर्विधानि ॥ १८ ॥

प्राचो विष्णुक्रमान् क्रामति ॥ १९ ॥

गोमतीविष्णुकमाणान्तु क्रिया, ^खवचनात् । केचित्त्वनाशिषामकरणानाञ्चऽप्रयोगः । अवचनाद्वीप्सायाः प्रतिपद्येव याजमानमित्युपदेशः ॥ १९ ॥

प्राहुदेत्य गोमतीं जपति ॥ २० ॥

इति षोडशी कण्डिका ॥

प्राक्तवविधानं विहाराभिमुखस्य ^गक्रिया मा भूदिति ॥ २० ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

चतुर्थप्रश्ने चतुर्थः पटलः

चतुर्थः प्रश्नश्च समाप्तः

दर्शपूर्णमासौ समाप्तौ ॥

क. "ब्राह्मणा स्तर्पयित्वा ब्रूयात्, यज्ञमेवैनत् तर्पयति" (भा. श. ब्रा. १-७) इत्युक्तत्वात्

यज्ञतृप्त्यर्थं ब्राह्मणभोजनं कर्तव्यम् । यज्ञतृप्तित्र यज्ञसाद्गुण्यम् ।

ख. 'प्राचो विष्णुक्रमान् क्रामति, प्राहुदेत्य गोमतीं जपति' इति तेषां कर्तव्यत्वेनात्र पुनर्विधानादिति ।

ग. पूर्वसूत्रे प्रवसन् काले काले इति वीष्माया अकथनात् 'काले' इति सकृदेव पाठात् प्रतिपद्येव मुख्यानुष्ठानकाले प्रवसद्याजमानम्, न पूर्वद्युस्त्युपदेशमतमिति ।

1. B. Ms. reads भोजनमन्त्रेण

2. Ibid. अभिमन्त्रणादीनाञ्च.

3. An reads विहाराभिमुखक्रिया.

इष्टिहौत्रकल्पः

पुरस्तात्सामिधेनीनां होता हृदयदेश ऊर्ध्वं प्रादेशं धारयमाणो जपति “मीये गृह्णाम्यग्रे अग्निं, यो नो अग्निः पितर” इति ॥ १ ॥

“समिन्ध” नार्था कचस्सामिधेन्यः । तासां पुरस्ताद्हृदयदेशं ^{संस्पृ-} शन्नूर्ध्वं प्रादेशं, प्रदेशिन्या युक्तोऽङ्गुष्ठः प्रादेशः, तं धारयमाण एवमादि सामिधेन्यर्थम् । अतो^१ गृहमेधीये निर्वर्तते ॥ १ ॥

अन्तराहवनीयमुत्करञ्च प्रतीचीनं गच्छन् जपति-
“कं प्रपद्ये तं प्रपद्ये । यत्ते प्रजापते शरणं छन्दस्तत्प्रपद्ये ।
यावत्ते विष्णो वेद तावत्ते करिष्यामि । नमो अग्नय
उपद्रष्ट्रे नमो वायव उपश्रोत्रे नम आदित्यायानुख्यात्रे ।
जुष्टामद्य देवेभ्यो वाचमुद्यासं स्वधावतीं पितृभ्यः शुश्रू-
षेभ्यो मनुष्येभ्यः । प्रशास्त आत्मना प्रजया पशुभिः
प्रजापतिं प्रपद्ये । अभयं मे अस्तु । प्राजापत्यमनुवक्ष्यामि
वागार्त्विज्यं करोतु मन आर्त्विज्यं करोतु । वाचं प्रपद्ये
भूर्भुवस्सुवः” इति । “सत्यं प्रपद्य” इति वा ॥ २ ॥

सत्यं प्रपद्य इति व्याहृत्यन्तः पूर्वेण सादृश्यादन्येषां च पाठाद्वि-
कल्पः । संहितोपदिष्टा व्याहृतयः । दशहोतारमुक्त्वा सामिधेनीरनु-

क. अयं इष्टिहौत्रकल्पः आपस्तम्बाचार्यैः श्रौतसूत्रान्ते चतुर्विंशप्रश्ने परिभाषानन्तरं एकादशादिषु
चतुर्दशान्तासु कण्डिकापदिष्टः सर्वार्थो भविष्यतीति । परं भाष्यकारेण प्रकृतावुप-
दिष्टस्सर्वविकृत्यर्थो भविष्यतीत्यभिसन्धाय तत् आकृष्य दर्शपूर्णमासनिरूपणान्ते संयोज्य
व्याख्यात इत्यवगन्तव्यम् ।

ख. चातुर्मास्यान्तर्गतगृहमेधीयेष्टिरपूर्वा । न तत्र प्रकृतितौऽङ्गानामतिदंशः । तत्समीपपिपठि-
तैरेखाङ्गैस्त्वस्या आकांक्षशान्तिरिति पूर्वमीमांसायां दशमसप्तमे निरूपितम् । तत्र च
सामिधेन्यो नपठिताः । अतस्तत्र सामिधेन्यनुष्ठानाभावात् तदर्थानि प्रादेशधारणादीनि न
तत्राऽनुष्ठेयानीति ।

1. O. Ms. reads घमिवाधानार्था

P. P. Ms. reads घमिवाधानार्था

2. B. Ms. reads लघुम्

वैक्ष्यन्नेता व्याहृतीरिति । केचित् अव्याहृतिकं व्याहृतीनामुत्तरत्रोपदेशात् ॥ २ ॥

“विष्णोःस्थाने तिष्ठामि” इत्यवतिष्ठते ॥ ३ ॥

अन्तर्वेदि दक्षिणः पादो भवति । बहिर्वेदि सव्यः ॥ ४ ॥

अवस्थानमुभयत्रापि ॥ ३, ४ ॥

अथोर्ध्वस्तिष्ठन् “ब्रह्मन् सामिधेनीरनुवक्ष्यामी”ति ब्रह्माणमामन्त्र्य दशहोतारं व्याख्याय व्याहृतीश्च जपित्वा त्रिहिङ्कृत्योत्तमेन हिङ्कारेणार्धर्चमुपसन्दधाति ॥ ५ ॥

अध्वर्युणा प्रेषितो ब्रह्माणमामन्त्रयते । हिङ्कृत्यतिवचनाद्धिङ्कार एव कर्तव्यो न तु हुङ्कारः । स च तेन समानार्थः । तेन समानग्रहणात् हिङ्काराद्युच्चैः, तेन सम्बन्धात् । वाक्यश आख्यानं, दशहोतुः । हिङ्कारेणार्धर्चमुपसन्धाय ऋगन्तेन प्रणवेन विरामः ॥ ५ ॥

त्रिः प्रथमामन्वाह त्रिरुत्तमाम् ॥ ६ ॥

हिङ्कारवर्जमेव द्वित्रिरुत्तमाम् ॥ ६ ॥

यं कामयेत सर्वमायुरियादिति तस्य त्रिरनवानं प्रथमोत्तमे अनुब्रूयात् ॥ ७ ॥

उत्तमाया अप्येवमायुष्कामस्य । “हव्यदातय ” इत्युच्छ्वासः । अर्धर्चविरामस्तु प्रणवेनैव ।

एकैकामेव सन्तन्वन्ननवानमनुब्रूयादित्येके ॥ ८ ॥

एकैकसन्तान एव, नार्धर्चविरामः । प्रणवेनावसानं सर्वत्र कामे । तृतीयायाः अर्धर्चसन्तानो भवति, द्वितीय आयुष्कामस्य पक्षः । स एव नित्य इति केचित् ॥ ८ ॥

तृतीयां सामिधेनीं त्रिर्विगृह्णाति ॥ ९ ॥

तृतीयायां “ तं त्वा समिद्धिरङ्गिर ” इति पादे विरम्यार्धर्च एवोच्छेसत् । अपरमर्धर्चं सप्रणवमुत्तवोत्तरस्यार्धर्चं विरमेत् । एवं त्रेधा विच्छेदो विग्रहः ॥ ९ ॥

सन्ततमन्वा हेति सामिधेनीनामविशेषात् ।

विज्ञायते च-ऋषेऋषेर्वा एता निर्मिता यत्सामिधेन्यः । ता यदसंयुक्ताः स्युः प्रजया पशुभिर्यजमानस्य वितिष्ठेरन् । अर्धर्चौ सन्दधाति संयुनक्त्येवैना इति ॥

ते मन्यामहे पूर्वस्याश्चोत्तरमुत्तरस्याश्च पूर्वं तौ सन्दध्यात् ॥ ११ ॥

सन्ततवचनं सर्वत्र सामिधेनीनां न प्रथमोत्तमवादः । “ एता निर्मिता ” इति बहुवचनादर्थर्चसन्तानश्रुतेश्च ॥ १०, ११ ॥

सन्ततमन्वाहेति सामिधेनीनामनुच्छासवादः ।

विज्ञायते च-नान्तर्चौ व्यन्यात् । यद्यन्तरर्चौ व्यन्यादपाने प्राणं दध्यात् ॥ १२ ॥

अतिहाय पूर्वस्या अर्धर्चमुत्तरस्या अर्धर्चं व्यनिति ॥ १३ ॥

सन्ततवचनमनुच्छासवादः । परित्यज्य पूर्वस्या अर्धर्चं उत्तरस्या अर्धर्चं उच्छासवादश्रुतेः ॥ १२, १३ ॥

त्रिरनुवचने नार्धर्चसन्तानो विद्यत एकर्षित्वात् ॥

एकस्य यस्मादृषेः प्रथमोत्तमे अतो नार्धर्चसन्तानः । अर्धर्चं प्रणवेनावसाय । तृतीयेऽनुवचनेऽर्धर्चसन्तानो नानार्धेयत्वात् आजुहोतेति ॥ १४ ॥

‘त्वं वरुण’ इति वसिष्ठराजन्यानां परिधानीया ।
‘आजुहोते’तीतरेषां गोत्राणाम् ॥ १५ ॥

अन्त्या इति सिद्धे परिधानीयेति ‘पुनर्वचनादागन्तूनां पुरस्ता-
दस्या निवेशः । वासिष्ठाः शाण्डिल्येभ्य ऊर्ध्वम्, पूर्वमगस्तिनः,
आर्वेयवरप्रतिषेधेन हेतुरार्वेयप्रतिषेध इति केचित् ॥ १५ ॥

नराशंसो द्वितीयः प्रयाजो वसिष्ठशुनकानाम् ।
तनूनपादितरेषां गोत्राणाम् ॥ १६ ॥

वेदान्तरोपदेशात् “नराशंसो अग्न आज्यस्य वेतु ” इति । ‘वसि-
ष्ठानां शुनकानाञ्च द्वितीयः प्रयाजः ॥ १६ ॥

सामिधेनीरनूच्य प्रवरमुक्त्वा निविदोऽन्वाह ॥ १७ ॥

तासां सप्तपदान्युक्त्वाऽपानिति ॥ १८ ॥

इति आपस्तम्बश्रौत्रे चतुर्विंशप्रश्ने एकादशी कण्डिका ॥

अथ चत्वार्यथ चत्वारि ॥ १ ॥

ता अनूच्य देवता आवाहयति या यक्ष्यमाणो
भवति ॥ २ ॥

स वै खलु वाजिनो नाऽऽवाहयेद्देविका देवसुवो यच्च
किञ्चैतादृक्ते मन्यामहे ॥ ३ ॥

परप्रधानानां परतन्त्रव्यवेतानाञ्च प्रतिषेधः स्यात्त-
ल्लिङ्गत्वाच्छब्दस्य ॥ ४ ॥

प्रवरनिविद् आवाहनार्था आवाहनीयसंस्कार आवाहनमित्यर्थः ।
तस्मादनिष्ठानां लुप्यते । देवेऽ इति लिङ्गादाहवनीय एव आवाहन-

1. Ibid, पुनर्विधानात्.

2. Ibid, वसिष्ठशुनकानाञ्च.

कर्ता । तस्मादप्सु तद्विकारत्वादूहः । 'आवह देवान् यजमानाय' इति निवित्समासिः । आज्यपाः प्रयाजानूयाजदेवताः । 'अग्नि होत्राये'ति स्विष्टकृतः । 'स्वं महिमानमावहे'ति चैके स्विष्टकृदेवताम् । गार्हपत्यो हव्यवाद्सावाहवनीय आवाहायिता । केचिदाहवनीय एवोभयकर्तेति । एतादृक्छन्दस्य ते अर्थे मन्यामहे वयम् । अन्वाहेति परप्रधानो निष्कासेन वारुणः । परतन्त्रव्यवेताः सौत्रामणीपशुपुरोडाशाः । एवं विधानमेतादृक्छन्देन प्रतिषेधः, तद्विह्वत्वात्तत्सूचकत्वात्तदभिधायकत्वादेतादृक्छन्दस्य ॥

एकदेवतानां नानादेवताव्यवेतानां तन्त्रमावाहनं विभवात् ॥ ५ ॥

एकदेवतानां हविषां 'नानादेवताभिरमिश्राणां सकृदावाहनम्, यथाऽश्वप्रतिग्रहे वरुणस्य । विभवतिहि सकृदावाहनं होतुस्तन्त्रत्वात् । यत्र तु देवतान्तरेण व्यवायः, यथा भ्राजस्वतः 'सूर्येण, तथा पुनरावाहनं लोकवत् । प्रातस्त्वया भोक्तव्यम्, भुक्तवत्सु च ब्राह्मणेषु पुनरिति ॥ ५ ॥

अथोर्ध्वजुः प्रादेशेन भूमिमभिनिधाय जपति—“इदमहं त्रिवृता स्तोमेन रथन्तरेण साम्ना वषट्कारेण वज्रेणाऽस्यै पृथिव्या अस्यै प्रतिष्ठाया अस्मादायतनाद्योऽस्मान् द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मस्तं हन्मि । यदद्य होतृवूर्ये जिह्वं चक्षुः परापतत् । अग्निष्टत्पुनराभरज्जातवेदा विचर्षणिः ॥ वसूनां रातौ स्याम रुद्राणामूर्ध्यायां स्वादित्या अदितयेऽनेहसः । चारुमद्य देवेभ्यो वाचमुद्यासं चारुं ब्रह्मभ्यश्चारुं मनुष्येभ्यश्चारुं नराशंसायाऽनुमतां पितृभिः ॥ ये ते शतं वरुण ये

क. काम्येष्टिकाण्डे—यश्चक्षुःकामस्यात् तस्मा एतामिष्टिं निर्वपेदग्रये भ्राजस्वते पुणेडा-
शमष्टाकपाल ७ सूर्यं चरुमग्नये भ्राजस्वते पुरोडाशमष्टाकपालम्, इति चक्षुष्कामे-
ष्टिर्विहिता । तत्र प्रथमोत्तमहविषोः भ्राजस्वदग्निरूपैकदेवत्यस्वेऽपि मध्ये सूर्येण व्यवहानात्
प्रथम उत्तमयोः पृथगेवाऽऽवाहनमिति ।

सहस्रं यज्ञियाः पाशा वितताः पुरुत्रा । तेभ्यो न इन्द्रः
सवितोत विष्णुर्विश्वे देवा मुञ्चन्तु मरुतः स्वस्त्या”
इति ॥ ६ ॥

प्रादेशेन भूम्याः पीडनम् । वेद्या एवेति केचित् । भूमिमभिनिधाय
जशो होतृसंस्कारः सर्वार्थः ।

अथ यदेनमाह ‘असौ मानुष’ इति तदुपोत्थाय
दक्षिणेन पाणिना दक्षिणमध्वर्योरंसमन्वारभ्य जपति ।
सव्येनाऽऽग्नीध्रस्य दक्षिणम् ॥ “ षष्टिश्चाध्वर्यो नवतिश्च
पाशा होतारमग्निमन्तरा विचृत्ताः । सिनन्ति पाकमति
धीर एत्यृतस्य पन्थामन्वेति होता ॥ अग्निमन्वारभामहे
होतृवूर्ये पुरोहितम् । येनाऽयन्नुत्तमं स्वर्देवा अङ्गिरसो
दिवम्” इति ॥ ७ ॥

‘ षष्टिश्चाध्वर्यो ’ इति प्रवरनिमित्तमात्मसंस्कारः ॥ ६ ॥

“मयि प्राणापानौ” इति पाणी प्रत्याहृत्योरोदेशं
स्पृशते ॥ ८ ॥

मयि प्राणापानावित्युरोदेशस्पर्शनार्थः । प्रत्याहरणं तूष्णीं हस्त-
द्वयेनाऽभिमर्शनम् । उपदेशः—पाणी प्रत्याहृत्य स्पृशतीति ॥ ७, ८ ॥

आपृणोषि सम्पृण प्रजया मा पशुभिरापृणेतीध्म-
संनहनानि मुखं प्रति विधूनुते ॥ ९ ॥

यथा मुखं संस्पृशतामिति, नोष्ठम् तथा कम्पनमिध्मसंनहनाना-
मम् ॥ ९ ॥

अथाऽप उपस्पृश्य “अग्ने नय सुपथा राये अस्मान् ।
एह्यग्र इह होता निषीदाऽदब्धः सु पुर एता भवानः ।

अवतां मा रोदसी विश्वमिन्वे यजामहे सौमनसाय देवान्” इत्येते ऋचौ जपन् होतृषदनाय प्रव्रजति ॥ १० ॥

जघनेन होतृषदनं प्राङ्मुख उपविश्याऽथ होतृषदनमभिमृशति “अहे देधिषव्ये”ति ॥ ११ ॥

अथाऽस्मात्तृणं निरस्यति ॥ १२ ॥

इति द्वादशीं कण्डिका ॥

अथाप उपस्पृश्येत्यधिकं ब्राह्मणाभिमर्शने प्रथमं होतृषदनार्थं व्रजति जघनेन होतृषदनमस्य पश्चात् ॥ १२ ॥

शुष्कं प्रच्छिन्नाग्रं वा “निरस्तः पराग्वसुः सह पाप्मनेति ॥ १ ॥

अथ होतृषदन उपविशति “पातं मा द्यावापृथिवी उपस्थ” इति दक्षिणपूर्विणं सव्योत्तरिणं वोपस्थं कृत्वा ॥ २ ॥

उपस्थ उत्सङ्गः । दक्षिणः पादः पूर्वी यस्योपस्थस्य स दक्षिणपूर्वीः उपरि भवति । सव्यस्य पादस्य दक्षिणः । सव्य उत्तरो यस्य सव्योत्तरी । उपरि भवति सव्यः पादो दक्षिणस्य ॥ २ ॥

अथ जपति—सीद होतर्निहोता होतृषदन इति द्वे । “पिप्रीहि देवाँ उशतो यविष्ठ” इत्येषा ॥ वेषि होत्रमुत पोत्रं जनानां मन्धातासि द्रविणोदा ऋतावा । स्वाहा वयं कृणवामा हवींषि देवो देवान् यजत्यग्निरर्हन् ॥ आ देवानाम् । त्वमग्ने व्रतपा असि । यद्वो वयं प्रमिनाम् । यत्पाकत्रा मनसा । विश्वेषां ह्यध्वराणामनीकं चित्रं केतुं जनिता त्वा जनान् । स आ यजस्व नृवतीरनुक्षाः स्पर्धा

इषः क्षुमतीर्विश्वजन्याः॥ यं त्वा द्यावापृथिवी यं त्वापस्त्वष्टा
यं त्वा सुजनिमा जजान । पन्थामनु प्रविद्वान् पितृयाणं
द्युमदग्ने समिधानो विभाहि इत्येतस्य सूक्तस्य षट्, सर्वं
वा । विश्वे देवाः शास्तन मा यथेह होता वृतो मनवै
यन्निषद्य । प्र मे ब्रूत भागधेयं यथा वो येन पथा हव्यमा
वो वहानि । यमिच्छामि मनसा सोऽयमागाद्यज्ञस्य
विद्वान् परुषश्चिकित्वान् । स नो यक्षदेवताता यजीयान्नि
हि षत्सदन्तरः पूर्वो अस्मन्निषद्य । तदद्य वाचः प्रथमं
मसीय येनासुराँ अभि देवाँ असाम । ऊर्जाद उत यज्ञि-
यासः पञ्च जना मम होत्रं जुषस्वम् ॥ नमो महद्भ्यो नमो
अर्भकेभ्यो नमो युवभ्यो नम आशिनेभ्यः । यजाम देवान्
यदि शक्नवाम मा ज्यायसः शं समा वृक्षि देवा इति ॥ ३ ॥

अथशब्दोऽर्थकृत्यस्य प्रतिषेधार्थः ॥

एतज्जपित्वा स्तुचावादापयति ॥ ४ ॥

अग्निर्होतेति स्तुगादापनं प्रयाजाङ्गम् । अतः स्वाहाकृत्यर्थं पुनर्न
देवतोपलक्षणमस्माकम् ॥ ४ ॥

सर्वत्र पुरस्ताद्याज्याया येयजामहमुक्त्वा व्याहृती-
र्दधाति ॥ ५ ॥

नानूयाजेषु येयजामहं करोति ॥ ६ ॥

अन्यत्र स्विष्टकृतः, अरिपाठात् यदि क्रियेत येयजामह
इत्युक्त्वा देवतोपलक्षणं ततो व्याहृतयः भरद्वाजमतात् । तथानूया-
जेषु व्याहृतयः । उपदेशो येयजामहानन्तरं व्याहृतयो नानूयाजेष्विति ॥

अनवानमनूयाजान् यजति । अमत्सतेति वापा-
निति ॥ ७ ॥

अनवानमनुच्छ्वसन् अपानिति उच्छ्वसिति ॥ ७ ॥

पुरस्ताल्लक्ष्मा पुरोनुवाक्या । उपरिष्टाल्लक्ष्मा याज्या ।
एतद्वा विपरीतम् ॥ ८ ॥

उभयतोलक्ष्मा पुरोनुवाक्या तथा याज्येत्येके ॥ ९ ॥

तिष्ठन् पुरोनुवाक्यामन्वाह । आसीनो याज्याम् ।
उभे तिष्ठन्नासीनो वा ॥ १० ॥

याज्यानुवाक्यानामनूहः, तद्देवत्यानामागमः । पूर्वस्मिन्नर्धर्चे यस्या
देवता सा पुरस्ताल्लक्ष्मा । उत्तरस्मिन्नर्धर्चे यस्या देवता सा उपरिष्टा
ल्लक्ष्मा । लक्ष्मवचनाल्लिङ्गेन विनियोगः याज्यानुवाक्यानाम् ॥ ८-१० ॥

सा ह त्वै समृद्धा पुरोनुवाक्या यामभिव्याहरन्
देवतामेवाग्रेऽभिव्याहरति । सा ह त्वै समृद्धा याज्या यस्यै
देवताया अधि वषट्करोति ॥ ११ ॥

देवतामुक्त्वा यस्यां वषट्कारः न प्रयाजेषु देवतोपलक्षणं प्रथम-
वर्जेषु । पाठक्रमेण याज्यानुवाक्याः । “ वि न इन्द्र मृधो जहि ” “ मृगो
न भीम ” इति वैमृधस्य, “ विष्णोर्नुकं ” “ तदस्य प्रियं ” इत्युपांशु-
याजस्य वैष्णवस्य । ते एवाग्रीषोमीयस्य । वैकल्पिकानामपि देवतानामूहो
याज्यानुवाक्यावर्जम् ॥ ११ ॥

ऋचि प्रणवं दधाति याज्यावर्जम् ॥ १२ ॥

ऋचि प्रणवं सामिधेनीपुरोनुवाक्यानुवचनानुशंसनेषु न जपेषु;
घट्टवचनात् ॥ १२ ॥

ओमित्युचोऽधि प्रणौति ॥ १३ ॥

इति त्रयोदशी कण्डिका ॥

ऋचोऽधि प्रणौतीति द्वितीयाश्रुतिः प्रथमाया अर्थः ॥ १३ ॥

उत्तमस्याऽक्षरस्य विकारमेक आहुः ॥ १ ॥

उत्तमस्य स्वरस्य व्यञ्जनस्यापि विकारः प्रणवः, यथा-अग्रे दीद्यतं बृहो-
मिति । 'यदा ऋचीत्यस्याक्षरस्थाने ऋचि प्रणवं दधातीत्युत्तमस्याक्षरस्य
विकार उक्तः ॥ १ ॥

अधिकः स्यादित्यपरम् ॥ २ ॥

विज्ञायते च-ऋचमुक्त्वा प्रणौत्यपरामुक्त्वा प्रणौ-
त्यधिके पुनरेतदुपपद्यते सन्ततमृचा वषट्करोतीति च तद्व-
द्याज्याया अधि वषट्करोति ॥ ३ ॥

एकैराचार्यैः ऋचोऽधि प्रणौतीत्यनया श्रुत्याऽधिकं परिकल्पितम् ।
यदा त्वधिकं तदा अग्रे दीद्यतं बृहदोमिति अपां रेतांसि जिन्वत्योमिति ।
उपांश्चिज्यास्वधिको नियमः धर्मभेदात् । ऋचमुक्त्वेत्यधिकमुपपद्यते ।
सन्ततमृचा वषट्करोतीत्यनुच्छ्वासवाद एषः । ऋचो वषट्कारस्य च मध्ये
न श्वसिति ॥ ३ ॥

अपगूर्य वषट्करोतीत्युच्चैर्वादः शब्दस्य ॥ ४ ॥

उच्चैर्वादो वषट्कारस्य याज्यातः श्रुतिद्वयेनापि विधीयते यदा त्वधिकं
तदा ॥ ४ ॥

यं कामयेत प्रामयुकस्स्यादिति तस्योच्चैरपगूर्य निखि-
दन्निव वषट्कुर्यात् । यं कामयेत पापीयान् स्यादिति नीचै-

स्तरां तस्य याज्याया वषट्कुर्यात् । यं कामयेत वसीयान्
 स्यादित्युच्चैस्तरां तस्य याज्याया वषट्कुर्यात् । न वसीयान्न
 पापीयानिति समं तस्य याज्याया वषट्कुर्यात् ॥ उच्चैः
 क्रौञ्चमिव वषट्कुर्यात्स्वर्गकामस्येति विज्ञायते ॥ ५ ॥

बलीय ऋचो वषट्कुरोतीति तद्वत् ॥ ६ ॥

उच्चैर्याज्यामुक्त्वा निखिदन्निव वषट्कुरोति यजमानस्य मरणकामः ।
 प्रतिषेधार्थान्येवंप्रकाराणीति न्यायः । पापीयान् दरिद्रः पापिष्ठो वा ।
 अतिशयेन नीचैः नीचैस्तरां क्रौञ्चमतिकुष्ठम् । बलीय ऋचो वषट्कुरोती-
 त्युच्चैर्वाद एव ॥ ६ ॥

यां देवतां यजेत्तां मनसा ध्यायेत्पुरा वषट्कारात्स्वर्ग-
 कामस्येति विज्ञायते ॥ ७ ॥

वषट्कृत्य प्राण्याऽपान्य निमिषेत् ॥ ८ ॥

अपानेनैव प्राणं धारयेन्निमिषेण चक्षुरिति विज्ञा-
 यते ॥ ९ ॥

यं द्विष्यात्तस्यौषडिति वषट्कुर्यात् । ओषत्येवेति विज्ञा-
 यते ॥ १० ॥

वाषाडित्येके समामनन्ति । वौषडित्येके । वौषाडि-
 त्येके । वाक्षाडित्येके । वौक्षाडित्येके । वौक्षाडित्येके ॥ ११ ॥

देवताध्यानं शब्देन । निरुक्तस्मृतेः । औषट्द्वेष्ट्यस्येति प्रतिषेधार्थम् ।
 सर्वस्याद्यत्वा मुनिः । वषट्कारसमानार्थं । पित्र्यायां पुतिवचनादुच्यते ।

केचिद्वौषट्शब्दस्यैव न पर्यायशब्दस्येति 'स्वं रूपं शब्दस्य' इति परिभाषितत्वात् । त्रिमात्रा मुक्तिः यथा 'वौषडिति वषट्कारस्यः । एवमन्यत्राप्याद्यस्य स्वरस्य । उपदेशः—होत्रायाजमानेषु न विकल्पः, समुच्चयः । संख्यायुक्तेषु तु विकल्प एव यथा षट् सर्वं वेति ॥ ११ ॥

वषट्कारमामेऽवाङ्मो, अहं त्वा बृहता मन उपह्वये ।
न मां न मे वाचं हिनसात् । हव्यं देवेभ्योऽभिवहाम्योजस्सहः सह ओजः । वाग्वषट्कार नमस्ते अस्तु
मा मा हिंसीरित्येतद्वषट्कृते जपति । वषट्कार नमस्ते अस्तु
मा मा हिंसीरिति वा ॥ १२ ॥

अङ्गुलीमक्तां 'इषे प्राणाये' ति मुखदेशमूर्ध्वमुत्कृष्य 'ऊर्जेऽपानाये'त्यवाचीनं नियच्छति ॥ १३ ॥

अक्तामुक्षितामुपस्पर्शनेनोत्कर्षणम् ।

अवान्तरेडामवत्तामङ्गुलीभिर्निगृह्य न मुष्टिं करोति ॥ १४ ॥

अवत्तां गृहीतां मुष्टिं सहाङ्गुष्ठेन ॥ १४ ॥

मुखमिव प्रत्युपह्वयते ॥ १५ ॥

मुखतुल्यं धारयति ॥ १५ ॥

यं कामयेतापशुः स्यादिति पराचीं तस्येत्युक्तम् ॥

इडा पराची प्रतीची व्याख्यास्येते ।

पदाभ्यासप्रतिषेधस्तु ॥ १७ ॥

विज्ञायते चेडोपहूतेति तत्पराची । उपहूतेति तत्प्रतीची ॥ १८ ॥

पदाभ्यासश्च प्रतिषेधश्च पदाभ्यासप्रतिषेधः । स आभ्यां श्रुतिभ्यां क्रियते । पराचीमिति प्रतिषेधः समानस्य पदस्य । प्रतीचीमित्यभ्यासविधिरसमानस्य पदस्य । कथम् ? । असन्दिग्धात् श्रुत्यन्तरादस्मादिडोपहूतोपहूतेडा इति । इडा पराच्यस्माकं परिपठिता । प्रतिषिद्धा विकृत्यर्था मा भूदनर्थकः पाठ इति । इडोपहूतोपहूतेडेति प्रकृत्यर्थविधानात् । अथवा पदाभ्यासस्य तुल्यस्य प्रतिषेधः । स पराच्यां क्रियते । अतः प्रतीच्योपह्वः कर्तव्यतया श्रुत्यन्तरेण व्याख्यात उत्तरेण । अथवा अर्थः । अस्मदीया न प्रतिषिद्धा । अन्यैव सा यत्र तुल्यः पदाभ्यास इति सङ्कर्ष पक्षः ॥ १८ ॥

आध्वर्यव एवातोऽन्यानि कर्माणि होतुराम्नातानि भवन्ति । उपदेशादितराणीतराणि ॥ १९ ॥

आध्वर्यव उक्तं हौत्रम्, कात्स्न्याद्दर्शपूर्णमासयोः । उपदेशो बहुचाम्नायः । तस्मादागमयितव्यानीतराणि वैकृतानि । बहुचशेषत्वादस्मदीयस्य हौत्रस्य । यत्किञ्चिदाम्नायते विकृतौ तत्र स्वकीयं वा बहुचाम्नायो वा विकल्पः । यत्र तु पदाभ्यास इति न ह्यकृत्स्नं पठेत् सुत्रकारः । यत्र तु मन्त्राम्नाय एव तत्र नियत आगमः ॥

इति धूर्तस्वामिभाष्ये

इष्टिहौत्रकल्पः ॥

॥ उपहूतोपहूतेडा इति । इडा पराच्यस्माकं परिपठिता । प्रतिषिद्धा विकृत्यर्था मा भूदनर्थकः पाठ इति । इडोपहूतोपहूतेडेति प्रकृत्यर्थविधानात् । अथवा पदाभ्यासस्य तुल्यस्य प्रतिषेधः । स पराच्यां क्रियते । अतः प्रतीच्योपह्वः कर्तव्यतया श्रुत्यन्तरेण व्याख्यात उत्तरेण । अथवा अर्थः । अस्मदीया न प्रतिषिद्धा । अन्यैव सा यत्र तुल्यः पदाभ्यास इति सङ्कर्ष पक्षः ॥ १८ ॥

॥ उपहूतोपहूतेडा इति । इडा पराच्यस्माकं परिपठिता । प्रतिषिद्धा विकृत्यर्था मा भूदनर्थकः पाठ इति । इडोपहूतोपहूतेडेति प्रकृत्यर्थविधानात् । अथवा पदाभ्यासस्य तुल्यस्य प्रतिषेधः । स पराच्यां क्रियते । अतः प्रतीच्योपह्वः कर्तव्यतया श्रुत्यन्तरेण व्याख्यात उत्तरेण । अथवा अर्थः । अस्मदीया न प्रतिषिद्धा । अन्यैव सा यत्र तुल्यः पदाभ्यास इति सङ्कर्ष पक्षः ॥ १८ ॥

श्रीः

आपस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

अग्न्याधेयनिरूपणारव्यः

पञ्चमः प्रश्नः

अग्न्याधेयं व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

संशोध्याऽऽत्मानं तपोहोमजपैस्सभार्यो मैत्रं कृत्वा सर्वभूतैः, यस्मिन्नक्षत्रे पर्वणि वाऽग्निमाधातुकामः तस्य पुरस्तात्संवत्सरे द्वादशाहादौ वा सङ्कल्पं करोति-अग्नीनाधास्ये सर्वकत्वर्थं, यैरस्म्यधिकृतो यांश्च^१ शक्ष्ये प्रयोक्तुम् । वसन्ते कृतिकासु रोहिण्यामन्यस्मिन् वा पर्वणीति । ततोऽरण्योराहरणादि समिदाधानान्तम् । न विद्युदसि, अयज्ञत्वात् । इष्टिषु तु पुनर्दर्शपूर्णमासविकारत्वात् विद्युदृष्टिश्च ।^२ उपदेशो विद्युदसि । सङ्कल्पः, अरण्योराहरणादि ।^३ पुनश्चेष्टिषु विद्युदृष्टी ॥ १ ॥

“ यो अश्वत्थश्शमीगर्भ आरुरोह त्वे सचा । तं ते हरामि ब्रह्मणा यज्ञियैः केतुभिस्सह ” इति शमीगर्भस्याऽश्वत्थस्याऽरणी आहरति ॥ २ ॥

अप्यशमीगर्भस्येति वाजसनेयकम् ॥ ३ ॥

क. ‘ तदिदं सर्वयज्ञेषूपस्पर्शनं भवति ’ इति सूत्रे सर्वयज्ञशब्दस्योपलक्षणत्वमङ्गीकृत्य होमादावपि तत्प्रवृत्तिस्वीकारात् आधानचतुर्होतृहोमजपादावपि ते कर्तव्ये एवेत्युपदेशमतम् ।

ख. अनन्तरं क्रियमाणास्विष्टिषु प्रयोगभेदात् विद्युदृष्टी भवत एवेति ।

आहरणमरणयोः ^१पूर्वच्छिन्नयोरपि ^२युगपदेकेन मन्त्रेणौपासन-
समीपमध्वर्युणा ^३प्रातःकाले । उत्तरारणिरपि पर्याप्ता ^४यावज्जीवस्या-
ह्रियते । 'यो अश्वत्थ' इत्यवयवे कृत्स्नोपचारः । ^५अभिमन्त्रणञ्च
युगपत् । ^६अशमीगर्भस्याप्यनिवृत्तिर्मन्त्रस्य हिरण्यकेशिमतात्, ^७पृथिवी
शमीति ॥ २, ३ ॥

“अश्वत्थाद्व्यवाहाद्वि जातामग्नेस्तनूं यज्ञिया ५
सम्भरामि । शान्तयोनिः ५ शमीगर्भमग्नये प्रजनयितवे
“आयुर्मयि धेह्यायुर्युजमाने” इत्यरणी अभिमन्त्र्य सप्त
पार्थिवान् सम्भारानाहरति । एवं वानस्पत्यान् । पञ्च
पञ्च वा ॥ ४ ॥

भूयसो वा पार्थिवान् ॥ ५ ॥

भूयसः ^१पार्थिवान् ^२अष्टौ, वानस्पत्यास्सप्तैव । असम्भारपक्षे
अरणी अभिमन्त्र्य तूष्णीं निधानम्, ^३लिङ्गविरोधात् ॥ ५ ॥

क. अपिशब्द एवकारार्थकः । पूर्वच्छिन्नयोः शुष्कयोरेवाऽरण्योराहरणं, तयोस्तदानीमेवा-
ग्निजननसामर्थ्यादिति ।

ख. अन्त्येष्टौ मृतयजमानशरीरे “उरसि भ्रुवामरणी च” (आप. प. पू. २०) इति
द्वयोरप्यरण्योश्चयनविधानात् तावत्पर्यन्तमुत्तरारणेरपि धार्यत्वावगमादिति ।

ग. मन्त्रे ‘योऽश्वत्थ’ इत्येकवचनश्रवणेऽपि द्वयोरप्यरण्योस्तेन युगपदेवाभिमन्त्रणम् ।

घ. ‘अप्यशमीगर्भस्येति वाजसनेयकम्’ इति वचनात् यदाशमीगर्भोऽश्वत्थ उपादीयते
तदानीमपि ‘योऽश्वत्थश्शमीगर्भः’ इति मन्त्रस्य प्रवृत्तिरस्त्येवेति । ‘अपिवाश्वत्थादे-
वोद्धरेत्’ इति हिरण्यकेशी ।

ङ. “इयं वै (पृथिवी) शमी, तस्या एष गर्भो यदश्वत्थः” इति पृथिव्या एव शमीत्वेन
संस्तवादिति ।

च. (१) सिकताः, (२) ऊषरमृत्, (३) मूषिकोत्खाता मृत्, (४) बल्मीकमृत्, (५) अ-
शोष्यस्य जलाशयस्य मृत्, (६) बराहोत्खाता मृत्, (७) शर्कराः (क्षुद्रपाषाणाः)
(८) सुवर्णञ्चेत्यष्टौ पार्थिवास्सम्भाराः वक्ष्यन्ते । अश्वत्थोदुम्बरपलाशशमीविकङ्कता-
शनिहतवृक्षाणां शकलानि पद्मपत्रञ्चेति सप्त वानस्पत्याः । पार्थिवसम्भाराणां सप्तत्वं
पक्षे शर्कराणां लोपः । Bodhayava adds पुष्करपर्ण instead of सुवर्ण.

छ. मन्त्रे “यं त्वा समभरज्जातवेदः ‘स सम्भृतस्साद शिवः प्रजाभ्यः’” इति सम्भरणलिङ्गात्
सम्भरणाभावे तद्विरोधादिति ।

1. B. Ms. reads युगपदेव मन्त्रेण

2. Ibid. प्राप्तकाले

3. B. Ms. reads, अष्टौ पार्थिवाः

न सम्भारान् सम्भरेदिति वाजसनेयकम् ॥ ६ ॥

सम्भाराणां पूर्वगृहीतानामप्याहरणमौपासनसमीपे ॥

“वैश्वानरस्य रूपं पृथिव्यां परिस्त्रसा । स्योनमावि-
शन्तु नः” इति सिकताः ।

“यदिदं दिवो यददः पृथिव्यास्संजज्ञाने रोदसी
सम्बभूवतुः । ऊषान् कृष्णमवतु कृष्णमूषा इहोभयोर्यज्ञि-
यमागमिष्ठा ” इत्यूषान् ।

ऊतीः कुर्वाणो यत्पृथिवीमचरो गुहाकारमाखुरूपं
प्रतीत्य । तत्ते न्यक्तमिह सम्भरन्तश्शतं जीवेम शरदस्स-
वीरा” इत्याखुकरीषम् ।

“ ऊर्जं पृथिव्या रसमाभन्तश्शतं जीवेम शरदः
पुरीचीः । वस्त्रीभिरनुवित्तं गुहासु श्रोत्रन्त उर्व्य बधिरा
भवाम” इति वल्मीकवपाम् ।

प्रजापतिसृष्टानां प्रजानां क्षुधोऽपहत्यै सुवितं नो
अस्तु । उप प्रभिन्नमिषमूर्जं प्रजाभ्यस्सूदं गृहेभ्यो रसमा-
भरामि” इति सूदम् ।

यस्य रूपं बिभ्रदिमामविन्दद्गुहा प्रविष्टाः सरिरस्य
मध्ये । तस्येदं विहतमाभरन्तोऽछम्बद्वारमस्यां विधेम”
इति वराहविहतम् ॥ ७ ॥

“याभिरदृ२हजगतः प्रतिष्ठासुर्वीमिमां विश्वजनस्य भर्त्रीम् । ता नश्शिवाश्शर्करास्सन्तु सर्वा” इति शर्कराः ।
 “अग्ने रेतश्चन्द्र२ हिरण्यमभ्दस्सम्भूतममृतं प्रजासु ।
 तत्सम्भरन्नुत्तरतो निधायातिप्रयच्छन् दुरितिं तरेयम्”
 इति हिरण्यम् ॥ १ ॥

इति पार्थिवाः ॥ २ ॥

सिकता वालुकाः । ऊषरे भवा ऊषाः । आखुकरीषमाखूत्करः ।
 चुछुन्दोत्करो वा । वल्मीकवपा वल्मीकमृत्तिका । सूदः जलस्थमृत्तिका ।
 वराहेणोद्धृतो वराहविहतः । पञ्च सौवर्णानि शकलानि पञ्च राजतानि ।
 त्रीणि त्रीणि वाऽग्नित्रित्वे, ‘अतिप्रयच्छन्नि’ति लिङ्गात् ॥ १, २ ॥

यदि पञ्चौदुम्बराणि लोहशकलानि पञ्चमो भवति ॥

ताम्राणि १००० तूष्णीं हिरण्यस्थाने पञ्चमः ॥ ३ ॥

“अश्वो रूपं कृत्वा यदश्वत्थेऽतिष्ठस्संवत्सरं देवेभ्यो
 निलाय । तत्ते न्यक्तमिह सम्भरन्तश्शतं जीवेम शरद-
 स्सवीरा” इत्यश्वत्थम् ।

“ऊर्जः पृथिव्या अध्युत्थितोऽसि वनस्पते शतवल्शो
 विरोह । त्वया वयमिषमूर्जं मदन्तो रायस्पोषेण समिषा
 मदेम” इत्युदुम्बरम् ।

“गायत्रिया ह्रियमाणस्य यत्ते पर्णमपतत्तृतीयस्यै
 दिवोऽधि । सोऽयं पर्णस्सोमपर्णाद्भि जातस्ततो हरामि

क. “अग्ने रेतश्चन्द्र२ हिरण्यम्” इति हिरण्यशब्दश्रवणात्ताम्रे हिरण्यत्वाभावेन लिङ्गविरोधा-
 त्तूष्णीं सम्भरणमिति ।

सोमपीथस्यावरुध्यै । देवानां ब्रह्मवादं वदतां यदुपाशृणो-
स्सुश्रवा वै श्रुतोऽसि । ततो मामाविशतु ब्रह्मवर्चसं
तत्सम्भर० स्तदवरुन्धीय साक्षादि"त्येताभ्यां पर्णम् ।

“यथा ते सृष्टस्याग्नेर्हेतिमशमयत् प्रजापतिः ।
तामिमामप्रदाहाय शमी० शान्त्यै हराम्यहम्” इति शमीम् ।

“यत्ते सृष्टस्य यतो विकङ्कतं भा आर्च्छञ्जातवेदः ।
तया भासा सम्मित उरुन्नो लोकमनुप्रभाहि ” इति
विकङ्कतम् ।

“यत्ते तान्तस्य हृदयमाच्छिन्दञ्जातवेदो मरुतोऽ-
द्विस्तमयित्वा । एतत्ते तदशनेस्सम्भरामि सात्मा अग्ने
सहृदयो भवेह” इत्यशनिहतस्य० वृक्षस्य ।

“यत्पर्यपश्यत्सरिरस्य मध्य उर्वीमपश्यज्जगतः
प्रतिष्ठाम् । तत्पुष्करस्यायतनाद्धि जातं पर्णं पृथिव्याः
प्रथन० हरामि” इति “पुष्करपर्णम् । इति वानस्पत्याः ॥४॥

इति द्वितीया कण्डिका

“एकं पुष्करपर्णम् ॥ ४ ॥

“यं त्वा सम्भरन् जातवेदो यथा शरीरं भूतेषु
न्यक्तम् । स सम्भृतस्सीद शिवः प्रजाभ्य उरुन्नो लोकमनु-
नेषि विद्वान्” इति सम्भृत्य निदधाति ॥ १ ॥

क. यस्य वृक्षस्योपरि अशनिपातेन शुष्को वृक्षस्समजनि, सोऽशनिहतो वृक्षः । अशनि-
हताभावे वातहतं शीतहतं वेति बोधायनः ।

ख. बोधायनः पुष्करपर्णमत्र परित्यजति तत् पार्थिवेषु योजयन् ।

ग. ब्राह्मणे “तत्पुष्करपर्णेऽप्रथयत्” इत्येकस्मिन्नेव पुष्करपर्णे पृथिव्याः प्रथनश्रवणात् पर्णं
पृथिव्याः प्रथन० हरामि इति पृथिवीप्रथनाधारभूतस्यैवात्रोपादानादिति ।

तूष्णीमेकस्थान् कृत्वा “यं त्वा” इति निदधाति । नारण्योऽस्सम्भृत्य निधानम् । अतो लोपोऽस्सम्भारपक्षे । निधाय नान्दीश्राद्धम्, स्मृतेः । प्रदक्षिणमुपचारः । यवास्तिलार्थाः । ^१बदरीफलमिश्रं दध्योदनं प्रदाय नान्दीमुखेभ्यः पितृभ्यः पितामहेभ्यः प्रपितामहेभ्यः स्वधास्त्विति स्वधाकारः । युग्मानां सङ्कल्पः । नान्दीमुखाः पितरः प्रीयन्तामिति वाचनम् । नान्दीमुखेभ्यः पितृभ्यो नान्दीमुखेभ्यः पितामहेभ्यो नान्दामुखेभ्यः प्रपितामहेभ्य इति पिण्डाः प्राञ्चो दध्योदनेन । नान्दीमुखेभ्यः पितृभ्यः पितामहेभ्यः प्रपितामहेभ्यः स्वधास्त्विति स्वधाकारः । कोचित्स्वधाकारं न कुर्वन्ति । नित्यस्य श्राद्धस्यागामिनो विकार इति । ^२न विकार इत्युपदेशः । सर्वत्र विधिरयं श्रौतानां स्मार्तानां चादौ । ^३न नित्यम्, आपस्तम्बेनानिबन्धनात् । ^४अत्र भोजनं जायापत्योरित्युपदेशः ॥ १ ॥

अथ नक्षत्राणि-कृत्तिकासु ब्राह्मण आदधीत मुख्यो ब्रह्मवर्चसी भवति ॥ २ ॥

गृहांस्त्वस्याऽग्निर्दाहुको भवति ॥ ३ ॥

मुख्यः ^१स्वाचरणो भवति । ब्राह्मणः ^२ख्यातिश्च लभते ॥ २, ३ ॥

रोहिण्यामाधाय सर्वान् रोहान् रोहति ॥ ४ ॥

मृगशीर्षे ब्रह्मवर्चसकामो यज्ञकामो वा ॥ ५ ॥

रोहः ^३पुत्रादिभिः ॥ ४, ५ ॥

यः पुरा भद्रस्सन् पापीयान् स्यात्स पुनर्वस्वोः ॥

क. मासिश्राद्धस्य सन्निध्यभावान्न तद्विकृतित्वम् । अतः स्वतन्त्रप्रकृति विधिरेवायमिति ।

ख. नान्दीश्राद्धमिदं नाऽऽपस्तम्बीयानां नित्यम्, आपस्तम्बेनात्राऽविधानादिति । बौधायनेन विधानात्तु नियमेनापस्तम्बीया अप्यनुतिष्ठन्ति नान्दीश्राद्धम् ।

ग. ‘कालयोर्मोजनम्’ इति विहितस्थ भोजनस्यानिषेधात्कालान्तरविधानाच्च ब्राह्मौदनिका-धानादि ब्राह्मौदनिकहोमपर्यन्तस्यैककर्मत्वात् तन्मध्ये भोजनस्यायुक्तत्वादत्रैव भोजनं युक्तमिति ।

घ. पुत्रादिभिः क्रियमाणं गजाद्यारोहणं स्वस्थैव गौरवावहमिति ।

१. O. Ms reads बदरमिश्रं दध्योदनम् ।

२. मुख्यः सुचारण इति ‘घ’ ‘ङ’

३. ब्राह्मणख्याति इति ‘घ’

पापीयान् दरिद्रः पापिष्ठो वा । वसीयान् वसुमान् श्रेष्ठो वा ॥ ६ ॥

पूर्वयोः फल्गुन्योः “यः कामयेत दानकामा मे प्रजास्स्युः” इति ॥ ७ ॥

पूर्वयोराधाय पापीयान् भवत्यसति कामे । दानकामाः दातुमिच्छन्त्योऽस्य प्रजा भवन्ति ॥ ७ ॥

उत्तरयोर्यः कामयेत भग्यन्नादस्स्यामिति ॥ ८ ॥

एतदेवैके विपरीतम् ॥ ९ ॥

भगी सुभगः । अन्नादो भोक्तृशक्तिः ॥ ८, ९ ॥

अथापरं पूर्वयोराधाय पापीयान् भवत्युत्तरयोर्वसीयान् ॥ १० ॥

हस्ते यः कामयेत प्र मे दीयेतेति ॥ ११ ॥

प्रदीयेत मे इति ॥ १०, ११ ॥

चित्रायां राजन्यो भ्रातृव्यवान्वा ॥ १२ ॥

चित्राऽकाम्या राजन्यस्य ।

विशाखयोः प्रजाकामोऽनूराधेष्वृद्धिकामः श्रवणे पुष्टिकाम उत्तरेषु प्रोष्ठपदेषु प्रतिष्ठाकामः ॥ १३ ॥

सर्वाण्येतानि नित्यान्येव कामविहितान्यपि ।

सर्वाणि नित्यवदेके समामनन्ति ॥ १४ ॥

केचिदविहितान्यपि नित्यैस्तुल्यानि नित्यवत् ॥ १४ ॥

फल्गुनीपूर्णमास आदधीतेत्युक्त्वाऽऽह ‘यत्फल्गुनी पूर्णमास आदध्यात् संवत्सरस्यैनमासन् दध्यात् ब्यहे पुरैकाहे वा ॥ १५ ॥

क. पापीयान् दरिद्रः, वसीयान् वसुमान् इत्येव रुद्रदत्तः (See रुद्र.पृ.२३८.L.2.A.S.B.ed.)

ख. एतादृशकामनामात्रे पूर्वफल्गुन्योराधानकरणे दरिद्रो भवतीति Sun Aaradhak Trust

आसन् आस्ये । ब्रहे पूर्वं फल्गुनीपूर्णमासात् त्रयोदश्याम् । एकाहे चतुर्दश्याम् ॥ १५ ॥

अमावास्यायां पौर्णमास्यां वाऽऽधेयः ॥ १६ ॥

पर्वणोर्नक्षत्रस्य च विकल्पः, समुच्चयासम्भवात् । ऋतौ तु समुच्चयः ॥ १६ ॥

वसन्तो ब्राह्मणस्य, ग्रीष्मो राजन्यस्य हेमन्तो वा, शरद्वैश्यस्य, वर्षा रथकारस्य ॥ १७ ॥

ये त्रयाणां वा वर्णानामेतत्कर्म कुर्युस्तेषामेष-
कालः ॥ १८ ॥

शिशिरस्सार्ववर्णिकः ॥ १९ ॥

त्रयाणामन्तर्भूता ये कुर्वन्ति रथकरणम् ॥ १९ ॥

* सोमेन यक्ष्यमाणो नर्तुं सूक्ष्मेन नक्षत्रम् ॥ २० ॥

सोमेन यक्ष्यमाणस्सर्वकर्मभ्यः पूर्वं न कुर्यादादरम् । सोमस्यापि च य ऋतुः तस्यापि न सूक्ष्मेदिति ॥ २० ॥

उदवसाय शालीन आदधीताऽनुदवसाय याया-
वरः ॥ २१ ॥

एकाहं वा प्रयायात् ॥ २२ ॥

इति तृतीया कण्डिका

क. इदं तु मीमांसकमतविरुद्धम्. See रथकाराधिकरण of पू. मी. ६-१-१३ also का. श्रौ. १-१-८ रथकारस्याधाने ।

1. रथकरणमिति नास्ति 'व'

P2P. A.B. Ms. omits आदरम्

Jin Gun Aaradhak Trust

उदवसानं देशान्तरगमनं सहोपासनेन । शालीन एकस्थान-
निवासी तस्योदवसानं नित्यम् । नित्यं याता ^कयायावरः^१ ॥

“उद्धन्यमानमस्या अमेध्यमप पाप्मानं यजमानस्य
हन्तु । शिवा नस्सन्तु प्रदिशश्चतस्रश्शन्नो माता पृथिवी
लोकसाता” इति प्राचीनप्रवणं देवयजनमुद्धृत्य “शन्नो
देवीरभीष्टय आपो भवन्तु पीतये । शंयोरभिस्रवन्तु नः”
इत्यद्विरवोक्ष्य तस्मिन्नुदीचीनवंशं शरणं करोति ॥ १ ॥

असम्भारपक्षेऽरण्योराहरणम् उदवसायोद्धननमेव । उदीचीनवंश
^कउदीचीनपृष्ठ्यः । स एव मध्यमः ॥ १ ॥

तस्याऽग्रेण मध्यमं वंशं गार्हपत्यायतनं भवति ॥

तस्य पुरस्तात् गार्हपत्यायतनम् ॥ २ ॥

तस्मात्प्राचीनमष्टासु प्रक्रमेषु ब्राह्मणस्याऽऽहवनी-
यायतनम् । एकादशसु राजन्यस्य, द्वादशसु वैश्यस्य ॥ ३ ॥

^गद्वादशसु विक्रामेषु सर्वाथोऽस्माकम् ॥ ३ ॥

क. निःश्वं गमनशीलः यात्वा यात्वा यत्र क्वचन वसति । न स्थिरतया क्वचिद्वसतीति
रुद्रदत्तादयः । बोधायनसूत्रे त्वन्यथा लक्षणमुक्तम्—शालाश्रयत्वाच्छालीनत्वम् । वृत्त्या
वरया यात ति यायावरत्वम् (बौ. ध. ३-१-३) इति । विस्तीर्णाभिर्दशीलिभिर्युक्ताश्शाली-
नीनाः । वृत्त्या वरया उत्कृष्टया यापयत्यात्मानमिति (यायावरः) इति विवरणम् (See
P. 216 बौ. ध. chow. edn.)

ख. शालाया मध्यमो वंशः (यस्मिन् इतरे वंशाः प्रोक्ता वर्तन्ते) पृष्ठ्य इत्युच्यते । स उदीची-
नाग्रः तद्गृहमुदीचीनवंशं शरणमिति ।

ग. “द्वादशसु विक्रामेष्वग्निमादधीत” (तै. ब्रा. १-१-४-१) इति जातिविशेषमनुपादाय
सामान्यत एव द्वादशविक्रमविधानात् अस्माकमापस्तम्बीयानां मते सर्वार्थ एवायं पक्ष
इति । विक्रामः प्रक्रमः । प्रक्रमो द्विपदः, पदं पञ्चदशाङ्गुलमिति बोधायनः, द्वादशाङ्गुल-
मिति कात्यायनः । See कात्या. शु. ५-९, द्वादशाङ्गुलं पदमिति च इति ।

चतुर्विंशत्यामपरिमिते यावता वा चक्षुषा मन्यते
तस्मान्नातिदूरमाधेय इति सर्वेषामविशेषेण श्रूयते ॥ ४ ॥

यावन्मन्यते इत्यष्टौ विक्रामा इति इयति द्वादशेति चक्षुर्मानं
चतुर्विंशत्यादि च सर्वेषां वर्णानाम्, यस्मादविशेषेण श्रूयते पुरुषविशे-
षमनपेक्ष्य । अपरिमितमसंख्यातम् । अर्वाक् परतश्च प्राप्तम्, तस्मान्ना-
तिदूरमाधेय इति । तस्माद्विहितादनतिदूरम्^१ । असत्यपि परिमाणेऽति-
दूरप्रतिषेधादर्वागपि लभ्यते विहितात् । केचित्-परतोऽपि लभ्यते,
तेषां लोकप्रसिद्धमतिदूरम् ॥ ४ ॥

दक्षिणतः पुरस्ताद्वितीयदेशे गार्हपत्यस्य नेदीयसि
दक्षिणाग्नेरायतनम् ॥ ५ ॥

^१ईषद्विगततृतीयदेशे गार्हपत्यस्य समीपे आहवनीयागारे^२गार्ह-
पत्यागारे वा दक्षिणाग्निः ॥ ५ ॥

अन्यदाहवनीयागारमन्यद्गार्हपत्यस्य ॥ ६ ॥

अग्नेणाऽऽहवनीयं सभायां सभ्यः ॥ ७ ॥

तं पूर्वेणाऽऽवसथ आवसथ्यः ॥ ८ ॥

^३ब्राह्मणस्यापि चत्वार्यगाराणि ॥ ६-८ ॥

केशश्मश्रु वपते । नखानि निकृन्तते । स्नाति । एवं
पत्नी केशवर्जम् ॥ ९ ॥

वपते वापयते ॥ ९ ॥

क. गार्हपत्याहवनीययोर्मध्यदेशे पाश्चात्यतृतीयभागस्यैकदेशं पुरतः परित्यज्य तत्र दक्षिणभागे
दक्षिणाग्नेरायतनं कर्तव्यमिति ।

१. नातिदूरं 'ध' 'ह'

२. गार्हपत्यागारे आहवनीयागारे वा 'घ' 'ब'

क्षौमे वसानौ जायापती अग्निमादधीयाताम् ॥

ते दक्षिणाकालेऽध्वर्यवे दत्तः ॥ ११ ॥

क्षौमे आतसे, 'अहते वाससी वसानावग्निमादधीयातां गार्हपत्या-
दिकम् । न हि जायापती स्वयमग्निमादधीयाताम् । ब्राह्मौदनिकनिधा-
नाद्यध्वर्युरेव 'करोति । गार्हपत्यादिषु सर्वेष्वधीयमानेषु कर्माधिकारे
जायापती क्षौमे वसानौ सन्निहितौ भवतः । अथवाऽध्वर्युमन्वार-
भेयाताम् ॥ १०, ११ ॥

अपराह्णेऽधिवृक्षसूर्ये वौपासनादग्निमाहृत्याऽपरेणगा-
र्हपत्यायतनं ब्राह्मौदनिकमादधाति ॥ १२ ॥

औपासनं वा सर्वम् ॥ १३ ॥

क'असर्वाधाने' औपासनस्य कर्मानिवृत्तिः । सर्वाधाने तद्वर्तिनां

क. अस्ति पक्षद्वयम्-असर्वाधानपक्षः सर्वाधानपक्ष इति । तत्र क्षौमपरिधानानन्तरमौपास-
नाग्निं प्रज्वाल्य ततोऽर्धं गृहीत्वा गृहीतेऽर्धमावेव ब्रह्मौदनपाकादिकं सर्वं कृत्वा तमग्निं
संवत्सरायुष्युक्तकालपर्यन्तमवस्थाप्य 'तस्मिन्नुपव्युषमणी निष्टपेत्' (आप. श्रौ.
५-८-५) इति विध्यनुसारेण तस्मिन्नुपव्युषमणी प्रतप्य तमग्निमुद्राप्य पुनर्मथित्वा मथिता-
ग्निना गार्हपत्याधानं कुर्यात् । अवशिष्टमर्धौपासनं गृह्योक्तकर्मानुष्ठानार्थं निदध्यात् ।
सोऽयमसर्वाधानपक्षः । सर्वमप्यौपासनानि ब्रह्मौदनपाकार्थं गृहीत्वा तस्मिन् पाकादि
निष्टपनान्तं कृत्वा तं सर्वमुद्राप्य ततो मथित्वा गार्हपत्यादेराधानम् । सोऽयं सर्वाधानपक्षः ।
अयं पक्षः कलौ निषिद्धः । यथोक्तम् लौगाक्षिणा—

‘अर्धाधानं स्मृतं श्रौतस्मार्ताग्न्योस्तु पृथस्कृतिः ।

सर्वाधानं तयोरैक्यकृतिः पूर्वयुगाश्रया’ ॥ इति ।

एवञ्चाधर्वाधानपक्षे औपासनाग्नावेव गार्ह्यकर्मानुष्ठानम् । सर्वाधानपक्षे तु तेषां
निवृत्तिरेव । अग्नेः प्रतिनिध्यभावस्य ‘न देवताग्निशब्दक्रियमन्यार्थत्वात्’ (जै. सू.
६-३-१८) इत्यन्योक्तत्वादिति ।

1. अहते इति नास्ति ‘घ’ ‘ङ’; B. Ms. omits अहते वाससी.

2. B. Ms. omits करोति

3. B. Ms. reads असर्वाधानपक्षे

निवृत्तिः । प्रतिनिध्यभावादग्नेः, ^१उत्सृष्टाग्निवत् । ब्राह्मोदनिके च कर्मानुप्रवेशात् तस्य च समारूढत्वात् । ^२श्राद्धे तु होमादुत्तरं कर्तव्यम् । ब्राह्मणस्त्वाहवनीयार्थ इति । तस्यापि प्रधानत्वात् । उपदेशोऽसर्वाधानेऽप्यौपासनस्य पार्वणस्य च ^३निवृत्तिः । अग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ ^४पिण्डपितृयज्ञश्च तदर्थका इति^५ । ध्रियते त्वौपासनः । तस्मिन् सर्वाणि कर्माणि । सर्वाधानेऽपि लौकिके औपासनपार्वणवर्जानि ॥ १३ ॥

निर्मन्थ्यं वा ॥ १४ ॥

^६यस्य तु सर्व आहितः तस्य तु निर्मन्थ्य एव पुनराधेयः ॥ १४ ॥

यदि सर्वमौपासनमाहरेत् अपूपं यवमयं ब्रीहिमयञ्चो-
दुम्बरपर्णाभ्यां सङ्गृह्याऽऽयतन उपास्येद्यवमयं पश्चात्
ब्रीहिमयं पुरस्तात्तस्मिन्नादध्यात् ॥ १५ ॥

सर्वमप्यौपासनमाहरन्नापूपावुपास्येदित्यपरम् ॥ १६ ॥

इति चतुर्थी कण्डिका

क. यथोत्सृष्टाग्नेरग्निहोत्रादिकं नास्ति तथा सर्वाधानिन औपासनहोमादिर्नास्तीति । ब्राह्मो-
दनिक एव च नित्यनैमित्तिकानि क्रियेरन् कर्माणि । श्राद्धे तु होमान्तरभावीनि भोजना-
दीन्येव क्रियेरन् । श्रुतौ ब्राह्मणस्यैवाऽऽहवनीयस्थानापन्नत्वश्रवणात् । भोजनस्यापि साक्षा-
त्पितृवृत्तिजनकत्वेन प्रधानत्वात् । उपदेशमतं तु—असर्वाधानेऽपि औपासनपार्वणश्राद्ध-
स्थालीपाकानां निवृत्तिः । तस्याग्नेऽग्निहोत्रदर्शपूर्णमासपिण्डपितृयज्ञाः कर्तव्याः । औपा-
सनाग्निस्तु धार्थ एव । तस्मिन्नेव नित्यनैमित्तिकानि सर्वगार्हिककर्माणि । सर्वाधानपक्षेऽपि
औपासनपार्वणवर्ज, इतरेषां पाकयज्ञानां लौकिकागनावेवानुष्ठानम्, तेषामवश्यकर्तव्यता-
श्रवणादिति ।

ख. सर्वाधानपक्षे पुनरौपासनशेषाभावात् मथिताग्नाधेव ब्रह्मोदनपाकादिकं पुनराधाने
कुर्यादिति ।

1. श्राद्धन्तु 'ड'
2. B. Ms. reads अनिवृत्तिः
3. Ibid पिण्डपितृयज्ञः

अपूपः, पूषलिका^१ । ^२भौदुम्बराणि च तानि पर्णानि । ताभ्यां ग्रहणम् । उपासनं शेषः, आधानं स्थापनम्^ख । तत्कृत्वा जायापत्यो^२-भोजनं वाजसनेयिमतात् ॥ १५ ॥ .

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

पञ्चमप्रश्ने प्रथमः पटलः ॥

द्वितीयः पटलः

अपरेण ब्राह्मौदनिकं लोहिते चर्मण्यानडुहे प्राचीन-
ग्रीव उत्तरलोम्नि पाजके वा निशायां ब्रह्मौदनं चतुश्श-
रावं निर्वपति ॥ १ ॥

शकटवाहिनश्चर्म । पाजकः ^१पटलकः । ब्राह्मणेभ्य ओदनः ब्रह्मौदनः ।
ब्रह्मभ्यो वा प्राणेभ्य ओदनं ब्रह्मौदनम् । “ब्रह्मणे प्राणाय जुष्टम्” इति
लिङ्गात् । कर्मनाम ^२ब्रह्मौदनशब्दः । अतो यत्र परिसंख्या नास्ति तत्र

क. एकैकस्यापूपस्य द्वे द्वे पर्णे आहत्य चत्वारि पर्णानि । अत एवाभिप्रायेण भाष्ये बहु-
वचनम् ।

ख. औपासनस्येति शेषः ।

ग. विदलनिर्मितं महानसोपकरणमिति रुद्रदत्तः । मार्तिकशरावः (मडक्कु) इति आण्ड-
पिल्लै ।

घ. ब्रह्मौदनशब्दोऽग्निहोत्रादिशब्दवत् कर्मनामधेयम् । तेनान्यत्रापि यत्रैतच्छब्दश्रवणम्, तत्र
नामातिदेशविधया धर्माणामतिदेशो निषेधाभावे । यथा अश्वमेधे—“द्वादश ब्रह्मौदनान्
संस्थिते निर्वपेत्” (आप. श्रौ. २०-२३-८) इति विहिते ब्रह्मौदननिर्वापेऽत्रोक्ता धर्मा-
स्सर्वेऽप्यतिदिश्यन्ते । एवमत्रैवाधानप्रकरणे उपरिष्ठाद्वक्ष्यमाणे ‘श्च आधास्यमानः
पुनर्ब्रह्मौदनं पचति’ (आप. श्रौ. ५-७-१५) इत्यत्रापि धर्मागामतिदेशः । ‘अथा-
दधाति’ (आप. श्रौ. ५-६-२) इति विहितं समिदाधानं तु न भवति, तस्याधानाङ्ग-
त्वात्, ‘आधेयास्त्वेवाऽग्निमादधानेन’ इति सूत्रकारवचनेन तथैवावगमात् । अतश्च
‘अथ ब्रह्मौदनशेषं सङ्कष्य’ (आप. श्रौ. ५-६-१०) इत्यादि वस्तुतरीदानान्तं
(५-७-१) निर्वर्तते, अन्यत्सर्वं भवतीति ।

१. अपूपः वृषलिका ‘घ’ ।

२. यजमानपत्न्योः ‘घ’ ‘ङ’ ‘व’ ।

सर्वो विधिस्समिद्वर्जम् । यथा—“द्वादशब्रह्मौदनान् सःस्थिते निर्वपेत्”
इति । “श्व आधास्यमान” इति च ।

[केचिदाहुः—न कर्मनामधेयम्, गुणोऽत्र विधीयते—ब्राह्मणेभ्योऽ
यमोदन इति । तस्य दाने प्राप्ते भोजननियमः । तदा यावदुक्ता
ब्रह्मौदनाः । ये त्विह ते धर्मवन्तः, प्रकरणैकत्वात् । शरावो मल्लकः ।
तेन निर्वपति क्षिपति ब्रीहीन् यवान्वा ॥ १ ॥

देवस्य त्वेत्यनुद्गत्य “ब्रह्मणे प्राणाय जुष्टं निर्वपामि”
इति प्रथमं ‘मपानाये’ति द्वितीयं ‘व्यानाये’ति तृतीयं ‘ब्रह्मणे
जुष्ट’मिति चतुर्थम् ॥ २ ॥

तूष्णीं वा सर्वाणि ॥ ३ ॥

चतुर्षूदपात्रेषु पचति ॥ ४ ॥

न प्रक्षालयति न प्रस्नावयति ॥ ५ ॥

न प्रस्नावयति न गालयति ॥ २-५ ॥

क्षीरे भवतीत्येके ॥ ६ ॥

जीवतण्डुलमिव श्रपयतीति विज्ञायते ॥ ७ ॥

द्वय्या ब्रह्मौदनादुद्धृत्य “प्रवेधसे कवये मेध्याय
वचो वन्दारु वृषभाय वृष्णे । यतो भयमभयं तन्नो अस्त्वव
देवान् यजेहेड्यान्” इति जुहोत्यभि वा मन्त्रयते
यजमानः ॥ ८ ॥

उद्वास्य दर्व्या ब्रह्मौदनाद्गृहीत्वा जुहोति । १६ अभिमन्त्रणं स्थाली-
गतस्य ॥ ८ ॥

चतुर्धा ब्रह्मौदनं व्युद्धृत्य प्रभूतेन सर्पिषोपसिच्य
कर्षन्ननुच्छिन्दन् चतुर्भ्य आर्षेयेभ्य ऋत्विग्भ्य उपोहति ॥ ९ ॥

चतुर्धा व्युद्धरणादि याजमानम् । कर्षन् सारयन् प्रक्षिपति ।
अनुच्छिन्दन् अविमुञ्चन् यावदृत्विजा गृहीतम् । ये स्वानृषीन् विंदुः
ते आर्षेयाः । नाऽऽचार्यप्रवराः, श्रुतवन्तो वा, “एष वै ब्राह्मण ऋषिरार्षे-
यो यः शुश्रुवान्” इति लिङ्गात् । उपोहति प्रयच्छति—अध्वर्योर्होतुर्ब्रह्मण
आग्नीध्रस्य च, तेषां कर्मदर्शनात् । केचिदुद्गातुश्चात्र प्राश्यम् “तेषान्तुद्गा-
तुरुक्त” इति ॥ ९ ॥

अपात्ताः प्रथमे पिण्डा भवन्त्यप्रतिहताः पाणयः
अथ ब्रह्मौदनशेषं सङ्कष्य तस्मिन्नाज्यशेषमानीय तस्मिंश्चि-
त्रियस्याश्वत्थस्य तिस्रस्समिध आर्द्रास्सपलाशाः प्रादेश-
मात्र्यस्तिभिर्गवत्यो विवर्तयति ॥ १० ॥

इति पञ्चमी कण्डिका

गृहीता आद्याः पिण्डा आक्षिप्ताश्च मुखे हस्ताः अपात्तपिण्डोऽध्वर्यु-
स्सङ्कर्षणादि करोति । १ उपसेचनमाज्यशेषस्य तस्य सङ्कर्षणमेकी-
करणम्, चित्रियं येन ग्रामस्य तीर्थस्य वा नामधेयम् । यथा—अश्वत्थ-

क. नोपस्तरणामिधारणे भवत इति रामाण्डारः । अभिमन्त्रणपक्षे नोद्धरणम्, उद्धरणस्य
होमार्थत्वादिति ।

ख. व्युद्धरंगं पृथस्यात्रेषु निक्षेपः ।

ग. छन्दोगसूत्रे महर्षिर्ब्रूयात् चतुर्णां प्राशनमित्युक्तत्वात्, उद्गातुरेव महर्षिर्विष्वादि

1. B 2 omits प्रक्षिपति

2. यः शुश्रुवानिति नास्ति ‘य’

3. तेषां होतुरुक्त इति ‘क’ ‘य’

ग्राम इति । केचित्—स्थण्डिलवस्तम् । सपलाशास्सपत्राः । स्तिभिगवत्यः फलवत्यः । विवर्तयति आलोडयति ॥ १० ॥

“चित्रियादश्चत्थात्सम्भृता बृहत्यशरीमभिसंस्कृतास्थ । प्रजापतिना यज्ञमुखेन सम्मितास्तिस्त्रिवृद्धिर्मिथुनाः प्राजात्या” इति ॥ १ ॥

अथाऽऽदधाति घृतवतीभिराग्नेयीभिर्गायत्रीभिर्ब्राह्मणस्य त्रिष्टुग्भी राजन्यस्य जगतीभिर्वैश्यस्य ॥ २ ॥

अथाध्वर्युरादधाति गायत्रीभिर्ब्राह्मणस्यादध्यादिति । अथशब्दोऽर्थकृत्यप्रतिषेधार्थः ॥ १, २. ॥

‘सीमधाग्निं दुवस्यतेत्येषा । “उप त्वाग्ने हविष्मती-घृताचीर्यन्तु हर्यत । जुषस्व समिधो मम ॥ त त्वा समिद्भिरङ्गिरो घृतेन वर्धयामसि । बृहच्छोचा यविष्ठ्य” इति ब्राह्मणस्य ।

“समिध्यमानः प्रथमो नु धर्मस्समक्तुभिरज्यते विश्ववारः । शोचिष्केशो घृतनिर्णिक् पावकस्सुयज्ञो अग्निर्यजथाय देवान् ॥ घृतप्रतीको घृतयोनिरग्निघृतैस्समिद्धो घृतमस्यान्नम् । घृतप्रुषस्त्वा सरितो वहन्ति घृतं पिबन्त्सुयजा यक्षि देवान् ॥ आयुर्दा अग्न” इति राजन्यस्य ।

क. यस्य वृक्षस्य दाठ्याधिमधः स्थण्डिलं निर्मितं स चित्रियः ।

१. समिधामिं दुवस्यत घृतेर्बोधयतातिथिम् । आस्मिन् इव्या जुहोतन ॥ तै. सं.

आयुर्दा अग्ने हविषो जुधाणो घृतप्रतीको घृतयोनिरेधि ।

घृतं पिबन्नामृतं चाऽग्नये पितेव पुत्रमभिरक्षतादिमम् ॥ तै. सं.

त्वामग्ने समिधानं यविष्ठ देवा दूतं चकिरे हव्यवाहम् ।
 उरुज्रयसं घृतयोनिमाहुतं त्वेषं चक्षुर्दधिरे चोदयन्वति ॥
 त्वामग्ने प्रदिव आहुतं घृतेन सुम्नायवस्सुषमिधा समी-
 धिरे । स वावृधान ओषधीभिरुक्षित उरु ज्रयांसि पार्थिवा
 वितिष्ठसे । घृतप्रतीकं व ऋतस्य धूर्षदमग्निं मित्रं न
 समिधान ऋञ्जते । इन्धानो अक्रो विदथेषु दीद्यच्छुक्रवर्णा
 मुदुनो य २ सते धियम् ” इति वैश्यस्य ॥ ३ ॥

इति षष्ठी कण्डिका ॥

समित्सु तिस्रो वत्सतरीर्ददाति ॥ १ ॥

वत्सतयो वत्सभावं व्यतिक्रान्ताः स्तन्यपानोपरताः । अध्वर्योस्ताः
 समिधः ॥ १ ॥

प्राश्नन्ति ब्राह्मणा ओदनम् ॥ २ ॥

प्राशितवद्भ्यस्समानं वरं ददाति ॥ ३ ॥

प्रथम एव समानो वरः । सर्वत्रोपदेशः प्रथम एव समानो वरः ।
 न चात्राऽऽदाने प्रतिग्रहमन्त्रः । आदधातिचोदतत्वात् यज्ञतन्त्रे
 साङ्गे प्रतिग्रहमन्त्राः “ देवा वै वरुणमयाजयन् ” इति याजननिमित्ता-
 विशेषात् ॥ ३ ॥

यस्मिन्नक्षत्रेऽग्निमाधास्यन् स्यात् तस्मिन् संवत्सरे
 पुरस्तादितास्समिध आदध्यात् द्वादशाहे व्यहे व्यह एकाहे
 वा ॥ ४ ॥

1. स्तन्यपानोपरताः ‘घ’ ‘ङ’; B. Ms. reads only पानोपरताः

P. 2. B. Ms. reads यज्ञनिमित्ताविशेषात्

यस्मिन्नक्षत्रे पर्वणि वाऽग्निमादधाति तस्मिन्नरण्योराहरणादिवरदानान्तं ब्रह्मौदनं कृत्वा समिध आदधाति । एकीकरणादिवरदानान्तम्, ब्रह्मौदनाङ्गत्वात् ॥ ४ ॥

आधेयास्त्वेवाग्निमादधानेन ॥ ५ ॥

समिधश्शेषनाशो विस्मृताश्चाऽऽधेयाः । उपदेशः-अनुगमनप्रयाणानुपनमनादिषु पुनस्समिदाधानादिविधानादेवानङ्गत्वे सद्यस्कालार्थं वचनमिति, । केचित्त्वाहुः-प्रायश्चित्ताधानमापदि सद्यस्कालीनमपि लभ्यते । आधेयास्त्वेवाऽग्निमादधानेनेति । एकाहे चतुर्दश्याम् । यदा तु प्रतिपदि पूर्वाह्णे पर्वकालः तदाऽमावास्यायामाधानमिति ॥ ५ ॥

अथ व्रतं चरति-न मांसमश्नाति, न स्त्रियमुपैति नास्याग्निं गृहाद्धरन्ति नाऽन्यत आहरन्ति ॥ ६ ॥

ब्राह्मौदनिकेन संवत्सरमासीत ॥ ७ ॥

औपासनश्चेदाहित एतस्मिन्नस्याऽग्निकर्माणि क्रियन्ते ॥

न प्रयायात् ॥ ९ ॥

^१असंवत्सरपक्षे च व्रतानि ॥ ६-९ ॥

नानुगच्छेत् ॥ १० ॥

नानुगच्छेद्ब्राह्मौदनिक इति योनित उत्पादनम् ॥ १० ॥

यदि प्रयायादनु वा गच्छेत् ब्रह्मौदनं पक्त्वैतयैवावृता समिध आदध्यात् ॥ ११ ॥

1. B. Ms. & Ad. read सद्यस्कालमपि.

2. B. Ms. omits आधानमिति.

3. B. Ms. reads संवत्सरपक्षे.

आवृत् क्रियां ॥ ११ ॥

यद्येनं संवत्सरेऽग्न्याधेयं नोपनमेत् ब्रह्मौदनं पक्त्वा
समिध आधाय यदै नमुपनमेदथाऽऽदधीत ॥ १२ ॥

यदै नमुपनमेदिति न नक्षत्रिकालः । अनुपनमे सर्वत्र संवत्सरः
प्रदर्शनार्थः ॥ १२ ॥

तस्य याथाकामी भरणकल्पानाम् ॥ १३ ॥

भरणकल्पाः व्रतानि च । तानि करोति वा न वा संवत्सरादिभ्य
ऊर्ध्वम् ॥ १३ ॥

द्वादशाहं चरेदेकाहं वा ॥ १४ ॥

कृते प्रायश्चित्ते अमुष्मिन्नाधास्यामीति सङ्कल्प्य ततः पूर्वं चरेद्वाद-
शाहमेकाहं वा ॥ १४ ॥

श्व आधास्यमानः पुनर्ब्रह्मौदनं पचति ॥ १५ ॥

पुनर्ब्रह्मौदनपाक 'एकाहेऽपि । ब्रह्मौदनं कृत्वा सर्वत्र श्व आधास्य-
मान ^२इत्यविशेषश्रवणात् । केचित्तु-अनुपनमपक्ष एव' ॥

योऽस्याग्निमाधास्यन् स्यात्स एतां रात्रिं व्रतं चरति
न मांसमश्नाति न स्त्रियमुपैति ॥ १६ ॥

^१योऽस्याग्निमिति सर्वेषामृत्विजां व्रतम् ॥ १६ ॥

क. "योऽस्याग्निम" इति यच्छब्दस्य "स एताम्" इति तच्छब्दस्य चावृत्ति कृत्वा यो य
आधास्यति स स व्रतं चरतीत्यर्थवर्णनेन सर्वेषामृत्विजां व्रतचरणामिति ।

1. B. Ms. reads एकाहे विरतं कृत्वा

2. Ibid इत्यविशेषवचनात्

P. P. Ac. Gunratnasuri M.S.

3. B2. Ms. reads पुनः प्रयोग इति after एव.

Jin Gun Aaradhak Trust

“प्रजा अग्ने संवासयाशाश्च पशुभिस्सह । राष्ट्राण्य-
स्मा आधेहि यान्यासन् सवितुस्सवे” इत्युत्तरेण गार्हपत्या-
यतनं कल्माषमजं बध्नाति ॥ १७ ॥

इति सप्तमी कण्डिका

अथ यजमानो व्रतमुपैति वाचं यच्छति “अनृतात्स-
त्यमुपैमि । मानुषादैव्यमुपैमि । दैवीं वाचं यच्छामि”
इति ॥ १ ॥

“अनृतवदनप्रतिषेधोऽर्वागा^१धानात् “अनृतात्सत्यमुपैमि” इति
लिङ्गात् । “दैवाभिधानात् वैदिकी दैवी वाक् । तां गृह्णामीत्युत्तरकालं
प्रयुङ्क्ते । अतोऽवाग्यमेऽपि समस्तस्य मन्त्रस्य प्रयोगः ॥

“वीणातूणवेनैनमेतां रात्रिं जागरयन्ति ॥ २ ॥

तणवो वंशः ॥ २ ॥

अपि वा न जागर्ति न वाचं यच्छति ॥ ३ ॥

क. अत्र मन्त्रे “अनृतात्सत्यमुपैमि” इत्यनृतनिवृत्तिपूर्वकसत्यप्राप्तिप्रतिपादनादिदानीमेव
कल्माषाजबन्धनसमनन्तरकाल एवानृतवदननिवर्तनादि, नाहिताग्निव्रतकाल एव ।
अतश्च तन्मन्त्रे श्रौतप्रायश्चित्तं कर्तव्यम् । आहिताग्निव्रतभेषे सर्वत्र व्रातपतीष्टिः इति ।

ख. ‘मानुषादैव्यमुपैमि दैवी वाचं यच्छामि’ इति सर्वासां मानुषवाक्त्वेऽपि लौकिकवाङ्मवृत्ति-
परत्वाद्वैवीशब्दस्याऽत्र वैदिकी वागेव दैवी वागित्युच्यते । तां यच्छामि गृह्णामीत्यर्थः ।
अत ऊर्ध्वं वैदिक्या एव प्रायेण प्रयोगं करोमीति यावत् । अतश्च “अपि वा न वाचं यच्छ-
ति” इत्यस्मिन् पक्षे मानुषवाग्यमनाभावेऽपि कृत्स्नमन्त्रप्रयोगो व्रतोपायनार्थ इति ।
रुद्रदत्तस्तु—वाग्यमाभीवपक्षे मन्त्राभावमभिप्रेति ।

ग. वीणा च तूणवश्च तयोस्समाहारो वीणातूणवम् । वीणानादेन वंशश्चनिना च जागरणं
कार्यमिति ।

शलकैरेतां रात्रिमग्निमिन्धान आस्ते । “ शलकैरग्नि-
मिन्धान उभौ लोकौ सनेमहम् । उभयोर्लोकयोर्ऋधाऽति-
मृत्युं तराम्यहम् ” इत्येतया ॥ ४ ॥

शलकेन्धने मन्त्रावृत्तिः । एतमग्निमासमारोपणात् । 'अजाग्रदग्निं
शमयिष्यतीत्युत्थाप्यते शलकेन्धनेनाऽग्निः ॥ ४ ॥

तस्मिन्नुपव्युषमरणी निष्ठपति-“जातवेदो भुवनस्य
रेत इह सिञ्चं तपसो यज्जनिष्यते । अग्निमश्वत्यादधि हव्य-
वाह ५ शमीगर्भाज्जनयन् यो मयोभूः । 'अयं ते योनिर्ऋ-
त्विय ” इत्येताभ्याम् ॥ ५ ॥

समीप उषस उपव्युषम् । तस्मिन्नुपव्युषे । मन्त्रेण तपनं निष्ठपनम् ।
तपने कृतेऽग्नेरुद्भासनम् ॥ ५ ॥

“अग्ने रक्षा ऽसि सेधति शुक्रशोचिरमर्त्यः । शुचिः
पावक ईड्य ” इत्यरणी अभिमन्त्र्य “मही विश्वपत्नी
सदने ऋतस्यार्वाची एतं धरुणे रयीणाम् । अन्तर्वत्नी
जन्यं जातवेदसमध्वराणां जनयथः पुरोगाम् ” इत्यरणी
आह्वियमाणे यजमानः प्रतीक्षते ॥ ६ ॥

“दोह्या च ते दुग्धभृच्चोर्वरीते ते भागधेयं प्रयच्छामि”
इति यजमानाय प्रयच्छति ॥ ७ ॥

1. Ibid, अजाग्रदग्निं शमयितव्य इत्युत्थाप्यते.

१. अयं ते योनिर्ऋत्वियो यतो जातो अरोचयाः । तं जानन्नम आरोह्या नो वर्धयारयिम् ॥

“आरोहतं दशतं शकवरीर्ममर्त्तेनाग्न आयुषा वर्चसा सह । ज्योक्जीवन्त उत्तरामुत्तरां समान्दर्शमहं पूर्णमासं यज्ञं यथा यजै” इति प्रतिगृह्य “ऋत्विग्वतीस्थो अग्निरेतसौ गर्भं दधाथां ते वामहं ददे । तत्सत्यं यद्वीरं निभृतो वरि जैनयिष्यथः । ते मत्प्रातः प्रजनिष्येथे ते मा प्रजाते प्रजनयिष्यथः । प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन सुवर्गे लोके” इति प्रतिगृह्याऽभिमन्त्रयते यजमानः ॥ ८ ॥

इत्यष्टमी कण्डिका

हस्तद्वयेन प्रतिग्रहः । दशतमिति लिङ्गात् ॥ ८ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

पञ्चमप्रश्ने द्वितीयः पटलः ॥

अथ तृतीयः पटलः

“मयि गृह्णाम्यग्रे अग्निं, यो नो अग्निः पितर” इत्युभौ जपतः । “अपेत वीत” इति गार्हपत्यायतनमुद्धृत्य “शन्नो देवीरभीष्टय” इत्यद्विरवोक्षति ॥ १ ॥

क. प्रतिग्रहमन्त्रे “आरोहतं दशतं शकवरीर्मम” हे अरणे मम शकवरीणामङ्गुलीनां दशतं दशत्वसंख्यामारोहतमित्युक्तत्वात् हस्तद्वयप्राप्तिरिति । प्रतिगृह्याभिमन्त्रयत इति पुनर्वचनात् यावन्मन्थनं हस्त एवारणी भवत इति रामाण्डारः । रुद्रदत्तस्तु—प्रतिग्रहानन्तरमभिमन्त्रणमेव कर्तव्यम्, न तयोर्मध्येऽवश्यकर्तव्यमपि किञ्चिदित्येतदर्थमित्याह ।

१. मयि गृह्णाम्यग्रे अग्निं रायस्पोषाय सुप्रजास्वाय सुवीर्याय । मयि प्रजां मयि वचो दधाम्यरिष्टास्त्याम तनुवा सुवीराः ॥
२. यो नो अग्निः पितरो ह्रस्वन्तरमर्त्तव्यो मर्त्या आविवेश । तमात्मन् परिगृहीमहे वयं मा सो अस्माकं अवहाय परागात ॥ (तै. सं. ५. ७. ८. १)
३. अपेत वीत विचः सर्पतातो येऽन्नस्य पुराणा ये च नूतनाः । अदाविदं यमोऽवसानं पृथिव्या अकञ्चिमं पितरो लोकमस्मे ॥ (तै. ४. २. ४. १)

४. शन्नो देवीरभीष्टय आपो भवन्तु पीतये । शंयोरभिसवन्तु नः ॥ Jin Gun Aaradhak Trust

एवं दक्षिणाग्नेराहवनीयस्य सभ्यावसथ्ययोश्च ॥२॥

“अपेत वीति” “शन्नो देवीरभिष्टय” इति द्वौ द्वौ एकैकस्मिन्ना-
यतने ॥ १, २ ॥

एवमनुपूर्वाण्येवैष्वत ऊर्ध्व कर्माणि क्रियन्ते ॥ ३ ॥

सिकतानामर्धं द्वैधं विभज्याऽर्धं गार्हपत्यायतने निव-
पत्यर्धं दक्षिणाग्नेः । अर्धं त्रैधं विभज्य पूर्वेषु ॥ ४ ॥

एतेनैव कल्पेन सर्वान् पार्थिवान्निवपति ॥ ५ ॥

“अग्नेर्भस्मासि” इति सिकता निवपति । “संज्ञा-
नमसि” इत्यूषान् ॥ ६ ॥

तान्निवपन् “यददश्चन्द्रमसि कृष्णं तदिहास्तु” इति
मनसा ध्यायति ॥ ७ ॥

“उदेह्यग्ने अधि मातुः पृथिव्या विशआविश महत-
स्सधस्थात् । आखुं त्वा ये दधिरे देवयन्तो हव्यवाहं
भुवनस्य गोपाम् ” इत्याखुकरीषम् । “यत्पृथिव्या अना-
मृतः सम्बभूव त्वे सचा । तदग्निरग्नये ददात्तस्मिन्नाधी-
यतामयम्” इति गार्हपत्यायतने वल्मीकवपां निवपति ॥८॥

यदन्तरिक्षस्येति दक्षिणाग्नेः । यदिव इति पूर्वेषु ॥९॥

1. Ad. Ms. adds पदार्थे B. 2. Ms. reads द्वे द्वे

१. अग्नेर्भस्मासि अग्नेः परीषमसि संज्ञानमसि कामधरणं मयि ते कामधरणं भूयात् ।
(तै. सं. ४. २. ४. १)

“यदन्तरिक्षस्यानामृतम् । यद्विवोऽनामृतम्” इत्यनुषङ्गः । यदग्नित्रयं तदार्धस्याहवनीय एव क्षेपः ॥ ४-९ ॥

उत्समुद्रान्मधुमा २ ऊर्मिरागात्साम्राज्याय प्रतरां दधानाः । अमी च ये मघवानो वयञ्चेषमूर्जं मधुमत्सम्भरेम” इति सूदम् । “इयत्यग्र आसीः” इति वराहविहृतम् ॥ १० ॥

“अदो देवी प्रथमाना पृथग्यदेवैर्युक्ता व्यसर्पोमहित्वा । अह २ हथाश्शर्कराभिस्त्रिविष्टप्यजयो लोकान् प्रदिशश्चतस्रः” इति शर्कराः । द्वेष्ट्यञ्च मनसा ध्यायति ॥

इति नवमी कण्डिका

ऋत २ स्तृणामि पुरीषं पृथिव्यामृतेऽध्यग्निमादधे सत्येऽध्यग्निमादध इत्यायतनेषु सम्भाराननुव्यूहति ॥ १ ॥

“संयावः प्रियास्तनुव” इत्येषा । संवस्सृजामि हृदयानि स २ सृष्टं मनो अस्तु वः । स २ सृष्टः प्राणो अस्तु व” इति वानस्पत्यान् संसृज्य सिकतावन्निवपती “तः प्रथमं जज्ञे अग्नि” रित्येतया ॥ २ ॥

“यास्ते शिवास्तनुवो जातवेदो या अन्तरिक्षे दिवि याः पृथिव्याम् । ताभिस्सम्भूय सगणस्सजोषा हिरण्य-

क. सम्मृतस्य सर्वस्यापि निश्शेषं कार्योपयोगावश्यकभावादिति ।

१. संयावः प्रियास्तनुवस्ते प्रिया हृदयानि वः । आत्मा वो अस्तु सप्रियस्सप्रियास्तनुवो मम ॥ (तै. ४. २. ४. १)

P. P. Acc. प्रथमं जज्ञे अग्निं सगणस्सजोषा जातवेदाः । सगायत्रिया त्रिष्टुप् सगणस्सजोषा देवेभ्यो दास्यं बहव प्रजानन् ॥ (तै. सं. २. २. २४. ८)

योनिर्वह हव्यमग्नः” इति गार्हपत्यायतने सौवर्णं हिरण्य-
शकलमुत्तरतस्सम्भारेषूपपास्यति ॥ ३ ॥

“चन्द्रमग्निं चन्द्ररथं ५ हरित्वचं वैश्वानरमप्सुषद ५
सुवर्विदम् । विगाहन्तूणि तविषीभिरावृतं भूणि देवास
इह सुश्रियं दधुः” इत्युपास्तमभिमन्त्रयते । द्वेष्याय रजतं
प्रयच्छति ॥ ४ ॥

यदि द्वेष्यं नाधिगच्छेद्यां दिशं द्वेष्यस्स्यात्तेन निर-
स्येत् ॥ ५ ॥

एवं सर्वेषूपपास्य करोति ॥ ६ ॥

यां दिशं द्वेष्योऽवस्थितः तेन प्रदेशेन निरसनम् । हिरण्योपासना-
भिमन्त्रणदानान्यैकैकस्य । १ ताग्रशकलं मन्त्रेणोपास्य तूष्णीमभिमन्त्र्य
राजतशकलदानम् । २ उपदेश औदुम्बरशकलस्य तूष्णीमुपासनम्, न
रजतशकलस्य सम्भरणम्, नापि दानम् ॥ १-६ ॥

ब्राह्मौदनिकाद्भस्माऽपोह्य तस्मिन् शमीगर्भादग्निं
मन्थति ॥ ७ ॥

क. पञ्चसम्भारपक्षे सुवर्णशकलस्थाने ताग्रशकलविधानात् तेषां मन्त्रेणैवोपासनम् । अभि-
मन्त्रणं परं तूष्णीम् । तत्र मन्त्रे ‘चन्द्र’ शब्दश्रवणात् “अग्ने रेतश्चन्द्रं हिरण्यम्”
इत्यत्राग्निरेतस्वाभिधानेन सुवर्णस्यैव प्रतीतिः ताग्रे तन्निवृत्तिरिति ।

ख. उपदेशमतस्तु—उपासनमन्त्रे हिरण्ययोनिरिति श्रवणात् ताग्रे तन्मन्त्रनिवृत्तिः । अत-
स्तूष्णीमेव ताग्रोपासनम् । एवं हिरण्यसम्भरणमन्त्र एवाऽतिप्रयच्छन्निति रजतदानश्रव-
णात् रजतदानस्य सुवर्णप्रयुक्तत्वावगतेः सुवर्णाभावे रजताभावात् न तस्य सम्भरणं
न वा द्वेष्याय दानम् इति ।

असम्भरणपक्षेऽवोक्ष्याऽऽयतनानि भस्मापोहनमेव । अपोह्य अप-
नीय तस्मिन्नेवायतने मन्थति । *शमीगर्भादिति ब्राह्मणम् । न त्वश-
मीगर्भनिवृत्त्यर्थम् । उपदेशस्तु-तस्मिन्नेवायतने शमीगर्भादग्निं मन्थति ।
अशमीगर्भादन्यत्रापि ॥ ७ ॥

उद्यत्सु रश्मिषु दशहोत्राऽरणी समवदधाति ॥ ८ ॥

अनुदिते ये रश्मयः, तेषूद्यत्सु “नक्तं गार्हपत्यमादधाति” इति
वचनात् ॥ ८ ॥

“सहाग्नेऽग्निना जायस्व सह रय्या सह पुष्ट्या सह
प्रजया सह पशुभिस्सह ब्रह्मवर्चसेने”त्युपतिष्ठत्यश्वेऽग्निं
मन्थति ॥ ९ ॥

उपतिष्ठति समीपे तिष्ठति । ‘सहाग्र’ इति प्राङ्मुखोऽध्वर्युः प्राच्या-
मरण्यां त्वक्तोऽपरस्मिंश्च^१ प्रदेशे ॥ ९ ॥

श्वेतोऽश्वोऽविक्लिन्नाक्षो भवति रोहितो वा सितजा-
नुरपि वा य एव कश्चित्साण्डः ॥ १० ॥

अविक्लिन्नाक्षः अलेपनाक्षः । विक्लिन्नाक्ष इत्युपदेशः । सहाण्डाभ्यां
साण्डः ॥ १० ॥

क. सूत्रे ‘शमीगर्भात्’ इति ब्राह्मणवाक्यस्याऽनुकरणं कृतम्, न त्वशमीगर्भस्य निवृत्तिस्तेन
बोध्यते । अतोऽशमीगर्भादपि मन्थनं वाजसनेयिमतात्प्राप्तमेव । उपदेशमतं तु-यदा
शमीगर्भमन्यनं तदा तस्मिन्नेवायतने । यदाऽशमीगर्भात् तदान्यत्रापि । अन्यथा सूत्रे
शमीगर्भग्रहणानर्थक्यादिति ।

ख. सूर्योदयात्पूर्वम् । प्राच्यां दिशि जातप्रकाशायामित्यर्थः । “चित्तिः स्रुक्” इत्यादिः “सामा-
ध्वर्युः” (तै. आ. ३, ११) इत्यन्तो भागो दशहोता (see तै. ब्रा. २, २, १, ६)
अग्निमादधानो दशहोत्रारणिमवदध्यात् इति ।

1. O. M. omits आदधाति

2. B. Ms. reads देशे.

मथ्यमाने शक्तेस्साङ्गतेस्साम गायति । धूमे जाते
गाथिनः कौशिकस्य । ‘अरण्योर्निहितो जातवेदः’ इति
च ॥ ११ ॥

इति दशमी कण्डिका

‘उपावरोह जातवेद’ इति निर्वर्तमानमभिमन्त्रयते
॥ १ ॥

निर्वर्तमानं पतितमात्रम् ॥ १ ॥

अत्र चतुर्होतृन् यजमानं वाचयति ॥ २ ॥

पञ्चानुवाकाः ऋतुमुखीयवर्जाश्चतुर्होतार इति ॥ २ ॥

“अजन्नाग्निः पूर्वः पूर्वेभ्यः पवमानश्शुचिः पावक
ईड्य ” इति जातमभिमन्त्रयते । जाते यजमानो वरं
ददाति ॥ ३ ॥

जातवचनाद्वलवति जाते ॥ ३ ॥

क. चित्तिः स्रुक् (१) पृथिवी होता (२) अग्निर्होता (३) सूर्य ते चक्षुः (४) महाहविर्होता
(५) इति तैत्तिरीयारण्यकपठिताः (तै. आ. ३. १-५) पञ्चानुवाकाश्चतुर्होतृपदेनो-
च्यन्ते । see तै. ब्रा. २, ३, १. ‘किंचतुर्होतृणां चतुर्होतृत्वम्’ इत्यादि । “ वाग्धोता ”
(तै. आ. ३. १-६) इत्यनुवाकस्यात्र न ग्रहणम्, तस्य ‘प्रायश्चित्ता वाग्धोतेत्यृतुमुख
ऋतुमुखे जुहोति’ इति पृथग्विनियोगदर्शनात् आपस्तम्बेनापि “ अथैष ऋतुमुखीयः
यष्पद्भुता वाग्धोतेति तस्य वदत्यृतुमुख ऋतुमुखे जुहुयादिति स सार्थकामः ” (आप.
श्रौ. १४. १४. १३.) इति फलार्थं विनियोगाच्च । अत एवास्यानुवाकस्य ऋतुमुखीय
इत्यपि संज्ञा । अतश्च यत्रैकवचनान्तः प्रयोगः यथा—“चतुर्होत्रा पौर्णमास्यां हव्योष्वास-
न्नान्यभिमृशेत्” (आ. श्रौ. ४. ८. ७) “चतुर्होतारं व्याख्याय” (आप. श्रौ. ४. ९. ७.)
इत्यादौ तत्र पृथिवी होता इत्यस्य ग्रहणम् । यत्र तु बहुवचनम्, यथा प्रकृते तत्र वाग्धो-
तावर्जितानां पञ्चानामनुवाकानां ग्रहणमिति ।

गौर्वै वरोऽतिवरोऽन्यो धेनुर्वरोऽतिवरोऽन्योऽनङ्गान्
वरोऽतिवरोऽन्यः पष्ठौही वरोऽतिवरोऽन्यः ॥ ४ ॥

वरो वरयितव्यः । तत्र वरचोदनासु वरयितव्ये देये प्राप्ते गौरेव
देयः, स हि वरयितव्योऽन्ये^१भ्योऽजादिभ्यः, बहुफलत्वात् । गोजातावपि
धेन्वादय एव देयाः यदि^२तु विच्यन्ते, पुनरनुक्रमणात् । पष्ठौही
पञ्चवर्षा । अतिवरो बहुमूल्योऽश्वादिः, तस्यापि वरचोदनासूपादानम्,
इहोपदेशात्, लिङ्गाच्च—“तस्माद्यज्ञे वरो दीयत” इति । दाने यजमानस्य
सिद्धत्वात् पुनर्यजमानग्रहणात् नयनमपि यजमानेन^३ कर्तव्यं स्वयम् ।
अन्यत्र तु त्यागमात्रेऽन्योऽपि प्रयच्छति । केचित्तु—प्रायश्चित्तमग्न्याधेयं
यजमानसान्निध्य एव यथा स्यादित्येवमर्थं यजमानग्रहणम् ॥ ४ ॥

जातं यजमानोऽभिप्राणिति “प्रजापतेस्त्वा प्राणेना-
भिप्राणिमि । पूष्णः पोषेण मह्यम् । दीर्घायुत्वाय शतशार-
दाय । शत ५ शरश्च आयुषे वर्चसे । जीवात्वै पुण्याय ”
इति ॥ ५ ॥

अभिप्राणनम् उपर्युच्छ्वासः ॥ ५ ॥

“अजीजनन्नमृतं मर्त्यासोऽस्त्रेमाणं तरणिं वीडुजम्भम् ।
दश स्वसारो अश्रुवस्समीचीः पुमा ५ सञ्जातमभिस ५ रभ-
न्ता”मिति जातमञ्जलिनाभिगृह्य “सम्प्राडसि विराडसि
सारस्वतौत्वोत्सौ सभिन्धतामन्नादं त्वा न्नपत्याय” इत्युपस-
मिध्याऽथैनं प्राञ्चमुध्दृत्याऽऽसीनः सर्वेषां मन्त्राणामन्तेन

1. B. Ms. reads नान्यः

2. 'क' Omits एव

3. Ibid reads यदि तु

4. 'क' reads प्रणयनादि

5. Ibid कार्यम् । अन्यत्र.

रथन्तरे गीयमाने यज्ञायज्ञीये च यथर्ष्याधानेन प्रथमया व्याहृत्या द्वाभ्यां वा प्रथमाभ्याञ्च सर्पराज्ञीभ्यां प्रथमेन च घर्मशिरसा ॥ ६ ॥

अञ्जलिग्रह गायत्र्याध्वर्यवम्, ^१ उत्तरत्रोर्ध्वञ्जुनियमादिह सर्वासीनः । प्रथमायाञ्च स्वयमातृणायाम् । अन्यत्राऽनियमः । द्वाभ्यां प्रथमद्वितीयाभ्यां व्याहृतिभ्याम् ॥ ६ ॥

“भृगूणां त्वा देवानां व्रतपते व्रतेनादधामि” इति भार्गवस्याऽऽदध्यात् । “अङ्गिरसां त्वा देवानां व्रतपते व्रतेनाऽऽदधामि” इति यो ब्राह्मण आङ्गिरसस्स्यात् । “आदित्यानां त्वा देवानां व्रतपते व्रतेनाऽऽदधामि” इत्यन्यासां ब्राह्मणीनां प्रजानाम् । “वरुणस्य त्वा राज्ञो व्रतपते व्रतेनाऽऽदधामि” इति राज्ञः । “इन्द्रस्य त्वेन्द्रियेण व्रतपते व्रतेनाऽऽदधामि” इति राजन्यस्य । “मनोस्त्वा ग्रामण्यो व्रतपते व्रतेनाऽऽदधामि” इति वैश्यस्य । “ऋभूणां त्वा देवानां व्रतपते व्रतेनाऽऽदधामि” इति रथकारस्येति यथर्ष्याधानानि ॥ ७ ॥

इत्येकादशी कण्डिका

ख. भृगूणां त्वाऽङ्गिरसामित्यस्मच्छाखोक्तमपि लभ्यते । “इमे भृगवः” इत्यन्ता भृगवः । ‘अथातोऽङ्गिरसामायास्या’ इत्यारभ्याऽङ्गिरसः ।

क. दक्षिणाग्नेराधाने “ऊर्ध्वञ्जुरासीनो दक्षिणाग्निमादधाति” (आप. श्रौ. ५. १३. ८.) इति ऊर्ध्वञ्जुत्वविधानादिति ।

ख. भृगूणां त्वाऽङ्गिरसां व्रतपते व्रतेनादधामि इत्यविकृत एव पाठो भृगूणाम् । एवमेवाऽङ्गिरसामपि । आपस्तम्बसूत्रे प्रवराध्याये ‘भृगूणामेवाऽग्रे व्याख्यास्यामः’ (आप. श्रौ. २४. ५. १०) इत्यारभ्य ‘इमे भृगवो व्याख्याताः’ (आप. श्रौ. २४. ६. ९.) इत्यन्तैस्सूत्रैः प्रतिपादिता भार्गवाः । ततः ‘अथातोऽङ्गिरसामायास्याः’ इत्यारभ्य ‘आरुणिनि-तुण्डीनाम्’ (आप. श्रौ. २४. ८. १०.) इत्यन्तमङ्गिरसः । ततोऽप्यादयः । अभ्या-
दानां “आदित्यानां त्वा देवानां व्रतपते” इति मन्त्र इति ।

ततोऽब्रेः । अत्र्यादी'नामादित्यानामिति । अभिषिक्तो राजा, राजन्यः क्षत्रियः ॥ ७ ॥

भूर्भुवस्सुवरिति व्याहृत्यः । 'भूमिर्भूमेति सर्प-
राज्ञियः । “धर्मशिरस्तदयमग्निस्संप्रियः पशुभिर्भुवत् ।
छर्दिस्तोकाय तनयाय यच्छ । वातः प्राणस्तदयमग्निस्सं-
प्रियः पशुभिर्भुवत् । स्वदितं तोकाय तनयाय पितुं पच ।
अर्कश्चक्षुस्तदसौ सूर्यस्तदयमग्निस्सम्प्रियः पशुभिर्भुवत् ।
यत्ते शुक्र शुक्रं वर्चश्शुक्रा तनूश्शुक्रं ज्योतिरजस्रम् ।
तेन मे दीदिहि तेन त्वा दधेऽग्निनाग्ने ब्रह्मणेति ” धर्म-
शिरांसि ॥ १ ॥

यत्ते शुक्र शुक्रमिति तृतीय एव धर्मशिरसि ॥

“यास्ते शिवास्तनुवो जातवेदो या अन्तरिक्ष उत
पार्थिवीर्याः । ताभिस्सम्भूय सगणस्सजोषा हिरण्ययोनि-
र्वह हव्यमग्ने । प्राणं त्वाऽमृत आदधाम्यन्नादमन्नाद्याय
गोप्तारं गुप्त्यै । दिवस्त्वा वीर्येण पृथिव्यै महिम्नान्तरि-
क्षस्य पोषेण पशूनां तेजसा सर्वपशुमादधे । अग्ने गृहपतेऽहे
बुध्न्य परिषद्य दिवः पृथिव्याः पर्यन्तरिक्षाल्लोकं विन्द
यजमानाय पृथिव्यास्त्वा मूर्धन् सादयामि यज्ञिये लोके
यो नो अग्ने निष्ठयो योऽनिष्ठयोऽभिदासतीदमहं तं त्वयाऽ-
भिनिदधामि ” इति सम्भारेषु निदधाति ॥ २ ॥

1. O. M. omits आदित्यानाम्.

“ सुगार्हपत्यो विदहन्नरातीरुषसश्श्रेयसीश्श्रेयसीर्द-
धत् । अग्ने सपत्ना २ अपवाधमानो रायस्पोषमिषमूर्ज-
मस्मासु धेहि ” इत्याधीयमानमभिमन्त्रयते यजमानः ।
घर्मशिरांसि चैनमध्वर्युर्वाचयति ॥ ३ ॥

इति द्वादशी कण्डिका

आधीयमानं स्थाप्यमानम् । वाचने कृते घर्मशिरसां शमनम् ।
अवगच्छत्यपि ग्रन्थे वाचनं ^कवचनात् ॥ ३ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

पञ्चमप्रश्नेऽग्न्याधेयारूपे

तृतीयः पटलः

चतुर्थः पटलः

अर्धोदिते सूर्य आहवनीयमादधाति ॥ १ ॥

निधानमेवार्धोदित आहवनीयस्य हिरण्यकेशिनः ॥ १ ॥

उदिते ब्रह्मवर्चसकामस्य ॥ २ ॥

उदिते सर्वोदिते ब्रह्मवर्चसकामस्य । अन्तरेणापि ^१कामान् ^२वाज-
सनेयिनाम् ॥ २ ॥

क. वाचयतीति विधिबलात् ‘ज्ञाते च वाचनं न ह्यविद्वान् विहितोऽस्ति’ (पू. मी. सू.
३-८-१८) इति न्यायाच्चेति ।

ख. शतपथब्राह्मणे आहवनीयार्थं मन्यनस्य “तद्वैकेऽनुदिते मथित्वा” (श. ब्रा. २-४-८.)
इत्यनुदितमन्यनं विधाय “यशो ह भवति य एवं विद्वानुदिते मन्यति” (श. ब्रा.
२-४-९) इत्युदयानन्तरमेव मथनविधानात् तदनन्तरमेव नित्याधानस्यापि प्राप्तेरिति ।

गार्हपत्ये प्रणयनीयमिधमादीपयति सिकताश्वोपय-
मनीरुपकल्पयते ॥ ३ ॥

इधमस्य न संख्या प्रणयनार्थस्य ॥ ३ ॥

तमुद्यच्छति-“ओजसे बलाय त्वोद्यच्छे वृषणे शुष्मा-
यायुषे वर्चसे । सपत्नतूरसि वृत्रतूः । यस्ते देवेषु महिमा
सुवर्गो यस्त आत्मा पशुषु प्रविष्टः । पुष्टिर्या ते मनुष्येषु
पप्रथे तथा नो अग्ने जुषमाण एहि । दिवः पृथिव्याः
पर्यन्तरिक्षाद्वातात्पशुभ्यो अध्योषधीभ्यः । यत्र यत्र
जातवेदस्सम्बभूथ ततो नो अग्ने जुषमाण एहि । उदु
त्वा विश्वे देवा” इत्येताभिश्चतसृभिः ॥ ४ ॥

उद्यमनम् इधमगतस्याग्निरुपरि गार्हपत्यस्य ॥ ४ ॥

उपरीवाऽग्निमुद्यच्छति ॥ ५ ॥

उद्यतमुपयतं धारयति ॥ ६ ॥

उद्यतस्य सिकताभिर्धारणम् ॥ ६ ॥

अथाऽश्वस्य दक्षिणे कर्णे यजमानमग्नितनूर्वाचयति-
“या वाजिन्नग्नेः पशुषु पवमाना प्रिया तनूस्तामावह । या
वाजिन्नग्नेरप्सु पावका प्रिया तनूस्तामावह या वाजि-
न्नग्नेस्सूर्ये शुचिः प्रिया तनूस्तामावह ” इति । धारयत्ये-
वाग्निम् ॥ ७ ॥

या वाजिन्नि^१त्यश्वाभिधानात्कमण्डल्वादौ निवृत्तिः । आदित्यस्य
वाजिशब्देनाभिधानादनिवृत्तिरूपदेशः । तस्य सर्वत्रावस्थानात् ॥ ७ ॥

क. “या वाजिन्” इति मन्त्रे वाजिशब्देन सूर्यस्याभिधानात् तस्य सर्वदा सर्वस्मिन्नपि पक्षे

मन्त्रस्य प्रयोग एवेति ।

P. P. Ac. Gururathasuri M.S.

1. B. Ms. reads इत्यश्वस्याभिधानात्

Jin Gun Aaradhak Trust

अथाऽऽग्नीध्रो लौकिकमग्निमाहृत्य मथित्वा बोध्व-
 ब्रुरासीनो दक्षिणामग्निमादधाति यज्ञायज्ञीये गीयमाने
 यथर्ष्यावानेन द्वितीयया व्याहृत्या तिसृभिस्सर्पराज्ञीभि-
 र्द्वितीयेन च घर्मशिरसा । यास्ते शिवास्तनुवो जातवेदो
 या अन्तरिक्ष उत पार्थिवीर्याः । ताभिस्सम्भूय सगण-
 स्सजोषा हिरण्ययोनिर्वह हव्यमग्ने । व्यानं त्वामृत आद-
 धाम्यन्नादमन्नाद्याय गोक्षारं गुप्त्यै । दिवस्त्वा वीर्येण
 पृथिव्यै माहिम्नाऽन्तरिक्षस्य पोषेण पशूनां तेजसा सर्व-
 पशुमादधे । अग्नेऽन्नपा मयोभुव सुशेव दिवः पृथिव्याः
 पर्यन्तरिक्षाल्लोकं विन्द यजमानाय । पृथिव्यास्त्वा मूर्धन्
 सादयामि यज्ञीये लोके । यो नो अग्ने निष्ठ्यो योऽनिष्ठ्योऽ-
 भिदासतीदमहं तं त्वयाऽभिनिदधामि” इति सम्भारेषु
 निदधाति ॥ ८ ॥

इति त्रयोदशी कण्डिका ॥

शमनमपि दक्षिणाग्नेराग्नीध्र एव । अध्वर्योर्व्यापृतत्वात् ॥ ८ ॥

यो ब्राह्मणो राजन्यो वैश्यश्शूद्रो वाऽसुर इव बहु-
 पुष्टस्यात्तस्य गृहादाहृत्याऽऽध्यात्पुष्टिकामस्य ॥ १ ॥

^कअसुर इव गतश्रीर्यः॥ बहुपुष्टो बहुधनः ॥ १ ॥

गृहे त्वस्य ततो नाऽश्नीयात् ॥ २ ॥

क. सुष्ठु राः यस्य संः सुरः, न सुरः अभुरः दरिद्रः बहुधनोऽपि लोभादिना धनरहित इव
 वर्तते तस्य गृहादिति । रुद्रदत्तस्तु—असुरनिदर्शनञ्च पोषातिशयदर्शनार्थम् । स हि नृशंसो
 बालेष्ठश्च सन् पुंसो धनमादाय स्त्रीततरो भवति इति व्याचष्ट्यौ । (see also कठ,
 सं. ८-१२; and कपिष्ठ, सं. ७-७)

अम्बरीषादन्नकामस्य वृक्षाग्राज्ज्वलतो ब्रह्मवर्चस-
कामस्य ॥ ३ ॥

अम्बरीषो भ्राष्ट्रम् । योनित एवाहरण^१महरहर्दक्षिणाग्नेः ॥ ३ ॥

वामदेव्यमभिगायत आहवनीय उद्ध्रियमाणे ॥ ४ ॥

^१प्राचीमनुप्रदिशमित्येषा । “विक्रमस्व महा२ असि
वेदिषन्मानुषेभ्यः । त्रिषु लोकेषु जागृहि प्रजया च धनेन
च । इमा उ मासुपतिष्ठन्तु राय आभिः प्रजाभिरिह संवसेय ।
इहो इडा तिष्ठतु विश्वरूपी मध्ये वसोर्दीदिहि जातवेद”
इति प्राञ्चोऽश्वप्रथमा ^३अभिप्रव्रजन्ति ॥ ५ ॥

प्रव्रजनमन्त्रा अध्वर्युयजमानयोः । अश्वेन सह बहुवचनम् । केचि
^२दश्वहर्तुरपि मन्त्र इति ॥ ५ ॥

दक्षिणतो ब्रह्मा रथं रथचक्रं वा वर्तयति यावच्चक्रं
त्रिः परिवर्तते ॥ ६ ॥

षट्त्वो द्वेष्यस्य ॥ ७ ॥

दक्षिणत ^३आहवनीयस्य रथचक्रप्रवर्तनम् ॥ ६, ७ ॥

जानुदध्ने धारयमाणस्तृतीयमध्वनोऽग्निं हरति नाभि-
दध्ने तृतीयमास्यदध्ने तृतीयम् । न कर्णदध्नमत्यु-
द्भृल्लति ॥ ८ ॥

क. बहुवचनेन बहुकर्तृकसमन्त्रक्रियाविध्यवगतेस्तद्वलात् अश्वनयनकर्तुरपि मन्त्रोच्चारणं
भवेदिति ।

ख. विहारस्य दक्षिणत इति रुद्रदत्तः ।

१. B. Ms. reads अहरहरपि दक्षिणाग्नेः

२. B. Ms. reads अश्वहर्तुरपि.

३. प्राचीमनु प्रदिशं प्रेहि विद्वानग्नेरग्ने पुरो अग्निर्मवेह ।

P. P. Ac. विद्वा आशा दीधानो विभाष्टूर्न नो धेहि द्विपदे चतुष्पदे ॥ (शे. सं. ४-६-५-५)

जानुदध्ने जानुप्रमाणे । ^१एवमुत्तरयोः । ^२नाधिकं कर्णप्रमाणात् ।
^३आस्यग्रहणेन सर्वस्य मुखस्य ग्रहणम् ॥ ८ ॥

यद्युदृह्य निगृह्णीयान्मुखेन सम्मायाऽऽदध्यात् ॥ ९ ॥

यद्युदृह्य निगृह्णीयात् जानुदध्नादिपरिमाणान्नीचैर्धारयेत् ।
 मुखेन सम्माय स्थापनमेव प्रायश्चित्तम् । सम्प्राप्तं तुल्यधारणम् ।
^१विहितपरिमाणादूर्ध्वं नयने प्रायश्चित्तम् । उपदेशो यद्युदृह्य निगृह्णी-
 यादेतदेव प्रायश्चित्तम् । मुखेन सम्मायाधानं नित्यम् ॥ ९ ॥

नाऽग्निमादित्यञ्च व्यवेयात् ॥ १० ॥

दक्षिणतः परिगृह्य हरति ॥ ११ ॥

अर्धाध्वे यजमानो वरं ददाति ॥ १२ ॥

अर्धमध्वनोऽर्धाध्वम् ॥ १२ ॥

अर्धाध्वे हिरण्यं निधाय नाकोऽसि ब्रध्नः प्रतिष्ठा-
 सङ्मण इत्यतिक्रामति ॥ १३ ॥

अर्धाध्वे हिरण्यनिधानाद्याध्वर्यवम् ॥ १३ ॥

^१प्राञ्चमश्व“मभ्यस्थाद्विश्वा” इति दक्षिणेन पदोत्तर-
 तस्सम्भारानाक्रमयति यथाऽऽहितस्याग्नेरङ्गाराः पदमभ्यव-
 वर्तेरन्निति ॥ १४ ॥

1. Ibid, एवमुत्तराणि नाभिप्रमाणानि.

2. 'ङ' reads नाधिकप्रमाणानि.

3. 'क' reads आस्येन सह.

4. B. Ms. reads विहितदेशादूर्ध्वम्

१. अभ्यस्थाद्विश्वाः पृतना अरातीस्तदग्निराह तद् सोम आह । बृहस्पतिस्तविता तन्म आह पूषा
 माधातुमुकृतस्य लोक (त. सं. ४-२-८-१)

*कमण्डलुः करकः, तस्य मूले पदोपचारः । स चात्रश्च प्रव्रजना-
त्प्रभृति विकल्प्येते । पूर्वमश्वकर्तृकम् । उपदेश एतानि कर्माणि करोति
इत्यनुवर्तयति । अतः कमण्डलुरजश्च मन्थनाद्येव ॥ १ ॥

अथ यजमानश्शिवा जपति—“ये ते अग्ने शिवे
तनुवौ विराट् च स्वराट् च ते मा विशतां ते मा जिन्व-
ताम् । ये ते अग्ने शिवे तनुवौ संम्राट् चाभि भूश्च ते
मा विशतां ते मा जिन्वताम् । ये ते अग्ने शिवे तनुवौ
विभूश्च परिभूश्च ते मा विशतां ते मा जिन्वताम् । ये ते
अग्ने शिवे तनुवौ प्रभ्वीच प्रभूतिश्च ते मा विशतां ते
मा जिन्वताम् । यास्ते अग्ने शिवास्तनुवस्ताभिस्त्वादध”
इति ॥ २ ॥

यास्ते अग्ने घोरास्तनुवः ताभिरसुं गच्छेति यज-
मानो द्वेष्टाय प्रहिणोति ताभिरेवैनं पराभावयति ॥ ३ ॥

“यास्ते अग्ने घोरा” इति ^१पारक्षुद्रः । तेन द्वेष्टार्थमग्निं प्रस्थाप-
यति । ताभिस्तनुभिर्घोराभिः । पराभावः सर्वनाशः, ^२‘क्वचिदप्यनव-
स्थानं शत्रोः ॥ ३ ॥

अरण्येऽनुवाक्या भवन्ति ॥ ४ ॥

क. करकः पात्रविशेषः तस्य योऽधोभागः स्थापनस्थानं तदत्र पदशब्देनाभिधीयत
इति तत्रैवाधानमिति । रुद्रदत्तस्तु—कमण्डलुशब्दो मृगविशेषवाची इत्यभ्युपगम्य भाष्य-
कारमतं खण्डयति ।

ख. पारक्षुद्र इति तैत्तिरीयब्राह्मणस्य संज्ञा पूर्वाचार्याणाम् । अतश्चाधानब्राह्मणपठितेनाऽनेनैव
मन्त्रेण सूत्रोपात्तेन प्रहिण्वनम्, न त्वारण्यकमन्त्रेण (तै. आ. ४. २३.) इति ।

अरण्येऽनुच्यन्त इत्यरण्येऽनुवाक्या ^कघोराः । ताश्च वक्तव्या भवन्ति । अनुवाकद्वयमुभयत्र । उपदेशो न पारश्रुद्रः । केचिदेकमनुवाकमधुं गच्छान्तमिह । तथोत्तरमपरत्र ॥ ४ ॥

“यदिदं दिवो यददः पृथिव्यास्संविदाने रोदसी सम्बभूवतुः । तयोः पृष्ठे सीदतु जातवेदाश्शम्भूः प्रजाभ्यस्तनुवे स्योनः” इत्यभिमन्त्र्य पुरस्तात् प्रत्यङ् तिष्ठन्नाहवनीयमादधाति ॥ ५ ॥

अभिमन्त्रणं कृत्वा प्रत्यङ्मुखस्तिष्ठति पुरस्तादाहवनीयायतनस्य ॥ ५ ॥

बृहति गीयमाने श्यैतवारवन्तीययोर्यज्ञायज्ञीये च यथर्ष्याधानेन सर्वाभिव्याहृतीभिस्सर्वाभिस्सर्पराज्ञीभिस्तृतीयेन च घर्मशिरसा यास्ते शिवास्तनुवो जातवेदो या अन्तरिक्ष उत पार्थिवीर्याः । ताभिस्सम्भूय सगणस्सजोषा हिरण्ययोनिर्वह हव्यमग्ने । अपानं त्वामृत आदधाम्यन्नादमन्नाद्याय गोप्तरं गुप्त्यै । दिवस्त्वा वीर्येण पृथिव्यै महिम्नान्तरिक्षस्य पोषेण पशूनां तेजसा सर्वपशुमादधे । अग्ने संम्राड्जैकपादाहवनीय दिवः पृथिव्याः पर्यन्तरिक्षाल्लोकं विन्द यजमानाय पृथिव्यास्त्वा भूर्धन्

क. यास्ते अग्ने घोराः स्निक्च स्नीहितश्च (तै. आ. ४. २३. २४.) इत्यनुवाकद्वयम् । इदमनुवाकद्वयमपि अत्र, उत्तरत्र नितमने (आप. श्रौ. ९. १७. ८.) च पठनीयमिति । उपदेशमते तु—न ब्राह्मणोक्तस्य (शाखोक्तस्यात्र) पाठः सूत्रकारेण “यास्ते अग्ने घोरा” इत्युक्त्वा तस्य विशेषापेक्षायाम् ‘अरण्येऽनुवाक्या भवन्ति’ इति निर्देशादिति । केचित्तु प्रथमस्येह पाठः ‘यास्ते अग्ने’ इत्यस्य । द्वितीयस्योत्तरत्र नितमने स्निक्च स्नीहितश्चेत्यस्य । अरण्येऽनुवाक्या भवन्ति इति सामान्यत एवोभयत्र श्रवणेऽप्येकत्र विनियुक्तस्यापरत्र विनियोगात्सम्भवेनैवमेव व्यवस्थापनीयत्वादिति ।

सादयामि यज्ञिये लोके । यो नो अग्ने निष्टयो योऽनिष्टयोऽ
भिदासतीदमहं तं त्वयाऽभिनिदधामि” इति सम्भारेषु
निदधाति ॥ ६ ॥

इति पञ्चदशी कण्डिका

व्याहृत्यादिधर्मशिरोऽन्तमध्वर्युरुक्त्वा पश्चादाहवनीयाधानम् ॥ ६ ॥

“आनशे व्यानशे सर्वमायुर्व्यानशे । अहं त्वदस्मि
मदसि त्वमेतन्ममासि योनिस्तव योनिरस्मि । ममैव सन्
वह हव्यान्धग्ने पुत्रः पित्रे लोककृज्जातवेद” इत्याधीय-
मानमभिमन्त्रयते यजमानः ॥ १ ॥

व्याहृतीस्सर्पराज्ञीर्धर्मशिरांसीति सर्वेष्वधानेषु यज-
मानोऽनुवर्तयते येन येनादधाति ॥

येन येन यजुषा यं यमग्निमादधाति स्थापयति ॥ २ ॥

नाहितमनभिहुतमग्निमुपस्पृशति । आज्येनौषधी-
भिश्च शमयितव्यः ॥ ३ ॥

अकृतशमनो न स्पृष्टव्यः । आज्येनौषधीभिश्च शमयितव्यः ॥ ३ ॥

या ते अग्ने पशुषु पवमाना प्रिया तनूर्या पृथिव्यां
याऽग्नौ या रथन्तरे या गायत्रे छन्दसि तां त एतेनावयजे
स्वाहा । या ते अग्नेऽप्सु पावका प्रिया तनूर्याऽन्तरिक्षे या
वायौ या वामदेव्ये या त्रैष्टुभे छन्दसि तां त एतेनावयजे
स्वाहा । या ते अग्ने सूर्ये शुचिः प्रिया तनूर्या दिवि
याऽऽदित्ये या बृहति या जागते छन्दसि तां त एतेनावयजे
स्वाहा” इत्येतैः प्रतिमन्त्रमाज्यमौषधीश्च जुहोति ॥ ४ ॥

समिध आदधातीत्येके ॥ ५ ॥

क सर्वेष्वधाधनेष्वाहुतित्रयेण । नाऽऽहवनीय एव । उपदेश एकैकया शमनम् । तृतीयया सम्भावसध्ययोरपि । बौधायनमतिश्च सर्वत्र शमनं व्याहृतीभिरग्नीन् शमयित्वेति । केचिदक्षिणाग्न्याहवनीययोरिदानीमेव कुर्वन्ति नास्त्यभिमर्शनेनार्थः पूर्वमिति ॥ ४-५ ॥

ब्रह्माऽग्न्याधेये सामानि गायति ॥ ६ ॥

प्रतिषिद्धान्येकेषाम् ॥ ७ ॥

व्याहृतीभिरेवोद्गीथं भवतीति वाजसनेयकम् ॥ ८ ॥

इति षोडशी कण्डिका

व्याहृतीभिरुद्गीथमुद्गानमध्वर्युर्गैव प्रयुज्यमानासु । केचित्तु—कल्पत्रयम्, प्रतिषेधादक्रिया साम्नाम् । क्रिया, वा । विधानात् । उद्गानकालं व्याहृतीभिर्गानम् । केचिदुच्चारणं ब्रह्मणः ॥ ६-८ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रवृत्तौ धूर्तस्वामिकृतायां

पञ्चमस्य प्रश्नस्य चतुर्थः पटलः ॥

क. यद्यप्याहवनीयाधानानन्तरमेवेदमुक्तम्, तथापि अनभिहुतस्य स्पर्शनिषेधस्य सर्वसाधारणत्वेन सर्वत्रैवास्य प्रवृत्तेः शमनहोमाख्यमाहुतित्रयमिदं सर्वेष्वप्यग्निषु कर्तव्यम्, नाहवनीयमात्र इति । उपदेशमतस्तु—प्रथमेन गार्हपत्यस्य, द्वितीयेन दक्षिणाग्नेः, तृतीयेनाऽऽहवनीयस्य, तृतीयेनैव च सम्भावसध्ययोश्शमनहोमः । अग्निपृथिवीगायत्रीणां प्रथममन्त्रोक्तानां गार्हपत्येन, वाय्वन्तरिक्षत्रिष्टुभां द्वितीयमन्त्रोक्तानां दक्षिणाग्निना, आदित्यद्युजगतीनामाहवनीयेन च सह सम्बन्धावगतेरिति ।

ख. व्याहृतिप्रयोगकाले गानविशिष्टास्ताः प्रयोक्तव्याः । तत्र चाध्वर्युरेव कर्ता, कर्त्रन्तरानुपादानादिति । केचित्तु कल्पत्रयमत्र मन्यन्ते—“रुदन्ति ह वा अस्याग्नयो यस्याग्न्याधेये सामानि गायन्ति” इत्यादिना गानप्रतिषेधश्रवणादकरणमित्येकः पक्षः । “रयन्तरमभिगायत आहवनीय आधीयमाने” इति विधानात् करणमिति द्वितीयः । उद्गानविधानात् उद्गानकाले व्याहृतिभिर्गानमिति तृतीयः कल्पः । केचित्तु व्याहृतीनामुच्चारणमेव, न तु गानमित्यभिप्रैयन्ति इति ।

पञ्चमः पटलः

ततस्सम्भावसध्यावादाध्याति लौकिकमग्निमाहृत्य
मथित्वाऽऽहवनीयाद्वा यथर्ष्याधानेन ॥ १ ॥

क. विकल्पेनाधानं सम्भावसध्ययोः हिरण्यकेशिभतात्—‘प्रतिषिद्धौ
सम्भावसध्यावेकैवान्’ इति । गार्हपत्यादपि दक्षिणाग्रेराधानं यत् त्रे-
धाग्निराधीयत इति । आश्वलायनश्चैक्योनय इति । “यत्रेधाग्निराधीयत”
इत्येतदेवाग्नित्रित्वस्य विधायकम् । २ अन्यत्राऽविधानात् अनुवादसरूपो

क. हिरण्यकेशिना ‘लौकिकाग्निमाहृत्य मथित्वाऽऽहवनीयाद्वा सम्भावसध्यावादाध्याति’ इति
सम्भावसध्ययोराधानं त्रिधापि, ततः ‘प्रतिषिद्धौ सम्भावसध्यावेकैवान्’ इत्युक्तत्वात्
तन्मते विकल्पस्तिष्ठतीति ।

ख. “तस्य त्रेधा महिमानं व्योहत्” इत्यर्थादपूर्वकं “यत् त्रेधाग्निराधीयते” (तै. ब्रा.-
१. १. ९. ७.) इति विधानात् तेन चैकस्मादेव गार्हपत्यादग्निं प्रणीप्य तं त्रेधा विभज्य
त्रिष्वप्यायतनेषु विधानमवगम्यते । आश्वलायनोऽपि त्रयाणामेक्योनित्वं विदधाति ।
अतो गार्हपत्यादपि दक्षिणाग्रेराधानं सिध्यतीति ।

ग. शास्त्रान्तरेऽग्नित्रित्वस्य विधानादत्रापि “यत् त्रेधाग्निराधीयते” इव्यनुवादसरूपो विधि-
रित्यङ्गीक्रियते । तेन चाग्नित्रयस्यैवाधानं सिध्यति । अत एव तस्मात् ब्राह्मणे त्रयाणामेवा-
धानमुक्त्वा “त्रोणि हवींषि निर्वपति” (तै. ब्रा. १. १. ९. ८.) इति पंचमानेष्टय
उक्ताः । तत्रैवान्तिमेऽनुवाके—“पङ्क्तिर्वा एषा ब्राह्मणे प्रविष्टा, यदग्निराधीयते, तस्मादे-
तावन्तोऽग्नय आधोयन्ते” इति पञ्चत्वस्तुतिपूर्वकं प्रवृत्तेन नित्यानुवादसरूपेणाऽनेन
विधिनाऽग्निपञ्चकाधानं विधीयते । अतश्च त्रैवर्णिकानामग्नित्रित्वपञ्चत्वयोर्विकल्प इति ।
“पङ्क्तिर्वा एषा ब्राह्मणे प्रविष्टा” इत्यत्र ब्राह्मणग्रहणं मुख्यत्वख्यापनद्वारा त्रैवर्णिको-
पलक्षणार्थम् “जायमानो वै ब्राह्मणः” इत्यादाविव । अत एव च सभामध्ये कर्तव्योऽधि-
देवनहोमो राजन्यस्य विधीयते—‘निषसाद् धृतव्रतो वरुण इति मध्येऽधिदेवनस्य जुहोति’
(आप. श्रौ. ९. १९. २.) इति । अतस्त्रयाणामपि वर्णानां पञ्चाग्निविधानम् । अथवा
“पङ्क्तिर्वा एषा ब्राह्मणे प्रविष्टा” इत्यत्राकारप्रक्षेपः क्रियते । अब्राह्मणे राजन्यवैश्ययो-
रित्यर्थः । अनेन राजन्यवैश्ययोरग्निञ्चकं विधीयते । एवं च सति ब्राह्मणस्य पूर्वविधिन-
तद्विधिना च क्षत्रियवैश्ययोश्चाग्निपञ्चकं प्राप्तम् । तत्र ब्राह्मणस्य जनसमुदायरूपसभाया
अभावात् कथं सङ्गतिरित्याशङ्क्यां “पशवः खलु वै ब्राह्मणस्य सभा” (तै. सं.
१. ७. ६. ७.) इति नात्र राज्ञ इवामात्यभटरूपा सभा ब्राह्मणस्योचिता, किं तर्हि ?
यज्ञनिष्पादकाः द्विपादश्चतुष्पादश्च पशवोऽस्य सभा इति पशुभिस्सभानुग्रहदर्शनमुप-
पद्यत इति ।

१. ‘ब’ ‘घ’ ‘ङ’ read अग्नित्रयस्य.

२. ‘क’ reads विधानं त्रययपन्यत्रापि.

धु. भा. ३४

विधिः । यथा - “यद्येनाज्जालभेत वायव्यस्य शिर उपदध्यात्” इति । अतश्च त्रयाणामेवाधानमुक्त्वा इष्टय उक्ता भस्माकम् । उत्तमेऽनुवाके तु पञ्चानामाधानं नित्यानुवादसरूपेण - तस्मादेतावन्तोऽग्नय आधी-
यन्त इति ब्राह्मणेनेत्यतो विकल्पः । मुख्येन प्रदर्शनं ब्राह्मणेन । अतस्स-
र्ववर्णानामपि पञ्चत्वम्, अधिदेवने राजन्यस्य होमदर्शनात् । ‘एवं वा
पञ्चत्वमुपपद्यतेऽब्राह्मणे प्रविष्टेति । तथा सति सभाभावात् ब्राह्मणस्य
“पशवः खलु वै ब्राह्मणस्य सभा” इति लिङ्गात् सभानुग्रहश्चोपपद्यते ।
ब्राह्मणस्य जनसभाया अभावात् । राजा हि सेव्यते सर्ववर्णैः । शाला
तु विद्यते सभ्यस्थानं ब्राह्मणादानाम् । यथर्ष्याधानेनाधाय सभ्यशमनं
कर्तव्यम् । तथाऽऽवसथ्यमपि । पुनः पुनः कर्माणि सैवैतयोर्थोनिः ।
अनुगतयोश्च । पूर्वोत्पन्नान्यपि प्रायश्चित्तान्यग्न्यभावाच्च न कृतानि ।
तेषां पूर्णाहुत्यनन्तरं क्रियेत्युपदेशः । न तु तत्, अनन्तरं दोषा-
त्कर्तव्यानि प्रायश्चित्तानि यत्सम्भवन्ति, अतोऽनाज्ञातमन्तरितं वा
यत्रान्तरायः । ब्राह्मौदिनिकेऽपि सर्वप्रायश्चित्तानाज्ञातादि दक्षिणाग्नौ
उत्पन्ने “भुव” इति । अनुत्पन्ने त्वनाज्ञातजप एव । गार्हपत्यादिसम्बद्धा
व्याहृतयः । न ता अन्यस्मिन्नग्नौ ॥ १ ॥

क. तयोः पुनः पुनराधानेऽनुगतौ च यस्या योनेरनयोः प्राथमिकी उत्पत्तिः तस्या एवोत्पा-
दनम् ।

ख. प्रायश्चित्ताहुतीनामाहवनीयाद्यग्निष्वेव कर्तव्यताविधानात् पूर्णाहुतिपर्यन्तत्वादाधानस्य
तदनन्तरमेव चाऽऽहवनीयत्वादिसिद्धेस्ततः परमेव तानि कर्तव्यानीत्युपदेशमतम् ।
तन्न युक्तम् ; दोषोत्पत्त्यनन्तरमेव तत्समाधानार्थं प्रायश्चित्तानामनुष्ठेयत्वात् । अतो दोषो-
त्पत्तिप्रमनन्तरमेवानाज्ञातमन्त्रयजपः । यत्रान्तरायस्तत्रान्तरायजप इति ।

1. B. Ms. reads एवम् for एवं वा.
2. ‘घ’ ‘ङ’ read समनम्.
3. B. Ms. reads सैवत्वेतयोः; O. M. reads सैवैतयोः
4. ‘घ’ reads न करोति.
5. ‘घ’ ‘ब’ read क्रियेत्युपदेशः
6. ‘ङ’ reads ननु तदनन्तरम्.
7. ‘घ’ ‘ङ’ read प्रायश्चित्तानि कर्तव्यानि.
8. ‘क’ Omits तु.

‘अग्न आयूंषि पवसे’ अग्ने पवस्व स्वपाः ।
 “ अग्निर्ऋषिः पवमानः पाञ्चजन्यः पुरोहितः । तमीमहे
 महागयम् ” इति तिस्र आश्वत्थ्यस्समिध एकैकस्मिन्नाद-
 धाति । आहवनीये वा तिस्रः ॥ २ ॥

साधनभेदात्क्रियाभेदः ^कसमित्तु । अतः प्रत्येवं समिदाधानं
 ‘सूत्रकारेणानुबद्धम् । समिन्त्रयेण पञ्चानामनुसमयः समिन्त्रयस्यैकजाती-
 यत्वात् पवनमानदेवतैकत्वाच्च संस्कारैकत्वमिति । केचिदेकैकयानुसमयः,
 समित्तु क्रियाभेदात् ॥ २ ॥

“ समुद्रादूर्ध्वमधुमाँ उदारदुपाँ शुना सममृत्व-
 मानट् । घृतस्य नाम गुह्यं यदस्ति जिह्वा देवानाममृ-
 तस्य नाभिः । वयं नाम प्रव्रवामा घृतेनाऽस्मिन् यज्ञे धार-
 यामा नमोभिः । उप ब्रह्मा शृणवच्छस्यमानं चतुःशृङ्गो-
 ऽवमीद्वौर एतत् । चत्वारि शृङ्गा त्रयो अस्य पादा द्वे
 शीर्षे सप्त हस्तासो अस्य । त्रिधा बद्धो वृषभो रोरवीति
 महो देवो मर्त्याँ आविवेश ” इति शमीमय्यो घृतान्व-

क. समिद्भदादेकैकक्रियायां मन्त्रबहुत्वस्याऽदृष्टार्थत्वप्रसङ्गात् तिसृभिस्तिसृभिरिति समस्त-
 त्रिनियोगाभावादेकैक्यर्चा एकैका समिदाधेया । एवं तिस्रस्तिस्रस्समिधो गार्हपत्ये ।
 एवमेकैकैक्यर्चा एकैकेति दक्षिणाग्न्यादिषु चतुर्ध्वपिष्टेषु समिध आधेयाः । अतश्च
 गार्हपत्ये समिन्त्रयाधानं कृत्वा ततो दक्षिणाग्नौ समिन्त्रयाधानम्, तत आहवनीयादाविति ।
 केचित्तु—प्रथमां समिधं गार्हपत्यादिषु पञ्चस्वाधाय ततो द्वितीयां समिधं, तथैव तृतीयाभि-
 त्येकैकयाऽनुष्ठानमिच्छन्ति । स एवैकैकयानुसमयः ।

1. O. M. reads सूत्रकारेणानुबद्धम्.

१. अग्न आयूंषि पवसे आयुर्वीर्त्रे मिधं चनः । आरे बाधस्व दुच्छु नाम् ॥

P. P. Ac. Gunrātnasuri M.S.

Jin Gun Aaradhak Trust

२. अग्ने पवस्व स्वपा अस्मे वचैस्तुवीर्यम् । तद्वचोष२रयि मयि ॥ (त. सं. १. ६. ६. ३.)

त्कास्तिसृभित्स्रः एकैकस्मिन् आदधाति । आहवनीये वा तिस्रः ॥ ३ ॥

^१न घृतान्वक्ता आश्वत्थ्यः । मूलादारभ्याग्रात् अक्ताः अन्वक्ताः । शमीमयः मन्त्रलिङ्गात् । तिसृभिरिति ऋक्परिज्ञानार्थम् । गार्हपत्ये तिस्र आधाय ^२शमीमयीरितरेष्वपि तिस्रस्तिस्र आदधाति ॥ ३ ॥

एवं नानावृक्षीयाः । “^१प्रेद्धो अग्ने दीदिहि पुरो न” इत्यौदुम्बरीं समिधमादधाति । “^२विधेम ते परमे जन्मन्न” इति वैकङ्कतीम् । “^३तां सवितुर्वरेण्यस्य चित्रा”-मिति शमीमयीम् ॥ ४ ॥

एवमिति वचनान्नानावृक्षीया अपि घृतान्वक्ता जातिभिन्ना अपि तिसृभित्स्र एकैकस्मिन्नाधीयन्ते । ^४पुनस्समिधचनात्प्र^३कृष्टमिन्धनं याः कुर्वन्ति शुष्कास्ता आधीयन्ते ॥ ४ ॥

ततस्तूष्णीमग्निहोत्रं जुहोति ॥ ५ ॥

क. प्रकृतत्वादेव समिधस्तिस्रः पुनस्समिद्धहणमग्निसमिन्धनसमर्थानामेव समिधां अर्थाच्छुष्काणामेवाऽऽधानम्, नाऽऽर्द्राणाम् । शुष्काणामलाभेऽप्येषामेव यज्ञिकाष्ठाणामाधानम् अर्थद्रव्यविरोधेऽर्थो बलवान् (जै. सू. ६. ३. २९.) इति न्यायादिति । अर्थः प्रयोजनम् ।

1. O. Ms. omits न.

2. B. Ms. reads शमीमयः । एवमिति वचनादिनरेष्वपि.

3. ‘घ’ ‘व’ read समिधचनाच्च.

१. प्रेद्धो अग्ने दीदिहि पुरो नोऽजस्रया सूर्यां यविष्ठ । त्वांशश्चन्त उभयन्ति वाजाः ।

(ते. सं. ४-६-५-४.)

२. विधेम ते परमे जन्मन्नग्ने विधेम स्तोमैरवरे सधस्ये ।

यस्माद्योनेरुदारिद्र्यायजे तं प्रत्वे हवी षि जुहुरे समिद्धे ॥

३. तां सवितुर्वरेण्यस्य चित्रामाहं वृणे सुमर्ति विश्वजन्याम् ।

यामस्य कण्वो भदुहत्प्रपीनां वहुसधारां पयसा मर्द्दो गाम् ॥

तूष्णीमग्निहोत्रे पूर्वाहुतिरेव तूष्णीम्, अन्यत्सर्वं मन्त्रवत् । 'सर्वं' कृतूष्णीमित्यन्यत्र वचनादिति । 'विकृतौ चोद्यमानो धर्मः प्रधानार्थो भवतीति । यथा "सप्त ते अग्ने" इति पुनराधेये पूर्वाहुतिरेव, प्रातर्होम-विकारश्च । 'अथवापूर्वमाहुती जुहोती'ति लिङ्गात् । आदित्यायाग्निं गृह्णामीति ऊर्जे त्वेत्यूर्ध्वमित्येवमादि कार्यम् । आग्नेयस्तु होमः; "अग्निः पराभवेति"ति लिङ्गात् । अत आग्नेयहविरित्येव । केचिद-निर्दिष्टदेवताकत्वात् सौर्यं हविरित्येव होमः । इध्मायानादि सर्वं तूष्णी-मित्युपदेशः, बौधायनमतिश्च । अकाम्पत्वाच्च पयसा होमः ॥

क. मृताग्निहोत्रे 'सर्वं तूष्णीं क्रियेत' (आप. श्रौ. ९. ११. ७.) इति सर्वशब्दग्रहणात् इदमवगम्यते—यत्र सर्वशब्दग्रहणं तत्रैव तूष्णीं सर्वानुष्ठानम्, प्रकृते तु तथाऽभावात् अग्निदेवताकायाः प्रथमाहुतेरेव तूष्णीमनुष्ठानम्, अन्यत्सर्वं सप्तरक्रमिति ।

ख. विकृतिसन्निधौ विधीयमानो धर्मः प्राकृतान् धर्मान् बाधेन, विशेषविहितत्वात् । तत्र यावतां बाधेनाऽऽत्मलाभस्स्यात् तावतो बाधेत, न सर्वान् । अतश्च तस्य प्रधानमात्रार्थं त्वेनाप्युपपत्तौ सर्वबाधे प्रमाणाभावः । यथा—पुनराधेयप्रकरणे "सप्त ते अग्ने समिधस्तप्त जिह्वा इत्यग्निहोत्रे जुहोति" (आप. श्रौ. पू. २. ७. १४.) इत्यत्रापि प्रथमाहुतिरेव मन्त्रवती कार्या । एवं प्रातर्होमविकारत्वं चास्या आहुतेः । तदानीमेव 'अथवापूर्वमाहुती जुहोति' इति लिङ्गमुपपद्येत । तथाहि—अस्मिन्नेव प्रकरणे "होतव्यमग्निहोत्रां ३ न होतव्या" ३ मिति सन्देहमुपक्षिप्य "यद्यनुषा जुहुयात् अथवापूर्वमाहुती जुहुयात्, यन्न जुहुयात् अग्निः पराभवेत् तूष्णीमेव होतव्यम्, यथापूर्वमाहुती जुहोति; नाग्निः पराभवति" (तै. ब्रा. १. १. ६.) इत्युक्तम् । अस्यायमर्थः—अस्मिन् कालेऽग्निहोत्रं कर्तव्यं न वेति संशयः । यदि मन्त्रेण होमः क्रियेत तर्हि अहनि क्रियमाणेऽस्मिन् होमे "सूर्यो ज्योतिः" इति प्रातःकालिकहोममन्त्रः प्रसज्येत । ततश्चास्य प्रातर्होमत्वापत्त्या प्रातरुपक्रमे नित्यवैपरीत्यं स्यात् । नित्याग्निहोत्रस्य सायमेवोपक्रमात् । अतोऽयथा-पूर्वत्वम् । यदि तु होम एव न क्रियेत तर्हि आधानजन्याग्नेराहाराभावात् पराभवस्यात् । अतो मन्त्रं विना होमः कर्तव्यः । तदा दोषद्वयमपि परिह्रियेतेति । एवञ्च प्रातर्होम एव मन्त्रपरित्यागे कृते प्रातर्होमत्वं नाभिव्यज्यत इति तूष्णीं होमप्रशंसा सिध्यति । अनेन प्रातर्होमस्यैवायं विकारभूत इति प्रतीयत इति । "आदित्यायाऽग्निं गृह्णामि रात्रिया अहः" इति प्रातः (आप. श्रौ. ६. ९. ६.) इति विहितो जपः, 'ऊर्जं त्वेत्यूर्ध्वं प्रातः' (आप. श्रौ. ६. १०. १०.) इति विहितं लेपमार्जनञ्च प्रातर्होमीयमेव कुर्यादिति । देवता त्वग्निरेव न सूर्यः । अकरणे अग्निपराभवस्यैव श्रवणादिति । अतः सुगाचमनमन्त्रः 'आग्नेयहविः प्रजननं मे अस्तु' (आप. श्रौ. ६. ११. पू.) इत्येव, न सौर्यमिति मन्त्रसन्नमनमिति ।

अपि वा द्वादशगृहीतेन स्रुचं पूरयित्वा प्रजापतिं
मनसा ध्यायन् जुहोति । साऽग्निहोत्रस्य स्थाने भवति ॥ ६ ॥

साङ्गस्य स्थाने पूर्णाहुतिः प्रजापतये स्वाहेति मनसा ॥ ६ ॥

“यास्ते अग्ने घोरास्तनुवस्ताभिरमुं गच्छे”ति यज-
मानो द्वेष्याय प्रहिणोति ताभिरेवैनं नितमयति अरण्येऽ-
नुवाक्या भवन्ति ॥ ७ ॥

इति सप्तदशी कण्डिका

नितमयति निरुच्छ्रासं करोति ॥ ७ ॥

द्वादशगृहीतेन स्रुचं पूरयित्वा^१ “सप्त ते अग्ने समि-
धस्सप्त जिह्वा” इति सप्तवत्या पूर्णाहुतिं जुहोति । हुता-
यां यजमानो वरं दत्वा शिवा जपति । “ये अग्नयो दिवो ये
पृथिव्यास्समागच्छन्तीषमूर्जं दुहानाः । ते अस्मा
अग्नयो द्रविणं दत्वेष्टाः प्रीता आहुतिभाजो भूत्वा यथा
लोकं पुनरस्तं परेत स्वाहा” इति जुहोति ॥ ९ ॥

सप्तवत्येति ज्ञानार्थम् । पूर्णाहुत्यङ्गं शिवाजपान्तमग्न्याधेयम्, हुता-
यामिति तदङ्गत्वेन निर्देशात् ॥ १ ॥

अथ विराट्मैर्यजमान उपतिष्ठते—“अथर्व पितुं मे
गोपायान्नं प्राणेन सम्मितम् । त्वया गुप्ता इषमूर्जं
मदन्तो रायस्पोषेण समिषा मदेम” इत्यन्वाहार्यपचनम् ।
“नर्यं प्रजां मे गोपाय मूलं लोकस्य सन्ततिम् । आत्मनो

१. सप्त ते अग्ने समिधस्सप्त जिह्वास्सप्तव्यासप्तव्याम प्रियाणि ।

हृदयान्निर्मितां तां ते परिददाम्यहम्” इति गार्हपत्यम् ।
 “शस्य पशून् मे गोपाय विश्वरूपं धनं वसु । गृहाणां
 पुष्टिमानन्दं तांस्तैः परिददाम्यहम्” इत्याहवनीयम् ।
 “सप्रथ सभां मे गोपायेन्द्रियं भूतिवर्द्धनम् । विश्वजनस्य
 छायां तान्ते परिददाम्यहम्” इति सभ्यम् । “अहे बुध्निय
 मन्त्रं मे गोपाय श्रियञ्च यशसा सह । अहये बुध्नियाय
 मन्त्रं श्रियं यशः परिददाम्यहम्” इत्यावसथ्यम् । “पञ्च-
 धाऽग्नीन् व्यक्रामद्विराट् सृष्टा प्रजापतेः । ऊर्ध्वा रोहद्रोहिणी
 योनिरग्नेः प्रतिष्ठिति” इति सर्वान् ॥ २ ॥

इत्यष्टादशी कण्डिका

विराट्मेभ्योऽनन्तरम् अधिदेवनोद्धननादि निषसादहोमान्तं राजन्य-
 स्रैवाऽग्निपञ्चत्वे । त्रित्वेऽपि पञ्चधाऽग्नीनित्युपस्थानम्, विराजोऽ-
 मिधानात् । पारशुद्रा अपि विराट्कृमा विकल्पेन लभ्यन्ते मा भूदन-
 र्थकः पाठ इति, समानार्थत्वादिति ॥ २ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

पञ्चमप्रश्ने पञ्चमः पटलः

- क. अनेन मन्त्रेण नाग्रीनां प्रकाशनम्, किन्तु विराट्संज्ञकाया गोदेवतायाः । अतोऽस-
 मवेतत्वात् पञ्चधा इत्येवाऽविकृतो मन्त्रपाठ इति ।
 ख. अत्र विराडुपस्थानार्थं सूत्रकारेण शाखास्तगीया एव मन्त्राः पठिताः, तथाप्यस्मच्छाखाप-
 ठितानामपि मन्त्राणां “नर्यं प्रजां मे गोपायामृतत्वाय जीवसे । जातान् जनिष्यमा-
 श्वामृते सत्ये प्रतिष्ठिताम् ॥ १ ॥ अथर्वं पितुं मे गोपाय रसमन्ननिहायुषे । अदब्बायोऽशी-
 ततनोऽविषन्नः पितुं कृणु ॥ २ ॥ शस्य पशून् मे गोपाय द्विपादो ये चतुष्पदः ।
 अष्टाशकाश्च य इहान्ते ये चैकशका आशुगाः ॥ ३ ॥ सप्रथ सभां मे गोपाय ये च
 सभ्यास्सभासदः । तानिन्द्रियावतः कुरु सर्वमायुरुपासताम् ॥ ४ ॥ अथर्वं पितुं मे गोपाय
 यमृषयस्त्रैविदा विदुः । ऋचस्तामानि यजूंषि सा हि श्रीरमृता सताम् ॥ ५ ॥ इति
 पञ्चानां गार्हपत्यादिषु पञ्चस्यग्निषु विकल्पेन प्राप्तिरस्येव । अन्यथाऽऽधानप्रकरणे
 एषां पाठो व्यर्थस्स्यात् । अर्थाऽप्युपमेयां समान एवेति ।

षष्ठः पटलः

आग्नेयस्याऽष्टाकपालस्य तन्त्रं प्रक्रमयति ॥ १ ॥

निरुप्तं हविरुपसन्नमप्रोक्षितं भवति । अथ सभाया मध्येऽधिदेवनमुद्धृत्याऽवोक्ष्याऽक्षान्युप्याऽक्षेषु हिरण्यं निधाय समूह्य व्यूह्य प्रथयित्वा “निषसाद धृतव्रत” इति मध्येऽधिदेवने राजन्यस्य जुहोति ॥ २ ॥

अप्रोक्षितमिति सिद्धे गुरुकरणान्निर्वापाङ्गमुपसादनम् । अतः “साकं सूर्येणोद्यता” इत्युपसादनान्तं क्रियते । ^१केचिन्निरुप्तं हविरिदं देवानामिति कृते उपसादनान्ते, ^२अकृते वा प्रोक्षणीसंस्कारे ^३उद्धननादेः कालत्रयनिर्देशार्थं गुरुकरणमिति । तदा तु प्रोक्षणादिकर्मैत्येकं पक्षमाश्रित्योच्यते । द्यूतस्थानमधिदेवनम् । उद्धननं खननम् । अवोक्षणमवाङ्मुनेन हस्तेन । अक्षा विभीतकाः । समूहनम् एकीकरणम् । हिरण्यस्योपरि ^३परिष्टाद्ब्रूहनम् । प्रसारणं प्रथनम् यथा अन्योन्यस्योपरि न तिष्ठन्ति । अधिदेवनमध्ये हिरण्ये होमो राजन्यस्यैव ॥ २ ॥

आवसथे परिषदो मध्ये हिरण्यं निधाय मन्त्रवत्या हिरण्ये जुहोति “प्रनूनं ब्रह्मणस्पतिर्मन्त्रं वदत्युक्थ्यम् ।

क. साकमेधपर्वणि “अग्नेयेऽनीकवते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपति साकं सूर्येणोद्यता” (आ. श्रौ. ८. ९. २.) इति विहितेऽनीकवतीनिर्वापे उपसादनान्तमुदयकाल एव क्रियेतेति ।

ख. केचित्तु—“इदं देवानाम् इदमु नस्सह” इति निरुप्तेष्वन्वाप्येति निरुप्तान्वावापानन्तरम्, उपसादनानन्तरं वा प्रोक्षणीसंस्कारात्पूर्वं वा उद्धननादिकं कर्तव्यमित्येतदर्थं गुरुकरणमित्याहुः ।

1. B. Ms. adds अकृते before वा.

2. B. & O. Mss. read उद्धननादिकर्तव्यमिति विहृत्यमाहुः । But it seems the portion commentary of Ramandar has been written by mistake.

3. B. Ms. reads उपरिष्टाद्ब्रूहनम्.

१. निषसाद धृतव्रतो वक्षणः पर्यास्तां साम्राज्याय सुकतुः । (तै. सं. १-८-१५-१).

यस्मिन्निन्द्रो वरुणो मित्रो अर्यमा देवा ओकाः सि च-
क्रिरे” इति ॥ ३ ॥

आवसथो यत्राऽतिथीनां निवासः । परिषत् जनाः आधानप्रेक्षकाः ।
मन्त्रवत्येति ज्ञानार्थमध्वर्युयजमानयोः ॥ ३ ॥^१

“उत नोऽहिर्बुध्नियश्शृणोत्वज एकपात्पृथिवी समुद्रः।
विश्वे देवा ऋतावृधो हुवानाः स्तुता मन्त्रा कविशस्ता
अवन्तु नः” इत्युक्त्वा शतमक्षान् यजमानाय प्रयच्छन्नाह
ब्रीहिभ्यो गां दीव्यताऽहिः सन्तः परूंषि विशसतेति ॥ ४ ॥

सम्प्रैषवत्कुर्वन्ति ॥ ५ ॥

इत्येकोनविंशी कण्डिका

परूंषि पर्वाणि । विशसत विभजत । अर्हिसन्तः कितवाः । पर्वाणि
परिगृह्णन्तु—ममेदं तवेदमिति ॥ ५ ॥

कृतं यजमानो विजिनाति ॥ १ ॥

तथा क्रियते यथाङ्गानि विजिनाति कृतेन येन यजमानः ।

तथा यज्जयन्ति तदन्नं संस्कृत्य सभासभ्य उपहरति ॥
आवसथे भुञ्जते ॥ २ ॥

तथा च क्रीत्वा ब्रीहीन् ब्रीह्योदनः सभासभ्य उपहर्तव्यः । उद्धननादि
भोजनान्तं सभ्यावसथाङ्गम् “यत्सभायां विजयन्ते” “यदावसथेऽ-
न्नं हरन्ति” इति लिङ्गात् ॥

क. कृतम्, त्रेता, द्वापरः, कलिरिति द्यूतस्य चत्वारः प्रकाराः । तत्राक्षनिवापानन्तरं तेषु
चतुर्धा विभज्यमानेषु यत्र सर्वे भागास्तमाः तत् कृतमित्युच्यते । यत्र त्रयोऽवशिष्यन्ते
सा त्रेता । यत्र द्वौस द्वापरः । यत्रैकः स कलिः । तत्र प्रथमं पर्वं गृहीत्वा जितवानस्मंति
यजमानस्तत्पणभूतां गां गृहीत्वा ताञ्च वित्रीय तल्लुब्धैर्ब्रीहिभिस्तण्डुलनिष्पादनद्वारा
आंदनं सम्पाद्याऽऽधानप्रेक्षकेभ्यस्सभासभ्य उपहरेदिति ।

1. An. Ms. adds. ब्रीहिभ्यो गां दीव्यताऽर्हिसन्तः परूंषि विशसतेति सम्प्रैषमाहाक्षान्यजमानाय
प्रयच्छन् ।

P. P. An. Gunratnasuri M.S.

Jin Gun Aaradhak Trust

कृत्तिसामनसीभ्यामग्नीन् यजमान उपतिष्ठते 'कल्पेतां
द्यावापृथिवी', 'ये ऽग्नयस्समनस' इति ॥ ३ ॥

१अग्नित्रित्वे उपसादनान्ते १कृत्तिसामनसीभ्यामुपस्थानम् । सर्वत्र
नामधेयोपदेशो २मन्त्रपरिज्ञानार्थम् । ३वासन्तिकावृतू, ग्रैष्मावृतू इति
यथर्तु सन्नामो मन्त्रस्य, हिरण्यकेशिमनात् । ४इष्टिर्विद्युदादिपरितोषणा-
न्ता । आहवनीयस्त्वाश्वपदिक एव, अग्निसंस्कारस्याऽपरिसमाप्तत्वात् ॥ ३ ॥

१प्रोक्षादि कर्म प्रतिपद्यते ॥ ४ ॥

आग्नेयस्य दक्षिणाकाले दक्षिणा ददाति ॥ ५ ॥

अग्न्याधेयस्य दक्षिणा आग्नेयस्य दक्षिणाकाले दीयन्ते । १तस्मान्ना-
न्वाहार्यधर्मो दक्षिणानाम् । न वाऽऽग्नेयस्यान्वाहार्यः । ताभिरेव परिक्रय-
सिद्धेः, समानकालत्वात् । यथा गृहस्थनिमित्तः प्रदीपः कृतः पुत्राणामपि ,

क. "कल्पेतां द्यावापृथिवी" (तै. सं. ४-४-११-१.) इति कृत्तिः । "येऽग्नयस्समनसः"

(तै. सं. ४-४-११-१.) इतिसामनसी ।

ख. यद्यपि "ये ऽग्नयः" इति मन्त्रे 'वासन्तिकावृतू' इत्येव पठितम्, तथापि यस्मिन्तौ
अग्न्याधानं क्रियते तदनुबोधकः शब्दोऽत्र प्रयोक्तव्यः—वासन्तिकावृतू, ग्रैष्मावृतू,
शैशिरावृतू इत्यादिः । हिरण्यकेशिना "कल्पेतां द्यावापृथिवी ये ऽग्नयः" इति यथर्तु
कृत्तिसामनसीभ्यामग्नीनुपतिष्ठते' (स. श्रौ. ३. ९. ९.) इति यथर्तु सन्नामस्य विधाना-
दिति ।

ग. परिनोषणं ब्राह्मणतर्पणम् । अत्राहवनीयो गौण एवाऽश्वपदादावाहितोऽग्निर्प्राह्यः । अद्य-
यावन्मुह्यहावनीयत्वापादाकानां संस्काराणामपरिसमाप्तत्वात् । तेषामिष्टयन्त एव समाप्तेः ।

घ. अग्न्याधेयदक्षिणाया एवाग्नेयदक्षिणाकाले देयत्वविधानात् तस्या ऐष्टिकत्वाभावेन
न तत्रैष्टिकान्वाहार्यधर्मप्राप्तिः । न वाग्नेयार्थं पृथगन्वाहार्यदक्षिणा । आधानदक्षिणयै-
वाग्नेयस्यापि प्रसङ्गादुपकारसिद्धेः । यत्र त्वङ्गानामपि पृथक्प्रयोगो विधीयते तत्र पृथग्द-
क्षिणा भवति । दक्षिणायाः प्रयोगाङ्गत्वात् तस्याः प्रयोगान्तरेऽनुपकारकत्वात् । यथा-
अन्वारम्भणीयायां वैमृषेष्ठौ च पूर्णिमासाङ्गभूतायां पृथक् प्रयोगानुष्ठाने दक्षिणान्नानम्
"मिथुनौ गात्रौ दक्षिणा" इति अन्वारम्भणीयायाम् (आप. श्रौ. ९. २३. ४.) सप्तदश
सामिधेनीको यथाश्रद्धदक्षिणः (आप. श्रौ. ३. १४. ४.) इति वैमृषे ।

1. O. M. & B. Mss. read अतोऽग्नित्रित्वे.

2. B. Ms. reads ऋक्सिज्ञानार्थं for मन्त्रपरिज्ञानार्थम्.

3. All Mss. read प्रोक्षादि.

यद्यनाढ्योऽग्नीनादधीत काममेवैकां गां दद्यात् सा
गवां प्रत्याम्नायो भवतीति विज्ञायते ॥ १७ ॥

अनाढ्यः यस्य नास्ति दक्षिणासम्पत् । काममेवेति वचनात् प्राकृता-
स्वनदुद्धेन्वादिष्वेका दीयते, अन्या वा । सा च गवामेव स्थाने भवति । न
रथादीनन्यजातीयान्निवर्तयति, नाप्यङ्गदक्षिणाः, अतुल्यकालत्वात् ॥ १७ ॥

सिद्धमिष्टिस्सन्तिष्ठते ॥ १८ ॥

इति विंशी कण्डिका

सिद्धमिष्टिरिति यत्र वचनं तत्र कपालविमोचनान्ता संस्था । न
शङ्क्यन्ताद्याः खण्डसंस्थाः ॥ १८ ॥

पवमानहवींषि सद्यो^१ निर्वपेत् ॥ १ ॥

सद्यः समानेऽहनि यस्मिन्नेवाऽऽधानम् ॥ १ ॥

द्वादशाहे द्व्यहे त्र्यहे चतुरहेऽर्धमासे मास्यृतौ संव-
त्सरे वा ॥ २ ॥

आधानाद्वादश एवाऽहनि पवमानहवींषि । एवमुत्तरत्रापि ।
द्वादश्यां पुरस्तादित्यत्र पुरस्ताद्वचनात् । केचिद्द्वादशाहे गत इति
सर्वत्राऽऽगृह्णन्ति । तेषां तु त्रयोदशेऽहनि ॥ २ ॥

न सोमेनाऽयक्ष्यमाणः पुरा संवत्सरान्निर्वपेत् ॥ ३ ॥

सोमेन यक्ष्यमाणस्सर्वकर्मभ्यः^क पूर्वम् ॥ ३ ॥

निर्वपेदित्येके ॥ ४ ॥

यदि निर्वपेदग्नये पवमानायाऽग्नये पावकायाऽग्नये
शुचय इति तिस्र आज्याहुतीस्सोमदेवताभ्यो वा हुत्वा
निर्वपेत् ॥

क. सर्वकर्मभ्यः पूर्वमिति सोमपूर्वकाधानमुच्यते ।

१. क Ms reads अनुनिर्वपेत्

क यदापि सोमदेवताभ्यस्तदाप्याज्याहुतीः ॥ ५ ॥

समानतन्त्राणि नानातन्त्राणि वाऽऽग्नेयेन वा समान-
तन्त्राणि ॥ ६ ॥

आग्नेयेन समानतन्त्रेष्वपि हुत्वैवारम्भः । 'अग्नये पवमानाय स्वाहा' । एवं पावकशुच्योः । सोमदेवताभ्योऽपि तिसृभ्य एव, यासामा-
वाहनम् । 'इन्द्राय वसुमते स्वाहा' इति । एवमुत्तरे समानतन्त्राणि
त्रीण्यपि । तदा चाविभक्तं शतमानं दीयते । नानातन्त्राणि वा, 'एकं
निरुप्य उत्तरे समस्ये'दिति वचनात्, तदाऽपि विभागेन शतमानं दानम् ।
आग्नेयेन 'समानतन्त्रेषु न पवमानदक्षिणाः, अग्न्याधेयदक्षिणाभि-
र्थस्य सिद्धत्वात् ॥

यं कामयेत पापीयान् स्यादिति तस्यैकमेकमेतानि
हवींषि निर्वपेत् । न वसीयान्न पापीयानिति तस्य साकं
सर्वाणि । यं कामयेतोत्तरं वसीयान् श्रेयान् स्यादिति
तस्याऽग्नये पवमानाय निरुप्य पावकशुचिभ्यां समानव-
हिंषी निर्वपेत् ॥ शतमानं हिरण्यं दक्षिणा ॥ ७ ॥

पापीयान् स्यादित्येकैकं नानातन्त्रप्रतिषेधः । उत्तरौ नित्यौ, न
काम्यौ ॥ ७ ॥

पूर्वयोर्हविषोर्द्वे त्रिंशन्माने उत्तरस्मिंश्चत्वारिंशन्मा-
नम् ॥ ८ ॥

नानातन्त्रेषु पूर्वयोर्हविषोर्विभागेन शतमानदानम् ॥

येन हिरण्यं^२ मिमते तेन मीत्वा ददाति ॥ ९ ॥

क. यदा पक्षान्तरावलम्बेन सोमदेवताभ्यो हूयते तदानीमपि तिस्र एवाध्याहुतीस्सवनत्रय-
देवताभ्यो जुहुयादित्यर्थः ।

1. B. Ms reads समानतन्त्रेण for समानतन्त्रेषु.

2. क reads मिमीते

सिद्धमिष्टिस्सन्तिष्ठते ॥ १० ॥

० इत्येकविंशी कण्डिका

^कआद्यं मानं गुञ्जम् । केचित् वटबीजम् ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

पञ्चमप्रश्ने षष्ठः पटलः

सप्तमः पटलः

ऐन्द्राग्नमेकादशकपालमनुनिर्वपत्यादित्यं च घृते
चरुम् ॥ १ ॥

सप्तदश सामिधेन्यः ॥ २ ॥

यस्मिन्नहनि पवमानहवींषि तस्मिन्नेवाहन्यैन्द्राग्नादीनि । ^खइष्टयु-
त्कर्षपक्षे ^१फलवतामग्निहोत्रादीनामुत्कर्षः, असमासत्वादन्याधेयस्य ।
आग्रयणं ^२तु चतुश्शरावो लौकिके । उपदेशः कुर्वन्त्यग्निहोत्रादीनि
बोधायनमतात् । केचित्पवमानहविषामुत्कर्षे ऐन्द्राग्नादीनि तदहरेव

क. प्रथमतो येन हिरण्यं मिमीते तदाद्यमानसाधनं गुञ्जा, वटबीजमिति केचिद्वदन्ति ।

ख. पवमानहविषां द्वादशाहदिषु करणपक्षेऽग्निहोत्रादीनामप्याहवनीयाद्यग्निसाध्यानामुत्कर्षः
कर्तव्यः । पवमानेष्टीनामाधानाङ्गत्वात् पवमानेष्टयनन्तरमेव साङ्गाधानसमाप्तेः । साङ्गादे-
वाधानादाहवनीयाद्युत्पत्तिश्रवणात् । इदञ्च बार्तिककारकुमारिलमते । यदा शबरस्वामि-
तानुसारेण पवमानहविषामाधानवत् साक्षादेवाग्न्यर्थत्वम्, तदाप्युत्कर्ष एव, तानि विना
अग्न्युत्पत्तिरभावादिति । तन्मध्यकालपतितः आग्रयणचतुश्शरावस्तु वैकल्पिकः, अपिवा
'नवानां चतुश्शरावमोदनं पक्त्वा' (आप. श्रौ. ६-३०-१७) इति विहितोऽवश्यानुष्ठे-
यत्वेनोत्कर्षायोगात् स्वकाल एव लौकिकेऽग्नौ कर्तव्य इति ।

उपदेशमतं तु—पवमानेष्टीनामुत्पन्नाग्नि संस्कारकत्वमेव । अत आधानानन्तरमेव चाहिता-
ग्नित्वसिद्धेः तदधिकारिकाणामग्निहोत्रादीनामिष्टयुत्कर्षपक्षेऽप्यनुष्ठानं भवत्येवेति ।

1. 'घ' reads इष्टयुत्कर्षे फलवताम्

2P. B. Man reads आग्नेयस्तु चतुश्शरावः and B² Omits आग्नेयः. Aaradhak Trust

कुर्वन्ति । यजुरुत्पूतेन घृतेन श्रपणं चरोः, "पवित्रवत्याज्ये 'अकर्णा-
नावपति' इत्यस्य चरुषु दर्शनात् ॥ १, २ ॥

चतुर्धाकरणकाल आदित्यं ब्रह्मणे परिहरति ॥

अचतुर्धाकृतो ब्रह्मणे दीयते आदित्यः ॥ ३ ॥

तं चत्वार आर्षेयाः प्राश्नन्ति ॥ ४ ॥

पुनरार्षेयग्रहणान्त एव कर्तारो नियम्यन्ते । अन्यत्र तत्पुत्राद-
योऽपि ॥ ४ ॥

**प्राशितवद्ध्यस्समानं वरं ददाति । धेन्वनडुहोर्दानमेके
समामनन्ति । सिद्धमिष्टिस्सन्तिष्ठते ॥ ५ ॥**

**समानो वर एवेष्टिदक्षिणा । ऐन्द्राग्नस्य मुख्यत्वादामावास्यं
तन्त्रम्, अन्यत्र तु पौर्णमासतन्त्रमेव ॥ ५ ॥**

क. "देवो वस्मवितोऽपुनात्वच्छिद्रेण पवित्रेण वसोऽसूर्यस्य रश्मिभिः" इति यजुषा ऋतु-
त्पूय तत्र श्रपणं कर्तव्यम् । मैत्राबार्हस्पत्येष्टौ राजसूयाङ्गभूतायां पवित्रवत्याज्येऽकर्णानावपति
(आ. श्रौ. १८-११-१८) इति दर्शनात् । अयमाशयः—अस्ति राजसूये मैत्राबार्ह-
स्पत्येष्टिः । तत्र निर्वापावहननानन्तरं खण्डितानखण्डितांश्च तण्डुलान् पृथग्विविच्य
खण्डितैस्तण्डुलैः बृहस्पतये पयसि चरुं निर्धेपेत् । येऽखण्डितास्तैर्मित्रायाऽऽज्ये चरुं निर्धे-
पेत् । "मैत्राबार्हस्पत्यं भवति कर्णाश्चाकर्णाश्च तण्डुलान् विचिनुयात्, ये कर्णास्स पयसि
बार्हस्पत्यो येऽकर्णास्स आज्ये मैत्रः" (तै. सं. १-८-८) इति ब्राह्मणवाक्यम् । तत्र पवित्र-
वत्याज्येऽकर्णानावपतः इति श्रुतम् । उत्पवनार्थं पवित्रविशिष्टं आज्येऽखण्डितान् तण्डुलान्
श्रपणार्थं प्रक्षिपतीत्यर्थः । तत्र पवित्रविशिष्टत्वमाज्यस्य तदैवोपपद्येत यथाज्यस्योत्पवन
क्रियेत । एवं कृष्णलचरावपि तानि पवित्रवत्याज्ये आवपति (आप. श्रौ. १९-२१-३)
इति श्रपणाधिकरणस्याज्यस्य पवित्रत्वं श्रुतम् । एतेनावगम्यते—श्रपणाधिकरणभूतेषु
दध्याज्यपयस्वपि उत्पवनं कर्तव्यमिति । (See commentary also of रुद्रदत्त
on the Sutra (आप. श्रौ. १-१४-४))

ख. चतुर्धाकरणप्रयाम्नायतयैव परिहरणविधानात् चतुर्धाकरणं विनैव ब्रह्मणे परिहरेदिति ।
ग. अत्र ऐन्द्राग्नम्, आदित्यमिति चरुद्वयं वर्तते । तत्रामावास्यैन्द्राग्नविकृतिभूतमैन्द्राग्नम् ।
आदित्यचरुस्तु—आग्नेयविकृतिः । आग्नेयस्तूभयत्राऽमावास्यायां पौर्णमास्याञ्च पठित
इत्यादित्यस्याप्युभयविकृतित्वं विकल्पेन प्राप्तुं शक्यते, तथापि प्राथम्यात् पौर्णमासयाग
विकृतित्वमेव युक्तम् । एवञ्चैन्द्राग्नस्य दर्शविकृतित्वम्, आदित्यस्य पौर्णमासविकृति-
त्वमित्युभयोर्विरोधे समानतन्त्रेणोभयोरनुष्ठाने कस्य धर्मा अनुष्ठेया इति सन्देहे 'मुख्य-
वा पूर्वोदनाहोकावत्' इति पूर्वमीमांसाया द्वादशिकन्यायेन (पू. मी. १२-२-८) प्रथम-
श्रुतैन्द्राग्नधर्मा एवानुष्ठेया इति दार्शिकधर्माणामेवानुष्ठानम् । स्थळान्तरे तु आग्नेयविकृ-
तीनां पूर्वोक्तन्यायेन पौर्णमासीधर्मा एवेति ।

आगनावैष्णवमेकादशकपालमनुनिर्वपत्यग्नीषोमीय-
मेकादशकपालं विष्णवे शिपिविष्टाय व्युद्धौ घृते चरुम् ॥
सिद्धमिष्टिस्सन्तिष्ठते ॥ ६ ॥

व्युद्धिः त्रिकाण्डः 'अन्वाहार्यो दक्षिणा ॥ ६ ॥

आदित्यं घृते चरुं सप्तदशसामिधेनीकं धेनुदक्षिणं
सर्वेषामनुनिर्वाण्याणां स्थाने वाजसनेयिनस्समामनन्ति ॥
सिद्धमिष्टिस्सन्तिष्ठते ॥ ७ ॥

आदित्यस्यापि त एव कालाः सद्यआदयः । तत्स्थानापत्तेः ।
नास्य परिहरणम्, पुनस्सामिधेनीविधानात् । अथ याज्यानुवाक्याः-
'“अग्निर्मूर्धा” “भुवो यज्ञस्य” इत्याग्नेयस्य । “अग्न आयूंषि
पवसे” इति षट् पवमानहविषाम् । “इन्द्राग्नी रोचना दिवः,” “श्रथ-
द्वृत्रम्” इत्यैन्द्राग्नस्य । “अदितिर्न उरुष्यतु” “महीमूषु मातरम्”

1. B. Ms adds अथ before अन्वाहार्यो दक्षिणा.

१. अग्निर्मूर्धा दिवः ककुत्पतिः पृथिव्या अयम् । अथा २रेतां २सि जिन्वति । (तै. सं. ४-४-४-१).

२. भुवो यज्ञस्य रजसश्च नेता यत्रानियुद्धिस्वचसे शिवाभिः । दिवि मूर्धनं दक्षिणे सुवर्षाजिह्वामग्ने
चक्षुषे हव्यवाहम् ॥ (तै. सं. ४-४-४-१)

३. अग्न आयू २ षि पवस आयुवोर्जमिषश्च नः । आरे वाधस्य दुच्छुनाम् ॥

अग्ने पवस्व स्वपा अस्मे वर्चस्सुवीर्यम् । दधत्तोष २रयि मयि ॥

अग्ने पावक रोचिषा मन्द्रया देव जिह्वया । आ देवान् वक्षि यक्षि च ॥

स नः पावक दीदिवोऽग्ने देवा २इहावह । उप यज्ञ २हविश्च नः ॥

अग्निश्शुषिततमश्शुषिर्विप्रश्शुचिः कविः । शुची रोचेत आहुतः ॥

उदग्ने शुचयस्तव शुक्रा आजन्त ईरते । तव ज्योती २व्यर्चयः ॥ (तै. सं. १-३-१४-८)

४. इन्द्राग्नी रोचना दिवः परि वाजेषु भूषयः । तद्वाग्नेति प्रवीर्यम् ॥

५. श्रथद्वृत्रमुत मनोति द्वात्रिंशो यो अग्नी सधुरी परयाति । इरज्यन्ता वग्नयस्य भोस्सहस्रमा
सहसा वाजयन्ता ॥ (तै. सं. ४-२-११-१)

६. अदितिर्न उरुष्यत इति शर्म यच्छतु । अदितिः पारव २ हसः ॥ (तै. सं. १-५-११-५)

७. महीमूषु मातर २ सुवर्षाणां मृतस्य मत्नीमवसे हुवेम । तुविक्षत्रामजरन्ती मुरुची २ सुशर्माणमदिति २
सुप्रणीतिम् ॥ (तै. सं. १-५-११-५)

इत्यादित्यस्य । “अग्नाविष्णू, ‘अग्नाविष्णू” “‘अग्नीषोमा सवेदसा”
 “‘युवमेतानि,” “‘प्रतत्ते अद्य,” “‘किमित्ते विष्णो” इति त्रिह्र-
 विषः ॥ ७ ॥

अग्निहोत्रमारप्स्यमानो दशहोतारं मनसानुद्भुत्याह-
 वनीये सग्रहं हुत्वाऽथ सायमग्निहोत्रं जुहोति ॥ ८ ॥

अग्निहोत्रमारप्स्ये तेन यावज्जीवं होष्यामि जीर्णो वा विरमणं
 करिष्ये इति सङ्कल्पः । स्वर्गकामं मीमांसकाः, अवन्धनात्कामस्य । न
 काम इत्युपदेशः । यत्रापि बन्धः, तत्राप्यकामहतस्य सुखशोः प्रति-

क. विधिवान्कये फलाश्रवणादश्रुतफलकेषु विश्वजिन्यायेन स्वर्गस्यैव फलत्वेन कल्पनौचि-
 त्यादिति मीमांसकसिद्धान्तादिति ।

ख. सूत्रकारेण फलस्यानुक्तत्वात् नास्त्येव फलम् । एवञ्च नित्यत्वं सिध्यतीति । मीमांसका-
 स्तु “अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकामः” इति वाक्यमुदाहृत्य, अत्र फलस्यश्रवणात् स्वर्गाधि-
 त्वम् । “यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति” इति यावज्जीवश्रुतिबलाच्च नित्यत्वम् । अतश्चोभ-
 यरूपत्वमग्निहोत्रस्येति वदन्ति ।

1. O. Ms. reads करिष्यामीति सङ्कल्पः, see आप०पि० also.

१. अग्नाविष्णू महि तद्वा महित्वं वीतं घृतस्य गुह्यानि नाम । दमे दमे सप्तारत्ना दधाना प्रति वां जिह्वा
 घृतमाचरण्येत् ॥

२. अग्नाविष्णू महि धाम प्रियं वां वीथो घृतस्य गुह्या जुषाणा । दमे दमे सुष्टुतीर्वाधाना प्रति वां जिह्वा
 घृतमुचरण्येत् ॥ (तै. सं. १-८-१२.)

३. अग्नीषोमा सवेदसा सद्गती बनतं गिरः । सन्देवत्रा बभूवधुः ॥ (तै. सं. २-३-१४.)

४. युवमेतानि दिवि रोचनान्यग्निश्च सोम सकतू अवत्तम् । युवश्च सिन्धुश्च रमिशस्तेरवद्यादग्नीषोमाचमुषतं
 गृभीतान् ॥

५. प्रतत्ते अद्य शिपिविष्ट नामार्यश्शस्त्रमि बयुनानि विद्वान् । तं त्वा गृणामि तव समतवीयान् क्षयन्तमस्य
 रजसः पराके ॥ (तै. सं. २-२-६८.)

६. किमित्ते विष्णो परिचर्यं भूतप्रवद्वक्षे शिपिविष्टो अस्मि । मा श्रौं अस्मदपगूह एतद्यदन्यरूपरसमिधे
 बभूव ॥ (तै. सं. २-२-६८.)

आश्वलायनस्त्वत्रान्या अन्या एवर्चो याज्यापुरोडाशकारयेनोक्तान् । See आश्व. सू. २-१

विध्यते फलम् । 'व्यासमताच्च । 'आपासुपस्पर्शनं 'होष्यन्नप उपस्पृशेत्'
इति होमे पुनर्विधानात् । अन्येषु च क्रतुषु यक्ष्यमाणो वा इष्टा वा

क. 'युक्तः कर्मफलं त्यक्त्वा' (भ. गी. १-१२) 'त्यक्त्वा कर्मफलसङ्गम्' (भ. गी. ४-२०)
'कामात्मता न प्रशस्ता' इत्यादिव्यासवचनैर्मुमुक्षोः फलेच्छात्यागपूर्वकमेव कर्मानुष्ठाना-
वगमादिति । अत्रेदं विचारणीयम्-कर्मणां फलानभिसन्धिपूर्वकमनुष्ठितानां चित्तशुद्धि-
सम्पादनद्वारैव मोक्षोपयोगित्वम् ? उत ब्रह्मज्ञानवत् साक्षादेव मोक्षसाधनता ? ततश्च
ज्ञानकर्मसमुच्चयपक्ष एव श्रेयानिति । अत्र ज्ञानकर्मसमुच्चयपक्षपातिन एव याज्ञिका इति
प्रतीयते स्पष्टम् । एतदुपपन्नमायाऽत्रत्यो रामाण्डारग्रन्थसन्दर्भस्तथैवोद्ध्रियते- "ननु "न
कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः " "नास्त्यकृतः कृतेन " इत्यादिभि
बहुभिः श्रुतिस्मृतिवचनैः कर्मणो मोक्षसाधनत्वं प्रतिविध्यते । "तमेव विदित्वाऽतिमृत्यु-
मेति ब्रह्मवित् ब्रह्मैव भवति" "तमेवं विद्वानमृत इह भवति" इत्यादिभिः ज्ञानस्य साध-
नत्वमवगम्यते । तथाच "तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसा
ऽनाशकेन " "अविद्यया मृत्युं तांत्वा विद्ययाऽमृतमश्नुते" इत्यादिभिः कर्मणो विद्यायाश्च
फलभेदो दृश्यते । अतो न समुचिते ज्ञानकर्मणी साधनं मोक्षस्य । नैतत्सारम् ; श्रुतिस्मृ-
तिनियन्त्रणामसहमानानां स्वैराचारसमुत्सुकानां वैदिकगर्भतया वेदवाक्यानि अयया-
तथमुदाहरतां परलोकभयरहितानामिदं मतम् । तथाहि-यत्तावत् कर्मणो मोक्षसाधनत्व-
प्रतिषेधकानि वाक्यानि तानि केवलकर्मविषयाणि, विद्यासहितस्यैव वीर्यवत्तरत्वात् ।
"यदेव वीर्या करोति तदेव वीर्यवत्तरम्" इति श्रुतेः । "यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवाः, ते
ह नाकं महिमानससचन्ते, एष त्वेव साधु कर्म कारयति यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषति "
इत्यादिभिश्च कर्मणस्साधनत्वावगतेः । "हिरण्यश्शकुनिर्ब्रह्मनाम । येन सूर्यस्तपति तेज-
सेद्धः, पिता पुत्रेण पितृमान् योनियोनौ, नावेदविन्मनुते तं बृहन्तं, सर्वानृभुमात्मान्
साम्पराये" इति ब्रह्म प्रशस्य ब्रह्मणस्सायुज्यं सलोकातां यन्ति य एतदुपयन्ति ओमिति"
विश्वसृजामयनस्य ब्रह्मप्राप्तिसाधनत्वदर्शनाच्च । तस्यैवात्मा पदविस्तं विदित्वा, न कर्मणा
लिप्यते पापकेन" इति च प्रत्युत विद्यायाः भगवतोक्ताविद्याकार्यत्वं गम्यते । अतो यथा वा एष
रथोऽन्यतरेण चक्रेण न वर्तते यथा ह वा पक्षी पक्षेणैकेन एवं वा विद्याकर्मणो पुरुषस्य"
इति ताण्ड्यायनिश्रुत्या परस्परव्यावातपरिहाराय च समुचिते एवं विद्याकर्मणी । स्मृति-
रपि-इयाजं सोऽपि च बहन् यज्ञान् ज्ञानव्यपाश्रयः । ब्रह्मविद्यामधिष्ठाय तर्तुं विद्यामविद्यया
इति । तथा च भगवतोक्तं मतान्तराण्युपन्यस्य 'कर्तव्यानीति मे पार्थ निश्चितं मतमुत्त-
मम्' इति । अयमर्थः तर्करपि कर्कशतां प्रापितोऽस्माभिस्तत्र तत्रेत्यलमतिविस्तरेण
इति ॥

ख. सङ्कल्पानन्तरं 'तदिदं सर्वयज्ञेषूपस्पर्शनं भवति' (आप. श्रौ. ४-१-७) इति विहितं
"विद्युदसि" इति अपासुपस्पर्शनमग्निहोत्रसङ्कल्पानन्तरं न कर्तव्यम् । तत्र 'विद्युदसि
विद्य मे पाप्मानमृतासत्यमुपैमीति होष्यन्नप उपस्पृश्य' (आप. श्रौ. ६-९-३.) इति
विशिष्य विधानात् । इतरक्रतुषु तु आद्यन्तेयोरिति ।

इत्याद्यन्तयोः। तस्मिन्नेवाऽऽश्वपदिके दशहोता सग्रहो मनसा हूयते।
 अमावास्याधाने नक्षत्राधाने च यत्र सम्भवोऽजस्राणाम्। सोमाधानेऽ
 प्यमावास्यायां कृते यत्र नाऽजस्राः पूर्यन्ते, तत्र तस्मिन्नेवाश्वपदिके
 दशहोताऽग्निहोत्रहोमश्च। उपदेशो मनसा होता ग्रह उपांशु। अन्ये
 तु मनसा ग्रहमुक्त्वा पुनर्होतॄणां ग्रहाणाञ्चोपांशु कुर्वन्ति ॥ ८ ॥

व्याहृतीभिरुपसादयेत् ॥ ९ ॥

“उपप्रेतप्रत्याम्नायो व्याहृतिभिरुपसादनं सायंहोम एव ॥ ९ ॥

“संवत्सरे पर्यागत एताभिरेवोपसादयेत् ॥ १० ॥

संवत्सरे परिपूर्णोऽपि सायंहोम एव। उपदेशो होमद्वयेऽपि ॥ १० ॥

क. “चित्तिः स्तुक्, चित्तमाज्यम्, वाग्वेदिः, आधीतं बर्हिः, केतो अग्निः, विज्ञातमग्निः,
 वाक्पतिर्होता, मन उपवक्ता, प्राणो हविः, सामाध्वर्युः” इति दशहोता। “वाचस्पते
 विधे नामन्, विधेम ते नाम विधेस्त्वमस्माकं नाम, वाचस्पतिस्सोमं पिबतु, आस्मासु
 नृमणं धात्स्वाहा (तै. आ. ३-२) इति ग्रहाः।

ख. पवमानहवींषि अनुनिर्वाप्याप्यैन्द्राग्नादीनि च परिसमाप्य तानग्नीन् अनिर्वाप्य तथैव
 द्वादशरत्नपर्यन्तं धारयेत्। तदिदमजस्रधारणव्रतं व्यन्तरिते सूत्रे सूत्रकारो विधास्यति।
 यदाऽप्रावास्यायामाधानं क्रियते, यदा वा तेषु तेषु नक्षत्रेष्वामाधानौपयिकेषु आधानं क्रियते,
 तत्रोभयस्मिन् पक्षेऽजस्रधारणं सम्भवति। अग्रिमपूर्णिमायामेव दशपूर्णिमासारम्भात्।
 अतस्तदाऽजस्रधृतेऽश्वपादाहित एवाऽऽहवनये दशहोत्रादिकम्। न तदर्थं पृथक्प्रणयनम्।
 एवं सोमपूर्वाधानमपि अमावास्यायां यदा क्रियते, तदाऽप्येवमेव कर्तव्यम्। परन्तु तत्र
 सोमसमाप्यनन्तरं क्रियमाणोदवसानीयेष्टयर्थं पृथक् प्राजहितस्यारणिसमारोपणं कृत्वा
 ततो मथित्वा तत्रोदवसानीयेष्टिः कर्तव्येति। पूर्णिमास्याधाने तु नेदम्। तत्र सर्वं सद्य-
 स्कालमिति विधानात् इति। See आप. श्रौ. १३-२४-३ for उदवसानीया। See
 आप. श्रौ. for प्राजहित

ग. See आप. श्रौ. ६. ८. ११ for उपप्रेत।

घ. श्रुतिवाक्यस्यैवानुकरणमिदम् (See तै. सं. १, ६, १०,)

द्वादशाहमजस्त्रेष्वग्निषु यजमानः स्वयमग्निहोत्रं
जुहुयादप्रवसन्नहतं वासो विभर्ति ॥ ११ ॥

इति द्वाविंशी कण्डिका

अजस्त्रा नित्यधारणाः, आश्वलायनस्याऽऽधानात् द्वादशरात्रमज-
स्त्रास्सर्वत्र^क । नाजस्त्रेषु धृष्टयादानाभिमन्त्रणबोधनानि विहरणार्थत्वात् ।
यजमानस्वयमिति वचनादेधोदकान्यपि स्वयमेवाहरति । अन्यत्र
वसतिः प्रवासः । हुत्वा नान्यत्र वसतिं कुर्यात्^ल । अहतमनिवसितम्,
तद्धोमे विभर्ति ॥ १० ॥

यां प्रथमामग्निहोत्राय दोग्धि तां दक्षिणां ददाति ॥ १ ॥

या प्रथमा दुह्यते अग्निहोत्रहोमार्थं सा दीयते ॥ १ ॥

अथैकेषाम्—अग्नीनाधाय हस्ताववनिज्य संवत्सरमग्नि-
होत्रं हुत्वाऽथ दर्शपूर्णमासावारभते ताभ्यां संवत्सरमिष्ट्वा
सोमेन पशुना वा यजेत तत ऊर्ध्वमन्यानि कर्माणि कुरुते ॥

यो होमं करिष्यति स हस्ताववनिज्य तूष्णीम् । केचित् 'विबुदसि'
इति । अग्निहोत्रमेव संवत्सरं नान्यत् फलवदिति । पूर्वप्रवृत्तत्वात्
पिण्डपितृयज्ञः क्रियते । आग्रयणं^ख स्तम्बभक्षणेन वा, यवाग्वा वा ।
दर्शपूर्णमासौ नवैः । उत्तरत्र सोमस्य पशोर्वा नित्यस्यैव प्रवृत्तिः
ततः फलवतामाग्रयणादीनाम् ॥ २ ॥

क. आश्वलायनमते पौर्णमास्याममावास्यायाञ्चोभयत्राजस्त्रधारणम् । तस्याविशेषेणैव श्रवणा-
दिति । See आप. श्रौ. ६. १. १; २ for धृष्टयादान, अभिमन्त्रण and बोधन ।
आधानात् द्वादशरात्रमजस्त्राः' इत्यविशेषेणाऽजस्त्रधारणविधानात् सर्वदा द्वादश
पर्यन्तं यजमान एवाग्निहोत्रं जुहुयादिति ।

ख. See आप. श्रौ. ६-३०-१४-१५ for स्तम्बभक्षण and यवाग्वा ei आग्रयणा-
नुकल्प ।

ग. See आप. श्रौ. ६-३०-१३ for दर्शपूर्णमास ।

१. 'व' 'ब' read अजस्त्रा धारणा.

१. 'ह' 'ब' read नान्यत्र कुर्यादितिम्.

त्रयोदशरात्रमहतवासा यजमानस्स्वयमग्निहोत्रं जुहु-
यादप्रवसन्नत्रैव सोमेन पशुना वेष्ट्वाऽग्नीनुत्सृजति यथा
सूयवसान् कृत्वा प्राज्यात्तादृक्तदिति शाठ्यायनिब्राह्मणं
भवति ॥ ३ ॥

चतुर्दशेऽहनि सोमः पशुर्वा तेष्वेवाजस्त्राग्निषु अजस्रोत्सर्गार्थित्वाच्च ।
सूयवसान् यवसेन सुप्रीतान् यथा प्राज्यात् कालयेत् कृषिसिद्धये
बलीवर्दान् । एवमेवाग्नीन् सुप्रीतान् हव्यधहनाय कालयतीति
लिङ्गात् । नाऽत्यन्तत्यागः । पुनश्च नित्यस्सोमः पशुर्वा । उपदेशस्त्याग
आत्यन्तिक इति । प्रातर्होमं हुत्वाऽजस्रोत्सर्गः ॥ ३ ॥

“पूर्णा पश्चात्” “यत्ते देवा अदधु”रिति सारस्वतौ
होमौ हुत्वाऽन्वारम्भणीयामिष्टिं निर्वपति ॥ ४ ॥

आग्नावैष्णवमेकादशकपालं सरस्वत्यै चरुं सरस्वते
द्वादशकपालम् । अग्नये भग्निनेऽष्टाकपालं यः कामयेत
भग्यन्नादस्स्यामिति ॥ ५ ॥

नित्यवदेके समामनन्ति ॥ ६ ॥

उभयत्र सारस्वतान्वारम्भणीया चतुर्होतारोऽन्वाधानश्च पौर्णमा-
स्यामेव कर्त्तव्यम्, प्रधानकालासत्तेः । “उपदेशो हिरण्यकेशिमतिश्च
सारस्वतान्वारम्भणीये । चतुर्दश्यां पौर्णमास्यां चतुर्होतारोऽन्वाधानश्च ।
तस्य प्रातःकालनियमात् । ‘निवेशनी’ ‘अग्नीषोमा’वित्येतावपि लभ्येते

क. “यथा सूयवसान्” इत्यर्थवादे बलीवर्दसादृश्यकथनात् पुनः कार्यार्थं ग्रहणप्रतीतिः नात्य-
न्तत्याग इति पूर्वमतम् । उपदेशमतं तु-तस्य केवलार्थवादत्वेन प्रशंसार्थत्वात् तदनु-
रोधेन नात्यन्तत्यागो विधिप्राप्तो बाधितुं शक्यते । अतोऽत्यन्तत्याग एवेति ।

‘पौर्णमास्यां तु पूर्वस्य पर्वण औपवसध्येऽहि अग्नीन्वाधाय सेष्ट्यपवृष्य तदानीमेव
चतुर्होतारं सारस्वतौ होमावन्वारम्भणीयाश्च कुरुते’ इति हिरण्यकेशिसूत्रादिति ।

१. निवेशनी सप्रमनी वसुनां विश्वा रूपाणि वसुन्यावेशयन्ती । सहस्रयोव ७ धुमगा रराणा स्ना न स्नाग्न
वर्षसा संविदाना ॥

२. अग्नीषोमौ प्रथमौ वीर्येण वसुभिरादित्यनानिह जिन्वतम् । मास्य ७ हि पौर्णमास्यं जुषेयां ब्रह्मणा वसु-
भिरुपेन वाताक्याऽस्मभ्यं स्रदवीरा ७ रयिं नियच्छतम् ॥ (६. ६. १-५-१-१.)

सारस्वतौ । दर्शपूर्णमासावारप्स्ये, ताभ्यां यावज्जीवं यक्ष्ये, स्वर्गं लोक-
मवाप्नवानीति सङ्कल्पः । ततः सारस्वतान्वारम्भणीया चतुर्होतारः
पुनः पुनः प्रणीतेऽग्नौ । न पौर्णमासार्थं सर्वप्रयोगाङ्गत्वात् ॥ ६ ॥

नानातन्त्रमेके ॥ ७ ॥

त्वद्विश्वा सुभग सौभगान्यग्ने वियन्ति वनिनो न
वयाः । श्रुष्टीरयिर्वाजो वृत्रतूर्ये दिवो वृष्टिरीड्यो रीतिरपाम् ।
त्वं भगो न आहि रत्नमिषे परिज्मेव क्षयसि दस्म वर्चाः ।
अग्ने मित्रो न बृहत् ऋतस्यासि क्षत्ता वामस्य देवभूरेः इति
याज्यानुवाक्ये ॥ ८ ॥

इति त्रयोविंशी कण्डिका ॥

नानातन्त्रेऽपि भगिनि मिथुनौ गावौ दक्षिणा जयाश्च । अग्नये
भगिने, अग्ने भगिन्, अग्निं भगिनम्, अग्नेर्भगिनः, अग्निर्भगीदम्,
उक्ते याज्यानुवाक्ये ॥ ८ ॥ २३ ॥

“चित्तञ्च चित्तिश्चे”ति पुरस्तात् स्विष्टकृतो जयान्
जुहोति ॥ १ ॥

“चित्ताय स्वाहा, चित्त्यै स्वाहा”त्येके समामनन्ति ॥ २ ॥

चित्ताय स्वाहा, चित्त्यै स्वाहा, आकूताय स्वाहेति, चतुर्थ्या
विभक्त्या सर्वे होमाः ॥ १, २ ॥

७. “निवेशनी सङ्गमनी वसुनाम्, अग्नीषोमौ प्रथमौ वीर्येण” इति मन्त्रद्वयं पठित्वाऽनन्तरं
“दर्शपूर्णमासावाल्भमान एतौ होमौ पुरस्ताज्जुहुयात्साक्षादेव दर्शपूर्णमासावाल्भते”
(तै. सं. ३-९-१-३) इत्येतन्मन्त्रकरणकहोमयोरप्येतत्प्रकरणे विधानात् तयोरप्यत्र
विकल्पेन प्राप्तिरिति ।

१. चित्तं च, चित्तिश्च, कृतं वाकृतिश्च विज्ञातं च विज्ञानं च मनश्च शत्रुवरीश्च दर्शश्च पूर्णमासश्च, बृहश्च
रथन्तरञ्च (तै. सं. ३-४-४)

“प्रजापतिर्जयान्” इति त्रयोदशीम् ॥ ३ ॥

अविकृता त्रयोदशी । तथोत्तरा ॥ ३ ॥

“अग्ने बलद सह ओजः क्रममाणाय मेदाः । अभि-
शस्तिकृतेऽनभिशस्तेन्यायास्यै जनतायै श्रौष्ठ्याय ” इति
चतुर्दशीं यः कामयेत चित्रं जनतायां स्यामिति चित्रं
भवति शबलं त्वस्य मुखे जायते ॥ ४ ॥

चित्रं विस्मापनीयं, जनानां समूहो जनता । समूहे य आत्मानं
विस्मापयितुमिच्छति । शबलं श्वित्रं कुष्ठम् ॥ ४ ॥

मिथुनौ गावौ दक्षिणा । सिद्धमिष्टिस्सन्तिष्ठते ॥ ५ ॥

मिथुनौ पुमान् स्त्री च ॥ ५ ॥

दर्शपूर्णमासावारप्स्यमानश्चतुर्होतारं मनसाऽनुद्बु-
त्याहवनीये सग्रहं हुत्वाऽथ दर्शपूर्णमासावारभते ॥ ६ ॥

व्याहृतीभिर्हवींष्यासादयेत् संवत्सरे पर्यागत एता-
भिरेवाऽऽसादयेत् ॥ ७ ॥

व्याहृतिभिरासादनं प्रथमायामेव पौर्णमास्यां पूर्णे च संवत्सरे,
“दर्शपूर्णमासौ चातुर्मास्यान्यालभमानः” इति श्रुतेः । अमावास्यायाम-
पीत्युपदेशः ॥ ७ ॥

क. जनसमूहे य आत्मानं विस्मापयितुमिच्छति-अहो अपमित्यंभूत इति आश्चर्यं स्वविषये
जनयितुमिच्छति स इति ।

ख. आलभमानः आरभमाणः । एवञ्च व्याहृतीभिरुपसादनस्याऽऽरम्भाङ्गत्वात्पौर्णमास्यामेवा-
रम्भस्य कृतत्वात् तदानीमेवोपसादनं कर्तव्यम्, नामावास्यायामिति । उभयोरेकफल-
त्वात् अमावास्यायां अपि प्रथमानुष्ठानस्यारम्भरूपत्वादित्युपदेशमतम् ।

१. प्रजापतिर्जयान्तिनाय इणे प्रायश्चदुपः पृतनाज्येषु तस्मै विशस्वमनमन्त सर्वास्य उपस्य हि इभ्यो
बभूव ॥ (वै. सं. १-४-४.)

अमावास्यायामादधानस्यैतत् । पौर्णमास्यां तु पूर्व-
स्मिन् पर्वणि सेष्टि सान्धारम्भणीयमाधानमपवृज्य ॥८॥

इति चतुर्विंशी कण्डिका

अमावास्यायामादधानस्य कर्तुरेतत् व्रतम्—यथाऽजस्रना, अहत-
धारणम्, अप्रवासः, 'स्वयंहोमदानम्, अनन्तरकर्मणां कमेण प्रयोग इति ।
अन्ये त्वाहुः—अमावास्यायामादधानस्य पचमानहविषां संवत्सादयो
विषयः । पौर्णमास्यां तु सेष्टेरपवर्गः । मघमन्यदुभयत्र । पुरुषवर्ग-
त्वाच्च—^१प्रायश्चित्ताधाने न क्रियन्ते । अग्निहोत्राङ्गत्वे सति सोमाधाने
सोमादुत्तरकालं प्रवृत्तेऽग्निहोत्रे द्वादशाह्यादीनि न क्रियेरन् । आशानाङ्गत्वे
पुनः आधाने पुनराधेये च । अतः कर्तृनिषमात्, श्रुत्या कर्तृसंयोगात् ते
त्वमावास्याधान एव ^२भवन्ति, वचनात् । नक्षत्राधानेऽप्येवं भवन्ति ।
श्रुत्यन्तरात् ^३अर्वाग्यत्राजत्रास्तम्भवन्ति पौर्णमास्यः । पौर्णमास्या-
धाने तु नैव भवन्ति । ^४अपवृज्येति वचनात् । ^५यत्तु आधानकर्तुर्व्रतं
नोपदिष्टं कर्माङ्गत्वेनैव चोच्यते । यथा दशहोता व्याहृत्याऽऽसादनं

क. त्रिविधमाधानम्—प्रथमाधानम्, पुनराधानम्, प्रायश्चित्ताधानमिति । प्रथममग्निसिद्ध्यर्थं
क्रियमाणमाधानं प्रथमाधानम् । प्रजापश्चदिकलार्थं पुनः क्रियमाणमाधानं पुनराधानम् ।
अग्निनाशदौ दोषनिर्वातार्थं क्रियमाणं प्रायश्चित्ताधानम् यदरण्याः, यस्या भावमुक्तौ
(आप. श्रौ. ५-१८-१२-१३.) इति सूत्रद्वयेन विहितम् । तत् पूर्वोक्तानां त्रियमाणां
नानुष्ठानम्, तेषां पुरुषवर्गत्वात् । पुरुषादेशेन त्रिविधमनाः पुरुषवर्माः । आहिता-
ग्नित्वपुष्करेण विहितत्वात्ते आहिताग्निवर्माः । न तु ते आशानाङ्गम् आहिताग्नित्वस्य च
प्रथमाधानेनैव सिद्धत्वात् न पुनः क्रियमाणे प्रायश्चित्ताधाने तद्वर्माणमनुष्ठानम् ।
आशानाङ्गत्वाभावे त । अजस्रादिविधानमूत्रेऽग्निहोत्रपदसम्भवाहारात्तेषामग्निहोत्रार्थत्व-
मेव यदीदृशेति तर्हि सोमोत्तरकालं प्रवृत्ते तस्मिन् तेषामननुष्ठानम् । आधानाङ्गत्वपक्षे तु
प्रथमाधान एव ते कर्तव्याः, न द्वितीयादिवारं क्रियमाण आधाने, पुनराधाने वा कर्त-
व्यास्ते कर्तृसंस्कारकत्वादेवेति । अतश्चामावास्यायामादधानस्येति शानचा कर्तुंरुक्तत्वेन
तद्वर्गत्वावगमात् तत्रैव तेषां प्राप्तिरेतद्वचनबलादिति ।

ख. अर्वागित्यादि पौर्णमास्या इत्यन्तः श्रुतेराकारः ।

ग. तस्मिन्नेव समाप्तिविधानाच्च द्वादशरात्रादेस्तम्भव इति ।

1. O. Ms. reads स्वयं होमदानन्तरं कर्मणां कमेण; B. Ms. reads स्वयं होमो, दानं, कर्मणाम्.

2. B. Ms. reads न भवन्ति for भवन्ति.

3. O. Ms. reads यत्तु for यत्तु.

सारस्वतान्वारम्भणीया चतुर्होतेति तत् । सर्वस्याप्याधानस्य भवति, नाऽमावास्यायामेव कर्माङ्गत्वात् । अजस्राः कात्यायनाश्वलायनाभ्याम-विशेषेणोक्ताः—आधानात् द्वादशरात्रमजस्रा इति । पौर्णमास्याधाने पौर्णमास्याः पूर्वमुपक्रमः सर्वकर्मभ्यः ।^क मध्येऽग्निहोत्रहोमः । अमावास्याधाने नक्षत्राधाने चाग्निहोत्रहोमः पूर्वम् । ऋत्वादीनामतिक्रमे सोमपूर्वत्वम् ।^ख केचिदमावास्यायामाधानस्यैतदग्निहोत्रपूर्वत्वं भवतीत्येतावदाहुः । पूर्वं^ग पर्व चतुर्दशोत्थुपदेशः । सहेष्टिभिः परिसमाप्तेऽग्न्याधेयेऽग्नित्यागः ।^घ सारस्वतान्वारम्भणीयाचतुर्होतृषु पुनः पुनः परित्यज्य चतुर्होत्रर्थं वाऽन्वाधानम् ॥ २४ ॥

श्वोभूते पौर्णमासेन यजेते ॥ १ ॥

पौर्णमास्यां पौर्णमासेन यजेत, व्यागं प्रतिपद्यत इत्युपदेशः पौर्णमास्यामुपक्रमणम् । येषां तु पौर्णमासी पूर्वं पर्व तेषां तत्राग्न्यन्वाधानमपि कृत्वा श्वोभूते प्रतिपदि पौर्णमासेन यागः ॥ १ ॥

अनन्तरमाधानादाहिताग्निव्रतानि ॥ २ ॥

क. आधानानन्तरमग्निहोत्राकरणे च “ त्रिरात्रमभूयमानोऽग्निर्जैकिकस्तम्पद्यते ” इति श्रुतेरग्निरक्षणस्यऽप्यग्निहोत्रार्थत्वात्तदर्थं मध्येऽपि होमः कार्यः । दशहोता च प्रतिपद्यपराह्वे इति । नक्षत्राधानादौ अग्निहोत्रपूर्वकत्वात् पूर्वमेवाऽग्निहोत्रहोमः प्राप्नोति । तत्राधिकार प्राप्तः अग्निरक्षणार्थश्चेति द्विविधोऽपि होमस्तन्त्रण कर्तव्यः, अनन्तरं स्वकाले पौर्णमासीयाग इति ।

ख. अमावास्याधाने सोमपूर्वत्वाभावात् अग्निहोत्रस्य प्राप्तकालत्वात् “अग्निहोत्रप्रायणा यज्ञाः” इति श्रुतेः अग्निहोत्रपूर्वत्वमात्रमनेन सूत्रेण विधीयते । नक्षत्राधाने च वचनान्तरेण विधानमिति केषाञ्चित्तम् ।

ग. पूर्वस्मिन् पर्वणि चतुर्दश्यामित्युपदेशमतम् । चातुर्मास्येषु साकमेधपर्वणि ‘ततश्चतुर्दश्यामासेषु पूर्वस्मिन् पर्वणि’ (आप. श्रौ. ८-९-१) इत्यत्र पूर्वपर्वशब्देन चतुर्दश्या अभिधानादिति ।

घ. सारस्वतहोमयोः, अन्वारम्भणीयेष्टेः (आप. श्रौ. ९-२३-४) चातुर्मास्यानां च पृथक्पृथक् प्रणयनमग्नेः । एवञ्चैकैकापवर्गेऽग्नीनुत्सृज्य, पुनः प्रणीयहोमादिकमिति । अन्ते चतुर्होत्रर्थं प्रणीत एवाग्नान्वन्वाधानमिति ।

ङ. यजेत इत्यस्य यागं प्रतिपद्यत इत्यर्थः । एवञ्च पौर्णमास्यां यागमुपक्रम्य प्रतिपदि समाप्तिः कर्तव्येत्युपदेशमतम् ।

क. व्रतान्याहितमात्रेष्वग्निषु यद्यपि संवत्सरे पवमानेष्टयः ॥ २ ॥

ख. नाऽनृतं वदेत् ॥ ३ ॥

नाऽस्य ब्राह्मणोऽनाश्वान् गृहे वसेत् ॥ ४ ॥

अनाश्वान् अनशितवान् वसेत् ॥ ४ ॥

सूर्योऽढमतिथिं वसत्यै नाऽपरुन्धीत् ॥ ५ ॥

सूर्योऽढः सूर्येऽस्तमित आगतः तस्य देया वसतिः ॥

नर्वीसपक्वस्याऽश्लीयात् ॥ ६ ॥

अनग्निज ऊष्मा ऋबीसः तत्पक्वस्य प्रतिषेधः ॥ ६ ॥

क्लिन्नं दारु नाऽऽदध्यात् ॥ ७ ॥

क्लिन्नम् 'उदकोक्षितम् ॥ ७ ॥

अन्तर्नाव्यपां नाऽश्लीयात् ॥ ८ ॥

अन्तर्नावि या आपः । उपदेशोऽन्तर्नाविस्थोऽपामशनं न कुर्यात् ॥ ८ ॥

स्वकृत इरिणे नाऽवस्येत् ॥ ९ ॥

इरिणमतृणं सत्त्वयं कृतं तत्र न तिष्ठति अग्निभिस्सह ॥ ९ ॥

पुण्यस्स्यात् ॥ १० ॥

पुण्यकर्मा च स्यात् ॥ १० ॥

क. 'तस्मादाहिताग्निनानृतं वदेत्' इत्याहिताग्नित्वस्यैव व्रतधारणहेतुत्वश्रवणादिति । (Sec. पू. मी. ५-३-९ अधिकरण).

ख. इदमग्निमसूत्रं च श्रुत्यनुकरणरूपम्

ग. यत् तिरोहितस्याऽग्नेरूष्मणा पक्वम्, न प्रत्यक्षाग्निना, तत् ऋबीसपक्वमिति रुद्रदत्तः ।

१. B2 reads उदके क्षितम् ।

२. O. Ms. of B2 read अन्तर्नाविधंस्यः

हिङ्कृत्य वाग्यतः स्त्रियमुपेयात् ॥ ११ ॥

स्युपगमनं हिङ्कारं कृत्वा ॥ ११ ॥

व्याहरेद्वा ॥ १२ ॥

न सायमाहुतावहुतायामश्रीयत् ॥

एवं प्रातः ॥ १४ ॥

आहिताग्नेर्गृहे न सायमहुते भोक्तव्यं तथा प्रातरित्य-
न्येषां व्रतम् ॥ १५ ॥

अन्येषामाहिताग्निगृहवासिनां व्रतम् ॥

नक्तं नान्यदन्नादद्यात् । दद्यादित्येके ॥

नाऽन्यदन्नाददामि इति ^कसङ्कल्पः ॥ १६ ॥

अन्नन्तु ददन्नदयीत ॥ १७ ॥

^१प्रयच्छन्नम् आतृतेर्दद्यात् ॥ १७ ॥

नैतस्मिन् संवत्सरे पशुनाऽनिष्ट्वा मांसं भक्षयेत् ॥ १८ ॥

एतस्मिन्नेव संवत्सरे ^खनित्यस्य पशोः प्रवृत्तिः । न च तेनाऽनिष्ट्वा
मांसभक्षणम् ॥ १८ ॥

“मनसाग्निभ्यः प्रहिणोमि भक्षं मम वाचा तं सह
भक्षयन्तु । अप्रमाद्यन्नप्रमत्तश्चरामि शिवेन मनसा सह

क. एतद्विषयकसङ्कल्पः पूर्वमेव कर्तव्यः यथा प्रजापतिव्रतेष्विति । (See पू. मी. ४-१-३.)

ख. नित्यो निरुद्धः पशुः ।

P. P. Ac. Gunatnasuri M.S.

Jin Gun Aaradhak Trust

1. B. Ms. reads प्रयच्छन्नमातृप्रेरनं दद्यात्

भक्षयत” इति यद्यादिष्टो^१ भक्षयेदेतं मन्त्रमुक्त्वा भक्ष-
येत् ॥ १९ ॥

इति पञ्चविंशी कण्डिका

आदिष्टः श्रुतिवचनात् यदा भक्षयेदार्तिवज्ये एतं मन्त्रमुक्त्वा
स्वेन मन्त्रेण भक्षयेत् ॥ १९ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

पञ्चमप्रश्ने सप्तमः पटलः

अष्टमः पटलः

पुनराधेयं व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

तस्याग्न्याधेयवत्कल्पः ॥ २ ॥

अग्नीनां विधानेन 'सम्भारेषु स्थापनमग्न्याधेयम् । पुनर्विधा-
नान्तरेण स्थापनं पुनराधेयं तस्यैव गुणविकारः । आधानाङ्गमिष्टय
उभयत्र ॥ १, २. ॥

अग्नीनां धायैतस्मिन् संवत्सरे यो नर्धुयात् स पुन-
रादधीत प्रजाकामः पशुकामः पुष्टिकामो ज्यान्यां पुत्रम-
र्त्यायां स्वेष्टारुध्यमानेषु यदा वाङ्मेन विधुरतां नीयात् ॥ ३ ॥

अनृद्धिर्दयास्योपचयो न भवति । “अप्यृद्धिकामः पुनराधत्ते
“योऽग्न्याधेयेन नर्धनोति स पुनराधेयमाधत्त” इति । प्रजाकामः दयोऽन्य-
स्मिन्नपि संवत्सरे लभ्यन्ते । यदा प्रजाकामो यदा पशुकाम इति तस्य

क. आदिष्टः आर्तिवज्यार्थे प्रेरितः, तस्यैव नित्यमश्वनिज्यायामपि मन्त्रपूर्वकं भक्षविधाना-
नादिति ।

1. B. Ms. reads सम्भारेषु विधानेन.

2. O. Ms. 1, 2 read अर्धाधिकामः

सर्वत्रानुषङ्गात् । पुष्टिः धनवृद्धिः । ज्यानेर्हानिः । पुत्रमर्त्या पुत्रमरणम् ।
स्वे ज्ञातयः । तेषां ग्रहणमारोधनं राजादिभिः । अङ्गविधुरता अङ्गवैक-
ल्यम्, 'तद्यदाऽऽप्नुयात् । उपदेशः 'पत्नी यज्ञाङ्गम्, तन्मरणेऽङ्गविधुर-
तेति । 'केचिदङ्गविधुरतायामेवाऽन्यस्मिन् संवत्सरे इच्छन्ति । प्रजा-
कामादयस्तस्मिन्नेव संवत्सरे इति । तेषां चानृद्धिरुपद्रवः । उत्सर्गेष्टयादौ
सङ्कल्पः - अग्नीन् पुनराधास्ये, ऋध्यासम्, प्रजावान् भूयासमिति ॥ ३॥

आग्येयमष्टाकपालं निर्वपेद्वैश्वानरं द्वादशकपालं वा-
रुणं दशकपालमग्नयेऽऽप्नुमतेऽष्टाकपालं मैत्रश्चरुमग्निमु-
द्वासयिष्यन् ॥ ४ ॥

“ या त अग्न उत्सीदतः पवमाना प्रिया तनूः ।
तया सह पृथिवीमा विश रथन्तरेण साम्ना गायत्रेण
च छन्दसा ॥ या ते अग्ने पावका या मनसा प्रेयसी प्रिया
तनूः । तथा सहान्तरिक्षमाविश वामदेव्येन साम्ना त्रैष्टुभेन
च छन्दसा । ततो न ऊर्जमाकृधि गृहमेधं च वर्धय ॥
या ते अग्ने सूर्ये शुचिः प्रिया तनूः । शुकेऽध्यधि सम्भृता ।
तया सह दिवमाविश बृहता साम्ना जागतेन च छन्दसा
ततो नो वृष्टयाऽवत । यास्ते अग्ने कामदुधा विभक्तीरनु

क. अस्यायं विषयः--अनेकभार्यस्याऽऽहिताग्नेः ज्येष्ठायां विद्यमानायां कनिष्ठामरणे-

द्वितीयां वै तु यो भार्या दहेद्वैतानिकाग्निना ।

जीवन्त्यां प्रथमायां तु सुरापानसमं हि तत् ॥

इति वैतानिकाग्निभिर्दाहनिषेधात् तन्मरणे उत्सर्गेष्टिपूर्वकं पुनराधानोपदेश इति
रामाण्डारः ।

ख. 'अग्नीनाधायैतस्मिन् संवत्सरे' इत्युक्तत्वात् अनृद्धिकामः प्रजाकामो वा तस्मिन्नेव
संवत्सरे पुनरादधीत । अङ्गवैकल्ये परं वत्सरान्तरेऽपि । तत्रैव यदाशब्दोपबन्धादिति
वदन्ति तेषां मतेऽनृद्धिशब्दार्थं उपद्रवो वेदितव्यः । उपचयाभावस्य ज्यानिशब्देनैवोक्त-
त्वादिति ।

सम्भृताः । ताभिर्नः कामान् धुक्ष्वेह प्रजां पुष्टिमथो धनम् ॥
यास्ते अग्ने सम्भृतीरिन्द्रः सूकर आभरत् । तासु शोचिषु
सीदेह भरुम वैश्वानरस्य यत् ॥ ५ ॥

इति षड्विंशोऽऽ कण्डिका

“ये ते अग्ने वानस्पत्यास्सम्भारास्सम्भृतास्सह ।
तेभिर्गच्छ वनस्पतीन् स्वां योनिं यथायथम् । आगन्नग्नि-
र्यथा लोकमसदत्सदने स्वे । अवीरहत्यं देवेषूपगां मनसा
सह” इति पुरस्तात् स्विष्टकृतस्सप्ताहुतीर्जुहोति ॥ सिद्ध-
मिष्टिस्सन्तिष्ठते ॥ १ ॥

सर्वत्राग्निवैश्वानरो वाक्यशेषान्मन्त्रलिङ्गाच्च । उपदेशो वैश्वानर
एवेति । ‘अग्नयेऽप्सुमते, अग्नेऽप्सुमन्, अग्निमप्सुमन्तम्, अग्नेरप्सु-
मतः, अग्निरप्सुमानिदम्’ । “अग्निर्मूर्धा, भुवः” “वैश्वानरो न ऊत्या”
“पृष्ठो दिवि” “अवते हेड” “उदुत्तमम्” “अप्स्वग्ने” “गर्भो अस्यो-

क. यत्र “वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेद्रि” ति विधिः तत्र सर्वत्रापि अग्निवैश्वानरः प्रत्ये-
तव्यः । तदीयार्थवादे “संवत्सरो वा अग्निवैश्वानरः” (तै. सं. २-२-२४) इत्यग्नि-
वैश्वानरस्यैव स्तवनात् तदीययाज्यापुरोनुवाक्यासु “पृष्ठो दिवि पृष्ठो अग्निः, जातो
यदग्ने, त्वमग्ने शोचिषा, अस्माकमग्ने” (तै. सं. १-५-११, ४४, ४५) इत्यग्नेः
श्रवणादिति ।

ख. पूर्वमीमांसायां दशमाध्याये ‘विधिश्चन्दस्य मन्त्रत्वे भावस्यात्तेन चोदना’ (पू. मी.
१०-४-१२) इत्यधिकरणे विधिवाक्यगतस्यैव शब्दस्यान्यूनानतिरिक्तस्य देवतात्वमिति
सिद्धान्तात् अत्र च “वैश्वानरम्” इत्येव विधिश्चन्दात् तावन्मात्रस्यैव देवतात्वं नाग्निवि-
शिष्टस्येति । परन्वाश्वलायनोऽग्निवैश्वानरमेव देवतामुक्तवान् (See आश्व. श्रौ. २-१२-६.)

ग. मन्त्रे “सम्भारास्सम्भृतास्सह” इति निर्देशादसम्भारपक्षे तदसङ्गतेरिति ।

१. वैश्वानरो न ऊत्याप्रयातु परावतः । अग्निरुक्थेन वाहसा ॥

२. पृष्ठो दिवि पृष्ठो अग्निः पृथिव्यां पृष्ठो विश्वा ओषधीराविवेश । वैश्वानरस्सहवा पृष्ठो अग्निरस्र नो
दिवा स रिषः पातु नक्तम् ॥ (तै. सं. १-५-११)

३. अव ते हेडो वरुण नमोभिरव यज्ञेभिरीमह हविभिः । क्षयन्नस्यमध्यमधुर प्रचेतो राजजेनासि
शिश्नयः कृतानि (तै. सं. १-५-११.)

४. उदुत्तमं वरुण पश्चिमस्मदवाधमं वि मध्यमः ५. श्रयाय । अवात्यभादित्य व्रते तवानागसो अदितये
स्याम ॥ (तै. सं. १-५-११.)

५. अप्स्वग्ने सविष्टव सौषधीरनुष्यसे । गर्भे सन्त्रायसे पुनः ॥ (तै. सं. ४-२-३.)

P. R. Ac. गार्भो अस्त्वोषधीनां गर्भो वनस्पतीनाम् । गर्भो विश्वस्य भूतस्याग्ने गर्भो अवायमिति (तै. सं. १-५-११.)

षधीनाम् ” ^१ “अयं मित्रः” ^२ “अनमीवासः” इति याज्यानुवाक्याः ।
येन त्वसम्भारपक्षः कृतोऽग्न्याधेये तस्य “ ये ते अग्ने वानस्पत्या ”
इत्यव्यचो लोपः ॥ १ ॥

पौर्णमासीमिष्ट्वा ज्वलतोऽग्नीनुत्सृजति ॥ २ ॥

पौर्णमासीमिष्ट्वा उत्सर्गेष्ट्वेष्ट्वाऽग्नीनुत्सृजति तस्या ब्राह्मण-
भोजनान्ते । उपदेशः—कृतवोत्सर्गेष्टि पौर्णमासीमिष्ट्वा ब्राह्मणभोजनान्ते
उत्सर्गो ज्वलताभग्नीनाम् । ^१ केचित् ब्राह्मणभोजनान्ते पुनर्विहृत्य ज्वल-
तोऽग्नीनायतनेभ्यः परित्यजन्ति । ^२ द्विहविरप्युत्सर्गेष्टिर्लभ्यते । ^३ एषु
निमित्तेष्वाग्नेयमष्टाकपालं निर्वपेद्वैश्वानरं द्वादशकपालमग्निमुद्वासयि-
ष्यन् इति । नास्यामुपहोमाः । नापि “ज्वलतामुत्सर्गे” नियमः । केचि-
द्विनापि निमित्तेनैतयोत्सृजन्ति । नृदयुक्तम्; अमावास्ययेष्ट्वा पौर्ण-
मास्यामुत्सर्गेष्टिः हिरण्यकेशिनः ॥ २ ॥

संवत्सरं परार्ध्यमुत्सृष्ट्वाग्निर्भवति ॥ ३ ॥

परार्ध्यम् परतः कालम् संवत्सरः । तस्यातिक्रमे कृते पुनराधेये
सर्वप्रायश्चित्तम् । यावज्जीवश्रुतानि च यान्यकृतानि । सप्तहोताऽग्निहोत्रा-
क्रियायाम् । पथिकृद्वैश्वानरो दर्शपूर्णमासाक्रियायाम् । सोमाक्रियायां

क. मया त्यक्ता अग्नय इति. सङ्कल्पं करोतांति रामाण्डारः । बुध्या उपेक्षते न रक्षतीत्यर्थं
इति रुद्रदत्तः ।

ख. तैत्तिरीयशाखायाम्—“आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपेद्वैश्वानरं द्वादशकपालमग्निमुद्वासयिष्यन्”
(तै. सं. २-२-१-९) इत्यग्न्युद्वासननिमित्ते हविर्द्वयविधानात् उद्वासनस्यापलक्षणार्थ-
त्वमङ्गीकृत्य पूर्वोक्तनिमित्तेषु द्विहविष्का सापि पक्षे प्राप्नोति इति ।

ग. तत्रास्मच्छाखोक्ताया इष्टेस्सन्निधौ पूर्वोक्तोपहोमानामविधानात् ‘ज्वलत’ इत्यकथनाच्चेति ।

1. ‘व’ reads केचित्तु.
2. ‘व’ ‘ब’ ‘ड’ read एतेषु.
3. Ad reads उत्सर्गनियमः for उत्सर्गे नियमः
- 1.

सप्तदशोऽग्निष्टुत् । यस्त्वविधानेन त्यजति तस्याप्येवम् । ^१यस्य नाती-
तस्संवत्सरः न तस्यैवम् । न ^२चारम्भार्थानि पुनराधेये प्रायश्चित्ताधाने च ।
उपदेशः—पुनराधेये ^३दशहोतृचतुर्होत्रादीनि व्याहृतीभिरुपसादनान्ता-
न्तानि पुनः पुनः कियन्ते ^४अग्न्याधेयवत्कल्प इति । ^५प्रायश्चित्ताधाने
तु यद्यनन्तरं दोषात्क्रियते नाऽऽरम्भार्थं दशहोता । ^६अलुप्ते होने अलुप्ते
च पर्वणि न सारस्वतहोमादीनि । अर्वाक् त्रिरात्रान्न पुनराधेयम् ।
उत्सर्गे कृते हिरण्यकेशिमतात् ॥

रोहिणी पुनर्वसू अनुराधा इति नक्षत्राणि ॥

वर्षासु शरदि वाऽऽदधीत ॥ ५ ॥

रोहिण्यादौ नक्षत्रे "कृष्णपक्षे वर्षासु शरदि वा ॥ ४, ५ ॥

कृताकृतास्सम्भारा यजूंषि च भवन्ति ॥ ६ ॥

यदि क्रियन्ते सम्भारास्तदाऽग्न्याधेये यजुषि चाऽऽधानार्थानि
नित्यानि^५ ॥ ६ ॥

क. See P. for दशहोता and P. for चतुर्होता ।

ख. यदरण्योऽस्माकूढो नश्येत्, यस्य वोभावगनी अनुगतावभिनिमोचेदभ्युदियाद्वा पुनराधेयं तस्य प्रायश्चित्तिः' (आप. श्रौ. ९-१९-१२-१३) इति विहितं पुनराधानं प्रायश्चित्त-
धानम् । तत्र निमित्तात्पत्यनन्तरमेव क्रियमाणत्वात् न तत्र दशहोता आरम्भार्थः ।

ग. पौर्णमासीमिष्ट्या उत्सर्गविधानात् दर्शपूर्णमासयोरुभयोरेवैकपरमापूर्वसाधनत्वात् पुन-
राधानानन्तरमवास्यानुष्ठानप्राप्त्यर्थं कृष्णपक्षप्रहणम्-कृष्णपक्ष एव पुनराधानं
कर्तव्यमिति ।

घ. न सम्भृत्यासम्भारा न यजुः कर्तव्यमिति, अथो खलु सम्भृत्या एव सम्भाराः कर्तव्यं यजुः ” (तै. सं. १-९-२-४, तै. ब्रा. १-३-१-९.) इति सम्भाराणां यजुषाञ्च सहैव प्रवृत्तिनिवृत्त्योर्विधानादसम्भारपक्षे यजुषामपि निवृत्तिरिति । सम्भारशब्देन सिकतोषादि-मृद्विधोषासप्त विवक्षिताः यजुशब्देन सर्पराक्षीप्रभृतय आधानमन्त्रा विवक्षिताः ।

1. 'ङ' reads यस्य तु नानीतः

2. *Ibid* नाट्यारम्भार्थानि.

3. *Ibid* पुनः पुनः कर्तव्यावि.

4. B. Ms. reads अलुप्तेऽग्निहोत्रे for अलुप्ते होमे.

5. B. Ms. adds पुनः between नित्यानि and पञ्चविधानात्.

अपि वा पञ्च पार्थिवान् सम्भारानाहरति एवं
वानस्पत्यान् ॥

पुनः पञ्चविधानात् सप्त न लभ्यन्ते । भूयांसोऽपि न लभ्यन्ते । केचि-
दयजुःपक्षेऽपि पञ्चेच्छन्ति । यस्याग्न्याधेये न कृताः सम्भाराः, तस्य
नियताः । ' इह 'कृतयजु'रिति लिङ्गात् ॥ ७ ॥

आयतनेषु पुराणान्दर्भान् संस्तीर्य "भूमिर्भूमना"
इति सर्पराज्ञीभिर्गार्हपत्यमादधाति ॥ ८ ॥

सम्भाराहरणान्ते पुराणदर्भाहरणं, ततो निधानम् । असम्भार-
पक्षे पुराणदर्भास्सम्भ्रियन्ते साद्यन्ते च तूष्णीम् । रजतभिरसनान्तं
कृत्वा पुराणदर्भास्तरणमायतनेषु । असम्भारपक्षे "त्ववोक्षणान्ते ।
'सर्वानुक्त्वाऽऽधानमन्त्रान् सर्पराज्ञीभिः पौनराधेयिकैराधानम् ।
'असम्भारपक्षे तु पौनराधेयिकैरेवाऽऽधानम् । चतस्रः सर्पराज्ञयः, इह
त्वाधेयेष्वुवर्तमानस्य यजमानस्य प्राकृतानामेव मन्त्राणाम् ॥ ८ ॥

मध्यन्दिन इतरान् ॥ ९ ॥

सर्वे मध्यन्दिने वाजसनेयिनाम् ॥ ९ ॥

क. यजुषामभावेऽपि सम्भारपञ्चत्वनियमार्थमेव पुनर्विधानमिति केपाश्विनमतम् ।

ख. यस्य यजमानस्य प्रथमाधाने सम्भारा न सम्भृताः, तस्य पुनराधाने सम्भारा अवश्यं
कर्तव्याः । पुनराधाने तनितृप्तौ आधने सम्भृतसम्भारत्वयैव कारणत्वोक्तेरिति ।

ग. "शन्नो देवीरभिष्टय" इत्यद्विरवोक्षति' (आप. श्रौ. १-९-१) इति विहितावोक्षणान्तं
कृत्वा पुराणदर्भासादनमिति ।

घ. 'अग्न्याधेयवत्कल्पः' (आप. श्रौ. १. २६. २) इति विधानादाधानमन्त्राणां "सर्प-
राज्ञिषा ऋग्भिर्गार्हपत्यमादधाति" (तै. सं. १-१-४-२) इति पुनराधानप्रकरणे पाठा-
दुभयेषां मन्त्राणां प्राप्तिः ।

ङ. सम्भारैस्सह यजुषामपि निवृत्तेरिति । "भूमिर्भूमना" "आयं गौः पृश्निःकमीत्" "त्रिंश-
द्दाम विराजति" "अस्य प्राणादपानती" इति चतस्रः ऋचस्सर्पराज्ञयः इत्युच्यन्ते ।
सर्पराज्ञेन दृष्टत्वात्तन्नाम । सायणाचार्यैस्तु-सर्पाणां राज्ञी भूमिः, तस्या ऋच इत्यभाषिष्ट ।
(See सा. भा. १-१-१-१)

च. "आदित्यस्त्वेव सर्वे ऋतवः । यदैवोदेति अथ वसन्तः, यदा सङ्क्रवोऽथ ग्रीष्मः, यदा
मध्यन्दिनः, अऽथ वर्षा, यदापराह्णोऽथ शरत्, यदैवास्तमेत्यथ हेमन्तस्तस्मादु मध्यन्दिन
एवादधीत" (श. ब्रा. २-२-१-९) इति शतपथब्राह्मणे मध्यन्दिनकालस्यैव सर्वोद्देशेन
विधानादिति ।

उपोलवैर्दभैः परुत्कैः संवत्सरप्रवातैराहवनायं ज्व-
लन्तमुद्धरति ॥ १० ॥

उपोलवाः आलवेभ्य उत्थिताः । 'मूलसमीपे लूना वा । परुत्काः
पर्ववन्तः । संवत्सरप्रवाताः संवत्सरमाकाशेऽवस्थिताः ते^२ आश्वत्थेऽम-
प्रत्याम्नायाः । तथोपायः क्रियते यथा नानुगच्छत्यग्निः ॥ १० ॥

“यत्वा क्रुद्धः परोवप” इति दक्षिणाग्निम् । “यत्ते
मन्युपरोत्तस्य” इति तिरान् ॥ ११ ॥

“मनो ज्योतिर्जुषताम्” इति बृहस्पतिवत्यर्चोपति-
ष्ठते ॥ १२ ॥

बृहस्पतिवत्योपस्थानमाहितस्याग्नेः शमने कृते ‘भरद्वाजमतिः’ ।
उपदेशस्तन्त्रेणोपस्थानमावसथ्यशमनहोमे कृते सर्वेषाम् ॥ १२ ॥

“सप्त ते अग्ने समिधस्सप्त जिह्वा” इत्यग्निहोत्रं
जुहोति ॥ १३ ॥

इति सप्तविंशी कण्डिका

अग्निहोत्रहोमो नित्यः । पूर्वाहुतिः “सप्त ते अग्ने” इति । प्रातर्होम-
विकारः । आग्नेयं हविरिति मन्त्रसन्नामः ॥ १३ ॥

क. ‘आहितमाहितमुपतिष्ठते’ इति भरद्वाजः ।

१. B. Ms. reads आलवसमीपे for मूलसमीपे.

२. B. * Ms. reads ते च

३. Ibid भारद्वाजमतात्

४. Ibid शमने कृते

१. यत्वा क्रुद्धः परोवप मन्युना यदवर्त्या । मुक्लरमग्ने तत्तत्र पुनस्तुवोद्दीपयामसि । (तै. सं. १-५-३-२.)

२. यत्ते मन्युपरोत्तस्य पृथिवीमनु दधसे । आदित्या विश्वे तद्देवा वसवश्च समामरन् ॥ (” ”)

३. मनो ज्योतिर्जुषतामाज्यं विच्छिन्नं यज्ञस्यमिमं दधातु । बृहस्पतिस्तनुतामिमं नो विश्वे देवा इह
मादयन्ताम् (तै. १-५-३-२.)

P. P. K. Gurunathan M. S. See आप. औ. विपणी for सप्त ते अग्ने ।

आग्नेयं पञ्चकपालं निर्वपत्यष्टाकपालं वा ॥ १ ॥

यदि पञ्चकपालो गायत्र्यौ संयाज्ये । यद्यष्टाकपालः
पङ्क्त्यौ ॥ २ ॥

“यस्याजुषत्” “विद्या हि त” इति गायत्र्यौ संयाज्ये ॥

सर्वमाग्नेयं भवति ॥ ३ ॥

सर्वमाग्नेयं यदेव विधास्यते ॥ ३ ॥

पञ्चदश सप्तदश वा साभिधेन्यः ॥ ४ ॥

सप्तदशसु पृथुपाजवत्यौ यत्र नोपदिष्टा अन्याः ॥ ४ ॥

साभिधेनीप्रभृत्युपांशु यजत्योत्तमादनूयाजादुच्चैः
स्विष्टकृतम् ॥ ५ ॥

स्विष्टकृतसूक्तवाक्योर्देवताया अप्युच्चैः ॥ ५ ॥

“अग्नाग्नेऽग्नावग्नेऽग्निनाग्नेऽग्निमग्ने इति चतुर्षु
प्रयाजेषु चतस्रो विभक्तीर्दधाति ॥ ६ ॥

समिधो अग्नाग्न आज्यस्य विगन्त्विति द्वितीयोऽग्निशब्दः क्रमार्थ-
स्सर्वत्र । ^१तन्नूपादग्नावग्न आज्यस्य, ^२इडो अग्निनाऽग्न आज्यस्य,
बर्हिरग्निमग्न आज्यस्य ॥ ६ ॥

क. यत्रान्या ऋचो नोपदिष्टास्तत्र “पृथुपाजा अमर्त्यः” “तत्सबाधः” इति द्वे ऋचौ
सप्तदशत्वसंख्यापूरके इति वेदितव्यमिति ।

ख. पूर्वमुपांशुत्वेन प्रयुक्तानामप्यत्रोच्चैस्त्वं विधीयते ।

१. यस्याऽजुषन्नमस्त्विनश्शमीमदुर्भसस्य वा । तं वेदग्निवृधाऽवति ॥ (तै. सं. २-६-११-३.)

२. विद्या हि ते पुरा वयमग्ने पितृयथाऽवसः । अथा ते सुम्बमीहे ॥ (तै. सं. २-६-११-४.)

१. तन्नूपादग्नाग्न आज्यस्य, इडोऽग्निनाग्न आज्यस्य, बर्हिरग्निमग्न आज्यस्य ‘घ’

P. १. As. Gopratnasubh. विदु, वेतु respectively after आज्यस्य in three places

नोत्तमे ॥ ७ ॥

“प्रयाजानूयाजेष्वेव विभक्तीः कुर्या” इति पञ्चमेऽपि स्यादन्या विभक्तिः । तथोत्तमेऽनूयाजे, नोत्तम इति प्रतिविध्यते ॥

विभक्तिमुक्त्वा प्रयाजेन वषट्करोति ॥ ८ ॥

विभक्तिमुक्त्वा प्रयाजेन वषट्करोतीति । उपरिष्ठादेवतोपलक्षणस्य व्याहृतिभिश्च परतो विभक्तिः । तत्र प्रथमे प्रयाजे ये यजामहे समिधो भूर्भुवस्सुवरग्नौ समिधो अग्न आज्यस्य । ये यजामहे भूर्भुवस्सुवरग्नौ तनूनपादग्न आज्यस्य । ये यजामहे भूर्भुवस्सुवरग्नो बर्हिर्ग्न आज्यस्य । ये यजामहे भूर्भुवस्सुवरग्नो बर्हिर्ग्न आज्यस्य ॥ ८ ॥

यं कामयेतधर्नुयादिति तस्योपरिष्ठाद्येयजामहाद्वि-
भक्तिं दध्यात् पुरा वा वषट्कारात् ॥ ९ ॥

उपरिष्ठाद्येयजामहात् पुरस्तादेवतोपलक्षणात् व्याहृतिभिश्च । ये यजामहेऽग्नौ भूर्भुवस्सुवस्समिधो अग्न आज्यस्य । ये यजामहेऽग्नौ भूर्भुवस्सुवस्तनूनपादग्न आज्यस्य । ये यजामहेऽग्निना भूर्भुवस्सुवरिडो अग्न आज्यस्य । ये यजामहेऽग्निं भूर्भुवस्सुवर्बाह्निर्ग्न आज्यस्य । पुरा वा वषट्काराणां विभक्तयः पूर्वं विभक्तीनां च प्लुतिः वियन्त्वग्निना वौ० । वेत्वग्निं वौ० । वियन्त्वग्निना वौ० । वेत्वग्निं वौ० । ऋद्धिकामस्य विधिद्वयम् ॥ ९ ॥

“अग्निं २ स्तोमेन बोधय” इत्याग्नेयस्याऽऽज्य-
भागस्य पुरोनुवाक्या भवति । “अग्न आयू २ षि पवस”
इति सौम्यस्य ॥

क. प्रयाजशब्दो याज्यापरः । श्रुतेरेवानुकरणमिदम् ॥ See (तै. सं. १-९-२-३).

१. इतः प्रवृत्ति सर्वत्रापि ये यजामहो न दृश्यते ‘घ’ पुस्तके

१. अग्निं स्तोमेन बोधय समिधानो अमर्धम् । इत्या देवेषु नो दधत् ॥ (तै. सं. ४-१-११-४.)

२. अग्न आयू षि पवस आ। पुरोर्जमिषं च नः । आरे बाधत्वं दुच्छन्नाम् (Sun Aradhak Trust

पवमानत्वेन सौम्यस्यानुग्रहात्तेन सौम्य इति । 'अग्नये पवमाना-
यानुब्रूहि' इत्युक्ते "अग्न आयूश्चि पवस" इति पुरोनुवाक्या ।
'अग्निं पवमानं यजे' त्युक्ते 'ये यजामहे अग्निं पवमानं भूर्भुवस्सुवर्जुषाणो
अग्निः पवमान आज्यस्य हविषो वे'तिवति याज्या । 'अग्निना पवमानेन
यज्ञश्चक्षुष्मान्, अग्नेः पवमानस्याहं देवयज्यया चक्षुष्मान् भूयास'मिति
हुतानुमन्त्रणम् । 'अग्निपवमानयोरहं देवयज्यया चक्षुष्मान् भूयास'मिति
समस्तम् ॥ १० ॥

“अग्निर्मूर्धे”ति वा सौम्यस्य कुर्यात् ॥ ११ ॥

यदा “अग्निर्मूर्धा ” इति सौम्ये^१ तदोभावाग्नेयावाज्यभागौ
स्यानाम् । अग्नये पवमानाद्योत्तरः स्यादिति विधिद्वयम् । 'जुषाणो अग्नि-
राज्यस्य हविषो वे'तिवति सौम्यस्याऽऽग्नेयत्वे याज्या । आग्नेयवद्विहृतानु-
मन्त्रणमुत्तरस्य । 'अग्नयोरहं देवयज्यया चक्षुष्मान् भूयास'मिति
समस्तस्य । भरद्वाजाश्वलायनमतिश्च । उपदेश आज्यभागयोः पुरोनु-
वाक्यामात्रं विकार इति ॥ ११ ॥

प्रजाकामपशुकामस्य प्रजाव्यूहपशुव्यूहस्य वा ॥ १२ ॥

यः प्रजाकामः पशुकामस्तस्याप्याग्नेयौ । यस्य त्रियते प्रजा स
प्रजाव्यूहः ।^२ यस्य पशुत्रियते स पशुव्यूहः ॥

अग्निन्यक्ताः पत्नीसंयाजानामृचो भवन्ति ॥ १३ ॥

अपि वा यथापूर्वमाज्यभागावेवं पत्नीसंयाजाः ।

अग्निन्यक्ताः पत्नीसंयाजानामृचो भवन्तीति^३ वचनात् । देवता-
शब्दस्य परोऽग्निशब्दः^४ तथैव विभक्त्या क्षिप्यते । तेन सर्वाग्नेयत्वम् ।

1. 'ड' reads सौम्यस्य.

2. Ad omits यस्य पशुत्रियते स पशुव्यूहः

3. 'व' 'ड' 'ब' read विज्ञात्

P. 4. Ad reads पत्नीसंयाजाः

अतो नाध्वर्योर्विकारः । ^६सोमाग्रे वृष्णिगम् । अमृताय सोमाग्रे दिवि त्वष्टारमग्निमग्निगम्, देवत्वष्टरग्रे विरराणस्स्यस्व । देवानां पत्नीरग्नि रुशतीरवन्तु । देवपत्नीरग्निरिन्द्राणी । राकामग्निमहम् । यास्ते राकेऽग्रे । सिनीवाल्पग्रे पृथुष्टुके । सिनीवाल्पा अग्नये जुहोतन । कुहूमग्निमहम् । कुहूरग्निर्देवानाम् । ^७उपदेशो देवताशब्दमपनीयाऽग्निशब्दस्य तथैव विभक्त्या क्षेपः । अग्नीनां पत्नीरिति देवपत्नीषु । उत ग्नावियंत्वग्नि-पत्नीरिति ॥ १३, १४ ॥

१“अग्ने तमद्याश्च”मित्यक्षरपङ्क्त्यो याज्यानुवाक्या भवन्ति । द्वे आग्नेयस्य द्वे स्विष्टकृतः ॥ १५ ॥

आग्नेयस्य नित्यमक्षर^२पङ्क्त्यौ अष्टाकपालपक्षे । स्विष्टकृतः ^१पुरोडाशस्याऽनियमः ॥ १५ ॥

२“पुनरूर्जा, “सह रय्या” इत्यभितः पुरोडाशमाज्या-

क. याः पत्नीसयाजानामृचस्ता अग्निशब्दवटिताः कुर्यात् इति । ऋच इत्युक्तेराध्वर्यवप्रैषादौ नाग्निशब्दघटनम् । (१) “विश्वतस्तोम वृष्णिगम्” (२) “अमृताय सोम दिवि” (३) “इह त्वष्टारमग्निगम्” (४) “देव त्वष्टर्विरराण.” (५) “देवानां पत्नीरुशतीः” (६) “उत ग्रा व्यन्तु देवपत्नीरिन्द्राण्यग्नायी” (७) “राकामहं सुहवाम्” (८) “यास्ते राके सुमतयः” (९) “सिनीवालि पृथुष्टुके । हविस्सिनीवाल्यै जुहोतन” (१०) “कुहूमहं सुवृतम्” (११) “कुहूर्देवानाममृतस्य” इतीमे मन्त्रखण्डाः । तत्र सर्वत्रापि देवतावाचकपदानन्तरं सविभक्तिकोऽग्निशब्दः प्रयोक्तव्यः । स एव प्रकारो दर्शितो भाष्यकारेण ।

ख. सर्वमाग्नेयमिति वचनाद्देवतान्तरसम्बन्धानुपपत्तेस्तेषु तेषु मन्त्रेषु तत्तद्देवतावाचकपदमा-नीय तत्तद्विभक्त्यन्तर्ग्रिपदमेव प्रयोक्तव्यमित्युपदेशमतम् । तत्र प्रकारविशेषोऽग्निमवा-क्याभ्यां प्रदर्श्यते-“अग्ने तमद्य” “अथा ह्यग्ने” “आभिष्टे अद्य” “एभिर्नो अर्कैः” (तै. सं. ४-४-४-७.) इति चतस्रः ।

ग. तथैव पूर्वं सूत्रकारेण ‘यद्यष्टाकपालः पङ्क्त्यो’ (आप. श्रौ. ५-२८-२.) इति प्रधानमा नियमितत्वादिति ।

1. O. Ms. reads पुरोडाशस्य नियमः for पुरोडाशस्यानियमः

१. अग्ने तमद्याश्च न स्तोमैः कर्तुं न भद्रं हृदि स्पृशम् । ऋचामात ओदेः ॥ १ ॥

अथा ह्यग्ने क्रतोर्भद्रस्य दक्षस्य साधोः । रथीकृतस्य बृहतो बभूव ॥ २ ॥

आभिष्टे अद्य गीर्भिर्गुणन्तोऽग्ने दाशेप । प्र ते दिवो न स्तनयन्ति शुभाः ॥ ३ ॥

एभिर्नो अर्कैर्भशनो अर्वाक् सुवर्णज्योतिः अग्ने विश्वेभिस्सुमना अनीकैः ॥ ४ ॥ (तै. सं. ४-४-४-७)

२. पुनरूर्जा निवर्तस्य पुनरग्न इषायुषा । पुनर्नः पाहि विश्वतः ॥

३. सह रय्या निवर्तस्य अग्ने विवस्व धारया । विश्वस्मिन्ना विश्वतस्त्वहि ॥ (तै. सं. १-५-३-३)

हुती जुहोति ॥ “पुनरूर्जा” इति वा पुरस्तात्प्रयाजानां
“सह रय्या” इत्युपरिष्ठादनूयाजानाम् ॥ १६ ॥

एतद्वा विपरीतम् ॥ १७ ॥

यस्मिन् होमं करिष्यति तत्र “पुनरूर्जा” इति जुहोति । ततः
पुरोडाशेज्या । तस्मिन् ततः “सह रय्या” इत्युपरिष्ठात्पुरोडाशस्य
होमः ॥ १६, १७ ॥

उभयीर्दक्षिणा ददाति ॥ १८ ॥

इत्यष्टाविंशी कण्डिका

आग्न्याधेयिकीः पौनराधेयिकीश्च पुनर्निष्कृतो रथ
इत्येताश्शतमानश्च हिरण्यम् ॥ १ ॥

पुनर्निष्कृतः पुनस्संस्कृतः पुनरुत्स्यूतम् ऊर्ध्वं यस्य सीवनं कृतं
पादितस्य । ^१तत्पुनर्गृह्यते वसनार्थं ^२द्वितीयमुत्स्यूतम् । केचित्पुनश्शब्द-
^३प्रयोगात्कृतम् । ^४उत्सृष्टो वहनाय समर्थः पुनर्गृह्यते स पुनरुत्सृष्टः ।
शतमानं हिरण्यम् ॥ १ ॥

तस्माद्रजतं हिरण्यमित्युक्तम् ॥ २ ॥

^१रजतं न देयम्, अन्यत्रापि यज्ञकर्मणि । “बर्हिषि” इति यज्ञ-
कर्मोपलक्षणात् प्रतिषेधार्थम् ॥ २ ॥

क. दाढ्यार्थं सूत्रैरुत्स्यूतं पुनरुत्स्यूतमिति रुद्रदत्तः । छिन्नं सत् सूचीतन्तुभ्यां स्यूतं पुनरु-
त्स्यूतमिति सायणाचार्याः । (See तै. सं. १-५-२-४)

ख. अवसनो गौरिति रुद्रदत्तः । दौर्बल्येन भारं बोधुमशक्ततया परित्यक्तस्सन् कथञ्चित्पो-
षणेन शक्तीकृतः पुनरुत्सृष्ट इति सायणाचार्याः । बोधायनोऽपि पुनरुत्सृष्टोऽनङ्गानिति
अवशीर्णगव एवमेव उक्तो भवतीति ।

ग. “तस्माद्रजतं हिरण्यमदक्षिण्यम् । अश्रुज^२हि यो बर्हिषि (रजतं) ददाति पुरास्य
संवत्सराद्गृहे रुदन्ति, तस्माद्बर्हिषि न देयम्” (जै. सं. १-५-१-२) इति बर्हिश्शब्देन
यज्ञसामान्यमुपलक्ष्य तत्र रजतदाननिषेधादिति ।

आग्निवारुणमेकादशकपालमनुनिर्वपति सर्वेषामनुनि-
र्वाप्याणां स्थाने द्विदेवत्यानां वा ॥ ९ ॥

सिद्धमिष्टिस्सन्तिष्ठते । सन्तिष्ठते पुनराधेयम् ॥ १० ॥

आग्निवारुणोऽनुनिर्वाप्यान् सकलानपि गृह्णाति । यदा द्विदेवत्यानां
स्थाने तदा कृत्वा पवमानहवींषि आग्निवारुणः, तत आदित्यः, पश्चा-
द्विष्णवे शिपिविष्टाय । द्वित्वसामान्याद्विदेवत्यानां स्थाने । नाजस्रः
नारम्भार्थानि यावज्जीवमेक एवारम्भ इति । कृते पुनराधेये यदा गच्छति
दर्शः पूर्णमासो वा तदेव पूर्वं प्रयुज्यते । केचित्त्वाहुः—पौर्णमासीमिष्ट्वा
कृत उत्सर्गः । अतोऽमावास्यैव पूर्वं प्रयुज्यते, तयोरेकफलत्वा-
दिति ॥ ९, १० ॥

यस्तृतीयमादधीत स एतान् होमान् जुहुयात्
“लेकस्सलेकस्सुलेक” इति ॥ ११ ॥

“यः पराचीनं पुनराधेयादि”ति वचनात् द्वितीयमेव तु पुनराधे-
यम्, ‘तृतीयमा’ धानं भवति । तत्र येऽग्नय इति कृत्वा लेकहोमाः
सर्वदर्विहोमान्ते । आग्न्याधेयिकानां वा दर्विहोमानां प्रत्याम्नायः

क. पवमानहविरादीनां स्थानापन्नोऽयमनुनिर्वाप्यः तेषां कालानपि गृह्णाति, स्थानापत्ति-
बलादिति । ऐन्द्राग्नः, आग्नावैष्णवः, अग्नीषोमीय इति द्विदेवत्याः । तेषां यदनुष्ठानं
तत्रैवाऽऽग्निवारुणस्यानुष्ठानम् । द्विदेवत्यत्वरूपलिङ्गस्य स्थानापेक्षया प्राबल्यादिति ।

ख. अग्निहोत्रमारप्यमान इति प्रकृत्याजस्रविधानात् अमावास्याधान एवेति नियमाच्च नाजस्र-
धारणम्, न वाऽऽरम्भार्थानि दशहोतृचतुर्होत्रादीनीति । यावज्जीवं सकृदेवाऽऽरम्भात्
तदर्थं सकृत्कृतैरेव सर्वप्रयोगोपकारसिद्धेरिति ।

ग. ब्राह्मणे “यः पराचीनं पुनराधेयादग्निमादधीत स एतान् होमान् जुहुयात्” इति
पुनराधेयानन्तरभाविन्येवाऽऽधाने एतद्धोमविधानात् तच्च तृतीयमाधानमेव भवति ।
प्रथमत आधानम्, द्वितीयं पुनराधानम्, तृतीयमाधानमिति । तत्रैव लेकहोमाः ।
“लेकस्सलेकस्सुलेकः” “केतस्सकेतस्सुकेतः” “विबस्वा” अदितिः । (तै.
सं. १-५-३-३) इति मन्त्रत्रयेण क्रियमाणास्त्रयो होमाः लेकहोमाः ।

1. B. Ms. reads अग्न्याधेयं between पुनराधेयं and तृतीयमाधानम्

१. लेकस्सुलेकस्सुलेकस्तेन आदित्या आज्यं जुषाणा वियन्तु ॥ १ ॥

केतस्सकेतस्सुकेतस्तेन आदित्या आज्यं जुषाणा वियन्तु ॥ २ ॥

विबस्वा अतिदेवकृतिस्तेन आदित्या आज्यं जुषाणा वियन्तु ॥ ३ ॥

सामान्यात् । “त्वन्नो अग्ने” “स त्वन्नो अग्ने” इत्याग्निवारुणस्य याज्या-
नुवाक्ये । स चाग्नीषोमीयविकारः अन्वाहार्यो^१ दक्षिणा । येषां वा
स्थाने सास्य दक्षिणा ॥ ११ ॥

यदरण्योऽस्समारूढो नश्येत् ॥ १२ ॥

आद्वितीयाहोमकालादजायमाने^२ अरण्योर्नाशः । अथाऽत्वरमाणः
“पुनर्मन्येदिति पुनर्मन्यने^३स्यैव विधानात्पुनर्होमो न लौकिकादिषु ।
एकस्या अप्यरण्या नाशे^४ क्षये च नष्टः । उभयसाध्यत्वात् मन्थनस्य,
प्रजोत्पत्तिवत् ॥ १२ ॥

यस्य वोभावनुगतावभिनिम्रोचेदभ्युदियाद्वा पुनरा-
धेयं तस्य प्रायश्चित्तिः ॥ १३ ॥

अविद्वृतेऽप्याहवनीये गार्हपत्यानुगमने उभयानुगमनम्, “पश्चादि
स तर्हि गत” इति लिङ्गात् । अभिनिम्रोचनमस्तमयः । अनुगमनं
विनाशः । “गार्हपत्याहवनीययोरेवाऽनुगतयोः,^५ तयोः प्रधानत्वात् ।
गार्हपत्यस्यैवाऽरणिनाशे तस्य नित्यमन्थ्यत्वात् । केचिद्विशेषश्रुतेः
सर्वत्रेच्छन्ति ॥ १३ ॥

पुनराधेयमित्याश्मरथ्योऽग्न्याधेयमित्यालेखन आले-
खनः ॥ १४ ॥

इत्येकोनविंशोऽपि कण्डिका ॥

क. अरणिस्मारोपणे कृते पुनर्मन्यने क्रियमाणे यदि कालद्वयं यावन्न जायतेऽग्निः, सोऽग्निनाश इत्युच्यते ।

ख. क्षयो मन्थनयोग्यता । प्राग्द्वितीयहोमादरण्योरन्यतराया वा नाशे पक्षहोमादि कृत्वाऽर-
ण्योऽस्समारूढस्य नाशोऽपि पुनराधानमेव ।

ग. यद्यपि सूत्रे “उभावनानी अनुगतौ” इत्यविशेषेण श्रवणम्, तथापि गार्हपत्याहवनीययो-
रेवानुगमनं त्रिविधम्, तयोरेव प्रधानत्वात्—गार्हपत्यस्येतराग्नियोनित्वेन, आहवनीयस्य
प्रधानहोमसाधनत्वेन च ।

1. Ibid, अन्वाहार्यदक्षिणा.

2. B. Ms. reads पुनर्मन्येत् for पुनर्मन्येत् and अन्वारभमाणः for अन्वारभणः ।

3. B. Ms. omits तयोः

पुनराधेयमित्याश्मरथ्यमतिः । अपि पुनराधातव्यं पुनराधेय-
मग्न्याधेयोक्तेन विधानेनेत्यालेखनमतिः । पुनरारम्भत्वादुपदेशः ।
पुनराधेयेऽन्वारम्भणीया विद्यदसि सारस्वतहोमयोः पुरस्ताच्चतुर्होतुः
प्रथमायां पौर्णमास्याम् ॥ १४ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिविरचिते

अष्टमः पटलः समाप्तः

पञ्चमप्रश्नश्च समाप्तः ॥

(समाप्तमाधानं पुनराधानं च)

क. पुनराधेयस्य रूढिमङ्गीकृत्य पुनराधानमेव कर्तव्यमित्याश्मरथ्यो मनुते । पुनः आधेयम्
अथात आधानमेव पुनः कर्तव्यमित्यालेखनोऽभिप्रेति ।

॥ श्रीः ॥

आपस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

षष्ठः प्रश्नः

प्रथमः पटलः

अग्निहोत्रं व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

अग्निहोत्रमिति कर्मनामधेयम् । अग्रेयत्र सायमाहुतिः प्रथमेति ।
'तस्य निर्वचनम्—“स एतद्भागधेयमभ्यजायत । यदग्निहोत्रम् । तस्मा-
दग्निहोत्रमुच्यते” इति । तद्वक्ष्याम इत्यधिकारः । तत्साधनेऽप्यग्निहोत्र-
शब्दः—“यस्याग्निहोत्रं दुह्यमानः स्कन्दति” इति । “अग्नेर्दुतादजनि”
इति गौरप्यग्निहोत्रमुच्यते ॥

क. स इत्यग्निरुच्यते । अयमत्र सङ्ग्रहः—प्रजापतिना सृष्टोऽग्निः अविभेत्—प्रजापतिरयं
हविर्वहनार्थमेव मां प्राप्नोति, न तु मयं किञ्चिददाति हविः । भागरहितोऽहं कथं
जीवेयम् ? कथं वा कार्यकरणसमर्थो भवेयम् ? इति । एवं भीतस्त पुनः प्रजापतिशरीर-
मेव प्रविष्टवान् । स्वशरीरे प्रविष्टमग्निं प्रजापतिरब्रवीत्—जायस्वेति । भागं विना
कथमुत्पद्य, कथं वा जीवेयम् इत्यग्निनोक्तः प्रजापतिः इदमग्निहोत्राख्यं हविस्तुभ्यमेव
हूयेत इत्यब्रवीत् । तत्तस्सोऽग्निस्तदभिलक्ष्यैवोत्पन्नः प्रजापतिशरीरात्पुनः । यस्मा-
दग्निमुद्दिश्य हूयते तस्मादग्निहोत्रमुच्यते इति । तदिदम् — “सोऽग्निरविभेत्”
(तै. ब्रा. २-१-२-५) इत्यारभ्य “तस्मादग्निहोत्रमुच्यते” इत्यन्तेन भागेन निरूपितं
ब्राह्मणे । अग्नौ होत्रं होमो यस्मिन् कर्मणि तदग्निहोत्रमिति बहुव्रीहिसमासेनाग्निहोत्र-
शब्दः कर्मनामधेयम् । तत्र “अग्निहोत्रप्रायणा यज्ञाः किं प्रायणमग्निहोत्रमुच्यते”
(तै. ब्रा. २-१-५-१) “असंस्थितो वा एष यज्ञः । यदग्निहोत्रम्” इत्यादि प्रमाणम् ।
तत्साधनीभूते द्रव्येऽप्यग्निहोत्रशब्दः प्रयुज्यते—यथा धर्मो वा एषोऽशान्तः अहरहः
प्रयुज्यते यदग्निहोत्रम्” इति । अग्निहोत्रार्थं पयोदोहनार्था गौरप्यग्निहोत्रशब्देनोच्यते ।
यथा—“अग्नेर्दुतादजनीति । गौर्वा अग्निहोत्रम्” इति । (तै. ब्रा. २-१-६-३) अत्र
त्रिष्वप्यर्थेषु प्रयुज्यमानोऽग्निहोत्रशब्दोऽन्तोदात्त एवोपलभ्यते । तत्कथमिति न ज्ञायते,
समासभेदे स्वरभेदस्यावश्यकत्वादिति ।

अधिवृक्षसूर्य आविस्सूर्ये वा “धृष्टिरसि ब्रह्म यच्छ”
इत्युपवेषमादाय गार्हपत्यमभिमन्त्रयते “सुगार्हपत्य”
इति ॥ २ ॥

वृक्षाणामुपर्येव सूर्याशवो न पृथिव्याम्, सोऽधिवृक्षसूर्यः कालः ।
आविः प्रकाशवाची । प्रकाशो यत्र सूर्यो दृश्यते रश्मिभिरनभिभूत-
मण्डलः स आविस्सूर्यः कालः । तस्मिन् काले धृष्ट्यादानादि । उपवे-
षशब्द उद्घाटनार्थं काष्ठे वर्तते सद्यः कृत्त एव, न संस्कृते । मिश्रयो-
रप्यग्न्यो^१ गार्हपत्याभिमन्त्रणम् । उपदेशो धृष्टिनिवृत्त्यर्थं गार्हपत्य-
ग्रहणम् ॥

अथैनं बोधयति “उद्ध्यस्वाग्ने प्रतिजागृह्येनमि-
ष्टापूर्ते स सुजेथामयञ्च । अस्मिन् सधस्थे अद्युत्तरस्मिन्
विश्वे देवा यजमानश्च सीदत ” इति ॥ ३ ॥

^२ उद्घाटितस्यापि मन्त्रेण बोधनञ्च नित्यवत् । अतो निर्मायितेऽग्नौ
लौकिके च कृत उपावरोहणे न निवर्तते । उपदेशः—अर्थात्स्थापितस्यो-
द्घाटनं बोधनञ्च । अतस्तद्वयमुद्घाटिते निवर्तते । धृष्ट्यादानं तूद्धरणा-
र्थत्वात्क्रियते । अन्यार्थमुद्धृत आहवनीये धृष्ट्यादानादि सर्वं निव-
र्तते ॥ ३ ॥

उद्धरेत्येव सायमाह यजमानः । उद्धरेति प्रातः ॥ ४ ॥

क. सत्यप्यग्न्यन्तरमिश्रणे गार्हपत्यबुध्यैवाभिमन्त्रणं कर्तव्यमिति । दर्शपूर्णमासवत्
धृष्टेरभिमन्त्रणं मा भूदित्येतदर्थं गार्हपत्यग्रहणमित्युपदेशमतमिति ।

ख. मस्मादिभिरप्रच्छन्नस्य स्वत एव अलतोऽप्यग्नेऽशीपनं मन्त्रेण कर्तव्यमेव, नित्यतया
विधानादिति ।

1. B. Ms. 1, omits रश्मिभिरनभिभूतः O. Ms. 2, reads only अनभिभूतः

2. P. Ms. 1, omits एव कृत एव

‘उद्धरेत्येवेत्यवधारणात् कालद्वयेऽप्युच्यते-‘यदापि प्रातः अग्नि-
मुपावरोहोदिति । एवं स्वयंहोमे च । इतरथा न प्रदीयेताऽऽत्म-
नोऽनुज्ञा ॥ ४ ॥

सहस्रं तेन कामदुघोऽवरुन्धे ॥ ५ ॥

कामदुघाः यद्यदिच्छन्ति तत्तदुहन्ति, तासां लाभोऽवरोधः ।
अर्थवाद इति न्यायः । इतरथा मन्त्रानित्यता स्यात् । उपदशः-काम-
नायामनित्या प्रातरनुज्ञा ॥ ५ ॥

“वाचा त्वा होत्रा प्राणेनोद्वाता चक्षुषाऽध्वयुर्णा
मनसा ब्रह्मणा श्रोत्रेणाग्नीधैतैस्त्वा पञ्चभिर्देवैर्ऋत्विग्भि-
रुद्धराभि” इति गार्हपत्यादाहवनीयं ज्वलन्तमुद्धरति ॥ ६ ॥

उद्धरति उद्गृह्णाति ज्वलन्तम् ॥ ६ ॥

“भूर्भुवस्सुवरुद्धियमाण उद्धर पाप्मनो मा यद-
विद्वान् यच्च विद्वाश्चकार । अह्ना यदेनः कृतमस्ति
पापं सर्वस्मान्मोदतो मुञ्च तस्मात्” इत्युद्धियमाणम-
भिमन्त्रयते यजमानस्सायम् । “रात्रिया यदेनः कृतमस्ति
पापं सर्वस्मान्मोदतो मुञ्च तस्मात्” इति प्रातः ॥ ७ ॥

सर्वो मन्त्रः प्रातरपि । ‘रात्रिया यदेन’ इत्येतावान् विकारः ॥ ७ ॥

“अग्निपतयेऽग्नये मे विध्यग्निपतयेऽग्नये मे मृड ।
अमृताहुतिममृतायाञ्जुहोम्यग्निं पृथिव्याममृतस्य जित्वै ।
तयाऽनन्तं काममहं जयानि प्रजापतिर्यं प्रथमो जिगाया-
ग्निमग्नौ स्वाहा ” ॥

इति प्रथमा कण्डिका

क. ‘उद्धरेत्येवाह यजमानः’ इत्येतावदेव कालद्वयेऽप्यनुज्ञायां सायं प्रहणेन तत्रैव नियमः ।
प्रातस्तु कामनावत् एवेत्येतदर्थं गुरुसूत्रकरणमित्युपदेशमतमिति ।

1. B. Ms. 1. adds उद्धरणाक्षरात् before उद्धरत्येव

2. B. 2 reads यदा च न प्रातरग्निमुप नावरोहेत् ।

3. Ad. reads प्रतीयेत for प्रदीयेत

“अग्ने सम्राडजैकपादाहवनीय दिवः पृथिव्याः पर्य-
न्तरिक्षाल्लोकं विन्द यजमानाय । पृथिव्यास्त्वा मूर्धन्-
त्सादयामि यज्ञिये लोके । यो नो अग्ने निष्ठयो योऽनिष्ठयोऽ
भिदासतीदमहं तं त्वयाऽभिनिदधामि” इति पुरस्तात्परि-
क्रम्योदङ्मुखः प्रत्यङ्मुखो वा सायमायतनेऽग्निं प्रतिष्ठापयति
प्राङ्मुखः प्रातः ॥ १ ॥

पुरस्तादाहवनीयस्य गत्वा प्रत्यङ्मुखो उदङ्मुखो वा स्थापयति । न तु
पुरस्ताद्गच्छति प्रातः ॥ १ ॥

स्वयं यजमान इध्मानाहरति—“विश्वदानीमाभरन्तो
नातुरेण मनसा । अग्ने मा ते प्रतिवेशा रिषाम्” इत्ये-
तया ॥ २ ॥

यजमान एव स्वयमाहरति इध्मानग्न्यायतनम्, न नेदिष्ठी ।
उपदेशः—^१अध्वर्युपत्नीभ्यामाहरणप्रतिषेधः ॥ २ ॥

“यदग्ने यानि कानि चे”त्येताभिः पञ्चभिः प्रतिम-
न्त्रमग्निषु महत इध्मानादधाति आहवनीये वर्षिष्ठम् ॥ ३ ॥

क. अग्न्यगाराद्गृहीत्वा विहारदेशं नयनमेवात्र विवक्षितम् । नारण्यादाहरणम्, अशक्यत्वा-
दस्मिन् काले इति ।

ख. “यदग्ने यानि कानि”, “यदत्युपजिह्विका”, “रात्रिः रात्रिमप्रयावम्” “नाभा पृथिव्या-
स्समिधानं” “यास्तेना अभित्वरीः” इति पञ्चैवः (तै. सं. ४-१-१०-१-५)

1. O. Ms. omits from अभ्यायतनम् to the end. B.Ms. reads wrongly.

2. B. Ms. 2 reads अध्वर्युपत्नी प्रतिषेधः ।

१. यदग्ने यानि कानि चाते दारुणि दधमसि । तदस्तु तुभ्यमिदृतं तज्जुषस्व यविष्ठय ॥ १ ॥

यदत्युपजिह्विका यदग्नौ अति सर्पति । सर्वं तदस्तु ते घृतं तज्जुषस्व यविष्ठय ॥ २ ॥

रात्रिः रात्रिमप्रयावं भरन्तोऽश्वाथेव तिष्ठते घासमस्मै । रायस्पोषेण समिधा मदन्तोऽग्ने मा ते प्रति-
वेशा रिषाम् ॥ ३ ॥

नाभा पृथिव्यास्समिधानमभिः रायस्पोषाय बृहते हवामहे । इरम्भं बृहदुक्थं यजत्रं जेतारमग्निं
वृतनाष्ठु सासहिम् ॥ ४ ॥

यास्तेना अभीत्वरीषाभ्याधिनीहमणा उत । येस्तेना ये च तस्करास्तास्ते अग्नेऽपिदधाम्यास्ये ॥ ५ ॥

(तै. सं. ४-१-१०-१)

एकैकमिध्मं 'मन्त्रेणाऽऽदधाति । 'आहवनीये वर्षिष्ठम्' इत्येक-
वचनात् । इतरथा वर्षिष्ठानित्येव ब्रूयात् । वर्षिष्ठो गुरुतरस्सर्वतो
विस्तीर्णः । उपदेशो बहवः, "दारुणि" इति लिङ्गात् ॥ ३ ॥

यथाऽऽहितास्तेनाऽऽनुपूर्व्येणाऽऽहवनीयाद्वा प्रक्रम्य ॥

प्रक्रम आरम्भः । आह्वनीयात्प्रक्रमेऽपि यथाऽऽहितास्तथेतरेषां
क्रमः । केचित् पञ्चेध्मान्, प्रतिमन्त्रमेकैकस्मिन् ॥ ४ ॥

तथाऽग्निः ॥ ५ ॥

ख तथाऽग्निः कर्तव्यो बलवान् ॥ ५ ॥

आधेयो यथाहुतिर्न व्यवेयात् ॥ ६ ॥

आधेयश्चाऽच्छिद्र इध्मः, तस्मिन् यथाऽऽहुतिर्हुता भित्वाऽग्निं
भूमिं न प्राप्नोति ॥ ६ ॥

नान्तराग्नी सञ्चरति ॥ ७ ॥

‘पूर्वोऽनुगत’ इत्युत्तरत्र वचनात् गार्हपत्याहवर्नीययोरन्तरा गमने प्रतिषेधः । उपदेशस्सर्वत्र प्रतिषेधः, अविशेषवचनात् । “पश्चाद्धि स तर्हि गतः” इति हेतुवचनात् ॥ ७ ॥

क. “यदग्न” इति प्रथममन्त्रे “दारुणि दधसि” इति बहुवचनश्रवणाद्बहुल्यं काष्ठानामित्युपदेशः । एवञ्च प्रथमया ऋचा गार्हपत्ये एकां समिधमादाधाति । द्वितीयया दक्षिणाग्नावेकाम् । तृतीययाऽऽहवनीये वर्षिष्ठामेकाम् । चतुर्थ्यां सभ्य एकाम्, पञ्चम्याऽऽवसथ्य एकामिति ।

ख. 'तथाऽग्निः' इत्येतावदेकं सूत्रम् । तत्र कर्तव्यो बलवानित्यध्याहारः । 'आधेयो यथाहुतिर्न व्यवेयात्' इत्यपरम् । तस्य भाष्यम्—'आधेयश्च' इत्यादि । निविडतया-ऽग्नौ नैध्ममादध्यात् येनाहुतीनां तं भित्वा भूमिगमनं न स्यादिति । रुद्रदत्तस्तु—अन्यथा व्याख्यात्येकसूत्रतापक्षीकृत्य—तथाऽग्निरनुमुखाविः कर्तव्यो यथेध्मस्योपरि दत्तामाहुति-मिध्मो न व्यवदध्यादिति ।

ग. स पूर्वः पूर्वभागे स्थित आहवनीयादिरग्निः, पश्चात् गार्हपत्यं स्वयोनिं प्रातः । अत्र पूर्व-
पदेन नाऽऽहवनीयमात्रं गृह्यते । किन्तु दक्षिणाग्न्यादीनां सर्वेषां ग्रहणम् । अतश्च ययोः
कयोश्चिदग्न्योरन्तराले न गन्तव्यमिति उपदेशमतम् ।

यदि पूर्वोऽनुगतस्सञ्चर्यम् ॥ ८ ॥

पश्चाद्धि स तर्हि गतः ॥ ९ ॥

यत्रावक्षणेभ्यो मन्थनं तत्राऽऽहवनीयो गार्हपत्यं न गच्छति । तत्राऽनुगमनेऽपि न सञ्चर्यम् । अञ्चरणे सर्वप्रायश्चित्तं यत्र नान्यत् प्रत्यक्षम् ॥ ८, ९ ॥

कामं हुते सञ्चर्यमित्येके ॥ १० ॥

हुते लौकिकत्वादग्नेः कर्मानङ्गत्वान्न नियमः । अपत्यवायस्सञ्चरणे । वर्जिते त्वभ्युदयः । तस्यातिक्रमे प्राणायामः, "नियमातिक्रमे चान्यस्मिन्" इति ॥ १० ॥

नक्तमाहवनीयं धारयति ॥ ११ ॥

होमद्वयार्थं प्रणेष्यामीत्युक्त्वा^१ सङ्कल्पं नक्तधारणम् । विकल्प-
श्चायम् । 'प्राङ्मुखः प्रातः' इति वचनात् ॥ ११ ॥

क. ज्वलनार्थमग्नौ प्रक्षितानां काष्ठानां मध्ये दग्धावशिष्टानि काष्ठानि अवक्षणाणीत्यु-
च्यन्ते । See commentary of रुद्रदत्त on the sutra of ९-९-११) यदि
गार्हपत्य आहवनीयो वाऽनुगच्छेत्, तेभ्य एवावक्षणेभ्योऽधिमन्यितव्यः इति सूत्रकारे-
णावक्षानमथनविधिरुक्तः । तस्मिन् पक्षे पूर्वोऽग्नेरपराग्निगमनं नास्ति, तस्य स्वयोनि-
त्वाभावात् । तदा सञ्चारोऽन्तरा न कर्तव्य इति ।

ख. यत्र सञ्चरणविशेषे प्रायश्चित्तविशेष उपदिष्टः । यथा-यस्य सान्नाय्येऽविश्रिते हविषि वा
निरुक्ते पुरुषः श्वाऽनो रथो वाऽन्तराग्नी वीयात् दुर्वराहैडको वा तदत्राऽपोऽन्वर्तिषिच्य
गामन्वत्याऽऽवर्तयेत् (आप. श्रौ. ९-१०-१९) इत्यादिः तादृशानि स्थलानि
वर्जयित्वाऽन्यत्र सर्वप्रायश्चित्तमेवेति ।

ग. पुरुषार्थप्रतिषेधेऽयं पर्यवस्यति । तदतिक्रमे धर्मशास्त्रोक्तं प्रायश्चित्तम् । यथोक्तमापस्तम्बेन
'आतमितोः प्राणमायच्छेदित्येके' (आप. ध. २-१२-१८) इत्युक्त्वा 'नियमातिक्रमे
चाऽन्यस्मिन्' (आप. ध. २-१२-१८) इति प्राणायामस्यैवातिदेशादिति ।

1. B. Ms. reads कर्मानङ्गत्वायं नियमः
2. B. Ms1, reads wrongly प्रातर्होमद्वयार्थम्
3. O. Ms2, reads कृत्वा सङ्कल्पम्

नित्यो गतश्रियो धार्यते ॥ १२ ॥

गतश्रिय आश्वपदिक एवाऽऽहवनीयो धार्यते । दक्षिणाग्निसभ्या-
वसथ्याः पुनः पुनः यद्यपि मथित्वाऽऽहिता इत्युपदेशः । नित्यधारणं
सभ्यावसथ्ययोरिति भरद्वाजमतिः हिरण्यकेशिमतिश्च । आश्वलायन-
मतिस्तु सर्वेषु पक्षेष्ववाधानप्रभृति सर्वे गतश्रियो धार्या इति ॥ १२ ॥

नित्यं गार्हपत्यम् ॥ १३ ॥

तथाऽन्वाहार्यपचनं यदि मथित्वाऽऽहितोभवति ॥

पुनर्नित्यवचनादगतश्रियोऽपि गार्हपत्यस्य नित्यधारणम् । दक्षिणा-
ग्नेश्च मथित्वाऽऽहितस्य । धार्याणामनुगतानामवक्षान्तेभ्यो मन्थनम् ।
भस्मना अरणी संस्पृश्य वा । अनुगमनेन योनिं गच्छन्ति । नित्यधार्या
यावज्जीवम् । योनित उत्पत्तिरितरेषां धार्याणामपि । 'यदि गार्हपत्य
आहवनीयो वा' इति द्वयोरेव नियमात् ॥ १३, १४ ॥

यद्याहार्योऽहरहरेन दक्षिणत आहरन्ति ॥ १५ ॥

अहरहस्सायं प्रातः दक्षिणस्माद्देशादाहरन्ति लोके यजमानाः ।
नक्तधारणे आहवनीये दक्षिणाग्न्यादीनामाहार्याणां धारणम्, एक-
कर्मत्वात् । केचिदाहवनीयस्यैव वचनात् ॥ १५ ॥

क. अयमभिसन्धिः—'तथा (नित्यं) अन्वाहार्यपचनं यदि मथित्वाऽऽहितो भवति' इत्युत्तरत्र
सूत्रकारो वक्ष्यति । तेन दक्षिणाग्नेर्नित्यधारणे आधानकाळे मथित्वाऽऽधानं हेतुस्ततो
भवति । यदि स एव हेतुस्तस्मात्तत्त्वयोस्तस्यात् तर्हि तयोरेपि नित्यधारणे प्राप्ते तस्या-
ऽऽहवनीयमात्रे नियमनान्त इतरेषां त्रयाणां मथित्वाऽऽहितानामपि न नित्यधारणम्,
किन्तु तदा तदा स्वयोनित एवोत्पादनामिति उपदेशमतमिति ।

ख. इतरेषां गार्हपत्याहवनीयव्यतिरिक्तानां त्रयाणाम् । धार्याणामपि तेषां योनित एवोत्पादनम्
नावक्षान्तेभ्यो मन्थनम् । तद्विनायकसूत्रे 'यदि गार्हपत्य आहवनीयो वाऽनुगच्छेत्'
(आप. श्रौ. ९-९-११) इति द्वयोरेव तयोरोत्पादानादिति ।

ग. यदि नक्तमाहवनीयो धार्यते तदा इतरेषामभ्यग्नीनामाहार्याणां धारणं कर्तव्यम् । प्रणय-
नस्यकत्वात्, तस्य च स्वार्थत्वादिति ।

१. श्रियत इति रुद्रस्तीयः पाठः

२. B. Ms1. adds मथित्वं after संस्पृश्य

उपवसथ एवैनमाहरेयुर्नवावसान एवैनमाहरेयुरिति
वाजसनेयकम् ॥ १६ ॥

इति द्वितीया कण्डिका

उपवसथेऽग्न्यन्वाधानकाले पक्षे । अवसानं स्थापनम् । नवमवसानं
नवावसानम् । ^१अवसानान्तरेऽग्न्यस्याहरणम् ॥ १६ ॥

परिसमूहनेनाग्नीनलङ्घ्वन्ति ॥ १ ॥

परिसमूहनं सर्वतस्समूहनम्, शोधनमित्यर्थः । मण्डनमलङ्करणम् ।
कुर्वन्तीति बहुवचनाद्यजमानः पत्नी चाध्वर्योस्सहायावलङ्करणे मन्त्र-
वर्जम् ॥ १ ॥

पुरस्तादलङ्कारास्सायमुपरिष्ठादलङ्काराः प्रातः ॥

पुरस्ताद्धोमादलङ्कारा येषां त इमे पुरस्तादलङ्काराः । अस्मिन्नेव
काले । उपरिष्ठादलङ्कारा 'दीदिहि' इत्युपसमिन्धनात्परतः, पूर्वतुल्य-
त्वात् ॥ २ ॥

एतद्वा विपरीतम् । उभयतोऽलङ्कारास्सायं तथा
प्रातरित्येके ॥ ३ ॥

“अग्ने गृहपते शुन्धस्व” इति गार्हपत्यम्, अग्ने
वह्ने शुन्धस्व” इति दक्षिणाग्निम्, “अग्ने सम्राट्च्छु-
न्धस्व” इत्याहवनीयम्, “अग्ने सभ्य शुन्धस्व” इति
सभ्यम्, “अग्ने परिषद्य शुन्धस्व” इत्यावसथ्यम् ॥ ४ ॥

उदगग्रैः प्रागग्रैश्च दर्भैस्तृणैर्वाऽग्नीन् परिस्तृणा-
त्याग्निमग्नी वा ॥ ५ ॥

सर्वेषां^क परिस्तरणम्, न सम्भावसध्ययोरित्युपदेशः ॥ ५ ॥

खादिरस्सुवो वैकङ्कत्यग्निहोत्रहवणी बाहुमान्यरत्नि-
मात्री वा ॥ ६ ॥

पुनस्सुवविधानादन्य एवाग्निहोत्रार्थः सुवः ॥ ६ ॥

प्रसृताकृतिरार्यकृताऽग्निहोत्रस्थाल्यूध्वकपालाऽ^खचक्र-
वर्ता भवति ॥ ७ ॥

प्रसृताकृतिः हस्ताग्रतुल्याकृतिः ऊर्ध्वकपाला यस्या ऊर्ध्वानि
कपालानि न चक्राणि । अचक्रावर्ता, चक्रेण त्वपरिवर्ता ॥ ७ ॥

दक्षिणेन विहारमग्निहोत्री तिष्ठति तां यजमानोऽ-
भिमन्त्रयते—“ इडासि व्रतभृदहं नाबुभयोर्व्रतं चरिष्यामि
सुरोहिण्यहं नाबुभयोर्व्रतं चरिष्यामीड एहि मयि श्रयस्वेर
एह्यदित एहि गौरेहि श्रद्ध एहि सत्येन त्वा ह्वयामि ”
इति ॥

अग्निहोत्री धेनुरग्निहोत्रार्था । सा च सुष्टु रोहिणी, मन्त्रलि-
ङ्गात् ॥ ८ ॥

अथ वेदिदेशमभिमृशति “इयमसि तस्यास्तेऽग्नि-
वत्सः सा मे स्वर्गञ्च लोकममृतञ्च धुक्ष्व ” इति ॥ ९ ॥

“ पूषासि ” इति दक्षिणतो वत्समुपसृज्य प्राचीमा-
वृत्य दोध्युदीचीं प्राचीमुदीचीं वा ॥ १० ॥

क. सम्भावसध्ययोर्होमाभावेऽपि परिस्तरणं कर्तव्यमेव, ‘अग्नीन् परिस्तृणाति’ इत्यविशेष-
वचनात् । तेन सर्वाग्निग्यापिपरिस्तरणस्यैव कर्माङ्गत्वावगतेरिति । उत्तरकार्यार्थत्वात्सं-
स्काराणाम् उत्तरत्र कार्याभावे संस्काराणामप्रवृत्तेः न सम्भावसध्ययोः परिस्तरणमित्युपदे-
शमतमिति ।

ख. चक्रमणेन या निर्मायते सा चक्रवर्ता सा न भवति किन्तु हस्तेनैव कृतेत्यर्थः ।

दक्षिणतो गोर्वत्सो विमुच्यते । प्रदक्षिणमावर्तयित्वा पुनः प्राची
स्थाप्यते ॥ ९, १० ॥

न शूद्रो दुह्यात् । असतो वा एष सम्भूतो
यच्छूद्रः ॥ ११ ॥

असतः अधः प्रदेशात् पादतः ॥ ११ ॥

दुह्याद्वा ॥ १२ ॥

यदेव गार्हपत्येऽधिश्चरति पवयत्येवैनत् ॥ १३ ॥

अग्निहोत्रस्थाल्या दोहनेन च दोग्धि ॥ १४ ॥

इति तृतीया कण्डिका ॥

स्थाल्या दोहनेन च दुह्यते ॥ १४ ॥

*पूर्वो दुह्याज्येष्ठस्य ज्यैष्ठिनेयस्य यो वा गतश्रीः
स्यात् । अपरो दुह्यात्कनिष्ठस्य कानिष्ठिनेयस्य यो वाऽऽनु-
जावरो यो वा बुभूषेत् ॥ १ ॥

न स्तनान् सम्मृशति ॥ २ ॥

†प्रसन्नवनाथस्तनस्पर्शनं प्रतिषिध्यते । अशक्यत्वाद्दोग्धुमनुपस्पृ-
शता ॥ २ ॥

यथोपलम्भं नित्ये कल्पे दोग्धि ॥ ३ ॥

यथोपलम्भजनियमेन पूर्वापरमिति नियमो नास्ति दोहनस्य ॥ ३ ॥

क. These two sutras are repetition verses of तै. श्रौ. २-१-८-१ ।

ख. ज्येष्ठभार्यायाः पुत्रो ज्यैष्ठिनेयः । पूर्वापरशब्दो स्तनवाचिनौ ।

ग. See footnote on sutra 2-29-3 for आनुजावर ।

घ. दोहनार्थमुःमुखीकरणं प्रसन्नवनम् । 'शोरपु' इति द्वाविडभाषायाम् ।

पूर्ववदुपसृष्टां दुह्यमानां धाराघोषञ्च यजमानोऽनु-
मन्त्रयते ॥ ४ ॥

अस्तमिते दोग्धि ॥ ५ ॥

अस्तमिते नियमः । अस्तमित उद्धरणप्रायश्चित्तविधानात् प्रागस्त-
मयादुद्धरणम् । मध्यवर्तिनः समिदाधानादेः स्वनियमः--अस्तमितेऽनस्त-
मिते वा ॥ ५ ॥

अम्नरस्तमिते होतव्यम् ॥ ६ ॥

अम्नरस्तमिते ईषदस्तमिते होमः कार्यः ॥ ६ ॥

समुद्रो वा एष यदहोरात्रस्तस्यैते गाधे तीर्थे यत्सन्धी
तस्मात्सन्धौ होतव्यमिति शैलालिब्राह्मणं भवति ॥ ७ ॥

समुद्रतुल्योऽहोरात्रः, तस्य गाधे तीर्थे यत्सन्धी, तयोद्देशक्यमव-
स्थातुम् । तदन्यदगाधम्, गाधे हुतं न नाशमुपयाति । तस्मात्सन्धौ
होमः कार्यः । शैलालिनो नाम शाखिनः ॥ ७ ॥

नक्षत्रं दृष्ट्वा प्रदोषे निशायां वा सायम् ॥ ८ ॥

एकमपि नक्षत्रं दृष्ट्वा द्वितीयो होमकालः । प्रदोषस्सर्वेषूदितेषु ।
निशा यस्यां निशेरते भूतानि । एते चत्वारस्सायंहोमकालाः ॥ ८ ॥

उषस्युपोदयं समयाविषित उदिते वा प्रातः ॥ ९ ॥

उषा यस्यां प्रकाशो भवति तमोहानिः । समीप आदित्योदयस्य
स उपोदयः कालः । समयाविषितः अर्घोदितः । तदाऽङ्गानि पूर्वम् ।
उदयादारभ्य यावत्सङ्गवम् । सङ्गच्छन्ते गावो यदा दोहनार्थं तृणादा-
नाय गताः स सङ्गवः । सङ्गवान्तः प्रातःकालः, आश्वलायनमतात् ॥ ९ ॥

यदुदिते जुहोत्यग्निष्टोमं तेनावरुन्धे यन्मध्यन्दिने
जुहोत्युक्थं तेनावरुन्धे यत्पूर्वरात्रे जुहोति प्रथमं तेन

रात्रिपर्यायमाप्नोति यन्मध्यरात्रे जुहोति मध्यमं तेन रात्रि-
पर्यायमाप्नोति यदपररात्रे जुहोति जघन्यं तेन रात्रिपर्या-
यमाप्नोति ॥ १० ॥

यदुदिते सङ्गत्वात् परतो जुहोतीत्यापद्धोमकालः । ये ^१रात्रिपर्या-
यास्त्रयोऽतिरात्रे तानामप्नोति ॥ १० ॥

स न मन्येत सर्वेष्वेतेषु कालेषु होतव्यमापदि हुत-
मित्येव प्रतीयादिति विज्ञायते ॥ ११ ॥

एतेषु यज्ञाभिहितेषु होमं कुर्वन्नार्तो वा न कर्म त्यजतीति । स
यज्ञलाभं न चिन्तयेदेतेषु कालेषु ^२स्वस्थ एव । यदार्तो वाऽऽपदि जुहोति
तदा हुतमित्येव प्रत्यवगन्तव्यम् । न तदाऽग्निहोत्रकालातिपत्तिप्रायश्चि-
त्तम् ॥ ११ ॥

यो होमकालस्सोऽङ्गानाम् ॥ १२ ॥

इति चतुर्थी कण्डिका

होमकालस्सङ्कल्पयितव्यः कर्मादौ । अङ्गानामपि स एव कालो
विहरणवर्जानाम् । उपदेशस्समिदाधानपरिस्तरणदोहनानि सायंहोमे
होमकाले न कृतानीति प्रातर्होमेऽप्येषामनियम एवेति ॥ १२ ॥

इति आपस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते षष्ठप्रश्ने

प्रथमः पटलः

क. रात्रौ भवाः पर्याया रात्रिपर्यायाः । ते चाऽतिरात्रसंस्थायां विहिताः । तत्र हि होतृचमसमु-
ख्यैश्चतुर्भिश्चमसगणैः प्रचारे कृते एकः पर्यायः । एवं पर्यायत्रयं तत्र । तस्य विधिः 'षोडशिनो
प्रचर्य रात्रिपर्यायैः प्रचरति' (आप. श्रौ. १४-३-९.) इत्यादिना 'एवं विहितो
द्वितीयस्तृतीयश्च' (आप. श्रौ. १४-३-१६.) इत्यन्तेन सूत्रगणेन निरूपितस्तत
एवावगन्तव्यः ।

ख. स्वस्थस्यापीमे उदितादयः काला विधीयेन्त इति न मन्तव्यम् । तस्य तु षष्ठादिसूत्रचतु-
ष्टयोक्ता एव कालाः । आर्तस्याऽऽपन्नस्य वा इमे कालाः । तेषु करणेऽपि कृतत्वसम्पत्तिः,
न कालातिपत्तिप्रायश्चित्तमिति ।

1. P. A. B. Ms. 2 reads स्वस्थ एतेषु कालेषु न कुर्यात् । पूर्वेष्वेव कुर्यात् after एव ।

2. B. Ms. 1 omits एव.

द्वितीयः पटलः

पत्नीवदस्याग्निहोत्रं भवति ॥ १ ॥

पत्नी यस्मिन् विद्यते तदिदं पत्नीवत् । अस्य यजमानस्याग्निहोत्रं भवतीति वचनादवियोगोऽग्निहोत्रेण पत्न्याः । इतरथा स्व आयतने पत्न्युपविशतीत्यनेनैव सिद्धं पत्नीवत्वम् । अस्याति वचनात् न 'नेदिष्ठी- (षिठ) पत्नी । मृतपत्न्येव कर्म करोति ॥ १ ॥

स्व आयतने पत्न्युपविशति ॥ २ ॥

स्वमायतनं पत्न्या दर्शपूर्णमाससिद्धम्—'देशादक्षिणत उदीची'ति । केचित्तु पश्चाद्गार्हपत्यस्य प्राचीमुपवेशयन्तीह, 'तस्मात्पश्चात् प्राची पत्न्यन्वास्ते' इत्यनुवादात् ॥ २ ॥

अपरेणाऽऽहवनीयं दक्षिणाऽतिक्रम्योपविश्य यजमानो "विद्युदसि विद्यमे पाप्मानमृतात्सत्यमुपैमि मयि श्रद्धा" इत्यप आचामति ॥

आचामति अक्षयत्यप उपविष्टः ॥ ३ ॥

"ऋतं त्वा सत्येन परिषिञ्चामि" इति सायं परिषिञ्चति । "सत्यं त्वर्तेन परिषिञ्चामि" इति प्रातः । आहवनीयमग्रेऽथ गार्हपत्यमथ दक्षिणाग्निमपि वा गार्हपत्यमाहवनीयं दक्षिणाग्निं यथा वाऽऽहिताः ॥ ४ ॥

क. अयमाशयः—यो यजमानस्तस्यैव पत्नी, नान्याऽधिकरोति । अन्यस्याः कथं प्राप्तिरिति चेत्-इत्थम्, "यदि सत्राय दीक्षितानां प्रमीयेत योऽस्य नेदिष्ठी स्यात् तं तस्य स्थाने दीक्षयित्वा तेन सह यजेरन्" इत्यनेन सत्रे सम्भूय यजतां मध्ये यदि कश्चिन्म्रियेत तस्य स्थाने तन्निकटवान्धवं यञ्चन दीक्षयित्वा तेन सह यागं कुर्युरितरे इति विहितम् । एवं सति कुण्डपायिनामयने सत्रे यद्येवं सम्भवेत् तदा तत्र "उपमद्भिश्चरित्वा मानमग्निहोत्रं जुहोति" इति विहिते प्रसिद्धाग्निहोत्रधर्मके कर्मणि पूर्वं लब्धाधिकाराया मृतपत्न्याः अनन्तरं प्राप्ताधिकाराया नेदिष्पत्न्या वा प्राप्तिरस्ति । तयोर्हमयोरपि निषेधार्थम् 'अस्ये'ति वचनमिति । रुद्रस्तु—यजमानस्यैव साम्यम्, न तु पत्न्या इति ह्यापनार्थम् अस्याति कथनमिति व्याचक्ष्यौ ।

न सभ्यावसथ्ययोः परिषेकः, त्रयाणामनुक्रमणात् ॥

“ यज्ञस्य सन्ततिरसि यज्ञस्य त्वा सन्ततिमनुसन्त-
नोमि” इति गार्हपत्यात् प्रक्रम्य सन्ततामुदकधारां स्वावयं-
त्याहवनीयात् ॥ ५ ॥

“अस्यामपि धारायामादिसंयोगो मन्त्रेण ॥ ५ ॥

“ धृष्टिरसि ब्रह्म यच्छ ” इत्युपवेषमादाय “ भूत-
कृतस्थाऽपोढं जन्मं भयमपोढास्सेना अभीत्वरीः ” इति
गार्हपत्यादुदीचोऽङ्गारान्निर्वृत्य व्यन्तान् गार्हपत्येन कृत्वा
सगरास्स्थेत्यभिमन्त्र्य जपति “ अग्नय आदित्यं गृह्णा-
म्यह्ने रात्रिम् ” इति सायम् । “ आदित्यायार्णिं गृह्णामि
रात्रिया अहः ” इति प्रातः ॥ ६ ॥

व्यन्ताः अपेताः । आयातनात् बहिरपोह्योदक् स्थापयित्वा ।
अग्नयं सूर्यायादित्यं गृह्णाम्यह्ने रात्रिम् । आदित्यायाग्नयेऽग्निं गृह्णामि
रात्रिया अहः ” इत्येवं केचित् संसृष्टहोमे । तदनुपपन्नम् ; सूर्याया-
ग्निमित्यपरिपाठात् । परत्र च ‘ जातवेदो हविरिति गार्हपत्याभिधा-
नात् । अतो नोहः ॥ ६ ॥

क. ‘ आधारे धारायां चादिसंयोगः ’ (आप. श्रौ. २४-२-२) इति परिभाषामुक्ते आधार-
साहचर्यात् होम-यधारायामेव मन्त्रादिना संयोगः, नोदकधारायामिति भ्रमनिवृत्त्यर्थमस्या-
मपीत्युक्तमिति ।

ख. “ यन्मध्येऽग्नेरधिश्रयेत् रुद्राय पत्नीमपिदध्यात् । प्रमायुक्ता स्यात् ” (तै. ब्रा. २-१-
३-१) इति मध्येग्नेरधिश्रयणनिषेधात् बहिरपोहनमङ्गारणाम् ।

ग. अग्निसुर्ययोरुभयोरप्येकैकस्मिन् काले यो होमः क्रियते स संसृष्टहोमः, उभयोरप्युभय-
देवताकत्वात् । तत्र मन्त्रे सायकालिके सूर्यायेति पदं, प्रातःकालिके चाग्नय इति
पदं संयोज्य पठन्ति केचित् । तदयुक्तम् ; मन्त्रे सूर्यपदस्याऽपाठात् । उत्तरमुन्नतमन्त्रे
ऽधिश्रयणार्थं जातवेदःपदस्य गार्हपत्यवाचकत्वेन देवतावाचकत्वाभावात् । अतो न
देवतावाचकपदस्योह इति । आण्डपिहै तूहमिच्छति संसृष्टहोमे ।

“ इडायाः पदं घृतवच्चराचरं जातवेदो हविरिदं
जुषस्वा । ये ग्राम्याः पशवो विश्वरूपास्तेषां सप्तानामिह
रन्तिरस्तु । रायस्पोषाय सुप्रजास्त्वाय सुवीर्याय ”
इति तेष्वग्निहोत्रमधिश्रयति ॥

इति पञ्चमी कण्डिका

रेतो वा अग्निहोत्रम् । न सुशृतं कुर्याद्रितः कुल-
येन्नोऽशृतमन्तरेवैव स्यात् ॥ १ ॥

कुलयेत् दहेद्रेतः । नोऽशृतं अन्तरा इवैव स्यात् ॥ १ ॥

समुदन्तं होतव्यम् ॥ २ ॥

समुदन्तं समुद्गतान्तम् । मध्ये यदा नोत्तिष्ठति फेनः एवंलक्षणं
शृताशृतम् ॥ २ ॥

उदन्तीकृत्य प्रतिषिच्यम् ॥ ३ ॥

उदन्तीकृत्य उद्गतान्तमेव कृत्वा प्रतिषेकोऽपि कार्यः तृणावेक्षणं
कृत्वा ॥ ३ ॥

अप्रतिषेक्यं स्यात्तेजस्कामस्य ब्रह्मवर्चसकामस्य
पाप्मानं तुस्तूर्षमाणस्याथो सर्वेभ्यः कामेभ्योऽथो यः
कामयेत वीरो म आज्ञायेतेति ॥ ४ ॥

तुस्तूर्षमाणः पाप्मानं यः पश्चात्तेतुमिच्छति । अप्रतिषेके कामाः ।
आज्येन तण्डुलैरोदनेनेति तस्य काम्यानि वाचनिकानि ॥ ४ ॥

अग्निरधिश्चितं वा ॥ ५ ॥

ईषदधिश्चितं वा प्रतिषिध्यते ॥ ५ ॥

“ अद्भ्येन त्वा चक्षुषावेक्षे ” इति तृणेन ज्वलताऽ
वेक्षते ॥ ६ ॥

तृणेन ज्वलतोपरि द्योतयते यथा दीप्तिः प्राप्नोति हविः ।
“ अभिद्योतयति, अभ्येवैनञ्चारयति ” इति श्रुतेः । अवेक्षते
हविः ॥ ६ ॥

दोहनसंक्षालनं सुव आनीय “ हरस्ते मा विनै-
षम् ” इति तेन प्रतिषिञ्चत्यपां वा स्तोकेन ॥ ७ ॥

यदाप्यपां स्तोकेन तदापि सुवेणैव प्रतिषेकः ॥ ७ ॥

उद्धवस्थोदहं प्रजया प्र पशुभिर्भूयासः हरस्ते
मा विगादुद्यन् सुवर्गो लोकस्त्रिषुलोकेषु रोचये”ति पुनरे-
वावेक्ष्य अन्तरितः रक्षोऽन्तरिता अरातयोऽपहताः पुद्भि-
रपहतं पापं कर्माऽपहतं पापस्य पापकृतः पापं यो
नः पापं कर्म चिकीर्षति प्रत्यगेनमृच्छ ” इति त्रिः पर्यभि-
कृत्वा “ घर्मोऽसि रायस्पोषवनिरिहोर्जं दृंह ” इति वर्त्म
कुर्वन् प्रागुद्वासयत्युदक् प्रागुदग्वा ॥ ८ ॥

न वर्त्म करोतीत्येके ॥ ९ ॥

वर्त्म मार्गः । यथा न घर्त्म तथोत्क्षिप्योत्तार्थते ॥ ९ ॥

“ इह प्रजां पशून् दृंह ” इति त्रिर्भूमौ प्रतिष्ठाप्य
“ सुभूतकृतस्स्थ प्रत्यूढं जन्यं भयं प्रत्यूढास्सेना अभी-
त्वरीः ” इति गार्हपत्येऽङ्गारान् प्रत्यूह्य ॥ १० ॥

इति पृष्ठी कण्डिका ॥

क, अवेनोऽभिवारणसंस्तवात् ज्वालाया हविस्तम्बन्धः कार्य इति ।

A. P. B. Merred's translation of the text is for अवेक्षते

Jin Gun Aaradhak Trust

त्रिः प्रतिष्ठाप्यते क्यत्रोन्नयनं करिष्यति । पुनः प्रक्षेपः प्रत्यु-
हनम् ॥ १० ॥

“ देवस्य त्वा सवितुः प्रसव ” इति सुक्सुवमादाय
“ प्रत्युष्टश्चक्षुः प्रत्युष्टा अरातय ” इत्याहवनीये गार्ह-
पत्ये वा प्रतितप्य “ अरिष्टो यजमानः पत्नी च ” इति
सम्मृश्य “ हिरण्ययष्टिरस्यंमृतपलाशा स्रोतो यज्ञानाम् ”
इत्यग्निहोत्रहवणीमभिमन्त्र्य “ ओमुन्नेष्यामि हव्यं
देवेभ्यः पाप्मनो यजमान ” मिति सायमाह । “ ओमुन्न-
यामि ” इति प्रातः ॥ १ ॥

देवस्य त्वेत्येकवचनात् प्रतिद्रव्यं मन्त्रावृत्तिः । सुक्सुवयो संस्हा-
दानमुपदेशः । प्रतितपनसम्मर्शने युगपत् ॥ १ ॥

“ हविर्देवानामसि मृत्योर्मेऽभयस्वस्ति मेऽस्त्वभ-
यं मे अस्तु ” इत्यूपांशूक्त्वा “ ओमुन्नय ” इत्युच्चैरनु-
जानाति ॥ २ ॥

अपचारै यजमानस्य स्वयमात्मानमनुजानीयात् ॥ ३ ॥

अपचारः कर्मण्यभावः । स्वयं होमेऽप्यात्मानं याचते, अनुजा-
प्यते च; संस्कारार्थत्वात् । नान्यावबोधनार्थम् ॥ ३ ॥

उन्नीयमान उभौ वाचं यच्छत आ होमात् ॥ ४ ॥

क. ‘ अपरेण गार्हपत्यमुन्नयनदेशे ’ (आप, श्री. ६-३-४) इति सादनविधौ सिद्धवदनु-
वादात् गार्हपत्यस्य पश्चिमभाग उन्नयनस्थानम्, देशान्तरस्याविधानात् ।

ख. ‘ सुक्सुवमादाय ’ इत्येव सूत्रोक्तत्वात् तयोस्सहादानप्रतीतेरिति ।

1. B. Ms 1 adds असन्निधिः before कर्मण्यभावः

P. P. Ac. Gururathasuri M.S. Jin Gun Aaradhak Trust

2. O. ms 1, reads पुष्पसंस्कारावत्वात्

न चाभिमीलते तिष्ठति च यजमानः ॥ ५ ॥

न चाभिमीलते ॥ आहोमादेव यजमानः † स्थानं तु यावदुन्नयन-
मेव ॥ ५ ॥

उन्नीत उपविशति ॥ ६ ॥

चतुरुन्नयति ॥ ७ ॥

यं कामयेत पुत्राणामभयमृध्नुयादिति तं प्रति पूर्ण-
मुन्नयेत् ॥ ८ ॥

यस्य पुत्रस्यर्धिमिच्छति तं पुत्रं चित्ते कृत्वा पूर्णः सुव उन्नीयते ॥ ८ ॥

यदि कामयेत ज्येष्ठतोऽस्य प्रजार्धुका स्यादिति पूर्णं
प्रथममुन्नयेत्तत ऊनतरमूनतरं कनिष्ठत इत्येतद्वाविपरीतम् ।
सर्वे समावद्भीर्या इति समम् ॥ ९ ॥

ज्येष्ठतः ज्येष्ठादारभ्य । ज्येष्ठस्य महत्यृद्धिः ऊनतर ऊनतरोऽन्य-
थाम् । अस्य यजमानस्येति, ॥ व्यपदेशात् । अध्वर्युकाम इत्युपदेशः ।
यजमानं पुत्रं कामयमानमध्वर्युरनुकामयत इति ॥ न्यायः । ॥ विपरीते
ऋद्धयं पूर्णम् । ॥ समावद्भीर्याः तुल्यवीर्याः ॥ ९ ॥

क. उत्तरावधेरकथनात् अभिमीलनस्य होमसमाप्तिरेव स इत्यवगन्तव्यम् । स्थितिस्तु
उन्नयनपर्यन्तमेव, ' उन्नीत उपविशति ' इत्युत्तरत्र विधानादिति ।

ख. अस्य पुत्राणाम् इति व्यधिकरणविभक्तिनिर्देशात् 'अस्य' शब्देन यजमान एव गृह्यते,
न पुत्र इति ।

ग. मम पुत्र एवंभूयादिति प्रथमं यजमानः कामयेत । तमनुसृत्य तमेव काममध्वर्युः कामयेत ।
कुतः ? यजमानगामित्वात्फलस्य । " यां काञ्चन यज्ञे ऋत्विज आशिषमाशासते यजमा-
नस्यैव सा " इति वचनाच्चेति ।

घ. यदि यजमानमनुकामयेताऽध्वर्युः—अस्य पुत्रास्सर्वे समानवीर्या भवेयुरिति तर्हि सर्वं
सममुन्नयेदिति ।

1. B. Ms. omits पुत्रस्य and पुत्रम्

2. B. Ms. 1. reads wrongly विपरीतेनन्वादिपूर्णे

यथोपलम्भं नित्ये कल्पे उन्नयति ॥ १० ॥

इति सप्तमी कण्डिका

यथोपलम्भं यथाकाममनियमेन ॥ १० ॥

“अग्नये च त्वा पृथिव्यै चोन्नयामि” इति प्रथमम्
“वायवे च त्वान्तरिक्षाय च” इति द्वितीयम् “सूर्याय
च त्वा दिवे च” इति तृतीयम्, “चन्द्रमसे च त्वा
नक्षत्रेभ्यश्च” इति चतुर्थम् ॥ १ ॥

“अश्वश्चौषधीभ्यश्च” इति पञ्चमं जमदग्नीनाम् ॥ २ ॥

“भूरिडा भुवरिडा सुवरिडा करदिडा पृथगिडा”
इति वा प्रतिमन्त्रम् ॥ ३ ॥

अजामदग्नीनामपि भूरिडादि विकल्पः ॥ ३ ॥

“पशून्मे यच्छ” इत्यपरेण गार्हपत्यमुन्नयनदेशेऽ
भितरां वा सादयित्वा गार्हपत्ये हस्तं प्रताप्य सम्मृशति”
सजूदेवैस्सायं यावभिस्सायंयावानो देवास्स्वस्ति सम्पा-
रयन्तु पशुभिस्सम्पृचीय प्रजां दृ५ह” इति सायम् ।
सजूदेवैः प्रातर्यावभिरिति प्रातः ॥ ४ ॥

अभितरां गार्हपत्यस्यातिसन्निकृष्टाम् ॥ ४ ॥

‘दशहोत्रा चाभिमृश्य पालार्शीं समिधं प्रादेश-
मात्रीमुपरि धारयन् गार्हपत्यस्य समयार्चिर्हरति ॥ ५ ॥

समयार्चिः समिपेनार्चिषः ॥ ५ ॥

“ उर्वन्तरिक्षं वीहि ” इत्युद्भवति ॥ ६ ॥

¹“उर्वन्तरिक्षं वीहि” इति गमनमन्त्रः ॥ ६ ॥

उद्वन् दशहोतारं व्याचष्टे ॥ ७ ॥

समं प्राणैर्हरति ॥ ८ ॥

“स्वाहाग्नये वैश्वानराय” इति मध्यदेशे नियच्छति ॥

¹मध्यदेशे विहारस्य नीचैर्यच्छति । केचिद्भूमिं प्रापयन्ति “ इयं वा अग्निवैश्वानर ” इति ॥ ९ ॥

“ वाताय त्वा ” इत्युद्ब्रूणाति ॥ १० ॥

“ उपप्रेत संयतध्वं मान्तर्गात भागिनं भागधेया-
त्सप्तर्षीणां सुकृतां यत्र लोकस्तत्रेमं यज्ञं यजमानं च
धेह्युपप्रत्नमुपभूर्भुवस्सुवरायुर्मे यच्छ ” इत्यपरेणाहवनीयं
दर्भेषु सादयति ॥ ११ ॥

इत्यष्टमी कण्डिका

दर्भेषु सादनं ²कूर्चं उपसादनीये तस्य धारणम् । उन्नयनदेशे उपा-
वहरणीयं कूर्चम् । न वा उन्नयनदेशे दर्भेषु सादनम् । ‘दर्भेषु सादयन्ति’
इत्यवचनात् ॥ ११ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

षष्ठप्रश्ने द्वितीयः पटलः

क. मन्त्रे वैश्वानरग्रहणात् “ इयं वा अग्निवैश्वानर ” इति भूमेरेव वैश्वानरस्तवनात् । भूमि-
प्रापणमेव विधेरभिमतमिति ।

1. B. Ms. reads उर्वन्तरिक्षमन्त्रि

2. B. Ms. omits कूर्च

तृतीयः पटलः

यस्याग्नावुद्ध्यमाणे हूयते वसुषु हुतं भवति । निहितो धूपायञ्छेते रुद्रेषु । प्रथममिधममर्चिरालभत आदित्येषु । सर्व एव सर्वश इध्म आदीप्तो भवति विश्वेषु देवेषु । नितरामर्चिरुपावैति लोहिनीकेव भवतीन्द्रे हुतं भवति । अङ्गारा भवन्ति । तेभ्योऽङ्गारेभ्योऽर्चिरुदेति । प्रजापतावेव । शरोऽङ्गारा अध्यूहन्ते । ततो नीलोपकाशोऽर्चिरुदेति । ब्रह्मणि हुतं भवति ॥ १ ॥

उद्ध्यमाणे नाहवनीयः प्रतिष्ठाप्यते । धार्यते त्वन्येनाहवनीयायतमस्योपरि । शुन्धनपरिस्तरणलोपः । सर्वमन्यत् । धूपायञ्छेते धूमायन्नास्ते, न ज्वलति । मन्त्रक्रमेणेध्माः प्रक्षिप्यन्ते । यः प्रथमं प्रक्षिप्त इध्मः, तमर्चिरालभते, गृह्णाति । उपदेशः प्रथममेकमिध्मं यदार्चिर्गृह्णाति तदा होमः । सर्व एवेध्मस्सर्वेषु च प्रदेशेषु प्रदीप्तः नितरां

क. “यदग्निमुद्धरति । वसवस्तर्हीग्निः । वसुष्वेवास्याग्निहोत्रं हुतं भवति ” (तै. ब्रा. २-१-१०) इत्यनुवाकस्य किञ्चिद्विपरिणमय्यानुवादः क्रियतेऽत्रसूत्ररूपेण । अतो यथाश्रुतार्थोऽस्य तत एवावगन्तव्यः ।

ख. अयमाशयो भाष्यकारस्य—गार्हपत्यादग्निमुद्धृत्याहवनीयायतनेऽग्निं प्रतिष्ठाप्य ज्वालनपर्यन्तं सप्तावस्था भवन्ति । उद्धरणं गार्हपत्यात्प्रथमावस्था । आयतने निहितस्य धूमविशिष्टताऽवस्थितिर्द्वितीया । तत इध्मकाष्ठं प्रथमोर्चिस्तम्बन्धस्तृतीया । ततस्सर्वेध्मकाष्ठव्याप्तिश्चतुर्थी । ततो ज्वालाधिकाहोहितीभवनं पञ्चमी । ततोऽङ्गारीभावश्शान्तायामर्चिषि । ततोऽङ्गाराणामुपरि ज्वालायाश्चाञ्चल्यमात्रेणावस्थितिः । ईषद्भस्मग्रहणञ्च सा सप्तमी । तत्र प्रथमावस्थया देवता वसवः । एवं रुद्राः, आदित्याः, विश्वे देवाः, इन्द्रः, प्रजापतिः, ब्रह्म इति क्रमशोऽवस्थासु देवताः । तस्यां तस्यामवस्थायां ताभ्यस्ताभ्यो देवताभ्यो हामः कर्तव्यः । स एव ब्राह्मणवाक्यानुवादपूर्वकं सूत्रकारेण विहित इति । रुद्रदत्तस्तु—नास्य सूत्रस्य होमविधायकत्वमङ्गीकरोति । अवस्थानां स्तवनमात्रमित्यभिप्रेति । सायणाचार्यैरपि एतसूत्रमूलभूतश्रुतिवाक्यानां स्तावकत्वमेव स्पष्टीकृतम् ॥

नीचैस्तरामर्चिरुपावैति उपागच्छति । लोहिनीकेव, ह्वेस्यवधारणम् । शरो भस्म तदध्यूहन्ते गृह्णन्ति तस्मिन् नीलोपकाशो नीलवर्ण उत्तिष्ठति ॥ १ ॥

यदङ्गारेषु व्यवशान्तेषु लेलायद्वीव भाति तद्देवाना-
मास्यम्, तस्मात्तथा होतव्यं यथाऽऽस्येऽपिदधात्येवं
तदिति विज्ञायते ॥ २ ॥

व्यवशान्तेषु अर्धिविहितेषु लेलायत् दीप्यमानमिव विभाति
तद्देवानामास्यं सुखम् । तथाभूतेऽग्नौ होतव्यं यथा सुखे क्षिपति । एवं
लक्षणं तस्मिन् द्रुतम् ॥ २ ॥

“विद्यदसि विद्य मे पाप्मानमृतात्सत्यमुपैमि” इति
होष्यन्नप उपस्पृश्य पालाशीं समिधमादधात्येकां द्वे
तिस्रो वा ॥ ३ ॥

“होष्यन्नप उपस्पृशेत्” इति ब्राह्मणोपदिष्टस्य कालनियमः
सर्वास्समिधः पालाशः पुनर्विधानात् । एकैवोपरि धार्यते धारणकाले,
सर्वासामविधानात् । अतो धारणं हविस्संस्कारः ॥ ३ ॥

एषा ते अग्ने समिदिति । “हिरण्ययं त्वा वंशं स्वर्गस्य
लोकस्य सङ्क्रमणं दधामि” इति द्वितीयाम् । “रजतां त्वा
हरितगर्भामग्निज्योतिषमक्षितिं कामदुघां स्वर्ग्यां स्वर्गाय
लोकाय रात्रिमिष्टकामुपदधे तथा देवतयाऽङ्गिरस्वध्दुवा

क. “विद्युदसि” इत्यपामुपस्पर्शनस्यादौ प्राप्त्येदानीं कर्तव्यतानियम इति ।

ख. हविस्संस्कारत्वादेव चैकसमिद्धारणेनैव गतार्थत्वम् । अन्यथा समिस्संस्कारकत्वाङ्गीकारे
प्रतिप्रधानं गुणाहसिन्यायेन प्रतिसंस्कारप्राप्त्या तिसृणां संस्कारः प्राप्नुयादिति ।

सीद इति सायं तृतीयाम् । हरिणीं त्वा रजतगर्भा
सूर्यज्योतिषमक्षितिं कामदुग्धां स्वर्ग्यां स्वर्गाय लोकाया-
हरिष्टकासुपदधे इति प्रातः ॥ ४ ॥

इति नवमी कण्डिका

यजुषा समिदनुग्रहाद्यदा तूष्णीमुत्तराहुतिः, तदा नियता द्वितीया
समिद् । उत्तराहुतिश्च तस्याम् । 'समिद्वये सर्वासु पूर्वाहुतिः । केचि-
त्सोमयाजिनो द्वितीया, अग्निचितस्तृतीयेत्याहुः ॥ ४ ॥

समिधमाधाय प्राण्यापान्य निमील्य वीक्ष्य हुत्वा
ध्यायेद्यत्कामस्स्यात् ॥ १ ॥

प्राणनमुच्छ्वासः । ऊर्ध्वो वायुः । अपाननं निश्वासः । निमीलनं
स्थगनमक्ष्णोः । विविधमीक्षणं वीक्षणम् । गृहीत्वा सुचमेतानि करोति
आश्रुतप्रत्याश्रुतानि । एतानि कृत्वाऽभिक्रमणं व्याहृतिजपो होष्यतः ।
ततः प्रधानाहुतिः । ध्यानं यत्कामो यजमानः ॥ १ ॥

हुत्वा महदाभिर्वीक्षते ॥ २ ॥

'महदाकाशः, " अस्मिन् महत्पर्यवे " इति लिङ्गात् । तस्य
वीक्षणम् । ततो लेपनिमार्गादि । हुत्वेति पुनर्वचनात् समन्य हुत्वा
भूर्भुवस्सुवरित्युपस्थानं वीक्षणं कृत्वा क्रियते ॥ २ ॥

क. यद्यप्यभिक्रमव्याहृतिजपो अनन्तरं वक्ष्येते (Sec आप. श्रौ. ६-१०-१-७) तथापि
ध्यानात्पूर्वमेव तावुभावपि कर्तव्या इत्येतदर्थमत्र कथनम् ।

ख. रुद्रदत्त Comments महत् भूयिष्ठम् । महादेव says महत् ब्रह्म, 'तस्माद्ब्रह्मैव
महच्छब्दाच्च व्यापकदृष्ट्या ध्येयम्' इति ।

1. O. Ms. reads समित्रयेऽपि

2. B. Ms. omits विभावः

आदीतायां जुहोति श्यावायां वा यदा वा समती-
तार्चिल्लेलायतीव । धूपायत्यां ग्रामकामस्य, ज्वलत्यां
ब्रह्मवर्चसकामस्य, अङ्गारेषु तेजस्कामस्य ॥ ३ ॥

आदीता ज्वलिता, श्यावा श्यामभावमापन्ना । गतार्चिर्वा समित् ।
ज्वलत्यां नित्ये कामाः ॥ ३ ॥

ब्यङ्गुले मूलात् समिधमभिजुहोति ॥ ४ ॥

मूलादारभ्य ब्यङ्गुले ॥ ४ ॥

अभिक्रामं सायं जुहोत्यवक्रामं प्रातः ॥ ५ ॥

अभिक्रामं अभिक्रम्याभिक्रम्याहवनीयसमीपम् । अवक्रामम् अव-
क्रम्यावक्रम्य पश्चात्सरणम् ॥ ५ ॥

उभयत्र वाऽभिक्रामम् ॥ ६ ॥

उभयत्र वाऽभिक्राममुभयोः कालयोः ॥ ६ ॥

भूर्भुवस्सुवरिति होष्यन् जपति ॥ ७ ॥

होष्यन्निति पुनर्वचनमर्थकृत्यप्रतिषेधार्थम् ॥ ७ ॥

“ अग्निज्योतिर्ज्योतिरग्निस्स्वाहा ” इति सायम-
ग्निहोत्रं जुहोति । “ सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिस्सूर्यस्वाहा ”
इति प्रातः ॥ ८ ॥

संसृष्टहोमं वा—“ अग्निज्योतिर्ज्योतिस्सूर्यस्स्वाहा ”
इति सायम् । सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिरग्निस्स्वाहा ” इति
प्रातः ॥ ९ ॥

“इषे त्वा” इति सुङ्खुवादवाचीनं सायं लेपमवमार्ष्टि
 “ ऊर्जे त्वा ” इत्यूर्ध्वं प्रातः ॥ १० ॥

अवाचीनं पश्चिमापवर्गम् । अवमार्ष्टि गृह्णाति । हुतशेषादधो-
 मुखेन हस्तेन, ऊर्ध्वं प्रागपवर्गमुत्तानेन हस्तेन । यदा त्वन्यैर्द्रव्यैर्होमः,
 तदा 'पार्श्वोद्विलाद्गृह्णाति' ॥ १० ॥

“ ओषधीभ्यस्त्वौषधीर्जिन्व ” इति बर्हिषि लेप
 निमृज्य “ वर्चो मे यच्छ ” इति सुचं सादयित्वा,
 “ अग्ने गृहपते मा मा सन्ताप्सीरात्मन्नमृतमधिषि प्रजा
 ज्योतिरदब्धेनत्वा चक्षुषा प्रतीक्षे ” इति गार्हपत्यं प्रतीक्ष्य
 “ भूर्भुवस्सुवः ” इत्युत्तरामाहुतिं पूर्वार्धे समिधि जुहोति
 तूष्णीं वा ॥ ११ ॥

बर्हिष्युपसादनीये क्षिपति । तस्मिन्नेव सुकसादनम् । प्रतीक्षणं
 गार्हपत्याभिमुखेन । पूर्वस्मिन् भागे समिधि यदैका समित् समिन्नयं
 वा । समिद्व्यपक्षे उत्तराहुत्यर्धा द्वितीया पूर्वाहुतिः प्रथमायाम् ॥ ११ ॥

न समिदभिहोतव्येत्येके ॥ १२ ॥

इति दशमी कण्डिका

न वा समिदभिहोतव्या । पूर्वस्मिन्नेवाग्नेर्भाग आहुतिः ॥ १२ ॥

वर्षीयसीमुत्तरामाहुतिं हुत्वा भूयो भक्षायामाशि-
 नष्टि ॥ १ ॥

वर्षीयसी बह्वी पूर्वस्याः । भक्षार्थन्तु तस्या अपि बहु ॥

य कामयेत पापीयान् स्यादिति भूयस्तस्य पूर्वं
हुत्वोत्तरं कनीयो जुहुयात् ॥ २ ॥

कनीयोऽल्पीयः पूर्वस्माद्धोमात् ॥ २ ॥

हुत्वा सुचमुद्गृह्य “रुद्र मृडानां भव मृड धूर्त नमस्ते
अस्तु पशुपते त्रायस्वैनम्” इति त्रिस्सुचाग्निमुदञ्च-
मतिवल्गयति ॥ ३ ॥

हुत्विति पुनर्वचनं सर्वार्थम् । इतरथा भूयस्यामेव पूर्वाहुतौ सुच
उद्गृहणं स्यात् । ऊर्ध्वमुत्क्षेपणमुद्गृहणम् । अतिवल्गनमतिकम्पनम् ।
यथाऽग्निरुज्ज्वलति तथा कम्पयति ॥

पूर्ववल्लेपमवमृज्य प्राचीनावीती “स्वधा पितृभ्यः
पितृन् जिन्व” इति दक्षिणेन वेदिं भूम्यां लेपं निमृज्य
“प्रजां मे यच्छ” इति सुचं सादयित्वा “वृष्टिरसि
वृश्च मे पाप्मानमृतात्सत्यमुपागाम्” इति हुत्वाऽप उप-
स्पृश्यान्तर्वेदिं सुक् । अथाहुल्यापादाय “पूषासि” इति
लेपं प्राश्नात्यशब्दं कुर्वन्नातिहाय दत्तः ॥ ४ ॥

लेपावमार्गेऽपि प्राचीनावीती, पित्रर्थत्वात् । निमार्गे प्राचीनावीतं
सिद्धम् । पूर्ववत् पूर्वेण तुल्यम् । यथा सायं काले प्रातश्च पूर्वाहुतौ
कृतौ निमार्गः । दक्षिणेन वेदिदेशाददूरेण दक्षिणतः । उपदेशो

क. “तावतीरोषधयोऽजायन्त । ता जाताः पितरो विषेणालिम्पन्” (तै. ब्रा. २-१-१-१)
इत्यारभ्य “तेभ्य एतद्भागधेयं प्रायच्छन्, यद्धुत्वा निमार्घि,” इति ब्राह्मणवाक्येन
लेपमार्गस्य पित्रर्थतत्त्वमात्रं प्राचीनावीतमिति ।

ख. ‘अपरपक्षे पित्र्याणि प्राचीनावीतिना’ (आप. गृ. १-१-३) इति सामान्यपरिभाषयैव
लेपनिमार्गे प्राचीनावीते सिद्धेऽत्र पुनः प्राचीनावीतग्रहणं क्रमार्थम् । एवञ्च लेपनिमार्गा-

यज्ञोपवीत्येव लेपनीमार्गं कृत्वा प्राचीनावीती दक्षिणेन वेदिं निष्प्राष्टि ।
हुत्वेति पुनर्वचनात् “भवतं न” इत्युपस्थानम्, वारुण्यर्चा होमा एकहा-
यनी दक्षिणेति । एतानि कर्माणि वृष्टयन्ते । अन्तर्वेद्यवस्थितायां स्रुचि
एकयाऽङ्गुल्या गृह्णाति । अतिहाय दतः परित्यज्य दन्तान् प्राश्नाति ॥ ४ ॥

अप आचम्यैवं पुनः प्राश्याऽऽचम्य बर्हिषोपयम्यो-
दडावृत्योत्सृप्य “गर्भेभ्यस्त्वा गर्भान् प्रीणीह्याग्नेयं हविः
प्रजननं मे अस्तु । दशवीरं सर्वगणं स्वस्तये । आत्म-
सनि प्रजासनि पशुसन्धयसनि लोकसनि वृष्टिसनि ।
अग्निः प्रजां बहुलां मे करोत्वन्नं पयो रेतो अस्मासु
धेहि । रायस्पोषमिषमूर्जमस्मासु दीधरत्स्वाहा” इत्यु-
दग्दण्डया प्राग्दण्डया वा स्रुचाऽऽचामति ॥ ५ ॥

इत्येकादशी कण्डिका

*अपामाचमनं भक्षणम् । शौचार्थं पश्चादाचमनम् । पुनश्च प्राशनं
लेपस्य । प्राशनं चापां शौचार्थं पश्चात् । बर्हिषां तृणान्यपाकृतान्य-
धस्ताद्धार्यन्ते । उदङ्मुखः पर्यावर्तते । प्रसव्यमुत्सृप्य तत उदग्गत्वा
“गर्भेभ्यस्त्वा” इति भक्षयति स्रुचैव ॥ ५ ॥

“सौर्यं हविः” इति प्रातर्मन्त्रं सन्नमति ॥ १ ॥

सौर्यं हविस्सूर्यः प्रजामिति सन्नमति । आग्नेयं सौर्यं
हविस्सूर्योऽग्निः प्रजामिति संसृष्टहोमे । अग्निः प्रजामित्यविकार
इत्युपदेशः ॥ १ ॥

क. सूत्रे यत्राचमनं विधीयते तत्र सर्वत्रापां भक्षणमभिप्रेतम् । ततश्शौचार्थमाचमनम् ।
ततः प्राशनम्, पुनश्शौचार्थमाचमनम् । अयमेव क्रमस्सर्वत्रावगन्तव्यः ।

1. B. Ms. reads शौचार्थं च

2. O. Ms. reads बर्हिषि for बर्हिषां

द्विः सुचं निर्लिह्याऽद्विस्तुचं पूरयित्वा “च्छिष्ट भाजो जिन्व ” इति परावर्त्तनं निनीयाऽऽचम्याऽग्नेणाऽऽहवनीयं दधैरग्निहोत्रहवणीं प्रक्षालयति ॥ २ ॥

भक्षयित्वा द्विर्जिह्या लेहनम् उच्छिष्टभाज इत्युच्छिष्टम् । परा-
चीनमनिवर्तयन् पुरस्तान्निनयति । पश्चादाचामति । प्रक्षाल्य दधैः
पुनराचमनम् ॥ २ ॥

न मांसधौतस्य देवा भुञ्जत इति विज्ञायते ॥ ३ ॥
मांसधौतम् हस्तधौतम्, तदन्यत्रापि प्रतिषिध्यते । निवर्तमानः
प्रदक्षिणमेति ॥ ३ ॥

अद्विस्तुचं पूरयित्वा “ सर्पेभ्यस्त्वा सर्पान् जिन्व ”
इति प्रतिदिशं व्युत्सिच्य “ सर्पान् पिपीलिका जिन्व
सर्पेतरजनान् जिन्व सर्पदेवजनान् जिन्व ” इति तिस्र-
स्तुच उत्सिच्य चतुर्थीं पूरयित्वा “ पृथिव्याममृतं जुहोमि
स्वाहा ” इत्यपरेणाहवनीयं निनीय शेषं पत्न्या अञ्जलौ
“ गृहेभ्यस्त्वा गृहान् जिन्व ” इति ॥ ४ ॥

व्युत्सेको हस्तेन सुचा वा प्रतिदिशम् । उत्सेकः ऊर्ध्वं सेकः ।
गृहपतेर्मुख्याया अञ्जलौ निनयनम् । प्रतिपत्न्युपदेशः ॥

यदि पत्नी नानुष्या “ देवानां पत्नीभ्योऽमृतं जुहोमि
स्वाहा ” इति पत्न्यायतने निनयेत् ॥ ५ ॥

यदि पत्नी न भवेत्, पत्नीनामायतनं पत्न्यायतनम् । देव-
क. आर्तवादिना सन्निहिता न भवेदित्यर्थः ।

ख. सूत्रस्थपत्न्यायतनशब्दस्य पत्नीनामायतनं पत्न्यायतनमिति विगृह्य देवपत्नीनामायतनं
यत्रोपविश्य पत्नीसंयाजा दर्शपूर्णमासयोः क्रियन्ते तत्र गार्हपत्यस्य पश्चिमभागे निनयेदिति ।
मन्त्रे तया दर्शनात्—“ यत्पश्चात् प्राच्यन्वासीत्, देवानां पत्न्या समदं दधीत् ” इति
गार्हपत्यस्य पश्चाद्भागे पत्न्या उपवेशे तत्स्थानावस्थिताभिर्देवपत्नीभिस्तह कलहात्पत्तेः
कथनाच्च देवपत्न्यायतनं ग्राह्यमिति । Jin Gya-Aaradhak Trust

पत्नीनामपरेण गार्हपत्यम्, तत्र निनयनम् । “देवानां पत्न्या समदं दधीत” इति । यजमानपत्न्या इत्युपदेशः ॥ ५ ॥

अपरं सुच्यानीय “विप्रुषाः शान्तिरसि” इत्युन्नयनदेशे निनीयाहवनीये सुचं प्रताप्य हस्तोऽवधेयो हस्तो वा प्रताप्य सुच्यवधेयः ॥ ६ ॥

हस्तः क्षेप्तव्यः सुचि प्रतसायाम् । प्रताप्य वा हस्तं सुचि क्षिपति ॥ ६ ॥

तयोदगुदिशति “सप्तर्षिभ्यस्त्वा सप्तर्षीन् जिन्व” इति ॥ ७ ॥

इति द्वादशी कण्डिका ॥

तया हस्तसंमृष्टया सुचा सव्यावृद्धुदङ्मुख उदिशति । तमूष्माणं ‘सप्तर्षिभ्यस्त्वा’ इति सुचा । तेन सप्तर्षीणां हि तृप्तिः । पश्चात्प्रदक्षिणमावर्तते । “दक्षिणा पर्यावर्तते” इति श्रुतेरन्यत्राप्यनेनैव दर्शनेन ॥ ७ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

षष्ठप्रश्ने तृतीयः पटलः ॥

चतुर्थः पटलः

“अग्ने गृहपते परिषद्य जुषस्व स्वाहा” इति सुवेण गार्हपत्ये जुहोत्येकां द्वे तिस्रश्चतस्रो वा ॥ १ ॥

“अग्नये गृहपतये रयिपतये पुष्टिपतये कामाया-
न्नायाय स्वाहा” इत्येतामेके समामनन्ति ॥ २ ॥

1. B. Ms. 1, reads सव्यावृद्धः

2. B. Ms. 1, has रयिपतये for रयिपतये; O. Ms. reads निरयिपतये

समभ्युच्चयवदेके ॥ ३ ॥

प्रथमेन द्वितीयेन वा गार्हपत्ये होमः । यदा सङ्गुचयः तदा प्रथमेन होमद्वयम्, तथा द्वितीयेन ॥ १-३ ॥

“ अग्नेऽदाभ्य परिषद्य जुषस्व स्वाहा ” इति सुवेणाऽन्वाहार्यपचने जुहोत्येकां द्वे तिस्रश्चतस्रो वा ॥ ४ ॥

“ अन्नपतेऽन्नस्य नो देहि ” इति द्वितीयाम् ॥ ५ ॥

‘अन्नपत’ इति द्वितीयाऽन्वाहार्यपचने नित्या । पूर्वेण त्वितरा । अन्वाहार्यपचने जुहोत्येकां द्वे तिस्रश्चतस्रो वा । प्रथमेनैव प्रथमा । द्वितीयाऽन्नपत इति नियम्यते । हुत्वाऽन्वाहार्यपचने लेपप्राशनम् ॥ ५ ॥

अप्राश्य वाऽपरयोर्जुहुयात् ॥ ६ ॥

अप्राश्य यदा होमः आहवनीय एव वा होमः तदा प्राशनादि कृत्वा सप्तर्षिभ्यः ॥ ६ ॥

आहवनीये होमो नाऽपरयोः ॥ ७ ॥

यदाऽऽहवनीये हुत्वाऽपरयोर्जुहुयाद्यथा सुवर्गाल्लोकात्प्रत्यवरोहेत् तादृक् तदिति विज्ञायते ॥ ८ ॥

सर्वे वा एते होमार्था आधीयन्ते चतस्रो गार्हपत्ये जुहोति, चतस्रोऽन्वाहार्यपचने, द्वे आहवनीये । दश सम्पद्यन्ते दशाक्षरा विराड्विराजा यज्ञस्सम्मित इति बहुचक्रात्मकं भवति ॥ ९ ॥

दीदिहीत्युपसमिन्धनम् । 'बहुचमते चतस्रो नित्या अप-
रपोः ॥ ९ ॥

“दीदिहि दीदिदासि दीदाये”त्येषोऽग्न्युपसमिन्धन
आम्नातः ॥ १० ॥

उपसमिन्धनो मन्त्रः । इन्धनं दीपनम् । क्रियते । दीदिहीति
पश्चानामग्नीनां शाखान्तर आम्नायते ॥ १० ॥

दीदिहि दीदिदासि दीदाय दीद्यासं दीद्यस्वेति वा
प्रतिमन्त्रम् ॥ ११ ॥

दीदिहि, दीदिदासि, दीदाय, दीद्यासं, दीद्यस्वेत्येभिर्वा पञ्चभिः
प्रतिमन्त्रमेकैकस्याग्नेरिन्धनम् ॥ १० ॥

यथाऽऽहितास्तेनाऽऽनुपूर्व्येणाऽऽहवनीयाद्वा प्रक्रम्य ॥

आहवनीयादपि प्रक्रमे पुनर्गार्हपत्यादि ॥ ११ ॥

अन्तर्वेद्यपो निनीय ॥ १२ ॥

इति त्रयोदशी कण्डिका

वेद्यन्तमन्तर्वेदिदेश इह गृह्यते । तत्रापि निनयनम् ॥

पूर्ववदग्नीन् परिषिञ्चति न धाराम् ॥ १ ॥

धाराप्रतिषेधः परिषेकाङ्गत्वाद्धारायाः । अतो यदाऽग्निना सहा-
ग्निहोत्रेण चानुद्रवणं, तदा कूर्चे स्थापिते आहवनीयस्य कृते परिषेचे
धारा क्रियते ॥ १ ॥

क, गार्हपत्यदक्षिणाम्बोरपि चतस्रश्चतस्रो नित्या आहुतयः कर्तव्या इति । एतेषां सर्वेषां
दशानां होमानां प्रधानत्वं मीमांसकमते, दश सम्पद्यन्ते इति वचनाच्च । भाष्यकारमतं तु
केवलं प्रथमाहुतेरेव प्राधान्यम्, इतरास्तु अङ्गत्वमेव । “एषा वा अग्निहोत्रस्य स्याणुः
या प्रथमाऽऽहुतिः” इति स्याणुत्वार्थवादादिति ।

“ अपि प्रेरणे स्वां तन्त्रमयाद् द्यावापृथिवी ऊर्जम-
स्मासु धेहि ” इत्यग्निहोत्रं थाल्यां तृणमङ्क्त्वाऽनुप्रहरति ॥

सा ह्यग्निहोत्रस्य संस्थितिः ॥ ३ ॥

न बर्हिर्नुप्रहरेत् । असंस्थितो वा एष यज्ञः यद-
ग्निहोत्रमित्युक्तम् ॥ ४ ॥

अग्निहोत्रस्थालीं प्रक्षाल्य “ अक्षितमसि अक्षित्यै
जुहोमि स्वाहा ” इत्युन्नयनदेशे निनयति । अन्तर्वेदि
वा ॥ ५ ॥

“तृणप्रहरणेन वाग्निहोत्रस्य संस्थितिः परिसमाप्तिः । उदकनिनयने-
न वा, ^१अर्थवादात् । यावज्जीवान्ते होमे तृणप्रहरणम् । यदा वा जीर्णो
वाजसनेयिमेतेन विरमणमग्निहोत्रस्य करोति तत्रान्तिमे तृणप्रहरणम् ।
‘ असंस्थितो वा एष यदग्निहोत्रमिति हेतुवचनात् । अतो बर्हिः
प्रहरणं न कर्तव्यम् यत्र त्वस्य संस्था तत्र कर्तव्यमिति हेतोरर्थ-
वत्ता ॥ २-५ ॥

“ वृष्टिरसि वृश्च मे पाप्मानमृतात्सत्यमुपागामप्सु
श्रद्धा ” इत्यप आचम्य यजमानोऽन्तर्वेदि मार्जयते
“ अन्नादास्स्थाऽन्नादो भूयासं यशस्स्थ यशस्वी भूयासं
श्रद्धास्स्थ श्रद्धिषीय ” इति ॥ ६ ॥

क. तृतीय सूत्रे तृणप्रहरणं विहितम् । तत्रार्थवादः— “ साग्निहोत्रस्य संस्थितिः ” इति ।
अनन्तरसूत्रे निनयनं विहितम् । तत्रार्थवादः— ‘ असंस्थितो वा ’ इत्यादिः । तत्र
तृणप्रहरणं तु अन्तिमाग्निहोत्र एव । अग्निहोत्रञ्च द्विविधं—यावज्जीवं क्रियते, जीर्णेन
वा विरम्यत इति । तत्र मरणाव्यवहितकालिके विरमणाव्यवहितपूर्वकालिकेऽन्तिमेऽग्नि-
होत्र एव तृणप्रहरणम् । अन्यत्र तु दैनन्दिनेऽग्निहोत्रे निनयनान्तमेव कर्तव्यम् । तदानी-
मेवासंस्थितत्वहेतोरर्थवत्तेति ।

वृष्टिरसीति भक्षणमपाम् । अन्तर्वेदिदेशोऽवस्थितो द्वाभ्यां मार्जनं करोति ॥ ६ ॥

किं पुनस्तत् ?

“आपो ह श्लेष्म प्रथमं सम्बभूव येन धृतो वरुणो येन मित्रः । येनेन्द्रं देवा अभ्यविञ्चन्त राज्याय तेनाहं मामभिषिञ्चामि वर्चस ” इति शिरस्यप आनयते ॥ ७ ॥

‘वर्चस’ इति शिरस्यपामानयनम् । एतन्मार्जनं व्याख्यातम् । उपदेशः कृत्वा पूर्वेण मार्जनमुत्तरेण शिरस्यपामानयनं करोति इतिकरणं पूर्वत्र कृतमिति ॥ ७ ॥

द्वयोः पयसा पशुकामस्य जुहुयात् ॥ ८ ॥

अग्निहोत्रस्थाल्या पूर्वां दोग्धि दोहनेनोत्तराम् ॥ ९ ॥

द्वयोः पयसा होमेऽग्निहोत्रस्थाल्या पूर्वां दोग्धि दोहनेनोत्तरामिति क्रमेण दोहनाद्याजमानावृत्तिः । नाभिमन्त्रणवेद्यभिमर्शनयोरुहः । ऊह इत्युपदेशः ॥ ९ ॥

क. अनेन ‘आपो ह’ इत्यादिना ‘वर्चस’ इत्यन्तेन मन्त्रेण शिरस्यपामानयनमेव मार्जनम् । तच्च मार्जनान्तरेण सदृशं कर्तव्यमिति । उपदेशमतं तु ‘अन्नादास्स्य’ इति पूर्वमन्त्रेण मार्जने कृत्वा ‘आपो ह’ इत्युत्तरेण मन्त्रेण शिरस्यपामानयनं कर्तव्यम् । पूर्वमन्त्रान्ते इति शब्दप्रयोगात् तेन विनियोगमेदावगमादिति ।

ख. पशुरूपफलापेक्षायां सत्यां द्वयोर्गवोः पयसा जुहुयात् । तत्र प्रथमां गामग्निहोत्रस्थाल्यां दोग्धि, द्वितीयां दोहनपात्रेणेति । द्वयोः पयसामेकं कृत्वा होमः । तं प्रकारमग्रे वक्ष्यति सूत्रकारः । तत्र दोहनकाले ‘इडासि’ इति मन्त्रेण गोरभिमन्त्रणम्, ‘इयमसि तस्याः’ इत्यनेन वेदिदेशाभिमर्शनञ्च (See आप. श्रौ. ६-३-९) यद्विहृतं तत्रोभयत्रानूहो द्विवचनान्ततया । दोहनस्य क्रमेणैवाऽनुष्ठेयत्वात्पृथगेव मन्त्रप्रवृत्तेरिति । सकृदेव मन्त्रप्रयोगमाश्रित्य मन्त्रस्य गमनाभिधायकत्वाद्वाकृत्य समवेतार्थज्ञायाहः कर्तव्य इत्युपदेशमतमिति ।

1. B. Ms. 1, has उपदेशः for केचित्

2. B. Ms. 1, reads ऊर्ध्वमिति

अधिश्रित्य पूर्वमुत्तरमानयति ॥ १० ॥

अधिश्रित्याग्निहोत्रस्थालीमुत्तरस्याः पश्चादानीयते । नित्ये त्वग्निहोत्रस्थाल्यां दोहनगतं प्रक्षिप्य सहाधिश्रयणम् । अग्निहोत्रस्थाल्या दोहनेन च दोग्धीति यद्यपि पृथक् ॥ १० ॥

यस्य रुद्रः पशून् शमायेतैतयाऽऽवृता द्वयोः पयसा सायं प्रातर्जुहुयात् ॥ ११ ॥

एतयैवावृता एतयैव क्रियया । इह सायं प्रातर्नियमात् पूर्वत्रैकस्मिन् होमे कामः । पयसैव नित्यमग्निहोत्रम् । नित्याग्निहोत्र एव कामः । नाग्निहोत्रान्तरम् । एवं सर्वत्र द्रव्येषु कामः ॥ ११ ॥

तच्चेदतिह्न्यात् “ सजूर्जातवेदो दिवि आपृथिव्या अस्य हविषो घृतस्य वीहि स्वाहा ” इति सायं प्रातराज्येन जुहुयात् ॥ १२ ॥

तच्चेदित्यकामकृतमपि ह्न्यादेव पशून् रुद्रः । “पूर्वाधर्मायजमानस्य पशूनां चाऽऽयुषः क्षयात् । “सजूर्जातवेदः” इति पूर्वाहुतिः । आग्नेयं

क. पूर्वहुतपयसा सहैवाग्निहोत्रस्थालीमधिश्रित्यानन्तरं दोहनपात्रस्थस्य पयसस्तश्चानयनं (प्रक्षेपः) नित्याग्निहोत्रे तु न तथा । तत्राग्निहोत्रस्थाल्या दोहनेन च दोग्धि ’ (आप. श्रौ. ६-३-१५) इति दोहने पात्रभेदश्रवणेऽपि तेष्वग्निहोत्रमधिश्रयति इति सामान्यत एवोपदेशात् सहाधिश्रयणमेव लभ्यत इति ।

ख. नात्र फलार्थमग्निहोत्रान्तरं कर्तव्यम् । पयसा क्रियमाणे नित्याग्निहोत्र एव सत्यां कामनायां फलप्राप्तिः । एवं नित्य एवाग्निहोत्रे तैस्तैर्द्रव्यैर्द्रव्यादिभिरनुष्ठिते ते ते कामा इन्द्रियादयं उत्पद्यन्ते इति ।

ग. पूर्वसूत्रोक्तविधया कृतेऽप्यग्निहोत्रे यजमानस्य जन्मान्तरीयपापवशात् पशूनां जीवनादृष्टनाशाच्च पुनरपि यदि रुद्रः पशून् ह्न्यात् तदाऽयमाज्यहोम इति । तदा “ आग्नेयस्य हविः प्रजननं मे अस्तु ” (See आप. श्रौ. ६-११-५) इत्यत्र “ आग्नेयस्य जातवेदस्य हविः प्रजननम् ” इति, एवं तत्रैव मन्त्रे “ अग्निः प्रजां धहुताम् ” इत्यत्र “ अग्निर्जातवेदः प्रजाम् ” इति च सायं प्रातर्होमयोऽप्युहः कर्तव्य इति ।

जातवेदसः हविः प्रजननम् । अग्निर्जातवेदाः प्रजाम् इत्येवमुभयत्र ।
अन्यदधिकृतम् ॥ १२ ॥

अनारमति “अग्ने दुश्शीततनो जुषस्व स्वाहा”
इति द्वादशाहमाज्येन हुत्वा तत ऊर्ध्वं न सूक्षेत् ॥ १३ ॥

इति चतुर्दशी कण्डिका

अनारमति रुद्रे “अग्ने दुश्शीततनो” इति पूर्वाहुतिः । आग्नेय-
मुभयत्र । सायमुपकर्म प्रातरपवर्गमग्निहोत्रं सूत्रकाराणां मतम् ।
सायमादि काग्रो द्रव्यनियमश्च । ^१मीमांसकानां तु कर्मनामैवाग्निहोत्र-
मिति न समुदायस्य । तेषां यस्मिन् कस्मिन् वा होमे आरम्भः । न
सूक्षेत्, न कुर्यादादरं पुनश्शमनार्थं ^२कर्म । महानधर्मः पशुक्षयकरः
^३तीक्ष्णाभिसन्धिर्मया कृत इति । ^४अधर्मफलेनापि शास्त्रलक्षणेन भवि-
तव्यम् । न ^५कर्मानर्थक्यम् । ^६प्रमादकृतो ह्यधर्मः, अल्पो वा तस्य प्रति-
बन्धनं तत्कर्म जात्यन्तरे फलं प्रयच्छति । धर्मोऽपि चेह महताऽधर्मेणा-
भिभूतो जात्यन्तरे पशूनां मरणं ^७नियच्छति । एवं सर्वत्र काम्येषु ।
रुद्रो ज्वरः । मारणं शमनम् ॥ १३ ॥

क. अत्रेदं वक्तव्यम्—अग्निहोत्रं जुहोतीति कर्मविधायकं वाक्यम् । तेन चैकमेव कर्म विधी-
यते । तत्र च सायं जुहोति, ‘प्रातर्जुहोति, इति वाक्याभ्यां सायंप्रातःकालौ विधीयेते
तेन एकस्यैव कर्मणः सायं प्रातश्चाऽऽवृत्तिः । सायमेव चाऽऽरम्भो होमस्य । तस्यैव प्रथम-
श्रवणात् । एवंचैकफलसाधनस्यैवाग्निहोत्रस्य सायंप्रातरावृत्तिः । कालद्वयेऽनुष्ठितस्य
तस्य फलसाधनत्वम् । तत्र प्रातर्होमेऽग्निदेवतासम्बन्धाभावेऽपि सायंहोमे तत्सत्वात् एक-
देशसम्बन्धमादायाऽग्निहोत्रशब्दप्रवृत्तिः । यद्योक्तं वार्तिके तत्प्रव्याधिकरणे—

प्रातर्होमेऽपि तेनैव बह्विर्नैव विधायिते ।

एकदेशेऽपि च ज्ञानान्नानुवादोऽपगच्छति ॥

इत्येवमीमांसकमतम् । सति चैवं भाष्यकारेणानुदितं मीमांसकमतं कुत्रत्यमिति
न ज्ञायते ॥

ख. कर्म इत्यनन्तरं कर्तुमिति शेषपूरणं कर्तव्यम् ।

ग. तीक्ष्णाभिसन्धिरित्यधर्मस्य विशेषणम् । मया पूर्वस्मिन् जन्मनि अस्मिन्नप्युपसङ्गोऽधर्मः कृतः
य इदानीं केनाऽप्यप्रतिबद्धः पशून् नाशयतीति मत्वा पुनश्शान्त्यर्थकर्मकरणे आदरो न
कर्तव्य इति ।

घ. यथेवं सर्वत्र शान्तिकर्मानुष्ठानमनर्थकं स्यादिति न मन्तव्यम् ।

1. B. Ms. reads wrongly अधर्मक्षिणेनापि

2. B. Ms. 2. reads प्रमादकृतो ह्यधर्मः, अतो जात्यन्तरे फलं प्रयच्छति । for प्रमाद, यच्छति

3. B. Ms. has करोति for नियच्छति

पयसा पशुकामस्य जुहुयात्, दध्नेन्द्रियकामस्य,
यवाग्वा ग्रामकामस्यौदनेनाऽन्नाद्यकामस्य, तण्डुलैरोजस्का-
मस्य बलकामस्येत्येके । मांसेन यशस्कामस्य सोमेन ब्रह्म-
वर्चस्कामस्य, आज्येन तेजस्कामस्य ॥ १ ॥

पयसि नित्ये कामः । इन्द्रियं शुक्रम् । ग्रामो भूमिप्रदेशः । तत्कामः ।
केचित्तु ग्रामकूटकं ^१ग्राम इत्याहुः । अन्नकामोऽन्नाद्यकामः । केचिद्भोक्तृ-
शक्तिम् ^२ । परस्य येन ^३सहते वीर्यं स ओजो गुणः । बलं प्राणः । यशः ।
ख्यातिः । ब्रह्मणः ख्यातिः ब्रह्मवर्चसम् । तेजो दीप्तिः ॥ १ ॥

प्रतिषेकं यवागूं श्रपयति ॥ २ ॥

प्रतिषेकं प्रतिषिच्य प्रतिषिच्य पुनः पुनरुदकेन यवागूंश्रपणम् ॥ २ ॥

श्रुतां यजुषा प्रतिषिञ्चति ॥ ३ ॥

श्रुतां यथालक्षणः पाक उक्तः—“ अग्निहोत्रस्य न सुश्रुतं कुर्या-
दिति । तथाभूतानामपां स्तोकेन ॥ ३ ॥

एवं मांसम् ॥ ४ ॥

नाऽऽज्यं प्रतिषिञ्चति “ हरस्ते मा विनैषम् ” इति ।
द्वे दर्भाग्रि प्रत्यस्यत्येकं वा ॥ ५ ॥

‘हरस्त’ इति युगपद्वे दर्भाग्रि प्रतिषेकप्रत्याम्नायः ॥ ५ ॥

क. अनन्तरम् अन्नाद्यकाम इत्याहुरिति पूरणीयम् ।

1. B. Ms. 1 reads ग्रामकामः

2. B. Ms. has भाजनशक्तिः for भोक्तृशक्तिम् B. Ms. 2, adds after भोक्तृशक्तिं,
आवायनित्याहुः ।

P. P. Ac. Gururathasuri M.S.

3. B. Ms. 1 reads सहते तेज ओजस्य गुणः

Jin Gun Aaradhak Trust

न दध्यधिश्रयति । श्रुतं हि तत् । न प्रतिषिध्यति
प्रतिषिक्तं हि तदा तच्च नेनेति विज्ञायते ॥ ६ ॥

एवं तण्डुलानोदनं सोमं च ॥ ७ ॥

‘श्रुतं हि त’दिति वचनात् गृहश्रुतेन दध्ना होमः । क्षिप्त्वाऽऽ
तच्च नेन । दध्यादीनां पाकप्रतिषेधादेव पाकवर्तिनामपि निवृत्तौ सिद्धायां
प्रतिषेक प्रतिषेधादभि योतनपर्यग्निरुणभूमिप्रतिष्ठापनादीन्यदृष्टार्थानि
दध्यादिष्वपि कर्तव्यानीति दर्शयति । उक्तं च भरद्वाजेन—‘यदन्यदधि-
श्रयणात् प्रतिषेकाच्च तत्सर्वं भवति’ इति । न तथोपदेशः ।

आज्येन तण्डुलैरोदनेन सोमेन वा जुहुयाद्यस्या-
प्रतिषेक्यं स्यात् ॥ ८ ॥

अप्रतिषेक्यं तेजस्कामादीनाम् । तेषामाज्यादिषु कामः । सायं-
होमे द्रव्योत्पत्तिकाले द्रव्यकामः ॥ ८ ॥

आज्येन तेजस्कामसंवत्सरं जुहुयात् द्वादशाहं
वा ॥ ९ ॥

संवत्सरे स्वेककामो द्वादशाहे च ॥ ९ ॥

न राजन्यस्य जुहुयात् । १० ॥

धार्यन्तेऽग्नयः क्षत्रियस्य ॥ १० ॥

होमकाले गृहेभ्यो ब्राह्मणायान्नं प्रहिणुयात्तेनो है-
वास्य हुतं भवति ॥ ११ ॥

क. न दध्यधिश्रयतीति अधिश्रयणनिषेधः सर्वेषां पाकवर्माणामुपलब्धकः । अतः पाकवर्मा-
सर्वेऽपि न क्रियेरन्निति ।

होमे च प्रत्याम्नायो गृहपक्वमन्नम्, नान्यत आनीतं दीयते
ब्राह्मणार्थम् । तेनास्य हुतं भवति । ^कऊ, ह, एव, निपाता ब्राह्मणे ॥ ११ ॥

नित्यमग्न्युपस्थानं वाचयितव्यः ॥ १२ ॥

^१यत्पक्षे^२ पक्षे नान्यद्भवति । यथा प्रथममग्न्युपस्थानं तद्वाचयितव्यो
नित्यकालमध्वर्युणा । ^३समिदाहरणादि मार्जनान्तमित्युपदेशः । उप-
स्थानमात्रं न्यायः ॥ १२ ॥

यो वा सोमयाजी सत्यवादी तस्य जुहुयात् ॥ १३ ॥

उभयगुणस्य तु ह्यते ॥ १३ ॥

अहरहयजमानस्स्वयमग्निहोत्रं जुहुयात् ॥ १४ ॥

अहन्यहनि सायंप्रातः । स्वयं साङ्गमुदकाहरणादिभिस्सह ॥ १४ ॥

पर्वणि वा ॥ १५ ॥

पर्वणि वा पर्वसन्धौ । अन्येष्वनियमो होतुः । यो वोत्तरत्रो-
च्यते ॥ १५ ॥

ब्रह्मचारी वा जुहुयात् ब्रह्मणा हि स परिक्रीतो
भवति । क्षीरहोता वा जुहुयाद्धनेनहि स परिक्रीतो भवति”
इति बह्वच ब्राह्मणम् ॥ १६ ॥

इति पञ्चदशी कण्डिका

क. ‘तेनो हेवास्य । इति सूत्रानूदिते ब्राह्मणवाक्ये ऊ, ह, एव इतीमे निपाता अवगन्तव्या
इति ।

ख. अग्नीषोमाविम^४ सुम इति सप्तम्या पूर्वपक्षे ऐन्द्राग्न्या सप्तम्याऽवरपक्षे (आप. श्रौ.
६-१६-९) चतस्रः पुरस्तादग्नीषोमीयायाः पूर्वपक्षे, तथा ऐन्द्राग्न्याऽपरपक्षे (आप. श्रौ.
६-१६-७) इत्यादि यत्पक्षे पक्षे विधीयते तत्तथैव कर्तव्यम् ।

ग. ‘स्वयं यजमान इध्मानाहरति’ (आप. श्रौ. ६-२-२ इति विहितेध्माहरणप्रभृति ‘यजमा-
नोऽन्तर्धेदि मार्जयते’ (आप. श्रौ. ६-१४-६) इति विहितमार्जनं यावत् तदीयान्
मन्त्रान् राजन्यो यजमानोऽध्वर्युणा वाचयितव्यः । होमाभावेन समिदादि निवृत्तावपि
मन्त्राणां प्रवृत्तैरनिवार्यत्वात्सर्वयजमानोपलक्षणत्वादुपस्थानशब्दस्येत्युपदेशमतम् ।

ब्रह्मचारी यस्याध्ययनं करोति, स जुहोतीति । स हि ब्रह्मणा परिक्रीतः । पर्वण्यपि केचित् । क्षीरहोता यस्याग्निहोत्राय प्रथमं दुग्धा^१गौः दीयते । ^३अग्निहोत्र शेषक्षीरभृत इति केचित् । ^४अन्येन येन केनचिद्धनेन भृत इति केचित् ॥ १६ ॥

इत्यापस्तम्बीयधूर्तस्वामिभाष्ये षष्ठप्रश्ने चतुर्थः पटलः ॥

पञ्चमः पटलः

अग्न्युपस्थानं व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

अग्न्युपस्थानाधिकारात् यान्युत्तरत्रोच्यन्ते समिदाधानादीनि तानि तदङ्गम् । नाग्निरुपस्थेय इत्यत्र तेषामप्यक्रिया । उपदेश 'उद्धरे' त्येवमादि याजमानमुपस्थानाङ्गम् । तस्योपस्थानप्रतिषेधे प्रतिषेधः । अग्न्युपस्थानं जपतीत्यत्र प्रवसतः सर्वस्य जपः ॥ १ ॥

उपतिष्ठत इति चोद्यमान आहवनीयमेवोपतिष्ठेत वचनादन्यम् ॥ २ ॥

'उपतिष्ठत' इति सामान्यचोदनायां यत्राऽप्यन्योऽधिकृतः तत्राप्याहवनीयस्य । वचनादन्यस्योपस्थानम् । अन्यत्र त्वन्तरेणापि वचनमेकस्योक्तं सर्वेषां भवति, यथा " अग्नेस्तृणान्यपचिनोति " इति 'तृणापचयनं' सर्वेषाम् ॥ २ ॥

क. 'उद्धरेत्येव सायमाह यजमानः' (आप. श्रौ. ६-१-४) इति विहितमुद्धरणादिकमारभ्य यद्यत् याजमानमुक्तं तत्सर्वमुपस्थानस्याङ्गम् । अत उपस्थानविधौ तत्सर्वं कर्तव्यम् । उपस्थानप्रतिषेधे च तस्य सर्वस्य प्रतिषेधः । जपविधौ च सर्वमन्त्रजप इति उपदेशमतमिति ।

ख. पूर्वमग्नीनां यत्परिस्तरणं कृतं तेभ्यस्तत्स्थापनयनमत्र तृणापचयनम् । यद्यप्यत्र 'अग्ने' रित्येकवचनं श्रुतम्, तथापि सर्वभ्योऽग्निभ्योऽपचयनं कर्तव्यमिति ।

१. O. Ms. reads यस्याध्यापनं

२. O. Ms. omits गौः

३. B. Ms2 reads अग्निहोत्रशेषक्षीरभृतः

४. O. Ms. adds अग्निहोत्रशेषमात्रमुत्पुपजीवनाय होमं कर्तव्यमिति, सधनेन परिक्रीतः before अन्ते

५. O. Ms. reads तृणापचयनम्

उत्तरामाहुतिमुपोत्थाय कवातिर्यङ्गिरोपतिष्ठेत् ॥ ३ ॥

उत्तरामाहुतिं हुतां प्रति अग्निसमीपे उपोत्थानमुपस्थानम् ।
कवातिर्यङ्ग ईषत्तिर्यङ्गिव ॥ ३ ॥

“उपप्रयन्तो अध्वरम्” इति षड्विः ॥ ४ ॥

“अग्नीषोमाविम सु मे” इति सप्तम्या पूर्वपक्षे ।
ऐन्द्राग्न्या सप्तम्याऽपरपक्षे ॥ ५ ॥

“दधिक्रावणो अकारिषम्” इत्युभयत्राष्टम्या ॥ ६ ॥

“इन्द्राग्नी रोचना दिवः” इत्यपरपक्षे सप्तमी । ‘सप्तम्या’
‘अष्टम्या’ इति ‘सङ्ख्याविरोधादष्टाभिरवोपस्थानम् ॥ ६ ॥

क. “उपप्रयन्तो अध्वरं मन्त्रं वोचेमाग्नये । आर अस्मे च शृण्वते” इति प्रथमा । एवं
क्रावणऽस्मिन्ननुवाके (तै. सं. १-५-५) पठिताः षड्विः । षण्णामृचां क्रमशः पाठान-
न्तरम् “अग्नीषोमाविम सु मे” (तै. सं. २-३-१४-२) इति यमृक सप्तमीत्वेन पठ-
नीया पूर्वपक्षे । अपरपक्षे तु “इन्द्राग्नी रोचना दिवः” (तै. सं. ४-२-११-१) इति
सप्तमीत्वेन पठनीयेति । “उभा वामिन्द्राग्नी” इत्यस्या एवात्रोपस्थानप्रकरणे पाठात् सैवा
सप्तमीत्वेन प्रहो इति रुद्रदत्तः । “दधिक्रावण” इति उभयत्राष्टमीत्वेन पठनीया ।

ख. एताभिरष्टाभिरवोपस्थानम् । “ममाग्नं” इत्युत्तरसूत्रोक्तानां चतसृणां जप एव । यदि तासा-
मप्युपस्थानान्तर्गतत्वं, तदा “अग्नीषोमाविमं” इत्यस्या एकादशत्वं “दधिक्रावण”
इत्यस्या द्वादशत्वं च सम्पद्येत । तथा च सति सप्तम्या इति संख्याविरोधस्यादित ।
“ममाग्नं” इत्यादिनां चतसृणामप्युपस्थानार्थमेवाङ्ककरोति रुद्रदत्तः । (See com.
of रुद्रदत्त (of next Sutra.)

१. उपप्रयन्तो अध्वरं मन्त्रं वोचेमाग्नये । आर अस्मे च शृण्वते ॥ १ ॥
अस्य प्रथममनु युतं शुक्र इदुद्रे अद्वयः । पयस्वहस्तसामुविम ॥ २ ॥
अग्निर्मुनी दिवः ककुत् पतिः पृथिव्या अयम् । अपा रतांसि जिवति ॥ ३ ॥
अयमिह प्रथमोऽधाधि धातुर्भर्ता यजिष्ठो अध्वरधीभ्यः ।
यमप्रगानो मृगवो विरुचुर्ननु चित्रं विभुं विशे विशे ॥ ४ ॥
उभा वामिन्द्राग्नी आहुः स्या उभा राधस्सह मादयन्ते ।
उभा दासताविषाचर्याणामुभा काजस्य सातये हुवे वाम् ॥ ५ ॥
अयन्ते योनिश्चरिषो यतो जातो अरोचयः ।
तं जानन्न आरोहाया नो वर्धयारयिम् । (तै. सं. १-५-५)

२. अग्नीषोमाविमं सु मे भूयतं षण्णा हवम् । प्रात सुक्तानि हव्यतं अश्वतं दाशये पयः ॥

“ममाग्ने वर्चो विहवे वस्तु” इति चतस्रः पुर-
स्तादग्नीषोमियायाः पूर्वपक्षे । तथैन्द्राग्न्या अपरपक्षे ॥७॥

“ममाग्ने वर्चः” इति चतस्रो जपति । ‘प्रत्यगाशिषो मन्त्रान्
जपत्यकरणान्’ इति परिभाषितत्वात् । पुरस्ताच्चतसृभिरिति तृतीयया
‘अनिर्देशाच्च नोपस्थानमाभिः ॥ ७ ॥

“अग्न आयू ऋषि पवस” इति षड्विंशसंवत्सरे
संवत्सरे सदा वा ॥ ८ ॥

यदा षड्विंशः आग्निपावमानीभिस्संवत्सरे संवत्सरे उपस्थानं तदा
संवत्सरान्ते संवत्सरान्त एव तदुपस्थानं नियम्यते वीप्सावचनस्यार्थ-
वत्वाय । यदापि सदा तदापि न मासनियमः । पूर्वपक्षे अपरपक्षे
इति नियमात् ॥ ८ ॥

पवमानहवींषि वा संवत्सरे संवत्सरे निर्वपेदेतासां
स्थाने ॥

पवमानहवींष्यन्वाहार्थदक्षिणानि समानतन्त्राण्येतासां स्थाने ।
केचिच्छतमानदक्षिणानि पूर्ववदिहापि हविषामुक्तत्वात् । एतानि च
सदा पक्षे न लभ्यन्ते ॥ ९ ॥

क. “ममाग्ने वर्चः” “मम देवा विहवे” “मयि देवा द्रविणम्” “महं यजन्तु” (तै. सं.
४-७-१४-१) इति चतस्रः ऋचः । आस.मृचां जप एव । नोपस्थानमाभिः । तृतीयातिर्दि-
शाभावेन करणमन्त्रत्वाभावात् आत्मगाभिफलप्रतिपादकानकरणमन्त्रान् जपति (आप.
श्रौ. ४-१-३) इति याजमानप्रकरणे परिभाषितत्वाच्च । रुद्रः च refutes this idea
and conforms उपस्थानार्थत्वं (See com. of this Sutra also (४-१-३)

ख. यदा प्रत्यहं तदा संवत्सरान्तवत् न मासान्तोपस्थानम् । तदा पूर्वपक्षे अपरपक्षे इत्येव
नियमकरणादिति । “अग्न आयू ऋषि” “अग्ने पवस” “अग्ने पावक” “स नः पावक”
“आग्निशुचिब्रततमः” “उदग्ने शुचयः” (तै. सं. १-५-५-२, ३) इति षड्विंश उपस्था-
नप्रकरणोक्ताः ॥

1. O. Ms. reads wrongly निर्देशाच्चोपस्थानमाभिः

१० “आयुर्दा अग्न ” इति सिद्धमाचित्रावसोः ॥ १० ॥

“^कआयुर्दा अग्न ” इति सिद्धमुभयोः पक्षयोर्नित्यत्वेन ॥

त्रिश्चित्रावसुना सायमुपतिष्ठते, त्रिरर्वाग्वसुना प्रातः,

“ अर्वाग्वसो स्वस्ति ते पारमशीय ” ॥ ११ ॥

‘ अर्वाग्वसुना प्रातः ’ इति वचनात् एतदेवोपस्थानं चित्रावसोः स्थानेऽर्वाग्वसुना कृते न प्रातरिति लभ्यते परिपाठादर्वाग्वसोः पुनः । नार्वाग्वसुमात्रं प्रातः । उपदेशो यस्मिन्नर्वाग्वसुः प्रातरवनेके तदेवेदं कृत्वा नियम्यते प्रातरिति ॥ ११ ॥

११ “ इन्धानास्त्वा शत२हिमा ” इत्युपस्थाय “ इन्धानास्त्वा शत२हिमाः । अग्निस्समिदमिशस्त्या मा पाहि सोमस्य समिदसि परस्याम एधि यमस्य समिदसि मृत्योर्मा पाहि ” इति चतस्रस्समिध एकैकस्मिन्नाधाय
१२ “ सन्त्वमग्ने सूर्यस्य वर्चसा गथाः ” इत्यनुवाकशेषेणोपस्थाय “ वय२सोम व्रते तव मनस्तनूषु विभ्रतः । प्रजावन्तो अशीमहि ” इति मुखं विमृष्टे ॥ १२ ॥

इति षोडशी कण्डिका ॥

क. आयुर्दा अग्नेऽसि आयुर्मे देहि वचोदा अग्नेऽसि वचोमेदेहि तनूपा अग्नेऽसि तनुवं प्राह्यग्ने यन्मे तनुवा ऊनं तन्म आपृण चित्रावसो स्वस्ति ते पारमशीय” इति समग्रो मन्त्रः ।

१. इन्धानास्त्वा शत२हिमाः शुमन्तस्समिधीमहि वयस्वन्तो वयस्कृतं यशस्वन्तो यशस्कृत२सुवीरासो अशाम्यम् । अग्ने सपत्नदम्भनं वधिष्ठे अधिनाके ॥

२. सन्त्वमग्ने सूर्यस्य वर्चसागथास्त्वमृषीणास्तु न संप्रिप्रेण धाम्ना । त्वमग्ने सूर्यवर्चा असि सम्मामायुषा प्रधया-सूय (सं. १. ५. ५)

“^कइन्धानास्त्वा” इत्यादिष्टा सप्तपदा सन्निदाधानेऽपि पुनः ।
गार्हपत्यादिषु पञ्चस्वपि चतस्रश्चतस्रः द्वितीयाद्याः । ^१अद्भिर्मुखं स्पृशति
सर्वतः ॥ १२ ॥

^१“सम्पश्यामि प्रजा अहम्” इति गृहान् प्रक्षेते ॥ १ ॥

यजमानगृहे बहुवचनम् ॥ १ ॥

^२“अम्भस्थाम्भो वो भक्षीय” इति गोष्ठमुप-
तिष्ठते ॥

उपस्थानम् उपस्थितेन सर्वत्र ॥ २ ॥

^३“रेवती रमध्वम्” इत्यन्तराग्नी तिष्ठन् जपति ॥ ३ ॥

^४“संहितासि विश्वरूपीः” इति वत्समभिमृ-
शति ॥ ४ ॥

अग्निहोत्रधेनोर्वत्सालम्भो यदि पयसा होमः । इतरथा यं कञ्चित् ॥ ४ ॥

“संहितासि विश्वरूपा” इति वत्साम् ॥ ५ ॥

“विश्वरूपामोर्जा विशा” इति वत्सयां विकारः ॥ ५ ॥

“भुवनमसि सहस्रपोषं पुष” इति वा वत्सम् ॥ ६ ॥

क. इन्धानास्त्वा शतं हिमा धुमन्तः” इत्यारम्य “वर्षिष्ठे अधिनाके” इत्यन्ता सप्तपदेयम्
पूर्वप्रदर्शिता । तथा प्रथममुपस्थानम् । पुनश्च तथा अग्नेः समित्” इति त्रिभिर्न्यजुर्भिश्च
सूत्रपठितैश्चतस्रश्चतस्रसमिधो गार्हपत्यादिष्वदध्यादिति ।

1. B. Ms. reads यजुर्भिः for अद्भिः

१. सं पश्यामि प्रजा अहमिदं प्रश्नो मानवीः । सर्वा भवन्तु नो गृहे ॥

२. अम्भस्थाम्भो वो भक्षीय महस्व महो वो भक्षीय सहस्य सहो वो भक्षीयोर्योर्जोर्जो वो भक्षीय ॥

३. रेवतीरमध्वमस्मिन् लोकस्मिन् गोष्ठेऽस्मिन् क्षयेऽस्मिन् यो नाविहेवस्तेतो मापगात बह्वीर्म भूयास्त

४. संहितासि विश्वरूपीरामोर्जा विशा गौपत्येनारायस्पोषेण सहस्रपोषं वः पुष्या सं मयि वो

“उपत्वाऽग्ने दिवे दिव” इति तिसृभिर्गायत्रीभिर्गार्हपत्यमुपातिष्ठते “अग्ने त्वन्नो अन्तम” इति चतसृभिश्च द्विपदाभिः ॥ ७ ॥

“स नो बोधि श्रुधीहवसुरुष्याणो अघायतस्समस्मात्” इत्येषा चतुर्थी भवति ॥ ८ ॥

“द्विपदास्ववसानं प्रयोगो नास्ति, समस्ता एव । ‘उपचरणीयासु द्विपदत्वं नेष्यत’ इति छन्दोविचितिवचनात् ॥ ८ ॥

“ऊर्जा वः पश्याम्यूर्जा मा पश्यत” इति गृहान् प्रेक्षते पशून्वा ॥ ९ ॥

“महि णामवोऽस्तु द्युक्षं मित्रस्यार्यम्णः । दुराधर्षं वरुणस्य । न हि तेषाममाचन नाध्वसु वारणेष्वाम् । ईशे रिपुरघशस्सः । तेह पुत्रासो अदितेश्छर्दिर्यच्छन्त्यजस्रम् ॥ विदाशुषे वार्याणि इति प्राजापत्येन तृचेनापेतिष्ठते ॥ १० ॥

प्राजापत्येन तृचेनोपस्थानमाहवनीयस्यैव ॥ १० ॥

क. द्विपदास्वेकैकस्यामवसाय प्रयोगो न कर्तव्यः । किन्तु समस्ता एव प्रयोक्तव्याः । तत्र प्रमाणं छन्दोविचितिवचनाम् । उपचरणयामु प्रयोक्तव्यसु “अग्ने त्वं नः” “तं त्वा शोचिष्ठ” “वसुरग्निर्वसुश्रवाः” इति तिस्रोऽस्मच्छाखोक्ताः द्विपदाः । चतुर्थी शाखान्तीया सूत्रकाणं पठिता ।

१. द्युत्तमाऽग्ने दिवे दिवे दोषावस्तर्हि या वयम् । नमो भरन्त एमसि ॥ १ ॥ (तै. सं. १-५-६-३)

राजन्तमध्वराणां गायामृतस्य दीदिविम् । वर्धमानस्त्वे धमे ॥ २ ॥

स नः पितेव सूनवेऽग्ने सुपायनो भर । सचसा नस्तस्तये ॥ ३ ॥

२. अग्ने त्वन्नो अन्तमः । उत त्राता शिबो भव बरुष्यः ॥ १ ॥

तं त्वा शोचिष्ठदीदिवः । सुन्नाय नूनमीमहे सखिभ्यः ॥ २ ॥

वसुरग्निर्वसुश्रवाः । अच्छा नक्षि द्युमत्तमो रयि दाः ॥ ३ ॥

३. ऊर्जावः पश्याम्यूर्जा मा पश्यत रयस्योषेण वः पश्यामि रयस्योषेण मा पश्यतेवास्व मधुस्त-

यं कामयेत स्वस्ति पुनरागच्छेदिति तमेताभिरन्वी-
क्षेत । स्वस्त्येव पुनरागच्छतीत्ययज्ञसंयुक्तः कल्पः ॥११॥

स्वस्ति पुनरागच्छेदिति सङ्कल्पितेन पश्चात्स्थितेनावेक्षणम् ॥११॥

“मानश्शंसो अरुषो धूर्तिः प्रणङ्गुर्त्यस्य ।
रक्षाणो ब्रह्मणस्पते ॥ यो रेवान् यो अमीवहा वसुवित्पुष्टि-
वर्द्धनः । स नस्सिषक्तु यस्तुरः ॥ परि ते दूढभो रथोऽ-
स्माअश्रोतु विश्वतः । येन रक्षसि दाशुषः ॥१२॥

इति सप्तदशी कण्डिका

“तत्सवितुर्वरेण्यं” “सोमानस्स्वरणं” “मित्रस्य
चर्षणी धृतः” “प्र स मित्र” “कदाचन स्तरीरसि” “कदा-
चन प्रयुच्छसि” “परि त्वाग्ने पुरं वयम्,” इत्युपस्थाय ॥१॥

“मानश्शंस” इति दशभिराहवनीयस्यैव ॥ १ ॥

“निमृदोऽसि न्यहं तं मृद्यासं योऽस्मान् द्वेष्टि यञ्च
वयं द्विष्म” इति दक्षिणस्य पदः पाष्ण्या निमृदीयाद्यदि
पापीयसा स्पर्द्धेत । “प्रभूरसि प्राहं तमभिभूयासं

क. “मानश्शंस” इति तिस्रः पूर्वसुत्रोक्ताः । तत्सवितुरित्याद्यास्सप्तैतत्सुत्रोक्ताः । मिळित्वा
दश ।

१. सोमानस्स्वरणं कृणुहि ब्रह्मणस्पते । कक्षीयन्तं य औशिजम् ॥ (तै. सं. १-५-६-४)
२. मित्रस्य चर्षणीधृतश्चरवो देवस्य सानसिम् । सत्यं मित्रश्रवसमम् ॥ (तै. सं. ३-४-११-५)
३. प्र स मित्रं मतोअस्तु प्रयस्थान् यस्तु आदित्य शिषति व्रतेन । न हन्यते न जीयते त्वोतो नैनमहो
अश्रोत्यन्तितो न दूढ ॥ (तै. सं. ३-४-११-५)
४. कदाचन स्तरीरसि नेन्द्र सश्वसि दाशुषे । उपोपेन्नु मघवन् भूय इन्नु ते दानं देवस्य पृच्यते ॥
५. कदाचन प्रयुच्छस्युमे निपासि जन्मनि । तुरीयादित्य सवने त इन्द्रियमातस्यावसृते दिवि ॥
तै. सं. १-४-२२-१
६. परि त्वाग्ने पुरं वयं विप्रसहस्य धीमहि । धृषद्वर्णं दिव दिवे भेत्तारं अन्नावतः ॥ (तै. सं. १-५-६-४)

योऽस्मान् द्वेष्टि यञ्च वयं द्विष्म ” इति दक्षिणतः पदो
निगृहीयाद्यदि सदृशेन । “ अभिभूरस्यभ्यहं तं भूयासं
योऽस्मान् द्वेष्टि यञ्च वयं द्विष्म ” इति प्रपदेन यदि
श्रेयसा ॥ २ ॥

पार्थिवः पादस्यापरो भागः । तथा निमर्दनं भूमेः । स्पर्धा परस्पर-
विवादः । दक्षिणतः दक्षिणेन पादभागेन निगृहीयात् निपीडये-
द्भूमिम् । सदृशस्तुल्यगुणः । प्रपदं पादाग्रम् । तेन निपीडयत्याभिभूर-
सीति यद्यधिकगुणेन स्पर्धा ॥ २ ॥

“ पूषा मा पशुपाः पातु, पूषा मा पथिपाः पातु,
पूषा माऽधिपाः पातु, पूषा माऽधिपतिः पातु ” इति
लोकानुपस्थाय “ प्राची दिगग्निर्देवताऽग्निः स ऋच्छतु
यो मैतस्यै दिशोऽभिदासति । दक्षिणा दिगिन्द्रो देव-
तेन्द्रः स ऋच्छतु यो मैतस्यै दिशोऽभिदासति । प्रतीची
दिक् सोमो देवता सोमः स ऋच्छतु यो मैतस्यै दिशोऽ-
भिदासति । उदीची दिङ्मित्रावरुणौ देवता मित्रावरुणौ स
ऋच्छतु यो मैतस्यै दिशोऽभिदासति । ऊर्वा दिग्बृहस्प-
तिर्देवता बृहस्पतिः स ऋच्छतु यो मैतस्यै दिशोऽभि-
दासति । इयं दिगदितिर्देवताऽदितिः स ऋच्छतु यो
मैतस्यै दिशोऽभिदासति ” इति यथालिङ्गं दिश उप-
स्थाय ॥ ३ ॥

इत्यष्टादशी कण्डिका

सर्वैर्मन्त्रैर्युगपत्सर्वलोकानामुपस्थानम् । दिशस्त्वेकैकस्या उपस्थानं
यथालिङ्गम् ॥ ३ ॥

अग्नीनुपसमाधाय “धर्मो मा धर्मणः पातु विधर्मो
मा विधर्मणः पात्वायुश्च प्रायुश्च चक्षुश्च विचक्षुश्च
प्राङ् चार्वाङ् चोरुग ऊरुगस्य ते वाचा वयस्सम्भक्तेन
गमेमहि” इत्युपस्थाय “अग्न आयूःषि पवस” इत्याग्नि-
पावमानाभ्यां गार्हपत्यमुपतिष्ठते ॥ १ ॥

अग्नीन् बलवतः करोतीन्धनैः । “धर्मो म ” इत्याहवनीयस्यैव ।
केचित्सर्वेषामुपस्थानमधिकृतत्वात् ॥ १ ॥

“अग्ने गृहपत ” इति च पुत्रस्य नाम गृह्णाति
“तामाशिषमाशासे तन्तव” इत्यजातस्य । अमुष्मा इति
जातस्य ॥ २ ॥

यात्किञ्चाग्निहोत्री कामयेत तदग्नीन् याचेत । उपैनं
तन्नमतीति विज्ञायते ॥ ३ ॥

अग्निहोत्रमस्यास्तीत्यग्निहोत्री स कुत्वोपस्थानमिष्टं कामं याचेत
यद्यदिच्छति ॥ ३ ॥

उपस्थेयोऽग्नीर्नोपस्थेया इत्युक्तम् ॥ ४ ॥

क मनुष्यायाहरहरन्नमाहुत्य दत्त्वा पश्चादेनं याचति स एवं क्रोधयति
याज्ञया । देवानामन्नं दत्त्वा क एगानुपस्थानेन याचिष्यति । अतो नोप-

क इदञ्चोपस्थानविषयकविचारात्मकस्य ब्राह्मणभागस्य भाष्यम् । तस्यैवैकदेशस्सूत्रकारेणो-
द्धृतः । स इत्थम् उपस्थेयोऽग्नीर्नोपस्थेया इत्याहुः मनुष्यायेनै योऽहरहराहृत्यायैनं
याचति स इन्धैतमुपाच्छेत्थ्य को देवानहरहर्याचिष्यतीति तस्मान्नोपस्थेयः । अथो
खत्वाहुराशिषे वै क यजमानो यजत इति । एषा खलु वा आहिताग्नेराशीर्यदग्निमुपतिष्ठते
तस्मादुपस्थेयः । प्रजापतिः पशूनमृजत ते सृष्टा अहोरात्रे प्राविशन् ताञ्छन्दोभिरन्ववि-
न्दन्पृच्छन्दोभिरुपतिष्ठते स्वमेव तदन्विच्छति न तत्र जाम्यस्तीत्याहुर्योऽहरहरुपतिष्ठत”
इति (तै. सं. १-५-९-५-७) इदमुपस्थानं ब्राह्मणे विहितप्रतिषिद्धत्वात् वैकल्पिकमिति
भाष्यपर्यालोचनया प्रतीयते । रुद्रहस्तोऽप्येवम् । स हि वदति-“एवं विहितप्रतिषिद्धमुपस्थानं
वैकल्पिकमिति भावः” इति । एवञ्चोपस्थानं नैव कर्तव्यमित्येकः पक्षः । नक्तमेवोपस्थान-
मित्यपरः । सायंप्रातः कालद्वयेऽप्युपस्थानमित्यन्यः । अत्र पूर्वयोः पक्षयोः पूर्वपक्षत्वमेवा-
ङ्गीकृत्य कालद्वयेऽप्युपस्थानस्य नित्यकर्तव्यतामभिप्रयन्ति सायणाचार्याः । तस्मात्सायं
प्रातश्च बहिरुपस्थेय एवेति ।

स्थानम् । अन्यत्तु सर्वमुद्धरेत्यादि मार्जनान्तम् । आशिषे आशीरर्थं यजमानो यजते । एषा च निष्ठा । आशीरग्नीनामुपस्थानम् । अत उपस्थानव्यम् । प्रजापतिना पशवस्सृष्टाः ते चाहोरात्रे अनुप्रविष्टाः । ते छन्दोभिरुपस्थानमन्त्रैर्लब्धाः । अन्योऽपि यस्तैरुपस्थानं करोति स्वमेव पित्र्यं प्राजापत्यं पशुजातं याचति । जामि पुनरुक्तदोषः स न तत्रास्ते योऽहन्यहन्युपस्थानं करोति ॥ ४ ॥

नक्तमुपतिष्ठते न प्रातः ॥ ५ ॥

रात्रावेवोपस्थानं करोति । प्रातरुपस्थानवर्जमन्यव्याजमानम् ॥ ५ ॥

न प्रातरग्निमुपचनाऽवरोहेन्न प्रातराहिताग्निश्च न मन्ये-
तेति वाजसनेयकम् ॥ ६ ॥

अथवा प्रातःकाले ^१उपचनावरोहेदग्निनिमित्तम् । अतस्सर्वव्याजमान-
निवृत्तिरस्मिन् पक्षे । यदाऽप्याहिताग्निरस्मीत्यात्मानं ^२मन्यते, तदा
प्रातराहिताग्निव्रतान्यपि करोति—अहुते न भोक्तव्यमित्येवमादीनि ॥ ६ ॥

भूर्भुवस्सुवस्सुप्रजाः प्रजया भूयास ५ सुवीरो वीरै-
स्सुवर्चा वर्चसा सुपोषः पोषैः ” इत्येवोपतिष्ठेतेति वाज-
सनेयकम् । “भर्तुं वदशकेयं श्रद्धा मे मा व्यागा”दिति
वा ॥ ७ ॥

एवोपतिष्ठेतेत्यवधारणात् सर्वाग्न्युपस्थाननिवृत्तिः । अन्ये त्वाहव-
नीयस्थैवोपस्थानम् । वात्सप्रत्य सायंप्रातर्वियमात् “भूर्भुवस्सुवः भर्तुं
वदशकेयम्” इत्येताभ्यां सायमेवोपस्थानं, न लभ्यते प्रातराभ्यामुपस्थान-
मिति । अन्ये त्वाहुः—वात्सप्रेण कृत्वोपस्थानं यदि करोति प्रातः, ततो

क. प्रातः कालेऽग्निहोत्रकरणायाग्निसमीपं वा गच्छेदित्यर्थः ।

1. O. and B2 Mss. omit रात्रावेवोपस्थानं करोति ।

2. B2. Ms. adds 'न' in both places i. e. before मन्येत and before

वात्सप्रेणैव कर्तव्यम् । न ^१प्रातरवनेकेन वान्येन वेति । तथोत्तराभ्याम् ।
यदा तु पुनः पूर्वैरुपस्थानं सायम् । यदि करोति प्रातस्तदा तैरेव प्रातरव-
नेकेन वा करोति ॥ ७ ॥

वात्सप्रेणैव सायं प्रातरुपतिष्ठेतेत्येके ॥ ८ ॥

^२दिवस्परीत्यनुवाको वात्सप्रः ॥ ८ ॥

गोषूक्तेनाश्वसूक्तेन वा ॥ ९ ॥

इत्येकोनविंशी कण्डिका ॥

गोषूक्तम् “आ गावो ”अगमन्” इति “उपेदमुपपर्चना” न्तम् ।
अश्वसूक्तम् “यदक्रन्द” इति ^३त्रयोऽनुवाकाः पञ्चत्रिंशद्वचः । “क्रमैरत्य-
क्रमीत्” इति षड्विंशी ॥ ९ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

षष्ठप्रश्ने पञ्चमः पटलः ॥

षष्ठः पटलः

प्रातरवनेकेन प्रातरुपस्थेयः ॥ १ ॥

^४प्रातरवनेको नामधेयमुपस्थानस्थ । प्रातःकाले यत्र प्रक्षालनं
हस्तयोः तेन प्रातरेवोपस्थानम्, न सायम् ॥ १ ॥

क. प्रातरवनेको वक्ष्यते । उत्तराभ्यां गोषूक्ताश्वसूक्ताभ्याम् । पूर्वैः वात्सप्रात् पूर्वतनैः ।

ख. “दिवस्परी प्रथमं जज्ञे अग्निरस्मत्” (तै. सं. ४-२-१) इति समप्रोऽनुवाकः ।

ग. गावां महिमप्रतिपादिका अष्टावृचः । तत्राद्या ऋक् “आ गावो अगमन्” इति । अन्तिमा ऋक्
“उपेदमुपपर्चनम्” इति । मन्त्राष्टकपरिमितमिदं गोषूक्तम् । (तै. ब्रा. २-८-९-११, १२)

घ. “यदक्रन्दः प्रथमं जायमानः, मा नो मित्रो वरुणो अर्यमा, ये वाजिनं परिपश्यन्ति”
(तै. सं. ४-६-७-८) इति त्रयोऽनुवाकाः । तत्र प्रथमेऽनुवाके त्रयोदश्वचः । द्वितीये
एकादश । तृतीये एकादश । मिलित्वा पञ्चत्रिंशत् । “क्रमैरत्यक्रमीत्” (तै. सं. ९-७-२४)
गोषूक्तम् अश्वसूक्तमिति सामद्वयम् । गोषूक्तिना दृष्टमिति गोषूक्तम् । एवमश्वसूक्तमिति
रुद्रदत्तः ।

ङ. शाखान्तरीय उपस्थानविशेषः प्रातरवनेक इत्युच्यते । प्रातरेव कर्तव्यत्वात् अवनेकसम्ब-
न्धाच्च । अवनेको हस्तप्रक्षालनम् ।

1. B, Ms. reads यस्मिन् for यत्र.

अधिश्रित उन्नीयमाने वा “ममाग्ने वर्चो विहवे-
ष्वस्तु” इति चतस्रो जपित्वा “अपां पते योऽपां
भागस्स त एष प्रतिषिक्ता अरातयः प्रतिषिक्ता अरातयः
प्रतिषिक्ता अरातयः” इति त्रिभूमौ प्रतिषिच्य “कालाय
वां जैत्रियाय वामौद्भित्रियाय वामन्नाद्याय वामवनेनिजे
सुकृताय वाम् । इदमहं दुरद्वन्यां निष्प्लावयामि भ्रातृ-
व्याणां सपत्नानामहं भूयासमुत्तमः । अपां मैत्रादिवोद-
कम्” इति हस्तौ प्रक्षाल्य “श्रियं धातर्मयि धेहि श्रियो
माधिपतिं कुरु विशामीशानो मघवेन्द्रो मा यशसा नयत्”
इति जपित्वा “अथव्युष्टा देवजूता वीडुच्छ पथ जम्भ-
नीम् । आपो मलमिव प्राणिजन्नस्मत्सु शपथा अधि”
इत्याचम्येन्द्रियावतीमद्याहं वाचमुद्यासं दीर्घप्राणोऽच्छिन्नोऽ-
दब्धो गोपाः । अजस्रं दैव्यं ज्योतिस्सौपर्णं चक्षुस्सुश्रुतौ
कर्णौ केशा बर्हिश्शिखा प्रस्तरो यथा स्थानं कल्पयच्चं
शं हृदयायादो मा मा हासिष्टेति यथालिङ्गमङ्गानि
सम्मृश्य ॥ २ ॥

इति विशी कण्डिका

“वर्चोऽसि वर्चो मयि धेह्यायुष्कृदायुः पत्नीस्व
धावो गोप्त्र्यो मे स्थ गोपायत मा रक्षत मात्समदो मे स्थ
मा नः कश्चित्प्रधानान्मा प्र मे स्मह्युपप्रत्नमुपभूर्भुवस्सु-
वस्सुवरायुर्मे यच्छत” इति सर्वानुपस्थायोत्तरेणानुवाकेना-
हवनीयं घर्मा जठरान्नादं मामद्यास्मिन् जने कुरुतमन्नादोऽ-
हमद्यास्मिन् जने भूयासमनन्नादस्स योऽस्मान् द्वेष्टि ।

अवीभातरिश्चानां पशुमन्तं मामद्याऽस्मिन् जने कुरुतं पशु-
मानहमद्याऽस्मिन् जने भूयासमपशुस्स योऽस्मान् द्वेष्टि ।
यमाऽङ्गिरसा यशस्विनं मामद्याऽस्मिन् जने कुरुतं यश-
स्व्यहमद्याऽस्मिन् जने भूयासमयशास्स योऽस्मान् द्वेष्टि ।
अग्ने यो नो अन्ति शपति यश्च दूरे समानो अग्ने अरणो
दुरस्युः । वैश्वानरेण सयुजा सजोषास्तं प्रत्यञ्चं सं दह
जातवेदः । अग्ने यत्तेऽर्चिस्तेन तं प्रत्यर्चं योऽस्मान् द्वेष्टि
यं च वयं द्विष्मः । अग्ने यत्ते शोचिस्तेन तं प्रति शोच
योऽस्मान् द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मः अग्ने यत्ते तपस्तेन तं
प्रति तप योऽस्मान् द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मः अग्ने यत्ते
हरस्तेन तं प्रति हर योऽस्मान् द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मः अग्ने
यत्ते तेजस्तेन तं प्रति तितिग्धि योऽस्मान् द्वेष्टि यं च
वयं द्विष्मः ॥ १ ॥

इत्येकविंशी कण्डिका

अग्ने रुचां पते नमस्ते रुचे रुचं मयि धेहि अर्वा-
ग्वसो स्वस्ति ते पारमशीयाऽर्वाग्वसो स्वस्ति ते पार-
मशीयाऽर्वाग्वसो स्वस्ति ते पारमशीय । तन्तुरसि ततो
माच्छिद्यथा असौ स्वस्ति तेऽस्त्विति पुत्राणां नामानि
गृह्णाति त्रिस्त्रिरेकैकस्य । स्वस्ति वोऽस्तु ये मामनुस्थ-
षण्मोर्वीरहसस्पान्तु द्यौश्च पृथिवी चाहश्च रात्रिश्चापश्चौष-
धयश्चोक्चं सूनृता च । यथाह त्यद्वसवो गौर्यञ्चित् पदिषि-
तामभुञ्चता यजत्राः । एवोष्वस्मन्मुञ्चत व्य५हः प्र तांर्यग्ने
प्रतरं न आयुः । वयस्सुपर्णा उपसेदुरिन्द्रं प्रियमेधा

ऋषयो नाधमानाः । अपध्वान्तमूर्णुहि पूर्धि चक्षुर्मु-
 मुग्ध्यस्मान्निधयेव बद्धान् । अग्न आयूषि पवसे
 दाधिक्राव्णो अकारिषमिति द्वे । ममाग्ने वर्चो विहवेष्व-
 स्त्विति चतस्रोऽग्नीषोमाविमं सुम इत्येषा । तत्सवितुर्वृणी-
 महे वयं देवस्य भोजनम् । श्रेष्ठ ५ सर्वधातमं तुरं भगस्य
 धीमहि । अस्य हि स्वयशस्तरं सवितुः कच्चन प्रियम् ।
 न मिनन्ति स्वराज्यम् ॥ १ ॥

इति द्वाविंशी कण्डिका

अद्या नो देव सवितः प्रजावत्सावीस्सौभगं परादु-
 ष्वप्य ५ सुव । विश्वानि देव सवितर्दुरितानि परासुव ।
 यद्भद्रं तन्म आसुव ॥ अनागसो अदितये वयं देवस्य
 सवितुस्सवे । विश्वा नामानि धीमहि ॥ स हि रत्नानि
 दाशुषे सुवाचि सविता भगः । तं भागं चित्रमीमहे ।
 वाममद्य सवितर्वामसु श्वो दिवे दिवे वाममस्मभ्य ५ सावीः ।
 वामस्य हि क्षयस्य देवभूरेरया धिया वामभाजस्स्याम ॥
 दीक्षा तपो मनसो मातरिश्वा बृहस्पतिर्वाचो अस्यास्स-
 योनिः । वेदा ५ सि विद्या मयि सन्तु चारवोऽग्नीषोमौ
 यशो अस्मासु धत्तम् ॥ अग्निर्येन विराजति सोमो येन
 विराजति विराज्येन विराजति तेनाहं विश्वतस्परि विराज्या-
 समिहैकवृत् ” इत्युपस्थायाऽग्नेस्तृणान्यपचिनोति तेजस्वी
 ब्रह्मवर्चसी भवतीति विज्ञायते ॥ १ ॥

“अपां पत ” इति प्रतिषिञ्चति सर्वमन्त्रान्तेन संख्यायु-
क्तत्वात् । केचिन्मन्त्रे मन्त्रे सेकः । द्विवचनत्वान्मन्त्रस्य युगपत्प्रक्षालनं
हस्तयोः “ कालाय वाम् ” इति । “अहर्न्युष्टाम्” इति भक्षणमपाम् ।
“इन्द्रियावतीम्” इति मुखं स्पृशति यत्र नोच्छिद्यो भवति । “दीर्घ-
प्राण” इति नासिकाम् । “अजस्रम्” इत्यक्षिणी । “सुश्रुनौ” इति
कर्णौ । “केशा बर्हिः” इति केशान् । “शिखा प्रस्तर” इति शिखाम् ।
“यथास्थानम्” इति हृदयम् “वर्चोऽसि” इति सर्वानग्नीन् । उत्तरामा-
हुतिं हुतामुपोत्थायोत्तरेणानुवाकेनाऽऽहवनीयमुपतिष्ठते । “ तन्तुरसि
ततो माच्छिद्यथायं देवदत्तः स्वस्ति तेऽस्तु । तन्तुरसि ततो माच्छिद्यथा
यज्ञदत्तः स्वस्ति तेऽस्तु” एवमावर्तते पुत्रे पुत्रे तन्तुरादि । ‘स्वस्ति वोऽस्तु
ये मामनुस्थ इत्यस्मिन्नप्यनिवृत्तिः । ^१पुत्रद्रव्यगुणत्वाल्लिङ्गस्य । “अग्न
आयूँषि पवसे” “दधिक्रावण” इत्येते ^२एव द्वे । केचित् ^३“दधि-
क्रावण” ^४“आदधिक्रा” इति द्वे कुर्वन्ति । इहैकवृत्त्युपस्थानान्ते
तृणापनयनं ^५यजमानस्येति । यत्करोत्युपस्थानं तस्यान्ते सायमपि ।
उपदेशः प्रातरवनेक ^६एवेति । अन्यत्राऽध्वर्युणा शोधनैस्सह तैरेव तृणैः
परिस्तरणं पुनः पुनः अपचयस्यार्थवत्वाय । ^७अन्यैरन्यैरिति न्यायः ।
परिस्तरणानां ^८प्रतिपाद्यत्वादन्तकाले । तेजोऽस्यास्तीति तेजस्वी ॥ १ ॥

इत्यापस्तम्बीयश्रौतसूत्रे धूर्तस्वामिभाष्यसहिते

षष्ठप्रश्ने षष्ठः पटलः

- क. मन्त्रस्य पुत्रगतफलाशासनपरत्वात् एकस्मिन्नपि पुत्रे मन्त्रः प्रवर्तते एवेति ।
- ख. द्वे इति दधिक्रावणः इत्यनेन सम्बध्यते । दधिक्रावण इत्यारभ्य द्वे इति । ततश्च दधि-
क्रावण इति तदुपरित-नी “आ दधिक्रावणसा” इति च लभ्येते इति केचिदिति ।
- ग. ‘उपस्थयाऽग्नेस्तृणान्यपचिनोति’ इति ल्यपा समानकर्तृकत्वावगमादुपस्थानकर्ता यज-
मान एव तृणापचयनमपि कुर्यादिति ।
- घ. तदनन्तरमेवोपदेशादन्यत्रानुपदेशाच्चेति ।
- ङ. अग्नीनां परितस्तरणरूपकार्ये उपयुक्तानां परिस्तरणदर्भाणां कृतकार्याणां कर्मणोऽन्ते
प्रतिपत्तिरूपसंस्कारसापेक्षत्वात् अपचयनस्य संस्काररूपत्वात् तेन च संस्कृतानां पुनरु-
पादाने प्रमाणाभावात् पुनःस्तरणप्राप्तवान्यैरेव स्तरणं प्राप्नोतीति ।

1. B. Ms. adds तन्तुरसि after स्वस्तिवोऽस्तु.

2. B. Ms. omits one अन्यैः

१. दधिक्रावणो अकारिषं जिणोरेक्षस्य वाजिनः । गुरभि नो मुखा करत् प्रण आयूँषि तारिषत् ॥

२. आदधिक्रावणं पञ्च कृत्वास्तु इव ज्योतिषाऽवस्ततान । सहस्रवांशतया वाज्यर्वा वृण्वतु मध्वा

सप्तमः पटलः

प्रवत्स्यन् सम्प्रेष्यत्यग्नीन् समाधेहीति ॥ १ ॥

प्रवत्स्यन् प्रवास्यन् । ^६प्रवासं करिष्यामीति सङ्कल्पितवान्
सम्प्रेष्यत्यग्निहोत्रहोतारं,—अग्नीन् समाधेहि इति ॥ १ ॥

ज्वलत उपतिष्ठते ॥ २ ॥

“पशून्नशंस्य पाहि तन्नो गोपायास्माकं पुनरा-
गमात्” इत्याहवनीयम् । “प्रजां नो नर्य पाहि तां नो
गोपायास्माकं पुनरागमात्” इति गार्हपत्यम् । अन्नं
नो बुध्य पाहि तन्नो गोपायास्माकं पुनरागमात्” इत्य-
न्वाहार्यपचनम् ॥ ३ ॥

विहरणं कृत्वा तेन कृतेषु बलवत्सु ज्वलत उपतिष्ठते ॥

अन्तरा तिष्ठन् जपति—“इमान्नो मित्रावरुणा गृहान्
गोपायतं युवम् । अविनष्टानविहृतान् पूषैनानभिरक्षत्वा-
स्माकं पुनरागमात्” इति ॥ ४ ॥

पूर्वविद्विराट्क्रमैरुपस्थायाऽशित्वा प्रवसथमेष्यन्नाह—
अग्नीन् समाधेहि इति ॥ ५ ॥

विराट्क्रमैरुपस्थायाशनम् । ततो गमिष्यामीत्येवं पुनरुपस्थानं
प्रज्वलताम् । केचिदाहुः—यदाऽशित्वा गच्छति तदैवमुपस्थानम् । अन-
शितस्य तु गच्छतः पूर्वमिति । तदनुपपन्नम्; आगतोपस्थानेऽप्युपस्था-
नद्वयदर्शनात् । गमनमन्त्रो वाग्यमनश्च तेषां न प्राप्नोत्यनशितस्य
गच्छतः । अत उपस्थायाशनं, पुनरुपस्थानं, गमनम् । गते यजमानेऽग्नीनां
त्यागोऽध्यार्पणम् ॥ ५ ॥

उल्लत उपतिष्ठते—“ प्रजां मे नर्य पाहि तां मे गोपायाऽस्माकं पुनरागमात् ” इति गार्हपत्यम् । “अन्नं मे बुध्य पाहि तन्मे गोपायाऽस्माकं पुनरागमात् ” इत्यन्वाहार्यपचनम् । “ पशून् मे शस्य पाहि तन्मे गोपायाऽस्माकं पुनरागमात् ” इत्याहवनीयम् ॥ ६ ॥

“मम नाम प्रथमं जातवेद ” इति च ॥ ७ ॥

“मम नाम प्रथमं जातवेद” इत्याहवनीयमेव ॥ ७ ॥

वाग्यतोऽभिप्रव्रजति “ मा प्रगाम पथो वय मा यज्ञादिन्द्र सोमिनः । मां तस्थुर्नो अरातयः । उदस्मा उत्तरान्नयाग्ने धृतेनाहुत । रायस्पोषेण ससृज प्रजया च बहून् कृधि ” इति ॥ ८ ॥

वाग्यतो भूत्वा “मा प्रगामे” ति प्रतिष्ठते ॥ ८ ॥

आरादग्निभ्यो वाचं विसृजते ॥ ९ ॥

इति चतुर्विंशो कण्डिका

आरात् दरादग्निभ्यः, वाग्विसर्गो यतोऽग्नयस्तदभिमुखः ॥

प्रवसन् काले विहाराभिमुखोऽग्न्युपस्थानं जपति ॥ १॥

अग्न्युपस्थानमात्रस्य जपः । ^१सर्वस्येत्युपदेशः । कात्यायनमतिश्च । केचित्-प्रत्यगाशिषमेव, न चोमुन्नयेति, तस्याध्वर्युणोक्तत्वात् । अन्यत्र

क. नोपस्थेय इति पक्षे सर्वयाजमाननिवृत्तेरुक्तत्वात् उपस्थानविधौ तेन सह सर्वयाजमानप्रवृत्तिरिति । ‘प्रवसन् याजमानं कुर्याद्यथाकालम्’ (का. श्रौ. ४-१२-१९) इति कात्यायनेनापि विधानादिति ।

१. मम नाम प्रथमं जातवेदः पिता माता च दधुर्गृध्रे ।

तत्त्वं विस्मदि पुनरागमादौ जातवेदं नाम विमरण्यमे ॥ (तै. सं. १.१.१०.११)

वसतिः—प्रवासोऽग्निरहितस्य । यदास्य राजपुरुषाः ^१उपस्थानं कर्तुं न प्रयच्छन्ति तदागमनमन्त्रस्यापि लोपः ^२उपस्थानस्य च । एतयैवेत्यवधारणात् । कैचिदग्न्युपस्थानं ^३प्रत्याम्नायमपि । तदनुपपन्नमेकस्य बह्वर्थत्वम् ॥

यद्यनुपस्थाय प्रवसेदेतयैवोपतिष्ठेत ॥ २ ॥

यस्य वाऽयैव निवर्तिष्यामीति गतस्य प्रवासः । सर्वानुपस्थाय वसतिः ॥ २ ॥

समिधः कृत्वा प्रत्येति ॥ ३ ॥

समिधः कृत्वा पाणौ प्रतिनिवर्तते ॥ ३ ॥

यथा ह वा इतं पितरं प्रोषिवांसं पुत्राः प्रत्याधा-
वन्त्येवं ह वा एतमग्नयः प्रत्याधावन्ति सशकलान् दारूणि
वा हरन्नेति यथैव तत्पुत्रेभ्य आहरन्नेति, तादृक्तदिति
विज्ञायते ॥ ४ ॥

यथा इतं आगतं पितरं कुत आगतम् ? प्रोषिवांसमागतं पुत्रास्तं
प्रत्यागच्छन्ति—दास्यति नो यदनेनानीतमिति । एवमेवाग्नयोऽपि तत
उत्पन्ना मृगयन्ते । स यजमानः शकलान् भिन्नान् दारूण्यभिन्नानि
छिन्नास्समिधो गृह्यन्ते । दारूणां पृथग्रहणात् । त्रयमेतद्विकल्प्यते ।
एतदाहरन्नागच्छति । यथा पुत्रेभ्यो वस्त्राद्याहरन्नागच्छति तथाग्निभ्य-
स्समिधः ॥ ४ ॥

आरादग्निभ्यो वाचं यच्छति ॥ ५ ॥

क. अवधारणबलात् प्रत्याम्नायस्यापि निवृत्तिमिच्छन्ति । तत्र युक्तम् ; एकस्योभयनिवृत्तिरु-
पानेकार्थत्वकल्पनायोगादिति ।

1. B. Ms. reads अग्न्युपस्थानं for उपस्थानम्

2. P. B. Ms. adds एतत् before उपस्थानस्य

यद्येनं राजा पिताऽऽचार्यो वाऽन्तरेणाग्नीन् स्यात्
छदिर्दर्शो नैनमाद्रियेत ॥ ६ ॥

राजादिग्रहणं प्रदर्शनार्थम् । अन्यस्याऽप्यादरो न कर्तव्यः । अति-
पूज्या एतेऽपि तावन्न पूज्यन्ते किं पुनरन्ये जनाः । यत्राग्न्यगारस्य
छर्दीषि दृश्यन्ते तत्राग्नीन् यजमानं चाऽन्तरेण यो भवति तस्याऽना-
दरः । वाग्यमनविसर्गयोश्छदिर्दर्शनमेव प्रमाणम् ॥ ६ ॥

“विश्वदानीमाभरन्तोऽनातुरेण मनसा । अग्ने माते
प्रतिवेशा रिषाम । नमस्ते अस्तु मीढुषे नमस्त उप-
सद्वने । अग्ने शुम्भस्व तन्वस्सं मा रय्या सृज ” इत्य-
भ्येति ॥ ७ ॥

कृतशौचो ‘विश्वदानी’ मित्यभ्येति अ० भिगच्छत्यग्निसमीपम् ॥ ७ ॥

“ अग्नीन् समाधेहि ” इति ॥ ८ ॥

ततो निहृत्य सम्यैषमाह ॥ ८ ॥

ज्वलत उपतिष्ठते ॥ ९ ॥

“ पशून्नशस्याजूगुपस्तान्नः पुनर्देहि ” इत्याह-
वनीयमभिप्राण्य “ अग्ने सहस्राक्ष शतमूर्धञ्छतं ते
प्राणास्सहस्रमपानाः । त्वसाहस्रस्य राय ईशिषे सहस्र-

क. गृहस्योपर्या च्छादनार्थं प्रसारितानि तृणकटादीनि छर्दीषि ।

ख. ‘आरादग्निभ्यो वाचं विसृजते (आप. श्रौ. ६-२४-९) इति विहितो वाग्विसर्गोऽपि तत्प्र-
माणक एवायवच्छदिर्दृश्यते तावन्न कर्तव्यो वाग्विसर्ग इति ।

1. Ad. omits ग्रहणम्

2. B. Ms. reads अन्यो जनः

धारस्य पयसः । तस्य नो रास्व तस्य ते भक्षीय तस्य
ते वयं भूयिष्ठभाजो भूयास्म ” इत्याहवनीयम् ॥ १० ॥

इति पञ्चविंशो कण्डिका

“ प्रजां नो नर्याऽजुगूपस्तां नः पुनर्देहि ” इति
गार्हपत्यमभिप्राण्य “ अग्ने गृहपते सुगृहपतिरहं त्वया
गृहपतिना भयासः सुगृहपतिर्मया त्वं गृहपतिना भूयाः ।
शतः हिमाद्रायू राधाः सीत्संपृञ्चानावसंपृञ्चानौ तन्वः ”
इति गार्हपत्यम् ॥ १ ॥

अभिप्राणनमुपर्युच्छ्वासः । “ अग्ने सहस्राक्ष ” “ अग्ने गृहपते ”
इत्युपस्थानम् ॥ १ ॥

“ अन्नं नो बुध्न्याजुगूपस्तन्नः पुनर्देहि ” इत्य-
न्वाहार्यपचनमभिप्राण्यान्तराग्नी तिष्ठन् जपति यथा
प्रवसद्युपस्थाने ॥ २ ॥

“ अजुगूपतम् ” “ अभ्यन्तराक्षीत् ” इति मन्त्रं
सन्नमति ॥ ३ ॥

“ गृहानजुगूपतं युवम् ” “ पूषैनानभ्यराक्षीदस्माकं पुनरागमात् ”
इति सन्नामः । अन्यदविकृतम् ॥ ३ ॥

क. “इमां नो मित्रावरुणा गृहानजुगूपतं युवम् । अविनष्टानविहृतान् पूषैनानभ्यराक्षीदस्माकं
पुनरागमात्” इति मन्त्र उहिःवा पठनीयः (see आप. श्रौ. ६-२४-४) इति ।

1. B. Ms. reads उच्छ्वास for उपर्युच्छ्वासः

P. 5. As Gujaratnāsuri M.S.

2. B. Ms. reads मन्त्रसन्नामः for सन्नामः

“मम नाम तव च जातवेद ” इति ^कचतसृभिरा-
हवनीयम् ॥

“मम नाम तव च” इत्याहवनीयोपस्थानम् ॥ ४ ॥

“प्रजां मे नर्याऽजुगूपस्तां मे पुनर्देहि” इति गार्ह-
पत्यमभ्यपान्य, “अन्नं मे बुध्न्याऽजुगूपस्तन्मे पुनर्देहि”
इत्यन्वाहार्यपचनमभ्यपान्य, “पशून् मे शंस्याऽजुगूपस्तान्
मे पुनर्देहि ” इत्याहवनीयमभ्यपान्य, पूर्ववद्विराट्क्रमैरु-
पतिष्ठते । अजुगुप इति मन्त्रं सन्नमति ॥ ५ ॥

‘अभ्यपाननमुपर्युच्छ्वासः । “अथर्व पितुं मेऽजुगूपोऽन्नम् ” “नर्य
प्रजां मेऽजुगूपो मूलम् ” । एवमितरत्र ॥ ५ ॥

अग्न्युपस्थानवदत्र समिधो दिशां चोपस्थानम् ॥

अग्न्युपस्थानवत् “इन्धानास्त्वा ” इति चतस्रश्चतस्र एकैकस्मिन्
अग्नौ । दिशामुपस्थानं “ प्राची दिक् ” इति । एतावदागतोपस्थानम् ।
उत्तरं सर्वविधिषु तुल्यम्-अतिप्रवासप्रायश्चित्तं गृहाभिगमनञ्च ॥

क. “अथर्व पितुं मे गोपाय” इत्यादिरेको मन्त्रः । “नर्य प्रजां मे गोपाय” इत्यपरः । (see आप.
श्रौ. ५-१५-२) तदिदं मन्त्रद्वयमाधानप्रकरणे पठितम् । तत्र मन्त्रद्वयेऽपि “गोपाय”
इति पदस्थाने “अजुगुपः” इत्युहं कृत्वा प्रकृते पाठः कार्य इति ।

1. O. Ms. adds अभ्यपान्य before अभ्यपाननम् ।

१.क मम नाम तव च जातवेदो वाससी इव विवसानौ ये चरावः ।

आयुषे त्वं जीवसे वयं यथायथं विपरि दधानद्दे पुनस्ते ॥ १ ॥

नमोग्नयेऽपतिविद्धाय नमोऽनाधृष्टाय नमस्संराजे ।

अषाढो अग्निर्वृद्धया विश्वजित्पृथुन्यश्रेष्ठो गन्धर्वः ॥ २ ॥

त्वत्पितारो अग्ने देवास्त्वामाहुतयस्त्वद्विवाचनाः ।

सम्भामायुषा सप्तौपत्येन युविते माधाः ॥ ३ ॥

अयमग्निश्श्रेष्ठतमोऽयं भगवत्तमोऽयं सहस्रधातमः ।

अस्मा अस्तु सुवायम् ॥ ४ ॥

नवमीं चेदतिप्रवसेत्^१ “मित्रो जनान् यातयति प्रजानन्” इति मैत्र्योपस्थाय^२ “मनो ज्योतिर्जुषताम्” इत्याज्याहुतिं जुहुयात् ॥ ७ ॥

^१आहवनीयस्य मैत्र्योपस्थानं “मनो ज्योतिः” इत्याहुतिः । ^२यस्यां ‘या इष्टा’ इति ॥ ७ ॥

समिध आहुतिमुपस्थानमित्येवमानुपूर्वाण्येके समाम-
नन्ति ॥ ८ ॥

इति षड्विंशोऽङ्कः

सत्यति प्रवासे एकेषां मतेन क्रमः—समिध आहुतिं कृत्वा मैत्र्यो-
पस्थानम् । ततो दिगुपस्थानमिति ॥ ८ ॥

तदाहुर्नाग्निरुपस्थेयः कः श्रेया २ सं विषुसं बोधयि-
ष्यतीति । अभयं कराभयं मे कुरु स्वस्ति मेऽस्त्वभयं मे
अस्त्वित्येव ब्रूयात् । प्रवस्यदुपस्थानमागतोपस्थानं चाधि-
कृत्य वाजसनेयिनस्समामनन्ति ॥ ९ ॥

अन्ये ब्रह्मवादिन आहुः—अग्निरुपस्थानं न कर्तव्यं पूर्वेण विधानेन ।
श्रेयान् प्रशस्यतरः । कस्तं विषुसं प्रसुसं बोधयिष्यति उच्चाटयति विह-
रणं समिदाधानार्थम् । अतोऽनुद्धादितेष्वग्निष्वविहृतेषुचाभयं करोति
ब्रूयात् प्रवत्स्यन् । ततो वाग्यतस्यैव प्रस्थानं “मा प्रगाम” इति ।

1. B. Ms. 1 reads आहवनीयं मैत्र्योपस्थाय

2. Ibid, अस्याम्

3. O. Ms. reads आहुतिमिति कृत्वा

१. मित्रो जनान् यातयति प्रजानन् मित्रो दाधार पृथिवीमुत बाम् । मित्रः कृष्टरिमिषाऽमिषे
सत्याय हव्यं घृतवाद्धियेम ॥ तै. ३-४-११-५

२. मनो ज्योतिर्जुषतामाज्यं विच्छिन्नं यज्ञसमिधं दधातु । या इष्टा उपसो निमन्त्र्य तास्यन्दधामि
द्विषा घृतन ॥ तै. सं. १-५-१०-२

प्रतिनिवृत्त्य वाग्यतः “विश्वदानीम्” इत्यभिगम्याग्नीनभयङ्करेति ब्रूया-
दनुध्वादितानग्नीन् । ततो गृहाभिगमनम् । यदा त्वतिप्रवासः तदा
‘अभयङ्करे’त्युक्त्वा विहरणं मैत्रियोपस्थानमाहुतिर्गृहाभिगमनम् । एष
विधिर्वहृचमतेऽपि उपस्थानद्वयमधिकृत्य वाजसनेयिनः परिपठन्ति ।
उत्तरञ्च ॥ १ ॥

नमो वोऽस्तु प्रवत्स्यामि नमो वो अस्तु प्रावात्स्य-
मिति बह्वचाः ॥ २ ॥

गृहा मा विभेथ मा वेपिद्वमूर्जे विभ्रत एमासि ऊर्जे
विभ्रद्वसुवनिस्सुमेधा गृहानैमि मनसा मोदमानः । येषा-
मभ्येति प्रवसन् येषु सौमनसो बहुः । गृहानुपह्वयामहे
त नो जानन्तु जानतः । उपहूता भूरिधनास्सखायस्स्वादु
सम्मुदः । अरिष्टास्सर्वपुरुषा गृहा नस्सन्तु सर्वदा । उपहूता
इह गाव उपहूता अजावयः । अथो अन्नस्य कीलालं
उपहूतो गृहेषु नः” इति गृहानभ्येति ॥ ३ ॥

गृहानभ्येति गच्छति समीपम् ॥ ३ ॥

“क्षेमाय वशशान्त्यै प्रपद्ये शिवं शर्मं शंयोऽशंयोः”
इति प्रविशति ॥ ४ ॥

“ऊर्जे विभ्रद्वस्सुमनास्सुवर्चा गृहानागां मनसा
मोदमानः । इरां वहन्तो घृतमुक्षमाणास्तेष्वहं सुमनास्सं-
विशामि” इति प्रविश्य जपति । संविशन् वा ॥ ५ ॥

इति सप्तविंशी कण्डिका

संविशन् निषीदन् यजमानो जपति प्रविश्य वा ॥ ५ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

षष्ठप्रश्ने सप्तमः पटलः

अष्टमः पटलः ॥

सगृहः प्रयास्यन् वास्तोष्पतीयं जुहोति ॥ १ ॥

गृहसंज्ञा कर्मसु वर्तते सगृहः सहकर्मभिर्यदा गच्छति तदा उत्तरो विधिः । पूर्वोक्तस्तु यदा गृहे क्रियन्ते कर्माणि । उपदेशः—पत्नी गृहम् । तथा सह यदा गच्छति तदाऽग्नयो नेया इति । केचिदाहुः—यदैवायमत्यन्तवसतिं करोति तदैवाग्नयो नेयाः । यद्यनोवाह्यमिति लिङ्गात् । यदा तु पुनर्निवर्तते तदा न चाल्या अग्नय इति । वास्तोष्पतिर्यस्य देवता तद्वास्तोष्पतीयम् ॥ १ ॥

अहुते यानेषु भाण्डान्यारोपयन्ति ॥ २ ॥

न हीन^कमन्वाहरेयुः ॥ ३ ॥

तस्मिन्नहुते, कृते नित्यकर्मणि, यानेषु शकटादिषु भाण्डानि घटादीन्यारोपयन्ति यजमानपरिचारकाः ॥ २, ३ ॥

यद्यनोवाह्यं स्यात् पूर्वं तं प्रवहेयुः अपो वोद्धरेयुः ॥

अनः शकटम्, तेन यदहुते तदनोवाह्यं धान्नादि । तत्पूर्वं नेतव्यम् । अपोद्धारः अन्यत्र स्थापनम् । तत्पश्चान्नेतव्यम् ॥ ४ ॥

यत्र संतता रात्रीर्वसेत् पञ्च सप्त नव दश वा तत्प्रयास्यन् जुहुयात् ॥ ५ ॥

संतता रात्रीरेकत्रस्था अन्येन वसतिना अव्यवेताः । आदौ सङ्कल्पः—पञ्चसु सप्तसु वा होमं करिष्यामि—वास्तोष्पतौ इति । तत्प्रयास्यन् तस्मात्प्रयास्यन् पञ्चरात्रवास्तौ यो वाऽस्य सङ्कल्पः ॥ ५ ॥

क. हीनमनारोपितम् । वास्तोष्पतिहोमापूर्वं यन्नारोपितं तदनन्तरं नारोपयेत्, किन्तु त्यजेदवेति ।

ख. नित्यकर्म अत्राग्निहोत्रम् । अग्निहोत्रे कृते वास्तोष्पतिहोमे वाऽकृत इति ।

“वास्तोष्पते शग्मया” इति जुहोति गार्हपत्ये । “पुरोनुवाक्यामनूच्य याज्यया जुहोति” इति “भक्तिमात्रम् । यस्माद्वाभ्यां होमः । अविहृत्याऽग्नीन् होमः । प्रणयनस्यार्थाभावात् । “उपदेशः प्रणीय जुहोति । कथम् ? संसृष्टो गार्हपत्य इति । केचित्तु व्यतिहारेणार्थं कल्पयन्ति—उत्तरया हुत्वाऽऽहवनीये, गार्हपत्येऽवक्षाणानि सम्प्रक्षाप्येति । तदनुपपन्नम् । मुख्यसम्भवे गौणकृतेरन्याय्यत्वात् । अवक्षाणानि उत्सुकानि । सम्प्रक्षाप्य क्षपयित्वा सर्वाग्नीनाम्, “यदवक्षाणान्यसम्प्रक्षाप्य” इति दोषश्रुतेरविशेषात् ॥ ८ ॥

उपर्यग्नावरणी धारयन् जपति—“अयं ते योनिः ऋत्विय” इति ॥ ९ ॥

पृथक्पृथगरणिद्वयम् । ‘धार्याणां सभन्त्रकभवरणिमुत्तरारणि च धारयन् जपत्यग्नावुपरि । न मन्त्रान्तेन “अयं त” इति धारयन् जपतीति वचनात् ॥ ९ ॥

अपि वा यजमान एवाऽऽत्मन् समारोपयते ॥ १० ॥

अपि वा धार्यानात्मनि समारोपयन्त क्रमेण ॥ १० ॥

क. “वास्तोष्पतिहोमे पुरोनुवाक्यामनूच्य याज्यया जुहोति” इत्युक्तं ब्राह्मणे । तत्र याथातथ्ये न । दर्विहोमस्तेन याज्यापुरोनुवाक्ययोरभावात् । किन्तु मन्त्रद्वयमुक्त्वा होमः कर्तव्यः । तत्र च गौण्या याज्यापुरोनुवाक्याशब्दः स्तुत्यर्थः । अत एवाक्तं सूत्रकारेण—‘वास्तोष्पत इत्यनुद्वयोत्तरया जुहोतीति ।

ख. सूत्रे हि ‘गार्हपत्ये हुत्वा’ इति विशिष्य गार्हपत्ये होम उक्तः । अप्रणीतावस्थायां न गार्हपत्यत्वम्, संसृष्टत्वात् । अतः प्रणयने कृतेऽवशिष्टस्य गार्हपत्यत्वेत् तत्र होम इत्युपदेशमतम् ।

ग. व्यतिहारः अध्याहारः । आहवनीये इत्यध्याहृत्य तेन सह हुत्वा इत्यन्वयं कृत्वा गार्हपत्ये सम्प्रक्षाप्येति सम्बन्धन्ति । तदनुपपन्नमित्यादि । क्षपयित्वा दग्ध्वा निश्शेषम् ।

घ. क्रमोऽत्राऽऽधानदृष्टो वेदितव्यः ।

“या ते अग्ने यज्ञिया तनूस्तयेह्यारोहात्मात्मान-
मच्छा वसूनि कृण्वन्नस्मे नर्या पुरूणि । यज्ञो भूत्वा यज्ञ-
मासीद् स्वां योनिं जातवेदो भुव आजायमानस्वक्षय
एहि ” इति हस्तं प्रताप्य मुखायाऽऽहरते* ॥ ११ ॥

हस्तं प्रताप्य तूष्णीं मुखसमीपमानयति । तथाऽऽहरते हस्तगत
ऊष्मा यथा—प्रविशति शरीरम् । ^१आत्मसमारूढेऽपि न नियम आप-
स्तम्बेनोक्तः कल्पान्तरवत् स्नानाचमनादि निषेधो ^२नास्तीति ॥

वास “उपावरोह जातवेदः पुनस्त्वं देवेभ्यो हव्यं
वह नः प्रजानन् । आयुः प्रजा २रयिमस्मासु धेह्यजस्रो
दीदिहि नो दुरोणे ” इति लौकिकेऽग्नौपावरोहयति ॥ १२ ॥

वासः यत्र वसतिः । तत्रापराह “उपावरोह ” इति मन्त्र उक्ते
गार्हपत्यादिदेवताभूतोऽग्निर्लौकिकमग्निमुपसङ्गमति । उपदेशो यथा
वायुर्मुखगतो लौकिकमग्निं प्राप्नोति तथा करोति । ऋषेणोपावरोहयति
यथा समारूढाः ॥ १२ ॥

अरण्योर्वोपावरोह्य मन्थेत् ॥ १३ ॥

तस्य तस्य वारण्योरूपावरोहयति मन्त्रेण । ^२न तदा ^३निर्वर्त-
मानजपः ॥ १३ ॥

क. अतोऽत्रास्पृश्यस्पर्शनमूत्रपुरीषोच्चारणादौ न दोषः । स्नानाचमनोपवासादिभिः स्मार्तैर्नैमि-
त्तिकैर्यजमानशुद्धाचमनीनामपि आत्मन्यारूढानां शुद्धिरेवेति मन्तव्यम् ।

ख. “उपावरोह जातवेदः” इति मन्त्रस्यात्मसमारूढानां लौकिकाग्न्युपावरोहण एव विनियो-
गादरण्योरूपावरोहणे मन्त्रस्याप्रवृत्तेरुत्तरसूत्रेऽरणि समारूढानां मन्थने पुनर्मन्त्रविधानबलाच्च
नात्र मन्त्रप्रवृत्तिरिति । निर्वर्तमानमन्त्रः—“उपावरोह जातवेद” इति ।

१. B. Ms1, reads आत्मसमारूढे न नियमा आपस्तम्बेनोक्तः । सत्यपि

१. B. Ms. reads अथवा

२. B. Ms. omits न wrongly

× बायाऽऽलभते इति पाठः

धान्यत्रयेण प्रथमपक्वेन यागः । तच्च ^१स्थाप्यते ॥ ३ ॥

अमावास्यायां पौर्णमास्यां वा ॥ ४ ॥

“यदा ^२वर्षस्य तृप्तिः, अथ यजेत” इति बह्वचानां श्रुतिः । कालश्च शरद्यथा सम्भाव्यते ॥ ४ ॥

आमावास्यं तन्त्रम् ॥ ५ ॥

^३मुख्यत्वादेन्द्राग्नस्य तन्त्रमामावास्यम् । अमावास्यायामेव मा भूदिति पुनर्विधिः ॥ ५ ॥

सप्तदश सामिधेन्यः ॥ ६ ॥

निर्वपणकाले आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपति पुराणानां ब्रीहीणाम्, यथा दान्तेनाऽदान्तं संयुनक्ति तादृक्तदिति विज्ञायते ॥ ७ ॥

दान्तेन बलीवर्देनादान्तं बलीवर्दं योजयतीति लिङ्गात् यत्राऽन्यानि गमकानि यथाऽ^४न्वायात्यमात्रे आग्ररणे दर्शपूर्णमासहर्षोषि, पुराणानां

क. ब्रह्मिवयामाकानामसमानतन्त्रं विधास्यति सूत्रकारः । अयं समानतन्त्रपक्षः । अत्र पक्षे वर्षतो पक्वानामपि इयामाकानां यावच्छ्रद्धस्थापनं कर्तव्यम् ।

ख. वर्षस्य तृप्तिर्वर्षतोऽसमाप्तिः । अर्थाच्छ्रद्धागमः ।

ग. ऐन्द्राग्नादीनि पञ्च हवींषि सूत्रकारो वक्ष्यति (See आप. श्रौ. ६-२९-१०) तत्रैन्द्राग्नस्य दर्शविकारत्वम् । इतरेषां पौर्णमासविकृतित्वम् । तत्र कस्य धर्मा अनुष्ठेया इति शङ्कायां प्रथमश्रुतस्य, अत एव मुख्यस्यैन्द्राग्नस्यैव धर्मा अनुष्ठेया इति । एवञ्च मुख्यत्व-भूयस्त्वमध्ये मुख्यत्वस्यैव प्राबल्यमभिमानुते सूत्रकार इत्यवगम्यत इति । इदञ्च न्यायादेव सिध्यतीति वचनं किमर्थम् ? तत्राह—अमेत्यादि । धर्माणामामावास्यत्वेऽपि काले विकल्प एव—अमावास्यायां पौर्णमास्यां वेत्येतदर्थं पुनर्विधानमिति ।

घ. दर्शेन पूर्णमासेन वा सहाऽऽप्रयणस्य समानतन्त्रेणानुष्ठानं वक्ष्यति सूत्रकारः see (आप. श्रौ. ६, ३०, १२) तत्र दार्शिकेन पौर्णमासिकेन वा आग्नेयेनैव कार्यसिद्धेः पुनराप्रयणान्तर्गतत्वेन पुराणद्रव्यकाग्नेयो न कर्तव्य इति । अन्वायातनं समानतन्त्रेणा-नुष्ठानम् ।

तत्राऽग्नेयं न कुर्वन्ति । उपदेशः—आग्नयणे आग्नेयप्राप्त्यर्थोऽर्थवादः^क ।
अतस्तत्रापि कर्तव्यः ॥ ७ ॥

येन यज्ञेनेत्सेत् कुर्यादेव तत्राऽऽग्नेयमष्टाकपालमिति
विज्ञायते ॥

ईत्सेत् ऋद्धिमिच्छेत् । नियतां वा सिद्धिमिच्छेत् । अतः काम्या-
स्विष्टिषु कुर्यादेव तत्राग्नेयं मुख्यमङ्गभूतञ्च । पशुषु तु वपायाः पुरस्ता-
दिज्या तस्य ।^ख न तु नित्येषु कामः । समृद्ध्यर्थत्वादस्य । तेषाञ्चा-
काम्यत्वात् ॥

नवानामितराणि—ऐन्द्राग्नं द्वादशकपालमाग्नेन्द्रं
वा, वैश्वदेवं पयसि चरुं, सौम्य श्यामाकं चरुं, द्यावा-
पृथिव्यमेककपालम् ॥ पुरस्तात्सौम्यात् द्यावापृथिव्यमेके
समामनन्ति ।

ऐन्द्राग्नादीनि नवानाम् । “अग्नेन्द्राभ्यां जुष्टं, अग्नेन्द्रौ हव्यं
रक्षेथाम् अग्नेन्द्रावावह, अपतमग्नेन्द्रौ भुवनान्नुदेताम्, अग्नेन्द्रयोर-
हम्, अग्नेन्द्राविदं हविः, विश्वेभ्यो देवभ्यः, विश्वे देवा हव्यम्, विश्वान्
देवानावह, विश्वेषां देवानां, विश्वे देवा इदं हविः, प्राणैस्सायुज्यम् इति
परिपठितम्, सोमस्य वृत्रहा भूयासम्, द्यावापृथिवीभ्यां, द्यावापृथिवी
हव्यम्, द्यावापृथिवी आवह, द्यावापृथिव्योरेति परिपठितम्, द्यावा-
पृथिवी इदं हविः । केचित् द्यावापृथिव्याविति कुर्वन्ति ॥ ९ ॥

क. यथा दान्त इत्यादिः आप्रयणे आग्नेयप्रापक एवार्थवादः । न दान्तत्वनिवृत्त्यादिकं
तत्र फलम् । येन तस्यान्यतस्सिद्धत्वान्नाऽनुष्ठीयेताऽऽग्नेयः । अतस्तत्रापि समानतन्त्रस्थ-
लेऽपि पुराणाग्नेय आप्रयणे कर्तव्य एवेत्युपदेशमतम् ।

ख. नित्येषु फलरहितेषु कर्मसु नाऽस्यानुष्ठानम्, कामसमृद्ध्यर्थत्वात् फलसम्पादकत्वा-
दस्य, नित्यानाञ्च फलाभावादिति । न नित्येषु कामः समृद्ध्यर्थत्वात्तस्य इत्यपि
पाठो व्याख्यातुसम्मतः ।

ग. यदा विकल्पेनाऽऽग्नेन्द्रं हविः क्रियते तदा निर्वपणमन्त्रे, उपसादनमन्त्रे, आवाहननिगदे,
हविरभिमर्शनमन्त्रे च याजमाने, हुतानुमन्त्रणमन्त्रे च याजमाने, सूक्तवाके हौत्रे च
यथाक्रमं एवं वैश्वदेवसौम्याद्यावापृथिव्येषु ऊहेन मन्त्राः प्रयोक्तव्या इति । ऊहप्रकाशे
भाष्यकारेणैव दक्षितः ।

निरुप्तं हविरुपसन्नमप्रोक्षितं भवति ॥ १० ॥

निरुप्तं हविरिति व्याख्यातम् ॥ १० ॥

अथ पञ्चाङ्ग्यानीर्जुहोति “शतायुधाय शतवीर्याय”
इति । पुरस्ताद्वा स्विष्टकृतः ॥ ११ ॥

अङ्ग्यानीरिति नाम्नाऽऽहुतीनाम् ॥ ११ ॥

शोक्षणादि कर्म प्रतिपद्यते ॥ १२ ॥

एकमुल्लखलं मुसलं प्रतिबीजं वा ॥ १३ ॥

प्रतिबीजं वा द्रव्याणि भवन्ति यान्यविभवन्ति । मुसलं त्वेकम्,
विभवात् । द्वे दृषदौ । उपला त्वेका । त्रीणि शूर्पाणि प्रतिबीजपक्षे ।
एका तु पात्री गृहत्रययुक्ता यत्र चैककपालः । भरद्वाजमतिश्च ॥ १३ ॥

सर्वेषु हविष्कृदाह्वानमन्त्रः ॥ १४ ॥

यदाऽवहननमन्त्रो हविष्कृत् तदा प्रतिबीजमावर्तते । यदा त्वाह्वा-
नार्थः, उल्लखलभेदश्च तदाऽभिन्नकालत्वादेक एव हविष्कृत् । एकस्मिन्नु-
ल्लखले कालभेदादावर्तते ॥ १४ ॥

तुषोपवपनम् ॥ १५ ॥

“तुषोपवापस्तु प्रतिबीजमेव । सर्वेषां प्रतिपाद्यत्वात्, स्याद्रक्षसां
तृप्तिरेकेनाऽपि । तन्त्रेण प्रतिबीजपक्षे । भेदेनैकस्मिन्नुल्लखले ॥ १५ ॥

क. see आप. श्रौ. ५-१९-२

ख. यत्रैकेन कार्यं न निष्पादयितुं शक्यते तत्र भेदः पात्राणाम् । यत्र तु शक्यते तत्रैकमेवेति ।

ग. परावपनस्य तण्डुलविवेकार्थत्वात् तण्डुलस्कन्दनान्तस्य क्रियाकलापस्य प्रतिबीजमेवा-
नुष्ठेयत्वात् । तन्मध्यपतितस्य तुषोपवापस्याप्यावृत्तिः सर्वतुषाणां प्रतिपत्तिसंस्कार-
संस्कार्यत्वात् । तस्यच रक्षस्तृप्तिजनकत्वेन यद्यप्येकेनापि तत्तिसध्येत्, तथापि प्रति-
पाद्यत्वाविशेषात् सर्वतुषाणां प्रतिपत्तिकालभेदाच्चावृत्तिरेवेति ।

घ. प्रतिबीजमनुसमय इति पक्षे सर्वेषु ब्रीह्यादिष्ववहेतुषु एकैकस्य तुषामिमन्त्रणास्तं कृत्वा
सर्वान्ते तन्त्रेण तुषोपवापः इति ।

उत्तममोष्य वाचं विसृजते ॥ १६ ॥

उत्तमं बीजमोष्य यो हविष्कृत् तस्मिन् वाचं विसृजते। अर्वाग्य-
विष्कृतो ये पदार्थाः प्रकृतौ ते वाग्यतेन कृता इति विकृतावपि
तथैव कर्तव्याः ॥ १६ ॥

एषोऽन्येषां नानाबीजानां समवेतानां कल्पः ॥ १७ ॥

अन्येषामपि नानाबीजानामेकस्मिन् तन्त्रे समवेतानामेष विधि-
र्भवति। तत्र कर्म वक्ष्यामः—“ वेषाय वः ” इति शूर्पत्रयमादत्ते
यदि शक्यते। “ प्रत्युष्टम् ” इत्यविकारः। सह सन्तपनम्। परम-
विकृतम्। बीजेभ्यो गृहीत्वा तन्त्रेण निरसनम्। निर्वापावृत्तिः।
एकशूर्पस्थानां बीजभेदेऽपि सहाभिमर्शनं यदि विभवति। देवसुवा-
दिष्वावृत्तिः। शूर्पभेदेऽप्यावृत्तिरेव। अवाशिष्टाभिमर्शनं सह। सर्व-
मन्यत्तन्त्रेण। शूर्पभेदे प्रोक्षणावृत्तिः। यदि विभवो भेदेऽपि तन्त्रेण
कृष्णाजिनादानादि तण्डुलप्रस्कन्दनान्तमेकस्मिन्नुलूखले एकस्य बीजस्य
कृत्वा पुनर्हविरावपनादि तण्डुलप्रस्कन्दनान्तं सर्वमाग्नीध्रपैषवर्जम्।
एवं प्रतिबीजं तन्त्रेणावेक्षणम् “ अदब्धेन वः ” इति। फलीकरणपैषश्च।
पर्यायेण फलीकरणं प्रक्षालनं चैकीकृत्य तन्त्रेण निनयनम्। ततो
विभागो “ यथाभागं व्यावर्तध्वम् ” इति। अभिमर्शनम् “ इदमि-
द्राग्न्योः ” “ द्यावापृथिव्योः ” इति। अग्नेन्द्र्योर्द्यावापृथिव्योरिति वा।
“ इदं विश्वेषां देवानाम् ” इति चर्चर्थानाम्। ततः कृष्णाजिनादानादि
तण्डुलाभिमन्त्रणान्तं तन्त्रेण कृत्वाऽधिवापायाग्नेयस्याणूकरणान्तं कृत्वा

क. राजसूये “ अग्नये गृहपतये पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपति कृष्णानां ब्रीहीणां सोमाय
वनस्पतये श्यामाकं चरुं सवित्रे सत्यप्रवसाय पुरोडाशं द्वादशकपालमाशूनां ब्रीहीणां,
रुद्राय पशुपतये गावीधुकं चरुं बृहस्पतये वाचस्पतये नैवारं चरुमिन्द्राय ज्येष्ठाय
पुरोडाशमेकादशकपालं, महाब्रीहीणम् मित्राय सत्यायाम्बानां चरुं, वरुणाय धर्म-
पतये यवमयं चरुम् ” (तै. सं. १-२-१०-१) इति विहितानि देवसुवां हवींष्यष्टौ।
तेषाञ्च समा तन्त्रेण प्रयोग उक्तः। तत्राप्येवमेवेति।

ख. प्रकृतावप्यग्निहोत्रहवणीशूर्पेयोस्तप्यमानत्वात् एकत्रचनान्तस्यैव तत्रापि प्रयोगसम-
वेतावत्वात् विकृतावपि तथैवोपपत्तेः समवेतार्थानामेव विकृतावृत्तिसिद्धान्तादिति।

पुनर्नवानां “ इन्द्राग्निभ्यां जुष्टमधिवपामि ” “ द्यावापृथिवीभ्यां जुष्ट-
मधिवपामि ” इति । तदन्तमेव करोति । ^१चवोरपेषणम् । प्रतिबीजपक्षे
उलूखलाधिवर्तने कृते आग्नेयस्य नवानामुलूखलाधिवर्तनम् । ततः
स्थामाकानाम् । नोत्तमृजति सर्वाण्येव कृष्णाजिनगतानि । पर्यायेण
हविरावपनम् सकृद्दृष्टं न मुसलेन सकृदेवावहत्य हविष्कृतं पर्यायेणा-
वहन्ति सर्वाणि । सकृदेवाग्नीध्रपैष आदानं चाश्मनः । दृषद्वयं हत्वा
सकृदुपलां उपलां हत्वा दृषद्वयम् । एवं सञ्चारयन् त्रिरेव मन्त्रः ।
प्रतिद्रव्यं वा मन्त्रावृत्तिः । ^२तदा ससकृत्वः । उपोहनमुद्रपनं चैकैकस्य ।
तथा परावपनं प्रस्कन्दनानुमन्त्रणञ्च । सकृत्सर्वतुषाणां तन्त्रेणोपवा-
पनम् । पर्यायेण विवेकः । प्रस्कन्दनं च पात्र्याम् । तन्त्रेणावेक्षणं प्रैषश्च ।
पर्यायेण फलीकरणमेकैकस्य त्रिखिः प्रक्षालनम् । निनयनं सर्वप्रक्षा-
लनानां तन्त्रेणैकीकृत्य । विभागः पूर्ववत् । एका दीर्घा शम्या । दृषद्वयं
तस्यां पर्यायेण । एकस्यामुपलामत्याधाय तण्डुलाभिमन्त्रणादि पिष्ट-
प्रस्कन्दनान्तं कृत्वा उपलात्याधानाद्यपरस्यां तदन्तम् । तन्त्रेणावेक्षणं
प्रैषश्च । पर्यायेण त्वणूकरणम्, ^३उत्सर्गविरोधात् । यदा उपलाभेदोऽपि
तदाग्नीध्रोऽप्युपलाद्वयमाहन्ति । पेषणे चोपलाद्वयमत्याधाय पर्यायेण
तण्डुलाभिमन्त्रणम् । तन्त्रेण कृत्वाऽनुत्तमृजनेवोपले अधिवापं पर्यायेण
करोति । “ प्राणाय त्वा ” इत्यादि प्रस्कन्दनान्तश्च पर्यायेण । तन्त्रेणा-
वेक्षणं प्रैषश्च । पर्यायेण ^४त्वणूकरणात्तण्डुलभावादेको भवति हन्ति-
पदार्थः । अणूकरणान्तश्च पेषणमित्यभेदे पात्राणामुक्तः पक्षः । संवापश्च
ग्रहकद्वये । पिष्टानामुत्पवनं पर्यायेण तण्डुलानां च संवपनम् । परिह्लाव-
नञ्च । पर्यायेण पिण्डकरणान्तम् । नवानामेव विभागो “ यथाभागं व्याव-

क. प्रकृतितः प्राप्तस्य पेषणस्यात्र न करणम्, चकृत्वव्याधातापत्तेः । विशदसिद्धौदनरूपत्वा-
च्चरोः । पेषणे तव्याधातादिति ।

ख. प्रथमपर्याये दृषद्वये सकृन्मन्त्रः । उपलायां सकृन्मन्त्रमुक्त्वा प्रथमपर्यायं परिसमाप्य
द्वितीयपर्यायारम्भं कुर्यात् । ततो द्वितीयदृषदर्थं सकृन्मन्त्रमुक्त्वा द्विस्समाहृत्य, प्रथम-
दृषदर्थं सकृदुक्त्वा चतुर्थमाहननम् । ततो द्वितीयदृषदर्थं सकृन्मन्त्रमुक्त्वा द्विस्समाहृत्यो-
पपार्थं सकृदुक्त्वा समाहननम् । एवं मन्त्रः ससकृत्वो भवति ।

1. B. Ms. reads अग्नीध्रोऽपि उवोभेदोऽपि.

2. Ibid, अणूकरणं.

तैथाम्” इति । अभिमर्शनम् “इदमिन्द्राग्नयोः” “इदं वावापृथिव्योः” इति । कृत्वाऽङ्गारापोहनम् । “घर्मोऽसि” इत्यधिश्रयणम्, चरुपुरोडाशानां क्रमेण । चरुणां प्रथनश्लक्ष्णीकरणपरितपनाभिज्वालनाध्यहनानि न क्रियन्ते । सर्वमन्यत् । “केचित् “उरु प्रथस्व” इति विकुन्दनात् प्रथन्ते तण्डुला इति । “आर्द्रो भुवनस्य गोपा” इत्युद्रास्य, न प्रतिष्ठापनं पात्र्याम् । “आर्द्रः प्रथस्तुः” इति केचित् । उपदेशो यत्र पुरोडाशग्रहणं न तच्चरोः क्रियत इति ॥ १७ ॥

अलङ्करणकाले आज्येनैककपालमभिपूरयति ॥ १८ ॥

आविःपृष्ठं वा कृत्वाऽऽसादयति ॥ १९ ॥

आविःपृष्ठः प्रकाशपृष्ठः, न पूर्यते वा सर्वम् ॥ १९ ॥

प्रचरणकाले उद्धृत्य बर्हिषदं कृत्वा जुह्वासुपस्ती-
र्याधायऽऽशयमन्वानीयाऽभिघार्योपांशु प्रचरति ॥ २० ॥

इत्येकोनविंशी कण्डिका

उद्धृत्य पात्र्या आधाय सुचि । आशयो येन पूर्यते घृतेन तत् क्षिप्यते । *पश्चाद्विरभिघारणम् । सकृदुपदेशः, आशयेन चतुरवस्तस्य पूरितत्वात् ॥ २० ॥

सर्वहुतमपर्यावर्तयन्नृजुं प्रतिष्ठितं न हस्तेन जुहु-
यात् ॥ १ ॥

अपर्यावर्तयन् : हुतमहुतञ्च । ऋजुस्त्वमः । प्रतिष्ठितो यथा न चलति तथा होतव्यम् । वक्रोऽप्यचलः न प्रतिष्ठितो भवति । अतः ऋजुरित्युच्यते । समं सुचा होतुमशक्यमिति जुहुयादस्तेन । अतः प्रतिषेधः ॥ १ ॥

क. द्विरभिघारणं चतुरवस्तस्यार्थम् । पुरोडाशस्य सकृदवत्त्वात् । सकृदुपस्तरणं, सकृदपुरोडाशादवदानं, द्विरभिघारणमिति । रुद्रदत्तस्तु-द्विरभिघारणपक्षे खण्डयति ।

1. O. B. Mss. omit from केचित् to तण्डुला इति

P. B. Ag. Gauratnasuri MS.

2. O. Ms. omits अर्द्र. प्रथस्तुरिति केचित्

Jin Gun Aaradhak Trust

यदि हुतः पर्यावर्तेत सुचोऽग्रेण कल्पयेत् ॥ २ ॥

हुतस्य पर्यावृत्तस्य सुचोऽग्रेण कल्पनं प्रायश्चित्तम् । अहुतस्य
“यद्येककपालः स्कन्देत्” इत्येतत् ॥ २ ॥

न पाणिना ॥ ३ ॥

वरे दत्ते कल्पयितव्यः ॥ ४ ॥

आधायऽभिघार्य पुनर्होतव्य इत्येके ॥ ५ ॥

आधाय वा सुचि पर्यावृत्तमभिघार्य पुनरनुब्रूहीत्येवमादि होमः ॥ ५ ॥

अपि वा नैककपालं कुर्वीताऽऽज्येन द्यावापृथिवी
यजेत ॥ ६ ॥

यदाप्याज्येन द्यावापृथिवी तदापि हुतानुमन्त्रणं परिपठितमेव ।
न प्राकृतहविरपेक्षं वैकृतीनाम् ॥ ६ ॥

ये प्राचीनमेकाष्टकाया वत्सा जायन्ते तेषां प्रथमजं
ददाति । वासः श्यामाके ॥ ७ ॥

प्राचीनं पूर्वमेकाष्टकायाः प्रवृत्ते ब्रीह्याग्रयणे ये वत्सा जायन्तेऽ
न्यस्मिन्नपि संवत्सरे तेषां प्रथमजो देयः । उपदेशो-यवाग्रयणे प्रवृत्ते ये
वत्सा जायन्ते ते प्राचीनमेकाष्टकाया भवन्तीति । तदा त्वेकाष्टकाग्रह-
णमनर्थकमिति । पूर्वं ब्रीह्याग्रयणादित्येव वक्तव्यम् । श्यामाकदक्षिणां
वासो ददामीति सङ्कल्पः । ब्राह्मणा इमे वो वत्सवाससी इति । उप-
देशः-ब्राह्मणाः, प्रथमजं वत्सं ददामीति । वासः श्यामाकाय वो
ददामीति ॥ ७ ॥

“ भद्रान्नः श्रेयस्समनैष्ट देवा ” इति यजमानभागं
प्राप्नोति ॥ ८ ॥

सर्वेषां वा भक्षाणां मन्त्रवतां प्रत्याम्नायस्स्यात् ॥

सर्वेषामृत्विजां भक्षणेऽयं मन्त्रः । न तु समुच्चयेन । प्रत्याम्नाय एव स्यात्, न त्वमन्त्रकाणाम् ॥ ९ ॥

“अग्निः प्रथमः प्राश्नातु स हि वेद यथा हविः । शिवा अस्मभ्यमोषधीः करोतु विश्वचर्षणीः ” इति श्यामाकानाम् ॥ १० ॥

सिद्धमिष्टिस्सन्तिष्ठते ॥ ११ ॥

श्यामाकानां यजमानभागभक्षणमन्त्रः “अग्निः प्रथमः” इति । तथैव वा सर्वेषां प्रत्याम्नायः । तदा सहोपहृतायाभिडायां प्राशिन्नं परिहृतं पृथक् भक्ष्यते । मार्जनं तु तन्त्रेण ॥ ११ ॥

अपि वाऽमावास्यायां पौर्णमास्यां वाऽऽग्रयणेष्टि-
मन्वायातयेत् ॥ १२ ॥

अन्वायातनमनुप्रवेशः । सह प्रयोगो दर्शपूर्णमासाभ्याम् । तदा दर्शपूर्णमासयोस्तन्त्रं नाऽऽग्रयणस्य । दक्षिणाश्च तत्रानुप्रवेशयेदिति । सूत्रकारान्तरमताच्च । आगन्तुत्वादाग्रयणस्याविरुद्धा अज्यान्यः क्रियन्ते । मीमांसकानामाग्रयणस्य प्राधान्यमिति नित्यस्य प्रयोगः । विगुणसगुण-
साध्या तु प्रकृतिरिति तत्र तस्य सर्वतन्त्रत्वमिति । आग्रयणेन यक्ष्य इति सङ्कल्पं कृत्वा आग्रयणं प्रकृतिकाले यदा न शक्यते सम्पादयितुं

क. प्रकृतेर्नित्यत्वेन तस्या यथाशक्तिप्रयोगसाध्यतया सगुणविगुणसाध्यत्वात् आग्रयणस्य सगुणैकसाध्यत्वेन तत्र सर्वाङ्गोपसंहारस्य कर्तव्यत्वेन तदनुसारेणैव धर्मानुष्ठानमिति मीमांसकमतमिति ।

1. B. Ms. reads भक्षाणामन्त्रमेव मन्त्रः; O. Ms. reads भक्षाणामन्त्रं मन्त्रः

2. O. Ms. reads यजमानभागप्राशनमन्त्रः

3. B. Ms. reads तन्त्रानुप्रवेशात्,

4. Ibid, तस्य यत्र तन्त्रम्.

तदाऽन्वायातनमिति ^कन्यायः । अन्वायात्यानामनावाहनमुपदेशः ।
आवाहनं वा, यस्मादेतानि सह प्रवर्तन्ते न तन्त्रमध्ये । यथा—^खदेविका-
देवसुवादिवाजिनवैश्वानरादयः ॥

अपि वाऽमावास्यां पौर्णमासीं वा नवैर्यजेत ॥१३॥

अपि वाऽग्निहोत्रीं ब्रीहस्तम्बं यवस्तम्बं वा ग्रास-
यित्वा तस्याः पयसा सायं प्रातर्जुहुयात् ॥ १४ ॥

अपि वा नवानां यवाग्वा सायं प्रातर्जुहुयात् ॥१५॥

^१नवैर्यागादय आग्रयणे विकल्पाः, स^२श्यामाकस्य स्थान एते ।
एतेषु श्यामाकाग्रयणस्य लोपः । ब्रीहस्तम्बं यवस्तम्बं वेति ^३नियमात्,
स्विष्टकृच्चतुर्थाभ्य इति च । केचिद्विनिवेशं कुर्वन्ति । यदा दर्शपूर्ण-
मासाभ्यां संवत्सरं तदैकं पर्व नवैर्यजेत । ^४वैमृशोऽपि नवैरित्युपदेशः ।
यदा संवत्सरमग्निहोत्रं नाऽन्यत्कर्म, तदाऽग्निहोत्रधेनुं ब्रीहिकाले ब्रीहि-
स्तम्बं ग्रास्यते, यवकाले यवस्तम्बम् । तस्याः पयसाऽग्निहोत्रहोमः ।
^५नवयवाग्वा वा ॥ १५ ॥

क. आग्रयणस्य व्यहकालत्वपक्षे चतुर्दश्यामन्वाधाने कृते पञ्चदश्यामनुष्ठातुमशक्तस्य
प्रतिपदि प्रकृत्या सह प्रयोगः । अथवा पञ्चदश्यामेव सद्यस्कालमाग्रयणं कर्तुं सङ्कल्पित-
स्याऽनुष्ठातुमशक्यस्याऽन्वायातनम् । न तु पृथक्प्रयोगसहप्रयोगयोस्तुल्यविकल्प इति ।

ख. अनुबन्धायाः पशुपुरोडाश(मनु)देविकाहवींषि निर्वपति, धात्रे पुरोडाशं द्वादशकपाल-
मितं पञ्च (आप. श्रौ. १३-२९-१-२) इति विहितानि देविकाहवींषि । वाजिनवैश्वानरौ
प्रसिद्धौ । यथा एतेषां तन्त्रमध्यपाताभावादावाहनादीनां पृथगनुष्ठानं तद्वदत्रासीति ।

ग. अपि वाऽमावास्यामित्यनेन प्रयोगविशेषस्यैव विध्यवगतेः साङ्गप्रधानविषयत्वात् प्रयोग-
स्याङ्गभूते वैमृशेऽपि नवानां प्रवृत्तिरिति उपदेशमतमिति ।

1. B. Ms. reads नवैर्याग आग्नेयविकल्पाः
2. B. Ms. omits एते.
3. B. Ms. adds द्वयोः before नियमात्.
4. B. Ms. reads नवैर्यागा वा,

येन कृत्वन्वारम्भणीया कृताः स्याद्विकृतावपि तस्य त्वाग्रयणेष्टिः,
स पक्षस्तेन सङ्कल्पित इति ॥ १७ ॥

एवं यवैर्यजेत ॥ १८ ॥

तत्राग्नेयश्यामाकौ न भवतः । य ऊर्ध्वमेकाष्ट-
काया वत्सा जायन्ते तेषां प्रथमजं ददाति । “एतमुत्वं
मधुना सयुतं यवम् । सरस्वत्या अधिमनावचकृषुः ।
इन्द्र आसीत्सीरपतिश्शतक्रतुः । कीनाशा आसन् मरु-
तस्सुदानवः ” इति यजमानभागं प्राश्नाति । सर्वेषां वा
भक्षाणां मन्त्रवतां प्रत्याम्नायस्स्यात् ॥ १९ ॥

इति त्रिंशी कण्डिका

ऊर्ध्वं वृत्तायामेकाष्टकायां ये जायन्ते तेषां प्रथमजो देवः ॥

यदि नानातन्त्रां श्यामाकेष्टिं कुर्वीत “ श्यामा-
कानुद्धर्तवा ” इति सम्प्रेष्यति ॥ १ ॥

नानातन्त्रा यदि क्रियते वर्षासु श्यामाकैरिति तदा प्रैषः श्याम-
कस्येति ॥ १ ॥

तस्यास्सप्तदश सामिधेन्यः ॥ २ ॥

साप्तदश्यस्य पुनर्विधानान्नाज्यानीरित्युपदेशः ॥ २ ॥

क. अन्वारम्भणीया विकृतौ न स्यात् (आप. श्रौ. (परि. १. ४. १९.) २४-४-१९) इति
सूत्रकारेण विकृतावन्वारम्भणीयाया अनुष्ठानपक्ष उक्तः । तस्येदमाकृतम्-इष्टिरियं कर्तृ-
संस्कारिका । कर्ता च यावज्जीवमेक एवेति सकृत्कृतयान्वारम्भणीयया यावज्जीविकसंस्कारो
यजमान उत्पद्यते । तेन च सर्वेषां दर्शपूर्णमासानामुपकार इति जीवनमध्यपतितानां
विकृतीनामपि तेनैवोपकारस्तिद्धो भवतीति न विकृतिषु पुनस्तस्या अनुष्ठानावश्यकतेति ।
तस्मिन्नाग्रयणेष्टिरेव केवळी तेनानुष्ठेयेति ।

सद्वन्तावाज्यभागौ । विराजौ संयाज्ये ॥ ३ ॥

“त्वमग्ने सप्रथा असि जुष्टो होता वरेण्यः । त्वया यज्ञं वितन्वते ॥ “सोम यास्ते मयोभुवः ” इति सद्वन्तौ । “प्रेक्षा अग्ने ” “ इमो अग्ने ” इति विराजौ ॥ ४ ॥

सच्छन्दो ययोर्विद्यते स सद्वन्तौ । त्रिपात्वाद्विराजौ ॥

वासो वा दक्षिणा दधिमन्थो मधुमन्थो मधुपर्को मधुगुन्थो बभ्रुर्वा पिङ्गलः ॥ सिद्धमिष्टिस्सन्तिष्ठते ॥ ५ ॥

सोमस्याऽग्नीषोमविकारत्वात् पौर्णमासं तन्त्रम् । समानतन्त्रस्य वा । 'स एवेत्युपदेशः । तस्य विकल्पान् वक्ष्यामीति पुनर्वासोविधानम् । अमथितोऽपि सक्तुर्मन्थः यो न मिश्रित आज्येन । मधुशर्करा ^१मधुगुन्थः । “वाचेऽन्नम् ” इति प्रतिग्रहमन्त्रः । बभ्रुः कपिला ^२पिङ्गला गौः ॥

हरितयवशाकशमीधान्यानां नवानां फलानामनिष्टेऽपि प्राशने याथाकामी ॥ ६ ॥

^१हरितयवाः प्रदर्शनम्, गोधूमा अप्यपक्वाः । शाकादि च ^२नवम् । शमीधान्यानि कोशीधान्यानि चणकादीनि । नवानां फलानामनिष्टेऽप्याग्रयणे याथाकामी स्यात् भक्षयति चैतानि न वा । यत्तु धान्यं नयं येनाप्यनिज्या तदपि न भक्षयति ॥ ६ ॥

वेणुयवानामिष्टिमेके समामनन्ति ॥ ७ ॥

वेणुयवैरनित्यो यागः ॥ ७ ॥

क. अनिश्च्योतितमधुर्मधुकोशो मधुगुन्थ इति रुद्रदत्तः ।

ख. रुद्रदत्त says हरितयवा नाम तृणविशेषाः ।

1. B. Ms. 2 reads एव एव

2. B. Ms. reads पिङ्गलाक्षी गौः

P. 3. B. Ms. reads नालीसुः ।

वेणुयवेषु पक्वेषु “वेणुयवानुद्धर्त्वा” इति सम्प्रेष्यति॥

तस्या एतदेव तन्त्रमेषा देवता ॥ ९ ॥

आग्नेयी मैत्रावरुणी प्राजापत्या वा ॥ १० ॥

एतत्तन्त्रं यच्छयामाकष्याम् । सोमो देवता अग्न्यादयो वा ॥

सप्रत्नवदिति द्वे धार्ये चतस्र आज्यभागयोर्दशह-
विषां द्वे स्विष्टकृतः ॥ ११ ॥

हौत्रविधिः—“सप्रत्नवदिति त्रिवाक्ये द्वे धार्ये । चतुस्रस्त्रिवाक्या
आज्यभागयोः ऋग्याज्यात्वे । जुषाणया ज्यात्वमुपदेशः । अग्नेस्सो-
मस्य चैकैका ब्रीहिषु । यवेषु चापरे अनुवाक्ये । “नवस्य सोमत ” इति
त्रिवाक्या पुरोनुवाक्या । “नवः हविः ” इति चतुष्पदा याज्या
श्यामाकस्य । “नवः स्तोम ” “ शुचिन्नु स्तोमम् ” इत्यैन्द्राग्नस्य ।
“ अग्निरिन्द्रो नवस्य नः ” “ यज्ञं न आ हि गच्छताम् ” इत्याग्नेन्द्रस्य ।
“ विश्वान् देवाः स्तर्पयत ” “ एदं बर्हिः ” इति वैश्वदेवस्य । “ इमे नु
द्यावापृथिवी ” “ इमे धेनू ” इति द्यावापृथिव्योः । “ यविष्ठो हव्य-
वाहनः ” “ त्वमग्ने देवताभ्यः ” इति स्विष्टकृतः ॥ ११ ॥

क. तैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके चतुर्थप्रश्नेऽष्टमेऽनुवाके “स प्रत्नवत्” इत्याद्या एकवि-
ंशतिः ऋचः आम्नाताः । तत्र काश्चन त्रिवाक्या (वाक्यत्रययुक्ताः) काश्चन चतुर्वाक्याः ।
तासामनेन सूत्रेणाग्रयण हौत्रे विनियोगः क्रियते । तत्र प्रथमद्वितीययोः सप्रत्नवत्,
नवीयसा, नवं नु स्तोममग्नये इति त्रिवाक्यमृद्वयं धार्यात्वेन विनियुज्यते । तत्रः
चतस्रस्त्रिवाक्या ऋचः—“स्वारुहा यस्य” “भदाभ्यः पुर एता” “नवः सोमाय”
“नवः सोम जुषस्व” इत्याज्यभागयोः । तत्र प्रथमद्वयमानेये आज्यभागे, द्वितीयद्व-
यं सौम्ये । “जुषाणो अग्निराज्यस्य वेतु” “जुषाणस्सोम आज्यस्य हविषो वेतु” इत्येवा-
ज्यभागयोर्वाज्या भवितुमर्हति इत्युपदेशमतेम् । तदा ब्रीह्याग्रयणे चैकाऽनुवाक्याऽऽग्नेयी ।
यवेषु चैका । एवं ब्रीह्याग्रयणे चैका सौमी यवाग्रयणे चैका सौमी इति चतसृणामपि
पुरोनुवाक्यात्वेन विनियोगः । याज्या तु जुषाणपदघटिता पूर्वमुक्तैक । “नवस्य सौम ते”

ब्रीहिभिरिष्ट्वा ब्रीहिभिर्यजेताऽऽयवेभ्यो दर्शपूर्णमासौ
एवं यवैराब्रीहिभ्यः । अपि वा ब्रीहिभिरेवोभयत्रैते ह वै
सूपचरतमा भवन्तीति बह्वचब्राह्मणम् ॥ १२ ॥

ब्रीहियवनियमो दर्शपूर्णमासयोरेव, नाग्निहोत्रस्य यदि तण्डुलै-
र्हूयते ब्रीहिभिरिष्ट्वा । ब्रीहीन् यवान्वेति तत्र पुनर्वचनात् दर्शपूर्णमास-
विकारेष्वनियम इत्युपदेशः । सुखोपचारा ब्रीहयः । यवा दुःखोपचाराः,
कण्डनं पेषणञ्च दुःखेन ॥ १२ ॥

वर्षासु श्यामाकैर्यजेत शरदि ब्रीहिभिः, वसन्ते यवैः
यथर्तु वेणुयवैरिति विज्ञायते इति विज्ञायते ॥ १३ ॥

इत्येकत्रिंशी कण्डिका

यथर्तु यस्मिन् काले प्रजायन्ते वेणुयवाः स एषामृतुः । आग्रयणेन
यक्ष्ये स्वर्गं लोक्रमवाप्नवानीति सङ्कल्पः आदौ मीमांसकमत्या ।
यत्र नाम्नातः कामः न तत्र कामयितव्य इत्युपदेशः । अकामनं वा
नित्येषु अकामहतश्रुतः ॥ १३ ॥

इत्याग्रयणेष्टिस्समाप्त ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये षष्ठप्रश्न

अष्टमः पटलः । समाप्तश्च षष्ठः प्रश्नः ॥

क. आग्रयणे फलाश्रवणेऽपि स्वर्गः फलतया कल्प्यते । अश्रुतफलस्थले विश्वजिन्यायेन
स्वर्गफलकल्पनाया मीमांसकसिद्धान्तात् । तस्य च सङ्कल्पे उल्लेखः करणीय एव ।
क म्येष्वपि फलेच्छायां सत्यामेव फलोत्पत्ते रक्तात्वात् इति । उपदेशमतं तु-यत्र फले
न श्रूयते न तत्र कामना । नित्यत्वस्यापि सम्भवात् । नित्ये च फलाभावादिति ।
नित्येषु पक्षे सत्यपि फले न तस्य कामना युक्ता । “श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य”
(तै. उ. २. ८. २) इति मुमुक्षोः कामनिषेधश्रवणादिति ॥

॥ श्रीः ॥

आपस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिकृते

सप्तमः प्रश्नः

सर्वान् लोकान् पशुबन्धयाज्यभिजयति ॥ १ ॥

पशुर्बध्यते यज्ञार्थं यस्मिन् कर्मणि स पशुबन्धः । तेन इष्टवान् पशुबन्धयाजी सर्वान् लोकानभिजयति । नास्य लोकेषु प्रतिघातो भवति । न चान्यकर्मानर्थक्यम् । अन्यैः कर्मभिरन्यथालक्षणस्य सुखस्याऽवाप्तेः^क । पशुबन्धेन यक्ष्ये, सर्वान् 'लोकानभिजयेयमिति सङ्कल्पः ॥ १ ॥

तेन यक्ष्यमाणोऽमावास्यायां पौर्णमास्यां वा षड्वीतारं मनसाऽनुद्भुत्याऽऽहवनीये सग्रहं जुहोति “ सूर्यं ते चक्षुः ” इति ॥ २ ॥

^ख प्रातर्दोहविहारत्वात् पशुबन्धस्य मा^१ भूदमावास्यैवेत्युभयकाल-विधिः । कृते सङ्कल्पे यक्ष्य इति कामे^२ चोक्तेऽपामुपस्पर्शनं विहरणम् ।

क. तदेतत्पूर्वमीमांसायामर्थवादाधिकरणे ‘अन्यानर्थक्यात्’ इति सूत्रे “पशुबन्धयाजी सर्वान् लोकानभिजयति” इत्युदाहृत्य यदि पशुबन्धेनैव सर्वलोकाप्राप्तिः तर्हि उत्तर-कर्मणां ज्योतिष्टोमराजसूयादीनां स्वर्गादिरूपतत्तत्फलविशेषोद्देशेन विधीयमानानामानर्थक्यमापद्येत, तेषां फलानां पशुबन्धेनैव सिद्धेः ‘अत्के चेन्मधु विन्देत किमर्थं पर्वतं ब्रजेत् । इष्टस्यार्थस्य संसिद्धौ को विद्वान् यत्नमाचरेत्’ इति व्यायादित्याशङ्क्य-‘फलस्य कर्मनिष्पत्तैस्तेषां लोकवत् परिमाणतः’ फलविशेषः स्यात् यद्यप्यविशेषेण फलं श्रुतम्, तथापि लोके यथा कर्मगतगौरवलाघवानुरोधेन फलतारतम्यम्, तद्वदेव वेदेऽपि स्यात् । अर्थात्-महतः कर्मणां महत्फलम्, अल्पस्याल्पमिति । एवञ्च पशुबन्धजन्यं स्वर्गादिफलं देशतः कालतश्चाल्पं भवेत्, ज्योतिष्टोमादिजन्यञ्च तन्महद्भवेदिति सिद्धान्तितम् । यथाह च वार्तिककारः-‘कर्मणामल्पहतां फलानां च सगोचरः । विभागः स्थानसामान्यादविशेषेऽपि चोदिते ” । इति तदेवात्राभिहितम् ।

ख. प्रातर्दोहः पयः । तद्विकारत्वं तद्विकृतित्वम् । पशुयागस्य पयोयागविकारत्वं पूर्वमीमांसायामष्टमाध्याये ‘पयो वा कालसामान्यात्’ (जै. सू. ९-२-१६) इत्यनेनोक्तम् ।

1. O. Ms. Reads अभिजीयासम्

2. Ad omits एव

P. P. Ac. Guratnāsuri M.S.

3. Ibid, उक्तं

Jin Gun Aradhak Trust

“षड्ढोता मनसा सर्वो हूयते “पशुबन्धेन यक्ष्यमाणः षड्ढोतारं मनसानुद्रु-
त्याहवनीये जुहुयात्” इति । आहवनीयग्रहणं षड्ढोतुराहवनीयः
पृथग्यथा स्यात् । मा ^१भूत्प्रधानार्थ आहवनीय इति । ग्रह ^२उपांश्वित्यु-
पदेशः । सर्वत्र चैव ^३षड्ढोतुर्द्वित्वात् “सूर्यं ते चक्षुः” इति नियमः ॥ २ ॥

आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपति । अग्न्यन्वा-
धानस्य प्रत्याम्नायो भवति । सिद्धमिष्टिस्सन्तिष्ठते ।
धारयत्याहवनीयम् ॥ ३ ॥

परित्यज्याऽग्निमन्यं प्रणीय ^४आग्नावैष्णवं ब्राह्मणभोजनान्तम् । न तु
दक्षिणा, ^५प्रधानानुवर्तित्वात् । तस्य ^६धारणविधानादाहवनीयस्य पुर-
स्ताद्वर्तिनो ये दर्विहोमास्तेषां पृथगग्निरिति ^७ज्ञापकम् । अन्वाधानार्थ-
त्वादिष्टे, तदनन्तरं शाखाहरणं व्रतोपायनं ^८यजमानस्याशनञ्च, यदि न
^९सद्यस्कालः पशुः ॥ ३ ॥

क. षड्ढोता पूर्वं निरूपितः

ख. भुतो षड्ढोतुरेव मनसाऽनुद्रवस्योक्तत्वात् ग्रहस्योपांशुत्वं याजुर्वेदिकत्वात् प्राप्नोतीत्यु-
पदेशमतमिति ।

ग. आरण्यके होतृप्रकरणे षड्ढोतुमन्त्रद्वयं पठ्यते—“ सूर्यं ते चक्षुः वातं प्राणः धां पृष्ठम् ।
अन्तरिक्षं नमोऽमा । अङ्गैर्यज्ञम् । पृथिवीं शरीरैः (तै. आ. ३-३-१) इत्येकम् । वाग्योता ।
दीक्षा पत्ना । वातोऽध्वर्युः । आपोऽभिगरः । मनो हविः । तपसि जुहोमि । इत्यपरः ।
तत्र द्वयार्थेऽप्येव पशुबन्धे प्रथमस्यैव प्रयोग इति नियमः ।

घ. यथा सोमेष्टिषु आग्नावैष्णवादिषु न पृथग्दक्षिणा दीयते प्रधानसोमदक्षिणयैव तासवपि
प्रसङ्गादुपकारसिद्धेः । तद्वदत्रापि प्रधानदक्षिणयैवोपकारसिद्धेर्न पृथग्दक्षिणादानमङ्गेष्विति ।

ङ. एतदिष्ट्यन्ते “धारयत्याहवनीयम्” इति आहवनीयधारणे विधायते । तन्न वक्तव्यम्, ईष्ट-
रन्वाधानप्रत्याम्नानविधानादेशोत्तरकर्तव्यं धारणसिद्धेः । अतस्त विधिर्व्यर्थस्सन् एतद्
ज्ञापयति—आहवनीयोत्पत्तेः पूर्वतनानां सम्भारयजुस्तोवित्रहोमाद्यर्थान्नानां तत्तत्कर्मान्ते
त्याग इति । अतो होतृणामपि पृथगाहवनीयस्तिष्ठत्यति ।

च. सद्यस्कालपक्षे तु नात्र भोजनम्, कर्ममध्ये भोजनस्य भरद्वाजेन निषिद्धत्वादिति ।

1. Ad of Q. Ms. read प्रधानार्थं for प्रधानार्थं

2. Ibid, षड्ढोतुर्द्वित्वात्

3. Ad omits आग्नावैष्णवम्

4. Ad reads धारणविधानमाहवनीयस्य

5. Ad reads ज्ञापनं for ज्ञापकं

6. P. Ad omits षड्ढोतुर्द्वित्वात्

“उरु विष्णो विक्रमस्व” इति सुवेणाऽऽहवनीये
यूपाहुतिं जुहोति ॥ ४ ॥

सुचा वा चतुर्गृहीतेन ॥ ५ ॥

ततो यूपाहुतिः ‘सुवेणाहवनीयमिति’ वचनात् । यदा यूपसकाशे
तदा न सुवण । सुवा चतुर्गृहीतेनैव । यूपाहुतिरिति ‘समाख्यानाद्यत्र
यूपस्य न छेद परिध्यादेः तत्रास्य लोपः ॥ ५ ॥

न दीक्षितस्य जुहुयात् । वैष्णवीमृचमनूच्या-
च्छेत्यः ॥ ६ ॥

न दीक्षितस्य हूयने युपाहुतिः । तस्य युपाहुतिमन्त्रमुक्त्वाऽच्छेत्यः
आभिमुख्येन गन्तव्यो यूपः । यूपावाप्तये वा गन्तव्यमित्यर्थः ॥ ६ ॥

जुहुयाद्वा । यूपसकाशे वाग्निं मथित्वा तस्मिन् जुहु-
यात् ॥ ७ ॥

लौकिकारण्योर्मथनम् ॥ ७ ॥

सुवमाज्यशेषञ्चाध्वर्युरादत्ते तक्षा शस्त्रम् ॥ ८ ॥

क. होमत्वादेवाहवनीये सिद्धे पुनराहवनीयग्रहणात् अस्मिन्नेव होमे सुवाहवनीययोः परस्पर-
नियमः । अतो दीक्षितस्य यूपसकाशेऽग्निं मथित्वा तस्मिन् जुहुयादिति उत्तरत्र विधा-
स्यति । तत्पक्षे न सुवप्राप्तिः, किन्तु सुचव होम इति ।

ख. पाशुकचातुर्मास्येषु “परिधौ पशुं नियुञ्जीत” इति पशुनियोजनार्थं यूपस्थाने परिधिर्वि-
हितः । तत्र यूपार्थं छेदनाभावात् न यूपाहुतिरिति ।

१. उरु विष्णोविक्रमस्वरूपे क्षयाय नस्तुतिः ।
धूर्तं धृतयोने पिब प्र प्र यज्ञपतिं तिर ॥ ते. सं. १-३.

१. Ad omits वचनात्

२. B. Ms2. omits एवा.

३. Ad. Ms. reads यत्र नस्वाच्छेदनं परिध्यादे

सुवस्यादानादाव्रश्नहोमोऽपि सुवेणैव । अन्येनानीतया जुहा
होम इत्युपदेशः । तक्षा कुट्टकः, शस्त्रं वाशी तामादत्ते हस्तेन वाग्धेति
लिङ्गात् ॥ ८ ॥

यत्र यूपस्तद्यन्ति ॥ ९ ॥

यजमानो ब्रह्मा च ॥ ९ ॥

यूप्या वृक्षाः पलाशखदिरविल्वरौहितकाः ॥ १० ॥

यूप्या यूषार्हाः । रौहितको वटाकृतिः ह्रस्वपर्णः ॥ १० ॥

पालाशं तेजस्कामो यज्ञकामो वा । खादिरं स्वर्ग-
कामो वीर्यकामो वा । वैल्वमन्नाद्यकामो ब्रह्मवर्चस्कामो
वा । रौहीतकं प्रजाकामश्चक्षुष्कामो वा ॥ ११ ॥

नित्येषु कामाः पक्षे ॥ ११ ॥

समे जातमशाखाजं बहुपर्णशाखमप्रतिशुष्काग्रम-
शुषिरमव्यावृत्तमधूर्णमृजुमूर्ध्वमूर्ध्वशकलमग्र ईषदुपावनतं
प्रागुदक् प्रत्यग्वोपनतम् ॥ १२ ॥

शाखा न क्रियते यूपः । बहुपर्णश्च बहुशाखश्च अव्यावृत्तः अव-
लितः, अधूर्णः घुणैरभक्षितः, ऋजुः अवक्रः, ऊर्ध्वश्च अनुर्ध्वोऽपि कश्चि-
द्भवत्यृजुः । शकलान्यप्यस्योर्ध्वानि न वलितानि । अग्रे ईषदुपावनतः
ईषत्प्रहः । दक्षिणावनतौ नेष्यते ॥ १२ ॥

क. सूत्रे सुवस्यादानं विहितम् । तेन दृष्टार्थेन भाव्यम् । अतश्चाग्रे “वनस्पते
शतवश्यो विरोहेत्याव्रश्ने जुहोति” इति विधीयमान आव्रश्नाधिकाणको होमः
सुवेणैव कर्तव्यः । तदर्थमेव च सूत्रकारेण स्वादानं विहितमिति ।

ख. यत्र बहुवचनश्रवणं तत्र यजमानो ब्रह्म चाऽध्वर्योस्सहायभूतौ भवतः । कर्मणि वाचं
यच्छती’ ति ब्रह्मणोऽपि सर्वकर्मस्वव्ययदर्शनादिति । (आप. श्रौ. ३-१२-६)

ग. भूमेस्ताक्षात्प्रकृढस्यैव वृक्षस्तम्बस्य यूपत्वसम्पादनं न शाखाया इति ।

1. B. Ms. adds जुहा

2. B. Ms. adds तथा before हस्तेन .

यं कामयेताप्रतिष्ठितस्स्यादित्युक्तम् ॥ १३ ॥

क आरोहं आरुह्य यश्छिद्यते ॥ १३ ॥

अतिक्रम्य यूप्यान् यं जोषयते तमभिमन्त्रयते ॥ १४ ॥

इति प्रथमा कण्डिका ॥

अत्यन्यानगामिति ॥ १ ॥

अन्यत् वृक्षजातं यं जोषयते यस्मिन्नस्य प्रीतिर्भवति ॥

अथैनमुपस्पृशति “तं त्वा जुषे वैष्णवं देवयज्याया”
इति ॥ २ ॥

अथशब्द आनन्तर्ये क्रियते । यूपबहुत्वेऽभिमन्त्रणायग्रच्छेदना-
न्तमेकैकस्य यथा क्रियेतेति ॥ २ ॥

“देवस्त्वा सविता मध्वानक्तु” इति सुवेण सर्वतो-
मूलं पर्यणक्ति ॥ ३ ॥

सुवेणाञ्जनं हस्तनिवृत्त्यर्थम् ॥ ३ ॥

क. “यं कामयेताप्रतिष्ठितस्स्यादिति, आरोहं तस्मै वृश्चेत् एष वै वनस्पतीनामप्रतिष्ठितः
अप्रतिष्ठित एव भवति । यं कामयेत पशुमान् स्यादिति, बहुपर्णी तस्मै बहुशाखं
वृश्चेत्, एष वै वनस्पतीनां पशुव्यः पशुमानेव भवति । प्रतिष्ठितं वृश्चेत्प्रतिष्ठाकामस्य;
एष वै वनस्पतीनां प्रतिष्ठितो यस्समे भूम्यै स्वाद्योनेरूढः, प्रत्येव तिष्ठति ” (तै. सं.
६-३. ३. ४.) इति यूपे गुणा दोषाश्चोक्ताः, तेऽत्रानुसन्धेया इति सूत्रार्थः । तद्ब्राह्मण-
गतस्यारोहपदस्य व्याख्यानमिदम् । वृक्षमारुह्य जायत इत्यारोह इति सायणः ।
(See तै. सं. Vol. I. P. 430 An ed.)

1. B. Ms. adds अपि before अभिमन्त्रणादि ।

१. अत्यन्यानगान्यानुपागामर्वाक्त्वा परैरविदं परोऽवरैः (तै. सं. १. ३. ४. १.)

“ओषधे त्रायस्वैनम्” इत्यूर्ध्वाग्रं दर्भमन्तर्धाय
 “स्वधिते मेन ५हि ५सीः” इति स्वधितिना प्रहरति ॥ ४ ॥

स्वधितिः छेदनसमर्थं द्रव्यम् । ५हि तु वासी ॥ ४ ॥

प्रथमपरापातिनं शकलमाहरति ॥ ५ ॥

यः प्रथमः परापतति स प्रथमपरापाती । तमाहरति शकलम् ॥ ५ ॥

गुल्फदध्ने वृश्चेज्जानुदध्नेऽनक्षसङ्गं वा ॥ ६ ॥

गुल्फः पादान्तः तत्प्रमाणेन कर्तव्यं छेदनम् । जानुदध्ने जानु-
 प्रमाणे । ५अथवा अनस्याक्षो न सज्यते यूपस्थाणौ ॥ ६ ॥

“दिवमग्रेण मा लेखीः” इति प्राञ्चं पातयत्युदञ्चं
 प्राञ्चमुदञ्चं वा । “वनस्पते शतवल्शो विरोह” इत्याव्रश्चने
 जुहोति ॥ ७ ॥

आव्रश्चनं^१ यूपवृक्षस्य मूलम् ॥ ७ ॥

“सहस्रवल्शा वि वय ५रुहेम” इत्यात्मानं प्रत्य-
 भिमृश्य^२ “यं त्वाय ५स्वधितिस्तेतिजान” इत्यन्वग्रम-
 लगांश्छिनत्ति ॥ ८ ॥

अल्गाः शाखाः । आच्छिनत्ति यतोऽग्रं ततः क्रिया^३ समाप्तिः ॥ ८ ॥

क. रुद्रदत्त defers in meaning (See P. 339. Vol. I. A. S. B. ed.)

ख. शकटाद्यादीनां पथि गच्छतामक्षो यूपव्रश्चनस्थाणौ यथा न सज्येत तथा शकटादेरक्ष-
 स्थानादधःपरिमाणं छेत्तव्यं इति ।

१. Ad adds छेदनम्

२. B. Ms. & O. Ms. read परिसमाप्ति

३ दिवमग्रेण मा लेखीरन्तरिक्षं मध्येन मा हिंसीः पृथिव्या सम्भव । (तै. सं. १-३-५-१)

४ यं त्वाय ५स्वधितिस्तेतिजानं प्रणिनाय महते धौमगाय ।

Jin Gun Aaradhak Trust

“अच्छिन्नो रायस्सुवीर” इत्यग्र परिवासयति ॥ ९ ॥

मीत्वाऽ^कग्रच्छेदः ॥ ९ ॥

पञ्चारत्निमिति काम्याः ॥ १० ॥

‘यः’^ककामयेतोत्तरां यज्ञक्रियां तस्मै पञ्चारत्निच्छेत्तव्यः । “प्रतिष्ठा स्थानलाभः । सर्वप्रकारा वा ऋद्धिः । स्तोमोऽपि त्रिवृत् नवभिः ऋग्भिः ॥ १० ॥

एकारत्निप्रभृत्या त्रयस्त्रिंशदरत्नेरव्यवायेनैके समा-
मनन्ति ॥ ११ ॥

एकारत्निः प्रथमे यूपे । ततो यूपे यूपे आगतेऽरत्निर्वर्धतेऽव्यवायेन । क्वचिद्यजमानमात्रः कदाचिदरत्निविवृद्धिरिति न लभ्यते । अरत्नि-
विवृद्धावन्तरा अन्यो विधिर्न लभ्यते । युगपद्यूपोत्पत्तौ समान एव । एवं पूर्णे त्रयस्त्रिंशदरत्नौ तदूर्ध्वं त्रयस्त्रिंशदरत्नय एव ॥ ११ ॥

यावान् यजमान ऊर्ध्वबाहुस्तावान् । यावान् वा रथे
तिष्ठन् ॥ १२ ॥

ऊर्ध्वबाहुर्वा ॥ १३ ॥

क. वक्ष्यमाणप्रमाणानुसारेण मीत्वा तदग्रे छेदनमवशिष्टस्य कर्तव्यमिति ।

ख. “पञ्चारत्नि तस्मै वृश्चेद्यं कामयेतोपैनमुत्तरो यज्ञो नमेत्” (तै. सं. ६. ३. ३.) इति ब्राह्मणानुसन्धानार्थमिदं सूत्रम् । उपनमेत् प्राप्नुयात् ।

ग. “षडरत्नि प्रतिष्ठाकामस्य” इति ब्राह्मणम् । तव्याख्यानमिदम् । तत्रैवादो ब्राह्मण-
वाक्यम् “त्रिवृता स्तोमेन सम्मितम्” इति । तव्याख्यानरूपमिदम् । स्तोमविशे-
षणस्य त्रिवृच्छब्दस्य ऋद्धिर्नवक्वाचित्वं पूर्वमीमांसायां १. ३. ९. अधिकरणे
सिद्धान्तितम् ।

१. ‘व’ reads यं कामयेतोपैनमुत्तरो यज्ञो नमेत्; ‘ष’ reads यः कामयेतोत्तरां यज्ञक्रिया.

२. B. Ms. reads अरत्निवृद्धिर्भवति इति ‘न’.

रथे तिष्ठन्ननुर्ध्वबाहुर्वा, ऊर्ध्वबाहुर्वा ॥ १३ ॥

पुरुषमात्री त्वेतस्यावमा मात्रा । अथ ततो वर्षीयान् ।
वर्षीयानेव कार्य इत्येके ॥ १४ ॥

पुरुषप्रमाणा निरूष्टमात्रा यूपस्य । ततः परं स्वल्पमप्याहार आहारे
वर्धते । अथवा पुरुषप्रमाण एव ॥ १४ ॥

अथरत्निश्चतुररत्निर्वा पालाशो निरूढपशुबन्धस्या-
तोऽन्यः सौम्यस्याऽध्वरस्येति वाजसनेयकम् ॥ १५ ॥

इति द्वितीया कण्डिका

निरूढ सोमाद्वहिर्भवतीति निरूढपशुबन्धः । तस्य पालाशत्वं
यूपस्य । अरत्निप्रमाणत्वञ्च । प्रथमं वाजसनेयिमतेन^४ । इतरथा पूर्व-
विधयो 'यावान् यजमान' इत्येवमाद्याः कार्याः । 'अध्वरः'
नास्मिन् हिंसाप्रत्यवायं करोतीति । सौम्यः सोमसाधनत्वात् । स च
ज्योतिष्टोमः । तस्य पूर्वोक्ता यूपाः एवंपरिमाणादन्ये ॥ १५ ॥

क. अत्र वाजसनेयिमतोपादानं विकल्पबोधनार्थम् । अतश्च अथरत्निश्चतुररत्निर्वा प्रथमः पक्षः ।
तद्विकल्पेन पूर्वोक्ता यावान् यजमान ऊर्ध्वबाहुरित्याद्या अपि पक्षाः प्राप्नुवन्तीति ।

ख. 'ध्व इर्धने' इर्चनं कौटिल्यम् । "भ्रातृव्यमेवैतया ध्वरति" इत्यादौ हिंसायामपि
दृश्यते इति माधवः । अत एव ध्वरशब्दः प्रत्यवायसाधनीभूते हिंसायां वर्तते इति
रामाग्निचिद्रपि । एवञ्च ध्वधातोर्हिंसार्थकादचूप्रत्यये कृते ध्वरशब्दो निष्पद्यते । न
विद्यते ध्वरः हिंसा यस्मिन् सोऽध्वरः । यत्र हिंसाया हिंसात्वं प्रत्यवायजनकत्वं नास्ति,
सोऽध्वर इति फलितम्, यतस्सा विहिता । निषेधस्य 'मा हिंस्यात्' इत्यादेर्विहिते-
तरविषयत्वं मीमांसकयाज्ञिकसिद्धान्तसिद्धम् । तदेव च मन्वादिभिस्तुतम्—'तस्माद्यज्ञे
बधोऽवधः इत्यादि । तदेवोच्यते—अध्वर इत्यादिना ।

१. 'व' reads ऊर्ध्वबाहुरनुर्ध्वबाहुर्वा.
२. B. Ms. reads सोमाद्वहिरिति.
३. B. Ms. omits यूपस्य.
४. B. Ms. reads वाजसनेयिनां मतेन.

मूलतोऽतष्टमुपरम् ॥ १ ॥

मूलादारभ्य मूलतः । ^कअतष्टमुपरम् नास्य तक्षणं क्रियते । अवट-
परिमाणम् ॥ १ ॥

अष्टाश्रिरनुपूर्वोऽग्रतोऽणीयान् प्रज्ञाताग्निष्ठाश्रिर-
स्थूलोऽनणुः ॥ २ ॥

अश्रयोऽस्याष्टौ 'अनुपूर्वं' आनुपूर्व्येण । मूलादारभ्या'ग्रान्तो यथा
भवति तनुस्तथा तक्ष्यते । मध्ये स्थूलः मूले तनु तनुतरोऽग्र इत्येवं न
लभ्यते । अग्निना तुल्यं तिष्ठत्यग्निष्ठा । सा महती सर्वाभ्यः । न स्थूल
अस्थूलः, न अणुः अनणुः न भवति तनुर्यथा नापक्रामति पशुस्तस्मिन्
बद्धः तथालक्षणः । हस्तद्वयग्राह्यः कार्य इति निगममिति ॥ २ ॥

अवतक्षणानां स्वरुधिमन्थनश्च शकलः ॥ ३ ॥

अवतक्षणानां यूपे तक्ष्यमाणे ये शकलाः । तेषां स्वरुः प्रथमः ॥ ३ ॥

अग्राच्चषालं प्रथमात्रमष्टाश्रि मध्ये सन्नतम् ॥ ४ ॥

प्रथः हस्ततलम् । सन्नतं तनुर्मध्ये ॥ ४ ॥

यं कामयेतान्योऽस्य लोकमभ्यारोहेदिति तस्यान्य-
वृक्षस्य स्वरुच^बषाले कुर्यात् ॥ ५ ॥

यावदुत्तममङ्गुलिकाण्डं तावदूर्ध्वं चषालाद्यूपस्या-
तिरिक्तं द्व्यङ्गुलं त्र्यङ्गुलं चतुरङ्गुलं वा ॥ ६ ॥

क. अवटे निखातव्यस्य यूपान्शस्योपरम् इति संज्ञा ।

ख. पुल्लिङ्गं चषालशब्दं मनुतेऽमरः ।

1. Ad. omits अनुपूर्वं

2. 'ब' 'ड' read अमनो यथा

3. 'क' reads निगमकारमिति

खलेवाल्यादिषु स्वरुचषाले न क्रियेते, प्रतिषिद्धत्वात् । अधि-
मन्थनशकलस्तु अन्यवृक्षस्यापि क्रियते । अञ्जनं तु येन केनचिच्छकलेन
क्रियते, पञ्चवर्धत्वा ^१दाज्यसाध्यत्वाच्च । स्वरुसंस्कारस्तु लुप्येते, अत्र
स्वरोरञ्जनमिति ^१च ॥ ५, ६ ॥

रथमात्री निरूढपशुबन्धस्य वेदिः ॥ ७ ॥

रथप्रमाणा रथमात्री ॥ ७ ॥ °

^२अक्षसम्मिता पश्चात्तिर्यगीषया प्राची विपथयुगेन
पुरस्ताद्यावता वा बाह्ये छिद्रे ॥ ८ ॥

अरत्निभिर्वा चतुर्भिः पश्चात् षड्भिः प्राची त्रिभिः
पुरस्तात् ॥ ९ ॥

^३चतुरुत्तरमङ्गुलिशतं पश्चाद्विस्तारः । अष्टाशीतिशतं प्राची ।
षडशभिः पुरस्ताद्विस्तारः । ^४एतद्विपथयुगप्रमाणम् । पथो बहिर्गच्छतीति
विपथयुगम् । यावता बाह्ये छिद्रे तावान् वा पुरस्ताद्विस्तारः ॥ ८, ९ ॥

क. प्रयाजशिष्टेनाज्येन पञ्चञ्जनस्य कर्तव्यत्वात् स्वरुभावस्थले खलेवाल्यादौ पशोराज्यस्य
च सत्वात् तत्संस्कारो मा विलोपीति येन केनचिच्छकलेन पञ्चञ्जनं ' गुणलोपे च
मुख्यस्य ' इति न्यायेनेति । See पू. मी. १०-२-२७. for this न्याय.)

ख. See शुल्बसूत्र . . 4. P. 92. A. S. Mysore ed.

ग. ' अष्टाशीतिशतमीषा तिर्यगक्षश्चतुरशतम् । षडशीतिर्युगं चास्य रथश्चाखण उच्यते '
(आ. शु. ५. ८.) इति शुल्बे ईषादीनां प्रमाणमुक्तम् । See also कात्यायनशुल्बे ।
तत्राष्टशीतिशतमीषा । चतुरशतमक्षः । षडशीतिर्युगम्, (का. शु. २. २. ३. ४.)
रथाक्षस्य प्रमाणं चतुरुत्तरं शतमङ्गुलानि (१०४) ईषायाः, अष्टाशीतिशतम् (१८८)
अङ्गुलयः, युगस्य प्रमाणं षडशीतिरङ्गुलयः (१८६) । तदेतदभिसन्धाय भाष्यका-
रेणोक्तम् चतुरित्यादि ।

घ. व्यासः पन्था येन स विपथः । चारणरथः । विपथस्य युगो विपथयुगः । षडशीत्यङ्गु-
लपरिमाणमिति यावत् इति करविन्दस्वामी । व्यासः पन्था येन युगेन तद्विपथ-
युगमिति कपर्दिस्वामी, विगतः पन्था यस्माद्युगात् तद्विपथयुगम् इति सुन्दरराजश्च
शुल्बव्याख्याने ।

1. O. Ms. reads बहुपशावच्येकस्मिन् युगे षडयित्वैकादशिनीमेक एव स्वरः । प्रतियुगमेव हि स्वरः
after इति च.

2. P. and B. MSS. read रथनेमिप्रमाणा रथाक्षमात्री. Jin Gun Aaradhak Trust

तां वेदं कृत्वा दर्शपूर्णमासवत्सन्नमनवर्जं प्रागुत्तरात् परिग्राहात् कृत्वापरेण यूपावटदेशं सञ्चरमवशिष्य वेद्यामुत्तरवेदिं दशपदां सोमे करोति ॥ १० ॥

तां शौल्बेन विधिना एकेनानेकेन वा विमिताम् । सन्नमनं मध्ये तनूकरणम् । तद्वर्जं दर्शपूर्णमासवत् प्रागुत्तरात्परिग्राहात् करोति । वेदं कृत्वा वेदिं च । अपरेण यूपावटदेशं वेदेरेव । तत्र सिद्धे वेद्यामुत्तरवेदिमिति वचनात् यत्र विधाभ्यासोऽग्रेरेकशतविधान्तः, अन्तरेणापि तत्र वचनं सौमिक्या वेदेर्दृष्टिर्भवति । यथाग्निर्वेद्यां भवति “उत्तरवेदि” मुपवपति यावानग्निः ” इति । “सर्वतो दशपदा शतपदा क्षेत्रतः । क्षेत्रतो दशपदेत्युपदेशः ॥

अंहीयसीं पुरस्तादित्येके ॥ ११ ॥

अंहीयसीं तन्वीं पुरस्तात् ॥ ११ ॥

तां युगेन यजमानस्य वा पदैर्विमाय शम्यया परिमिमीते ॥ १२ ॥

युगेनेति वचनात् 'युगमात्र्यपि लभ्यते वेदिः ॥

शम्यामात्री निरूढपशुबन्धस्योत्तरवेदिः ॥ १३ ॥

क. दक्षिणोत्तरतः पूर्वपश्चिमतश्च दशपदा । एवञ्च क्षेत्रफलं शतपरिमितं भवतीति । See श. ब्रा. ३. ४. १. ३४. “यजमानस्य वा दश दश पदानि ” इति । also शुल्बसूत्रभाष्य of कपर्दिन् and सुन्दरराज “दशपदा सर्वतः । क्षेत्रतश्चतुर्पदा ” इति P. P. 99-100 respectively आप. शु. Mysore ed.

ख. उपदेशमतं तु-क्षेत्रफलमेव दशपदात्मकं दशपदेत्येव सूत्रोक्तेरिति । तदा तन्मान-प्रकारश्चेत्यम्-एकपदविस्तारं त्रिपदायाम् दीर्घचतुरस्रं कृत्वा तदक्षण्या रज्ज्वा विमाय तया रज्ज्वा किञ्चिदधिकत्रिंशदङ्गुलपरिमितया चतुरस्रं कुर्यात् । एवं सति दशपदात्मकं चतुरस्रं जायत इति ।

१ शंभ्यामात्री सोमेऽपि लभ्यते 'मात्रैवास्यै सा' इति ॥

शम्यां पुरस्तादुदग्रां निधाय स्फ्येनोदीचीमभ्यन्तर-
मुपलिखति "वित्तायनीमेऽसि" इति । एवं दक्षिणतः
प्राचीं "तित्कायनीमेऽसि" इति । पश्चादुदीची "मवाता-
न्मानाथितम्" इति । उत्तरतः प्राची "मवातान्माव्यथि-
तम्" इति ॥ १४ ॥

इति तृतीया कण्डिका

उदीचीमुदगग्राम् । अभ्यन्तरं शम्यायास्समीपे लिखत्येतैर्मन्त्रैः
प्रतिदिशम् ॥ १४ ॥

इति धूर्तस्वामिविरचिते आपस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये सप्तमप्रश्ने

प्रथमः पटलस्समाप्तः ॥

द्वितीयः पटलः

उत्तरस्माद्वेद्यंसादुदक् प्रक्रमे चात्वालः ॥ १ ॥

तमुत्तरवेदिवत्तूष्णीं शम्यया परिमित्य "देवस्य त्वा
सवितुः प्रसव" इत्यभिमादाय "परिलिखित २ रक्षः
परिलिखितां अरातय" इति प्रदक्षिणं परिलिख्य तूष्णीं
जानुदघ्नं त्रिवितस्ति वा खात्वोत्तरवेद्यर्थान् पांसून् हरति
'विदे'रिति ॥ २ ॥

क. सोमे वेदिनिर्माणविधिप्रकरणे "शम्यया परिमिती" (तै. सं. ६. २. ७.)
इत्युत्तरवेद्याः शम्याविमानं विधाय तदनन्तरश्रुते "मात्रैवास्यै सा" इत्यर्थवादे अस्या
उत्तरवेदेस्सैव मात्रा परिमाणमित्युक्तत्वात् शम्यापरिमाणमपि लभ्यत इति । षट्विंश-
दङ्गुलं शम्यापरिमाणम् । चत्वारोऽष्टकाः (चतुर्गुणिता अष्टसेख्या द्वाविंशत्) शम्या"
इति कात्यायनः । (का. शु. २. ६.)

1. B. Ms. adds युगेनेति वचनात् before शम्यामात्री

१. विदेरिर्नमो नामान्ने अङ्गिरो योऽस्यां पृथिव्यामस्यायुषा नाम्नेहि यत्तेऽनावृष्टं नाम यज्ञियं
तन त्वाद्ध (तै. सं. १. २. १२-१.)

“सि० हीरसि” इत्युत्तरवेद्यां निवपति ॥ ३ ॥

एतेनैव ‘यो द्वितीयस्या’मिति द्वितीयं ‘यस्तृतीयस्या’ मिति तृतीयम् ॥ ४ ॥

अग्निः खनित्रम् । ^कचात्वालोऽपि शम्यामात्रः । प्रदक्षिणवचनं च यथा सञ्चयेन लिखितं तथा मा भूदिति । तूष्णीं वाग्यतः । ^खवितस्तिर्मध्यमयाऽङ्गुल्या युक्तः । तिस्रो वितस्तयो यत्र परिमाणे स त्रिवितस्तिः । उत्तरवेद्यां निवपतीति सिद्धे तदर्थत्वे उत्तरवेद्यर्थानिति वचनाच्चात्वाल उत्तरवेदिप्रयुक्त इति दर्शयति । अतस्सौमिके वैश्वदेवे^ग न चात्वालः । ^घवरुणप्रधासेषु महाहविष्यु च क्रियते चात्वालः, उत्तरवेद्यर्थत्वात् ॥ १-४ ॥

तूष्णीं चतुर्थं हत्वा “उरु प्रथस्वोरुते यज्ञपतिः प्रथताम्” इति प्रथयित्वा “ध्रुवासि” इति शम्यया संहृत्य “देवेभ्यः कल्पस्व” इत्यभिमन्त्र्य “देवेभ्यः शुन्धस्व” इत्यद्विरवोक्ष्य “देवेभ्यश्शुम्भस्व” इति सिकताभिरवकीर्य प्रोक्षणीशेषमुत्तरत उत्तरवेद्यै निनीय “आपो रिप्रन्निर्वहत” इति स्फ्येनोदीचीमेकस्फ्यान्निस्सार्य “विभ्राड्बृहत्पिबतु सोम्यं मध्वायुर्दधद्यज्ञपतावविहृतम् । वात-

क. ‘शम्यया परिमिमीत’ इति वचनात् परिमाणान्तरानुद्देशाच्च शम्यापरिमाण एव चात्वालो लभ्यत इति । उत्तरवेदिपांसुप्रहणार्थोऽवटश्चात्वालः ।

ख. मध्यमयाऽङ्गुल्या युक्तः प्रसारितोऽङ्गुष्ठः वितस्तिरित्युच्यते इति रामाग्निचित् । कनिष्ठिकाङ्गुष्ठयोरायाम् इति रुद्रदत्तः । ‘वितस्तिर्द्वादशाङ्गुल’ इत्यमरः ।

ग. “न वैश्वदेव उत्तरवेदिमुपवपति” इत्युत्तरवेदेर्निषेवात् उत्तरवेदेर्भावे तदर्थस्य चात्वालस्याप्यभाव इति ।

घ. “उपात्र वपति” इत्युत्तरवेदिविधेर्भध्यमपर्व (वरुणप्रधाससाकमेवपर्व) मात्रस्य स्थापितत्वात् तयोरुत्तरवेदिरस्तीति तदर्थं चत्वालोमपि प्रवर्तत इति (See पू. मि. ७. ३. ९.).

1. B. Ms. reads यस्य परिमाणं for यत्र परिमाणे.

१. सि० हीरसि महिषीरसि”

जूतो यो अभिरक्षतु त्मना प्रजाः पिपतिं बहुधा विरा-
जति ” इत्युत्तरवेद्या अन्तान् कल्पयति ॥ ५ ॥

सम्मृशतीत्येके ॥ ६ ॥

इति चतुर्थी कण्डिका

शम्यया संहननं दृढीकरणम् । उपरिकिरणं बालकाभिः ।
अवोक्षणशेषमपि प्रोक्षणीशेषम् । एकस्फया रेखा । तथा निस्सार्यते
यथा उद्गच्छत्युदकम् । अन्तान् रचयति यथा समा भवति । नाभिरिव
मध्ये क्रियते चात्वालपांसुभिः, उत्तरवेद्यङ्गत्वात् ॥ ५-६ ॥

अथास्या मध्ये प्रादेशमात्रीं गोपदमात्रीमश्च शफ-
मात्रीं वोत्तरनाभिं चतुस्त्रक्तिं कृत्वा “चतुश्शिखण्डे
युवती कनीने घृतप्रतीके भुवनस्य मध्ये । तयोर्देवा अधि-
संवसन्त उत्तमे नाक इह मादयन्ताम्” इत्युभे अभि-
मन्व्य “इन्द्रघोषस्त्वा वसुभिः पुरस्तात् पातु” इत्येतै-
र्यथालिङ्गमुत्तरवेदिं प्रोक्षति ॥ १ ॥

“त्वष्टा त्वा रूपैरुपरिष्ठात् पातु” इति मध्यम् ॥ २ ॥

अथशब्दोऽर्थकृत्यप्रतिषेधार्थस्सर्वत्र । चतुस्त्रक्तिः चतुष्कोणः ।
“इन्द्रघोषादिभिः प्रोक्षणमनुपरिक्रामना नैकस्थेन, “दिग्भ्य एवैनां
प्रोक्षति” इति लिङ्गात् । “मनोजवाः प्रधानाः, अतो न पित्र्यम् ॥ १, २ ॥

क. “इन्द्रघोषस्त्वा वसुभिः” इत्यादिभिश्चतुर्भिर्गन्त्रैः तस्यां तस्यां दिशि परिक्रम्यैव प्रोक्षणं
कर्तव्यम् । न त्वेकत्र स्थित्वा प्रोक्षणम् । “दिग्भ्य एवैनां प्रोक्षति” इत्यनेन तत्तदिग-
वस्थितेनैव प्रोक्षणविध्यवगमादिति ।

ख. मनोजवास्त्वा पितृभिर्दक्षिणतः पातु ” इति मन्त्रे मनोजवानामेव प्राधान्यम्, पितृणां तु
सहभावमात्रम् ‘सहैव दशभिः पुत्रैर्भारं वहति गर्दभो’ इतिवत् । अतः पितृणां
प्राधान्याभावात् नास्य पित्र्यत्वमिति ।

1. B. Ms. reads शम्यया सजहनम्

2. Ad. Ms. omits सर्वत्र

3. ‘क’ reads प्रोक्षणमनुक्रमना

१ इन्द्रघोषस्त्वा वसुभिः पुरस्तात्पातु । मनोजवास्त्वा पितृभिर्दक्षिणतः पातु । प्रवेतास्त्वा रुद्रैः पश्चा-
त्पातु । विद्यमाना इत्यादित्येकततः पातु ।

प्रोक्षणीशेषं दक्षिणत उत्तरवेद्यै निनयेत् “ शुचा
त्वार्षयामि ” इति द्वेष्यं मनसा ध्यायन् ॥ ३ ॥

पाप्मन्नित्यामन्त्रणेन ध्यानं द्वेष्यस्य ॥ ३ ॥

पूर्ववदेकस्फयां दक्षिणतो निस्सार्य जुह्वां पञ्चगृहीतं
गृहीत्वा सर्वत्र हिरण्यमुपास्यन्नक्षणयोत्तरवेदिमुत्तरनाभिं
वा व्याघारयति ॥ ४ ॥

“ आपो रिप्रम् ” इति निस्सारणं दक्षिणतः । आहवनीयप्रदाने
जुह्वर्नियता । उत्तरवेद्यां होम इत्यतो जुह्वर्विधीयते । उपासनं क्षेत्रे
हिरण्यस्य । अक्षण्या अनृजुकोणेन । व्याघारणं दीर्घधारता ॥ ४ ॥

दक्षिणमंसमुत्तरां श्रोणिं दक्षिणामुत्तरमंसमध्य-
मिति^१ “सि० हीरसि” इत्येतैः प्रतिमन्त्रम् ॥ ५ ॥

अंसः पूर्वदक्षिणः कोणः पूर्वोत्तरश्च । श्रोणिः उत्तरापरः कोणः
दक्षिणापरश्च ॥ ५ ॥

“ भूतेभ्यस्त्वा ” इति सुचमुद्रुह्य पौतुद्रवैः परिधि-
भिरुत्तरवेदिं परिदध्नाति “ विश्वायुरसि ” इति मध्यमम्
“ ध्रुवक्षिदसि ” इति दक्षिणम् “ अच्युतक्षिदसि ” इत्यु-
त्तरम् ॥ ६ ॥

पौतुद्रवाः देवदारुमयाः । केषाञ्चिदौदुम्बराः ॥ ६ ॥

3. B. Ms. reads जुह्व नियमनात् for जुह्वर्नियता.

4. B. Ms. adds इत्ये before इति.

1. सि० हीरसि सपत्न्याही स्वाहा । सि० हीरसि सुपञ्चवनिः स्वाहा । सि० हीरसि रायस्पोषवनिः
स्वाहा । सि० हीरस्यादित्यवनिः स्वाहा । सि० हं रस्यावह देवान् देवयते यजमानाय स्वाहा ।

2. भूतेभ्यस्त्वा विश्वायुरसि पृथिवीं दृष्ट्वा । ध्रुवक्षिदायन्तरिक्षं दृष्ट्वा । अच्युतक्षिदसि दिवं दृष्ट्वा ।

परिधिसन्धिना सर्वा आहुतीर्जुहोति ॥ ७ ॥

इति पञ्चमी कण्डिका

दक्षिणेन परिधिसन्धिना ^१या दक्षिणतो हूयन्ते । उत्तरेणो-
त्तराः ॥ ७ ॥

“अग्नेर्भस्मासि” इत्युत्तरवेद्यां सम्भारान्निवपति
गुग्गुलु सुगन्धितेजनं श्वेतामूर्णास्तुकां पेट्वस्यान्तराश्रु-
ङ्गीयां लूनस्यालूनपूर्वस्य वा ॥ १ ॥

सुगन्धितेजनं सुगन्धितृणम् । ऊर्णास्तुका ऊर्णास्तम्बः । पेट्वो
विगतपुंस्त्वो मेषः । तस्य श्रृङ्गयोरन्तरा भवा अन्तराश्रृङ्गीया । ^२अर्ध-
लूनस्य नेष्यते ॥ १ ॥

व्याधारणप्रभृति सम्भारनिवपनान्तमुत्तरवेद्यामुप-
र्यग्नौ धार्यमाण एके समामनन्ति ॥ २ ॥

अन्येन धार्यमाणेऽग्नौ अध्वर्युः करोति ॥ २ ॥

प्रोक्षान्तां कृत्वोदुम्बरशाखाभिः प्लक्षशाखाभिर्वा प्र-
च्छाद्य वसति यद्यसद्यस्कालः पशुर्भवति ॥ ३ ॥

^२द्वितीयप्रोक्षणे निस्सरणान्ते कृते ^३उदुम्बरशाखाभिः प्रच्छादनम् ।

क. स्तम्बस्यार्धं लूनम् अर्धमलूनमिति तादृशो न भवति । कृत्स्नो लूनः तत्काले वा सकृदूयतेऽ
नियावम् (लवनकाले स्वधितेरनावृत्त्या)

1. B. Ms reads या दक्षिणेन
2. B. Ms. reads द्वितीये प्रोक्षणे
3. Ibid औदुम्बरशाखाभिः

अनन्तरं हुत्वाग्निहोत्रमित्युपदेशः । यदा रात्रावपराह्णे वा पर्वकालः, तदा तस्मिन्नेवाहनीज्या । सद्यः पूर्वेषुर्वा प्रोक्षणान्तं कृत्वा । पश्चात्पर्वणोऽन्वाधानं करोति पशौ वृत्ते । यदा पूर्वाह्णे पर्वकालः तत्र कृत्वा पर्व सद्यस्काल एव पशुः । उपदेशः कृत्वैव पर्व पशुः सद्यो व्यहे वेति विकृतीनामेष विधिरन्यासामपि ॥

आहवनीये प्रणयनीयमिधमादीप्य सिकताभिरुप-
यम्य“अग्नये प्रणीयमानायानुब्रूही”ति सम्प्रेष्यति । प्रणीय-
मानायानुब्रूहीति वा ॥ ४ ॥

“इधमस्य न संख्या, नापि वृक्षनियमः प्रणयनीयस्य । वृक्षनियम इत्युपदेशः । अग्नेरधस्ताद्धारणमुपयमनम् ॥ ४ ॥

क. ‘प्रच्छाद्य वसति’ इति प्रच्छादनवासयोरानन्तर्यविधानात् रात्रावग्निहोत्रहोमं कृत्वा तदनन्तरं प्रच्छादनम्, ततो वास इति ।

म्य. अनेन प्रकृतिविकृतयोः क्रमो निरूप्यते । तथाहि—“य इष्टया” इति वचनेन इष्टिपश्चादीनाममावास्यापौर्णमासकाला विकल्पेन विदितौ । अमावास्यापौर्णमासीशब्दौ पर्व-प्रतिपत्सन्धिवाचकौ इत्युक्तम् । तेन पर्वप्रतिपत्सन्धिदिने एवेष्टयादेरनुष्ठानं प्राप्तम् । तत्र प्रकृतिव्यहकाला । विकृतिस्सद्यस्काला । एवञ्च यदाऽपराह्णे वा रात्रौ वा पर्वसन्धिः तदा तस्मिन्दिने प्रातः सद्यः पशुयागमनुष्ठाय, पूर्वेषुर्वा पशोः प्रोक्षणान्तमनुष्ठाय पर्वसन्धिदिनेऽर्वाशष्टं पशुप्रयोगं परिसमाप्य ततः प्रकृतेरन्वाधानं कर्तव्यम् । द्वितीयदिने प्रकृतियागः । विकृतेरपि व्यहकालत्वे पूर्वेषुर्विकृतिमारभ्य पर्वणि समाप्य ततः प्रकृत्या-रम्भः । यदा पूर्वाह्णे पर्वसन्धिः तदा तत्पूर्वदिने प्रकृतेरन्वारम्भं कृत्वा पर्वसन्धिदिने प्रातः प्रकृतिं समाप्य ततः सद्यस्काल एव पशुः कर्तव्यः । सन्धिमदहोरात्रे विकृति-प्रयोगो यथा स्यादित्येवमर्थम् । विकृतेः पूर्वं प्रयोगे प्रकृतेः तिथिद्वयसम्बन्धो न सिध्येदिति । पूर्वाह्णपक्षे पूर्वं प्रकृतिं कृत्वा ततो विकृतिस्सद्यस्कालावा व्यहकाला वाऽनुष्ठेयेत्यु-पदेशमतमिति ।

ग. ‘प्रणयनीयमिधमादीप्य’ इतीधमपदश्रवणादर्शपूर्णमासीयेधमवृक्षनियमः तत्संख्या-नियमश्च प्राप्नुयादिति शङ्कां व्यावर्तयितुमिदं प्राकृतकार्यापन्नत्वात् तद्वर्माणामत्र प्राप्तिरिति ।

1. ‘व’ omits कालः

2. B. Ms. adds अग्नि before अन्वाधानं

3. B. reads एवं एव

उद्यम्याग्निमाहवनीय उद्यतहोमं जुहोति “येत्ते पाव-
क चकृमा कच्चिदागः पूर्वो यस्सन्नपरो भवासि । घृतेन
वि तन्वं वर्धयस्व मा मा हिंसीरधिगतं पुरस्तात्स्वाहा ”
इति ॥ ५ ॥

प्रेषमुक्त्वाऽऽहवनीयं ^१ज्वलन्तमग्निमुद्गृह्णाति, तदुद्यमनम् । केचित्तु
गृहीत्वाग्निमाहवनीयात्सिकतासु स्थापयित्वा प्रेषमुक्त्वा उद्यमनमुत्क्षे-
पणं कुर्वन्ति तस्याग्नेः । यस्माद्गृहीतोऽग्निः तस्मिन्नुद्यतहोमः ॥ ५ ॥

प्रथमायां त्रिरनूक्त्यामुपयमनीभिरुपयम्य हरति ॥ ६ ॥

उपयम्यैव हरति न ता उपनयत्यग्नेः ॥ ६ ॥

“ऊर्णावन्तं प्रथमस्सीद योनि” मिति होतुरभिज्ञाय
“अग्ने वाधस्व विमृधो नुदस्वापामीवा अप रक्षां सि
सेध । अस्मात्समुद्राब्दुहतो दिवो नोऽपां भूमानमुपनस्सृ-
जेह । यज्ञ प्रतितिष्ठ सुमतौ सुशेवा आ त्वा वसूनि
पुरुधा विशन्तु । दीर्घमायुर्यजमानाय कृष्वन्नथामृतेन
जरितारमङ्धीह यज्ञः प्रत्यष्टात्” इति सम्भारेषु प्रति-
ष्ठाप्य ॥ ७ ॥

इति षष्ठी कण्डिका

अभिज्ञाय ज्ञात्वा एनं शब्दमुक्तं होत्रा ॥ ७ ॥

“अग्नेः पुरीषमसि” इत्युत्तरत उपयमनीन्युप्य
“मनुष्वत्वा निधीमहि मनुष्वत्समिधीमहि । अग्ने मनुष्व-

दङ्गिरो देवान् देवायते यज” इत्युपसमिन्ध्य द्वादशगृही-
तेन स्तुचं पूरयित्वा “सप्त ते अग्ने समिधः सप्त जिह्वा”
इति सप्तवत्या पूर्णाहुतिं जुहोति ॥

उत्तरतोऽग्नेरुपयमनी । उपसमिन्धनम् । सप्तवत्येति ज्ञानार्थम् ॥ १ ॥

“अग्निर्वायुरादित्यो विष्णुर्यज्ञं नयतु प्रजानन् मैत्रं
यज्ञाहनो विदन् । देवेभ्यो यज्ञं प्रब्रूतात् प्र प्र यज्ञपतिं तिर
स्वाहा” इति चतस्रोऽतिमुक्तीर्जुहोति ॥ २ ॥

“अग्निर्यज्ञम्” इत्यनुषङ्गः ॥ २ ॥

एष पशुबन्धस्याहवनीयो यतः प्रणयति स गार्ह-
पत्यः ॥ ३ ॥

*पशुबन्धस्यैवाहवनीयः । यास्तु प्रायश्चित्तेष्टयो ^१हिरण्यनाशादौ
तासामाहवनीयो न भवति । परिसमाप्ते ता भवन्ति न मध्य इत्युप-
देशः । दोषादन्तरं मध्येऽपि ^२भवतीति न्यायः । पशुबन्धग्रहणात्तु
वृत्ते पशुबन्धे न समारोप्यते औत्तरवेदिकः ॥ ३ ॥

प्रणीते चेदग्निहोत्रकाल एतस्मिन्नेवाग्निहोत्रं जुहु-
यात् ॥ ४ ॥

^३अस्मिन्नेव प्रणीते औत्तरवेदिके अग्निहोत्रहोमः, आहवनीयद्वित्वा-
भावात् । अपणन्त्वग्निहोत्रस्य शालाशुखीये न क्रियते । सत्यपि गार्ह-

क. प्रकरणादेव पशुबन्धलाभे सति पुनः पशुबन्धग्रहणात् पशुबन्धमात्रस्यैव आहवनीयः
प्रणीतः । तदङ्गभूतहिरण्यनाशेष्ट्यादीनां तु पशुबन्धसमाप्त्यनन्तरं पुनः प्रणीते
आहवनीयेऽनुष्ठानमिति ज्ञाप्यत इति ।

1. B. Ms. reads हिरण्यनाशायाः

2. B. Ms. reads भवतीति for भवति

3. 'ष' reads तस्मिन्नेव; B. Ms. cites एतस्मिन्नेव for अस्मिन्नेव

पत्यद्वित्वे 'प्राजहितस्य विद्यमानत्वात् । उपदेशः शालामुखीयो गार्ह-
पत्यार्थ इति । केचित्तु शालामुखीयमेवाहवनीयार्थं कुर्वन्ति । प्राजहि-
तश्च गार्हपत्यार्थं । पशुबन्धस्यैतावन्ती नाग्निहोत्रस्येति ॥ ४ ॥

एवमन्यत्र विप्रक्रान्ते तन्त्रे ॥ ५ ॥

प्रारब्धे तन्त्रेऽग्निहोत्रं हूयते । इष्टिपशुर्विहोत्रोत्थासम्भरणा-
दिषु ॥ ५ ॥

इध्माबर्हिराहरति । त्रयोविंशतिदारुरिध्मः आश्ववालः
प्रस्तर, ऐक्षवी विधृती, कार्ष्णर्मयः परिधयः ॥ ६ ॥

इति सप्तमी कण्डिका

शाखा पूर्वगृहीता । इदानीमुपदेशः । बर्हिः परिस्तरणम् । इध्मः ।
पलाशप्रशातनमुपवेशकरणम्, पवित्रस्य च । 'पशुं' हव्यमित्यूहः ।
न तू 'पदेशः । सम्भूहनादि गोमगालेपनान्तं । इमौ पर्णमिति शाखा-
पवित्रनिधानं, अग्निपरिस्तरणमिति कर्मक्रमः । पुरोडाश विकारः
पशुः । यावदुक्तं सान्नाय्यविकारत्वमित्युपदेशः । आश्ववालः काशमयः,

क. प्राजहितस्यैव प्रणयनात्पूर्वं गार्हपत्यरूपत्वात् तस्यैव हविःश्रपणार्थतया कृत्तत्वात् यतः

प्रणयति सगार्हपत्य इति पश्चर्यमेव शालामुखीयस्य गार्हपत्यसंज्ञाकरणादिति

ख. त्रिवृत्पलाशो दर्भः इति मन्त्रे 'पयो हव्यं' इत्यस्य स्थाने 'पशुं हव्यं' इत्यूहः
कर्तव्य इति ।

ग. प्रकृतौ दध्नोऽपि हविष्वात् पयोग्रहणस्याऽविवक्षितार्थत्वेनासमवेतार्थत्वात् त्रिकृतावपि
तथैव पाठः इत्युपदेशमतम् ।

घ. कठिनद्रव्यत्वात् पुरोडाशविकारत्वम् ।

ङ. ये केचन धर्मा उक्ताः कुम्भी शाखापवित्रमित्यादयः तत्रैव परं सान्नाय्यविकारत्वम् ।
अन्यत्र तु ऐन्द्राग्नविकारत्वमित्युपदेश इति ।

1. Ad. reads कर्मप्रक्रमः ।

2. B. Ms. reads विकारमित्युपदेशः

येन समूहनं क्रियते । स इत्युपदेशः । ऐक्षवी ^१इक्षु^२पर्णे । ^३काष्मर्यः
श्रीपर्णी ॥ ६ ॥

इति धूर्तस्वामिविरचिते आपस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये सप्तमप्रश्ने

द्वितीयः पटलस्समाप्तः ॥

तृतीयः पटलः

अग्नीन् परिस्तीर्य पाणिप्रक्षालनादिकर्म प्रतिप-
द्यते ॥ १ ॥

^१परिस्तरणमिहोपदेशेन ॥ १ ॥

यथार्थं पात्राणि प्रयुनक्ति—स्फ्यमग्निहोत्रहवर्णी
वसाहोमहवर्णी द्वितीयां जुहूं पृषदाज्यधानीं द्वितीयासु-
पभृतं द्वे आज्यस्थाल्यौ हृदयशूलमसिं कुम्भीं पुशशाखां
शाखापवित्रं काष्मर्यमय्यौ वपाश्रपण्यौ द्विशूलामेकशूला-
ञ्चौदुम्बरं मैत्रावरुणदण्डमास्यदघ्नं चिबुकदघ्नं वा रशने
च ॥ २ ॥

यथार्थं पात्राणीति यत्रोच्यते तत्रार्थलक्षणान्यन्यान्यपि ^३साद्यन्ते
इति कोचित् । यैः पात्रैरर्थः तान्यासाद्यन्ते^४ । "न दृषदादीनि, आहननार्थं

क. काशमूलमिति गीमांसकाः (See पू. मी. १-३-५.)

ख. पेरुङ्कुभल् इति द्राविडभाषायां इति तालवृत्तनिवाची ।

ग. "एतानि वै दश यज्ञायुधानि" (तै. सं. १-६-८-४) इति यज्ञपात्राणां वेद्या-
मासादनीयानां दशत्वकथनात् तदर्थमप्रयोजनानां दृषदुपळादीनामप्यासादनमिति
न, किन्तु येषामत्र प्रयोजनं तेषामेवासादनमिति भाष्यकारस्य स्वमतिरिति । एवञ्च पशो
पेषणाभावान्न तत्प्रयुक्तदृषदुपळासादनमिति ।

1. Ibid, इक्षुपर्णी for इक्षुपर्णे

2. 'क' reads परिस्तरणमिति कर्मनामधेयम्

3. B. Ms. reads आसाद्यन्ते

4. B. Ms. तानि तान्यासाद्यन्ते

धृ. भा. ५२

दशत्वपूरणार्थं वा । ^१द्वन्द्वं प्रकरणधर्मः । अतोऽग्निहोत्रहवण्या सह स्फ्यस्य द्वन्द्वम् । प्रकृतौ तु कपालैः । ^२द्वितीयां जुह्वं पलाशस्य । जुहा व्यापृतत्वे च तथा होमो न सुवेण; “अग्नावग्निश्चरति प्रविष्ट” इति सुवनिधमात् । एकार्थानां चैकता कपालवत् । ^३सुवासी जुह्वद्वयं च द्वन्द्वम् । उपभृतौ च ध्रुवा च । वेद आज्यस्थालीद्वयश्च । समवत्तधानी उपवेशश्च । प्लक्षशाखा वपाश्रपण्यौ, हृदयशूलं, कुम्भी शाखापवित्रश्च द्वन्द्वम् । शाखा हविर्धारणार्था । कुम्भी पच्यमानाङ्गधारणार्था । पच्यमानधारणं वपाश्रपण्यौ हृदयशूलश्च कुर्वन्ति । पक्वधारणं प्लक्षशाखा करोति । अतस्तेषां कुम्भीधर्माः । पशुप्रभवं सान्नाय्यं मांसश्च । अतस्सान्नाय्यधर्मा मांसे । कालसामान्यात्प्रातर्दोहविकारः पशुः । अतः पयोधर्माः । मैत्रावरुणदण्डो रशने च द्वन्द्वं । क्रमेण आसादनार्थः पाठः । एतान्यासाद्यानीति विधीयते । यद्यस्य स्थाने तत्तेन सहाऽऽसाद्यते । उपदेशो हृदयशूलादीनां ^३पाठक्रमेणाऽऽसादनम् । हृदयशूलोत्तरकालमसेः

क. प्रकृतौ पात्राणां द्वन्द्वतासम्पादनमुक्तम्, तदिहाप्यतिदिश्यते । परं प्रकृतौ “स्फ्यश्च कपालानि चाग्निहोत्रहवणी च शूर्पश्च” इत्यादिना स्फ्यकपालानां शूर्पाग्निहोत्रहवण्याश्च द्वन्द्वतोक्ता । प्रकृते कपालाभावात् स्फ्यस्याग्निहोत्रहवण्या सह द्वन्द्वता सम्पादनीयेति । एवमेवोत्तरत्र द्वन्द्वतासम्पादनमुक्तमप्यते ।

ख. अत्र सूत्रे द्वितीया जुह्वैर्विदिता । सा जुह्वकार्यमेव करोति । अत एव प्रथमजुहा व्यापृतत्वे ‘व्यापृतायां सुवेण’ इति परिभाषोक्तं विधि बाधित्वा जुह्वैव द्वितीयया होमः क्रियते । तत्र च प्रमाणम्—‘अग्नावग्निश्चरति प्रविष्ट’ इति प्रहृत्य सुवेणाभिजुहोति’ इति सुवविधानमेव । अत्र हि सुवविधानं विधिमन्तरा सुवस्याप्राप्तिं द्योतयति । अतश्च जुह्वोरेकार्थत्वाद्भूयोर्वहूनां वा, यथा कपालानामनेकत्वेऽपि पुरोडाशप्रपणरूपैकार्थत्वमेवाङ्गीकृत्य तेषां स्फ्येन सह प्रकृतौ द्वन्द्वता सम्पादिता, इह चाग्निहोत्रहवण्या इति ।

ग. अत्र द्वन्द्वतासम्पादनमेवम्—(१) सुवः, स्वधितिः, जुह्वः, वसाहोमहवनी चेत्येकं द्वन्द्वम् । (२) उपभृत, पृषदाज्यधानी ध्रुवा चेत्येकं द्वन्द्वम् । (३) वेदः, आज्यस्थाली, दक्षिस्थाली चेत्येकं द्वन्द्वम् । (४) समवत्तधानी (इडापात्रम्) उपवेशश्चेत्येकं द्वन्द्वम् । (५) वपाश्रपण्यौ, प्लक्षशाखा, हृदयशूलम्, कुम्भी, शाखापवित्रं चेत्येकं द्वन्द्वम् । (६) प्रैषकाले धारणार्थो मैत्रावरुणदण्डः, द्वे पशुप्ररशने चेत्येकं द्वन्द्वम् ।

1. B. Ms. cites all the words beginning from वेद and ending with शाखापवित्रं in द्वितीयान्त.

2. B. Ms. reads मांसस्य कालाभ्यासात्

3. O. Ms. omits पाठ

पाठात् । इतरथा सुवादनन्तरं पठ्येत । अतः पाठक्रमेणासादनमिति ।
द्विशूला द्वे शूले तीक्ष्णे यस्याः । चिवुकं हनुः । आस्यं तुण्डम् ॥

पवित्रे कृत्वा यजमान वाचं यच्छेति सम्प्रेष्यति ॥३॥

पवित्रकरणमस्मिन् काले ॥ ३ ॥

वाग्यतः पात्राणि सम्मृश्य प्रोक्षणीस्संस्कृत्य ब्रह्माण-
मामन्त्र्य पात्राणि प्रोक्षति । अत्र वाचं विसृजते । स्फ्य-
मादायोत्तरं परिग्राहं परिगृह्य दर्शपूर्णमासवत्सम्प्रेष्यति ।
आज्येन दध्नोदेहि इति सम्प्रेषान्तं नमति ॥ ४ ॥

अध्वर्युणा पात्राभिमर्शने कृते यज्ञयोगः । उपदेशः—औषधार्थो
यज्ञयोगो न क्रियते^१ । स्फ्यमादाय तूष्णीमुत्तरपरिग्रहो विपरीतः ।
केचित्परिगृह्योत्तरपरिग्राहं दर्शपूर्णमासवत्कुर्वन्ति “धा असि” इत्यादि ।
दर्शपूर्णमासवद्वचनादस्मैषपक्षोऽपि लभ्यते । सुवस्थानापत्तेः ‘सुवश्च
स्वधितिश्च सुचश्च सम्मृद्धिं पत्नीं सन्नह्याज्येन दध्नोदेहि’ इति । आज्य-
दधिभ्यामुदेहीति न भवत्यूहः । उपदेशो दर्शपूर्णमासवदविकृतस्समैषः—
आज्येन दध्नोदेहीत्यसंस्कारपक्षेऽपि । सुवेणावदानं सान्नाय्यस्य, स्वधि-
तिना पशोः । अतः स्वधितिः सुवधर्मा^२ ॥ ४ ॥

सुचां सम्मार्जनकाले सुवं सम्मृज्य तस्यावृता स्वधि-
तिम् । जुह्वद्वसाहोमहवनीमुपभृद्वत्पृषदाज्यधानीम् ॥५॥

क. आस्याधोभागः चिवुकमिति रुद्रदत्तः । तथैव च लोकव्यवहारोऽपि ।

ख. हविर्निर्वापावहननमध्यवर्तित्वाद्यज्ञयोगस्य तयोरौषधद्रव्यधर्मकत्वेन तन्मध्यपातिनो यज्ञ-
योगस्यापि तदर्थत्वावगमात् पशौ तस्याऽननुष्ठानमिति । कस्त्वा युनक्ति स त्वा युनक्तु
इति सर्वं विहारमनुवीक्षते (आप. श्रौ. ४-४-८) इति विहितं-वेदेरनुवीक्षणं
यज्ञयोगपदार्थः ।

ग. सुवश्च स्वधितिश्चेत्यूहपक्षं खण्डयति रुद्रदत्तः । आण्डपिल्ले तु भाष्यपक्षमाद्रियते ।

1. B. Ms. of ‘व’ read न कुर्वन्ति

2. B. Ms. adds परिग्राह after उत्तर

3. B. Ms. reads स्वधितेः सुवधर्मेः

आवृत्क्रिया सुवतुल्यया क्रियया । वसा पशुरसः, तस्य होमार्था
 *वसाहोमहवनी । अप्राकृतकार्यापन्नत्वान्न प्राप्नुवन्ति जुह्वधर्माः ।
 व्यापृतायां तया होमाः प्राकृता ह्वयन्ते प्रायश्चित्ताद्याः । अतो जुह्वधर्माः ।
 जुहा तुल्यं जुह्वत् । सिद्धत्वात्सर्वस्यापवर्गोऽपि सम्मार्गस्य जुह्वत् ।
 *उपभृद्वत् उपभृत्तुल्यम् । पृषदाज्येनानूयाजाः । प्रकृतौ^क चाज्येन तत् ।
 पृषदाज्यं धारयतीति उपभृद्धर्माः ॥ ५ ॥

आज्यं निरुप्य दधि निर्वपति । अधिश्रयणवर्जं
 दधनि क्रियते ॥ ६ ॥

दधनि चाज्यधर्माः । तस्य त्वधिश्रयणं "श्रुति"प्रतिषिद्धम् । अर्थ-
 विरोधाद्वा निवर्तते । विनाशमुपयाति दध्यधिश्रितमिति ॥ ६ ॥

नैतस्य दध्नः संस्कारो विद्यत इत्यपरम् ॥ ७ ॥

इत्यष्टमी कण्डिका

असंस्कारो वा दध्नः । आज्यं प्रधानं तस्य पृषत्तागुणो दध्ना
 क्रियते । आज्यशब्दश्च न प्रच्यवते पृषदाज्यमिति । तच्च संस्कृतं
 क्षिप्यते । अतोऽसंस्कारो दध्नः । 'आज्येनोदेही'त्येव सम्प्रैषः । 'सर्वञ्चा-
 विकृतम् । असंस्कारपक्षे आज्यदधिपानावह, स्वाहा देवा आज्यदधिपा

क. वसाहोमार्थेन वसाहोमहवनी । वसाहोमस्तु प्रकृतौ न विद्यते । अतोऽप्राकृतकार्यत्वाज्जुह्व-
 धर्माणां न तत्र प्राप्तिर्भवति । परन्तु जुहा व्यापृत्तत्वे प्राकृताः प्रायश्चित्तहोमाः वसाहोम-
 हवन्या क्रियन्ते । अतो जुह्वधर्माणां प्राप्तिस्तत्र । अत एवोक्तं सूत्रकारेण जुह्ववदिति ।

ख. दर्शेऽनूयाजाः आज्येन क्रियन्ते, पशौ च पृषदाज्येन । पृषदाज्यं च न द्रव्यान्तरम्,
 किन्तु पृषत्तारूपगुणविशिष्टमाज्यमेव । पृषत्ता च दधिमिश्रणसम्पादिता चित्रता ।
 अतश्च द्रव्यान्तरत्वाभावात् उपभृत्कार्यकारित्वेन उपभृद्धर्मा इति । See पू. मी.
 १०-४-२६).

ग. " न दध्यधि श्रयति श्रुतं हि तत् " इति श्रुतिः ।

1. Ad. & B. Mss. omit उपभृद्वत्

2. B. Ms. reads श्रुतिविप्रतिषिद्धम्

3. P. Ad. Ms. reads सर्वं चाविकृतम्

एवं प्रकारेषूहः । उपदेशः—संस्कारपक्षेऽपि नोहो ^१हौत्रे । ^२आध्वर्यवे अदिती स्थो अच्छिद्रपत्रे ^३इति । ^४एतस्य दध्नो न विद्यते चातुर्मास्येषु दध्नो नियतस्संस्कार इति ॥ ७ ॥

आज्यग्रहणकाले चतुर्जुह्वां गृह्णाति चतुरुपभृति ॥

चतुर्गृहीतवचनान्न लभ्यते पञ्चगृहीतं जुह्वाम् । नाप्युपभृति यद्यपि पञ्चप्रयाजार्था मन्त्रा इति उपदेशः ॥ १ ॥

दध्न्याज्यमानीय “महीनां पयोऽसि” इति पृष-
दाज्यधान्यां पञ्चगृहीतं पृषदाज्यम् “ज्योतिरसि विश्वरूपं
विश्वेषां देवानां समित्” इति वा ॥ २ ॥

आज्यं दधनि बह्वानीयते । तथाहि पृषत्तागुणो भवति “^१महीनां पयोऽसि” इति दुग्धान्तो मन्त्रः । “यावती” इति दधिघर्मे विनि-
युक्तत्वात् अस्तृतान्तं केचित् । पञ्चकृत्वो मन्त्रावृत्तिः । ^२सकृदुप-
देशः ॥ २ ॥

चतुर्ध्रुवायाम् ॥ ३ ॥

तदनूयाजार्थम् । ध्रुवायामपि पञ्चगृहीतप्रतिषेधः । परमविकृतम् ॥ ३ ॥

सादनकाल आज्यानि सादयति ॥ ४ ॥

आज्यानि सादयतीति । अनाज्यत्वात् सादयते वसाहोमहवनी ^१॥ ४ ॥

क. “तस्मादृचं नोहेत्” इति निषेधस्य बहुचमन्त्रमात्रविषयत्वादिति ।

ख. आध्वर्यवे तु आज्यस्यात्यादानार्थं “अदितिरस्यच्छिद्रपत्रा” (आप. श्रौ. २-६-१)
इति मन्त्रे ‘अदितीस्यो अच्छिद्रपत्रे’ इति द्विवचनान्तेनोहः कर्तव्य इति ।

ग. सूत्रे ‘एतस्य’ इति प्रकृतस्थैव दध्नो ग्रहणात् अत्रैव संस्कारविकल्पो दध्नः ।
चातुर्मास्येषु तु पृषत्तासम्पादके दधनि संस्कारा नियमेन कर्तव्या एवेति ।

घ. “महीनां पयोऽसि विश्वेषां देवानाम्” इत्यारभ्य “वैश्वानरं पृथिव्यै दुग्धं”
इत्येतावत्पर्यन्तो मन्त्रः । तदुत्तरभागस्य “यावती यावापृथिवी” इत्यादेरन्यत्र
विनियोगादिति । “ग्रह-सहोर्जा गृह्णाम्यस्तुतम्” इत्यन्तो मन्त्र इति केषाञ्चिन्मतमिति ।

ङ. उपदेशमतं खण्डयति रुद्रदत्तः । (see रुद्रदत्त com. on this Sutra.)

1. B. Ms. reads इति नैतस्य दध्नो विद्यते

P. 2. Ad omits वसाहोमहवनी

Jin Gun Aaradhak Trust

उपभृद्वत्पृषदाज्यधानीम् ॥ ५ ॥

उपभृद्वत् “उपभृदसि” इति पृषदाज्यधानीम् । न पृषदाज्यधान्य-
सीति । क्रमेण चासादनम्, “ऋषभोऽसि” इति सुवस्वधित्योरासादनं
पर्यायेण प्रवृत्तत्वात् । युगपद्वा सम्भवात्—सुवस्वधिति । ‘ऋषभौ स्थ’
इति यथार्थमूहः । तथा ‘यजमानम् । यदा पर्यायेण “अयं स्वधितिर-
भिजिहर्ति होमान्” इति । यदा तु युगपत् “स्योनौ मे सीदतम्”
“इमौ सुवस्वधिति अभिजिहृतो होमान्” इति । “पृथक्पाकाद्द्वयस्य
सान्नाय्यवदभिघारणे प्राप्ते पृषदाज्येन विधीयते । अतस्स्थालीगतमपि
प्राकृतकार्यं करोति इयं स्थाली दध्नः पूर्णेति भवति । युगपच्चेत् इमे
स्थाल्यौ घृतस्य दध्नः पूर्णे इति । न “स्वधितेरासादनमुपदेशः ॥ ५ ॥

पूर्ववदाज्यान्यभिमन्त्र्याग्नेणाहवनीयं यूपावटं परि-
लिखत्यर्धमन्तर्वेदि अर्धं बहिर्वेदि ॥ ६ ॥

“इदं विष्णुर्विचक्रम” इत्यधिश्रयणादाज्यस्य वैष्णवत्वम् । दध्न-
स्त्वधिश्रयणं नास्तीत्यवैष्णवत्वम् । अतः पृषदाज्यधानीस्थस्य संस्कार-

क. “अयं सुवो अभिजिहर्ति” इति मन्त्रे यजमानप्रयोज्ये सुवपदस्थाने स्वधितिपदं
प्रयोक्तव्यमिति । एवं युगपत्प्रयोगे “स्योनौ मे सीद सुषदः पृथिव्याम्” इत्यत्र ‘स्योनौ
मे सीदतं सुषदौ’ इत्यूहः कर्तव्यः । ‘इमौ सुवस्वधिति अभिजिहृत’ इति द्विवचनान्ते-
नोह इति । (see आप. श्रौ. ४. ७. २. for those Mantras.)

ख. हविःपाककाले हृदयस्य पृथक् चिह्नं कृत्वा कुम्भ्यामेव पाकः क्रियते । अतस्तस्याभि-
घारणं सान्नाय्यवदाज्येन प्राप्तम्, तद्वाधित्वा पृषदाज्येन तत्कर्तव्यत्वेन विधीयते
“पृषदाज्येन हृदयमभिघारयत्युत्तरतः परीत्य” (आप. श्रौ. ७. १३. ७.) इति ।
एवञ्च दध्नोऽपि आज्येन हविरभिघारणार्थत्वेन प्राकृतकार्यकारित्वेन दधिस्यात्पुन-
रन्वयार्थे मन्त्रे “इयं स्थाली दध्नः पूर्णा” इत्यूहः पृथगनुष्ठानपक्षे । यदा तु
युगपत् स्थाल्योरासादनं क्रियते तदा ‘इमे स्थाल्यौ घृतस्य दध्नः पूर्णे’ इति
मन्त्रपाठ इति ।

ग. ‘सुचस्समाष्टी’ति सुचां समार्गं विधायानन्तरं ‘सुवमग्ने’ इति ब्राह्मणोक्तेः ‘सुचः
प्रस्तरे सादयति’ (आप. श्रौ. २. ९. १९.) इति विधायानन्तरं दक्षिणेन जुहुं
सुवं सादयति’ इति सूत्रकारोक्तेश्च सुकृशब्देन सुवग्रहणेऽपि स्वधितेर्ग्रहणे प्रमाणा-
भावात् स्वधितेरासादनाप्राप्तेरेव नासादनमित्युपदेशमतमिति ।

1. ‘क’ omits इमौ

2. Ad omits घृतस्य

पक्षेऽपि न स्यादभिमन्त्रणम्-विष्णूनि स्थ वैष्णवानि इति । ^कगौणत्वा-
द्वैष्णवत्वस्य पूर्ववदाज्यानां सर्वेषामभिमन्त्रणम् । ^१केचित्पूर्वग्रदवहणात्
पृषदाज्यधानीस्थस्य न कुर्वन्त्यभिमन्त्रणम् । ^खयूपाङ्गं वेद्यधर्मम् । अतः
प्राच्येकादशिन्यां यावद्यूपं वेदिः ॥ ६ ॥

पूर्ववदभ्रेरादानं परिलेखनञ्च । अथ खनति यथा-
नाविरुपरं भवति ॥ ७ ॥

अनाविः अप्रकाशः यथा भवत्युपरं तावन्मात्रोऽवटः खन्यते ॥ ७ ॥

अग्रेणावटं प्राञ्चं यूपं निधाय “यत्ते शिक्वः परा-
वधीत्तक्षा हस्तेन वास्या । आपस्तत्सर्वं जीवलाशशुन्धन्तु
शुचयश्शुचिम्” इति यूपं प्रक्षाल्याथैनं यवमतीभिः
प्रोक्षति “पृथिव्यै त्वा” इति मूलम् “अन्तरिक्षाय त्वा”
इति मध्यम् “दिवे त्वा” इत्यग्रम् ॥ ८ ॥

यवो यासु विद्यते ता यवमत्यः । केचित्तु “जातिः ॥ ८ ॥

“शुन्धतां लोकः पितृषदन” इति प्रोक्षणीशेषमवटे
निनीय ^१“यवोऽसि” इति यवमवास्य “पितृणां सद-
न-

क. पक्षान्तरमुच्यते गौणत्वादिना । प्रकृतावाज्यानां विष्णुसंबन्धो नास्ति, किन्तु-अधि-
श्रयणमन्त्रस्य वैष्णवत्वात् तत्संबन्धमात्रेण तत्र गौणमेव वैष्णवत्वम् । अतः प्रकृतावस-
मवेतार्थत्वात् अत्रापि पृषदाज्ये तथैव प्रवृत्तिसम्भवादभिमन्त्रणं भवत्येवेति ।

ख. “अर्धमन्तर्वेदि मिनोति ” इति विधानात् वेदेरेकदेशोऽवटस्य पश्चाद्वो यूपाङ्गम् ।
अतश्च यूपैकादशिन्यां सर्वेषां यूपानां वेद्येकदेशलभार्थं यावद्यूपं वेदेः प्राग्भागो वर्धनीय
इति । इदं तु मीमांसकमतविरुद्धम् । ते हि तत्र वेदेरवृद्धिमेव सिद्धान्तयन्ति । see
पू. मी. ३. ७. ७.) परन्तु खण्डदेवो याज्ञिकमतमेवानुसरति । see भा. दी. पृ. ४६.
Vol. II Mysore ed.)

ग. जातिः जननम् । यावतीष्वसु सतीषु यवा उत्पद्येरन् यवप्ररोहणयोग्या इति यावत् ।
तावतीभिरङ्गिः प्रोक्षणमिति ।

१. ‘ह’ reads केचित्तु

मसि” इति बर्हिषावस्तीर्य^१ “स्वावेशोऽसि” इति प्रथम-
परापातिनं शकलमवास्य “घृतेन द्यावापृथिवी आपृणे-
थाम्” इति सुवेण शकले हुत्वा ॥

इति नवमी कण्डिका

पितॄणां सदनं यस्मिन् लोके नान्येषां य इज्यन्ते स पितृषदनो
लोकः । सदनं स्थानम् । शुन्धतां शुद्धमस्तु । स्थास्यन्त्यस्मिन् पितर
इति अस्य पित्र्यत्वम् । पितॄणामसि सदनं न देवानां य इज्यन्ते । पित-
रस्तु स्थास्यन्ति इति बर्हिषश्च । अतः प्राचीनावीती करोत्युभयम् ।
केचिदपित्र्यत्वं लोकबर्हिषोरभिधानात् । तेषां ‘स्वधा पितृभ्य ऊर्गर्भव
बर्हिषभ्य’ इत्युदकाभिधानादपित्र्यत्वम् । अवसानम् अवष्टे क्षेपो यव
जातेः बर्हिषश्च शकलस्य च । अवटसंस्कारः सह होमेन । अन
उपशये निवर्तते । सुववचनादिह व्यापृतायां जुहां वसाहोमहवन्त्या
होमः ॥

यूपायाज्यमानायानुब्रूहि इति सम्प्रेष्यत्यज्यमाना-
यानुब्रूह्यञ्जमो यूपमनुब्रूहीति वा ॥ १ ॥

अथैनमसंस्कृतेनाज्येन यजमानोऽग्रतश्शकलेना-
नक्ति ॥ २ ॥

क. पितॄणामित्यादि पितर इत्यन्तं “शुन्धतां लोकः पितृषदन” इत्यस्य व्याख्यानम् ।
पितॄणामसि सदनमित्यादि स्थास्यन्तीत्यन्तं “पितॄणां सदनमसि” इत्यस्य व्याख्या-
नम् । अत उभयोः यूपावटनिनयनबर्हिस्तरणयोः पित्र्यत्वात् उभयमपि प्राचीनावीति-
नैव कर्तव्यमिति ।

ख. यूपैकादशिन्यामन्तिमयूपसमीपे स्थाप्यमानः यूपसदृशः काष्ठविशेष उपशयः । तत्र
यूपसंस्कारा अवटादयश्च न सन्ति ।

ग. उपपादितमिदं पुरस्तात् ।

1. Ad Ms. adds पक्षे after तेषां

P. P. Ac. Gururamasuri M. S.

१. स्वावेशोऽस्ववेग्रे न तृणां वनस्पतिरधित्वा स्थास्यति तस्य वित्तात् ।

Jin Gun Aaradhak Trust

अञ्जनेऽसंस्कृतस्य विधानात् प्राकृतेन सर्वकार्याणि । अग्रादारभ्य
मूलाच्चबालाञ्जनादि आध्वर्यवम् । “ यजमानमेव तेजसानक्ती”ति
अग्निष्ठायां दर्शनात् ॥ १ ॥

“ऐन्द्रमासि” इति चषालमङ्त्वा “सुपिप्पलाभ्यस्त्वौष-
धीभ्यः” इति प्रतिमुच्य “देवस्त्वा सविता मध्वानक्तु”
इति स्तुवेण सन्ततमविच्छिन्दन् अग्निष्ठामश्रिमनक्त्यो-
परात् ॥ ३ ॥

लंगनं प्रतिमोकः । सन्ततया धारया अविच्छिन्दन् ^कअग्निष्ठा
सर्वा यथाज्यते ॥ ३ ॥

रशनादेशे त्रिस्सर्वतो यूपं सम्मृशति ॥ ४ ॥

आञ्जनादि यूपं यजमानो नोत्सृजत्या परिव्यय-
णात् ॥ ५ ॥

“सुपरिवीः” इत्युत्सृजते ॥ ५ ॥

‘यूपायोच्छ्रूयमाणायानुब्रूहि’ इति सम्प्रेष्यति
‘उच्छ्रूयमाणायानुब्रूहि’ इति वा ॥ ६ ॥

“उद्विवृत्तभानान्तरिक्षं पृण” इत्युच्छ्रयति ॥ ७ ॥

^२“ते ते धामानि” इत्यवटेऽवदधाति ॥ ८ ॥

क. “यूपमष्टाश्रिं कुर्यात्” इति विहितम् । तत्राष्टास्वश्रिषु या आहवनीयस्य पुरस्तात् तिष्ठति साऽग्निष्ठाऽश्रिः । अश्रिः कोणः । ‘पहल्’ इत्युच्यते हिन्दीभाषायाम्, द्राविडभाषायां ‘पट्टै’ इति ।

खं. “परिवीरसि” इति मन्त्रमध्वर्योः श्रुत्वा यजमानः यूपमुत्सृजेदिति यूपस्पर्शनस्योत्तरा-
वधिरुच्यते ।

१. उद्विग्न ७ स्तभानान्तरिक्षं पृण पृथिवीमुपरेण दृ७ह ।

२. ते ते धामान्युश्मसी गम्ये गावो यत्र भूरिशृङ्गा अयासः । अत्राह तद्गुहायस्य विष्णोः परमं पद-
सुवभति भूः ।

“विष्णोः कर्माणि पश्यत” इति द्वाभ्यामाहवनीये-
नाग्निष्ठां सम्मिनोति ॥ ९ ॥

यं कामयेत तेजसैनमित्युक्तम् ॥ १० ॥

आहवनीयमभिमुखीक्रियते । “अग्निष्ठा इत्थं वेत्थं वा दक्षिणत
उत्तरतो वा आहवनीयस्य स्थाप्यते, न तुल्यम् । अतिचालनमतिना-
वनम् । इतो वेतोवा न चालयेदिति प्रतिषेधार्थः । सम्मानमाहवनीय-
तुल्यं स्थापनम् ॥ ६-१० ॥

अग्रमाहवनीयमुपनतं यूपस्यावनतं मूलम् ॥ ११ ॥

आहवनीयं प्रत्युपनतमग्रम्, मूलन्तु पुरतः स्थितम् ॥ ११ ॥

अनाविरुपरं कृत्वा “ब्रह्मवर्निं त्वा क्षत्रवनिम्” इति
प्रदक्षिणं पांसुभिः पर्यूह्य “ब्रह्म दृ० ह क्षत्रं दृ० ह” इति
मैत्रावरुणदण्डेन समंभूमि परिदृंहणं कृत्वा ॥ १२ ॥

इति दशमी कण्डिका

पर्यूहणं पांसुभिर्वेष्टनं यूपभूमेः । परिदृंहणं कुट्टनं मैत्रावरुणदण्डेन
समं भूम्या करोतीति ॥ १२ ॥

“उन्नमभय पृथिवीम्” इत्यङ्घ्रिः परिषिञ्चति ॥

सन्ततस्सेकः परिषेकः ॥ १ ॥

क. यं कामयेत तेजसैनं देवताभिरिन्द्रियेण व्यर्धयेयमित्यग्निष्ठां तस्याश्रिमाहवनीयादित्यं
वेत्थं वातिनावयेत् तैजसैवैनं देवताभिरिन्द्रियेण व्यर्धयति ” इत्युक्तं (तै. सं. ६.
३. ४.) ब्राह्मणे । तस्य व्याख्यानमिदम् अग्निष्ठेत्यादि ।

1. B. Ms. reads सम्मिंतं for समं.

१. विष्णोः कर्माणि पश्यत यतो व्रतानि पश्यते । इन्द्रस्य युज्यस्सखा ॥

२. ब्रह्मवर्निं त्वा क्षत्रवर्निं सुप्रजावनिं रायस्पोषवर्निं पर्यूहामि ॥ (तै. सं. १-३-६-२)

३. ब्रह्म दृ० ह क्षत्रं दृ० ह प्रजा दृ० ह रायस्पोषं दृ० ह ।

४. उन्नमभय पृथिवीं भिन्धीदं दिव्यं नभः । इत्तो दिव्यस्य नो देहीज्ञानो विमुत्रा ददाम् ॥

दर्भमय्यौ रशने भवतः । द्विगुणा द्विव्यायामा पशु-
रशना त्रिगुणा त्रिव्यायामा यूपस्य ॥ २ ॥

यूपरशनाप्रविष्टैर्दर्भैः, पिष्टतमयेति लिङ्गात् ॥ २ ॥

“ देवस्य त्वा सवितुः प्रसव ” इति रशनामादाय
“ विष्णोः कर्माणि पश्यत ” इति सरशनेन पाणिना
यूपमुन्मार्ष्टि ॥ ३ ॥

उन्मार्ष्टि मूलादारभ्याग्रात् ॥ ३ ॥

“ तद्विष्णोः परमं पदम् ” इत्यग्रं प्रेक्षते । ‘ यूपाय
परिवीयमाणायानुब्रूहि ’ इति सम्प्रेष्यति । ‘ परिवीयमाणा-
यानुब्रूहि ’ इति वा ॥ ४ ॥

‘ परिवीरसि ’ इति नाभिदध्ने रशनया त्रिः प्रदक्षिणं
यूपं परिव्ययति मध्यदेशे वा ॥ ५ ॥

नाभितुल्यमध्वर्योर्यजमानस्य वा परिव्ययणं, मध्यदेशे वा सह
निखातेन ॥ ४, ५ ॥

“ यं कामयेतोर्जनमित्युक्तम् ॥ ६ ॥

यूपस्यावाचीनमध्वः, मध्यदेशादुपरिष्ठाद्वा अवोहेत् सारयेत्
परिवीताम् ॥ ६ ॥

अधोदूरं परिव्ययेत् वृष्टिकामस्योपरिदूरमवृष्टिका-
मस्येत्येके ॥ ७ ॥

क. “ यं कामयेतोर्जनं व्यर्धयेयमित्यूर्ध्वा वा तस्यावाचीं वाऽवोहेदूर्जैर्बनं व्यर्धयति ” इत्युक्त
ब्राह्मणे । तद्व्याख्यानमिदम् ।

1. B. Ms.1 adds अमूहेत् after सारयेत्; B. Ms.2 reads सार्धयेत्.

१. तद्विष्णोः परमं पदं यथा पश्यन्ति सूरयः । दिवीक चक्षुराततम् ॥ (ते. सं. १-३-६-३)

वृष्टिकामस्य तु मध्यस्य 'अधस्तादूरं' परिव्ययति ॥

यं कामयेत स्यस्य जायेतेत्युपान्ते तस्य व्यतिषज्य
न प्रवेष्टयेत् ॥ ८ ॥

स्यस्य जायेतेति उपान्ते तयोस्सभीपं व्यतिषज्यान्योन्यस्य उपरि
कृत्वा न प्रवेष्टयति ॥ ८ ॥

यं कामयेत पुमानस्य जायेतेत्यान्तं तस्य प्रवेष्ट्य
अणिमति स्थविमत् प्रवीय “ दिवस्सूनुरसि ” इति
स्वरुमादाय “ अन्तरिक्षस्य त्वा सानाववगूहामि ” इत्यु-
त्तरेणामिष्टां मध्यमे रशनागुणेऽवगूहति ॥ ९ ॥

उत्तमे सर्वेषु वा । द्वयोरधरयोरिति वाजसनेय-
कम् ॥ १० ॥

इत्येकादशी कण्डिका

आन्तं यावदन्तम् तावद्वेष्टयति । परिवीतशेषे रशनाभागे अणुमति
तनुर्यः प्रदेशः, स्थविमत् स्थूलप्रदेशः, परिवीय निक्षिपति स्थूलप्रदेशं
तनौ प्रदेशे । तथा कार्यं यथा समावन्तौ । रशनागुणः रशनाया मध्यमो
वेष्टन भागः, तत्रैनं क्षिपति ॥ ९, १० ॥

इति धूर्तस्वामिविरचिते आपस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये

सप्तमप्रश्ने तृतीयः पटलः ॥

चतुर्थः पटलः

पशुं स्नपयन्ति कूटकर्णकाणखण्डवण्डश्रोणसप्त-
शफवर्जम् ॥ १ ॥

पशुः छागो मन्त्रवर्णात्—“ छागस्य वपाया मेदसोऽनुब्रूहि ” इति । कूटः एकशृङ्गः । कर्णः छिन्नकर्णः । काणः यो न पश्यति एकेन चक्षुषा । खण्डः भग्नदन्तः । वण्डः यो न विवर्धते, केचित् शिपिविष्टम् छिन्नपुच्छं केचित् । श्रोणः स्फोटको बधिरो वा । सप्तशरुः सप्तशुरः । एतान् वर्जयित्वाऽन्यस्य स्नपनमृत्विग्भिः कार्यम् ॥ १ ॥

यद्यङ्गहीनस्स्यादङ्गतो वा विरुज्येत ॥ २ ॥

अथैकेषां वैष्णवीमाग्नावैष्णवीं सारस्वतीं बार्हस्पत्यामिति च हुत्वा प्रयोजयेत् ॥ ३ ॥

योऽपन्नदन् मलं तत्पशूनामिति विज्ञायते ॥ ४ ॥

अपन्नदन् अपतितदन्तः । मलं पापं पशूनामपतितदन्तत्वम् । अतस्तद्गुणो नालब्धव्यः । निन्दा प्रतिषेधार्था । यथा गच्छतस्ते ध्रुवं मरणमित्युक्ते गमनं प्रतिषिद्धं भवति । एते प्रतिषिद्धाः प्रतिनिधयोऽपि न कर्तव्याः । प्रतिषेधाच्च प्रतिनिधिर्निवर्तत इति । केचित्तु जात्यन्तराद्वरो जातिमानिति कुर्वन्ति ॥ ४ ॥

“इषे त्वा” इति बर्हिषी आदत्ते । “उपवीरसि” इति प्लक्षशाखां बहुपर्णशाखामप्रतिशुष्काग्रामसुषिराम् ॥ ५ ॥

“इषे त्वा” इत्यावृत्तिर्दर्भयोः, एकवचनत्वात् । युगपदुपदेशः । प्लक्ष आम्रपिप्पली ॥ ५ ॥

यं कामयेतापशुस्स्यादित्यपर्णया तस्य शुष्काग्रयोपाकुर्यात् । तृणेनोपाकरोतीत्येके ॥ ६ ॥

क. वपाहोमार्थे प्रैषे ‘ छागस्य वपाया मेदसोऽनुब्रूहि ’ इति छागपदश्रवणादुत्पत्तिवाक्येऽविशेषेण श्रुतः पशुशब्दः छागपरतया नीयत इति । इदं च ‘ छागो वा मन्त्रवर्णात् ’ (जै. सू. ६. ८. ३१.) इति पूर्वमीमांसायां सिद्धान्तितम् ।

ख. एकवचनं जात्यभिप्रायमिति कृत्वा द्वयोरपि बर्हिषोः तथैव प्रयोगो मन्त्रस्य युगपदुपादीयमानयोरित्युपदेश इति ।

बार्हिभ्यां पृक्षशाखया च पुरस्तात्प्रत्यञ्चं पशुमुपा-
करोति—“उपो देवान् दैवीर्विशः, प्रजापतेर्जायमाना”
इति चैताभ्यामुपस्पृशन् ‘इन्द्राग्निभ्यां त्वा जुष्टमुपा-
करोमि’ इति ॥ ७ ॥

एकेन वा तृणेन प्लक्षशाखया च तदा तृणाविभागः । अर्धमधस्तादु-
पासने साग्रं वपान्तर्धाने । पुरस्तादाहवनीयस्य प्रत्यङ्मुखस्य । ^{मु}“उपाकरणं
स्पर्शनं शाखया तृणाभ्याश्च । यजुषा ऋग्वयेन चोपस्पर्शनं कुर्वन्ति”,
‘इन्द्राग्निभ्यां जुष्टमुपाकरोमि’ इत्याह ॥ ७ ॥

पञ्चकृत्वो देवतोपदेशनमुपाकरणे, नियोजने, प्रोक्षणे,
वपाया उद्धरणे, हृदयस्थामिधारण, इति ॥ ८ ॥

पञ्चकृत्वः पञ्चस्वपि देवतोपलक्षणेषु । यथोपाकरणे विभक्तिः सैव
सर्वत्र चतुर्थी, पुनरुपाकरणग्रहणात् ॥ ८ ॥

“प्रजानन्तः प्रतिगृह्णन्ति पूर्वं” इति पञ्च हुत्वाऽग्निं
मन्थति ॥ ९ ॥

क. देवतार्थत्वेन सङ्कल्पनमुपाकरणमिति रुद्रदत्तः ।

1. ‘क’ ‘घ’ reads कुर्वन्; B. Ms. adds उपस्पृशन् उपस्पर्शनं कुर्वन्.

2. ‘ङ’ reads अथोपाकरणे.

1. उपो देवान् दैवीर्विशः प्रागुर्वर्हीरुक्षिजो बृहस्पते धारया वसुनि हव्या ते स्वंदन्ताम् ।
प्रजापतेर्जायमानाः प्रजा जाताश्च या इमाः । तस्मै प्रति प्रवेदय चिकित्वा अनुमन्यताम् ॥
इमं पशुं पशुपते ते अथ बध्नाभ्यगमे सुकृतस्य मध्ये ।

अनुमन्यस्व सुयज्ञा यजाम जुष्टं देवानामिदं मस्तु हव्यम् ॥ (तै. सं. ३.४.४-१)

2. प्रजानन्तः प्रतिगृह्णन्ति पूर्वं प्राणमनुभ्यः प्रवावरन्तम् ।

सुवर्गं याहि पथिभिर्देवयानैरोवधीषु प्रतितिष्ठा शरीरैः ॥ १ ॥

येषामीशे पशुपतिः पशूनां चतुर्धामुत च द्विपदाम् ।

निष्क्रीतोऽग्रं यज्ञिर्यं भागमेतु रायस्योषा यजमानस्य सन्तु ॥ २ ॥

ये बध्यमानमनुबध्यमाना अभ्यैक्षन्त मनसा चक्षुषा च ।

अग्निस्ता अमे प्रमुमोक्तु देवः प्रजापतिः प्रजया संविदानः ॥ ३ ॥

य आरण्याः पशवो विश्वरूपा विरूपाश्चन्तो बहुधकरूपाः ।

वायुस्ता अमे प्रमुमोक्तु देवः प्रजापतिः प्रजया संविदानः ॥ ४ ॥

प्रमुखमाना भुवनस्य रेतो गातुं धत्त यजमानाय देवाः ।

उपाकृतं शशमानं यदस्थाज्जीवं देवानामच्येतु पायः ॥ ५ ॥

उपाकृतहोमा आज्यस्थाल्या एव । ध्रौवात्पूर्वाधारमेव प्राजापत्य-
मिति तत उत्तरं ध्रुवात् एवाहवनीयहोमाः । “अप्येव नोऽत्रास्त्विति”
देवैः प्रजापतिर्याचित इति लिङ्गात् । लौकिकादाज्यादिति भवदास-
मतिः । तस्य यूपाञ्जने प्रकृतत्वात् । यदाग्निं मथित्वोपाकरणं, तदा
होमोऽपि पश्चादुपाकृत्य पञ्च जुहोतीति ॥ ९ ॥

“अग्नेर्जनित्रमसि” इत्यग्निमन्थनशकल निद-
धाति । “वृषणौ स्थ” इति प्राञ्चौ दर्भौ ॥ १० ॥

पूर्वसङ्कल्पितस्य मन्थनार्थस्य शकलस्य निधानम् ॥

“उर्वश्यसि” इति अधरारणिमादत्ते “पुरुरवा”
इत्युत्तरारणिम् ॥ ११ ॥

“देवो वा० सविता मध्वानक्त” इत्याज्यस्थाल्या
बिलेऽङ्गत्वा “घृतेनाक्तेवृषणं दधाथाम्” इत्युभे अभिमन्थ्य
“आयुरसि” इति समवधाय ॥ १२ ॥

इति द्वादशी कण्डिका

केचिल्लौकिक्या आज्यस्थाल्या बिले मुखे बिलगतेनैवाज्येनाञ्जनम्
समवधानं सङ्गमनमरण्योः ॥ १० ॥ ॥ ११ ॥ ॥ १२ ॥

“अग्नये मथ्यमानायानुब्रूहि” इति सम्प्रेष्यति ।
मथ्यमानायानुब्रूहि इति वा ॥ १ ॥

क. “प्रजापतिर्देवेभ्यो यज्ञान् व्यादिशत् स आत्मनाज्यमाधत्त तं देवा अब्रुवन्नेष वाव यज्ञो
यदाज्यमप्येव नोऽत्रास्त्विति, सोऽब्रवीत् यज्ञान् व आज्यभागावुपस्तृणानभिधारयान्
इति” (तै. सं. २. ६. ३. १.) यज्ञान् सृष्ट्वा तान् देवेभ्यो विभजन् प्रजापतिः
प्रथममाज्यं स्वस्मिन्नेव स्थापयामास, न देवेभ्योऽदात् । तद्वृष्ट्वा देवाअत्राऽध्यस्माकं

भागोऽस्तु इत्यब्रुवत् इत्यादि ।

प्रथमायां त्रिरनूक्तायां त्रिः प्रदक्षिणमग्निं मन्थति ।
 “ गायत्रं छन्दोऽनुप्रजायस्व ” इति प्रथमम् “ त्रैष्टुभं ”
 इति द्वितीयम् “ जागतम् ” इति तृतीयम् । ततो यथा
 प्राशु मन्थति ॥ २ ॥

प्राशुः शीघ्रवाची, निरुक्तेः ॥ २ ॥

यदि मथ्यमानो न जायेत राक्षोघ्नीरनुब्रूयात् ॥

राक्षोघ्नीः “ अग्नीरक्षांसि सेधति ” इति तिस्र आवर्तयति याव-
 दग्निः पतति । कृणुष्वपार्जीया वा । पतिते ‘ धनञ्जय ’ मिति
 प्रतिपद्यते ॥ ३ ॥

“ जातायानुब्रूही ” ति जाते सम्प्रेष्यति । प्रह्रियमाणा-
 येति प्रहरन् ॥ ४ ॥

प्रहरन् प्रहरिष्यामीति वर्तमानवत् । उत्तरपरिधेरग्रेण प्रवेश्यते ॥४॥

“ भवतं नस्समनसौ ” इत्यग्रेणोत्तरं परिधिमाहव-
 नीये प्रहरति सन्धिना वा ॥ ५ ॥

निर्मथितसन्धिना वा ॥ ५ ॥

“ अग्नावग्निश्चरति प्रविष्टः ” इति प्रहृत्य सुवेणा-
 भिजुहोति ॥ ६ ॥

उत्तरेण प्रहृत्य प्रायश्चित्तमप्यकृत्वा सुवेणोपरि जुहोति ॥ ६ ॥

1. B. Ms. reads निर्गच्छताग्निः for निर्मथित

१. भवतस्यसमनसौ समोऽसावरेपसौ । मा यज्ञं हिंसिष्टं मा यज्ञपतिं जातवेदसौ शिवौ भवतमथ नः ॥

२. अग्नावग्निश्चरति प्रविष्टः ऋषीणां पुत्रो अग्निराज एषः । स्वाहाकृत्वा ब्रह्मण ते जुहोमि मा देवानां
 मिथुया कर्माग्नेयम् ॥

(तै. सं. १-३-९-३)

सावित्रेण रशनामादाय पशोर्दक्षिणे बाहौ परिवीयो-
र्ध्वमुत्कृष्य “ऋतस्य त्वा देवहविः पाशेनारभ ” इति
दक्षिणेऽर्धशिरसि पाशेनाऽक्षण्या प्रतिमुच्य “धर्षा मानु-
षान् ” इत्युत्तरतो यूपस्य नियुनक्ति । दक्षिणत एका-
दशिनान् ॥ ७ ॥

आदद इत्यादानं सावित्रेण । मुखस्य पश्चादुत्तरो भवति । दक्षिण-
तस्तस्मिन्^१ बध्वा^२ ऊर्ध्वं धारयति । अर्धं शिरसः अर्धशिरः, तस्मिन् ।

“अद्भस्त्वौषधीभ्यः प्रोक्षामि” इति प्रोक्षति । “अपां
पेरुरसि” इति पाययति ॥ ८ ॥

“ अद्भस्त्वौषधीभ्य इन्द्राग्निभ्यां त्वा जुष्टं प्रोक्षामि ” इति
प्रोक्षणम् । “ अभ्यस्त्वौषधीभ्यः प्रोक्षामीन्द्राग्निभ्यां त्वा जुष्टं प्रोक्षामि
इति केचित् प्रोक्षणान्तस्य; सूत्रकारेण परिपाठात् । अद्भस्त्वौषधीभ्यः
प्रोक्षामीन्द्राग्निभ्यां त्वा जुष्टम् इत्युपदेशः । प्रोक्षणं पायनं पुनः प्रोक्षण-
मिति त्रयः पदार्थाः । केचिन्मेध्यकरणत्वादयमेकः पदार्थ इति । उपरि-
ष्ठात्प्रोक्षति उपरिष्ठादेवैनं मेध्यं करोति ” इति । तदा पदार्थत्रयमेकैकस्य
पशोः ॥ ८ ॥

क. “ उपरिष्ठात्प्रोक्षति उपरिष्ठादेवैनं मेध्यं करोति, पाययत्यन्तरत एवैनं मेध्यं करोति ।
अधस्तादुपोक्षति सर्वत एवैनं मेध्यं करोति ” (तै. सं. ६. ३. ६.) इति श्रुतौ
त्रयाणां मेध्यकरणरूपैकार्थत्वकथनादेकपदार्थत्वमवसीयते । अतः पशुगणे त्रितयेनानु-
समयः । त्रयमेकत्र कृत्वाऽपरत्र कर्तव्यमिति । भाष्यकारमतं तु प्रथमप्रोक्षणद्वितीयप्रोक्षण-
योर्मध्ये पायनविधानात् न त्रयाणामेकपदार्थता, किन्तु मेद एव । मेध्यकरणकथनं तु
अर्थवादः । अतः पृथगेवानुसमय इति ।

1. 'व' reads दक्षिणस्तस्मिन्

2. B. Ms. reads ऊर्ध्वं धारयेति

“स्वात्तं चित्सदेव ऋग्व्यमापो देवीस्स्वदत्तैनम्” इत्यु-
परिष्ठादधस्तात्सर्वतश्च प्रोक्ष्य वेदं निधाय सामिधेनीभ्यः
प्रतिपद्यते ॥ ९ ॥

इति त्रयोदशी कण्डिका

वेदं निधाय सामिधेनीभ्यः, सामिधेन्यर्थं यत्कृत्वा प्रकृतौ प्रति-
पद्यते तत्तावत्करोति । वेद्यन्तपरिस्तरणम् । होतृषदनपरिकल्पनञ्च
कोचित्यजन्ति, अपरिपाठात् ॥ ९ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिविरचिते

सप्तमप्रश्ने चतुर्थः पटलः

पञ्चमः पटलः

सुच्यमाघार्य प्रत्याक्रम्य जुह्वा पशुं समनक्ति—“सन्ते
प्राणो वायुना गच्छताम्” इति शिरसि । “सं यजत्रैर-
ह्णानि” इत्यंसोच्चलयोः । “सं यज्ञपतिराशिषा” इति
दक्षिणस्यां श्रोण्याम् ॥ १ ॥

अंसोच्चलयोः अंसयोर्थे उच्चलनस्थाने तयोरञ्जनम् । श्रोणिः कटिः ।
सुचा हूयते सुच्यम् ॥ १ ॥

ध्रुवासमञ्जनादि कर्म प्रतिपद्यते समानमा प्रवरात् !
षडृत्विजः ॥ २ ॥

षडृत्विजः पशुबन्धस्य कर्म कुर्वन्ति । यद्यपि शमिता श्रपणकर्म
करोति, तथापि न भवत्पृत्विक् । अतस्सामान्ययोगाच्चोदनासु
नाऽऽद्रियते ॥ २ ॥

क. विश्वसृजामयनाख्ये सहस्रसंवत्सरसाध्ये सत्रे गृहपतिं ब्रह्मप्रभृतीन् षोडशृत्विजश्चानु-
संख्याय ततः “शमितोमो विशां पतिः” (तै. ब्रा. ३. १२. ९. ३, ४.) (काठ.
३-१२.) इति अध्वर्यादिः पृथक्त्वेन शमितुः निर्देशात् इडाभक्षणे च “उपहृतां
मैत्रावरुणषष्ठा भक्षयन्ति, प्रतिप्रस्थाता सप्तमः” इति शमितुरनुपादानाच्च ऋत्विग्भ्याऽ-
न्य एव शमिता । तस्य ऋत्विक्कार्यकर्तृत्वेऽपि सोमे चमसाध्वर्युवत् नृत्विक्त्वम् ।

अतश्च ऋत्विक्कामानोद्देशेन विहितेषु मार्जनादिव्यापारेषु न शमितुस्सामान्यः इति ।

दैवं च मानुषञ्च होतारौ बृत्वा पुनराश्राव्य मैत्रा-
वरुणं प्रवृणीते—मित्रावरुणौ प्रशास्तारौ प्रशास्त्रादिति ॥

दैवो होता “अग्निर्देवो होता” इति । “असौ मानुषः” इति
मानुषः । तौ बृत्वा, कृत्वाऽऽश्रुतप्रत्याश्रुते, मित्रावरुणौ प्रशास्तारौ
प्रशास्त्रादिति । देवदत्तो मानुष इति मानुषोऽपि, होतृविकारत्वात् ।
उपदेशो न विद्यते मानुष इति ॥ ३ ॥

तिष्ठति पशौ एकादश प्रयाजान् यजति ॥ ४ ॥

एकादश प्रयाजान् यजत्यस्मिन् कर्मणि । तांश्च तिष्ठति पशौ
ये सम्भवन्ति दश । वाजपेये त्वेकादशापि सारस्वतप्रभृतिषु
तिष्ठत्सु ॥ ४ ॥

“समिद्धः प्रेष्ये”ति प्रथमं सम्प्रेष्यति “प्रेष्य”
प्रेष्येतीतरान् ॥ ५ ॥

चतुर्थाष्टमयोः प्रतिसमानीय दशैष्ट्वैकादशायाऽऽज्य-
मवशिनष्टि ॥ ६ ॥

तान् यजमानः प्राकृतैरादितश्चतुर्भिश्चतुरोऽनुमन्व्य
चतुर्थस्याऽनुमन्त्रणेन दुरः प्रभृतींस्त्रीनुत्तमेन शेषम् ॥

क. see आप. श्रौ. २. १६. ९. and १६.

ख. सूत्रे तिष्ठति पशौ एकादश प्रयाजान् यजति इत्युक्तम् । तदसम्भवदोषप्रस्तम्,
एकादशस्य प्रयाजस्य वपाश्रपणकालोत्तरकालं सूत्रकारेणैव विधानात् । अतस्सूत्रमिदं
विभज्य व्याख्येयम् । तदित्य-तिष्ठति पशौ इत्येकं सूत्रम् । एकादश प्रयाजान्
यजति इत्यपरम् । तत्र द्वितीयसूत्रं प्रथमं व्याख्येयम्—अस्मिन् पशुयामे एकादश
प्रयाजान् यजति । ततः पूर्वसूत्रव्याख्या । तत्र सम्भवत इत्यध्याहार्यम् । ततश्च ये
सम्भवन्ति ते तिष्ठत्येव पशौ न निषण्णे । प्रकृते दश प्रयाजाः । वाजपेये च तिष्ठत्सु
पशुषु एकादशापि प्रयाजाः क्रियेरन् । तेषां पशूनां ब्रह्मसामकाले आलम्भोत्कर्ष-
विधानादिति

आदितः प्रथमप्रयाजप्रभृति । अष्टमादय उत्तमविकाराः । बर्हिस्स्वा-
हाकारार्थं समानयनमित्युत्तमविकारेष्वपि समानयनपुनर्वचनाच्च ।
चतुर्थोत्तमविकारा आगन्तवस्तन्मध्यपातात्तत्र समविभागेन विकाराः ।
हेमन्तशिशिराविति प्रयाजशेषस्यानुमन्त्रणम् ॥

प्रत्याक्रम्य जुह्वा स्वरुस्वधिती अनक्ति । त्रिः स्वरुं
सकृत्स्वधितेरन्यतरां धाराम् ॥ ८ ॥

अन्यतरा धारा एकतरा धारा ॥ ८ ॥

स्वरुमन्तर्धाय स्वधितिना पशुं समनक्ति “घृतेनाक्तौ
पशुं त्रायेथाम्” इति शिरसि ॥ ९ ॥

स्वरुधस्तादुपरि स्वधितिः । ताभ्यामञ्जनं पशोः ॥ ९ ॥

न वा स्वधितिना, सुवेणैव ॥ १० ॥

एकेनापि अञ्जनं स्वरुणा, अधिकृतो मन्त्रः । “घृतेनाक्तः पशुं
त्रायस्व” इति उपदेशः । पुनर्यूपे क्षिप्यते स्वरुः ॥ १० ॥

अक्तया श्रुतस्याऽवद्यति पशुमितरया विशास्ति ॥ ११ ॥

घृताक्तया धारया पक्वस्य पशोरवदानम् । अनक्तया विशस-
नम् ॥ ११ ॥

शमित्रे स्वधितिं प्रयच्छन्नाह—शमितरेषा तेऽश्रिः
स्पष्टाऽस्त्विति ॥ १२ ॥

इति चतुर्दशी कण्डिका

स्पष्टाऽस्तु विदिता भवतु । एषाऽश्रिरक्ता अनक्तया त्वं विशसनं
कुरु ॥ १२ ॥

“ पर्यग्नये क्रियमाणायाऽनुब्रूही ” इति सम्प्रेष्यति ।
पर्यग्नयेऽनुब्रूहीति वा ॥ १ ॥

आहवनीयादुल्मुकमादायाऽऽग्नीध्रः “परिवाजपतिः
कविः” इति त्रिः प्रदक्षिणं पर्याग्निं करोति पशुं यूपमाहव-
नीयं शामित्रदेशं चात्वालम् । आज्यानि चेत्येके ॥ २ ॥

पर्यग्नये ^कसमन्ततोऽग्नये क्रियमाणायाऽनुब्रूहीति प्रैषार्थः ॥

पशुमेव त्रिः पर्याग्निं करोति, अग्रे पशोरात्मनानात् । सह वा यूप-
दिभिः ^खअन्यमतात् । आज्यान्यन्तरेण ^गअन्तराग्नी गच्छति द्वितीये
कल्पे ॥ २ ॥

प्रत्यपिसृज्योल्मुकं त्रिः प्रतिपर्येति ॥ ३ ॥

प्रत्यपिसर्गः पुनः क्षेपः । प्रतिपर्येति निवर्तते यथागतम् । आग-
तेनापि शक्यते पशोरेकस्य पर्याग्निकरणमिति, न प्रतिपर्येति प्रथमे
कल्पे ॥ ३ ॥

“प्रजानन्तः प्रतिगृह्णन्ति पूर्वं” इति पर्यग्नौ क्रिय-
माणेऽपाव्यानि जुहोत्येकं द्वे त्रीणि चत्वारि वा ॥ ४ ॥

अपाव्यानीति होमनामधेयम् ॥ ४ ॥

क. परितोऽग्निर्यस्य स पर्याग्निः इति पर्याग्निशब्दं व्याख्याति रुद्रदत्तः । खण्डयति च भाष्यम् ।
ख. आज्यानि चैक इति मतान्तरोपदेशादत्र पक्षद्वयं सिध्यति । पशुमात्रस्य पर्याग्निकरणं
प्रथमः पक्षः । आज्यान्तानां सर्वेषां पर्याग्निकरणं द्वितीयः पक्षः । रुद्रदत्त Defers
in this point, see com. of रुद्रदत्त on this Sutra.

ग. पर्याग्निकरणार्थं पशोर्नयनमागौऽयम् । वेशामासादितानां आज्यानां पश्चात् गार्हपत्यस्य
पूर्वतश्च गच्छेदिति ।

१. परि वाजपतिः कविरग्निहोव्यान्यकमीत् । दधत्तानि वाशुपे ॥ (जै. श्रु. ४. १. २५.)

“पशुपतेः पशवो विरूपास्सदृशा उत । तेषां यं वत्रिरे देवास्तस्वराडनुमन्यताम्’ इति द्वितीयाम् ॥ ५ ॥

पशुपतेरिति द्विप्रभृतिषु नित्या । ^कप्रयाजेषु स्थाननियमात्र पूर्वं पशोरुपविष्टस्य प्रायश्चित्तम् । ^खउपाकृतमात्र इत्युपदेशः ॥ ५ ॥

“ये बध्यमानम्” इति प्रमुच्यमाने । “प्रमुञ्चमाना” इति प्रणीयमाने ॥ ६ ॥

शमिता प्रमुञ्चति पशुम् । प्रमुच्यमानेऽध्वर्युर्जुहोति । प्रणीयमाने तत्राध्वर्युणाऽन्वारब्धः पशुरिति ^गप्रतिप्रस्थाता जुहोति ॥ ६ ॥

“रेवतीर्यज्ञपतिं प्रियधाऽऽविशत” इति वपाश्रपणीभ्यां पशुमन्वारभेतेऽध्वर्युर्यजमानश्च । आश्राव्य प्रत्याश्राविते सम्प्रेष्यति “उपप्रेष्य होतर्हव्या देवेभ्य” इति ॥ ७ ॥

नीयमानश्चात्यन्तमन्वारब्धव्यः पशुः । “यः पशुं मृत्यवे नीयमानमन्वारभते” इति ॥ ७ ॥

क. ‘तिष्ठति पशावेकादश प्रयाजान् यजती’त्युक्तम् । एवमुपाकरणानन्तरं प्रयाजेभ्यः पूर्वं यदि पशुनिषीदेत् तदा तस्य मैत्रावरुणदण्डेनोत्थापनमात्रम् । न तत्र प्रायश्चित्ताद्य-
तया ‘यधु वै निषीदेदेतयैव’ (आप. श्रौ. ९. १७. ७.) इति विहितो होमः कर्तव्य इति ।

ख. उपाकरणप्रभृति संज्ञपनपर्यन्ते काळे मध्ये यदा कदापि निषीदेत् तदा कर्तव्य एव प्रायश्चित्तहोम इत्युपदेशमतमिति ।

ग. रुद्रदत्तस्तु अध्वर्योरेव होमकर्तृत्वं वदति—प्रमुच्यमाने च नीयमाने च जुहोत्यध्वर्युरिति । तालवृन्तनिवासी तु भाष्यमेवानुसरति ।

१ ‘ह’ reads उपाकरणप्रभृतीत्युपदेशः

१. प्रभानन्तः प्रतिगच्छन्ति पूर्वं प्राणमङ्गभ्यः पर्याचरन्तम् ।

मुवर्गोऽपि पशुनिषीदव्यानिषीधेषु प्रतितिष्ठा शरीरेः ॥ (तै. सं. १-१-४-१)

“ प्रास्मा अग्निं भरत स्तृणीत बर्हिः ” इति होतुर-
भिज्ञायाऽऽहवनीयादुल्मुकमादायाऽऽग्नीध्रः पूर्वः प्रति-
पद्यते ॥ ८ ॥

यजमानस्याप्यन्वारम्भमन्त्रः । उपप्रेष्य होतरिति मैत्रावरुणेन प्रैष
उक्तेऽग्निगुप्रैषः । हव्यानि यथा देवेभ्यः कर्तव्यानि “ ध्येनमस्य वक्षः
कृणुतात् ” इत्येवमादीनि । यथाप्रेषितं त्वगेरुधा कर्तव्या । स्थगि-
तव्यश्च पशुः । अङ्गानि च यथा चोदितानि सकलानि ग्रहीतव्या-
नीति प्रैषार्थस्संक्षेपतः ॥ ८ ॥

शमिता पशुं नयति । “ उरो अन्तरिक्ष ” इत्यन्तरा
चात्वालोत्कराबुदञ्चं पशुं नयन्ति ॥ ९ ॥

उरो अन्तरिक्ष इत्यध्वर्योर्यजमानस्य आग्नीध्रस्य शमितुश्च मन्त्रः ॥९॥

३५ “नाना प्राणो यजमानस्य पशुना ” इत्यध्वर्युज-
पति ॥ १० ॥

इति पञ्चदशी कण्डिका

ऊवध्यगोहं पार्थिवं खनतात्” इत्यभिज्ञायोवध्यगोहं
खनति ॥ १ ॥

ऊवध्यमुदरगतं शकृत् । तद्यत्र गूह्यते क्षिप्यते अवटे स
ऊवध्यगोहः । पृथिव्यां भवः पार्थिवः । स खन्यते व्यापृतत्वाद्ध्वयोः
 प्रतिप्रस्थात्रा । *अध्वर्युरवटखननारम्भं करोतीत्युपदेशः ॥ १ ॥

क. गात्रं गात्रमस्यानूनं कृणुतात् इत्यध्वर्युः प्रत्येयोक्तत्वात् तदनन्तरत्वादस्याप्यध्वर्युकर्तृक-
त्वस्यैवापातात्, अध्वर्युणा च सर्वकरणात्मन्वेऽपि आरम्भमात्रेणापि तस्य कर्तृत्वं
सिध्यतीत्यारम्भमात्रमध्वर्युः कुर्यादित्युपदेश इति । कश्चिद्वृत्तिक् परिकर्म्म वा इति
रुद्रदत्तः ।

१. उरो अन्तरिक्षं सज्जुदेवेन वातेनाऽस्य हविषस्त्रमना यत्र समस्य तनुवा भव वर्षायो वर्षीयसि यज्ञे यज्ञ-
पतिं धाः ॥ (तै. सं. १-३ ८-१)

२. नाना प्राणो यजमानस्य पशुना यज्ञो देवेभिस्सह देवयानः । जीवन्देवानामप्येतु पायः सत्यास्वन्तु यजमानस्य कामाः ॥ (तै. सं. ३-१-४-२).

अभिपर्याग्निकृते देश उल्मुकं निदधाति । स शामित्रः॥

अभिपर्याग्निकृते देशे पक्षेण शमिता तत्रार्थलक्षणं पाकं करोतीति
शामित्रोऽग्निः ॥ २ ॥

तं दक्षिणेन प्रत्यञ्चं पशुमवस्थाप्य “ पृथिव्यास्सं-
पृचः पाहि ” इति तस्याऽधस्ताद्बर्हिर्रुपास्यत्युपाकरणयोर-
न्यतरत् ॥

उपाकरणयोर्दर्भयोः एकमधस्तात् क्षिपति ॥ ३ ॥

तस्मिन् संज्ञपयन्ति प्रत्यक्शिरसमुदीचीनपादम् ॥४॥

^१प्रत्यक्शिराः अपरशिराः । उदीचीनैः पादैर्मार्थते ॥ ४ ॥

‘अमायुं कृण्वन्तं संज्ञपयते’त्युक्त्वा पराङ्मावर्ततेऽ-
ध्वर्युः ॥ ५ ॥

अमायुप्रेषादिः ^२भरद्वाजमतात् । मायुः शब्दः । शब्दमकुर्वन्तं
मारयतेत्यर्थः । पराङ्मुख आवर्ततेऽध्वर्युः ॥ ५ ॥

“ स्वर्विदसि स्वर्वित्वा स्वरिहि स्वर्मह्यं स्वः पशुभ्यः ।
लोकविदसि लोकं वित्वा लोकमिहि लोकं मह्यं लोकं
पशुभ्यः । गातुविदसि गातुं वित्वा गातुमिहि गातुं
मह्यं गातुं पशुभ्यः । नाथविदसि नाथं वित्वा नाथ-
मिहि नाथं मह्यं नाथं पशुभ्यः । न वा उ वे तन्म्रियसे न
रिष्यसि देवा इदेषि पथिभिः सुगेभिः । यत्र यन्ति

1. Ad. Ms. adds पक्षेण before प्रत्यक्; B. Ms. reads प्रत्यक् अपरशिराः

2. O. Ms. omits भरद्वाजमतात्

सुकृतो नापि दुष्कृतस्तत्र त्वा देवस्सविता दधातु ।
 आशानां त्वाशापालेभ्य इत्येषा । विश्वा आशा मधुना
 स सृजाम्यनमीवा आप ओषधयो भवन्तु । अयं
 यजमानो मृधो व्यस्यताम् । अगृभीताः पशवस्सन्तु सर्वे”
 इत्युक्त्वा पराडावर्तते यजमानः । “नानाप्राणो यजमानस्य
 पशुः त्यध्वर्युर्जपति ॥ ६ ॥

इति षोडशी कण्डिका

यासामूधश्चतुर्विलं मधोः पूर्णं घृतस्य च । ता
 नस्सन्तु पयस्वतीरस्मिन् गोष्ठे वयोवृधः ॥ इह पशवो
 विश्वरूपा रमन्तामस्मिन् यज्ञे विश्वविदो घृताचीः ।
 अग्निं कुलायमभिसंवसाना अस्माऽवन्तु पयसा घृतेन”
 इति पृषदाज्यद्वयमवेक्षमाणौ वाग्यतावासातेऽध्वर्युर्यज-
 मानश्च ॥ १ ॥

“इन्द्रस्य भागस्सुविते दधातनेमं यज्ञं यज-
 मानञ्च सूरौ । यो नो द्वेष्ट्यनु तत्प्रभस्वानागसो यज-
 मानस्य वीरा” इति च वाश्यमानेऽवेक्षेते ॥ २ ॥

मार्द्यमाणो यदि शब्दं करोति, तत “इन्द्रस्य” इति जपः ।
 पशोरवेक्षणं मन्त्रलिङ्गात् । हिरण्यकेशिनस्तु-यदि शब्दं करोति
 तत इन्द्रस्य भाग इत्यवेक्षणमेव प्रायश्चित्तं पृषदाज्यस्य । अधिक-

क. मारणसमये यदि पशुशब्दं करोति तदा “इन्द्रस्य भागोऽसि” इति पृषदाज्या-
 वेक्षणं कर्तव्यम् । तदेव प्रायश्चित्तम्, नान्यदिति हिरण्यकेशिमन्त्रमिति । But हिरण्यकेशिसूत्र
 as follows—‘इन्द्रस्य भागः + वीरा’ इत्यध्वर्युः पशुमभिमन्त्रयते यदि रौति, इति ।
 see p. 423, I Vol. of सत्या श्रौ. Poona ed. उपदेशमतन्तु—‘यदस्य पारे रजसः’
 (भाष. श्रौ. ९. १९. ७.) इत्यनेन सहेदमधिकं समुचीयत इति ।

मित्युपदेशः । चकारो वाग्यमनसमुच्चयार्थः । केचिन्मन्त्रसमुच्चयः ।
 “यासामूधः” “इन्द्रस्य भाग” इति च वाश्यमाने द्वाभ्यामवे-
 क्षणम् ॥ २ ॥

“यत्पशुर्मायुमकृत” इति संज्ञते संज्ञसहोमं
 जुहोति ॥ ३ ॥

यदा मायुं न करोति तदापि नित्यस्संज्ञसहोमो न प्रायश्चित्तम् ।
 संज्ञसे सृते ॥ ३ ॥

“शमितार उपेतन” इति वपाश्रपणीभ्यां पशु-
 मुपेतोऽध्वर्युयजमानश्च ॥ ४ ॥

निष्ठसमिति प्रतितपति आहवनीये वपाश्रपण्यौ ताभ्यां सह
 पशुमुपेतः उपागच्छतः “शमितार” इति ॥ ४ ॥

पशोः पाशं प्रमुञ्चति “अदितिः पाशं प्रमुमोक्त्वे-
 तम्” इति ॥ ५ ॥

पाशप्रमोचनाद्याध्वर्यवम् ॥ ५ ॥

संवेष्ट्य रशनां ग्रीवासु निधायैकशूलयोपसज्य
 चात्वाल उदस्यति “अरातीयन्तमधरं करोमि” इति ॥ ६ ॥

यद्यभिचरेत् अरातीयन्तमधरं कृणोमि यं द्विष्म-
 स्तस्मिन् प्रतिमुञ्चामि पाशम्” इति तथा वृक्षं “स्थाणुं
 स्तम्बं वापि दध्यात् ॥ ७ ॥

इति सप्तदशी कण्डिका

क. स्थाणुः शाखारहितः तरुकाण्डः । स्थूणा स्तम्भः ।

१. B. Ms. reads मन्त्रस्य समुच्चयः

२. यत्पशुर्मायुमकृतोरो वा पद्मिराहते । अग्निर्मा तस्मादेनसो विश्वान्मुञ्चत्वहसः ॥

(तै. सं. ३-१-४-२)

३. शमितार उपेतन यज्ञं देवेभिरिन्वितम् । पाशात् पशुं प्रमुञ्चत बन्धावज्ञपतिं परि

३. अदितिः पाशं प्रमुमोक्त्वेतन्नमः ; पशुभ्यः पशुपतये करोमि ।

एकशूलया गृहीत्वा चात्वाले क्षिपति “अरातीयन्तमधरं करोमि” इति । वृक्षादिवन्धनं वाऽभिचरतो रश्मनया परिपठितेनास्माकमुदसन-प्रत्याम्नायः ॥ ७ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिविरचिते

सप्तमप्रश्ने पञ्चमः पटलः ॥

षष्ठः पटलः

ततः प्रतिप्रस्थाता पत्नीमुदानयति ॥ १ ॥

तूष्णीमानयनं पत्न्या गार्हपत्योत्तरदेशं प्रति प्रतिप्रस्थातुः ॥

“नमस्त आतान” इति पत्न्यादित्यमुपतिष्ठते ॥ २ ॥

“अनर्वा प्रेहि” इति प्राचीमुदानयति । अनुमन्त्र-यत इत्येके ॥ ३ ॥

प्राच्युदानयनमेकैकस्याः, ^१एकवचनत्वात् । अतस्सत्रेष्ववृत्तिः । तथानुमन्त्रणम् ॥ ३ ॥

“आपो देवीश्शुद्धायुव” इति चात्वाले पत्न्यपोऽ-वमृशत्यृत्विजो यजमानश्च । न पत्नीत्येके ॥ ४ ॥

सर्वाः स्पृशन्त्यपश्चात्वाले ॥ ४ ॥

अद्भिः पशोस्सर्वान् प्राणानाप्याययति ॥ ५ ॥

एकाऽऽप्यायनमभिषेकं वा करोति, ^२पशुसंस्कारत्वात् ॥ ५ ॥

क. अनर्वा प्रेहीति मन्त्रे एकवचनश्रवणात् अनेकपत्नीकप्रयोग एकैकस्याः पर्यायेणो-दानयनम् । मन्त्रावृत्तिश्च ।

ख. आप्यायनेन पशोरेव संस्कारात् एकयापि पत्न्या कृत आप्यायने तन्निष्पत्तेरिति ।

१. आपो देवीश्शुद्धायुवशुद्धायुवं देवाः^३ शुद्धा वयं परिविष्टाः परिविष्टारो वो भूथास्म
(त. सं. १-३-८१२)

सर्वाण्यङ्गान्यध्वर्युरभिषिञ्चति पत्न्याप्याययति । एतद्वा विपरीतम् । “वाक् त आप्यायताम्” इत्येतैर्यथालिङ्गम् ॥ ६ ॥

“या ते प्राणाञ्छुग्जगाम” इति हृदयदेशम् । “मेढं त आप्यायताम्” इति मेढम् । “शुद्धाश्चरित्रा” इति पादान् ॥ ७ ॥

पायुर्येन पुरीषं करोति । तदनन्तरं मेढं शिश्रम् । स्पर्शनं आप्यायनम् । असम्भवे हस्तद्वयेन । यथा कर्णयोः । एकीकृत्य पादान् ॥

एकैकमाप्याय्य जपति “शमश्च” इति पुरा स्तोकानां भूमेः प्रापणात् ॥ ८ ॥

यावत्स्तोकाः बिन्दवो भूमिं न प्राप्नुवन्ति तावज्जपति “शमश्च” इति ॥ ८ ॥

“शमोषधीभ्यश्शं पृथिव्यै” इति शेषं भूम्यां निनीय “ओषधे त्रायस्वैनम्” इत्युपाकरणयोरवशिष्टं दक्षिणेन नाभिमन्तर्धाय “स्वधिते मै० हि० सीः” इति स्वधितिना पार्श्वतस्तिर्यगाच्छयति ॥ ९ ॥

एकैकमाप्याय्य शेषनिनयनाद्यध्वर्युरेव दक्षिणेन नाभिं यत्र भ्रमरकः तत्रान्तर्धानम् । पार्श्वादारभ्य यावद्वपा तावच्छिनत्ति तिर्यगवस्थितेनाऽसिना ॥ ९ ॥

बर्हिषोऽग्रं सव्येन पाणिनाऽऽदत्ते ॥ १० ॥

1, 'ड' reads एकैकमाप्यै.

१. वाक् त आप्यायताम् । प्राणस्त आप्यायताम् । चक्षुस्त आप्यायताम् । श्रोत्रं त आप्यायताम् ॥
(ते. सं. १.१.६.१)

उदग्दक्षिणावस्थितेन सव्येन हस्तेनाऽग्रमादाय स्थाप्यते । अन्यत्रापि मध्यमिति वचनान्मूलत एवान्तर्धानं क्रियते ॥ १० ॥

अथ मध्यं यत अच्छयति तदुभयतो लोहितेनाऽङ्कत्वा “रक्षसां भागोऽसि” इत्युत्तरमपरमवान्तरदेशं निरस्य-
थैनत्सव्येन पदाऽभितिष्ठति “इदमहं रक्षोऽवबाध इद-
महं रक्षोऽधमं तमो नयामि” इति ॥ ११ ॥

इत्यष्टादशी कण्डिका

पृथिव्यामस्य मूलम् । अग्रञ्च सव्येन हस्तेन गृहीतम् । अतश्शेषं मध्यं भवति । तदुभयतो लोहितेन प्रक्षालयति । यत आच्छयति तस्मिन् पार्श्वे प्रदेशे । पार्श्वेन इत्येतदपि सप्तम्यर्थे । तन्मध्यमुभयतो लोहितेन प्रक्षालयति । उपकार एव । “अपासुपस्पर्शनं रक्षसाम्, नोपधाते । अतो निरसनमेव कृत्वा । उपरि तिष्ठति । सव्येन पादेन तृणस्य इदमहं रक्षोऽवबाधे इदमहं रक्षोऽधमन्तमो नयामी-
त्येवमन्तः ॥ ११ ॥ (१४)

“इषे त्वा” इति वपासुत्खिद्य “धृतेन द्यावापृथिवी प्रोण्वार्थाम्” इति वपया द्विशूलां प्रच्छाद्य “ऊर्जे त्वा” इति तनिष्ठेऽन्तत एकशूलयोपतृणति ॥ १ ॥

उत्खिद्य उत्पाठ्य । तनिष्ठे तनुतमे । अन्तत उपान्ते । तृणति भिनति एकशूलया ॥ १ ॥

“देवेभ्यः कल्पस्व” इत्यभिमन्त्र्य “देवेभ्यश्शुन्धस्व इत्यद्विरवोक्ष्य “देवेभ्यश्शुम्भस्व” इति स्वधितिना वपां

क. “रौद्रराक्षस” इति विहितमपासुपस्पर्शनं रक्षसामुपकारजनक एव कर्मणि विहितम् । नापघातार्थं । प्रकृते च निरसनमेवोपकारकम् । अतस्तत्रैवापासुपस्पर्शनम् । पदामिधाने तु न तदिति ।

निमृज्य “अच्छिन्नो रायस्सुवीर इन्द्रामिभ्यां त्वा जुष्टा-
मुत्कृन्तामि” इत्युत्कृन्तति ॥ २ ॥

निमृज्य वपाया यदन्यन्मांसं तदपनीय । उत्कृन्तति छिनत्ति
वपाम् ॥ २ ॥

मुष्टिना शमिता वपोद्धरणमपिधायाऽऽस्त आ वपाया
होमात् ॥ ३ ॥

यस्मादुद्ध्रियते तद्वपोद्धरणं, तत् स्थगयति ॥ ३ ॥

“प्रत्युष्टश्रक्षः प्रत्युष्टा अरातयः” इति शामिते
वपां प्रतितप्य “नमस्सूर्यस्य सन्दृश” इत्यादित्यमुप-
स्थाय “उर्वन्तरिक्षमन्विहि” इत्यभिप्रव्रजति ॥ ४ ॥

उल्मुकैकदेशमादायाऽऽग्नीध्रः पूर्वः प्रतिपद्यते ॥ ५ ॥

यथा सर्वेषामन्तर्भवति तथोल्मुकं नयत्याग्नीध्रः ॥

वपाश्रपणी पुनरन्वारभते यजमानः ॥ ६ ॥

पुनश्शब्देन केचित्स्मिन्नेव देशे स्पृशति वपाश्रपण्यावित्याहुः ॥ ६ ॥

उल्मुकैकदेशमाहवनीये प्रत्यपिसृजति ॥ ७ ॥

उल्मुकैकदेशः शाभिन्नैकदेशः । क्षिपत्याहवनीये ॥

“निर्दग्धश्रक्षो निर्दग्धा अरातयः” इत्याहवनी-
यस्याऽन्तमेऽङ्गारे वपां निकूड्याऽन्तरा यूपमाहवनीयञ्च
दक्षिणाऽतिहत्य प्रतिप्रस्थात्रे प्रयच्छति । तां दक्षिणत
आसीनः प्रतिप्रस्थाताऽऽहवनीये श्रपयन्ति ॥ ८ ॥

अन्तमः अध्वर्योस्समीपतमः । निक्लृब्ध दग्ध्वा अन्तिमेऽङ्गारे
वपायामेवाधस्तात् लगयति ॥ ८ ॥

“वायो वीहि स्तोकानाम्” इति बर्हिषोऽग्रमध-
स्ताद्वपाया उपास्यति ॥ १ ॥

बर्हिषोऽग्रम् “अग्नेणैवाग्रं समर्धयति” इति लिङ्गात् । केचिदग्नौ
क्षिपत्यधस्तात् वपायाः ॥ १ ॥

“त्वामुते दधिरे हव्यवाहम्” इति सुवेण वपा-
मभिजुहोति ॥ २ ॥

प्रादुर्भूतेषु स्तोकेषु स्तोकेभ्योऽनुब्रूहीति संप्रे-
ष्यति ॥ ३ ॥

वपाभिहोमो ध्रुवातः ॥ २, ३ ॥

अलोहिनीं सुश्रुतां कृत्वा “सुपिप्पला ओषधीः
कृधि” इति दक्षिणस्यां वेदिश्रोण्यां बर्हिषि पृक्षशाखाया-
मासाद्य “प्रयुता द्वेषाः सि” इति वपाश्रपणी प्रवृह्य निधाय
घृतवति शब्दे जुहूपभृतावादाय दक्षिणातिक्रम्याऽऽश्राव्य
प्रत्याश्राविते सम्प्रेष्यति—स्वाहाकृतीभ्यः प्रेष्य, स्वाहा
कृतीभ्यः प्रेष्येति वा ॥ ४ ॥

लौकिकं क्षिप्यते घृतम् । यथा भवत्यलोहिनी सुश्रुता च ।
पुनरपि “यस्त आत्मा” इत्यभिघार्य “दृश्ह गा” इत्युद्रास्य शूला-
भ्यामेव “सुपिप्पला” इत्यासाद्य बर्हिष्यवस्थितायां शाखायाम् ।

१. त्वामुते दधिरे हव्यवाहः श्रुतकर्तारमुत यज्ञियं च । अग्ने सदक्षस्तनुर्हि भूत्वाय हव्या जातवेदो

केचित्तु भयत्र तिष्ठति बर्हिषि मृक्षशाखायाश्चेति । “प्रयुता द्वेषाऽसि” इति प्रवृहणम् । निधानं तूष्णीम् । “अविकृतं प्रातर्दोहवदासन्नाभिमर्शनम्, आख्यानवादात् । केचित् “इदमिन्द्रियम्” इति प्रतिपद्यन्ते । “यावदुक्तं सान्नाय्यधर्म इत्युपदेशः । “प्रयाजाङ्गत्वात्” सुगादापनस्य पुनर्धृतवतिशब्दः । “अतिक्रमणादेः पुनरनुक्रमणमपूर्वविधानार्थम् ॥४॥

वषट्कृते हुत्वा प्रत्याक्रम्य शेषेण ध्रुवामभिधाय पृषदाज्यमभिघारयत्यथ वपाम् । एतद्वा विपरीतम् ॥ ५ ॥

नोपभृतम् ॥ ६ ॥

क. प्रकृतौ दर्शयागे पयसोऽभिमर्शनम् “इदमिन्द्रियममृतं वीर्यम्” इत्यनेन विहितम् । तेनैव मन्त्रेण नूहितेनात्र वपाभिमर्शनं कर्तव्यम् । तत्र हि इदमिन्द्रियमिति इष्टपदस्येन्द्रियपदसामानाधिकरण्यानेन्द्रियवाचकत्वात्पयसस्साक्षादिन्द्रियरूपत्वाभावेन मन्त्रस्यासमवेतार्थत्वात् अर्थवादरूपत्वेन विकृतावपि तथैव पाठः न तु स्त्रीलिङ्गान्तेनोह इति ।

ख. केचिदत्र सान्नाय्यधर्मा अनुक्रांताः ‘उदस्पवित्रे’ इत्याद्याः, तेषामेवानुष्ठानं नान्येषामित्युपदेशमतम् ।

ग. प्रकृतौ ‘धृतवति शब्दे जुहुपभृतावादाय’ (आप. श्रौ. २-१७-१.) इति होत्रा ‘धृतवतीमध्वर्यो ज्ञचमास्यस्व’ इति पथ्यमानेऽध्वर्यो जुहुपभृतादानस्य विहितत्वात् तस्य च तदुत्तरक्रियमाणप्रयाजार्थत्वावगमात् इह चान्तिमप्रयाजात्पूर्वं पर्यग्निकरणादीनां बहूनां विधानात्, स्मृताः कृत्यर्थश्च पुनर्धृतवतिशब्दनिर्देशात्पर्यग्निकरणात्पूर्वममृतने सुचौ सादयितव्ये । स्वाहाकृत्यर्थश्च पुनः ‘धृतवतीमध्वर्यो’ इति प्रयोक्तव्यम्, ततस्त्वगादानमिति । अतश्च प्रयाजाङ्गत्वमेव सुगादापनस्येति यत्र प्रयाजा न सन्ति गृहमेधीयादौ तत्र सुगादापनमपि निवर्तत इति । गृहमेधीये च आज्यभागातिरिक्ताङ्गकथापो निवर्तत इति पूर्वमीमांसायां (१०-७-९.) सिद्धान्तितम् ।

घ. दक्षिणातिक्रमणस्य प्रातस्त्वादेवात्र सूत्रे ‘दक्षिणातिक्रम्य’ इति पुनः कथनं स्वाहाकृत्यः प्रेष्य’ इत्यस्य क्रमसिद्ध्यर्थम्-अतिक्रमणानन्तरमेव प्रैष इति ।

1. O. Ms. reads केचिदुभयं निषेधन्ति बर्हिः मृक्षशाखान्वेति ।

2. Ibid, सान्नाय्य इत्युपदेशः

P. P. Ac. Gururajapur M. S.

3. Ad. & Mss. 2. read प्रयाजाङ्गत्वादापनस्य

यत्र वषट्कृते होमः तत्र वषट्कारेण सह^१ न लभ्यते । केचित्
 ध्रुवाभिघारणं पूर्वं न कुर्वन्त्यनाज्यभागपक्षे । “अतो हि प्रथमा-
 वाज्यभागौ यक्ष्यन् भवती” ति हेतुवचनात् । वषामभिघार्य पृषदाज्यं
 “स्रुक्स्थालीगतम् । न^२ स्थालीगतमित्युपदेशः । केचित्तु^३ स्थालीगतमेवा-
 भिघारयन्ति, नोपभृतमिति पृषदाज्यधानीस्थस्य प्रतिषेधः । रिक्तत्वा-
 दुपभृतः प्रतिषेधो नोपपद्यत इति । न तु तत् । प्रकृतौ तत्र सन्देहः—
 किं पात्रस्याभिघारणमुत आज्यस्येति । नोपभृतमिति प्रतिषेधादिह
 प्रकृतावपि हविषोऽभिघारणमध्यवसीयते^४ “प्रयाजानिष्ट्वा हवींष्यभि-
 घारयती”ति ॥ ५, ६ ॥

आज्यभागौ यजति । तौ न पशौ करोति न सौम
 इत्येके ॥ ७ ॥

क. यत्र ‘वषट्कृते हुत्वा’ इति कथनं तत्र वषट्कारे उक्त एव होमः, न तु वषट्कारेण सहैव
 होमः कर्तव्य इति ।

ख. सूत्रकारेण पश्चादाज्यभागयोर्विकल्प उक्तः ‘आज्यभागौ यजति तौ न पशौ करोति’
 (आप. श्रौ. ७. २०. ६, ७,) इति । अतश्च यदि पश्चादाज्यभागौ न क्रियेते तदा
 ध्रुवाभिघारणं प्रथमं न कर्तव्यम् । शाखान्तरे “स वै ध्रुवामेवाग्नेऽभिघारयति, अतो हि
 प्रथमावाज्यभागौ यक्ष्यन् भवति ” इति ध्रुवाप्रथमाभिघारणस्याज्यभागानुष्ठानप्रयुक्तत्वा-
 मिधानादिति । अतो ध्रुवायाः अन्त एवाभिघारणम् ।

ग. स्मृगतं पृषदाज्यधानीगतं (स्थालीगतं) चेत्युभयमपि पृषदाज्यमभिघारयेदिति ।

घ. सूत्रे ‘पृषदाज्यमभिघारयति’ इत्येकवचनश्रवणात्, तस्य च पृषदाज्यधानीगताज्या-
 भिघारणमात्रेणापि गतार्थत्वान्न स्थालीगतस्याभिघारणमित्युपदेशमतमिति ।

ङ. अयमाशयः—‘नोपभृतम्’ इति पृषदाज्यधान्या एवाभिघारणप्रतिषेध इत्यङ्गीकर्तव्यम् ।
 उपभृतो रिक्तत्वेन तत्राभिघारणाप्राप्तेरेव निषेधाप्रसक्तेः । अतश्च पृषदाज्यधान्यभिघार-
 णस्य प्रतिषिद्धत्वात् स्थालीगतस्यैवाभिघारणमनेन विधीयत इति केषाञ्चित्तमतम् । तत्र
 युक्तम्; प्रकृतौ ‘उपभृतमन्तत’ इति विहितमभिघारणं पात्रस्य वा तद्गताज्यस्य वेति
 सन्देहो जायते । तस्य च निर्णयोऽत्रत्येन निषेधेन । अत्र हि पात्रस्य रिक्तत्वात् तत्राऽ
 प्राप्तमेवाभिघारणं सूत्रेणानेनाऽनूयते । अतश्च हविषामेवाभिघारणं ‘प्रयाजानिष्ट्वा हवीं-
 ष्यभिघारयति’ इत्यनेन प्राप्तम् । तच्चैकवचनेन पृषदाज्यधानीगतमेवाभिघार्यत इति ।

1. O. Ms. reads प्रतिषेधोनेति

2. ‘व’ reads अभिघारणमित्यवसीयते

‘न तौ करोति’ इति सिद्धे पशाविति वचनात् पशौ न करोत्याज्यभागौ, ‘पशुपुरोडाशे करोतीत्यर्थः । तस्य च लिङ्गं “स्वाहाग्निं न भेषजम्, स्वाहा सोममिन्द्रियम्” इति पुरोडाशानां पूर्वमाज्यभागयोः पाठः । यथा पशुबन्धे न कृतावाज्यभागौ तथा सोमेऽपि यः पशुरग्नीषोमीयादिः तावेव तस्मिन्नपि न कर्तव्याविति केचित् । सोमेष्टिपशुबन्धेषु न कर्तव्यावित्यन्ये । यदा पशौ न क्रियेते आज्यभागौ तदा पशुपुरोडाशोऽपीत्युपदेशः ॥ ७ ॥

“स्वाहा देवेभ्य” इति पूर्वं परिवप्यं हुत्वा जुह्वा-
मुपस्तीर्य हिरण्यशकलमवधाय कृत्स्नां वपामवदाय
हिरण्यशकलमुपरिष्ठात्कृत्वाऽभिघारयति ॥ ८ ॥

क. अस्ति कौकिली सौध्रमणिः तदर्था हौत्रमन्त्राः ब्राह्मणे पठिताः । तत्र यक्ष्यमाणदेवता-
संस्कारार्थे स्वाहाकारप्रयोजे पुरोडाशीयदेवतानां बोधकः “स्वाहेन्द्रसुत्रामाणं सवितारं
वरुणं भिषजां पतिम्” । (तै. २. ६. ११. ९.) इति मन्त्रभागः पठितः । ततः
पूर्वमाज्यभागदेवतयोः स्वाहाग्निं न भेषजम्, ‘स्वाहा सोममिन्द्रियम्’ । (तै. ब्रा.
२. ६. ११. ९.) इत्याज्यभागदेवते उक्ते । तेनावगम्यते-पशुपुरोडाशेऽनुष्ठेयावाज्य-
भागाविति ।

ख. ‘न सोम’ इत्यस्य “नान्तरिक्षेऽग्निश्चेतव्यः” इतिवन्नित्यप्राप्तनिषेधानुवादकतया
तौ पशौ न करोतीत्यनेनैकवाक्यतां प्राप्य तत्तावकत्वं न सम्भवति, तथात्वे तस्य
वैयर्थ्यापत्तेः । ‘एके’ इति मतान्तरत्वेनोपन्यासानुपपत्तेश्च । अतः ‘तौ पशौ न करोति’
इत्येकं सूत्रम् । तेन पशावाज्यभागप्रतिषेधः । ‘न सोम इत्येके’ इति सूत्रान्तरम् ।
तेन सोमे आज्यभागौ प्रतिषिध्यते । तत्र च साक्षादाज्यभागयोः सम्बन्धाभावेन ‘आनर्थ-
क्यात्तदङ्गेषु’ इति न्यायेन सोमाङ्गभूतेषु पशुष्वतिदेशतः प्राप्तयोराज्यभागयोः निषेधः
प्राप्नोति । यथा निरुद्धपशुयागे न क्रियेते आज्यभागौ तथा सोमयागाङ्गभूतेष्वपि
पशुषु न कर्तव्याविति केषाञ्चिन्मतम् । ‘न सोम’ इति सामान्यत एव निषेधात्
आनर्थक्यतदङ्गन्यायस्य पशुमात्रविषयत्वे प्रमाणाभावात् सोमयागाङ्गभूतेषु पशुषु इष्टिषु
च निषेध इत्यपरेषां मतम् । पशुशब्देन साङ्गस्थैव पशुयागस्य ग्रहणोचितत्वात् पश्वङ्गभूते
पुरोडाशयागेऽपि निषेध एवेत्युपदेशमतमिति ।

1. ‘क’ omits पशुः

2. B. Ms. reads लिङ्गदर्शनं for लिङ्गम्

P. P. A. G. Gurprasad M.S.

3. ‘क’ omits तवैव

Jin Gun Aradhak Trust

परिवप्य इति होमनाम संव्यवहारार्थम् । जुह्वग्रहणादिहैव हिरण्यहोमे जुह्वामुपस्तरणाभिधारणे । शतकृष्णलायामुपस्तरणाभिधारणे न भवत इति ख्याप्यते । नावदानमन्त्रौ वपायाः । कृत्स्ना यस्माद्बृहते नाऽवखण्ड्यते, तस्मादर्थलोपान्निवृत्तिः ॥ ८ ॥

एवं पञ्चावत्ता भवति । चतुरवत्तिनोऽपि पञ्चावत्तैव स्यात् ॥ ९ ॥

इति विंशी कण्डिका

शकलाभ्यां सह पञ्चावत्ता । चतुरवत्तिनोऽपीति वचनात् । सुवेण चावदानम् । ^१वपावदानं ^२हस्तेनेत्युपदेशः ॥ ९ ॥ (२०)

इन्द्राग्निभ्यां छागस्य वपाया मेदसोऽनुब्रूहि, इन्द्राग्निभ्यां छागस्य वपाया मेदसः प्रेष्येति सम्प्रेषौ ॥ १ ॥

^१“जातवेदो वपया गच्छ देवान्” इति वषट्कृते हुत्वा प्रत्याक्रम्य “देवेभ्यस्स्वाहा” इत्युत्तरं परिवप्यं हुत्वा वपोद्घरणमभिधारयत्युत्तरतस्तिष्ठन् ॥ २ ॥

वषट्कारहोमेष्वपि मन्त्रवत्सु स्वाहाकारः, प्रस्तरे स्वाहाकारप्रतिषेधात् भरद्वाजमताच्च । हुतानुमन्त्रणं वपाहविषोः—“ इन्द्राग्न्योरहं देवयज्ययेन्द्रियावी भूयासम् ” इतीन्द्रयाजिनः । यस्य महेन्द्रस्य प्राप्तिः

क. परितो वपां हूयेते इति परिवप्यौ इति रुद्रदत्तः ।

ख. स्तुवादीनां सामर्थ्यानुसारेणैवावदानसंबन्धदर्शनात् वपाया मांसत्वेऽपि सामर्थ्याद्विस्तेनैवावदानमिति । see सामर्थ्याधिकरण पू. मी. १. ४. १०.

1. Ad Ms. adds मन्त्रवत् before निवृत्तिः

2. B. Ms. omits वपादानं हस्तेनेत्युपदेशः

A. प्राप्तवेदो वपया गच्छ देवान् इति हुता प्रथमो वप्यः । धृतेन जुं तनो वर्णयस्व स्वाहा इति हिरदन्तु देवाः स्वाहा देवेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा ॥ (तै. ३. १. ४-४)

हसः । निर्मा मुञ्चामि शपथान्निर्मा वरुणादधि । निर्मा यमस्य
पङ्कतीशात्सर्वस्माद्देवकिल्बिषादथो मनुष्यकिल्बिषात् ॥६॥

इत्येकविंशी कण्डिका

समुत्क्रमणं समुदितैर्गमनं सह पत्न्या चात्वालसमीपे । मार्जनञ्च
युगपदेवेत्युपदेशः ॥ ६ ॥ २१ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिविरचिते

सप्तमप्रश्ने षष्ठः पटलः

सप्तमः पटलः

पशुपुरोडाशस्य पात्रसंसादनादि कर्म प्रतिपद्यते ।
यथार्थं पात्रप्रयोगः ॥ १ ॥

पश्वर्थः पुरोडाशः पशुपुरोडाशः पशुदेवतासंस्कारः । अन्यदेवत्योऽ
पि पशुदेवतां वर्धयतीत्याश्वलायनमतिः ॥ १ ॥

निर्वपणकाले ब्रीहिमयं पशुपुरोडाशं निर्वपत्येका-
दशकपालं द्वादशकपालं वा ॥ २ ॥

यद्देवतः पशुस्तद्देवतो भवति ॥ ३ ॥

ब्रीहिमयो न यवमयः । ^१कपालसंख्या चान्यदेवत्यस्याप्येषैव ।
यान्यासादितानि पात्राणि तानि पुनः पुनर्न साद्यन्ते । पशुपुरोडाश-
स्यापि तान्युपकुर्वन्ति । ^२अपरिसमाप्तत्वात्तन्त्रस्य । कपालशूर्पादीन्यष्टा-
धपरतः पात्रीं, प्राशिन्नहरणम्, अश्मानं, सोमविधे पुरतः प्रणीता-

क. ऐन्द्राग्नत्वादेवैकादशद्वादशकपालसंख्ययोः प्राप्तौ पुनरत्र संख्याग्रहणमन्यदेवताकेऽपि
पशावेषैव कपालसंख्येति ज्ञापनार्थमिति । एवं विकल्पेन ब्रीहियवयोः प्राप्तौ पुनर्ब्रीहि
ग्रहणं यवनिषेधार्थमिति ।

प्रणयनं चेष्टिविधे । आसादितान्यप्यासाद्यन्ते कजहूपभृद्वर्जानि ।
अन्यच्चेडापात्रम् । ^१प्रणीताप्रणयनं ^२नित्यमित्युपदेशः । इतरथा तु
न्यायः । पवित्रे कृत्वा 'यजमान वाचं यच्छ' इत्युक्त्वा संमृश्य
पात्राणि अग्निहोत्रहवण्यादानादि हविष्कृतान्तम् । इष्टिविधे प्रणीता-
प्रणयनमपि । ^३उपदेशेन चानिष्टिविधेऽपि । यज्ञयोगश्च । नेह यज्ञयोगः
^४कृतत्वात् ॥ २, ३ ॥

हविष्कृता वाचं विसृज्य पशुं विशास्ति ॥ ४ ॥

विशास्ति विशसति शमिता ॥ ४ ॥

^१हृदयं जिह्वा वक्षो यकृद्वक्ष्यौ सव्यं दोरुभे पार्श्वे
दक्षिणा श्रोणिर्गुदतृतीयमिति दैवतानि । दक्षिणं
दोस्सव्या श्रोणिर्गुदतृतीयमिति सौविष्टकृतानि । क्लोमानं
प्लीहानं पुरीततं वनिष्ठुमध्युद्धि मेदो जाघनीमित्यु-
द्धरति ॥ ५ ॥

वक्षः उरः, श्वेनाकृति यथा भवति तथा गृह्यते । यकृत् ^१कालक-
मन्तर्भवति । वृक्ष्यौ पार्श्वयोराग्रकलाकृती । सव्यं दोः सव्यो बाहुः ।

क. 'पूर्वमाज्यभागं प्रति क्षुचावदत्ते न निदधात्यास्विष्टकृतः' (आप. श्रौ. २-१८-७)
इति जुह्वपभृतोर्गृहीतयोः स्विष्टकृत्यर्थे नित्यं निधानप्रतिषेधात् तयोर्धारणं कर्तव्यम् ।
तदशक्त्यावन्त्यत्र स्थापयितव्ये । न तु तयोरासादनम् । तदितरेषां पात्राणान्तु यथोपयोग-
मासादनम् । पाशुकादिडापात्रादन्यत्पुरोडाशार्थमिडापात्रमासादनीयम् ।

ख. इष्टिविधे सोमविधे चेत्युभयत्रापि प्रणीतापात्रमासादनीयमित्युपदेशमतम् । पूर्वं प्रयुक्ता-
नामसमाप्तकार्याणामत्राप्युपकारकत्वसम्भवात् अप्रयुक्तानामेवासादनमिति न्यायमतमिति ।

ग. पार्श्वे यज्ञयोगस्य कृतत्वात् तेनैव प्रसङ्गादुपकारसिद्धेर्न पुनः पुरोडाशार्थं यज्ञयोग इति ।

१. 'घ' reads प्रणयनमित्युपदेशः

२. B. Ms. 2, reads उपदेशो नानिष्टिविधेऽपि

३. Ibid, कालखण्डमन्तर्भवति

४. हृदयं पुण्डरीकाकृति । यकृत् मूलवर्णो मांसः । श्रोणी पृष्ठभागपादमूले । क्लोमा ग्रीवा दक्षिणपार्श्वे
स्थितं स्वादु मांसम् । इति तालवृन्तविवासी । क्लोमा यकृत्पृष्ठं तिलकाख्यं मांसम् । प्लीहा गुल्मः इति
श्वदन्तः ।

पार्श्वे वडिंशत्या वडिंभिस्सह । श्रोणिः स्फिक् दक्षिणा । गुदकाण्डं
 येन शङ्खनिर्गच्छति । स्विष्टकृदर्थे अवदधाति । दक्षिणं बाहुं सन्याञ्च
 श्रोणिम् गुदञ्च । तस्योत्तरत्र विभागः । क्लोमानं पिष्टलवः । ह्रीहानं
 पुरीततं वारि । वनिष्टुं स्थविरान्त्रम् । अध्यूनी ऊधसो मांसम् । मेदः
 चन्द्रकम् वृक्षयोः हृदये च तद्वति । जाघनी येन मशकानपनयति ।
 एतानि समस्तानि । 'अनूनं कृणुतात्' इति ॥ ५ ॥

गुदं मा निर्व्वेषीर्वनिष्टुं मा निर्व्वेषीरिति संप्रेष्यति ।
 मा विपर्यास्था इत्यर्थो भवति ॥ ६ ॥

मा विपर्यास्थाः मा विपर्यासं कुरु । गुदकाण्डस्य स्थविरान्त्रस्य च
 योऽभ्यन्तरप्रदेशः तं बहिर्मा कुरु । बहिः परिवृत्य हि लोके शोधय-
 न्त्यान्त्राणि इत्याशङ्क्याह-मा निर्व्वेषीरिति ॥ ६ ॥

उदक्पवित्रे कुम्भ्यां पशुमवधाय शूले प्रणीक्ष्य हृदयं
 शामित्रे श्रपयति ॥ ७ ॥

गार्हपत्यविकारः शामित्रः । हृदयशूलकुम्भीशाखापवित्रोपवेषाणां
 प्रतिपत्नादि शाखापवित्रात्याधानान्तं कृत्वा । “देवस्त्वा सविता
 पुनातु” इत्यवदानानि कुम्भ्यां पवित्रवर्त्यां क्षिपति । मांसस्य विप्रुषा-
 मभावात् न विप्रुषोऽनुमन्त्रणम् । स्थगयति यथा न निर्गच्छत्यूष्मा ।
 शूले प्रणीक्ष्य आवपयित्वा शूलेन शामित्रे श्रपयति हृदयं शमिता ॥

अवहननादिकर्म प्रतिपद्यते ॥ ८ ॥

अवहननाद्याप्यलेपनिनयनान्तं कृत्वा पवित्रापिसर्गः । स्तीर्णे
 प्रस्तरे मन्त्रेण तत उद्वासनाद्यासादनान्तम् । अभिमर्शनञ्चासन्नस्य ।

क. मा विपर्यास्त इति पाठः प्रामादिक इति रुद्रदत्तः । See P. 447 A. S. B. ed.
 Vol. I.

1. Ad Ms. reads गुदस्योत्तरत्र; B. Ms. 2, omits गुदञ्च and reads गुदस्योत्तरत्र
2. B. Ms has एष्टलवः for पिष्टलवः

केचिद्विभज्य प्राशिन्नस्य 'सम्मार्गमपि । तदनुपपन्नम् । अप्रधानत्वात् पशुपुरोडाशस्य । साकंप्रस्थायीये तु प्रधानत्वाद्विभागः ॥ ८ ॥ .

‘वपया प्रचर्य पुरोडाशेन प्रचरति । श्रुते वा पशौ ॥ ९ ॥

वपया प्रचर्येति पुनर्वचनात्पशुमालभ्येत्युपाकृतमात्रेऽपि पशुपुरोडाशो लभ्यते । पात्रसंसादनाद्यासादनान्तम् । ततः पशुकर्म । उपाकरणात्परं प्रचर्य वपया पुरोडाशेन प्रचारः । पक्वे वा प्रचरति । आसाद्य विरमति ॥ ९ ॥

‘इन्द्राग्निभ्यां पुरोडाशस्याऽनुब्रूहि, इन्द्राग्निभ्यां पुरोडाशस्य प्रेष्य’ इति सम्प्रैषौ । ‘इन्द्राग्निभ्यां पुरोडाशस्याऽवदीयमानस्याऽनुब्रूहि, इन्द्राग्निभ्यां पुरोडाशस्याऽवदीयमानस्य प्रेष्य’ इति वा ॥ १० ॥

यदावदीयमानस्येति प्रैषः, तदा अवद्यन् सम्प्रैष्याति ॥ १० ॥

‘अग्नयेऽनुब्रूह्यग्नये प्रेष्य’ इति स्विष्टकृतस्सम्प्रैषौ ॥ ११ ॥

इति द्वाविंशी कण्डिका

कृत्वा नारिष्ठानग्नयेऽनुब्रूहीत्युपदेशः । पुरस्ताद्वनस्पतेर्नारिष्ठान्तानेवोपजीवन्ति यथाऽनूयाजादीनि न्यायः । ऐन्द्राग्नवत्पशुपुरोडा-

क. पुरोडाशो नारिष्ठोमानां स्विष्टकृतः पूर्वभावित्वेन तान् हुत्वा स्विष्टकृदर्थं ‘अग्नयेऽनुब्रूहि’ इति सम्प्रैषः कर्तव्यः । किञ्च ‘इडान्तस्सन्तिष्ठते’ (आप. श्रौ. ७-३-२ । इति पशुपुरोडाशस्येडान्तविविधानात्तावतैव तत्परिसमाप्तेः तदनन्तरमनुष्ठितैर्नारिष्ठहोमैस्तत्रोपकारसम्पादनायोगादपि स्विष्टकृतः पूर्वं नारिष्ठाः कर्तव्या इत्युपदेशमतम् । नात्र पृथङ्गारिष्ठहोमानुष्ठानम्, पशुयागार्थं वनस्पतियागात्पूर्वमनुष्ठास्यमानैरेव तैः प्रसङ्गादुपकारसिद्धेः । अतः स्विष्टकृद्विकारभूताद्वनस्पतियागात्पूर्वमेव तेषामनुष्ठानमिति न्याय इति ।

1. Ad Ms. reads संसर्गमपि for सम्मार्गमपि.

2. श्रुतिवाक्यस्यऽनुकृतिरियम् ।

शस्य कृत्तानुमन्त्रणम् 'अग्नेरहं देवयज्ययाऽऽयुष्मान्" इति स्विष्टकृतः ।
 इडान्तः मार्जनान्तः । 'यजमानभागप्रतिषेधात् पिष्टलेपफलीकरण-
 'होमयोरपि निवृत्तिः । वचनकृतत्वादि^१डान्तत्वस्य । सूत्र^२कारैस्तु
 बन्धनमनपेक्ष्य श्रुतिं ये कुर्वन्ति तेषां यजमानभागप्रतिषेधो वचनकृतः ।
 हविराहुतिप्रभृति च यदा कृतावाज्यभागौ । यदा त्वकृतौ तदा
 कृत्वाऽऽज्यभागौ हविराहुतिः ॥ ११ ॥

प्राशिन्नमवदायेडां न यजमानभागम् ॥ १ ॥

हविराहुतिप्रभृतीडान्तः सन्तिष्ठते ॥ २ ॥

उपहृतां मैत्रावरुणषष्ठा भक्षयित्वा पूर्ववत्प्रस्तरे
 मार्जयित्वा स्रुवेण पृषदाज्यस्योपहत्य वेदेनोपयम्य त्रिः
 पृच्छति " शृत^३हवी ३ इशमितः " इति ॥ ३ ॥

भक्षण एव मैत्रावरुणषष्ठः प्रकृतवदुपहवः । न चान्वारभते ।
 नापि ' उपहृत ' इत्याह, 'यजेति' वचनात् अध्वर्युविकारोऽपि
 सन्नुभयं पूर्ववद्भक्षणं मार्जनञ्च 'मन्त्रेण मैत्रावरुणस्यापि । पूर्ववद्वच-
 नादिडाभक्षणाङ्गं मार्जनमिहाऽविधानात् । अत इडान्ते क्रियतेऽन्यत्रापि ।
 उपघातो ग्रहणं पृषदाज्यस्य स्थालीगतस्य हृदयाभिधारणे वनस्पतौ च ।

क. 'इन्द्राग्निरहं देवयज्ययेन्द्रियाव्यन्नादो भूयासम् " इति स्वरूपमनुमन्त्रणस्येति ।

ख. 'पशुमालभ्य पुरोडाशं निर्वपति' इत्यादिना निखिलाङ्गप्रासावपि विशिष्येडान्तत्वविधा-
 नात् उपरितनानामङ्गानां निवृत्तिरिति ।

ग. ये तु सूत्रकारैः कृतमेतद्विधिरूपं बन्धनमुपेक्ष्य पूर्वोदाहृत श्रुत्यवलम्बेन सर्वाङ्गानुष्ठानं
 कुर्वन्ति, तेषां यजमानभागप्राशनस्यापि प्राप्तौ वचनबलात्तन्निवृत्तिरिति मन्तव्यमिति ।

घ. प्रकृतौ दर्शपूर्णमासयोः 'यज' इति प्रैषोऽध्वर्योः । स चेह मैत्रावरुणेन कर्तव्यः ।
 तत्कर्तृत्वात् यद्यध्वर्युकार्यकारी सम्भवति, तथापि पूर्ववदिति वचनाद्भक्षणं मार्जनं
 च मन्त्रेणैव कर्तव्यं न तूष्णीमिति ।

1. Ad Ms. reads होमयोस्तु

2. B. Ms. reads इडान्तत्वम्

3. B. Ms. cites तत्रैव for मन्त्रेण

इतरस्यानृयाजार्थत्वात् । उपदेशः पृषदाज्यधानीस्थस्येति । उपयमन-
मघस्ताद्धारणम् ॥ ३ ॥

श्रुतमितीतरः प्रत्याह ॥ ४ ॥

श्रुतमिति शमिता । स पक्ता पशोः, ^कनाग्रीव्रः । अर्थलक्षणस्य हि
पक्ता सः ॥ ४ ॥

अर्धाध्वे द्वितीयं प्राप्य तृतीयम् ॥ ५ ॥

अर्धमध्वनः । अर्धाध्वम् । तत्र द्वितीयं पृच्छति । प्राप्य कुम्भीं
तृतीयं पृच्छति । यदा त्वश्रुतं तदा श्रुतमिति न वक्तव्यम्, दोष^व वचनात् ।
मा द्वितीयं पृच्छेति प्रतिषेद्धव्योऽध्वर्युः । तेन च पाकः प्रतीक्ष्यः
तदे^न शस्येन ॥ ५ ॥

“पूषा मा पशुपाः पातु” इति प्रथमेऽभिप्रव्रजति।
 “पूषा मा पथिपाः पातु” इति द्वितीये। “पूषा माधिपाः
 पातु” इति तृतीये ॥ ६ ॥

शूलात्प्रवृह्य हृदयं कुम्भ्यामवधाय “ सन्ते मनसा
मनः” इति पृषदाज्येन हृदयमभिघारयत्युत्तरतः परि-
क्रम्य ॥ ७ ॥

आज्येन पशुं “यस्त आत्मा पशुषु प्रविष्ट” इति ॥८॥

क. यद्यपि प्रकृतौ 'आग्नीध्रो हवींषि सुशृतानि करोति' इत्याग्नीध्रस्यैव हविःश्रपण-
कर्तृत्वात् स एवात्राप्यतिदेशेन प्राप्नोति, तथापि 'शृतः हवींश्शमितः' इति प्रैपस्य
शमित्विषयकत्वात्स एव पक्षेति ।

ख. “ योऽश्रुतः श्रुतमाह स एनसा ” (युज्यते) इति श्रुतिदोषश्रवणादिति ।

ग. हविः प्राध्यर्थं गन्तुं प्रक्रान्तेनाध्यर्षुणा प्रथमः प्रश्नः कर्तव्यः । तदा यदि न श्रुतं हविः तर्हि द्वितीयं मा पृच्छेति शमित्राऽध्यर्षुनिषेद्धव्यः । यत्र स्थितेन निषेधोऽध्यर्षुणा श्रुतः तत्रैव तेन स्थातव्यम् । नाग्रे गन्तव्यम् । तत्र स्थितेनैव पाकः प्रतीक्ष्य इति ।

शूलादपनीय हृदयं “स्वाहेन्द्राग्निभ्यां त्वा जुष्टमभिधारयामि” इत्यभिधारणम्। हृदयस्योत्तरतो गच्छति पशोः तृतीयेन “पूषा माधिपा” इति। अन्योऽस्याज्यस्थाल्या आज्यमानयत्यभिधारणार्थं गमनमिति। पृषदाज्येन हृदयमभिधारयत्युत्तरतः परिक्रम्येति सूत्रच्छेदः। तृतीयेन गमनमन्त्रेणोत्तरतः परिक्रामति, ततोऽभिधारयति हृदयमुत्तरतः स्थित आज्येन पशुम्। उपदेशः—उत्तरतः परिक्रमणमाज्येनाभिधारणार्थम्। हृदयाभिधारणार्थमेव गमनमिति न प्राप्नोति। “पूषा माधिपा” इति मन्त्रो न प्राप्नोत्युत्तरत्र परिक्रमणे। पूषा माधिपा इति ईषद्वत्त्वा हृदयमभिधारयति ॥ ६-८ ॥

“स्वाहोष्मणो व्यधिष्या” इत्युच्यन्तमूष्माणमनु-
मन्त्रयते ॥

उच्यन्तमूर्ध्वं यन्तमूष्माणम् ॥ ९ ॥

पशुं हरन् पार्श्वतो हृदयशूलं धारयत्यनुपस्पृ-
शन्नात्मानमितरांश्च ॥ १० ॥

कुम्भीपार्श्वे धार्यते। हृदयशूलो बद्धः यथैनं न स्पृशति प्राकृतानि
इतरांश्चेति ॥ १० ॥

अन्तरा यूपमाहवनीयञ्च दक्षिणातिहत्य पञ्चहोत्रा
षड्होत्रा वा दक्षिणस्यां वेदिश्रोण्यामासाद्य चतसृषूपस्तृ-
णीते जुहूपभृतोर्वसाहोमहवन्यां समवत्तधान्यामिति ॥ ११ ॥

क. उपदेशमते ‘शूलात्प्रवृद्ध’ इत्यादि ‘अभिधारयति’ इत्यन्तमेकं सूत्रम्। उत्तरत
इत्यारभ्य प्रविष्ट इत्यन्तमपरम्। तच्च प्रथमसूत्रेण कुम्भीं प्राप्य तृतीयं पृष्ठं श्रुतमित्युक्ते
‘पूषा माधिपा’ इति मन्त्रेणेषद्वत्त्वा हृदयमभिधारयतीत्येतावद्विधीयते। द्वितीयसूत्रेण
च ततस्तृष्णीमुत्तरतः परिक्रम्य ‘यस्त आत्मा पशुषु’ इति मन्त्रेण पशुमभिधारयतीति।
एवं च प्रथमपक्षे तृतीयमन्त्रेणोत्तरतः परिक्रमणम्। उपदेशमते च तृष्णीमिति फलितम्।

समवत्ता गृहीता यस्यां पश्विडा धार्यते । सा समवत्तधानी ॥ ११ ॥

जुहूपभृतोर्हिरण्यशकलाववधाय बर्हिषि प्लक्षशाखा-
यामवदानान्यवद्यन् सम्प्रेष्यति ॥ १२ ॥

इति त्रयोविंशी कण्डिका

मनोतायै हविषोऽवदीयमानस्यानुब्रूहीति ॥ १ ॥

अवदानमन्त्रेण छिनत्ति स्वधितिना हृदयम् । पश्चान्मनोता-
सम्प्रेषः ॥ १ ॥

हृदयस्याग्रेऽवद्यति । अथ जिह्वाया अथ वक्षसो
याथाकामीतरेषाम् ॥ २ ॥

अवदानेऽवदाने मन्त्रावृत्तिः, भिन्नत्वात् । ^१स्वधितिना च हरण-
मवदानस्य । ^२उपदेशः—नावदानमन्त्रः । न ^३स्वधितिना च हरणम् ।
यस्मिंश्च काले विभज्यते गुदः तस्मिन्नेवोपभृति इडायां च क्षिप्यते ॥२॥

मध्यतो गुदस्याऽवद्यतीत्युक्तम् ॥ ३ ॥

यथोद्धृतं वा ॥ ४ ॥

यदि च दैवतानां मध्ये अन्ते वा गुदविभागः । देवतार्थं यदा
गुदं विभजति तदा मन्त्रः ॥ ३, ४ ॥

क. 'मा मेमां संविक्थ्या' इत्यवदानमन्त्रे 'अवदानानि ते प्रत्यवदास्यामि (See आप. श्रौ.
२. १८. ९) इति दर्शनात् प्रत्यभिधारणसम्बन्धिनामेव हविषामवदानमन्त्र इत्यव-
गमात् हृदयादीनां प्रत्यभिधारणाभावात् नावदानमन्त्रः । पुरोडाशविकारत्वाच्च न स्वधितिना
हरणमित्युपदेशमतम् । किञ्चावदानरूपत्वाच्छेदनस्य यदा त्रेधा विभागो गुदस्य तदानी-
मेव त्रिषु स्थानेषु जुह्वामुपभृति इडायाञ्च क्षेप इति ।

1. Ad Ms. reads अवदाने only.

2. B. Ms. 1, reads स्वधितिनावहरणम्.

3. B. Ms. reads स्वधितिनावहरणम्.

दैवतानां द्विर्द्विरवदाय जुह्वामवदधाति । उपभृति
सौविष्टकृतानां सकृत्सकृत् ॥ ५ ॥

सर्वाणि दैवतानि गृहीत्वा सौविष्टकृतानि प्रत्यभिघार्यावद्यति ।
उपदेशस्तु यदा गुदविभागः, तदा सौविष्टकृतान्यपि गृहीत्वा ॥ ५ ॥

गुदं त्रैधं विभज्य स्थविमदुपयङ्भ्यो निधाय मध्यमं
द्वैधं विभज्य दैवतेष्ववदधाति । अणिमत्सौविष्टकृतेषु ।
अपि वा द्वैधं विभज्य स्थविमदुपयङ्भ्यो निधायेतत् त्रैधं
विभज्य मध्यमं द्वैधं विभज्य दैवतेष्ववदधाति । अणिम-
त्सौविष्टकृतेषु ॥ ६ ॥

उपयङ्गागार्थम् स्थविमत् स्थूलतमम्, अनूयाजानां वषट्कृते वषट्कृते
हूयते । अणिमत् अणुतमम् । तद्दैवतानि गृहीत्वा सौविष्टकृतेषु क्षिप्यते ।
पञ्चावत्तिनां त्रिस्त्रिदैवतानि सौविष्टकृतानि द्विर्द्विः ॥ ६ ॥

स्थविष्ठमिडायाम् ॥ ७ ॥

स्थविष्ठमिडायाम् । ऐडानि सप्त गृहीत्वाऽवदधाति मेदश्च ॥ ७ ॥

त्रेधा मेदोऽवद्यति द्विभागं सुचोस्तृतीयं समवत्त-
धान्याम् ॥ ८ ॥

यूषे मेदोऽवधाय मेदसा सुचौ प्रावृत्य हिरण्यशक-
लावुपरिष्ठात्कृत्वाभिघारयति ॥ ९ ॥

समवत्तधान्यां षडाद्यानीडां समवद्यति वनिष्ठुं
सप्तमम् । षड्भ्यो वा वनिष्ठोः सप्तमात् ॥ १० ॥

सौविष्टकृतानि गृहीत्वा ^१यूवे मेदो^२ऽवधायेत्येवमाद्यभिघारणान्तं
कृत्वा ऐडानि गृह्णाति । नेडामन्त्रः । यदा सप्तभ्यः तदा मन्त्रः पुनः
पुनस्तेभ्यश्च दक्षिणार्धात् ॥ ८-१० ॥

अनस्थिभिरिडां वर्धयति ॥ ११ ॥

येषामस्थीनि न विद्यन्ते तदा जाघनीवज्यानि सहाध्युद्धिना तैर्व-
र्धयतीडाम् । ^३नाध्युद्धिरूपदेशेन । तिष्ठत्येव जाघनी पत्नीसंया-
जार्थम् ॥ ११ ॥

कोमानं प्लीहानं पुरीततमित्यवधाय यूष्णोपासिच्या-
भिघारयति ॥ १२ ॥

इति चतुर्विंशी कण्डिका

यः पशुरसस्तेनोत्सिच्याभिघारयति ॥ १२ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिविरचिते

सप्तमप्रश्ने सप्तमः पटलः

अष्टमः पटलः

“अपां त्वौषधीनां रसं गृह्णामि” इति वसाहोम-
हवन्यां वसाहोमं गृह्णाति ॥ १ ॥

वसा पशुरस एव ॥ १ ॥

क. यूषशब्देन मांसेन सह पक्वं जलमुच्यते (See तै. सं. भा. १-३-१० पृ. ४८२)
An. ed. Vol.

ख. जीर्णपटसदृशं हृदयवेष्टनं मेद इति सायणः Do. पृ. ४८१ Do.

ग. उत्तरत्र पुरीतत्पर्यन्तस्यैव ग्रहणात् बनिष्ठोत्सत्तनादित्येतावन्मात्रस्योपदेशाच्चेति ।

घ. मांसपाकभाण्डे स्थितः स्नेहात्मको द्रव्यविशेषो वसा इति सायणः (See also मही-
धरभाष्य of शु. य. सं. ६. १८)

स्वधितिना धारां छिनत्ति । द्विः पञ्चावत्तिनः ॥ २ ॥
स्वधितिना छुरिकया धाराच्छेदः ॥ २ ॥

१“ श्रीरसि ” इति पार्श्वेन वसाहोमं प्रयौति ॥ ३ ॥

२“ वातस्य त्वा ध्रज्या ” इति तेनैवापिदधाति ।
 स्वधितिना वा प्रयौति । स्वधितिनाऽपिदधातीत्येके ॥ ४ ॥

प्रयौति घट्टयति तेनैव । 'स्थगयति ॥ ३, ४ ॥

अथ यन्न शीष्णोऽवद्यति नांसयोर्नाणूकस्य नापर-
 सक्थोरनवदानीयानि ॥ ५ ॥

यस्मादेतान्यनवदीयानि शिरआदीनि अत एभ्यो नावद्येत् । अंसः
 बाहुफलकयोरन्तरालः । अणुकः पृष्ठकाण्डः । अपरसक्थी पश्चिमभाग-
 योरन्तरा । एभ्यो नाऽवद्यति ॥ ५ ॥

तानि श्रुतैस्सन्निधाय सम्मृश“ल्यैन्द्रः प्राणो अङ्गे
 अङ्ग ” इति ॥ ६ ॥

सकलान्येवैतानि अश्रुतानि दैवतसौविष्टकृतैर्दैस्सन्निधायैकीकृत्या-
 भिमृशति । उभयानि श्रुताश्रुतानि मदन्तिवत्यन्तेन ॥ ६ ॥

अथ हविषा प्रचरति । “ इन्द्राग्निभ्यां छागस्य
 हविषोऽनुब्रूहि ” “ इन्द्राग्निभ्यां छागस्य हविषः प्रेष्य ”
 इति सम्प्रैषौ ॥ ७ ॥

अथ शब्दोऽर्थकृत्यप्रतिषेधार्थः ॥ ७ ॥

1. B. Ms. adds again घट्टयति before स्थगयति

१. श्रीरस्यग्निस्त्वा श्रीणात्वापस्समरिणन्

२. वातस्य त्वा ध्रज्या अपाहोऽधीनाश्रोहिष्ये ।

याज्याया अर्धर्चे प्रतिप्रस्थाता वसाहोमं जुहोति
 “घृतं घृतपावानः पिबत ” इति ॥ ८ ॥

आदावन्ते वा स्वाहाकारः प्रदानार्थः । “ पुरस्तात्स्वाहाकारा वा अन्ये देवाः ” इति लिङ्गात् । ^क मध्यमे स्वाहाकारो न प्रदानार्थः । अतस्स्वाहा त्वान्तरिक्षाय स्वाहेति वसाहोमे पुनस्स्वाहाकारः क्रियते ॥ ८ ॥

उद्रेकेण ^३ दिशः प्रदिश इति प्रतिदिशं जुहोति मध्ये पञ्चमेन ॥ ९ ॥

उद्रेकः शेषः । तेन यागः प्रतिदिशम् । मध्ये जुहोति पञ्चमेन मन्त्रेण ॥ ९ ॥

प्राञ्चमुत्तमं संस्थाप्य “ नमो दिग्भ्यः ” इत्युपतिष्ठेत ॥ १० ॥

वषट्ते जुहोति ॥ ११ ॥

उत्तमं प्राञ्चं प्रागपवर्गं संस्थाप्य समाप्तिमस्य कृत्वा । प्राचीनं षष्ठस्य । कृते दिगुपस्थाने याज्याशेषं होता ॥ १०, ११ ॥

अत्र वा दिशः प्रतियजेत । उपरिष्ठाद्वा वनस्पतेः स्विष्टकृतो वा ॥ १२ ॥

क. “ पुरस्तात्स्वाहाकारा वा अन्ये देवा उपरिष्ठात्स्वाहाकारा अन्ये ” इत्येव श्रुति दर्शनात् मध्यमस्वाहाकारस्य प्रदानार्थता नास्ति । इत्यवगम्यते । अतो वसाहोममन्त्रे सत्यपि मध्ये स्वाहाकारे प्रदानार्थमन्ते पुनः स्वाहाकारः प्रयुज्यत इति ।

१. ऐन्द्रः प्राणो अङ्गे अङ्गे निदेव्यैन्द्रोऽपानो अङ्गे अङ्गे विवोभुवदेव त्वष्टर्भूरि ते स०समेतु विषुरुपा यत्सलक्ष्माणो भवथ देवत्रा यन्तमवसे शखायोऽनुत्वा माता पितरो न१न्तु । (तै. सं. १-३-१०-१)

२. घृतं घृतपावानः पिबत वसा वसापावानः पिबतान्तरिक्षाय इविरसि स्वाहात्वान्तरिक्षाय स्वाहा (तै. १-३-१०-२)

हुते वा हविषि दिशां यागः । उपरिष्ठाद्वा वनस्पतिहोमस्य
स्विष्टकृद्धोमस्य वाऽकृते वैश्वानरे हविरिति प्रतिप्रस्थातुः । दिशां
यागस्सर्वत्र ॥ १२ ॥

प्रत्याक्रम्य जुह्वामुपस्तीर्य सकृत्पृषदाज्यस्योपहत्य
द्विरभिघार्य “ वनस्पतयेऽनुब्रूहि, वनस्पतये प्रेष्य ” इति
संप्रेषौ । वषट्कृते जुहोति ॥ १३ ॥

दैवतानि हुत्वा प्रतिनिवृत्य नारिष्ठहोमाः । ततो वनस्पतिः । इह
न नारिष्ठहोमाः । पशुपुरोडाश एवोपदेशेन । द्विः पृषदाज्यस्य ग्रहणं
पञ्चावत्तिनः ॥ १३ ॥

स्विष्टकृद्व्यजमानोऽनुमन्त्रयते ॥ १४ ॥

“स्विष्टकृद्वनस्पतेरहं देवयज्ययाऽऽयुष्मान् यज्ञेन प्रतिष्ठां गमेयम्”
इत्यनुमन्त्रणम् ॥ १४ ॥

उपर्याहवनीये जुह्वामौपभृतानि विपर्यस्यन्नाह-“अग्नये
स्विष्टकृतेऽनुब्रूह्यग्नये स्विष्टकृते प्रेष्य” इति सम्प्रेषौ ॥ १५ ॥

तथागत एवाहवनीयस्योपरि जुह्वामौपभृतानि क्षिपन्नाह-अग्नये
स्विष्टकृतेऽनुब्रूहि इति ॥ १५ ॥

वषट्कृते हुत्वा प्रत्याक्रम्याऽऽयतने सुचौ सादयति ॥ १६ ॥

इति पञ्चविंशी कण्डिका

प्रत्याक्रम्य वैश्वानरे हविरिति कृत्वा सुक्सादनम् । ^१अनाज्यभाग-
पक्षेऽर्पाहैव सुक्सादनं यथा स्यान्न पूर्वमित्यतो विधीयते । उपदेशो
यदा न कृतावाज्यभागौ, तदा पूर्वमपि सुक्सादनमिति ॥

अत्रेडाया निरवदानमेके समामनन्ति ॥ १ ॥

निरवदानं ग्रहणम् । अत्र वा प्राकृतकाले न ^२पूर्वम् । उपदेशस्तु
निर्दशेषमवदानं निरवदानमिति । अत्रेडां गृह्णन्नस्थीन्यपि हविर्दशेषार्थं
नावशेषयति । षड्भ्यो वेत्येतच्च न लभ्यत इति ॥ १ ॥

अवान्तरेडामवद्यति । मेद उपस्तीर्य मेदसाभि-
धारयति ॥ २ ॥

सकृदुपस्तरणाभिधारणे मेदसाऽवान्तरेडायाः ॥ २ ॥

“यं कामयेताऽपशुस्स्यादिति अमेदस्कं तस्मा”
इत्युक्तम् ॥ ३ ॥

अपशुस्स्यादिति ^३प्रतिषेधः ॥ ३ ॥

क. यद्यपि ‘वैश्वानरे हविरिदं जुहोमि’ (आप. श्रौ. २. २१. ७) इत्यन्तः परिधिनि-
नयनानन्तरं विहितमत्रैव सुक्सादनं प्रकृतितोऽतिदेशप्राप्तं, तथापि स्त्रुगादानस्य प्रकृता-
वाज्यभागं प्रत्येव पूर्वमाज्यभागं प्रति सूत्रावादात्ते न निदधात्या स्विष्टकृतः । (आप.
श्रौ. २-१८-७) इति विधिप्रतीतिः तयोरेव च निधाननिषेधात् आज्यभागाभावपक्षे
पूर्वमपि सुक्सादानं भवितुमर्हतीति शङ्का स्यात्, तां निराकर्तुमत्र सूत्रे पुनर्विधानम् ।
आज्यभागाभावपक्षेऽप्यत्रैव सुक्सादनं कर्तव्यम् न पूर्वमिति । अतश्च शङ्खवेलायामागत-
व्यमितिवत् कालमात्रविधिः प्रकृताविति फलितम् । see also आश्वलायन श्रौतसूत्र ३-१-४

ख. न प्रधानावदानकाल इति ।

ग. यद्यस्मिन् काल इडावदानं तदा सर्वस्याप्यवदानम् । अत्रैव निरवशेषश्रवणात् पूर्वं तु
सावशेषमिति ।

1. B. Ms. adds इडां before उपदेशः

2. B. Ms. 2, reads प्रतिषेधार्थः See Also तै. सं. ६-३-११ रिनघट्टण्यरहितं मां सममे-
दकम् ।

उपहूतां मैत्रावरुणषष्ठा भक्षयन्ति प्रतिप्रस्थाता
सप्तमः ॥ ४ ॥

होत्रध्वर्युविकारत्वान्मैत्रावरुणस्य भक्षणमिडायाः । वपाश्रपणं
प्रतिप्रस्थातुः । श्रपणमाग्नीध्रकर्मैकदेशः । तदनेन कृतमिति । १० द्वितीय-
कल्पे ११ आग्नीध्रभागवत्कृतं वनिष्ठुमैडैस्सह भक्षयत्याग्नीध्रः ॥ ४ ॥

वनिष्ठुमग्नीध्रे षडवत्तं सम्पादयति ॥ ५ ॥

इडायां तस्याऽनन्तर्भावात् वैशेषिको वनिष्ठोः । अनस्थित्वा-
दिडायाः ॥ ५ ॥

अध्युद्धिं होत्रे हरति ॥ ६ ॥

नित्योऽध्युद्धिः । तमैडैस्सह भक्षयति होता । उपदेशः कृते
मार्जने वनिष्ठुर्दीयते । यदा कृत्स्नो न निक्षिप्यते इडायामध्युद्धिम-
निक्षिप्येडायामन्ते नित्यं कृते मार्जने दीयते ॥ ६ ॥

अग्नीदौपयजान ारानाहरोपयष्टरूपसीद ब्रह्मन् प्र-
स्थास्यामस्सुमिधमाधायग्नीत्परिधी श्वाग्निञ्च सकृत्सकृ-
त्सम्मृद्धि इति सम्प्रैषति ॥ ७ ॥

उपयङ्भ्योऽर्था औपयजाः । तानाहरत्याग्नीध्रः पूर्वम् । उपयजति
शुदकाण्डेन देवानित्युपयष्टा प्रतिप्रस्थाता । स चोपसीदति । उत्तरस्यां

क. प्रतिप्रस्थातुराग्नीध्रकार्यकारित्वात्तस्यापि भक्षणमिति ।

ख. ' वनिष्ठोस्सप्तमात् ' इति पक्षे ।

ग. षडवत्तं कृतमिति ।

घ. ' अध्युद्धिः ' इति भाष्यसम्मतः पाठः । रामाग्निचित् तालवृन्तनिवासार्त्ता च अध्युद्धिः ।
इत्येव पठतः ।

ङ. ' मैत्रावरुणषष्ठा भक्षयन्ति ' इति विधाय भक्षणोत्तरकालं ' वनिष्ठुमग्नीध्रे ' इति
विधानात् इडान्त एव वनिष्ठुमिडायामनिक्षिप्यैव होत्रे दद्यादित्युपदेश इति ।

च. " समुद्रं गच्छ स्वाहा " इत्यादिभिर्मन्त्रैः क्रियमाणा होमा उपयज इत्युच्यन्ते (See
आप. श्री. ७-१५-११)

वेदिश्रोण्यामङ्गारसमीपे । प्रस्थास्यामः अनुयाजार्थं गभिष्याम इत्यात्मानमाह । आग्नीध्र त्वमुत्तराणि कर्माणि कुर्विति प्रैषार्थः ॥ ७ ॥

आग्नीध्रादौपयजानङ्गारानाहरति । होत्रीये उपयजति शामित्रान्निरूढपशुबन्ध उत्तरस्यां वेदिश्रोण्याम् ॥ ८ ॥

औपयजानाग्नीध्रादानीय ^कहोत्रीये । शामित्रादानीय उत्तरस्यां वेदिश्रोण्यां निरूढे । यथा अन्तरा भवति ॥ ८ ॥

गुदकाण्डमेकादशधा निर्यक् छित्वा सम्भिन्दन्नपर्यावर्तयन् अनुयाजानां वषट्ते वषट्ते एकैकं गुदकाण्डं प्रतिप्रस्थाता हस्तेन जुहोति “समुद्रं गच्छ स्वाहा” इत्येतैः प्रतिमन्त्रम् ॥ ९ ॥

यथा न भिद्यते तथा छिनत्ति । गुदं न पर्यावर्तयति अन्तर्यो देशः तन्न बहिः करोति ॥ ९ ॥

सर्वाणि हुत्वा “अन्न्यस्त्वौषधीभ्यः” इति बर्हिषि लेपं निमृज्य “मनो मे हार्दि यच्छ” इति जपति पृषदाज्यं जुह्वामानीय पृषदाज्यधानीमुपभृतं कृत्वा तेनैकादशाऽनुयाजान् यजति ॥

‘देवेभ्यः प्रेष्य’ इति प्रथमं सम्प्रेष्यति । प्रेष्य प्रेष्य इतीतरान् ॥ ११ ॥

क. सैमिके पशुयागे होत्रीयेऽग्नौ होतव्यमिति ।

१. ‘घ’ & B. Mss. read यथा न विभज्यते

१. समुद्रं गच्छ स्वाहा । अन्तरिक्षं गच्छ स्वाहा । देव-सवितारं गच्छ स्वाहा । अहोरात्रे मच्छ स्वाहा । मित्रावरुणौ गच्छ स्वाहा । सोमं गच्छ स्वाहा । यज्ञं गच्छ स्वाहा । उन्दासि गच्छ स्वाहा । यावापृथिवी गच्छ स्वाहा । नभो दिव्यं गच्छ स्वाहा । अग्निं वैश्वानरं गच्छ स्वाहा ॥

तान् यजमानः प्राकृतैरनुमन्त्रयते ॥ १२ ॥

इति षड्विंशी कण्डिका

“मनो मे हार्दि यच्छ” इति अशीयान्तो मन्त्रः ॥ १०-१२ ॥

प्रथमेनाऽऽद्यांश्चतुरो दशमश्च । द्वितीयेन प्राग्वन-
स्पतेः । उत्तमेन शेषम् ॥ १ ॥

बर्हिः प्रथमः । नाराशंसोऽष्टमः । तयोर्मध्य आगन्तवः । षट्सम-
प्रविभागेन । उत्तमविकारो वनस्पतिः स्विष्टकृच्च । ताभ्यां भिद्यन्त
इतरे । प्रथमविकारो बर्हिष्ठादशमः । देशा अपि यथाविभागम् ॥ १ ॥

उत्तरयोर्विकारेषूभौ होतारं चोदयतोऽध्वर्युर्मैत्राव-
रुणश्च यजेति ॥ २ ॥

द्विजगुत्तरावनूयाजाविति नाराशंस^कस्विष्टकृद्विकारेषूभौ चोद-
यतः । द्वारामहं देवयज्यया प्रजावान् भूयासम् । एवमुत्तरयोर्दशमे च
देवयज्यादि । उषासानक्तयोरहम्, जोष्ट्रियोरहम्, बर्हिषो वारितीना-
महम्, ऊर्जाहुत्योरहं देवयज्यया पशुमान् भूयासम् । एवमुत्तरेषु देव-
यज्यादिः । दैव्ययोर्होत्रोरहम्, तिसृणां तिसृणां देवीनामहम् । नाराशं-
सस्याहम्, वनस्पतेस्स्विष्टकृतश्च पूर्ववत् ॥ २ ॥

अत्र स्वरोरञ्जनमेके समामनन्ति ॥ ३ ॥

द्वितीयं स्वरोरञ्जनमेकेषां मते स्वरुसंस्कारः । पूर्वन्तु वियत एव,
पश्वर्थत्वात् ॥ ३ ॥

प्रत्याक्रम्य जुह्वां स्वरुमवधायाऽनूयाजान्ते जुहोति
“द्यां ते धूमो गच्छत्वन्तरिक्षमर्चिः पृथिवीं भस्मना पृण
स्वाहा” इति ॥ ४ ॥

क. मैत्रावरुणोऽध्वर्युश्चेत्युभावपि होतारं ‘यज’ इति प्रैषयतः यतस्तयोर्द्वियजत्वं प्रकृतावेव
स्थापितमिति ।

1. B. Ms. & ‘ज’ add, तयोर्विकाराः

१. मनो मे हार्दि यच्छ-तन् पुत्रं नप्तारमक्षीय ।

अनूयाजा यस्मिन् देशे हुतास्तस्य प्रदेशस्यान्ते स्वरुं जुहोति-
“ द्यान्ते धूम ” इति ॥ ४ ॥

समानमा प्रत्याश्रावणात् ॥ ५ ॥

सूक्तवाकप्रैषो विक्रियते । तं मैत्रावरुणो ब्रूया “ दग्निमद्य
होतारमवृणीते ” इति ॥ ६ ॥

वसाहोमहवन्या अपि व्यूहनम् । ^ककेचिन्मन्त्रवत्सादितानामेव
व्यूहनम् । अतः पृषदाज्यधान्या अपि वसाहोमहवनी न सादितेति
न तस्याः । ^खसर्वास्वञ्जनम् । मन्त्रावृत्तिः ^गयदि न शक्यते युगपत् ।
परिधिसंस्कारत्वात् ^घजुह्वैवाञ्जनम् ॥ ६ ॥

ध्रुवावर्जं चतुष्टभिः परिधीनभिर्जुहोति ॥ ७ ॥

^कपत्नीसंयाजान्तत्वादग्नीषोमीयस्य ध्रौवसमाप्तिः नारिष्ठहोमे
चैकस्मिन् वनस्पतौ ^खस्विष्टकृति च । अतो ध्रुवाया रिक्तत्वात् ध्रुवावर्ज-
मिति प्रतिषेध उपपद्यते । जुहूद्वयेनोपभूद्वयेन च संस्त्रावः ॥ ७ ॥

क. व्यूहनस्यासादितमात्रविमोचनार्थत्वात् प्रकृतौ ‘ नोत्कर आज्यानि सादयति ’ इति
निषेधबलात् साज्यानामेव पात्राणां सादनावगमात् येषां मन्त्रवत्सादनं तेषामेव
व्यूहनम् । अतश्च पृषदाज्यधान्या अपि तथात्वात्तस्या अपि व्यूहनम् । वसाहोमहवन्यास्तु
आसादनाभावाच्च व्यूहनमिति ।

ख. यदि द्वयोर्द्वयोर्युगपदञ्जनं न कर्तुं शक्यते तदा “ अक्तुरिहाणा ” इति मन्त्रस्य प्रत्य-
ञ्जनमावृत्तिः कर्तव्येति ।

ग. “ वसुभ्यस्त्वा ” इत्यादिभिर्मन्त्रैः जुह्वैव परिधीनामञ्जनम् ।

घ. संस्त्रावो नाम कृतकार्येष्वज्यपात्रेष्ववशिष्टस्याज्यस्य परिधीनामग्नौ नैक्षिप्तानामुपरि स्त्रावणम् ।
तच्चाज्यप्रतिपत्तिरूपम् । एवञ्चात्र निरूढपशौ समिष्टयजुरादेरेषे ध्रौवाज्येन कर्तव्यत्वात्
ध्रुवाया अरिक्तत्वेन प्रतिपत्त्यनपेक्षणात् संस्त्रावे ध्रुवाया असम्बन्धात् ध्रुवावर्जमिति
पर्युदासोऽनर्थकः । अग्नीषोमीये तु पशौ ‘ पत्नीसंयाजान्तोऽग्नीषोमीयस्सन्तिष्ठते ’
(आप. श्रौ. ११-२०-१६) इति पत्नीसंयाजान्तत्वविधानात् तत्र स्विष्टकृद्वनस्पतावेव
ध्रौवपरिसमाप्तेः ध्रुवाया रिक्तत्वात् परिधिहोमे तस्या अन्वयः प्रसक्त इति तत्पर्युदासो
युक्तः । एवञ्च ध्रुवावर्जमित्यग्नीषोमीयपक्षार्थं पर्युदास इति ।

1. Ad Ms. reads वसाहोमहवनी तु

2. Ibid, reads wrongly सर्वाञ्जननिवृत्तिः

3. P. B. Ms. 1 omits निवृत्तिः; & B. Ms. 2 omits वनस्पतौ

दक्षिणेन विहारं जाघनीं हत्वा तथा पत्नीस्संया-
जयन्ति ॥ ८ ॥

जाघनीमग्नेणाहवनीयं नीत्वा दक्षिणाग्नेश्च दक्षिणतो गार्हपत्य-
समीपमानयति । ^क“अग्नेर्वोऽपन्नगृहस्य सदसि सादयामि, सुम्नाय
सुम्नियः सुम्ने मा धत्त धुरि धुर्यौ पात ” सर्वास्साद्यन्ते प्रोद्यन्ते च ।
उपदेशः—^खअभिहोममात्रमेव चतसृभिः, नाञ्जनादि ॥

आज्येन सोमत्वष्टाराविष्टोत्तानायै जाघन्यै देवानां
पत्नीभ्योऽवद्यति । नीच्या अग्नये गृहपतये ॥ ९ ॥

उपस्तरणाभिधारणेन च जाघन्या होमद्वयेऽपि उत्ताना यत्र न
लोमानि । जाघन्या एव चत्वार्यवदानानि । ^१आज्यप्रत्याम्नानात् । यतो
लोमानि ततोऽन्यद्भवति । ^२पुनर्वचनान्नित्यम् ॥

उत्तानायै होत्र इडामवद्यति नीच्या अग्नीधे तां
पत्न्यै प्रयच्छति तां साऽध्वर्यवेऽन्यस्मै वा ब्राह्मणाय ॥ १० ॥

^३सर्वावदानानि जाघन्या एव इडायामुपदेशेनापि । तामनन्तरं
पत्न्यै प्रयच्छत्यध्वर्युः ॥ १० ॥

क. “अग्नेर्वोमपन्नगृहस्य सदसि सादयामि, सुम्नाय सुम्ननी सुम्ने मा धत्त धुरि धुर्यौ
पातम् ” (तै. सं. १-१-१३-२.) इति प्राकृतस्य मन्त्रस्य बहुवचनान्ततया ऊहितः
प्रकारः ।

ख. ‘चतसृभिरभिजुहोति’ इत्यभिहोममात्रे चतसृणामन्वयदर्शनात् स एव ताभिः कर्तव्यः ।
“ अक्षरिहाणा ” इत्यञ्जनादिकं तु नेति ।

ग. प्रकृतितः प्राप्ताया अपि जाघन्याः पुनरत्र वचनं नित्यतया प्राप्स्यर्थम् । एवञ्च प्रकृतितः
प्राप्तो विकल्पोऽत्र न भवतीति ।

घ. यद्यप्यस्या आज्येडेति नाम, तथापि ‘ उत्तानायै होत्र ’ इत्यादिनिर्देशात् जाघनीत एव
चत्वारि षट् चावदानानीति ।

1. B. Ms. 1, reads आज्यस्य; Ad Ms. reads आज्येन

2. B. Ms. reads वचनं for वचनात्

बाहुं शमित्रे । तं स ब्राह्मणाय यद्यब्राह्मणो भवति ॥

पाहुं पादं शमित्रे । अब्राह्मणः क्षत्रियादिः ॥ ११ ॥

“यज्ञ यज्ञं गच्छ” इति त्रीणि समिष्टयजूंषिहुत्वा-
नुपस्पृशन् हृदयशूलमुदङ् परेत्यासञ्चरेऽप उपनियीय
शुष्कार्द्रयोस्सन्धाबुद्धासयति “शुगसि” इति द्वेष्यं
मनसा ध्यायन् ।

प्रकृतिवत्पिष्टलेपफलीकरणवर्जम् । पशुपुरोडाशे पिष्टलेपफलीकरण-
होमाविह केचित्कुर्वन्ति । त्रीणि हुत्वा समिष्टयजूंषि यजमानभाग-
प्राशनम् । यदा षड्भ्य इडा तदा यजमानभागः पूर्वार्धात् । प्रातर्हो-
मवच्च भक्षणम् । इहापि मध्यमे स्वाहाकारे बर्हिः । उपोषणस्या-
विधानात् अभिस्तरणं च होतृषदनैः । केचिदुपोषणं कुर्वन्तीह सोम-
विधेर्यूपोपस्थानान्तं सोमतुल्यः सोमविध इति । पश्चादभिस्तरणं
होतृषदने । अभिस्तीर्णायां प्रणीतामार्जनमिष्टिविधे । उपवेषोदसनं
कपालविमोचनञ्च येषां नेडान्तः पशुपुरोडाशः । ततो हृदयशूलोद्वा-
सनम् । उपदेशो न पशुपुरोडाशश्चेडान्त एवेति । असञ्चरे पशूनां
जनस्य च शुष्कार्द्रयोः सन्धौ । शुगसि तं देवदत्तं पाप्मानमिति वा
ध्यानम् । द्विष्मान्तो मन्त्रः । उद्वासने मार्जने च ॥ १२ ॥

क. ‘मध्यमे स्वाहाकारे बर्हिरनुप्रहरति’ (आप. श्रौ. ३-१३-३) इति प्रकृतावुक्तम् ।
‘देवा गातुविद’ इति मन्त्रे “वाचि स्वाहा” इति द्वितीयस्वाहाकारः । प्रकृताविवा-
त्रापि तदुच्चारणकाळ एव बर्हिः प्रहरेदिति ।

ख. ‘पत्नीसंयाजान्तोऽग्नीषोमीयस्सन्तिष्ठते’ (आप. श्रौ. ११-२०-१६) इत्यत्र प्रकृतेऽ-
प्यग्नीषोमीये पुनस्तदुपादानात् अग्नीषोमीय एवं पत्नीसंयाजान्तः, नान्यस्तद्विकृतिभूतः
पशुः । अतश्च निरुद्धस्य पशोरपि तद्विकृतित्वेन तत्रापि न पत्नीसंयाजान्ततेति तत्रा-
प्युपोषणस्य प्राप्तिसत्वेऽपि तदनिर्देशादत्रोपोषणं नास्तीति कृत्वा बर्हिःप्रहरणमेव
मध्यमे स्वाहाकार इति । केचित्तु-अस्य सोमविधत्वमङ्गीकृत्य सोमविधोऽपि सोमतुल्य
इति कृत्वा सौमिकमुपोषणमनुतिष्ठन्ति ।

“सुमित्रा न आप ओषधय” इति तस्मिंश्चात्वाले वा सहपत्नीका मार्जयित्वा “धाम्नो धाम्नो राजन्नुदुत्तमम्” इत्यादित्यमुपस्थाय “एधाऽस्येधिषीमहि” इत्याहवनयि समिधमाधाय “अपो अन्वचारिषम्” इत्युपतिष्ठन्ते ॥ १३ ॥

इति सप्तविंशी कण्डिका

तस्मिन्नुद्गासनदेशे चात्वाले वा सह यजमानेन मार्जनम् । आदित्योपस्थानञ्चैकैकस्य । एकैकेन समिदाधानमेकवचनान्ता मन्त्रा इति । पत्न्याश्चाविकारः । “पयस्वत्यग्ने आगमम्, तां मां सःसृज वर्चसा ” इत्युपदेशः ॥ १३ ॥

इष्टिविधो वा अन्यः पशुबन्धः सोमविधोऽन्यः । स यत्रैतदपः प्रणयति पूर्णपात्रं निनयति विष्णुक्रमान् क्रामति स इष्टिविधोऽतोऽन्यस्सोमविध इति वाजसने-
यकम् ॥ १ ॥

आधानोपस्थाने कृत्वा “अयाङ्गिः” इत्युपस्थाय ब्रह्मा निष्क्रामति । ततो विष्णुक्रमवर्जं विष्णवतिक्रमादि सोमविधे ॥ १ ॥

क. मन्त्राणामेकवचनान्तत्वात् एकैकेन एकैकस्यास्समिधः पृथक् पृथगाधानं कर्तव्यम् । तत्र “एधाऽस्येधिषीमहि ” इत्याहवनीय एका समित् । “समिदसि ” इति द्वितीया । “तेजोऽसि तेजो मयि धेहि ” इति तृतीया । “अपो अन्वचारिषं रसेन समसृक्षमहि । पयस्वा ५ अग्ने आगमं तं मां सः ५ सृज वर्चसा ” इत्यनेनोपस्थानमिति ।

ख. “पयस्वानग्ने ” इत्यस्यासमवेतार्थत्वात् अनेहेनैव पत्न्या अपि पाठ इति ।

1. B. Ms. reads सह यजमानपत्न्या मार्जनम्

१. सुमित्रा न आप ओषधयस्तन्तु दुर्मित्रास्तस्मै भूयःसुर्योऽस्मान् द्वेष्टि यं च वयं द्विभ्यः ।

२. धाम्नो धाम्नो राजनितो वरुण नो मुञ्च यदापो अधिन्या वरुणेति शपामहे ततो वरुण नो मुञ्च ॥

३. उदुत्तमं वरुण पाशमस्मदवाऽधमं विमर्ष्यमञ्जुश्रयाय । अथा वयमादित्य व्रते तवाऽन्नगसो अदिक्ष्ये स्याम (तै. सं. १-५-११-३) ।

यूपं यजमान उपतिष्ठते “नमः स्वरुभ्यस्सन्नान्मा
वगाता पश्चादध्वान्नं भूयासम् । शृङ्गाणीवेच्छृङ्गिणां संददृ-
श्रिरे चषालवन्तः स्वरवः पृथिव्याम् । ते देवासः स्वर-
वस्तस्थिवा ५ सो नमः सखिभ्यस्सन्नान्मावगात । आशा-
सानस्सुवीर्यम् ” इति च ॥ २ ॥

सर्वं याजमानमर्वाग्यज्ञशंचमात् । ततो यूपोपस्थानम्-“ नम-
स्वरुभ्यः, आशासान ” इति ॥ २ ॥

उपस्थाय यज्ञशञ्चम इति जपति ॥ ३ ॥

ततो यज्ञशञ्चम इति जपः वृष्ट्यादि भोजनान्तम् । इष्टिविधे तु
विष्णुक्रमा अपि । उपदेशः-निष्कान्ते ब्रह्मणि यदिष्टिविधः, ततो
विष्णुक्रमाः, ततो यूपोपस्थानम् । अथ सोमविधः, यूपोपस्थानमेव ।
ततो यज्ञशंचमः । वायवेष त इत्युपस्थाय ब्राह्मणभोजनान्तम् । इष्टेरिव
विधानं यस्य स इष्टिविधः । अन्यः एकविध इत्यर्थः । सोमस्येव विधानं
पस्य स सोमविधः । तत्र श्रुतिमेव व्याचष्टे स पशुबन्धः । यत्रापां
प्रणयनं पशुपुरोडाशे तस्यैव पूर्णपात्रनिनयनम् । वेदिस्तरणे कृते “अपो
अन्वचारिषम् ” इति । कृते आहवनीयोपस्थाने विष्णुक्रमाः । एष
इष्टिविधः । यत्रैतानि न सन्ति स सोमविधः । तत्र ‘अन्या वा यजु-
षोत्पूय ’ इति पशुपुरोडाशे संयवनम् । तच्च बद्धं भरद्वाजेन-प्रणीता-
प्रणयनं यजुरुत्पूताभिरद्भिः पुरोडाशं श्रपयतीति । उपदेशः-पशावेव
पवित्रे कृत्वा प्रणीताप्रणयनमदृष्टार्थम् । तस्य वेद्यभिस्तरणे कृते निन-
यनम् । सोमविधे विध्यन्त एव प्रणीताः पशुपुरोडाश इति । केषाञ्चिद-
पक्रान्तः सोऽन्यः पशुबन्धः । सोमविधे वेद्युपोषणादि यूपोपस्थानान्तं
कथं क्रियेतेति वर्ण्यन्ते । यूपोपस्थानं यूपविसर्गार्थम् । यत्र बह्वर्धो यूपः

वाय' विति बहूनां स्पृष्टानामभिमन्त्रणम् । द्विबहुत्वाभिधायिनो
मन्त्रार्थः पाठः ॥ ४ ॥

ऐन्द्राग्नौ निरूढपशुबन्धस्सौर्यः प्राजापत्यो वा ॥ ५ ॥

यदा सौर्यः, तदा सूर्याय त्वा जुष्टमुपाकरोमीति नियोजनाद्येष
पूर्ववत् । प्रजापतये त्वा जुष्टमुपाकरोमीति प्राजापत्ये ॥ ५ ॥

तेन संवत्सरे संवत्सरे यजेत षट् षट् मासेष्वि-
त्येके ॥ ६ ॥

तेन यागः संवत्सरे संवत्सरे पूर्णे पुनः पुनः क्रिया ॥ ६ ॥

ऋतुव्यावृत्तौ सूयवस आवृत्तिमुख आवृत्तिमुखे वा ॥ ७ ॥

'आदौ सङ्कल्पः—ऋत्वादावेव करोमीति । तदा षट्त्वस्संवत्सरे ।
एवं संवत्सरे सूयवसे प्रावृषि प्रावृषि । आवृत्तिमुखे अयनादावयनादौ
षट्सु षट्सु मासेषु ॥ ७ ॥

मांसीयन्ति ह वा अग्नयोऽजुह्वतो यजमानस्य । ते
यजमानमेव ध्यायन्ति । यजमानं सङ्कल्पयन्ति । पचन्ति
हवा अन्येष्वग्निषु वृथा मांसम् । अथैतेषां नान्या मांसाशा
विद्यते । यस्यो चै ते भवन्ति तं ततो नानीजानं पशुना

क. द्विबहुपेषु ऊहेनैव द्वित्वबहुत्वप्राप्तौ पुनस्सूत्रे तद्विशिष्टयोर्मन्त्रत्वसिध्यर्थं पाठः । तेन तदभ्ये
श्रौतप्रायश्चित्तप्राप्तिः प्रयोजनम् । अन्यथा ऊहितस्य मन्त्रत्वानभ्युपगमात्तदभ्ये स्मार्तमेव
प्रायश्चित्तं प्राप्नुयात् (See पू. मी. २-१-९)

ख. आधानदिवसादारभ्य संवत्सरपूरणदिवसानन्तरदिवसे प्रथमः पशुः । प्रथमपशुकरण-
दिवसात् संवत्सरपूर्तिदिवसानन्तरे द्वितीयः पशुः । एवमुत्तरत्रेत्येकः पक्षः ।

ग. संवत्सरपूरणे, षण्मासपूरणे, सूयवसपर्वणि, अयनादौ, ऋत्वादौ इति पञ्च विधयस्ति-
थ्यन्ति ।

संवत्सरोऽतायात् । आयुष्यो हवा अस्थैष आत्मानिष्क्रयण
इति वाजसनेयकं भवति भवति ॥ ८ ॥

इत्यष्टाविंशी कण्डिका ॥

निपाता ब्राह्मणेष्वनर्थकाः । मांसीयन्ति मांसमिच्छन्ति । अस्य
यजमानस्याऽजुह्वतोऽग्नयः । ते यजमानमेव ध्यायन्ति-दास्यत्यस्माकं
मांसमिति । यदा तु न यजते पशुना, तदा सङ्कल्पयन्त्येनं मारयितुम् ।
किं कारणम् ? वृथा मांसं लौकिकं तत्पच्यते अन्येष्वग्निषु लौकिकेषु ।
एतेषु न पचन्ति । न चान्यत् चोदितं कुर्वन्ति कर्म, नियमात् । ‘यदन्वा-
हार्यपचनेऽन्वाहार्यं पचन्ती’ ति श्रुतेः । अत एव तेषामन्या मांसाशा
न विद्यते । पशुमेव कामयन्ते । तस्याक्रियायां यजमानस्य मांसं यस्यैते
भवन्त्यग्नयः तम् । ततोऽग्न्युत्पत्त्युत्तरमनीजानमनिष्टवन्तं पशुना
संवत्सरो नातिक्रामेत् इति पुनरध्याहारः । अतस्संवत्सरे यत्र कुत्र
कर्तव्यमिति विध्यन्तरम् । कालातिक्रमे दर्शपूर्णमासविकाराणां
पथिकृद्वैश्वानरौ प्रकृतिवत् । आयुषे हितमायुष्यं यजमानस्य । एष
पशुरात्मनो निष्क्रयणं करोति । अत उच्यते-कथं नित्ये क्रियत इति
वाजसनेयब्राह्मणवचनम् । “सर्वान् लोकानभिजयति” इति
कामस्योक्तत्वात् । अकामनेऽपि नित्ये न दोषः अकामहतश्रुतेः ॥ ८ ॥

इत्यापस्तम्बश्रौतसूत्रभाष्ये धूर्तस्वामिविरचिते

सप्तमप्रश्नेऽष्टमः पटलः

सप्तमप्रश्नश्च समाप्तः ॥

क. ‘हवा’ इत्यादयो निपाताः ब्राह्मणवाक्येषु “मांसीयन्ति हवा” इत्यादिष्वनर्थका वेदितव्या
इति ।

ख. “पशुबन्धयार्जा सर्वान् लोकानभिजयति” इति फलश्रवणात् सत्यामेव फलेच्छाया-
मस्यानुष्ठानमित्येकः पक्षः । “श्रोत्रियस्य चाक्रामहतस्य” इति मुमुक्षोः कामनाया
निषिद्धत्वात् तस्यापि नित्यानामवश्यकर्तव्यत्वात् कामनाविरहेण नित्यतया निरुद्धपशुः
कर्तव्य एवेति ॥

इति महामहोपाध्याय-श्रीचित्रस्वामिशस्त्रिकृता धूर्तस्वामिभाष्यस्य

लघुविवृतिस्तप्तमान्ता ।

श्रीः

॥ आपस्तम्बश्रौतसूत्रविषयवर्णानुक्रमसूची ॥

पृष्ठम्

अग्निपरिषेचनम्	३२१
अग्निपरिस्तरणम्	४९
अग्निप्रणयनम्	४०५
अग्निमथनम्	२४९
अग्निमथनम्	४२२
अग्निसंमार्गः	१२५
अग्निहोत्रनिरूपणम्	३०९
अग्निहोत्रप्रशंसा	३२९
अग्निहोत्रीदोहनम्	३१७
अग्निहोत्रोपक्रमः	२८२
अग्न्याधेयनिरूपणप्रतिज्ञा	२२५
अग्न्यायतनानि	२३३
अग्न्युद्धरणम्	३१०
अग्न्युद्वासनेष्टिः	२९४
अग्न्युपस्थानम्	२७०
अग्न्युपस्थानम्	३४७
अतिमुक्तिहोमाः	४०७
अतिबल्गनम्	३३४
अनुनिर्वापः	२७९
अनुनिर्वाप्ये कामाः	१५०
अनूयाजयागः	१२६
अनूयाजाः	४६०
अनूयाजेषु विभक्तयः	३०५
अन्तिमप्रयाजः	४३९
अन्वाधानम्	५
अन्वारम्भणीधेष्टिः	२८६

अन्वाहार्यदक्षिणादानम्	१२४
अन्वाहार्यपाकः	१२४
अपां निनयनम्	३३९
अप्प्रणयनम्	५३
अभिमन्त्रणानि	२०७
अभिमन्त्रणानि	१८३
अरणिनिष्टपनम्	२४५
अरण्याहरणम्	२२५
अवहननम्	५९
अश्वाक्रमणम्	२५९
आग्निवारुणेष्टिः	३०६
आग्नेययागे याज्यापुरोऽनुवाक्याः	३०२
आग्रयणानुकल्पाः	३८३
आग्रयणेष्टिः	३७५
आधारसमिधौ	९३
आज्यग्रहणम्	८८
आज्यभागौ	१११
आज्यभागौ	४४१
आज्यसादनम्	४१३
आज्यावेक्षणम्	८३
आज्यौषधिहोमः	२६३
आधानम्	२४०
आधाननक्षत्राणि	२३०
आधानर्तवः	२३२
आप्त्यनिनयनम्	७३
आभिचारिकेष्टिः	१४८
आर्षेयवरणम्	१०८

आश्रावणादि

११७

पृष्ठम्

आहवनीयाधानम्	२५३
आहिताग्निनियमाः	२९१
आहिताग्निव्रतानि	२८९
इडाप्राशिन्नानुमन्त्रणम्	१९४
इडाभक्षणम्	४५९
इडावदानम्	११९
इडोपाह्वानजपः	१९५
इध्मकरणम्	२३
इध्माधानम्	३१२
इध्माहरणम्	२४
इष्टिहौत्रकल्पः	२१२
उत्तरवेदिकरणम्	४०१
उत्तरवेदिनिर्माणम्	३९९
उदकस्त्रावणम्	३२२
उपवेषकरणम्	२६
उपवेषनिरसनम्	१४३
उपोद्धातः	१
ऋत्विङ्मार्जनम्	४४४
कपालविमोकः	१४४
कपालोपधानम्	६५
काम्याः कल्पाः	३४१
काम्याः कल्पाः	३७३
काम्या होमाः	३४४
काम्यान्पुन्ययनानि	३२७
गृहागमनजपः	३६९
चषालकरणम्	३९७
चात्वालदेशः	४००
जयहोमाः	२८७
जुह्वसमञ्जनम्	१०५

पृष्ठम्

तूष्णीमग्निहोत्रहोमः	२६८
दक्षिणाग्न्याधानम्	२५७
दक्षिणादानम्	२७५
दर्शपूर्णमासयोः कामाः	१५२
दर्शपूर्णमासारम्भः	२८८
दर्शपूर्णमासौ काम्यौ	१४५
दाक्षायणयज्ञः	१६१
दिगुपस्थानम्	३६७
देवनम्	२७३
नारिष्ठहोमाः	११७
नित्यमग्निधारणम्	३१५
पत्नीसन्नहनम्	८४
पत्नीसंयाजाः	१३३
पत्नीसंयाजाः	४६३
पत्नीसंयाजेडा	१३५
परिधिपरिधानम् (ऐष्टिकम्)	९२
परिधिपरिधानम् (पाशुकम्)	४०३
परिधिप्रहरणम्	१३१
परिधिसम्मार्गः	१०१
पर्यग्निकरणम्	४२९
पवमानहवींषि	२७७
पवित्रकरणम्	२७
पशुनियोजनम्	४२५
पशुपाशप्रमोकः	४६४
पशुपुरोडाशयागः	४४५
पशुबन्धवेदिः	३९८
पशुयागदक्षिणा	४४४
पशुयागफलम्	३८९
पशुलक्षणम्	४२०

पशुपाकरणम्	४२१
पश्वाप्यायनम्	४३५
पात्रप्रयोगः	४०९
पात्रसंमार्जनम्	४११
पात्रसादनम्	५०
पार्वणहोमौ	११६
पिण्डपितृयज्ञः	२८
पिष्टलेपहोमः	१३६
पिष्टसंयवनम्	६९
पुनराधेयम्	२९३
पुनराधेयनक्षत्राणि	२९७
पुनराधेयदक्षिणाः	३०४
पुरोडाशकरणम्	७१
पुरोडाशभक्षणम् (पाशुकम्)	४४९
पुरोडाशव्यादेशः	१२३
पूर्णाहुतिः	४०६
प्रणीताविमोकः	१४२
प्रथमाधारहोमः	१०४
प्रधानहोमः	३३१
प्रधानहोमाः	३३३
प्रधानहोमान्तराणि	३३७
प्रधानाहुतयः (ऐष्टिक्यः)	११४
प्रयाजाः (ऐष्टिकाः)	१०९
प्रयाजाः (पाशुकाः)	४२७
प्रयाजानुमन्त्रयणम्	१९२
प्रयाजवृद्धावनुमन्त्रणम्	४२७
प्रयाजेषु विभक्तयः	३००
प्रवसज्जपः	२११
प्रवसज्जपः	२११

प्रस्तरोपवेशनम्	९४
प्रायश्चित्तम्	३०७
प्रायश्चित्तहोमः	१३९
प्राशिन्नप्रहरणम्	१२२
फलीकरणम्	६३
बहिराहरणम्	१६
ब्रह्मत्वम्	१६५
ब्रह्मौदनपचनम्	२३७
ब्रह्मौदनप्राशनम्	२४१
ब्रह्मौदनदानम्	२३९
ब्राह्मौदनिकाधानम्	२३५
यजमानप्रवासे तद्भागविनियोगः	१४२
यजमानभागभक्षणम्	२०३
यज्ञयोगः	१८३
यागदेशगमनम्	१०४
यागानुमन्त्रणमन्त्राः	१९२
याजमानम्	१७१
यूपच्छेदनम्	३९३
यूपपरिमाणम्	३९५
यूपपरिव्याणम्	४१९
यूपलक्षणम्	३९२
यूपाञ्जनम्	४१७
यूपावटप्रोक्षणम्	४१५
यूपाहुतिः	३९१
यूपोच्छ्रायणम्	४१७
यूप्या वृक्षाः	३९२
योक्त्रपाशविमोकः	१३८
लेपमार्जनम्	३३४
वपायद्विप्रकारः	४४३

वपाश्रपणम्	४३८
वपाश्रपणीप्रहरणम्	४४४
वपाहोमः	४४३
वपोत्खेदनम्	४३६
वरणकालजपः	१९१
वरदानम्	२५१
वर्त्मकरणम्	३२४
वसाहोमकालः	४५३
वास्तोष्पतिहोमः	३७०
विष्णुक्रमणम्	२०४
वेदकरणम्	२५
वेदिनिर्माणम्	७४
वेदिपरिग्रहः	७७
वेदिस्तरणम्	९१
वैमृधेष्टिः	१४७
व्रतचर्या	२४२
व्रतविसर्गः	२०९
व्रतोपायनम्	१७७
शाखोपगूहनम्	१४
शिवाजपः	२६१
श्यामाकाग्रयणम्	३८५
संस्त्रावभागहोमः	१३२
सप्त पार्थिवाः सम्भाराः	२२७
सप्त वानस्पत्याः संभाराः	२२८
सभ्यावसथ्याधानम्	२६५
समिदाधानम्	२६७
समिष्टयजुर्होमः (ऐष्टिकः)	१४२
समिष्टयजुर्होमः (पाशुकः)	४६४
सम्भारानिवपनम्	२४७

सम्भारविधानम्	२२९
सम्भाराहरणम्	२२६
संज्ञपनम्	४३१
संज्ञसहोमः	४३४
साकंप्रस्थापीयः	१५४
सान्नाय्यारम्भः	३८
सामिधेन्यभिमन्त्रणम्	१९०
सामिधेन्यः	९८
स्फ्यप्रक्षालनम्	८१
स्रुक्संमार्गः	८२
स्रुग्धारणम्	१०३
स्रुग्व्यूहनम्	१२७
स्वरुहोमः	४६१
स्विष्टकृद्धोमः (ऐष्टिकः)	११८
स्विष्टकृद्यागः (पाशुकः)	४५७
हविरभिधारणम्	९५
हविरभिमन्त्रणम्	१८९
हविरवदानम् (ऐष्टिकम्)	११३
हविरवदानम् (पाशुकम्)	४५१
हविरासादनम्	९६
हविर्निर्वापः	५४
हविःपाकः (अग्निहोत्रे)	३२३
हविःपेषणम्	६४
हविःप्रचारः	४५५
हविःप्रोक्षणम्	५९
हविःश्रपणम्	७२
हविषः सादनम्	३२७
हुतानुमन्त्रणम्	१९७

होमशेषप्राशनम्
होमाङ्गाचमनम्
होमार्थसुत्रयनम्

पृष्ठम्
३३४
३३५
३३५

इत्यापस्तम्बसुत्रप्रथमभागीयविषयवर्णानुक्रमसूची ॥

वर्णानुक्रमसूची

सूत्राणि	कण्डिकादिः	पृष्ठम्
अक्तया शृतस्य	७.१४.११.	४२८
अक्षरिहाणाः	३.६.१.	१२८
अक्षसंमिता	७.३.८.	३९८
अगन्म सुवः	४.१५.११.	२०६
अगानध्वर्युः	३.७.९.	१३१
अग्र आयूषि	४.१६.२.	२०७
"	५.१७.२.	२६७
"	६.१६.८.	३४९
अग्नये गृहपतये	६.१३.२.	३३७
अग्नये त्वा पृथिव्यै	६.८.१.	३२७
अग्नयेऽनुब्रूह्य	७.२२.११.	४४८
अग्नये मध्यमानाय	७.१३.१.	४२३
अग्नये समिध्यमा	२.१२.१.	९८
अग्नाग्नेऽग्नावग्ने	५.२८.६.	३००
अग्नावग्निश्चरति	७.१३.६.	४२४
अग्नाविष्णू	२.१३.७.	१०४
अग्निना देवेन	४.१४.१०.	२०६
अग्निन्यक्ताः	५.२८.१३.	३०२
अग्निपतयेऽग्नये	६.१.८.	३११
अग्निर्ज्योतिर्ज्योति	६.१०.८.	३३२
अग्निर्मा दुरिष्ठात्पातु	४.१०.२.	१९४
अग्निर्मूर्ध्वेति	५.२८.११.	३०२
अग्निर्वीयुरादित्यः	७.७.२.	४०७
अग्निस्ते तनुवं	१.२५.९.	७२
अग्निहोत्रमार	५.२२.८.	३४२

सूत्राणि	कण्डिकादिः	पृष्ठम्
अग्निहोत्रं व्या	६.१.१.	३०९
अग्निहोत्रस्थाल्यां	६.१४.५.	३४०
”	६.१४.९.	३४१
अग्निहोत्रस्था	६.३.१४.	३१८
अग्निं गृह्णामि	४.१.८.	१७४
अग्निंस्तोमेन	५.२८.१०.	३०१
अग्निं होतारं	४.४.४.	१८२
अग्निः प्रथमः	६.३०.१०.	३८२
अग्नीत्परिधींश्च	२.१२.१०.	१०१
अग्नीत्प्रथमान्	३.३.४.	१२३
अग्नीदौ पयजा	७.२६.७.	४५९
अग्नीद्गमयेति	३.७.२.	१३०
अग्नीनाधाय	५.२.३.	२९३
अग्नीनुपसमा	६.१९.१.	३५५
अग्नीन्परिस्ती	७.८.१.	४०९
अग्नीन्परिस्तृ	१.११.४.	३८
अग्नीन्समाधे	६.२५.८.	३६५
अग्नीषोमयो	४.९.९.	१९२
अग्नीषोमा	६.१६.५.	३४८
अग्नीषोमीय	३.१५.६.	१४८
अग्नीषोमीया	३.१६.१०.	१५३
अग्नीषोमौ आ	२.२८.१.	११६
अग्ने गृहपते	६.१९.२.	३५५
”	६.१३.१.	३३७
”	६.३.४.	३१६
अग्ने तमद्या	५.२८.१५.	३०३
अग्नेऽदाभ्य	६.१३.४.	३३८
अग्ने बलद	५.२४.४.	२८८
अग्ने रक्षांसि	५.८.६.	२४५

सूत्राणि	कण्डिकादिः	पृष्ठम्
अग्नेरहसुज्जि	४.१२.४.	१९९
अग्नेरहं देव	४.९.१२.	१९३
अग्नेराग्नीध्रं	३.३.८.	१२४
अग्नेरुचांपते	६.२२.१.	३५९
अग्नेर्जनित्र	७.१२.१०.	४२३
अग्नेर्भस्मासि-	५.९.६	२४७
”	७.६.१	४०४
अग्नेर्वस्तेजिष्ठेन	२.४.१०.	८३
अग्नेर्वामपन्न	३.८.४.	१३३
अग्ने वह्ने स्वादितं	४.१६.५	२०८
अग्ने व्रतपते	४.१६.११.	२०९
अग्ने सम्राडजैक	६.२.१.	३१२
अग्नेः पुरीषम	७.७.१.	४०६
अग्न्यन्वाधानम्	१.१४.१६.	४७
अग्न्याधेयं व्या	५.१.१.	२३५
अग्न्याधेयि	५.२९.१.	३०४
अग्न्युपस्थान	६.२६.६.	३६७
”	६.१६.१.	३४७
अग्रमाहवनीय	७.१०.११.	४१८
अग्राचषालं	७.३.४.	३९७
अग्नेण गार्हपत्यं	३.८.३.	१३३
अग्नेणावरं प्राञ्चं	७.९.८.	४१५
अग्नेणाहवनीयं	५.४.७.	२३४
अग्रैर्मूलान्य :	२.९.३.	९२
अङ्गिरसोमास्य	४.९.२.	१९१
अङ्गुलिप्रक्षालनं	१.२५.१४.	७३
अङ्गुलीमक्ताभि	२४.१४.१३.	२२३
अच्छिन्नो रायः	७.२.९.	३९५
अजानन्नग्निः	५.११.३.	२१५

सूत्राणि	कण्डिकादिः	पृष्ठम्
अजीजनन्न	५.११.६.	२५२.
अजीगुपतं युवं	६.२६.३.	३६६
अजं पूर्णपात्रं	५.२०.६.	२७५
अतिक्रम्य यूप्यान्	७.१.१४.	३९३
अतिसृष्टो गवां	१.३.९.	१८
अतिहाय पूर्वस्या	२४.११.१३.	२१४
अतुङ्गमनपूपा	१.२५.४.	७१
अत्यन्यानगां	७.२.१.	३९३
अत्र कृष्णाजि	१.२१.३.	६३
अत्र चतुर्होतृन्	५.११.२.	२५१
अत्र पूर्ववत्पवित्रे	१.१६.१.	५३
अत्र यजमानो	७.२१.५.	४४४
अत्र वा दिशः	७.२५.१२.	४५३
अत्र वा यजमा	४.१६.१४.	२१०
अत्र वा वाचं	१.२५.१३.	७३
अत्रवेदस्तरणं	४.१६.९.	२०९
अत्र सुवेण	३.९.१०.	१३६
अत्र स्वरोरञ्जन	७.२७.३.	४६१
अत्रेडाया निरव	७.२६.१.	४५८
अत्रैवर्त्विजो	३.७.१५.	१३२
अत्रैवास्य परि	३.१.५.	११९
अथ चत्वार्यथ	२४.१२.१.	२१५
अथ जपति	४.३.२.	१७८
”	२४.१३.३.	२१८
अथ नक्षत्राणि	५.३.२.	२३०
अथ पञ्चाज्यानि	६.२९.११.	३७७
अथ मध्यम्	७.१८.११.	४३७
अथ यजमानः	५.१५.२.	२६१
”	५.८.१.	२४४

सूत्राणि	कण्डिकादिः	पृष्ठम्
अथैने अध्वर्युस्सं	७.२१.४.	४४४
अथैनं प्रतिदिशं	४.११.१.	१९६
अथैनं बोधयति	६.१.३.	३१०
अथोर्ध्वजुः	२४.१२.६.	२१६
अथोर्ध्वस्तिष्ठ	२.१३.११.	१०४
” ”	२४.११.५.	२१३
अदब्धेन त्वा	६.६.६.	३२४
अदित्यास्त्वा	१.१९.४.	६०
अदिस्यास्त्वो	१.५.२.	२२
” ”	१.१८.५.	५७
अदित्यै रास्ना-	१.४.९.	२१
” ”	१.४.११.	२१
” ”	१.१२.४.	४१
अदो देवी प्रथ	५.९.११.	२४८
अङ्गिराज्यमा	४.५.६.	१८४
अङ्गिः कपाल-	१.२०.११.	६२
अङ्गिः पशोः	७.१८.५.	४३५
अङ्गिः सुचं पूर-	६.१२.४.	३३६
अद्भ्यश्चौषधी	६.८.२.	३२७
अद्भ्यस्त्वौषधी	७.१३.८.	४२५
अद्यानो देव	६.२३.१.	३६०
अद्रिरसि वा-	१.१९.८.	६०
अधिकः स्यादि	२४.१४.२.	२२१
अधिवृक्षसूर्ये	१.७.२.	२९
” ”	६.१.२.	३१०
अधिश्रित उन्नी	६.२०.९.	३५८
अधिश्रित्य पू	६.१४.१०.	३४२
अधोदूरं परि	७.११.७.	४१९
आयुर्द्धि होने	७.२६.६.	४५९

सूत्राणि	कण्डिकादिः	पृष्ठम्
अध्वर्युरूपवीती	१.८.२.	३१
अध्वर्युः प्रथमं	३.२.६.	१२१
अनन्तरमाधा	५.२५.२.	२९०
अनपव्याहरन्तः	२.१६.१.	१०८
अनर्वा प्रेहीति	७.१८.३.	४३५
अनवानमनूया	२४.१३.७.	२२०
अनस्थिभिरिडां	७.२४.११.	४५४
अनारमत्यग्रे	६.१४.१३.	३४३
अनाविरुपरं कृत्वा	७.१०.१२.	४१८
अनुज्ञातो ब्रह्मणा	३.४.६.	१२५
अनुत्सृजन्कृष्णा	१.१९.६.	६०
अनुत्सृजन्लूलूख	१.१९.७.	६०
अनूच्यमानासु दश	४.९.३.	१९१
अनूच्यमाने शंयु	३.७.११.	१३१
अनूच्यमाने सूक्त	३.६.६.	१२९
अनूयाजार्थे	२.९.८.	९३
अन्तराग्नी पशवः	४.१.९.	१७४
अन्तरा तिष्ठन्जप	६.२४.४.	३६२
अन्तरा यूपमाह	७.२३.११.	४५१
अन्तराहवनीय	२४.११.२.	२१२
अन्तरितश्रक्षः	१.२५.८.	७२
अन्तर्नाव्यपां	५.२५.८.	२९१
अन्तर्वेदि दक्षिणः	२.१३.१०.	१०४
”	२४.११.४.	२१३
अन्तर्वेदि प्रणीताः	४.१४.३.	२०४
अन्तर्वेदि वेदं	४.१३.६.	२०२
अन्तर्वेदि शाखायाः	१.६.७.	२६
अन्तर्वेद्यपो	६.१३.१३.	३३९
अनृपतेऽनृप	६.१३.५.	३३८

सूत्राणि

कण्डिकादिः

पृष्ठम्

अन्नं तु दद

५.२५.१७.

२९२

अन्नं नो बुध्न्या

६.२६.२.

३६६

अन्यदाहवनीय-

५.४.६.

२३४

अन्या वा यजुषो

१.२४.४.

६८

अप आचम्यैवं

६.११.५.

३३५

अपगूर्य वषट्करो

२४.१४.४.

२२१

अपचारे यजमान

६.७.३.

३२५

अपयन्त्यसुरा

१.८.५.

३२

अपरमङ्त्वा

३.२.४.

१२१

अपराह्णेऽधि

५.४.११.

२३५

अपरेण गार्हप

१.१७.४.

५५

”

३.८.८.

१३४

”

५.२०.९.

२७५

अपरेण ब्राह्मौद-

५.५.१.

२३७

अपरेण स्नुचः

२.११.७.

९७

अपरेणाहवनीयं

४.२.१०.

१७८

”

६.५.३.

३२१

अपरं स्नुच्यानीय

६.१२.६.

३३७

अपहता असुरा

१.७.७.

३०

अपात्ताः प्रथमे

५.५.१०.

२३९

अपानेनैव प्रा-

२४.१४.९.

२२२

अपाररुम

२.२.१.

७६

”

२.२.४.

७७

अपां त्वौषधीनां

१.१०.६.

३६

”

७.२५.१.

४५४

अपां मैध्यं

१.७.३.

२९

अपि प्रेरणे

६.१४.२.

३४०

अपि वा काममा

४.३.८.

१७९

अपि वाग्निहोत्रं

६.३०.१४.

३६३

सूत्राणि	कण्डिकादिः	पृष्ठम्
अपि वा जुहूमेव	२.१०.१.	९४
अपि वा दक्षिणा	३.१.११.	१२१
अपि वा दिव्य	३.६.२.	१२८
अपि वा द्वादश	५.१७.६.	२७०
अपि वा द्विरप	३.३.७.	१२४
अपि वा न जागर्ति	५.८.३.	२४४
अपि वा नवानां	६.३०.१५.	३८३
”	६.३०.१६, १७.	३८४
अपि वा न सम्प्रैषः	२.३.१२.	८१
अपि वा नाधारयेत्	२.१४.८.	१०५
अपि वानार्धेयं	२.१६.७.	१०९
अपि वा नैककपा	६.३०.६.	३८१
अपि वा पञ्च	५.२७.७.	२९८
अपि वा प्राचीमि	३.२.३.	१२१
अपि वा मध्यमम	१.२३.३.	६७
अपि वा मध्ये	२.११.९.	९७
अपि वामावास्या	६.३०.१२, १३.	३८२, ३८३
अपि वा यजमान	६.२८.१०.	३७२
अपि वा यथापूर्वं	५.२८.१४.	३०२
अपि वा सुप्यात्	४.३.१४.	१८०
अपि वेषेत्वे-	१.१.११.	११
अपि वोपरिश	४.३.१५.	१८०
अपो गृह्णन्	१.१६.३.	५३
अपो न वा किञ्चित्	४.३.९.	१८०
अपः पिण्डान	१.१०.८.	३७
अप्यशमीगर्भ	५.१.३.	२२५
अप्रतिषेक्यं स्या	६.६.४.	३२३
अप्रसृत्साय	१.१२.२.	४१
अप्राथम्यम्	६.१३.६.	३३८

सूत्राणि	कण्डिकादिः	पृष्ठम्
आभिक्रमं सायं	६.१०.५.	३३२
अभिचार्येडां	३.२.१.	१२१
अभिपर्यग्निकृ	७.१६.२.	४३२
अभिस्तृणीहि	३.१३.५.	१४२
अभिहृततराणि	२.९.१४.	९४
अमायुं कृण्वन्तं	७.१६.५.	४३२
अमावास्यायां	१.११.१.	३८
"	५.२४.८.	२८९
"	५.३.१६.	२३२
"	६.२९.४.	३७५
"	१.७.१.	२८
"	४.३.१३.	१८०
अमाषममांस	४.२.५.	१७७
अम्नरधिश्रितं	६.६.५.	३२३
अम्नरस्तभिते	६.४.६.	३१९
अम्बरीषादन्न	५.१४.२.	२५८
अम्भस्थाम्भो-	६.१७.२.	३५१
अयाडग्निरात	३.१३.१.	१४१
अयुजो मुष्टीन्	१.४.२.	२०
अयुपिता योनिः	१.४.१०.	२१
अयं पितृणाम	४.२.१.	१७५
अयं प्रस्तर उभ	४.७.१.	१८७
अयं प्राणश्चा	२.८.६.	९१
अयं यज्ञस्सम	४.८.४.	१८९
अयं वेदः पृथिवी	२.११.१०.	९८
अरण्येऽनुवाक्या	५.१५.४.	२६१
अरण्योर्वोपावरो	६.२८.१३.	३७३
अरत्तिभिर्वा	७.३.९.	३९८
अरहस्ते दिवं	२.१.८.	७६

सूत्राणि	कण्डिकादिः	पृष्ठम्
अरिष्टा विश्वानी	३.२०.३.	१६८
अर्धाध्वे द्वितीयं	७.२३.५.	४५०
अर्धाध्वे यजमानो	५.१४.१२	२५९
अर्धाध्वे हिरण्यं	५.१४.१३.	२५९
अर्धोदिते सूर्य	५.१३.१.	२५५
अलङ्करणकाले आज्ये	६.२९.१८.	३८०
अलोहिनीं सुश्रुतां	७.२०.४.	४३९
अवतक्षणानां स्वरु-	७.३.३.	३९७
अवदानान्यभिघार्य	२.१९.५	११४
अवयन्नमुष्मा	२.१८.३.	११२
अववाहं रक्षः	२.२.२.	७७
अव रक्षो दिवः	१.१९.११.	६१
अवसृष्टः परापत	३.१४.३.	१४३
अवस्थाय चतुर्थं	४.१४.८.	२०५
अवहननादि कर्म	७.२२.८.	४४७
अवान्तरेडामवत्तां	२४.१४.१४.	२२३
अवान्तरेडामवयति	७.२६.२.	४५८
अविदहन्तः श्रपयत	१.२५.१०.	७२
अशनमग्न्यन्वा	४.२.८.	१७७
अशिश्रेम बर्हिः	४.६.१.	१८५
अश्वत्थाद्वय-	५.१.४.	२२६
अश्वो रूपं कृत्वा	५.२.४.	२२८
अष्टाश्रिरनुपूर्वो	७.३.२.	३९७
असंभिन्दन्मांस-	२.१८.८.	११३
अस्तमिते दो-	६.४.५.	३१९
अस्तु श्रोषडि-	२.१५.४.	१०७
अहरहर्यजमा-	६.१५.१४.	३४६
अहुते यानेषु	६.२८.२.	३७०
आग्रावष्णव-	५.२२.६.	२८१

सूत्राणि	कण्डिकादिः	पृष्ठम्
आग्रावैष्णव-	५.२३.१.	२८६
”	७.१.३.	३९०
आग्निवारुणमे-	५.१९.९.	३०६
आग्नीध्रप्रथमाः	३.८.२.	१३३
आग्नीध्रादौपय-	७.२६.८.	४६०
आग्नीध्रे सोमे	२.१५.५.	१०७
आग्नीध्रो हवींषि	१.२५.११.	७२
आग्नेयमष्टाकपा-	५.२६.४.	२९४
आग्नेयस्य दक्षिणा-	५.२०.५.	२७४
आग्नेयस्याष्टाकपा-	५.१९.१.	२७२
आग्नेयस्सौम्यः	२.१८.१.	१११
आग्नेयी मैत्राव-	६.३१.१०.	३८७
आग्नेयवदुत्तरै-	२.२०.२.	११६
आग्नेयोऽष्टाक-	३.१७.६.	१६१
आग्नेयं पञ्चकपा-	५.२८.१.	३००
आग्नेयं पुरोडाशं	३.१.२.	११९
आधारयोर्व-	२.१२.८.	१०१
आधारसम्भेदेना-	२.१९.७.	११५
आच्छेत्ता ते मा-	१.३.१४.	१९
आज्यग्रहणका-	७.९.१.	४१३
आज्यभागाभ्यां	३.१६.१६.	१५८
आज्यभागावन्त	२.१८.६.	११२
आज्यभागौ	७.२०.७.	४४१
आज्यमसि	२.६.६.	८७
आज्यलेपान्	३.८.१.	१३२
आज्यहविरुपां-	२.१९.११.	११५
आज्येन तण्डुलैः	६.१५.८.	३४५
आज्येन तेजस्का-	६.१५.९.	३४५
आज्येन पशुं	७.२३.८.	४५०

सूत्राणि	कण्डिकादिः	पृष्ठम्
आज्येन सोमत्वष्टा-	३.८.१०.	१३४
”	७.२७.९.	४६३
आज्यं निरुप्य	७.८.६.	४१२
आज्यं प्रश्नोत्या-	२.१९.६.	११५
आञ्जनादि यूषं	७.१०.५.	४१७
आज्ञातमनाज्ञातं	३.१२.१.	१४०
आदित्यं घृते चरुं	५.२२.७.	२८१
आदीप्तायां जुहोति	६.१०.३.	३३२
आद्वादशभ्यः	५.२०.११.	२७६
आध्यायाभिघार्य	६.३०.५.	३८१
आधेयास्त्वेव	५.७.५.	२४२
आधेयो यथाहुतिः	६.२.६.	३१३
आध्वर्यव एवास्तो-	२४.१४.१९.	२२४
आनशे व्यानशे	५.१६.१.	२६३
आनुजावरस्य	२.१९.२.	११३
आपस्त्वामश्वि-	१.४.१४.	२१
आपृणोधि संपृ-	२४.१२.९.	२१७
आपो देवीरग्ने-	१.११.८.	४०
आपो देवीश्शुद्धा-	७.१८.४.	४३५
आपो हविष्पु	१.१४.३.	४५
आपो ह श्लेष्म-	६.१४.७.	३४१
आप्यायध्वमग्नि्या	१.२.६.	१३
आमावास्यं तन्त्रं	६.२९.५.	३७५
आयतनेषु	५.२७.८.	२९८
आयुर्दा अग्न इति	६.१६.१०.	३५०
आयुषे त्वेत्यक्तस्य	३.६.५.	१२८
आरण्यायोपवत्स्यन्	४.३.११.	१८०
आरण्यं साय-	४.३.७.	१७९
आरादग्निभ्यो	६.२४.९.	३६३

सूत्राणि	कण्डिकादिः	पृष्ठम्
आरादग्निभ्यो	६.२५.५.	३६४
आरोहतं दश-	५.८.८.	२४६
आरोह पथो-	४.७.२.	१८७
आर्द्राः शुष्काः	१.५.७.	२३
आवसथे परिष-	५.१९.३.	२७२
आविः पृष्ठं वा	६.२९.१९.	३८०
आशासाना	२.५.२.	८४
आशीः प्रति	३.६.१२.	१३०
आश्रावमाश्रावं	२.१७.४.	११०
आश्रावयिष्यन्	२.१६.२.	१०८
आहवनीयतः	३.९.३.	१३५
आहवनीयदेशे	५.२०.८.	२७५
आहवनीयम-	२.९.६.	९२
”	३.१८.४.	१६५
आहवनीयागारे	४.३.१७.	१८०
आहवनीयादु-	७.१५.२.	४२९
आहवनीये गा-	१.२२.१.	६५
आहवनीये प्र-	७.६.४.	४०५
आहवनीये हो-	६.१३.७.	३३८
आहवनीयं वा	१.१८.६.	५८
आहार्यपुरीषं	२.३.५.	७९
आहिताग्नेर्गृ-	५.२५.१५.	२९२
आहुत्यै वा एतं	७.२८.४.	४६७
इडाया अहं	४.१०.७.	१९५
इडापात्र उप-	३.१.६.	१२०
इडामेके पूर्व	३.१.१.	११९
इडायाः पदं	३.५.७.	३२३
इडाऽस्मान्	४.१३.४.	२०२
इत ऊर्ध्वान्-	२.१६.४.	१०९

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
इतरौ वा-	३.१५.१०.	१५१
इति पार्थिवाः	५.२.२.	२२८
इदमहमग्नि-	४.२.२.	१७३
इदमह ५ से-	१.२४.६.	७०
इदमिन्द्रिय-	४.८.३.	१८९
इदं तस्मै हर्म्यं	४.५.३.	१८४
इदं देवानां	१.३.१०.	१९
”	१.१८.३.	५७
इदं यजमान-	३.३.५.	१२३
इदं श्रेयोऽवसा-	६.२९.१.	३७४
इधमप्रवश्च-	१.६.३.	२५
इधमसन्नहना-	२.१५.२.	१०७
”	३.४.८.	१२६
इधमसन्नहनैः	२.१३.१.	१०२
इधभावर्हिराह-	७.७.६.	४०८
इन्द्रस्य भागस्सु	७.१७.२.	४३३
इन्द्रस्यवैमृ-	४.१०-१.	१९३
इन्द्राग्निभ्यां	७.२१.१.	४४३
”	७.२२.१०.	४४८
इन्द्राणीवावि.	२.५.९.	८५
इन्द्राय त्रात्रे	३.१५.७.	१५०
इन्द्रायेन्द्रियावते	३.१५.८.	१५०
इन्द्रं निगमेषु	१.२.७.	१४
इन्धानास्त्वा	६.१६.१२.	३५०
इमौ पर्णं च दर्भं	१.१४.५.	४५
इमं विष्यामीति	३.१०.६.	१३८
इमां नराः कृणुत	२.२.६.	७७
इमां प्राचीमु-	१.२.१.	१२
इरा भूतिः पु-	२.११.३.	९६

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
इषेत्वेति	६.१०.१०.	३३३
”	७.१२.५.	४२१
”	७.१९.१.	४३७
इष्टिविधो वा	७.२८.१.	४६५
इह प्रजा विश्व-	४.१.१०.	१७८
इह प्रजां पशून्	६.६.१०.	३२४
उक्त इडाभक्षो	४.१०.८.	१९५
उक्तस्संप्रैषो-	४.११.४.	१९७
उक्तवापरेणाह-	३.१८.३.	१६५
उच्चैरूत्तमं सं-	७.२९.७.	३०५
उच्चैस्समाहन्तवै	१.२०.१.	६१
उच्छेषणाभावे	१.१४.२.	४५
उत नोऽहिर्बुध्नियः	५.१९.४.	२७३
उत्तममोप्य	६.२९.१६.	३७८
उत्तमस्याक्षर-	२४.१४.१.	२२१
उतमे सर्वेषु	७.११.१०.	४२०
उत्तरयोर्घः काम-	५.३.८.	२३१
उत्तरयोर्विकारे-	७.२७.२.	४६१
उत्तरस्माद्विच्यंसात्	७.४.१.	४००
उत्तरामाहुतिमु-	६.१६.३.	३४८
उत्तरार्द्धपूर्वार्द्धे	२.१८.४.	११२
उत्तरार्द्धस्याग्र-	३.८.१३.	१३२
उत्तरेण गार्हपत्यं	१.३.१.	१६
उत्तरेण गार्हपत्या-	१.१५.६.	५०
उत्तरेण नाभिं	२.५.६.	८५
उत्तरेणाहवनीयं	२.३.१७.	८२
उत्तरौ दोहौ	२.११.८.	९७
उत्तानानि पात्राणि	१.१९.३.	५९
उत्तानायै होतुः	७.२७.१०.	४६३

सूत्राणि
उत्पूतेन नव-
उत्समुद्रान्म-
उत्सं दुहन्ति
उदकृ पवित्रे
उदगग्रैः प्राग-

”

उदन्तीकृत्य
उदवसाय शा-
उदादाय पृथिवीं
उदित आदित्ये
उदिते ब्रह्मवर्चस-
उदेह्यग्रे अधि-
उद्ग्राभं चेति
उद्भवस्थोदहं
उद्भवन्दशहो-
उद्बन्धमानमस्याः
उद्धरेत्येव साय
उद्दिव ५ स्तभान
उद्यतमुपयतं
उद्यत्सुराश्मिषु
उद्यन्नद्यमित्रम
उद्यम्याग्निमा
उद्रेकेण दिशः
उन्नम्भयपृथि-
उन्नीत उपविश
उन्नीत ५ राव इति
उन्नीवमान उभौ
उपतिष्ठत इति
उपत्यग्रे निवे

सू. संख्या

१.८.१.
५.९.१०.
१.१३.१.
७.२२.७.
१.१४.१४.
६.३.५.
६.६.३.
६.३.२१.
२.३.१०.
१.१५.१.
५.१३.२.
५.९.८.
३.५.५.
६.६.८.
६.८.७.
५.४.१.
६.१.४.
७.१०.७.
५.१३.६.
५.१०.८.
४.१५.१.
७.६.५.
७.२५.९.
७.११.१.
६.७.६.
२.१४.१२.
६.७.४.
६.१६.२.
६.१७.७.

पृष्ठम्

३१
२४८
४३
४४७
४७
३१६
३२३
२३२
८०
४९
२५५
२४७
१२७
३२४
३२८
२३३
३१०
४१७
२५६
२५०
२०६
४०६
४५६
४१८
३२६
१०६
३२५
३४७
३५२

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
उपधाय कपाला-	१.१४.७.	४६
उपप्रयन्तो अ-	६.१६.४.	३४८
उपप्रेत संयतध्वं	६.८.११.	३२८
उपविलं चमसं	१.१६.४.	५३
उपभृतमेवो	२.४.३.	९२
उपभृद्वत्पृष-	७.९.५.	४१४
उपरिष्ठादभ्य-	२.११.४.	८६
उपरीवाग्निमु-	५.१३.५.	२५६
उपर्यग्रावरणी	३.२८.९.	३७२
उपर्याहवनीये	७.२५.१५.	४५७
उपवसथ एवै-	६.२.१६.	३१६
उपसृष्टां दुह्य-	१.१२.७.	४३
उपसृष्टां मे प्रब्रू-	१.१२.५.	४२
उपसृष्टोदकाय	३.२.५.	१२१
उपस्तीर्य नाभि-	३.१.४.	११९
*उपस्थाय यज्ञ-	७.२८.३.	४६६
उपस्थेयोऽग्नी३	६.१९.४.	३५५
उपहृतायामग्रेण	३.२.९.	१२२
उपहृतां प्राश्नीतः	३.९.९.	१३६
उपहृतां मैत्रावरु-	७.२३.४.	४४९
” ”	७.२६.४.	४५९
उपहृतो यौः पि-	४.११.२.	१९७
उपहूयमानायाम-	३.९.८.	१३६
उपहूयमानायां वा-	४.१०.५.	१९५
उपावरोह जातवेदः	५.११.१.	२५१
उपोलवैर्दभैः	५.२७.१०	२९९
उभयतोलक्ष्मा पु.	२४.१३.९.	२२०
उभयत्र जागरणमे-	४.३.१६.	१८०
उभयत्र वाभिक्रामं	६.१०.६.	३३२

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
उभयीर्दक्षिणा	५.२८.१८.	३०४
उभावग्री उपस्तु	४.३.६.	१७९
उभावाज्यग्रहान्	४.५.७.	१८५
उभौ कपालविमोच.	४.१४.५.	२०४
उभौ वाजवत्यौ	४.१२.२.	१९९
उरु प्रथस्वोरु ते	१.२५.३.	७१
उरु वातायेति	१.१७.८.	५६
उरु विष्णो विक्रमस्व	७.१.४.	३९१
उर्वन्तरिक्षमन्विहि	१.१७.३.	५५
उर्वन्तरिक्षं वीहि	६.८.६.	३२८
उर्वश्यसीति	७.१२.११.	४२३
उल्मुकैकदेशमा	७.१९.५.७.	४३८
उषस्युपोदयं	६.४.९.	३१९
ऊर्जा वः पश्यामि	६.१७.९.	३५२
ऊर्जं विभ्रद्रसु	६.२७.५.	३६९
ऊर्जं वहन्तीर-	१.१०.३.	३५
ऊर्णाभ्रदसंत्वा	२.९.२.	९१
ऊर्णावन्तं प्रथमः	७.६.७.	४०६
ऊर्ध्वं भूमासीनं	२.१६.३.	१०८
ऊर्ध्वबाहुर्वा	७.२.१३.	३९५
ऊर्ध्वमाचारं	२.१४.७.	१०५
ऊर्ध्वमाचार्य	१.१४.३.	१०५
ऊर्ध्वमादिष्टद	५.२०.१२.	२७६
ऊवध्यगोहं पा.	७.१६.१.	४३१
ऋचिप्रणवं द	२४.१३.१२.	२२०
ऋतस्यपथा	३.१९.६.	१६७
ऋतं स्तृणामि	५.१०.१.	२४८
ऋतं त्वासत्येन	६.५.८.	३२१
ऋतुव्याहृतौ	७.२८.७.	४३५

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
ऋत्वेवा जायामु	३.१७.८.	१६३
ऋषभोऽसि	२.१०.३.	९५
एकदेवतानां	२४.१२.५.	२१६
एकमुत्खलं	६.२९.१३.	३७७
एकारन्निप्रभृ	७.२.११.	३०५
एकाहं वा प्रया-	५.३.२२.	२३२
एकैकमाप्याय्य	७.१८.८.	४३६
एकैकामेव सं-	२४.११.८.	२१३
एको ममैका त-	४.९.८.	१९२
एके वा स्तम्भं	१.३.८.	१९
एतज्जपित्वा	२४.१३.८.	२१९
एतत्कृत्वोपवसेत्	१.१४.१५.	४७
एतदेतदिति	३.७.६.	१३१
एतदेवैके	५.३.९.	२३१
एतद्वाविपरीतं	२.१३.८.	१०४
”	५.२८.१७.	३०४
एतद्वा विपरीतं	६.३.३.	३१६
एतैनैडादधः	३.१७.१२.	१६४
एता असदन्निति	२.१०.८.	९५
एतानिवः पितरः	१.१०.१.	३५
एतेनैवकल्पेन	५.९.५.	२४७
एतेनैव योद्धिती	७.८.८.	४०१
एतं वाऽनुनिर्वाप्य	३.१५.९.	१५१
एवमनुपूर्वाणि	१.२४.८.	७०
एवमनुपूर्वाण्ये	५.९.३.	२४७
एवमन्यत्र	७.७.५.	४०८
एवमितरांस्त्व	३.८.१२.	१३४
एवमुत्तरस्या	३.१.३.	११९
”	३.१.१२.	१२१

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
एवमुत्तरमुत्त-	१.२४.७.	७०
एवमुत्तरं यथा.	१.१८.१.	५७
एवमुत्तरं	१.२३.२.	६७
एवं तण्डुलानोप्य	६.१५.७.	३४५
एवं दक्षिणाग्रेरा.	५.९.२.	२४७
एवं द्वितीयं तृ.	२.१.९.	७६
एवं नानावृक्षीयाः	५.१७.४.	३६८
एवं पञ्चावत्ता	७.२०.९.	४४३
एवं पुनः	३.६.३.	१२८
एवं प्रातः	५.२५.१४.	२९२
एवं मांसं	६.१५.४.	३४४
एवं यवैर्यजेत	६.३०.१९.	३८५
एवं विहितमि-	३.२०.११.	१७०
एवं सर्वेषूपस्य	५.१०.६.	२४९
एष उपहोमानां	२.२१.२.	११७
एष एवात ऊर्ध्वं	४.२.११.	१७८
एष पशुबन्धस्या-	७.७.३.	४०७
एषा ते अग्ने	४.११.५.	१९८
”	६.९.४.	३३०
एषोऽन्येषां	६.२९.१७.	३७८
ऐन्द्रमसीति	७.१०.३.	४१७
ऐन्द्राग्नमेकाद	५.२२.१.	२७९
ऐन्द्राग्नो निरूढ-	७.२८.५.	४६८
ऐन्द्रीमावृत	४.१५.२.	२०६
ओमित्यृचोऽधि	२४.१३.३.	२२१
ओषधयः पूती-	११४.१.	४४
ओषधे त्रायस्वै-	७.२.४.	३९४
ओष्मणो व्यावृत	१.९.४.	३४
औषभृतं जुहा	३.५.१.	१२६

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
औपासनश्चेदा-	५.७.८.	२४२
औपासने श्रपण-	१.१०.१०.	३७
औपासनं वा	५.४.१३.	२३५
और्वो गौतमः	१.१४.१०.	४७
औषधीभ्यस्त्वौ-	६.१०.११.	३३३
अंशवःस्थ मधु-	१.२१.५.	६४
अंहीयसीं पुरस्ता-	७.३.११.	३०९
क इदमध्वर्युः	२.१५.१.	१०६
कमण्डलुपद आ.	५.१५.१.	२६०
कर्मणि कर्मणि	३.१८.५.	१६५
कर्मणे वां देवेभ्यः	१.१५.४.	४९
कस्त्वा युनक्ति	४.१६.१०.	२०९
कांमं हुते संच-	६.२.१०.	३१४
कुटुरसि	१.२०.२.	६१
कृत्स्मिभाजोऽर-	१.३.१५.	१९
कृताकृतास्संभा-	५.२७.६.	२९७
कृतं यजमानो	५.२०.१.	२७३
कृष्णोऽस्याखरे-	१.६.२.	२५
केशदमश्रुवपते	५.४.९.	२३४
को वा युनक्ति	१.१६.८.	५४
को वः प्रणयति	१.१६.६.	५४
क्लिन्नं दारु नाद-	५.२५.७.	२९१
क्लृप्तिसामनसी-	५.२०.३.	२७४
क्लोमानं घ्नीहानं	७.२४.१२.	४५४
क्षीरे भवतीत्येके	३.३.१३.	१२४
”	५.५.६.	२३८
क्षेमाय वः शान्त्यै-	६.२७.४.	३६९
क्षौमे वसानौ	५.४.१०.	२३५
खादिरःस्रुवः	१.१५.१०.	५०

सूत्राणि	सू. संख्यां	पृष्ठम्
खादिरः सुवः	६.३.६.	३१७
खादिरं पालाशं	१.५.५.	२३
गार्हपत्ये प्रणय-	५.१३.३.	२५६
गुदकाण्डमेकाद-	७.२६.९.	४६०
गुदं त्रैवं विभ-	७.२४.६.	४५३
गुल्फदग्ने वृ-	७.२.६.	३९४
गुदं मा निर्मलेषीः	७.२२.६.	४४७
गृहा विभेतमा	६.२७.३.	३६९
गृहांस्त्वस्याग्निः	५.३.३.	२३०
गृहे त्वस्य ततः	५.१४.२.	२५७
गोमानिति प्राङ्	४.१६.१३.	२१०
गोष्ठं मा निर्मृक्षं	२.४.४.	८२
गोपूक्तेनाश्वसूक्तेन	६.१९.९.	३५७
गौर्वै वरोऽतिव-	५.११.४.	२५२
घृतवति शब्दे	२.१७.१.	१०९
घृताचीरेताग्निः	२.४.२.	८२
चक्षुः श्रोत्रम्	२.४.६.	८३
चतुरुन्नयति	६.७.७.	३२६
चतुरो मुष्टीन्	१.१८.२.	५७
चतुर्जुहामष्टा-	२.७.४.	८८
चतुर्थाष्टमयोः	७.१४.६.	४२७
चतुर्द्वाकरण-	५.२२.३.	२८०
चतुर्द्वा ब्रह्मौद-	५.५.९.	२३९
चतुर्ध्रुवायां	७.९.३.	४१३
चतुर्विंशत्या-	५.४.४.	२३४
चतुर्ध्रुदपात्रेषु	५.५.४.	२३८
चतुर्होतारं व्या-	४.९.७.	१९२
चतुर्होत्रा पौर्ण-	१.११.५.	९७
चतुर्दिशखण्डा-	४.५.१.	१८३

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
चतुर्दिशखण्डा	४.६.२.	१८५
चत्वार ऋत्विजः	१.५.२.	४९
चन्द्रभग्निं	५.१०.४.	२४९
चतुर्होत्रा पौर्ण-	४.८.७.	१९०
चित्तश्च चित्तिश्च.	६.२४.१.	२८७
चित्ताय स्वाहा.	५.२४.२.	२८७
चितस्स्थोर्ध्व-	१.२३.५.	६७
चित्रायां राजन्यः	५.३.१२.	२३१
चित्रियादश्व-	५.६.१.	२४०
जघनेन होतृषद-	२४.१२.११.	२१८
जङ्गभ्यमानो	४.३.१२.	१८०
जमदग्नीनां तु	२.१८.२.	१११
जातवेदो वपया	७.२१.२.	४४३
जातायानुब्रूहि	७.१३.४.	४२४
जातं यजमानो-	५.११.५.	२५२
जानुदग्ने धारय-	५.१४.८.	२५८
जीवतण्डुलमिव	५.५.७.	२३८
जुहुयाद्वा यूपः	७.१.७.	३९१
जुहूपभृतोर्हि	७.२३.१२.	४५२
जुह्वरसि घृता.	२.९.१५.	९४
जुह्वाभुपस्तीर्य	२.२१.३.	११९
ज्योतिरसि तन्त.	४.१६.७.	२०९
ज्योतिषे तन्तवे	४.१६.४.६.	२०९
ज्वलत उपति-	६.२४२.२.	३६२
”	६.२४.६.	३६३
”	६.२५.९.	३६५
तच्चेद तिहन्यात्	६.१४.१२.	३४२
ततस्तूष्णीम-	५.१७.५.	२६८
ततस्सभ्यावस-	५.१७.१.	२६५

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
ततस्संप्रेष्यति	१.१४.१२.	४७
ततः प्रतिप्रस्था-	७.१८.१.	४३५
तत्र गार्हपत्य-	१.१०.११.	३७
तत्राग्नेयश्या-	६.३०.१९.	३८५
तत्सवितुर्वरे.	६.१८.१.	३५३
तत्सा निमील्य	२.६.२.	८६
तथाग्निः	६.२.५.	३१३
तथान्वाहार्य-	६.२.१४.	३१५
तदभावेऽन.	५.१४.१८.	२६०
तदाहुर्नाग्निरु.	६.२७.१.	३६८
तदिदं सर्वयज्ञे-	४.१.७.	१७३
तदुदित्वा वाचं	४.४.६.	१८२
तद्विष्णोः परमं	७.११.४.	४१९
तन्तुं तन्वन्निति	३.१०.५.	१३८
तमभिधार्थान.	३.३.१४.	१२४
तमाज्येन सन्त.	३.१.१०.	१२०
तमुत्तरवेदिवत्	७.४.२.	४००
तमुद्यच्छति	५.१३.४.	२५६
तया यज्यन्ति	५.२०.२.	२७३
तयैव शाखया	१.१४.६.	४५
तयोदगुद्दिशति	६.१२.७.	३३७
तस्माद्देशाद-	२.५.८.	८५
तस्मात्प्राचीन-	५.४.३.	२३३
तस्माद्रजतं	५.२९.२.	३०४
तस्मिन्नुपव्युष-	५.८.५.	२४५
तस्मिन्प्राशिते	३.२.१०.	१२२
तस्मिन्संज्ञपय-	७.१६.४.	४३२
तस्य तस्याङ्ग-	१.२३.४.	६७
तस्य धायाकामी	३.१५.३.	१४७

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
तृप्तिरसि गा-	४.८.१.	१८८
तेजसे त्वा	२.६.५.	८७
तेजोऽसि इत्यु-	२.६.३.	८७
ते ते धामानीत्य-	७.१०.८.	४१७
ते दक्षिणाकाले	५.४.११.	२३५
तेन पंचदश वर्षा-	३.१७.१०	१६३
तेन यक्ष्यमाणः	७.१.२.	३८९
तेन संवत्सरे	७.२८.६.	४६८
तेभ्योऽन्वाहार्यं	३.४.३.	१२४
ते मन्यामहे	२४.११.११.	२१४
तेषां प्रस्तरः	१.४.३.	२०
तं चत्वार आर्षेयाः	५.२२.४.	२८०
तं दक्षिणेन प्रत्य-	७.१६.३.	४३२
तं न सत्रापृथुं	१.२५.६.	७२
तं पूर्वेणावसथ-	५.४.८.	२३४
तं यजमानो व्या-	३.३.३.	१२३
तां युगेन यज	७.३.१२.	३९९
तां वेदं कृत्वा	७.३.१०.	३९९
त्रयोदशरात्र-	५.२३.३.	२८६
त्रयः परिघयः	१.५.६.	२३
त्रिरञ्जलिनाग्नीध्रो	३.७.३.	१३१
त्रिरनुवचने	२४.११.१४.	२१४
त्रिवृत्पलाशे	१.६.१०.	२७
त्रिवृद्दर्भमय-	१.६.९.	२७
त्रिश्चित्रावसुना	६.१६.११.	३५०
त्रिःप्रथमामन्वाह	२४.११.६.	२१३
त्रीनिष्ट्वार्धमौप-	२.१७.६.	१११
त्री ० स्तृचाननु-	२.१२.३.	९८
त्रेधा मेरोऽव-	७.२४.८.	४५३

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
अथरन्निश्चतुर-	७.२.१५.	३९६
अथवराध्यममा-	३.१६.९.	१५३
त्वचं गृहीष्व	१.२५.७.	७२
त्वद्विश्वा सुभग	५.२३.८.	२८७
त्वमग्ने सप्रथा	६.३१.४.	३८६
त्वया वेदिं विविदुः	१.६.४.	२५
त्वष्टा त्वा रूपैः	७.५.२.	४०२
त्वामुते दधिरे	७.२०.२.	४३९
त्वं देवानामीस	१.१७.६.	५५
त्वं वरुण इति	२४.११.१५.	२१५
दक्षिणतस्त्वष्टा-	३.९.२.	१३५
दक्षिणतोऽध्वर्यु-	३.८.९.	१३४
दक्षिणतो ब्रह्मा-	५.१४.६.	२५८
दक्षिणतो वर्षीय-	२.२.९.	७८
दक्षिणतः परिगृ-	५.१४.११.	२५९
दक्षिणतः पुरस्तात्	५.४.५.	२३४
दक्षिणतः प्रागी-	१.७.५.	२९
दक्षिणपूर्वम्-	१.८.६.	३२
दक्षिणमंसमुत्त-	७.५.५.	४०३
दक्षिणसङ्ख्यः	३.४.१.	१२४
दक्षिणाग्नावन्वा-	३.३.१२.	१२४
दक्षिणाग्नावि-	३.९.१२.	१३६
दक्षिणाप्राग-	१.७.४.	२९
दक्षिणेन विहारम्	६.३.८.	३१७
”	७.२७.८.	४६३
दक्षिणेनाहवनी-	१.१५.५.	५०
”	४.३.१.	१७८
दक्षिणो युक्तोभ-	६.२८.७.	३७१
दक्षिणो युक्तोभ-	७.९.२.	४१३

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
दधिक्राव्णो अका-	४.१४.१.	२०३
दधिक्राव्णो अका-	६.१६.६.	३४८
दधोऽवदाय	२.२०.४.	११६
दर्भमयौ रश-	७.११.२.	४१९
दर्भैर्दर्भपु-	१.२.३.	१३
दर्भैर्वेदिम-	२.९.१.	९१
दव्या ब्रह्मौदना-	५.५.८.	२३८
दर्शपूर्ण मासावा-	५.२४.६.	२८८
दशगृहीतमुप-	२.७.६.	८८
दशहोतारं वदेत्	४.९.१.	१९०
दश होत्रा चाभि-	६.८.५.	३२७
दाक्षायणयज्ञेन	३.१७.४.	१६१
दासी पिनष्टि	१.२१.८.	६५
दित्यौहीं दद्यात्	५.२०.१५.	२७६
दिवमग्रेण मा	७.२.७.	३९४
दिवदिशल्प-	२.५.१.	८४
दिवः खीलोवत-	४.१२.८.	२००
दीदिहि दीदिदा-	६.१३.१०, ११.	३३९
दीर्घामनु प्रसिति-	२.१.२७.	६५
दुग्ध्वा हरति	१.१३.२.	४३
दुह्याद्वा	६.३.१२.	३१८
देवतावर्धयत्वम्	३.१९.४.	१६७
देववर्हिर्मा	१.३.१२.	१९
देवस्त्वा सविता	१.१३.४.	४३
देवस्य त्वा स-	१.३.२.	१६
”	१.३.११.	१९
”	२.१.१.	७४
”	२.२.७.	७८
”	६.७.१.	३२५

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
देवस्य त्वा स-	७.११.३.	४१९
देवस्यत्वेत्यनु-	५.५.२.	२३८
देवागानुविदः	१.१.४.	७
देवा देवेषु परा-	४.४.१.	१८१
देवानां पत्नीर-	३.९.१.	१३५
देवानां पत्नीरुप-	२.५.७.	८५
देवानां परिषूत-	१.३.६.	१८
देवे अग्नौ देवोऽग्निः	५.२९.५.	३०५
देवेभ्यः कल्पस्व	७.१९.२.	४३७
देवेभ्यः प्रेक्ष्य	७.२६.११.	४६०
देवेभ्यः शुन्ध-	१.२१.१.	६३
देवो वस्सविता	१.२.४.	१३
देवो वा ० सविता-	७.१२.१२.	४२३
देवाः पितरः पितरो	४.९.६.	१९१
दैवतसौविष्टकृत-	२.२१.४.	११८
दैवतानां द्विर्द्विर-	७.२४.५.	४५३
दैवं च मानुषं च	७.१४.३.	४२७
दोहनसंक्षालनं	६.६.७.	३२४
दोहनेऽप आनी-	१.१३.६.	४४
दोह्या च ते दुग्ध-	५.८.७.	२४५
द्रप्सस्ते यां	२.२.३.	७७
द्वयोः पयसा पशु-	६.१४.८.	३४१
द्वादशगृहीतेन	५.१८.१.	२७०
द्वादशाहमजस्ने-	५.२२.११.	२८५
द्वादशाहे ब्रह्मे ज्यहे	५.२१.२.	२७७
द्वादशाहं चरेदे-	५.७.१४.	२४३
द्विरभिधारयेत्	३.२.६.	१२२
द्विरभिधार्य न	२.२१.५.	११८
द्विर्द्विषदि	१.२०.३.	६१

सूत्राणि
द्विः सुचं निर्लिख्य
द्वे आचारसमिधौ
द्वे पौर्णमास्यौ द्वे

”
द्वेष्ट्यस्येत्येके
द्वौ सायं दोहावेवं
द्व्यङ्गुले मूलात्
धा असि स्वधा-
धातौ धातौ
धूरसि इति
धृष्टिरसि

”
ध्रुवा अस्मिन् गो-
ध्रुवावर्जं चत-
ध्रुवा समञ्ज-
ध्रुवासीत्यन्त-
ध्रुवोऽसीत्ये-
नक्तमाहवनीयं-
नक्तमुपतिष्ठते
नक्तं नान्यदन्ना-
नक्षत्रं दृष्ट्वा .
न गतश्रियः
न च संश्लिष्य-
न चाभिमीलते
न तस्य सायं
न दध्यधिश्र-
न दीक्षितस्य जु-
न पर्शुम्

सू. संख्या

६.१२.२.
१.५.९.
३.१७.५.
३.१४.११.
२.१४.६.
३.१६.२.
६.१०.४.
२.३.९.
२.९.४.
१.७.५.
१.२२.२.
६.५.६.
१.२.९.
७.२७.७.
७.१४.२.
३.७.७.
४.६.३.
६.२.११.
६.१९.५.
५.२५.१६.
६.४.८.
१.१.३.
२.१३.६.
३.७.५.
४.३.१०.
६.१५.६.
७.१.६.
१.३.४.
६.३०.३.

पृष्ठम्

३३६
२४
१६१
१४६
१०५
१५५
३३२
८०
९२
५५
६५
३२२
१४
४६२
४२६
१३१
१८५
३१४
३५६
२०२
३१९
७
१०३
३२६
१८०
३४५
३९१
१७
३८१

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
न प्रक्षालयति न	५-५.५.	२३८
न प्रतिशृणीयात्	३.६.१०.	१३०
न प्रयायात्	५.७.९.	२४२
न प्रस्तरे जुह्वं	३.५.८.	१२८
न प्रातरग्निमु-	६.१९.६.	३५६
न वर्धिरनुप्रह-	६.१४.४.	३४०
नमस्त आतान	७.१८.२.	४३५
न मांसघौतस्य	६.१२.३.	३३६
नमो वोऽस्तु प्रव-	६.२७.२.	३६९
न यमाय जुहोति	१.८.४.	३१
न राजन्यस्य जु-	६.१५.१०.	३४५
नराशंसो द्वितीयः	२४.११.१६.	२१५
नर्वासपक्व-	५.२५.६.	२९१
नवमीं चेदति-	६.२६.७.	३६८
नवरात्रवास्तौ	६.२८.६.	३७१
न वर्त्म करोती-	६.६.९.	३२४
नवानामितरा-	६.२९.९.	३७६
न वासोऽभिस-	२.५.५.	८४
न वा स्वधितिना	७.१४.१०.	४२८
न विधूनोति ना-	३.६.८.	१३०
नवे सान्नाय्यकुम्भ्यौ	१.६.१२.	२८
न शूद्रो दुह्यात्	६.३.११.	३१८
न समिदभिहोत-	६.१०.१२.	३३३
न सायमाहुताव-	५.२५.१३.	२९२
न सोमेन यक्ष्यमाणः	५.२१.३.	२७७
न संभारान्	५.१.६.	२२७
न संमृष्टान्य-	२.४.९.	८३
न स्तनान्संमृशति	६.४.२.	३१८
न स्वाहाकरोति	३.६.७.	१२९

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
न हवींष्यभि-	२.१७.७.	१११
न हीनमन्वाह-	६.२८.३.	३७०
नागतश्रीः	१.१४.९.	४६
नाग्निमादित्यं	५.१४.१०.	२५९
नाज्यं प्रतिषि-	६.१५.५.	३४४
नानवनिज्य	२.३.१५.	८१
नानातन्त्रमेके	५.२३.७.	२८७
नाना प्राणो यजमा-	७.१५.१०.	४३१
नानामगृहीतं	१.९.२.	३३
नानिष्टाग्रयणेन	६.२९.२.	३७४
नानुगच्छेत्	५.७.१०.	२४२
नानूयाजेषु ये य-	२४.१३.६.	२१९
नानृतं वदेत्	५.२५.३.	२९१
नान्तराग्री संचर-	६.२.७.	३१३
नान्तर्वेदि	२.७.१२.	८९
नाब्राह्मणस्सा-	४.१४.२.	२०३
नारिष्टान्होमान्	२.२०.६.	११७
नासोमयाजी	१.१४.८.	४६
नास्य ब्राह्मणो-	५.२५.४.	२९१
नास्यैतां रात्रि	१.११.२.	३८
नाहवनीयमति-	४.१४.७.	२०५
नाहितमनभि-	५.१६.३.	२६३
नित्यमग्न्युपस्था-	६.१५.१२.	३४६
नित्यवदेके	३.९.५.	१३५
”	५.२३.६.	२८६
नित्यो गतश्रियः	६.२.१२.	३१५
नित्यं गार्हपत्यं	६.२.१३.	३१५
निनीय मुखं वि-	३.१०.९.	१३८
निनीय वाभि-	१.२५.१६.	७३

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
निमृदोऽसि न्यहं	६.१८.२.	३५३
निरसुं नुद ओक-	३.१४.२.	१४३
निरस्त ५ रक्षः	१.१७.९.	५६
निरुप्तं हविरुप	५.१९.२.	२७२
निरुप्तं हविरुप-	६.२९.१०.	३७७
निर्दग्धं रक्षः	१.२२.३.	६६
”	७.१९.८.	४३८
निर्द्विषन्तं निररा-	३.१०.४.	१३७
निर्मन्थ्यं वा	५.४.१४.	२३६
निर्वपणकाले	६.२९.७.	३७५
”	७.२२.२.	४४५
निर्वपेदित्येके	५.२१.४.	२७७
निष्टप्त ५ रक्षः	१.१२.१.	४१
नेङ्गयन्ति नेल-	१.१६.९.	५४
नैतस्मिन्संव-	५.२५.१८.	२९२
नैतस्य दग्धः	७.८.७.	४१२
नैता मात्रा अति-	२.२.८.	७८
नोत्कर आज्या-	२.७.११.	८९
नोत्तमे	५.२८.७.	३०१
”	५.२९.६.	३०५
नोपभृतम्	७.२०.६.	४४०
न्यश्चं वृष्टि-	२.१४.५.	१०५
न्यश्चं हस्तं	३.७.१.	१३०
पञ्चकृत्वो दे-	७.१२.८.	४२२
पञ्चदश सप्त-	५.२८.४.	३००
पञ्चदश सा-	२.१२.२.	९८
पञ्चहोतारं व-	४.९.११.	१९३
पञ्चानां त्वा	२.७.९.	८९
पञ्चादित्यि-	७.२.१०.	३९५

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
पत्नीवदस्या-	६.५.१.	३२१
पत्नीसन्नहन-	२.४.१.	८२
पत्न्यभावे तेजः-	२.६.४.	८७
पदाभ्यासप्र-	२४.१४.१७.	२२३
पयसा पशुका-	६.१५.१.	३४४
पयस्वतीरोष-	४.२.३.	१७६
”	४.२.९.	१७८
परप्रधानानां	२४.१२.४.	२१५
परापूतं * रक्षः	१.२०.७.	६२
परिधिसन्धि-	७.५.७.	४०४
परिवीरसीति	७.११.५.	४१९
परिसमूहनेन	६.३.१.	३१६
परिस्तरणीमे-	१.१४.१३.	४७
पर्वणि च केश-	४.१.४.	१७३
पर्वणि वा	६.१५.१५.	३४६
पर्यग्नये क्रिय-	७.१५.१.	४२९
पर्व ते राध्या-	१.३.३.	१९
पवमानहवीं-	६.१६.९.	३४९
”	५.२१.१.	२७७
पवित्रे कृत्वा	७.८.३.	४११
पवित्रे स्थो वै-	१.११.७.	३९
पशुकामस्य वा	२.७.५.	८८
पशुपतेः पशवः	७.१५.५.	४३०
पशुपुरोडाश-	७.२२.१.	४४५
पशुं स्नपयन्ति	७.१२.१.	४२०
पशुं हरन्त्या-	७.२३.१०.	४५१
पशून्दर्शस्य-	६.२४.३.	३६२
”	६.२५.१०.	३६५
पशून्मे यजन्तः	६.८.४.	३२७

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
पशोःपाशं प्रमु-	७.१७.५.	४३४
पश्चाद्वि स तर्हि	६.२.९.	३१४
पश्चाद्धे वेदेः	२.३.११.	८०
पात्रसंसादन-	३.१६.१२.	१५७
पालाशं तेज-	७.१.११.	३९२
पितृयज्ञमेवा-	३.१६.७.	१५३
पुण्यस्स्यात्	५.२५.१०.	२९१
पुण्या भवन्तु	४.१५.४.	२०७
पुत्रस्य नाम गृ-	४.१६.३.	२०७
पुनरभिहितो-	५.१९.३.	३०५
पुनराधेयं व्या-	५.२६.१.	२९३
पुनराधेयमित्या-	५.२९.१४.	३०७
पुनरूर्जा निव-	५.२८.१६.	३०३
पुरस्ताद्देवप-	३.९.६.	१३५
”	३.९.११.	१३६
पुरस्तात्प्रतीचीं	१.१९.५.	६०
पुरस्तात्प्रत्य-	५.१४.१६.	२६०
पुरस्तात्सामि-	२४.११.१.	२१२
पुरस्तात्स्विष्ट-	४.९.१३.	१९३
पुरस्तादलङ्का-	६.३.२.	३१६
पुरस्तादंहीय-	२.३.२.	७८
पुरस्ताल्लक्ष्मा	२४.१३.८.	२२०
पुरुषमात्री त्वे-	७.२.१४.	३९६
पुरोहितस्य प्र-	२.१६.५.	१०९
पूर्णापश्चाद्यत्ते	५.२३.४.	२८६
पूर्वप्रथमान्य-	२.१९.३.	११४
पूर्वमाज्यभा-	२.१८.५.	११२
पूर्वयोर्हविषो-	५.२१.८.	२७८
पूर्वयोः फल्गु-	५.३.७.	२३१

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
पृथिव्यै वर्मा-	२.१.५.	७५
पोषाय त्वेति	२.८.३.	९०
पौर्णमासायोप-	४.२.४.	१७७
पौर्णमासीमि-	५.२७.२.	२९६
पौर्णमासीमेव	३.१६.६.	१५२
प्रक्षालितायां	१.२४.१.	६९
प्रक्षाल्य त-	१.२१.२.	६३
प्रक्षाल्य प्रा-	३.२०.४.	१६८
प्रचरणकाले	६.२९.२०.	३९०
प्रजा अग्रे सं-	५.७.१७.	२४४
प्रजाकामप-	५.२९.१२.	३०२
प्रजानन्तःप्र-	७.१२.९.	४२२
”	७.१५.४.	४२९
प्रजापतिर्जया-	५.२४.३.	२८८
प्रजापते न त्व-	१.१०.५.	३६
प्रजां नो नर्या-	६.२६.१.	३६६
”	६.२६.५.	३६७
प्रजां योनिं	२.४.७.	९३
प्रणय यज्ञं दे-	३.१९.१.	१६६
प्रणवे प्रणवे	२.१२.४.	९८
प्रणीताप्रणय-	१.१५.९.	५१
प्रणीतासु प्रणी-	४.२.७.	१७७
प्रणीते चेदग्नि-	७.७.४.	४०७
प्रणीयमानासु	१.१६.५.	५४
प्रतिगृहीत उ-	३.४.४.	१२५
प्रतिदिशं वा स-	२.१७.२.	११०
प्रतिप्रस्थाताहव-	७.२१.३.	४४४
प्रतिषिद्धान्येके-	५.१६.७.	२६४
प्रतिषेकं यथाग्ं	६.१५.२.	३४४

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
वर्हिरसि देवं	१.५.३.	२२
वर्हिभ्यां मृक्ष-	७.१२.७.	४२२
वर्हिषा पूर्ण-	४.२.६.	१७७
वर्हिषोऽग्रं	७.१७.१०.	३४६
वर्हिषोऽहं देव	४.१२.१.	१९९
बलीय ऋचो	२४.१४.६.	२२२
बह्वाज्याभ्यां	२.५.११	८६
बाहुं शमित्रे	७.२७.११.	४६४
वृहति गीयमा-	५.१५.६	२६२
वृहद्वा इति स्तु-	२.१४.१०	१०५
ब्रध्न पिन्वस्व	४.१०.९.	१९६
”	४.११.३.	१९७
ब्रह्मचारी वा	६.१५.१६.	३४६
ब्रह्मण्वदा च	२.१६.६.	१०९
ब्रह्म देवा अवी-	३.३.६.	१२७
ब्रह्मन्नपः प्रणे-	३.१८.८.	१६६
ब्रह्मशुत्तरं प-	२.३.७.	७९
ब्रह्मन्प्रवराया-	२.१५.३.	१०७
ब्रह्मन्प्रस्थास्या-	३.२०.८.	१६९
ब्रह्मन्ब्रह्मासि	३.२०.७.	१६९
ब्रह्म प्रतिष्ठा-	२.२०.१.	११७
ब्रह्म प्रतिष्ठा-	३.११.२.	१३९
ब्रह्म भागं प्रा-	३.२०.१०	१६९
ब्रह्माग्न्याधे-	५.१६.६.	२६४
ब्रह्मिष्ठो ब्रह्मा	३.१८.१.	१६४
ब्राह्मणा ५ स्तर्प-	४.१६.१७.	२११
ब्राह्मौदनिकात्	५.१०.७.	२४९
ब्राह्मौदनिकेन	५.७.७.	२४२
भद्राक्षः श्रेयः	६.३०.८.	३८१

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
भवतं नस्सम-	७.१३.५.	४२४
भुवनमसि इ-	२.१३.२.	१०२
भुवनमसि सह-	६.१७.६.	३५१
भूतेभ्यस्त्वा	७.५.६.	४०३
भूपते भुवन-	४.४.२.	१८१
भूमिर्भूमिम-	३.२०.९.	१६९
भूयसो वा पार्थि-	५.१.५.	२२६
भूयस्येहि श्रेय-	४.१०.४.	१९४
भूयो जुहामलयी-	२.७.७.	८८
भूरिडा भुवरिडा	६.८.३.	३२७
भूर्भुवस्सुवरिति	५.१२.१.	२५४
”	६.१०.७.	३३२
भूर्भुवस्सुवरुद्भि-	६.१.७.	३११
भूर्भुवस्सुवःसु-	६.१९.७.	३५६
भूश्च कश्च	४.४.३.	१८२
भृगूणामङ्गिरसां	१.१२.३.	४१
”	१.२३.६.	६७
भृगूणां त्वा देवा-	५.११.७.	२५३
मखस्य शिरोऽसि-	२.१४.११.	१०५
मथ्यमाने शक्तेस्सा-	५.१०.११.	२५१
मध्यतो गुदस्य	७.२४.३.	४५२
मध्यन्दिन इत-	४.२७.९.	२९८
मध्यमं परिधिं	२.९.९.	९३
मध्यमं परिधि-	३.७.१०.	१३१
मध्यमपुरोडाश-	१.२०.९.	६२
मध्यमे स्वाहाका-	३.१३.३.	१४२
मनसाग्निभ्यः	५.२५.१९.	२९२
मनुना दृष्टां-	३.१.७.	१२०
मनो ज्योतिः	३.३.२.	१२२

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
मनो ज्योतिः	५.२७.१२.	२९९
मनोतायै ह-	७.२४.१.	४५२
मनोन्वाहुवा-	१.१०.४.	३५
मनोऽसि प्राजा-	४.९.४.	१९१
मन्त्रवत्सु वा-	३.१८.६.	१६६
मम नाम तव	६.२६.४.	३६७
मम नाम प्रथ-	६.२४.७.	३६३
ममाग्ने वर्चः	१.१.५.	८
”	४.८.६.	१९०
”	६.१६.७.	३४९
मयि गृह्णाम्यग्ने	५.९.१.	२४६
मयि प्राणापानौ	२४.१२.८.	२१७
मरुतां शर्द्धोऽसि	१.२३.१.	६७
महित्रीणामवो-	६.१७.११.	३५२
मा नः शः सो अ-	६.१७.१२.	३५३
मां जिन्वेत्य-	३.२०.५.	१६८
मांसीयन्ति ह वा	७.२८.८.	५५९
मित्रस्य त्वा-	३.१९.५.	१६७
मिथुनौ गावौ	५.२४.५.	२८८
मुखतोऽभिहृत्य	२.१३.४.	१०३
मुखमिव प्रत्यु-	२४.१४.१५.	२२३
मुष्टिनाशमि-	७.१९.३.	४३८
मूलतोऽतष्ट-	७.३.१.	३९७
मृगशीर्षे ब्राह्म-	५.३.५.	२३०
मौञ्जेन दाक्ष्णा	२.५.४.	८४
य इन्द्राय वैमृ-	३.१६.१.	१५१
यच्छन्तां पञ्च	१.१७.११.	५६
यजमानस्य प-	१.२.१०.	१४
यजमानस्य न-	४.१.२.	१७१

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
यजमानोऽत-	१.८.७.	३२
यजमानं प्रथ-	३.७.१४.	१३२
यज्ञ यज्ञं गच्छ	७.१७.१.	४६४
यज्ञ संच मे	४.१६.१५.	२१०
यज्ञस्य घोषदसि	१.३.३.	१६
यज्ञस्य त्वा प्र-	४.५.४.	१८४
यज्ञस्य संततिः	१.१३.८.	४४
” ”	६.५.५.	३२२
यज्ञो बभूवेति	४.१६.१२.	२०९
यज्ञोऽसि सर्व-	४.८.२.	१८८
यत्किंचाग्निहो-	६.१९.३.	३५५
यत्कृष्णो रूपं	१.६.१.	२४
यत्वा क्रुद्धः प-	५.२७.११.	२९९
यत्पशुर्मायुम्	७.१७.३.	४३४
यत्पुरीषम-	२.३.४.	७९
यत्प्रस्तरात्तृ-	३.७.५.	१३१
यत्प्राक् खन-	२.३.६.	७९
यत्र यूपस्तद्य-	७.१.९.	३९२
यत्र संतता रा-	६.२८.५.	३७०
यत्रास्मै ब्रह्म-	३.२०.६.	१६८
यथायोगमि-	१.२२.४.	६६
यथार्थं पात्रा-	७.८.२.	४०९
यथासन्ना-	२.१.२.	७४
यथा ह वा इतं	६.२५.४.	३६४
यथाहितास्ते-	६.२.४.	३१३
”	६.१३.१२.	३३९
यथेतमाहव-	३.११.१.	१३९
यथोद्धतं वा	७.२४.४.	४५२
यथोपलब्धं	६.४.३.	३१८

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
यथोपलम्भं	६.७.१०.	३२७
यदग्रे यानि	६.२.३.	३१२
यदङ्गारेषु व्य-	६.९.२.	३३०
यदन्तरिक्षस्थे-	५.९.९.	२४७
यदन्यत्परि-	१.४.५.	२०
यदरण्योस्स-	५.२९.१२.	३०७
”	६.२८.१४.	३७४
यदा चास्य होता	४.१२.५.	२००
यदा वीतार्चिः	२.१९.१०.	११५
यदाहवनीये	६.१३.८.	३३८
यदि कामयेत	६.७.९.	३२६
यदि जीवपिता	१.९.३.	३३
यदि पञ्चौदु-	५.२.३.	२२८
यदि पत्नी ना-	६.१२.५.	३३६
यदि पात्र्या नि-	१.१८.७.	५८
”	३.८.५.	१३३
यदि पूर्वानुगत-	६.२.८.	३१४
यदि प्रमत्तो व्या-	३.१८.७.	१६६
यदि प्रयायात्	५.७.११.	२४२
यदि मथ्यमानो	७.१३.३.	४२४
यदिदं दिवो	५.१५.५.	२६२
यदि द्वेष्ट्यं ना-	५.१०.५.	२४९
यदि नानातन्त्रा-	६.३१.१.	३८५
यदि निर्वपेदग्न-	५.२१.५.	२७७
यदि बन्धु न	१.९.८.	३४
यदि यजमानः	३.१३.४.	१४२
यदि शंखन्तं	३.१४.७.	४४४
यदि सर्वमौपा-	५.४.१५.	२३६
यदि हुतः पर्या-	६.३०.२.	३८१

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
यदीतरणि न	५.१९.४.	३०५
यदुदिते जुहो-	६.४.१०.	३१९
यदुद्वन्तो ज-	४.५.५.	१८४
यदेव गार्ह प-	६.३.१३.	३१८
यदेवतः पशुः	७.२२.३.	४४५
यद्यङ्गहीनः	७.१२.२.	४२१
यद्यनाढ्यो	५.२०.१७.	२७७
यद्यनुपस्थाय	६.२५.२.	३६४
यद्यनोवाह्यं	६.२८.४.	३७०
यद्यभिचरेत्	७.१७.४.	४३४
यद्यभिचरेदि-	४.१५.३.	२०६
यद्यभिचरेद्यो-	३.१४.१.	१४३
यद्यस्तमिते	४.३.५.	१७९
यद्याहार्योऽह-	६.२.१५.	३१५
यद्युद्गृह्य नि-	५.१४.९.	२५९
यद्युपसृष्टां	१.१२.६.	४२
यद्येनं राजापि-	६.२५.६.	३६५
यद्येनं संवत्सरे	५.७.१२.	२४३
यन्मूलमति-	२.३.३.	७९
यन्मे माता प्र-	१.९.४.	३३
यमभीव संश-	३.१५.११.	१५१
यमायाङ्गिरस्व-	१.८.३.	३१
यस्त आत्मा	२.१०.५.	९५
यस्तृतीयमाद-	५.२९.११.	३०६
यस्मिन्नक्षत्रे	५.७.४.	२४१
यस्य रुद्रः पशून्	६.१४.११.	३४२
यस्योभावनु-	५.१९.१३.	३०७
यस्याग्राबुद्धि-	६.९.१.	३२९
या अप्सवन्तर्दे-	३.२०.१.	१६८

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
याजमानं व्या-	४.१.१.	१७१
या जाता ओष-	१.५.४.	२२
याज्याया अर्द्ध-	७.२५.८.	४५६
या ते अग्न उत्सी-	५.२६.५.	२९४
या ते अग्ने पशु-	५.१६.४.	२६३
या ते अग्ने यज्ञिया	६.२८.११.	३७३
या ते अग्ने वान-	५.२७.१.	२९५
या ते प्राणाञ्छु-	७.१८.७.	४३६
यानि घर्मे कपा-	३.१४.४.	१४४
यानि विभव-	१.२५.२.	७१
याभिरह ५ हन्	५.२.१.	२२८
या यजमानस्य	१.२०.१२.	६३
यावत्यः कुम्भ्यः	३.१७.१.	१६१
यावदुत्तममङ्गु-	७.३.६.	३९७
यावन्तं वा मन्ये-	१.२५.५.	७१
यावान्यजमानः	७.२.१२.	३९५
या सरस्वती वि-	३.१०.२.	१३७
”	४.१३.७.	२०३
या सामूधश्चतु-	७.१७.१.	४३३
यास्ते अग्ने	५.१५.३.	२६१
”	५.१७.७.	२७०
यास्ते शिवा-	५.१०.३.	२४८
”	५.१२.२.	२५४
यां प्रथममग्नि-	५.२३.१.	२८५
युक्ता मे यज्ञं	२.५.१०.	८६
युगपत्कामयेत	३.१४.९.	१४५
युनज्मि त्वा ब्र-	४.६.४.	१८६
यूपायाज्यमा-	७.१०.१.	४१६
यूपायोच्छ्रय-	७.१०.६.	४१७

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
यूपं यजमानः	७.२८.२.	४६६
यूप्या वृक्षाः	७.१.१०.	३९२
यूपे मेदोऽव-	७.२४.९.	४५३
ये त्रयाणां वा	५.३.१८.	२३२
येन यज्ञेनेत्सेत्	६.२९.८.	३७६
येन हिरण्यं मि-	५.२१.९.	२७८
येन प्राचीनमे-	६.३०.७.	३८१
ये ब्राह्मणा उत्त-	३.४.२.	१२४
ये बध्यमानमि-	७.१५.६.	४३०
येषां पशूनां पु-	५.२०.१४.	२७६
ये सजातास्स-	१.१०.७.	३६
यो अश्वत्थः	५.१.२.	२२५
यो नेव घेषेन्ने-	३.१६.२.	१५१
यो भ्रातृव्यवा-	३.१६.३.	१५१
”	३.१६.५.	१५२
यो नस्सपत्नो-	४.१६.१.	२०७
यो नः कनीयः	४.८.५.	१८९
योऽपन्नदन्नम-	७.१२.४.	४२१
यो ब्राह्मणो राज-	५.१३.९.	२५७
यो मा हृदा मनसा	४.५.२.	१८३
यो वा अध्वर्योः	१.२.११.	१५
यो वा कश्चित्	१.१४.११.	४७
यो वा कश्चिदवि-	१.२०.१३.	६३
यो वा सोमयाजी	६.१५.१३.	३४६
योऽस्याग्निमा-	५.७.१६.	२४३
यो होमकाल-	६.४.१२.	३२०
यं कामयेत	२.१४.२.	१०४
१.८५	७.१०.१०.	४१८
१.८५	६.११.२.	३३४

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
यं कामयेत	६.७.८.	३२६
"	२४.१४.५.	२२१
"	५.२१.७.	२७८
"	७.११.८.	४२०
"	५.२८.९.	३०१
"	२४.११.७.	२१३
"	७.११.९.	४२०
"	६.१७.११.	३५३
"	७.३.५.	३९७
"	१.१.९.	११
"	७.१२.६.	४२१
"	७.२६.३.	४५८
यं कामयेतापशुः	२४.१४.१६.	२२३
यं कामयेताप्रति-	७.१.१३.	३९३
यं कामयेताभि-	२.१७.५.	११०
यं कामयेतोर्जे	७.११.६.	४१९
यं त्वा समभरन्	५.३.१.	२२९
यं देवां मनुष्येषु	३.१३.६.	१४३
यं द्विष्यात्तस्यौ	२४.१४.११.	२२२
यं द्विष्यात्	१.१९.२.	५९
यं द्विष्यात्तं	२.१९.९.	११५
यं परिधिं प-	३.७.१२.	१३२
यां देवतां य-	२४.१४.७.	२२२
यः पुरा भद्रः	५.३.६.	२३०
यः स्थाल्यां-	१.९.६.	३४
रथमात्री निरूढ-	७.३.७.	३९८
रशनादेशे त्रिः	७.१०.४.	४१७
राकाया अहं दे-	४.१३२.३.	२०१, २०२
राका पुत्रका-	३.९.४.	१३५

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
रूपं वर्णं पशूनां	२.४.८.	८३
रेतो वा अग्निहो-	६.६.१.	३२३
रेवती रमध्वं	६.१७.३.	३५१
रेवतीर्यज्ञपत्तिम्	७.१५.७.	४३०
रोहिणी पुन-	५.२७.४.	२९७
रोहिण्यामाघा-	५.३.४.	२३०
रोहितेन त्वा-	४.१२.७.	२००
लेपादुपस्तर-	३.२.७.	१२२
वत्सजुं पशु-	१.६.५.	२६
वनिष्ठुमग्नीधे	७.२६.५.	४५९
वपयाप्रचर्य	७.२२.९.	४४८
वपाश्रपणी	७.१९.६.	३६७
वरे दत्ते कल्प-	६.३०.४.	४३८
वर्चोऽसि वर्चो	६.२१.१.	३८१
वर्धमानां दक्षि-	५.२०.१६.	२७६
वर्षवृद्धम-	१.२०.५.	६२
वर्षवृद्धास्स्य	१.२०.७.	६२
वर्षासु शरदि वा	५.२७.५.	२८७
वर्षासु यामाकैः	६.३१.१३.	३८८
वर्षायसीमुत्तराम्	६.११.१.	३३३
वसन्तो ब्राह्मणः	५.३.१७.	२३२
वसुर्यज्ञो वसुमान्	४.१३.८.	२०३
वसून्देवान्य-	४.१२.३.	१९९
वषट्कारमामे-	२४.१४.१२.	२२३
वषट्कृते जु-	७.२५.११.	४५६
वषट्कृते हुत्वा	७.२०.५.	४४०
”	७.२५.१६.	४५७
वषट्कृत्यप्रा-	२४.१४.८.	२२२
वदिनमध्वं व-	५.२०.७.	२७५

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
वाग्यत आसते	३.३.१.	१२२
वाग्यतोऽभिप्र-	६.२४.८.	३६३
वाग्यतः पात्रा-	७.८.४.	४११
वाङ्म आसन्नि-	३.२०.२.	१६८
वाचयतीत्येके	२.५.३.	८४
वाचा त्वा होता	६.१.६.	३११
वाचं प्राणं	२.४.५.	८३
वाजस्य मा प्रस	३.५.४.	१२७
वातस्य त्वा ध्र-	७.२५.४.	४५५
वाताय त्वा	६.८.१०	३२८
वात्सप्रेणैव सा-	६.१९.८.	३५७
वानस्पत्यासि	१.१७.१.	५४
वानस्पत्योऽसि-	१.१६.२.	५३
वामदेव्यमभि-	५.१४.४.	२५८
वायवस्थोपाय-	१.२.२.	१२
वायो वीहि स्तो-	७.२०.१	४३९
वारणान्याहो-	१.१५.११.	५२
वाषडित्ये-	२४.१४.११.	२२२
वास उपावरो-	६.२८.१२.	३७३
वासो मिथुनौ	५.२०.१०.	२७६
वासो वा दक्षि-	६.३१.५.	३८६
वास्तोष्पत इ-	६.२८.८.	३७१
विच्छिन्नद्भि	४.६.५.	१८६
विज्ञायते च	२४.१४.३.	२२१
”	२.१४.१८.	२२४
वि ते मुञ्चामी-	४.१२.९.	२००
विद्युदसि विद्य	४.१.६.	१७३
”	६.९.३.	३३०
विपरीतौ परि-	२.३.८.	७९

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
वेदेनाग्निं	२.१२.७.	१०१
वेदोऽसीति वे-	३.१०.३.	१३७
वेदिर्वर्हिः शृतं	४.११.६.	१९८
वेदेन भस्म	२.११.१.	९६
वेद्यां तृणमपि	२.१६.१०.	१०९
वैश्वानरस्य	५.१.७.	२२७
व्याघारणप्र-	७.६.२.	४०४
व्यावृत्काम इ-	३.१७.७.	१६३
व्याहरेद्वा	५.२५.१२.	२९२
व्याहृतिभिर-	१.१.७.	९
व्याहृतीभिरु-	५.२२.९.	२८४
व्याहृतीभिरेवो-	५.१६.८.	२६४
व्याहृतीभिर्ह-	५.२४.७.	२८८
व्याहृतीस्सर्प	५.१६.२.	२६३
व्रीहिभिरिष्ट्वा-	६.३१.१२.	३८८
व्रीहीणां यवा-	६.२९.३.	३७४
व्रीहीन्यवान्वा-	१.१७.१०.	५६
शतभृष्टिरसि	२.३.१४.	८१
शमिता पशुं	७.१५.९.	४३१
शमितार उपे-	७.१७.४.	४३४
शमोषधीभ्यः	७.१८.९.	४३६
शम्यामात्री	७.३.१३.	३९९
शम्यां पुरस्ता-	७.३.१४.	४००
शर्धवत्यौ सं-	३.१५.५.	१४८
शल्कैरेतां रात्रिम्	५.८.४.	२४५
शामित्रे स्वधि-	७.१४.१२.	४२८
शिशिरः सार्व-	५.३.१९.	२३२
शुक्रन्त्वा शुक्रा-	२.७.८.	८८
शुक्रमसि	२.७.१.	

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
शुद्धा आपः	१.२.८.	१४
शुन्धतां लोकः	७.९.९.	४१५
शुलवात्प्रादे-	१.६.६.	२६
शुष्कं प्रच्छिन्ना-	२४.१३.१.	२१९
शूलात्प्रवृह्य	७.२३.७.	४५०
शृतभितीतरः	७.२३.४.	४५०
शृतां यजुषा	६.१५.३.	३४४
शोषेण ध्रुवा-	२.७.१०.	८९
शंखन्तं वाहव-	३.१४.६.	१४४
श्रीरसीति पार्श्वे-	७.२५.३.	४५५
श्व आधास्यमानः	५.७.१५.	२४३
श्वेतोऽश्वोऽङ्कि-	५.१०.१०.	२५०
श्वोभूते पौर्णमा-	५.२५.१.	२९०
षट्कृत्वो द्वेष्यस्य	५.१४.७.	२५८
स उत्करः	२.१.७.	७६
सकृत्फलीकरोति	१.७.६.	३०
सकृदुपस्तीय	३.३.६.	१२३
सगृहः प्रयास्यन्	६.२८.१.	३७०
सञ्ज्ञानार्थां	३.५.९.	१२८
स ते मा स्यात्	१.४.१३.	२१
सद्यो वा सद्यका-	१.१४.१७.	४८
सद्वन्तावाज्य	६.३१.३.	३८६
स न मन्येत	६.४.११.	३२०
स नो बोधिश्रु-	६.१७.८.	३५२
सन्ततमन्वा हे-	२४.११.१०.१२.	२१४
सन्तिष्ठेते दर्श-	३.१४.५.	१४४
सन्तिष्ठेते दाक्षा-	३.१७.११.	१६४
सन्नयतः पला-	१.१.८.	१०
सत्पते अग्ने स-	५.२७.१३.	२१९

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
सप्तदश सामि-	५.२२.२.	२७९
"	६.२९.६.	३७५
"	३.१५.४.	१४८
सप्तहोतारं वदेत्	४.११.७.	१९८
सप्रत्नवदिति	६.३१.११.	३८७
समभ्युच्चयव-	६.१३.३.	३३८
समवलधान्यां	७.२४.१०.	४५३
समवदाय दोहा-	२.२०.३.	११६
समानजातीयेन	१.२५.१.	७१
समानतन्त्रमेके	३.१५.२.	१४७
समानतन्त्राणि	५.२१.६.	२७८
समानमत ऊर्ध्वं	३.१७.३.	१६१
समानमा प्रत्या-	७.२७.५.	४६२
समावनन्तर्गर्भौ-	२.९.१२.	९४
रामायुषा संप्रजया	३.१०.८.	१३८
समारभ्योर्ध्वं	२.१४.१.	१०४
समावप्रच्छिन्नाग्रौ	१.११.६.	३९
समित्सुतिस्रो	५.७.१.	२४१
समिद्धो अग्ने	२.१२.६.	१००
"	४.१५.५.	२०७
समिद्धयः प्रेष्य-	७.१४.५.	४२७
समिध आद-	५.१६.५.	२६४
समिध आहुति-	६.२६.८.	३६८
समिधमाधाय	६.१०.१.	३३१
समिधाग्निं दुव-	५.६.३.	२४०
समिधः कृत्वा	६.२५.३.	३६४
समुत्क्रम्य सह-	७.२१.६.	४४४
समुदन्तं होत-	६.६.२.	३२३
समुद्रादूर्ध्वं	५.१७.३.	२६७

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
समुद्धतस्या-	२.२.५.	७७
समुद्रो वा एषः	६.४.७.	३१९
समूलानामृते	१.५..१०.	२४
समूहन्त्यग्न्य	१.६.११.	२८
समे जातमशा-	७.१.१२.	३९२
समं प्राणैर्हरति	६.८.८.	३२८
समं बिलं धार-	२.७.३.	८८
समं मूलैर्जुहा-	२.१०.२.	९४
सम्प्रैषवत्कुर्वन्ति	५.१९.५.	२७३
सम्भेदाद्वितीयम्	३.१.८.	१२०
सम्मृशतीत्येके	७.४.६.	४०२
सर्वत्र पुरस्तात्	२४.१३.५.	२१९
सर्वत्रैवम-	२.१३.५.	१०३
सर्वत्रैवमाश्रुत	२.१५.६.	१०७
सर्वमप्यौपासनम्	५.४.१६.	२३६
सर्वमाग्नेयं भवति	५.२८.२.	३००
सर्वहुतमपर्या-	६.३०.१.	३८०
सर्वाणि नित्यवत्	५.३.१४.	२३१
सर्वाणि हुत्वा-	७.२६.१०.	४६०
सर्वाण्यङ्गान्य-	७.१८.६.	४३६
सर्वान् लोकान्	७.१.१.	३८९
सर्वान्वा ब्राह्म-	४.३.३.	१७८
सर्वान्वैकध्यम्	२.१७.३.	११०
सर्वे वा एते	६.१३.९.	३३८
सर्वेषां वा भ-	६.३०.९.	३८२
सर्वेषु हविष्कृ-	६.२९.१४.	३७७
सर्वेष्वामन्त्र-	३.१९.२.	१६६
सर्वैर्वा प्रातः	३.१६.१४.	१५५
सर्वं हुत्वा	१.४.७.	२०

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
सवैखलु वाजि-	२४.१२.३.	२१५
सव्यं जान्वाच्य	१.९.१.	३२
स शूकायामग्नि-	५.१९.१.	५९
सहस्रवल्शाः	१.४.८.	२१
”	७.२.८.	३९४
सहस्रं तेन काम-	६.१.५.	३११
सहाग्नेऽग्निना	५.१०.९.	२५०
साकं प्रस्थापीयेन	३.१६.११.	१५४
सादनकाले	७.९.४.	४१३
सान्नाय्यपात्राणि	१.११.५.	३९
सामिधेनीप्रभृ-	५.२८.५.	३००
सामिधेनीरनू-	२४.११.१७.	२१५
सामिधेनी विवृ-	२.१२.५.	९८
सा मे सत्याशीः	४.१०.६.	१९५
”	४.१२.६.	२००
सा या प्राच्युदीची	१.१.१०.	११
सायं सायंदोहा-	३.१६.१३.	१५५
सावित्रेण प्रति-	३.१९.७.	१६७
सावित्रेण रश-	७.१३.७.	४२५
सावित्रेण वा	१.२०.४.	६२
सा विश्वायुरि-	१.१३.३.	४३
सा हत्वै समृ-	२४.१३.११.	२२०
संक्ष्यग्निहोत्र-	६.१४.३.	३४०
सिक्तानामर्द्धं	५.९.४.	२४७
सिद्धंमिष्टिस्सं-	५.२०.१.	२७७
”	५.२१.१०.	२७९
”	५.२९.८.	३०५
”	५.२९.१०.	३०६
”	६.३०.११.	३८२

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
स्थविष्ठमिडा	७.२४.७.	४५३
स्थविष्ठो मध्यमः	१.५.८.	२३
स्फ्यश्च कपालानि	१.१५.७.	५०
स्योनं ते सदनं	२.१०.६.	९५
स्रुक् संमार्ज-	२.४.११.	८४
स्रुग्भ्यां स्रुवा-	३.८.६.	१३३
स्रुवा वा चतुर्गु-	७.१.५.	३९१.
स्रुचं संमार्जन.	७.८.५.	४११
स्रुच्यग्राण्यु-	२.८.२.	९०
स्रुच्यमन्वार-	४.९.५.	१९१
स्रुच्यमाघार-	२.१९.८.	११५
स्रुच्यमाघार्य-	७.१४.१.	४२३
स्रुवमाज्यशेषं	७.१.८.	३९१
स्रुवेण पार्वणौ	२.२०.५.	११६
स्रुवेण प्रणीताभ्यः	१.२४.५.	६९
स्रुवेण स्थाल्या-	२.१२.९.	१०१
स्रुवेणाज्यसा-	२.१९.१.	११३
स्व आयतने	६.५.२.	३२१
स्वकृत इरिणे	५.२५.९.	२९१
स्वधितिना धारा-	७.२५.२.	४५५
स्वयं यजमानः	६.२.२.	३१२
स्वरुमन्तर्धाय	७.१४.९.	४२८
स्वर्गकामो दर्श-	३.१४.८.	१४५
स्वर्विदसि स्व-	७.१६.६.	४३२
स्वात्तं चित्सदेवम्	७.१३.९.	४२६
स्वाहाग्नये वैश्वा-	६.८.९.	३२८
स्वाहा देवेभ्यः	७.२०.८.	४४२
स्वाहोष्मणो	७.२३.९.	४५१
स्विष्टकृद्भक्षा-	३.१७.२.	१६१

सूत्राणि	सू. संख्या	पृष्ठम्
स्विष्टकृद्यज-	७.२५.१४.	४५७
हरितयवशाक-	६.३१.६.	३८६
हविराहुतिप्रभृ-	७.२३.३.	४४९
हविर्देवानामसि	६.७.२.	३२५
हविर्निर्वापणं	४.४.५.	१८२
हविर्शेषानु-	३.४.५.	१२५
हविष्कृता वाचं	७.२२.४.	४४६
हविष्कृदेहीति	१.१९.९.	६१
हस्ताववनिज्य	२.३.१६.	८१
हस्तेनोपवपति	१.२०.१०.	६२
हस्ते यः काम-	५.३.११.	२३१
हिङ्कृत्य वा-	५.२५.११.	२९२
हुते सायमग्नि-	१.११.३.	३८
हुत्वाभिप्राणिति	२.१४.९.	१०५
हुत्वा महदभि-	६.१०.२.	३३१
हुत्वा सुचं	६.११.३.	३३४
हृदयस्याग्नेऽव-	७.२४.२.	४५२
हृदयं जिह्वा	७.२२.५.	४४६
होतुरुपांशु-	२.१६.९.	१०२
होतेडयाऽध्व-	३.२.२.	१२१
होमकाले गृ-	६.१५.११.	३४५